

Giới thiệu Tuyệt Thế Mị Phu Nhân

Truyện Tuyệt Thế Mị Phu Nhân, nàng xuyên qua đến một cái thời không xa lạ, chị em thì khi dễ còn mẹ thì không ngó ngàng gì tới nàng, còn cha thì bắt nàng gả cho một tên thật khù khờ nên nàng quyết định bỏ nhà đi.

Nàng quyết định nữ cải nam trang để tránh bị những cặp mắt biến thái dòm ngó, vô tình trong lúc nàng bỏ trốn thì vô tình rơi vào trong một căn phòng toàn là nam, nàng vì muốn gánh trách nhiệm nên đã kết huynh đệ với hắn.

Nhưng cặp mắt hắn nhìn nàng với vẻ mặt đầy biến thái, hắn ngay cả nam hay nữ đều muốn giờ trò. Nàng bỏ chạy, tránh kẻ tiểu nhân như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: truyện xưa bắt đầu

Thế kỷ 21 thường xuyên lưu hành cái gì? Đương nhiên là xuyên qua thời không a.

Trong tiểu thuyết đều nói nữ chủ xuyên qua thời không đều có vận khí tốt đến không có thiên lý, ở cổ đại hoành hành ngang ngược, muốn gió được gió, muốn mưa có mưa. Còn có thể gặp nhiều cái mỹ nam rất mực ôn nhu, hay cái loại hoàng đế yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, chính là cái loại nam nhân tốt này đều đã tuyệt chủng hết trơn.

Thế kỷ 21 gian thương nhiều, chỉ cần có thể kiếm tiền thì chủ ý nào cũng có thể nghĩ ra được. Cho nên một cái công ty xuyên thời không đã long trọng khai trương.

"Mặc tử cương dĩ" chính là xuyên qua thời không công ty đã khai trương nửa năm nhưng đến nay một chút sinh ý cũng không có, nguyên nhân rất đơn giản, chính vì mọi người không biết cái công ty này tồn tại.

Xuyên qua thời không chính là làm nhiều loạn lịch sử, vì thế quốc gia nghiêm cấm kinh doanh dịch vụ này. "Mặc tử cương dĩ" trước mắt chính là địa hạ tổ chức, một cái công ty làm ăn phi pháp. Bởi vì dịch vụ có vẻ đặc thù nên không dám quảng cáo cũng không dám phát truyền đơn, ngay cả việc mở cửa kinh doanh cũng không dám. Đã từng đi tìm một ít người làm thí nghiệm, nhưng cho dù là miễn phí cũng không có người nào dám thử. Bọn họ là duy nhất trên thế giới công ty xuyên qua thời không, trước nay vốn không có kinh nghiệm, cũng chưa từng thành công lần nào, vậy nên ai dám bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện.

Giả dụ như xuyên đến một cái chiến tranh niên đại, lại đúng lúc đang ở trên chiến trường, lúc đó có khi còn không kịp nhìn tình huống xung quanh đã trực tiếp bị tổng đến địa phủ. Cũng có người muốn xuyên đến trên người một mỹ nữ nhưng lại bị tổng đến thân của một mẫu trư, xem xong chính mình dung mạo cũng đủ ghê tởm đến chết. Cũng có khả năng xuyên đến trên người một vị thái giám, hay một ông lão đã ngoài tám mươi, nọ vừa xuyên qua đã tiến thẳng đến quan tài, ba năm sau còn bị trộm mộ đem thi thể đào lên, thôi thì đủ loại nguyên nhân... Chính vì như thế đến nay cũng không có người nào xuyên qua.

Công ty khai trương suốt nửa năm, đến nay rốt cuộc cũng tìm được một người khách, hay nói chính xác chính là người thí nghiệm.

Vân Thanh Thanh, nữ, 20 tuổi, phụ thân không rõ, mẫu thân đã mất, trước mắt là cô nhi, tài sản ba vạn nhân dân tệ (số âm).

Nói đến Vân Thanh Thanh tiểu thư nguyện vọng lớn nhất chính là vào được hệ tiếng Trung của trường đại học. Từ 18 tuổi khảo đến 20 tuổi, nàng vẫn kiên trì theo đuổi lý tưởng thi vào đại học của mình.

Lại một lần đến lấy giấy báo điểm, cũng vẫn như lần trước thất bại. Vân Thanh Thanh tiểu thư tức giận, cũng không thèm để ý hình tượng mà đứng giữa đường mắng to. Thậm chí còn tuyên bố nếu ông trời đem sét đánh chết nàng, nàng sẽ xuyên đến cổ đại làm thuốc trùng (hình như ý muốn chỉ việc được ăn ngon mặc đẹp thì phải). "Mặc tử cương dĩ" nhân viên nghe được của nàng tiếng mắng liền liên tục lừa gạt đem nàng làm vật thí nghiệm đầu tiên.

"Được không đó? Khi nào mới có thể tìm cho ta một cái linh hồn thích hợp", Vân Thanh Thanh ngồi trong gian phòng mà mặc tử chế tạo cần hạt dưa, sớm đã có vẻ không kiên nhẫn.

Xuyên qua thời không chia làm hai loại, một là thân thể cùng linh hồn đồng thời xuyên, hai là chỉ có linh hồn xuyên qua.

Mà Vân Thanh Thanh nguyện vọng lớn nhất chính là xuyên thủng cổ đại làm một cái thuốc trùng, đương nhiên lựa chọn phương án thứ hai chính là linh hồn xuyên qua. Tốt nhất chính là đem nàng xuyên đến thân thể của một đại tiểu thư hay một công chúa gì gì đó, cả đời không lo thiếu ăn.

Linh hồn xuyên qua có vẻ như rất phiền toái, phải để học giả linh hồn dùng phương pháp đặc thù tìm một cái linh hồn sắp thoát xác hay một cái linh hồn một lòng muốn chết sau đó mới có thể tiến hành trao đổi.

"Tìm được rồi", đúng lúc Vân Thanh Thanh nhắm chán đến mức phát điên lên thì nhân viên đang tìm kiếm này giờ kia hưng phấn kêu rống lên.

"Phải không?", Vân Thanh Thanh vội bỏ hạt dưa trong tay lại, nhìn nọt chạy đến học giả linh hồn bên người, "đại thúc a, cái gì thân phận vậy? có tiền không? có đẹp không?"

"Vân Băng Tâm, mười tám tuổi, Thiên Diệp vương triều, Lưu Thủy sơn trang đại tiểu thư, được xưng võ lâm đệ tứ mỹ nhân", nhân viên công tác vừa mới nói mấy câu đã khiến cho Vân Thanh Thanh miệng chảy nước miếng.

"mới 18? hảo a. Lưu Thủy sơn trang đại tiểu thư, Vân Thanh Thanh giống như nhìn thấy một đồng vàng lớn đang toả sáng ở trước mắt. võ lâm đệ tứ mỹ nhân, không biết cùng Tây Thi kém bao nhiêu?", nàng hiện đại tư sắc bình thường, có thể xuyên đến một cái võ lâm đệ tứ mỹ nhân câu còn không được a.

"tiểu thư" nhân viên công tác đề tỉnh Vân Thanh Thanh hiện đang chảy nước miếng. "tiểu thư có đồng ý hay không thân thể này?", hắc hắc, nhân viên công tác trong lòng cười gian, chính là một số việc nàng còn không có biết.

Vân Thanh Thanh lau đi nước miếng, nghiêm mặt nói "đương nhiên".

"ngươi phải hiểu rõ, một khi tiến vào trong cơ thể vân băng tâm thì vĩnh viễn cũng không thể trở về" người nào đó biểu tình cực kỳ âm hiểm, xảo trá đến cực độ.

Vân thanh thanh kiên quyết gật đầu "chỉ cần có thể làm thục trùng, cái gì cũng tốt".

"tốt, bắt đầu xuyên qua".

Vân Thanh Thanh theo sự chỉ dẫn của nhân viên công tác tiến vào một cái đình lớn, công tác viên lập tức đem phần trên che kín lại, bắt đầu thao tác. Nhìn đến kim quang loè loè, người người mặt mày hớn hờ.

Ầm vang một tiếng, từng đạo hồng quang ló ra đem công tác viên hiện đang thao tác dọa nhảy dựng lên, các thao tác không khống chế được, thiết bị tổn hại nặng nề.

"xảy ra chuyện gì?"

Xuyên qua học sĩ hơi giật mình đứng tại chỗ, nhìn không gian thao tác đã hoàn toàn bị tổn hại, thật lâu sau miệng oa lên một tiếng khóc "xong rồi, ta cả đời tâm huyết đã không còn nữa", lớn đầu như vậy rồi lão nhân, nói khóc là khóc, thật sự dọa người.

Nhìn cái đình một chút, một người có tâm địa thiện lương liền hỏi "cái kia cô gái thân thể đâu rồi?"

Xuyên qua học sĩ mặt tối sầm, hữu khí vô lực nói "đã hoá thành tro rồi". Nói xong liền hôn mê, nghe nói về sau cũng không có tỉnh lại

Địa phủ

Diêm Vương ngồi ở trên cao, thanh thanh cổ họng "Phía dưới là kẻ nào?"

Vân Băng Tâm lờ mờ hấn một cái "Vô nghĩa, ngươi không có mắt à? Chính mình xem đi, đương nhiên là nữ nhân rồi"

Diêm Vương mặt mũi có chút khó chịu "Quý hồn lớn mật, dám cả gan gào rít nơi địa phủ, đến đây, ta sẽ đánh ngươi xuống 18 tầng địa ngục".

Vân Băng Tâm hừ lạnh "Ngươi dám bắt ta? Ngươi muốn chết à?"

"Có gì không dám?" Nghe khẩu khí của nàng lớn như vậy Diêm Vương thật có vài phần sợ hãi. (diêm vương gì mà bị quát có vài câu đã sợ rồi)

Vân Băng Tâm môi khẽ nhếch lên, đem hai tay khoanh ở trước ngực, nhàn nhạt nói "Đem sổ sinh tử của ngươi ra tra xem có hay không tên của ta?"

Diêm Vương tròn mắt vừa chuyển, vội vàng đem sổ sinh tử ra tra, trước đây vài ngày Ngọc Hoàng có sai một vị đến đây, có hay không chính là vị này.

"Ngươi tên gì?" Tra cả nửa ngày mới sức nhớ là không biết tên của quý hồn kiều ngao này là gì. (sặc, không biết mà tra cái nổi gì, dốt thấy ón)

"Vân Băng Tâm"

"Vân Băng Tâm?"

Diêm Vương tra sổ sinh tử, quả nhiên không thấy tên của nàng (chết chưa), sự tình quả nhiên có điểm không đúng. Vốn kinh nghiệm đầy mình Diêm Vương lập tức thay ngay bộ dạng nhợt nhạt "Không biết tiên tử là ai?" Nếu sổ sinh tử không có tên, tự nhiên nàng chính là tiên tử.

"Bốn cô nương là Hồng nương". Vân Băng Tâm lờ mờ hấn một cái, "Ngươi cùng lão bà nhân duyên đều do ta se kết, như thế nào lại có thể quên?"

"Ngươi là Hồng nương?" Diêm Vương kinh hãi, Hồng nương có khi nào xinh đẹp như vậy đâu.

Vân Băng Tâm, không, là Hồng nương lờm hẩn một cái, "Đây là bộ dáng khi cô nương ta đây đầu thai làm người, ta thấy tốt lắm cho nên mới lưu lại".

Diêm Vương cười tủm tỉm nhìn Hồng nương "Hồng nương, có chuyện gì?" Hẩn còn muốn nạp thêm mấy người thiếp, tất cả đều trông cậy vào Hồng nương giặt dầy, ai cũng có thể đắc tội còn nàng thì trăm ngàn lần đều không thể chọc vào. (thông minh a)

"Gần đây đều lưu hành xuyên qua thời không, ta cùng thời không đại thần chung sức ở thiên đình mở ra một toà 'giới thiệu hôn nhân xuyên thời không' làm cho cổ đại thần tiên cùng hiện đại thần tiên đắm tình luyến ái. Bởi vì giúp cho Vương Mẫu nương nương hồng hạnh xuất tường bị phát hiện nên Vương Mẫu nương nương phạt ta mau chóng nghiên cứu ra một biện pháp an toàn. Nàng nói ngày sinh n

291013

[Xuyên không] Tuyệt thế mỹ phụ nhân (full) [Vô Tranh Sơn trang] - Hay - Tbon

hật còn phải đi cổ đại tìm tây phương thiên sứ ước hội, nếu ngày đó mà ta còn không nghĩ ra biện pháp an toàn, thì nàng sẽ đem ta từ ngũ tinh thần tiên đánh xuống nhất tinh. (ý nói bị giam cấp đó mà), cho nên ta đầu thai đến cổ đại, lại ở hiện đại tìm một người có tư tưởng giống ta, chuẩn bị thực nghiệm thực nghiệm. Ta nghĩ nghiên cứu xem làm thế nào chặt đứt sự liên hệ giữa cổ đại và hiện đại để cho Vương Mẫu có thể an toàn yêu đương vụng trộm, hiệu quả không sai, vừa rồi đã thành công".

"Thành công?" Diêm Vương ánh mắt toả sáng, "Có thể giúp ta tìm vài cô bé hiện đại sao?"

Hồng nương lờm hẩn một cái, "Không có cửa đâu"

"Vì sao?" Diêm Vương lập tức xụ mặt xuống.

Hồng nương lập tức tuôn ra một tràng thoả mạ, "Ta đến thế gian đầu thai, bắt quả chỉ mượn người một chén nước uống, người cư nhiên cấp cho ta canh Mạnh bà, hại ta 18 năm chịu khổ, mãi đến khi tự mình thất cổ tự tử mới nhớ lại hết thầy mọi việc. Nếu ta mà không thất cổ thì sẽ không chết, mà không chết thì không nhớ được tất cả mọi việc, chậm trễ ngày sinh của Vương Mẫu ta khẳng định sẽ rất thâm hại".

"Không phải... Vì canh Mạnh bà quá khó uống, căn bản không thể nào bán được, người là thần tiên, uống canh Mạnh bà căn bản sẽ không sao, nhưng người lại không nói là muốn đi đầu thai, ta không biết nên mới cho người một chén" Địa phủ nhìn quanh chỉ có canh Mạnh bà là có thể uống được thôi, Địa Tàng Vương vừa rồi còn muốn thu cái gì phí ô nhiễm (xem ra âm phủ thực là bẩn), hẩn với Mạnh bà thân mật nhiều năm mới có thể lấy một chén đem cho nàng uống, nào biết thiếu chút nữa gây đại họa.

"Con bà nó chứ, khó uống thế mà người còn cho ta uống à?" Hồng nương thường xuyên qua thời không để chấp nôi nhân duyên, đã sớm bị lấy nhiễm thói hư tật xấu ở hiện đại, một cái cổ đại Diêm Vương không phải là đối thủ của nàng.

"Không phải" Diêm Vương tự biết không thể cãi lại nên đành chạy nhanh tới cười làm lành, "Có chuyện gì người cứ sai phái, chỉ cần tìm giúp ta vài cô bé hiện đại".

Hồng nương một phen nhéo lỗ tai hẩn, "Hiện đại có chế độ một vợ một chồng, người có nhiều tình nhân như vậy, đủ để ngồi tù, thậm chí bắn chết, người còn không thoả mãn à?"

"Đâu a đâu a"

"Người đây là vũ nhục nữ giới chúng ta, ta thay họ giáo huấn người, người dám có tư tâm, ta đem chuyện này tố cáo Vương phi của người".

"Không cần a" Diêm vương so với khóc còn khó coi hơn, Vương phi của hẩn nổi danh mạnh mẽ, nếu để nàng biết thì...(ếc, sợ vợ)

Hồng nương buông Diêm Vương ra, hừ lạnh một tiếng "Bỏ cô nương không rảnh với cái nắm nhà người, đi, đi thiên đình phục mệnh"

"Đi thông thả ha" Diêm Vương thở phào một cái, cuối cùng cũng tiến được cái ôn thần kia, vừa quay đầu lại đã bắt gặp ngay Vương phi đứng ở phía sau, hạnh mâu tràn đầy tức giận. Về Diêm Vương kết cục, mọi người cứ từ từ tưởng tượng.

Hồng nương cười mây, nhìn cảnh tượng nhân gian, nhìn Vân Thanh Thanh, thở dài một tiếng, "Cô nương, không phải ta cố ý tuyển người làm vật thí nghiệm mà vì số mạng người nên như vậy. Ta cũng có thể hồi thiên đình phục mệnh, về sau người sẽ thay ta đón nhận sự phiền toái, nhưng Vân Thanh Thanh người tốt xấu gì cũng là trường học nữ bá vương, sẽ không sợ một nhà tiện nhân kia"

Thanh âm của Nguyệt lão vang lên phía sau nàng "Chẳng nhẽ người không thấy nhân duyên đau khổ của nàng hay sao mà còn tuyển nàng?"

Hồng nương tròn trĩnh mắt, "Ta có biện pháp gì? Số mệnh của nàng vốn là như vậy, làm người thứ nhất đi xuyên qua thời không cũng nên chịu khổ một chút".

"Người sai lầm rồi, người thứ nhất xuyên qua thời không cũng không phải là nàng. Trước nàng còn có một cô nương tên Bạch Mạn Điệp, bị bà ngoại nàng đưa đến cái niên đại kia. Bạch Mạn Điệp cô nương mới là người thứ nhất xuyên qua. Hắc hắc, ta đã tra được ở 'giới thiệu hôn nhân xuyên thời không' cho nên cấp cho nàng tờ hồng nhân duyên rồi" Nguyệt lão cười rất gian trá.

"Nhân duyên của nàng như thế nào?", Nàng vẫn không nghĩ sẽ bại dưới tay Nguyệt lão.

Nguyệt lão cười hề hề , thần bí nói "Thiên cơ không thể tiết lộ" .

"Như vậy tốt lắm , người theo ta hùn vốn vào 'gười thiếu nhân duyên xuyên thời không' đi , có tiền mọi người cùng kiếm thôi" Dùng thuật đọc tâm , nàng cư nhiên phát hiện ra lão nhân kia đã se duyên thành công , Bạch Mạn Điệp giờ hạnh phúc muốn chết . Hừ , nhất định phải trộm lấy bí quyết của lão , xem lão rốt cuộc là làm như thế nào ?

Nguyệt lão tự nhiên lạnh run , nữ nhân này có tật xấu , không thèm để ý đến mặt mũi của người khác .

"Tốt" Hắc hắc , nữ nhân này dù có tật xấu nhưng công trạng siêu hảo , nhân gian hai phần ba nhân duyên đều do nàng giặt dấy . Hơn nữa Ngọc Đế, Vương Mẫu , Thái Thượng Lão Quân một đám đều bị nàng bắt được nhược điểm , cùng nàng hợp tác sẽ không sợ bị lật thuyền .

"Hợp tác khoái trá" Nguyệt lão cười gian "Hong nương , ta và người hợp tác , đem Vân Thanh Thanh giao cho Bạch Mạn Điệp".

"Tuyệt" Đi kiếm tiền đi , nhân duyên của Vân Thanh Thanh sẽ do chính nàng đi tìm .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Gia đình quái dị .

Toàn thân đau nhức a , thân thể này có phải hay không vừa bị đánh một trận ? Hay vừa bị người ta cưỡng bạo ? Có làm hay không , Vân Thanh Thanh nàng đây muốn đến cổ đại làm một cái thuốc trừ sâu , đừng như vậy đối xử với nàng chứ .

Ánh mặt trời chói chang , Vân Thanh Thanh mặt nhăn lại , không hề muốn mở mắt .

"Nàng như thế nào còn không có tỉnh lại?" , một thanh âm vang lên bên tai Vân Thanh Thanh , trong lời nói không hề có ý quan tâm , ngược lại tất cả đều tràn ngập sự chán ghét .

Ai vậy ta ? Đừng có nói là kẻ thù chứ , vừa mới xuyên qua như thế nào lại nằm trong tay của kẻ thù . Thật sự xui xẻo .

"Không phải là chết rồi chứ?"

Lại là một cái giọng nữ dễ nghe , thanh âm thanh thúy tựa như chim hoàng yến nhưng ngữ khí lại chanh chua , lảng phí cái giọng uyển chuyển hàm xúc của nàng .

"Này ma ồm , chết là xứng đáng." ngữ khí càng thêm chanh chua .

"Chính là nếu nàng chết đi , chúng ta không phải sẽ có cơ hội gả vào Phương gia hay sao ?"

Đúng là đầu óc xấu xa , hoặc là xấu xí đến mức không thể gả đi nên lúc nào cũng mơ tưởng đoạt nam nhân của người khác .

"Đúng vậy , nhưng ma bệnh này sống thật dai , chỉ sợ chẳng dễ dàng như vậy , người muốn làm Phương thiếu phu nhân , chỉ bằng một dao đâm chết nàng".

Thật là độc .

"Hừ , cha mẹ đều coi nàng không tồn tại , Phương gia vì cái gì coi trọng nàng ?".

Số khổ a , cha mẹ cư nhiên xem nàng không tồn tại ? Cái gì Lưu Thuý sơn trang đại tiểu thư , cái gì võ lâm đệ tứ mỹ nhân , chả có gì sung sướng cả .

Nàng hồi tưởng khi ở hiện đại cũng không nghe đến việc khổ sở này .

Quả nhiên là như vậy , Vân Thanh Thanh khóc không ra nước mắt .

Con bà nó , bị cái công ty chết tiệt kia lừa , nếu nàng có thể quay về hiện đại , nhất định sẽ đi tố cáo cái công ty làm ăn phi pháp kia , làm cho cái đám hỗn đản đã lừa gạt nàng toàn bộ đi ăn cơm tù hết .

"Như Yên , Như Nguyệt , đừng có quá phận". Một bóng dáng cao lớn đi vào , hắc thanh âm rất êm tai , có thể khiến cho người ta ngây ngất .

"Đại ca , làm sao vậy ?" Từ y mỹ nữ Như Nguyệt giữ chặt Vân Tĩnh , làm nũng .

Vân Tĩnh lạnh lùng liếc nàng một cái "Nàng là tỷ tỷ của các người " , hơn nữa còn là tỷ tỷ cùng một mẹ sinh ra .

Nàng cùng hai nữ nhân kia là tỷ muội ? Chắc không phải cùng một mẹ mà ra chứ ?

Hoàng sam mỹ nữ Như Yên hèn mọn liếc nhìn cái kẻ đang nằm ở trên giường kia nói "Hừ, cha, nương không thích nàng". Vậy nên các nàng cũng không thích.

Như Nguyệt lập tức phụ họa "Chính thế, nàng ta trời sinh thấp hèn".

"Đúng vậy, ta thấp hèn, vậy thì sao, hai vị tiểu thư có gì chỉ giáo?" Một cái thanh âm vang lên thành công khiến cho các nàng chú ý.

Vân Thanh Thanh ngồi ở trên giường, cười tủm tỉm nhìn tuấn nam mỹ nữ một tổ ba người.

Vốn dĩ tính tiếp tục giả bộ ngủ, trước tiên nghe các nàng nói chuyện để nắm rõ tình hình, nào biết hai cái nữ nhân kia nói ngày càng quá đáng, nàng không thể không 'tỉnh'. Dám mắng Vân Thanh Thanh nàng đây, không cho các nàng một bài học, nàng không phải họ Vân.

"Băng Tâm, nguoi tỉnh" Vân Tĩnh vui mừng lộ rõ trên nét mặt, kích động cầm lấy tay nàng.

Vân Thanh Thanh mỉm cười "Đúng vậy". Con người này là ai đây, tại sao lại quá quan tâm đến nàng như vậy, nghe bọn họ nói chuyện từ nãy đến giờ, hình như đây là đại ca của nàng.

"Còn chưa chết sao?" Vân Như Nguyệt nghiêng thân mình, liếc xéo nàng một cái, trong ánh mắt hàm chứa oán hận.

Vân Thanh Thanh hừ lạnh "Chưa chết được, chẳng nhẽ nguoi không phục?". Hừ, không phục thì nguoi đi chết đi.

Có một cái muội muội như vậy hèn chi Vân Băng Tâm không muốn sống tiếp nữa.

Nàng trong lòng đem cái tên học giả linh hồn kia mắng chửi một ngàn lần, vì cái gì hần chỉ nói chỗ tốt, còn chỗ xấu thì giấu tiết đi?

Vân Băng Tâm từ trước đến giờ bị người ta đánh cũng không dám trả đòn, bị mắng cũng không dám cãi, còn giờ thì tự nhiên cãi lại. Như Nguyệt quay người lại, phủ xuống chính là một cái tát "Lá gan thật không nhỏ, không đánh nguoi thì nguoi không biết ai là chủ ha."

Chủ? Không phải là tỷ muội sao? Các nàng chẳng nhẽ coi nàng như nô lệ? Đây là cái gia đình kiểu gì vậy?

Vân Thanh Thanh bùng mặt, trong lòng thầm tính toán xem nên báo thù như thế nào, dám đánh nàng nàng sẽ trả lại gấp bội.

Vân Tĩnh quay đầu lại, nhìn Vân Như Nguyệt, trừng mắt, hét lên "Cút khỏi nơi này ngay"

Vân Như Yên không kiên nhẫn nói "Đại ca, làm gì vì cái tiện nhân này mà khiến tổn thương hoà khí".

Vân Tĩnh một cái tát vào trên mặt nàng, "Vân Như Yên, nàng không phải tiện nhân, Băng Tâm cùng ba người chúng ta là đồng phụ đồng mẫu cốt nhục chí thân".

Vân Như Yên ôm mặt, oa một tiếng khóc lớn lên "Nguoi vì tiện nhân này mà khi dễ ta, ta đi mách mẫu thân".

Vân Thanh Thanh lạnh lùng nhìn nàng, "Biến, đừng ở chỗ của ta mà khóc om sòm", mẹ nó chứ, chỉ có vậy mà cũng khóc toáng lên.

"Nguoi" Như Yên đưa tay chỉ vào nàng, "Nguoi.. nguoi... nguoi dám mắng ta... các người khi dễ ta, ta... ta đi mách mẫu thân". Nói rồi chạy ra ngoài.

Vân Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn Như Nguyệt, "Hồ ly tinh, nguoi còn đứng ở đ

ây làm gì? Còn chưa cút ra ngoài, đi nói với mẫu thân là ta khi dễ nguoi. Bỏ cô nương sẽ ở chỗ này chờ, nếu mẫu thân đến, ta rất vui lòng hướng mẫu thân nói rõ mọi việc." Vân Thanh Thanh đối với phụ mẫu mới nhận này độ hào cảm là số âm. Nếu là tỷ muội ruột thịt, hà có gì lại bạc đãi nàng như vậy? Loại cha mẹ thất bại như vậy nàng Vân Thanh Thanh cũng không phải chưa từng thấy qua.

"Nguoi, nguoi", cái đại tỷ yếu đuối vô năng kia sao có thể biến thành lợi hại như vậy, Như Nguyệt oán hận trừng mắt liếc nàng một cái, "Nguoi chờ đó".

Vân Thanh Thanh đưa tay lên, làm mặt quỷ "Con mẹ nó, nguoi còn chưa chịu cút? Tin hay không ta đánh nguoi?", tưởng có thể khi dễ nàng sao? kiếp sau đi. Không. Kiếp sau cũng chưa chắc có cái năng lực đó.

Vân Băng Tâm kỳ thực rất yếu đuối, dù mắng nàng đánh nàng cũng không có hoàn thủ, nay lại có thể phản kháng mạnh mẽ như vậy, Vân Tĩnh thực khó có thể tin nổi.

"Băng Tâm... nguoi không có việc gì chứ?"

"Kêu Thanh Thanh" Vân Thanh Thanh cười cười, bỏ tiếp một câu "Nếu cha mẹ không coi ta là nữ nhi, thì ta việc gì phải coi họ là cha mẹ? Băng Tâm? Cái tên này do họ đặt, ta không thích, bảo ta Thanh Thanh, Vân Thanh Thanh".

"Băng Tâm".

"Là Thanh Thanh", Vân Thanh Thanh nói rõ.

"Được rồi, Thanh Thanh, người không sao chứ?", hấn cẩn thận nhìn thần sắc của nàng.

"Không có việc gì", Vân Thanh Thanh sang sảng cười, "Chỉ là trên mặt có điểm đau".

Vân Tĩnh nói "Thanh Thanh, nếu sau này Như Yên, Như Nguyệt lại khi dễ người, người nhất định phải phản kháng, giống như bây giờ". Nàng căn bản là rất yếu đuối, như thế mới bị khi dễ.

Vân Thanh Thanh cười lạnh "Nếu các nàng còn dám khi dễ ta, đừng trách ta không niệm tình tỷ muội".

Vân Tĩnh nhìn biểu tình lạnh khốc của nàng mà cảm thấy lạnh run, muội muội hôn mê có một ngày, sau khi tỉnh lại biến thành mạnh mẽ như vậy? Có phải đầu óc bị hỏng ở đâu rồi không? Vẫn là biến thành lệ quỷ?

"Đại ca, ta làm sao vậy? Như thế nào lại bị hôn mê, dường như..." Vân Thanh Thanh ôm cái ót, giả ngốc cười cười "Ta có rất nhiều chuyện nghĩ không ra".

"Người quên rất nhiều chuyện?" Vân Tĩnh trở mặt.

"Có lẽ ta là đang trốn tránh. Có lẽ trước kia ta chịu quá nhiều đau khổ nên khi hôn mê đã đem toàn bộ những chuyện không vui trước kia quên sạch sẽ". Cái cố này nghe hơi gượng gạo nhưng cũng là lý do tốt để thoái thác.

Vân Tĩnh gật đầu, "Đúng vậy", căn bệnh này cũng đã nghe nói qua. Hấn nhẹ nhàng vuốt tóc của nàng, thần sắc ôn nhu, "Thanh Thanh, chuyện đã qua thì để cho nó đi qua đi, sau này đại ca sẽ bảo hộ cho người, vĩnh viễn che chở cho người, biết không?".

Ánh mắt hấn nhìn nàng không giống như huynh muội, ngược lại giống tình lữ.

Vân Thanh tThanh cười ôn hoà, nhưng trong lòng lại có một loạt nghi vấn. Vân Băng Tâm và Vân Tĩnh không lẽ có cái gì ám muội. Nhưng... bọn họ là huynh muội mà, không phải loạn luân chứ?

"Đại ca", Vân Thanh Thanh bắt đầu làm nũng, "Ta rốt cuộc làm sao? Nói cho ta biết đi mà. Ta thật sự nghĩ không có ra".

Vân Tĩnh thờ dài một tiếng "Người đêm hôm trước thất cô tự sát, hôn mê cho đến hôm nay".

"A", Vân Thanh Thanh ngây cả người, "Vì cái gì?", không phải bị người ta ép chết đó chứ?

Vân Tĩnh mang theo vài phần bất đắc dĩ nói "Nha đầu người từ nhỏ đã quái gở, yếu đuối, ai mà biết trong lòng người nghĩ gì".

"Cha mẹ vì cái gì không thích ta?", đây chính là nghi vấn lớn nhất của nàng.

"Khi mang thai người, cha mẹ cứ nghĩ là sẽ sinh con trai, ai biết người là..."

Nga, nguyên lai chính là trọng nam khinh nữ, đúng là lạc hậu.

Vân Thanh Thanh trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt, "Không có nữ nhân thế giới này sẽ tuyệt chủng?".

Vân Tĩnh bị sắc nước miếng của chính mình, "Thanh Thanh, người nói chuyện văn nhả chút, người chính là tiểu thư khuê các".

Nàng là thực nữ sao? Vớ vẩn, bảo nàng làm thực nữ không bằng giết chết nàng đi.

Thanh Thanh trắng mắt liếc hấn một cái "Thật sự".

"Có đói bụng không?", ngủ lâu như vậy chắc hấn sẽ đói bụng.

"Không đói bụng", Vân Thanh Thanh ngáp dài một cái, "Ta thấy mệt, muốn ngủ một lúc, huynh đi ra ngoài đi".

Vân Tĩnh điểm nhẹ trên cái mũi nhỏ của nàng "Ngoan ngoan".

Uy uy, đúng là vô cùng thân thiết? Người không biết nhìn vào còn tưởng bọn họ là cái quan hệ gì chứ?

Thanh Thanh nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, đắp chăn lên người, bắt đầu đi gặp Chu công.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Quyền lợi hợp pháp .

Vân phu nhân là một đại mỹ nhân nhu mì điềm lệ , giống như một viên dạ minh châu đang toả sáng , vẻ đẹp tỏa ra bốn phía . Mặc dù sắp 50 , nhưng chính là khuôn mặt kia , thoát nhìn nhiều nhất cũng chỉ hơn 30 tuổi , vẫn còn giữ được vẻ phong nhã . Vân phu nhân năm đó được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân , cũng khó trách nàng lại có sắc đẹp như vậy .

Nàng đẩy cửa phòng ngủ ra , ngồi ở bên giường thanh thanh , chăm chú nhìn khuôn mặt đang say ngủ của nữ nhi , trong lòng chợt dâng lên một cảm giác áy náy .

Ngày hôm qua nữ nhi thất cổ tự sát , nàng cư nhiên bây giờ mới được hay , nàng quả thật là một người mẹ vô trách nhiệm . Nếu không phải Như Nguyệt , Như Yên đi cáo trạng , nàng sợ rằng sẽ vĩnh viễn không biết chuyện này . Nàng cũng không chán ghét Băng Tâm , nhưng lại không có cách nào yêu thương nàng . Không biết vì cái gì , nàng đối với Băng Tâm vĩnh viễn cũng không cảm thấy thân thiết . Lúc mang thai Băng Tâm , bụng nàng rất lớn , mọi người đều tưởng là con trai , ai mà biết lại là con gái . Vợ chồng bọn họ không phải là người trọng nam khinh nữ , lại đối với thấy Băng Tâm làm như không thấy . Không phải cố ý xem nhẹ nàng , chỉ là trong lúc vô ý đã quên mất nàng , ít nhất , nàng cũng không phải cố ý . Vợ chồng bọn họ có bốn đứa con , phu quân của nàng lại chỉ cưng chiều ba đứa , hơn nữa còn rất chiều chuộng hai đứa con gái nhỏ . Nhưng đối với Băng Tâm lại luôn lãnh đạm . Từ khi Băng Tâm sinh ra đời , phu quân chưa từng ôm lấy nàng . Nàng từng hỏi phu quân rất nhiều lần , có phải hay không vì Băng Tâm là nữ nhi cho nên không thích nàng nhưng phu quân lại nói nàng đừng nên suy nghĩ quá nhiều . Có lẽ vì phu quân lãnh đạm nên nàng cũng dần dần quên đi Băng Tâm . Rõ ràng nàng biết mình thực sự có lỗi với nữ nhi nhưng lại không có cách nàng quan tâm đến nàng .

Băng Tâm hàng năm đều ở trong 'Tâm Viên' không ra ngoài , mấy năm gần đây lại triển miên nằm trên giường bệnh . Bên người vợ chồng bọn họ luôn có hai nữ nhi chuyên môn làm nũng , bày đủ trò khiến cho bọn họ cảm thấy vui vẻ , thế nên bọn họ thường xuyên quên đi sự tồn tại của nàng , thậm chí có lúc hơn nửa năm không đến thăm nàng .

Rất nhiều lúc , nàng nghĩ tới thăm Băng Tâm nhưng chỉ trong chớp mắt đã quên mất . Nếu Băng Tâm sức khỏe tốt , thường xuyên ở trước mặt nàng đi đi lại lại , có lẽ nàng sẽ yêu thương Băng Tâm nhiều hơn .

Nàng thực sự có lỗi với nữ nhi . Lúc Phương gia cầu hôn , nàng cùng phu quân giận nhau hết lần này đến lần khác , dùng tất cả mọi phương pháp cũng vì muốn gả Băng Tâm qua đó .

Phượng Chấn Hiên là con rể khó có được , Băng Tâm có thể gả cho người tốt , coi như là vợ chồng bọn họ bồi thường cho nàng .

Vân phu nhân cười khổ , ngón tay ngọc khẽ vuốt lên khuôn mặt tinh xảo của Băng Tâm . Trong ba đứa con gái , thì hai đứa con nhỏ đều giống nàng , chỉ có một mình con gái lớn là không giống , nhưng nàng lại là đứa xinh đẹp nhất . Da trắng nõn nà , cổ như ấu trùng thiên nga , trán cao mày ngài , miệng cười xinh đẹp , đôi mắt long lanh . Hàng năm nằm triển miên trên giường bệnh nên thân thể nàng có thêm vài phần nhu nhược . Thật đáng tiếc , một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như nàng , nếu không phải sức khỏe không tốt thì cái danh hiệu vô lâm đệ nhất mỹ nhân đâu có đến phiên Đỗ Thanh Sương .

Băng Tâm không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà còn ôn nhu hiền thực , mọi thứ cảm kỳ thi họa đều tinh thông , nhưng là thân thể yếu đuối , cũng chưa từng tập võ . So với hai tiểu muội kia thì nàng mang dáng dấp của một hiền thê lương mẫu . Một đứa con gái xuất sắc như vậy mà lại bị vợ chồng nàng xem nhẹ , Vân phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy áy náy .

Ước chừng là vừa xuyên qua đến đây , từ trường bất hoà cho nên nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi . Đầu choáng váng , người mềm nhũn , nên nàng chỉ muốn ngủ .

Không biết bao lâu rồi chưa được ăn thứ gì , trong lúc ngủ mơ màng , Thanh Thanh đã cảm giác được bụng mình đang kêu réo .

Rất ngứa a , cái gì đang sờ vào mặt của nàng ?

"Đáng ghét ." Thanh Thanh dùng tay đánh 'bộ' một cái , vừa vặn chụp được tay của Vân phu nhân .

Vân phu nhân ôn nhu nói "Băng Tâm , người tỉnh chưa ?"

Ai đang nói chuyện , ôn muốn chết . Không để ý tới nàng , tiếp tục ngủ .

Thanh Thanh đột nhiên cười ngây ngô , liếm liếm môi "Chân gà ." Không cần phải nói , người này chắc chắn đang nằm mơ . Mơ thấy chân gà , thực sự là mộng đẹp .

Vân phu nhân lấy khăn tay ra giúp nàng lau đi nước miếng , cười dịu dàng "Đói bụng rồi phải không ?"

Ai đang cùng nàng nói chuyện , Thanh Thanh đang ở trong mộng mơ màng đáp lại "Đói bụng ."

"Muốn ăn cái gì ? Ta bảo nhà bếp làm cho người ?" Vân phu nhân giúp Thanh Thanh kéo lại chăn , hành động của nàng khiến Thanh Thanh bừng tỉnh .

"A...." Thanh Thanh lập tức bật dậy .

"Băng Tâm ?" Động tác đột ngột của thanh thanh khiến cho nàng hoảng sợ , nàng ôn nhu vỗ vỗ bả vai của nữ nhi "Làm sao vậy ?"

Thanh Thanh phát hiện trong phòng tự nhiên có thêm một vị đại mỹ nhân ôn nhu , nàng cười hắc hắc "Đại tỷ , người là ai a ?" Vị mỹ nữ này nhiều nhất cũng chỉ hơn ba mươi tuổi , còn nàng thì đã 20 , vậy nên kêu nàng ta một tiếng đại tỷ là thích hợp nhất .

"Người bảo ta là gì ?" Vân phu nhân không thể tin nổi vội hỏi lại , làm gì có ai kêu mẫu thân của mình là 'đại tỷ' ? Hay là nào nàng bị hỏng rồi ?

Thanh Thanh cười ngây ngô "Đại tỷ ."

Vân phu nhân kinh ngạc há hốc mồm "Băng Tâm, ta là mẫu thân của người a ."

"Cái gì ?" Thanh Thanh nhảy dựng lên , không có chút tao nhã nào mà đứng ở trên giường , từ trên cao nhìn xuống Vân phu nhân "Người có nhầm hay không, người mới có bấy nhiêu tuổi mà dám giả mạo là mẹ ta , người không sợ giảm thọ sao ? Mẹ ta sớm đã chết rồi , người là ai ? Muốn có con g

ái thì đến cô nhi viện nhận nuôi , đừng có ở đây nhận bừa . Muốn nhận nuôi ta ? Không có cửa đâu . Mẹ ta đã qua đời từ khi ta còn nhỏ , ta sống chết cũng mang họ Vân của nàng , muốn ta đổi họ ? Nằm mơ đi . Đúng rồi , ta 20 tuổi rồi , đã là người trưởng thành , không cần người nuôi ."

Thanh Thanh loạn thất bát nháo nói một thôi một hồi , làm cho Vân phu nhân không nghĩ được cái gì . Nàng rốt cuộc đang nói cái gì ? Cô nhi viện ? Nhận nuôi ?

"Băng Tâm.."Vân phu nhân vội vã đứng lên lôi kéo tay nàng "Người ngồi xuống trước đã ." Một tiểu thư khuê các mà đứng trên giường thì còn ra thể thống gì .

Băng Tâm ? Nga , đúng rồi, nàng đã xuyên qua thời không , hiện tại đang là Vân Băng Tâm , không phải là Thanh Thanh . Nói như vậy mỹ nữ này chính là mẹ của nàng ? Sao tuổi còn trẻ như vậy ?

Theo như hai cái muội muội kia nói thì mẹ của Vân Băng Tâm coi nàng như không tồn tại , không có khả năng đối xử dịu dàng với nàng như thế này . Vậy đại mỹ nữ này hẳn là mẹ nhỏ của Vân Băng Tâm hay gì đó rồi . Một mỹ nữ như vậy mà lại chịu làm thiếp của người khác , thật sự sỉ nhục a .

Nghĩ lại cả nhà đều không quan tâm nàng , chỉ có mẹ nhỏ này là đối xử tốt với nàng , thái độ của Thanh Thanh đối với nàng tự nhiên tốt lên không ít "Mẹ nhỏ, có chuyện gì ?"

"Mẹ nhỏ ?" Tròng mắt của Vân phu nhân thiếu chút nữa là rớt xuống , nàng từ khi nàng trở thành mẹ nhỏ của nàng ta ?

"Mẹ kế ?" Thanh Thanh nháy mắt mấy cái "Không đúng , hẳn là di nương ."

"Ta là mẹ kế của người ? Lại còn di nương ?" Vân phu nhân muốn té xỉu , nữ nhi của nàng có phải đầu óc bị hỏng rồi hay không ?

Thanh Thanh hỏi lại "Chẳng nhẽ người không phải là thiếp của cha ta sao ?"

Vân phu nhân chỉ chỉ vào bản thân , đôi mắt trừng lớn "Ta là thiếp của cha người ?"

Thanh Thanh thực thà trả lời "Đúng vậy, mẹ ruột của ta coi ta không tồn tại , người dịu dàng với ta như vậy , chắc không phải là bà ta đâu nhỉ ? người đã tự xưng là mẹ ta , không phải thiếp thì là cái gì ?"

Vân phu nhân ghen lời, cảm thấy vô cùng xấu hổ "Băng Tâm, không phải ta không thương người , mà là..."

"Dừng, Thanh Thanh , ta tên là Vân Thanh Thanh, mời kêu ta là Thanh Thanh ."

Vân phu nhân không nể mặt "Cha mẹ đặt tên cho người , sao có thể sửa loạn ."

Thanh Thanh trừng mắt nhìn nàng "Xin nhớ cho , cha mẹ ta có bao giờ quan tâm đến ta ? Bọn họ bất nhân , cô nương ta đương nhiên bất nghĩa . Băng Tâm ? Ai da, khó nghe muốn chết . Hai cái muội muội kia gọi là gì ấy nhỉ ? A , là Như Yên và Như Nguyệt , vì cái gì tên của ta không giống như các nàng , rõ ràng là không coi trọng ta . Nếu đã không quan tâm thì ta gọi như thế nào mà chẳng được , bọn họ nhất định sẽ không để ý . Bọn họ không coi ta là nữ nhi thì ta cần gì coi bọn họ là cha mẹ , ta cũng không phải ăn không của người khác mà không chịu làm việc , đúng rồi , nếu không có việc gì làm thì ta có thể đi quét nhà xí ."

Nàng nói chính là sự thật , Vân phu nhân không thể nào phản bác , lông mi giật giật , nước mắt đã chảy ra . Nữ nhi này khi còn nhỏ yếu đuối nhất gan, chưa bao giờ thấy nàng nhiều lời như vậy , các nàng trong lúc đó giống như người xa lạ . Nàng chưa bao giờ để ý nữ nhi muốn cái gì, cần cái gì . Cho đến ngày hôm nay , nàng mới cảm nhận được sự bất mãn sâu sắc của Băng Tâm .

Thanh Thanh khoanh chân ngồi trên giường , nghi hoặc hỏi "Mỹ nữ, người khóc cái gì ?"

"Băng Tâm ." Vân phu nhân kích động ôm lấy nàng "Thực xin lỗi , thực sự xin lỗi , ta không phải cố ý . Mỗi lần ta đến thăm người , người luôn không nói lời nào , người không nói , làm sao ta biết người cần cái gì , lại như thế nào biết người bất mãn ." Chính vì nàng không nói lời nào nên hai cái muội muội kia mới dám khi dễ nàng . Cho dù bị khi dễ , nàng cũng không nói một lời , vậy nên hai con nhỏ kia mới không kiêng nể gì mà tiếp tục bắt nạt nàng .

"Mỹ nữ , ngươi không sao chứ ?" Nàng dùng sức đẩy Vân phu nhân , Vân phu nhân giống như keo dính chặt vào người nàng không chịu buông ra .

"Thực xin lỗi ." Vân phu nhân nghẹn ngào .

"Mỹ nữ , chú ý vệ sinh , nước mắt nước mũi của Ngươi ." Thanh Thanh lại đẩy Vân phu nhân ra , kéo lấy quần áo bị nước mắt của nàng làm ướt , tự nhiên run lên vài cái "Mỹ nữ , ngươi điên rồi , khóc cái gì mà khóc ? Quần áo của ta rất đắt tiền , làm hỏng ngươi phải đền đó ."

"Băng Tâm , ngươi rốt cuộc làm sao vậy ? Ta là mẫu thân của ngươi a ?" Vân phu nhân hai mắt đầm lệ .

"Ta biết , mẹ kế , không đi nương ."

Vân phu nhân vừa khóc vừa nắm lấy áo của nàng "Ta là mẹ ruột của ngươi , người đã sinh ra ngươi ." Nữ nhi lại quên đi mẹ mình , dù thấy nàng làm mẹ thất bại như thế nào . Báo ứng , thực sự là báo ứng , nàng thường xuyên quên nữ nhi của mình , đến bây giờ nữ nhi cũng hoàn toàn quên mất nàng .

"Cái gì ?" Thanh Thanh theo phản xạ có điều kiện giật bắt lên "Ngươi...ngươi... ngươi..chính là bà mẹ trong truyền thuyết của ta ?" Có làm không đây ? Mỹ nữ này không giống mẹ của nàng , mà giống tỷ tỷ của nàng hơn .

"Đúng vậy , ta là mẹ ngươi ."

"Thực xin lỗi ." Thanh Thanh vỗ về trái tim "Để cho ta bình tĩnh một chút ."

"Băng Tâm ."

"Mẹ nó , ngươi mà cũng tính là mẫu thân a ." Thanh Thanh mắng to "Ngươi không cần ta thì đừng sinh , có thấy không ?" Thanh Thanh chỉ vào hai má , cái tát lúc này không quá mạnh nên vết tay hầu như đã biến mất , chỉ còn lại một vết đỏ hồng "Vừa rồi nữ nhân gọi là Như nguyệt kia đánh ta , còn mắng ta là tiểu tiện nhân , nói cái gì không giáo huấn ta thì ta không biết ai là chủ tử . Ta là đại tỷ của các nàng , không phải là nô bộc , các nàng cư nhiên dám đối xử với ta như vậy . Có biết tại sao các nàng dám làm thế với ta không ? Bởi vì ngươi cùng phu quân của ngươi không cần ta , các nàng nói hai người không coi ta là nữ nhi , nên các nàng cũng không xem ta là tỷ tỷ , chỉ coi ta là nô tài , chính là nô tài a . Ta đã quên đi rất nhiều thứ , có biết tại sao ta lại quên không ? Bởi vì ta đang trốn tránh . Trải qua bao nhiêu ngày cay đắng , ta không thể thừa nhận đã kích cho nên đã lựa chọn quên đi . Ngươi là một người mẹ vô trách nhiệm , Ngươi không xứng làm mẹ ta ."

Như Yên , Như Nguyệt rõ ràng nói Băng Tâm khi dễ các nàng , như thế nào đổi lại là các nàng khi dễ nàng ?

Vân phu nhân cúi đầu , khóc không thành tiếng "Thực xin lỗi , thực xin lỗi ." Hai đứa con gái nhỏ kia thực sự khi đã khi dễ nàng sao ?

"Xin lỗi thì sao ? Biết sai mà không chịu sửa đổi thì có ích lợi gì ?" Thanh Thanh cười lạnh .

"Băng Tâm ."

"Là Thanh Thanh . Đây chính là đại biểu cho sự tái sinh của ta , một sự bắt đầu mới ."

"Thanh Thanh , ngươi muốn ta bồi thường cho ngươi như thế nào ?"

"Ta muốn ." Thanh Thanh cười "Ngươi hay đi hỏi Đại ca trước đã , hỏi xem mấy năm nay Như Yên , Như Nguyệt đối xử với ta như thế nào ? Tính xem trước kia các ngươi đã thiếu ta bao nhiêu , sau đó hãy nghĩ xem nên bồi thường như thế nào ."

"Hai đứa nó thường xuyên khi dễ ngươi sao ?"

Thanh Thanh tức giận nói "Ta đã quên hết những gì đã xảy ra trước đây , làm sao biết được các nàng có thường xuyên khi dễ ta không ? Bất quá , nghe các nàng nói chuyện thì có lẽ là như thế , ngươi đi hỏi Đại ca một chút chẳng phải sẽ biết sao ."

"Thanh Thanh , ngươi nói cho ta biết , hai đứa nó khi dễ gười , tại sao ngươi không nói cho ta ." Hai nha đầu kia rõ ràng rất tốt với Băng Tâm , có cái gì tốt đều tặng cho nàng . Nàng tất nhiên không biết hai nữ nhân kia thực ra cố ý diễn trò , trước mặt người ngoài thì làm bộ đối xử tốt với Băng Tâm , chủ yếu là muốn giành được tiếng thơm , nhưng chỉ trong chớp mắt sẽ lập tức biến dạng . Các nàng sợ đi chủ động cấp cho Băng Tâm những thứ tốt là bởi vì sau đó các nàng nhất định sẽ đòi lại , thuận tiện khi dễ nàng luôn . Những lúc các nàng cảm thấy nhàm chán thì sẽ lấy việc bắt nạt nàng làm vui .

Thanh Thanh châm chọc "Ngươi thừa biết lão già kia rất cưng chiều các nàng như thế nào , ngươi nghĩ hẳn sẽ tin tưởng lời của một đứa con gái bị bỏ quên như ta sao ?"

"Ta..." Cho dù có nói ra thì nàng cũng sẽ nghĩ là Băng Tâm ghen tị . Hai nữ nhi kia quả thực 'rất tốt' . Đối với cha mẹ thì hiếu thuận , với đại ca , đại tỷ thì 'tôn kính' , nàng vẫn nghĩ bốn huynh muội bọn họ ở chung rất hoà thuận . Văn Tĩnh từng nói hai tiểu muội khi dễ Băng Tâm nhưng nàng không tin . Hỏi hai nữ nhi kia , chúng ngược lại bảo đại ca bất công . Nàng vẫn không để ý , chỉ chớp mắt là quên ngay , chẳng nhẽ , lời Văn Tĩnh nói là thật ?

"Đi ra ngoài a , tốt nhất là cho ta một cái công đạo . Đúng rồi , ta đói bụng , mời đưa cơm lại đây ." Thanh Thanh lạnh lùng nhìn nàng "Phu nhân , nếu không lấy lại công bằng cho ta , chỉ sợ ngươi không có ý muốn xin lỗi ta ? Phu nhân , đừng làm cho ta hận ngươi ."

Vừa mới xuyên qua đến đây đã bị hai cái muội muội khi dễ , làm cho nàng cảm thấy xấu hổ thay cho chủ nhân của cái thân thể này . Nếu nàng muốn sống tốt , trước tiên phải chiếm thế thượng phong . Thừa dịp Vân phu nhân cảm thấy có lỗi với nàng , trước tiên phải củng cố lại địa vị của bản thân trong

cái nhà này . Không , hẳn là nên tranh thủ quyền lợi hợp pháp . Hừ , Thanh Thanh nàng không đâu dễ bị bắt nạt .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Sắc lang chột hiện .

Cho tới bây giờ Thanh Thanh mới có cơ hội quan sát phòng riêng của mình , cái mà cổ đại vẫn gọi là khuê phòng .

Chiếc giường bằng gỗ có khắc hoa văn , màn che có màu hồng phấn . Đối diện với giường ngủ là một bức bình phong , trên bức bình phong màu trắng có thêu những đoá hoa màu hồng đang đua nhau khoe sắc . Ở bên cạnh cửa sổ là bàn trang điểm , trên mặt bàn có một cái gương đồng cùng một ít trang sức và son phấn vút lung tung , theo như nàng đoán thì sổ trang sức này chỉ là hàng kém chất lượng . Ở một góc sáng sủa phía đầu giường có một cái giá , chậu rửa mặt ngoạn ngoạn nằm ở mặt trên .

Xem cách bài trí trong phòng thì Vân gia cũng không có bạc đãi nàng . Vì cái gì mà hai cái muội muội kia lại nói với nàng là cha mẹ xem nàng không tồn tại , việc này còn phải chờ kiểm chứng . Kỳ thực , nàng ước tất cả mọi người đều quên nàng đi , để cho nàng yên ổn làm một cái thước trùng .

Nàng sửa soạn lại quần áo cho đẹp , đẩy cửa mà ra , bên ngoài là một cái sân nhỏ . Bóng cây trong sân đang dung đưa , đủ loại liễu rủ , tuy rằng đơn điệu nhưng lại rất hữu tí

nh .

Sân rất nhỏ , tuy tiện đi dạo một lúc là hết , thế nên nàng đi ra ngoài . Lúc đi ra khỏi cái cổng hình vòm , nàng cố ý ngẩng đầu nhìn xem , 'Tâm Viên' , đó là tên của tiểu viện này . Nàng tên là Băng Tâm , nơi này lại là Tâm Viên , có lẽ là dựa theo tên của nàng mà đặt . Bình thường , những tiểu thư nhà giàu đều có một đồng nha hoàn cùng vú nương chiếu cố , vậy mà nàng ngay cả một cái cũng không có , có thể thấy được nàng thật sự không được cưng chiều .

Vân gia sản nghiệp vô số , gia tài bạc triệu . Lưu Thủy son trang của Vân gia được kiến tạo hết sức xa hoa . Thanh Thanh chưa bao giờ chân chính nhìn thấy đình viện ở thời cổ đại , nhìn thấy những kiến trúc thời xưa , nàng cảm thấy rất hứng thú , nhất thời mê mải ngắm nhìn , càng lúc càng đi xa .

Chờ lúc nàng giật mình nhớ ra thì ngay cả bản thân nàng cũng không biết mình đang ở đâu , nàng đã lạc đường . Ngay đầu tiên xuyên qua đã lạc đường , theo như lời nàng nói , chính là thực con mẹ nó không may mắn .

Thanh Thanh đi một vòng cũng không thấy đường quay về Tâm Viên , nhìn không được mắng to "Oa , không phải chỉ là một chỗ ở thôi sao , xây lớn như vậy làm cái gì . Làm lão nương ta lạc đường , thực con mẹ nó không may mắn . Cổ đại đúng là lãng phí a , một ngàn năm sau đất đai khan hiếm , xem còn ai dám lãng phí nữa ."

Thanh Thanh vừa nói xong liền nghe 'Xì' một tiếng , không cần phải nói , nhất định là có kẻ đang cười .

Thanh Thanh tròn mắt "Ai đang cười , có bản lĩnh lăn ra đây cho ta , lén la lén lút thì còn gì là nam nhân ." Nghe tiếng cười kia , tuyệt đối là nam nhân .

Nam nhân lại cười nói "Cô nương , có bản lĩnh thì nàng tìm ta đi ."

Thanh Thanh không kiên nhẫn nói "Đi cái mẹ ngươi , ta không rảnh cùng ngươi chơi đùa ."

"Nàng là một cô nương gia giáo , như thế nào nói chuyện lại thô lỗ như thế ?"

"Cô nương ta cứ như thế đấy , làm sao ?" Mẹ nàng dưới tình huống bị cưỡng bạo mà sinh ra nàng , nàng căn bản không biết cha mình là ai . Năm ấy , khi nàng 13 tuổi , mẹ cũng qua đời , nàng bị đưa vào cô nhi viện . Bởi vì không có ai quản giáo , tính cách của nàng đã trở nên thô lỗ giống như lưu manh . May mắn , nàng được một người có lòng tốt giúp đỡ nên mới được đọc sách , mới có thể học hết sáu năm trung học . Nàng không nên người như vậy thật sự là có lỗi với sự giúp đỡ của bà di kia . Nếu không được bà di đó giúp đỡ , Thanh Thanh rất có khả năng đã trở thành một cô gái bất lương .

"Cô nương , nàng là ai ? Tên gọi là gì ?" Thật vui a , không nghĩ đến Vân gia lại có một cô nương như vậy .

Thanh Thanh hừ hừ "Ngươi muốn ta nói thì ta phải nói sao , nếu như vậy chẳng phải sẽ mất hết thể diện ."

Nam nhân cảm thấy buồn cười , nói với nàng "Vậy nếu ta bảo nàng không nói , nàng nhất định sẽ nói phải không ?"

"Dừng , ngươi đang ở đâu ? Mau lăn ra đây cho ta . Đừng có lén lút như thế , người không biết còn tưởng ngươi là trộm ."

"Được ." Hắn vừa mới dứt lời thì một bóng người đã xuất hiện ở trước mặt Thanh Thanh .

Thanh Thanh ghen không được quát to "Oa , ngươi là quỷ hay sao ? Sao vừa nói xuất hiện là xuất hiện ngay thế ?"

Nam nhân cười cười "Ta không phải là, quý, ta chỉ nhảy từ trên cây xuống thôi."

Nam nhân ngẩng đầu, vừa nhìn thấy dung mạo của Thanh Thanh thì lập tức kinh ngạc. Một mỹ nhân như nàng, đúng là thế gian ít có. Nhưng khiến cho hấn kinh ngạc không phải là nhan sắc của nàng mà là....một nữ tử có dung mạo xinh đẹp như vậy tại sao lại ăn tiếng nói lại thô lỗ như thế? Trông nàng rất yếu đuối, đáng lẽ phải là một nữ tử dịu dàng mới đúng,

Hắn say mê ngắm nhìn Thanh Thanh, Thanh Thanh cũng dùng ánh mắt mê trai nhìn hắn. Phong thủy ở thời cổ đại thật sự là quá tốt, trai đẹp khắp nơi đều có, ngay cả đi lạc mà cũng có thể gặp được một cái nam nhân dễ nhìn như vậy, chính là kẻ đang đứng trước mặt nàng đây. Thanh Thanh nuốt nước miếng ừng ực, sau đó đột nhiên lấy lại tinh thần, nàng không hề hiếu kỳ mà trừng mắt với hắn "Nhìn cái gì vậy?" Hắn đúng là một kẻ mê gái a, nàng biết Vân Thanh Thanh nàng xinh đẹp nhưng cũng đừng nên dùng cái ánh mắt này nhìn nàng chứ. Trước kia nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, không hề nổi bật trước đám đông, hấn cứ nhìn nàng như vậy khiến cho nàng cảm thấy không được tự nhiên.

"Thực xin lỗi." Nam nhân kia nghe nàng nói xong lập tức hoàn hồn "Cô nương đẹp như tiên nữ không vương bụi trần, tại hạ kim lòng không được."

Thanh Thanh đem ánh mắt nhìn xuống dưới chân mình, sau đó từ từ nhìn lên trên. Sau khi xem xong, nàng xua xua tay "Ta có đẹp như vậy sao? Ta thấy mình chẳng có điểm nào giống mỹ nữ cả."

"Cô nương khiêm tốn." Nếu cử chỉ của nàng khéo léo một chút thì tuyệt đối đủ sức nghiêng nước nghiêng thành.

"Ít ra, người cũng có mắt nhìn a." Thanh Thanh nói xong chỉ thẳng vào mặt hắn "Uy, người là ai? Vì sao lại xuất hiện ở nơi này?"

"Tại hạ là Mộ Dung Thiên Lý." Là bảo chủ mới nhậm chức của Càn Khôn Bảo.

"A." Thanh Thanh liếc xéo hắn một cái "Nhìn tới nhìn lui người cũng không giống trộm, ít nhất trộm cũng không đẹp trai như người. Đương nhiên, Sở Lưu Hương là ngoại lệ, Bạch Triền Đường cũng ngoại lệ, diễn viên đóng Bạch Triền Đường cũng khá đẹp trai. Đúng rồi, người đến đây làm gì?" (mình không biết người này, có ai biết không nhỉ, không phải là Bạch Ngọc Đường đâu nhé, vì anh ý đâu có làm trộm)

Sở Lưu Hương? Trên giang hồ có kẻ trộm nào tên như vậy sao? Không đúng, chỉ có sáo ngọc công tử (chồng Bạch Mạn Điệp tỷ tỷ), không có Sở Lưu Hương.

Mộ Dung Thiên Lý nhàn nhã nói "Ta là khách của Vân gia, đang ở chỗ này ngắm phong cảnh."

Thanh Thanh thuận miệng hỏi luôn "A, người có biết Tâm Viên ở đâu không?"

Mộ Dung Thiên Lý lắc đầu "Không biết." Hắn chỉ là một người khách, làm sao mà biết được. Vân gia rộng lớn như vậy, hắn cũng không phải từng cái sân đều đi qua.

Thanh Thanh sờ sờ bụng "Tốt lắm, ta đi thôi, không thèm nghe người nói nữa." Nàng đói bụng rồi, thức ăn hắn đã được đưa đến Tâm Viên.

"Cô nương, nàng tên gì?" Lần này hắn đến Vân gia có ý muốn cầu hôn, không biết vị mỹ nhân này là ai. Nếu phải lấy một người xa lạ mới chỉ nghe danh mà chưa từng gặp mặt thì không bằng lấy quách tiểu mỹ nhân thú vị này.

Thanh Thanh không kiên nhẫn trả lời "Vân Thanh Thanh." Đúng là đồ háo sắc, chỉ tình cờ gặp một nữ nhân mà đã hỏi tên của người ta.

"Thanh Thanh? Nàng là người nào trong Vân gia?" Nhà họ Vân chỉ có ba cô con gái, nhưng trong đó không có ai tên là Thanh Thanh.

Thanh Thanh tròn mắt liếc hắn một cái "Người làm sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như thế. Được rồi, không thèm nghe người nói nữa." Thật sự là một tên ngu ngốc, nói chuyện với hắn chỉ tổ làm lãng phí sức lực của nàng, nàng đang muốn dùng ánh mắt rút gân thay cho việc tròn mắt để nhìn hắn.

"Thanh Thanh cô nương, nàng nói cho ta biết."

"Mẹ nó, tại sao người nói lắm quá vậy, nếu người còn tiếp tục nhiều lời thì ta sẽ hô lên cho mọi người biết người phi lễ với ta." Thanh Thanh rớt cuộc cũng bùng nổ. Mọi người đều nói những kẻ lúc đang đói đều rất dễ tức giận, lời này quả thực không sai.

Mộ Dung Thiên Lý mặc dù không phải là một trong tứ đại mỹ nam nhưng cũng là một vị nam tử rất đẹp trai, hơn nữa hắn lại có xuất thân rất tốt, thế nên có vô số các cô nương muốn được hắn quan tâm. Vậy mà tiểu mỹ nhân này lại không hề cảm kích, còn dám dùng những lời lẽ thô lỗ để mắng hắn, quả thực là thú vị.

"Cô nương, ta không có ác ý."

Thanh Thanh lại mắng hắn một tràng "Ta đang đói bụng nên phiền muốn chết đây nè, người đừng có ở đó nói những lời vô nghĩa, ta còn muốn trở về ăn cơm. Cái tên chết tiệt như người vừa mới gặp con gái nhà người ta đã lôi kéo không chịu buông tha, điển hình là một con sói háo sắc, một con quỷ mê tình, người đi chết đi, đừng có làm phiền ta." Đàn chị trong trường đã từng nói với nàng khi gặp phải một kẻ háo sắc thì trước tiên phải thật hung dữ, ngàn vạn lần không thể tỏ ra yếu đuối. Trên thực tế, miệng của nàng thực sự rất độc, bất kể thời điểm nào cũng đều không nói được một lời dễ nghe.

Mộ Dung Thiên Lý càng xấu hổ "Ách, cô nương, không biết ta có vinh hạnh được mời cô nương một bữa cơm?" Nếu nàng đói bụng thì hắn sẽ mời nàng đi ăn cơm, hấn nhất định phải hỏi được thân thể của nàng. Tiểu mỹ nhân này ngay thẳng như vậy, mẫu thân cùng muội muội của hấn nhất định sẽ

rất thích nàng .

Hắn không phải là người mặt dày , nếu là bình thường bị người khác mắng mỏ thậm tệ như vậy , hắn nhất định sẽ quay đầu bước đi , vĩnh viễn sẽ không ở lại đây đưa thêm nữa . Nhưng không biết vì cái gì , hắn đối với tiểu mỹ nhân này lại cảm thấy phi thường hứng thú , cho dù có mất hết thể diện hắn cũng muốn biết thân phận của nàng .

"Ăn cơm ?" Thanh Thanh lo lắng . Cùng một nam nhân xa lạ ăn cơm chung , như vậy có thoả đáng không nhỉ ? Nhưng cũng vẫn đi thôi , người này thoát nhìn không giống bọn buôn người đem người khác lừa bán đi .

"Đứng ."

"Đi thôi , dẫn đường a ." Dựa vào năng lực của Vân Thanh Thanh nàng , chắc chắn không kẻ nào có thể lừa bán nàng . Nhìn mặt mày của hắn cũng không giống như người sắp đem nàng bán đi , trước tiên cứ ăn no chống đói cái đã . Gia huấn của nhà họ Vân , dạ dày vĩnh viễn là lớn nhất .

Mặt Mộ Dung Thiên Lý hiện ra nụ cười thật tươi "Cô nương , mời ."

"Ta tự biết đi , không cần người làm miệng ." Ăn cơm quan trọng hơn , bớt nói những lời vô nghĩa đi .

Mộ Dung Thiên lý cười ha ha , lần này đến nhà họ Vân thu hoạch quả thật rất lớn a . So với Giang Nam song xu , tiểu mỹ nhân này cũng rất thú vị . (song xu : hai cô gái đẹp)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Không tiền thanh toán .

Đây hẳn là tâm trạng của Lưu bà bà khi tiến vào đại quan viên lần đầu tiên ? (Lưu bà bà này chính là già Lưu trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng đó)

Không nghi ngờ gì nữa , tuyệt đối là như vậy .

Hung phấn , tò mò , ngạc nhiên , một loạt những cảm xúc đan xen cùng một chỗ khiến cho Vân Thanh Thanh cảm thấy mình đang ở thiên đường .

Cảm nhận về đường phố ở cổ đại đúng là rất khác so với hiện đại . Có rất nhiều hàng quán bán đồ ăn vặt , đủ các loại hình giải trí , nhiều đến nỗi không thể đếm được . Chỉ nhìn những bộ quần áo mà người đi trên đ

ường đang mặc , cùng với những kiểu tóc của họ , cũng đủ để Thanh Thanh cảm thấy hoa cả mắt .

Mới xuyên qua có một ngày nên Thanh Thanh không biết được đây là triều đại nào , hoàng đế trị vì là ai . Nhưng nhìn thấy đường phố nhộn nhịp như vậy thì chắc đây là một thời đại thái bình . Ít nhất thì cái mạng nhỏ của nàng cũng sẽ được bảo đảm . Tuy nhiên , nàng đã quên mất một điều quan trọng , là người trong giang hồ , làm sao có thể không động đao động kiếm , xuất thân từ võ lâm thế gia , chỉ sợ không có khả năng nghĩ tới một ngày thanh bình .

Nhìn Thanh Thanh giống như một đứa trẻ con , nhìn thấy cái gì đều có thể hưng phấn sờ mó cả buổi sáng , yêu thích cả nửa ngày , trong lòng Mộ Dung Thiên Lý tự nhiên cảm thấy nghi hoặc . Nàng rốt cuộc không phải là người quái dị đấy chứ , chẳng nhẽ nàng chưa từng ra phố lần nào ?

"Vân cô nương , nàng rất hưng phấn sao ?"

Thanh Thanh nghe hắn nói thì gật đầu thật mạnh "Vô nghĩa , ta đương nhiên cảm thấy hưng phấn rồi , đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy cổ đại..." Thanh Thanh chưa nói hết câu đã vội vã sửa lại "Đây là lần đầu tiên ta ra đường ."

Mộ Dung Thiên Lý nhíu mày , xem bộ dáng canggung chỉ của nàng thì biết nàng chắc chắn không phải là một nữ nhân ngoan ngoãn , vậy mà chưa từng đi ra ngoài đường , thật khiến cho hắn không thể tin nổi "Trước kia nàng chưa từng ra khỏi cửa sao ?"

"Đầu óc ta hỏng rồi , chính là bị mất trí nhớ ." Thanh Thanh xua xua tay "Hiện tại ta không nhớ được cái gì hết , cũng tương đương với một người mới sinh ra , tất cả đều là lần đầu tiên ."

Mộ Dung Thiên Lý khẽ biến sắc "Cái gì đã qua thì cho nó qua đi ."

"Đương nhiên , ta cái gì cũng không nhớ rõ , cũng không muốn tìm về quá khứ nữa ." Cổ đại vui như vậy , nàng cần gì phải trở về , nàng có phải là đứa ngốc đâu .

"Vân cô nương , nàng cùng Vân gia có quan hệ gì ?" Mộ Dung Thiên Lý lại bắt đầu hỏi vấn đề mà hắn muốn biết nhất .

Thanh Thanh bất mãn nói nhỏ "Tại sao ta phải nói cho người , người thật sự rất kỳ quái nha ." Người này liên tục hỏi thăm quan hệ của nàng với Vân gia ,

rốt cuộc hẳn có ý đồ gì ?

Mộ Dung Thiên Lý mặc dù không cho là đúng nhưng cũng chỉ cười cười .

Hắn không trả lời nàng , bỗng nhiên dừng bước , dùng cầm chia chia tẩu lâu bên cạnh "Tới Nhã Tiên Cư rồi ." Nhã Tiên Cư chính là tẩu lâu lớn nhất ở thành này .

"Nhã Tiên Cư ?" Thanh Thanh nhếch miệng "Tên này quả thật rất tầm thường ."

"A?" Mộ Dung Thiên Lý vẫn cười rất nham nhả , Thanh Thanh cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói "Tuý Thanh Phong" , so với Nhã Tiên Cư thì cái tên này thanh thoát hơn nhiều .

"Tuý Thanh Phong ?" Mộ Dung Thiên Lý hơi trầm tư , cảm thấy dường như nàng nói rất nghiêm túc .

"Nguyệt hạ độc chúc , tuý khán thanh phong , dữ thể vô tranh, khoái ý giang hồ ." Về mặt Thanh Thanh hiện rõ sự khao khát , suy nghĩ về ý nghĩa của bài thơ "Đây mới thực sự là một cuộc sống vui vẻ ." Tám phần là do nàng xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp nên mới có loại ý nghĩ không tranh giành này , chỉ hướng đến cuộc sống trăng thanh gió mát . (một mình uống rượu dưới trăng sáng , ngắm gió mát đang thổi , không tranh giành với thể nhân , thấy được niềm vui chốn giang hồ)

Tuy rằng không đánh giá cao 'thơ' của nàng , nhưng Mộ Dung Thiên Lý lại đánh giá rất cao tâm tình không muốn tranh đấu của Thanh Thanh .

"Gió mát có thể xem sao ?"

Thanh Thanh lấy tay chỉ vào ngực mình "Dùng nơi này để xem , thật sự là ngu ngốc ."

Nghe nàng nói vậy , Mộ Dung Thiên Lý cảm thấy mình quả thực rất ngu ngốc . Tuy cảm giác đó chỉ xuất hiện trong nháy mắt nhưng cũng đủ để hắn biết rằng hẳn ở trước mặt nàng chỉ là một kẻ ngu ngốc .

Trong các triều đại , luôn luôn có một số người lấy việc kể chuyện làm sự nghiệp . Những vị tiên sinh kể chuyện đó có thể nói đủ loại chuyện xưa , từ những câu chuyện trên giang hồ cho đến những chuyện trong triều đình , của hậu duệ quý tộc , chỉ cần là những chuyện thú vị thì họ nhất định sẽ không bỏ qua . Ở trong Nhã Tiên Cư hiện đang có một vị tiên sinh như thế .

Vừa đi vừa nói chuyện , hai người đã bước vào Nhã Tiên Cư . Thanh Thanh vừa mới bước vào cửa thì đã thấy một lão già nước miếng bay tứ tung , đang vui vẻ kể lại những câu chuyện cũ .

"Các vị các vị , hiện giờ chúng ta sẽ nói đến câu chuyện thứ ba của Vô Tranh sơn trang..."

"Lão mau nói ra đi , chúng tôi đều đang chờ nghe câu chuyện của Độc nương tử và vô lâm đệ nhất mỹ nam ."

"Chinh là , một người phong lưu như Tuý Phong công tử , rốt cuộc đã bị chế phục như thế nào ? Tại sao phải ngoan ngoãn cưới Độc nương tử làm vợ ?"

Vô lâm đệ nhất mỹ nam ? Nhất định là rất dễ nhìn .

Thanh Thanh háo sắc suy nghĩ , đáng tiếc tên kia đã có vợ , nếu không nàng thật sự muốn đi dụ dỗ hắn .

"Người ta nói Thiên Cơ các chủ Quân Tuý Phong là vô lâm đệ nhất mỹ nam , Tuý Phong công tử trời sinh có bản tính phong lưu , mỹ nhân đi theo bên người hẳn là vô số . Cho đến khi hắn gặp được Độc nương tử , cũng chính là Vô Tranh sơn trang Tam tiểu thư , bọn họ gặp nhau như thế nào ? Chuyện này phải nói đến buổi tối ngày hôm đó..."

A, một người là công tử phong lưu , cùng với lãnh huyết độc y , chuyện xưa của hai người này nhất định rất thú vị .

"Muốn ăn cái gì ?" Mộ Dung Thiên Lý lên tiếng . Thanh Thanh lúc này mới phát hiện ra tiểu nhị đang chờ nàng gọi món ăn . Nàng nghe kể chuyện đến xuất thần nên không hề chú ý đến tiểu nhị .

"Mang tám món ăn ngon nhất ra đây ." Thanh Thanh tùy tiện trả lời một câu , sau đó quay lại nhìn vị tiên sinh đang kể chuyện . Nàng đã bị câu chuyện tuyệt vời kia hấp dẫn , hoàn toàn quên đi cái dạ dày đang biểu tình của mình .

Tốc độ của nhà hàng cao cấp không phải là khoác lác , chỉ trong chốc lát , tám món ăn ngon nhất đã được mang lên .

"Gạch cua nấu nấm , gà nấu đông , tôm bóc vỏ nấu với mộc lan (mộc lan là tên một loại thực vật có thể dùng làm thuốc chữa bệnh) , kim ngư chân vịt , cá diếc chiên , bong bóng cá nấu rượu Bách Hoa , thịt của hải đường , canh tuyết nhĩ ." Tiểu nhị tươi cười , ân cần giới thiệu tên các món ăn . Nhìn hai người khách này ăn mặc sang trọng , hẳn nhất định có thể kiếm được một ít lợi ích .

Thanh Thanh cũng không có phản ứng gì nhiều "Cũng bình thường thôi ."

"Cô nương , người có điều không biết rồi , chỉ dùng những nguyên liệu đơn giản mà nấu được những món ăn có mùi vị không đơn giản , đây mới là chỗ đặc sắc của Nhã Tiên Cư ."

"Thật không ?" Thanh Thanh tỏ vẻ nghi ngờ , dùng chiếc đũa gấp một miếng cá diếc bỏ vào trong miệng , cẩn thận nhấm nháp mùi vị , sau đó gật đầu hài lòng "Không tồi không tồi , vừa tươi vừa ngon , lửa chiên vừa đủ , có thể làm món cá diếc đạt đến trình độ này quả thực là không đơn giản ." Thanh Thanh không phải là một bé gái mồ côi sao ? Như thế nào lại trở thành một chuyên gia ẩm thực như vậy ? Hắc hắc , thật ra Thanh Thanh từng đến làm công cho một khách sạn , cho nên đã nếm qua rất nhiều đồ ăn , miệng của nàng làm sao mà sai được .

"Đúng vậy, đúng vậy , lửa chính là điểm mấu chốt của món ăn này ." Bất kể nàng nói có đúng không, chỉ cần nàng cảm thấy vui vẻ là tốt rồi .

Thanh Thanh lại nếm thử một miếng kim ngư chân vịt , sau đó gật đầu liên tục "Không sai không sai , món kim ngư chân vịt này rất mềm, mùi vị rất ngon . Nhất là hình dạng , thật là đặc biệt ."

"Không nghĩ đến cô nương lại là một người sành ăn như vậy ." Tiểu nhị cất tiếng ca ngợi , lần này là thực lòng .

Thanh Thanh cười ngượng ngùng "Không có đâu , ta chỉ biết ăn thôi ."

Tiểu nhị cười gian "Cô nương chẳng những đẹp như thiên tiên , hơn nữa kiến thức bát phẩm , vị công tử này thật sự là có phúc ." Làm tiểu nhị nhiều năm như vậy , hẳn đã gặp qua không ít mỹ nữ , nhưng không có ai đẹp như vị cô nương này .

Thanh Thanh cúi mặt xuống "Mộ Dung Thiên Lý , thưởng cho hần ." Diện mạo của nàng bình thường đến mức không thể bình thường hơn , vậy mà dám nói nàng đẹp ? Rõ ràng là tăng bốc , muốn tiền thưởng thì cứ nói thẳng , cần gì phải khen tặng như vậy .

Tiểu nhị lĩnh tiền thưởng xong vui vẻ rời đi .

"Vân cô nương , ta không nghĩ nàng biết nhiều như vậy ." Nữ nhân biết 'thưởng thức' món ăn thật sự không nhiều lắm .

Thanh Thanh chọc đũa vào đĩa rau , nói một cách thờ ơ "Bình thường thôi ."

Vừa nghe chuyện xưa vừa ăn cơm , Thanh Thanh ăn thật sự rất ngon miệng , cách ăn của nàng không tính là đẹp mắt nhưng cũng coi như không thất lễ . Bất quá , trong mắt Mộ Dung Thiên Lý thì vẫn có vẻ thô tục .

"....từ nay về sau , Độc nương tử không còn xuất hiện trong chốn giang hồ nữa ." Chuyện xưa rồi cuộc đã nói xong .

"Chuyện đến đây là xong rồi sao ?"

"Xong rồi , còn muốn thế nào nữa ? Chẳng nhẽ muốn nói tiếp chuyện con cái của của bọn họ ?"

"Vô Tranh sơn trang truyền kỳ chỉ có ba câu chuyện thôi sao ?"

"Chỉ có ba câu chuyện thôi ."

"Thật là đáng tiếc , không biết Vô Tranh sơn trang có thể hay không có thêm một vị Tứ tiểu thư ."

Trong lòng Thanh Thanh cũng có ý đó , nàng vừa nghe xong câu chuyện của Tam tiểu thư thì đã bắt đầu chờ mong câu chuyện của Tứ tiểu thư . Tuy biết rằng không có Tứ tiểu thư nhưng nàng vẫn rất chờ mong được nghe chuyện của Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư . Không nghe được hai câu chuyện đó , thật sự là đáng tiếc .

"Tuyệt đối không có , lão nhân ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy , ta có thể khẳng định , Vô Tranh sơn trang chỉ có ba vị tiểu thư ." Chuyện trên đời mấy ai đoán trước được , có lẽ không bao lâu nữa , Vô Tranh sơn trang lại có thêm một vị Vân tứ tiểu thư .

"Nói chuyện khác đi ." Mới nghe mà đã ngiện a .

"Không thành vấn đề , lão nhân ta đã hành tẩu giang hồ nhiều năm , trên giang hồ có chuyện gì mà ta không biết , các vị muốn nghe cái gì ? Chỉ cần các vị nói ra , ta nhất định sẽ biết ."

Chuyên nghiệp như vậy sao ? Không bằng đi làm paparazi .

Paparazi ? Chuyên nghiệp ? Trong lòng Thanh Thanh đột nhiên bùng sáng , một kế hoạch lặng lẽ hiện lên trong lòng . Ngón tay chỏ chống cằm , nàng cười rất gian trá .

Ăn uống no say , lau lau cái miệng .

"Thanh toán , à không , lấy hoá đơn ." Nàng không có một đồng xu dính túi , huống chi lần này là do tên kia mời khách , đương nhiên hoá đơn phải do hắn thanh toán mới đúng .

Mộ Dung Thiên Lý sờ soạn trên người cả nửa ngày , sau đó xấu hổ nói với nà

g "Quên mang tiền ." Hôm nay vừa thay một bộ quần áo mới , lại đi vội quá , cho nên...

"Cái gì ?" Thanh Thanh không để ý hình tượng mà kêu to lên . Mời mỹ nữ ăn cơm mà không mang theo tiền , hẳn đúng là không biết xấu hổ .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Văn tài xuất chúng .

Thanh Thanh trừng mắt nhìn Mộ Dung Thiên Lý một cái , sau đó vẫy tay gọi tiểu nhị .

"Cô nương có gì phân phó ." Thái độ phục vụ quả nhiên không tệ .

"Chúng ta không mang theo tiền , người nhìn xem trên người hần có gì đáng giá để trừ nợ không ." Nhìn mặt mũi của Mộ Dung Thiên Lý , trên người hần nhất định sẽ có vài món đồ đáng giá gì đó . Chỉ cần không lấy nàng đi để gán nợ thì có bán tên Mộ Dung đó cũng không sao .

"Ách...cái này ." Trên mặt tiểu nhị lộ ra vẻ khó xử "Hai vị đừng nói giỡn , nhìn hai vị đâu giống người không có tiền thanh toán ."

Thanh Thanh nhàn nhã ngồi xuống , nhìn sang bên cạnh "Mộ Dung , làm sao bây giờ ?"

Mộ Dung Thiên Lý còn chưa kịp trả lời thì tiểu nhị đã nói tiếp "Cô nương , tiểu điểm có một quy củ , chỉ cần có thể đối được câu đối dán trên cửa kia thì có thể ăn uống miễn phí tại tiểu điểm trong ba ngày , cô nương có muốn thử hay không ?"

"Được ." Mộ Dung Thiên Lý lập tức đáp ứng , hần vốn rất tin tưởng vào tài văn chương của mình .

Thanh Thanh bị hần tranh nói trước cũng không hờn giận , chỉ trừng mắt nhìn hần một cái "Phiền tiểu nhị ca dẫn đường ."

Vừa mới bước đến cửa , quả thực đã nhìn thấy mấy câu đối đỏ , Thanh Thanh thập phần vui mừng , vừa rồi là do nàng sợ , cho nên không có nhìn thấy mấy câu đối này . Mỗi một câu đối chỉ có một vế , rõ ràng là đang đợi người đến điền vào .

"Bên kia có bút lông và mực ." Tiểu nhị chu đáo chỉ vào quầy .

Thanh Thanh cười tự phụ , rất nhanh đi đến bên quầy , nói với lão chủ quầy một cách khách khí "Cho ta mượn dùng một chút ."

"Cô nương , mời ." Có người đối câu đối , lại có não nhiệt để xem . Thanh Thanh vừa bước qua , chủ quầy cũng cười ha ha mà đi theo sau , thuận tiện bụng theo nghiêng mực .

Thanh Thanh cười hắc hắc "Thực xin lỗi , ta đối trước ." Thanh Thanh luôn tranh cường háo thắng , tuyệt đối không muốn bại dưới tay Mộ Dung Thiên Lý .

Vế trên : Tửu khách tửu lâu đồng tụy tửu . (khách uống rượu trong quán rượu đồng thời say rượu)

Thanh Thanh đối vế dưới : Thảo nhân thảo hoạ hảo ngâm thi . (câu này bạn nào hiểu thì dịch dùm mình nhé)

Vế trên : Triều triều triều triều triều triều tịch .

Thanh Thanh đối vế dưới : Trường trường trường trường trường trường tiêu . (Đem dài thật dài dài thật dài)

Vế trên : Hoa giáp trùng khai , ngoại gia tam thất tuế nguyệt .

Thanh Thanh đối vế dưới : Cổ hy song khánh , nội đa nhất cá xuân thu .

(Thời nhà Thanh ở Trung Quốc , hoàng đế Càn Long từng tổ chức yến tiệc mời hàng nghìn bô lão đến dự , 390 bô lão đã đến , trong đó có một cụ già tuổi cao đặc biệt . Hoàng đế đã sáng tác hai vế đối để nói về tuổi tác của cụ , chính là hai vế đối trên , nói luôn , cụ già đó 141 tuổi)

Sau khi viết xong một loạt những câu đối sinh động như mây bay nước chảy , Thanh Thanh đem bút lông ném ra đằng sau , rất có phong phạm của một thư sinh . Nếu giờ phút này nàng cái trang làm nam nhân , không biết sẽ khiến cho bao nhiêu vị cô nương chết mê chết mệt .

"Chương quầy đại thúc , tiểu nữ bêu xấu , nếu không có trở ngại , có thể mời ta một chút cơm không ?"

Chương quầy nhìn mấy vế đối này giống như đang nhìn thấy bảo bối , kích động sờ vào nét chữ còn chưa ráo mực "Rất tinh tế a . Không thành vấn đề , không thành vấn đề , đừng nói là một chút cơm , cho dù ba đầu cũng không thành vấn đề ."

Sắc mặt Mộ Dung Thiên Lý rất khó coi , trong đó mang theo vài phần không cam lòng . Không cam lòng bị một tiểu nữ nhân đoạt mất cơ hội thể hiện , cũng không cam lòng khi tài năng văn chương của mình lại thua kém một tiểu nữ tử . Nhưng trong sự không cam lòng đó vẫn mang theo vài phần ngưỡng mộ cùng kính nể , có thể đối được ba vế đối này , tài năng văn chương của nàng thực sự rất cao .

Thanh Thanh đắc ý nhìn Mộ Dung Thiên Lý "Đừng ở trước mặt ta tranh giành nổi bật , ngươi không phải là đối thủ của ta ." Người cổ đại vô luận là như thế nào cũng không thể tranh giành với người hiện đại .

"Mộ Dung Thiên Lý cam bái hạ phong ." Hắn không muốn nhận thua cũng không được .

Thanh Thanh cười "Nguyên bản là ngươi mời ta ăn cơm , bây giờ đổi ngược lại là ta mời ngươi ăn cơm ."

Lão chường quỳ đưa bút lông đến trước mặt nàng "Cô nương , mời ra một vế đối đi ." Nhã Tiên Cư có quy củ , những người giải được câu đối đều phải lưu lại một vế đối khác .

Tiểu nhị đã thay một tấm giấy đỏ mới , Thanh Thanh nghĩ nghĩ một lúc rồi đề bút viết : Khai khẩu tiện tiểu , tiểu cổ , tiểu kim , phàm sự phó chi nhất tiểu . (mở miệng cười , cười xưa , cười nay , hề có chuyện đều nở nụ cười)

Thấy bên cạnh còn có một tấm giấy , Thanh Thanh thuận tay viết thêm một câu : Bể lãnh tửu nhất điểm , lưỡng điểm , tam điểm . (rượu lạnh một điểm , hai điểm , ba điểm)

Tiểu nhị hình như muốn cùng nàng đối nghịch , lại tiếp tục treo lên một tấm giấy đỏ nữa , nàng đành phải viết tiếp : Kim ngân hoa tiểu , hương phiêu thất bát cửu lý . (một đoá hoa kim ngân nhỏ , hương bay 7, 8, 9 dặm)

Lại treo nữa , có phải muốn đem toàn bộ tài văn chương trong bụng nàng lôi ra hết không , nàng liếc mắt nhìn về phía lão chường quỳ , nhìn thấy thần sắc chờ mong của lão , không nhịn được thở dài một tiếng , lại tiếp tục đề bút : Nguyệt viên nguyệt khuyết , nguyệt khuyết nguyệt viên , niên niên tuế tuế , mộ mộ chiêu chiêu , hắc dạ tân đầu phương kiến nhật . (trăng tròn trăng khuyết , trăng khuyết trăng tròn , năm năm tuổi tuổi , sớm sớm chiều chiều , đêm tàn sẽ thấy trời hừng sáng)

Người đến xem ngày càng nhiều, hơn phân nửa khách nhân đều đã chạy đến góp vui .

Liên tục viết ra bốn vế trên , nàng lại đổi sang viết vế dưới : Tuyết lý bạch mai , tuyết ánh bạch mai mai ánh tuyết . (câu này cũng khó hiểu)

Lục lục thì thuận lợi , Thanh Thanh viết thêm một vế trên thú vị nữa "Đại ngư cật tiểu ngư , tiểu ngư cật hà nhân , hà nhân cật thủy , thủy lạc thạch xuất ," (cá lớn đớp cá bé , cá bé ăn tôm , tôm

Nàng viết một hơi sáu vế đối , một chuyện tưởng như không thể , tất cả khách nhân ở đây đều ngơ ngác nhìn nàng . Những vế đối đó không phải do người xưa nghĩ ra , mà đó chính là do nàng viết , hơn nữa mỗi vế đối đều vô cùng tinh diệu .

"Tốt..." Không biết người nào vỗ tay trước , chỉ biết xung quanh lập tức vang lên một tràng pháo tay .

"Cám ơn ." Thanh Thanh bắt chước những người diễn kịch trên truyền hình , không ngừng ôm quyền cảm tạ .

"Cô nương , trong vòng một tháng , ngươi có thể tùy ý đến Nhã Tiên Cư ăn uống , ta tuyệt đối không thu nửa quan tiền của ngươi ." Lão chường quỳ nhìn mấy câu đối , trong lòng đánh giá rất cao . Có mấy câu đối này làm bằng hiệu , tài tử danh sĩ nhất định sẽ kéo đến không ít , Nhã Tiên Cư lại sắp chật ních người .

"Cám ơn ." Thanh Thanh nghĩ thầm trong bụng : Về sau ăn uống không cần phải trả tiền , thực mẹ nó... Ý , không thể nói thô tục , phải nói thật sự là thích a .

Lão già vừa nói kia đang vuốt vuốt chòm râu "Đừng khách khí , văn chương của cô nương thật là độc đáo , xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương ."

Cô nương này xinh đẹp như thiên tiên , văn chương xuất chúng , có thể xuất khẩu thành thơ .

Thanh Thanh nói một cách lễ phép "Tiên sinh quá khen , tiểu nữ từ bất quá là tùy hứng mà viết , tài sơ học thiển , tiện danh không đáng nhắc đến ."

Tùy hứng ? Nói cho có mà thôi , những gì nàng vừa viết ra đều là những vế đối lừng danh do người xưa truyền lại .

Đúng là nàng đã từng lưu ban ba năm ở trường trung học , nhưng sổ sách mà nàng đã đọc quả thực không ít . Nhất là nàng từ nhỏ đã đam mê văn học , những lúc không có việc gì đều lấy mấy quyển câu đối ra xem , có đôi khi luyện chữ viết để gia tăng lạc thú của cuộc sống . Thật không ngờ những hứng thú ngày thường của nàng lại hữu dụng đến vậy .

Nàng thực sự xinh đẹp sao ? Vì cái gì có người dùng ánh mắt háo sắc để nhìn nàng ? Thanh Thanh nhũn mày , nàng không thích có người nhìn nàng như vậy .

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người , Thanh Thanh giống như tiên nữ thoát chốc đã biến mất trong đám đông .

Mộ Dung Thiên Lý đương nhiên đuổi theo sau nàng .

"Tài nữ ." Mộ Dung Thiên Lý không nhịn được tán thưởng .

Khoé miệng Thanh Thanh khẽ nhếch lên "Cám ơn đã khích lệ ." Người hiện đại nào đến cổ đại mà không có văn tài xuất chúng ? Xã hội hiện đại thật là

tốt , mọi người đều có thể đọc sách .

"Ta rất khâm phục nàng ." Hấn không muốn phục cũng không được .

"Không cần khách khí như vậy , người cũng đâu có kém ." Có thể nhảy từ trên cây xuống , không biết hấn có võ công không ?

"Nàng cùng Vân gia có quan hệ gì ?" Com cũng ăn xong rồi , chắc nàng có thể nói cho hấn biết .

Thanh Thanh thử dài "Ai da , ta cũng nói thực cho người biết , tên thật của ta là Vân Băng Tâm ." nàng vừa chạy vừa nói thêm một câu "Ta thích người gọi ta là Thanh Thanh ."

"Băng Tâm ?" Không phải là võ lâm đệ tử mỹ nhân , là vị hôn thê của Phương Chấn Hiên sao ? Mộ Dung Thiên Lý lập tức cảm thấy thất vọng . Hoá ra , nàng đã là danh hoa có chủ .

Thanh Thanh trả lời một cách rõ ràng "Đúng vậy ."

Trong lòng Mộ Dung Thiên Lý cảm thấy nghi hoặc . Người ta đồn từ nhỏ Vân Băng Tâm thân thể đã yếu đuối , ôn nhu hiền thực . Nhưng vị cô nương này lại tràn ngập sức sống , ngôn từ cử chỉ lại có phần thô lỗ , nàng thật sự là Vân Băng Tâm sao ?

Cũng có một lời đồn nói rằng bệnh tình của Vân Băng Tâm thập phần nghiêm trọng , không lâu nữa sẽ rời đi nhân thế . Nhìn nàng giống như người sắp chết sao ? Nếu nàng thật sự giống như người sắp chết , thì trên đời này làm gì có người nào sống nữa . Vị Băng Tâm cô nương này đáng để hấn tìm tòi nghiên cứu .

"Nàng đã có vị hôn phu đúng không ?" Mộ Dung Thiên Lý không hề hờn giận .

"Hả ?" Thanh Thanh sững sốt , nàng đã có vị hôn phu ? Tại sao nàng không biết ? Không thể nào , nàng vừa mới xuyên qua mà đã phải nhảy vào nắm mồ hôn nhân rồi sao ?

"Vạn Kiềm son trang Phương Chấn Hiên ."

"Cái gì chứ chưa từng nghe qua , không biết , người vừa nói hấn là của ta...." Vị hôn phu ? Có làm hay không ? Cái công ty xuyê

n thời không kia đúng là rác rưởi , cái tin tức quan trọng như thế mà không nói cho nàng .

"Chưa từng nghe qua ?" Là một nữ tử giang hồ , ai mà không biết đại danh của Phương Chấn Hiên .

"Dừng ." Thanh Thanh ôm lỗ tai "Tạm thời đừng nói nữa , ta muốn yên tĩnh một lúc ."

"Vân cô nương , ta biết...nàng rất thống khổ . Người mà Phương Chấn Hiên thích là Vô Ảnh la sát Bạch Ngâm (Mạn Điệp tỷ tỷ) , chuyện này trên giang hồ không ai không biết , việc hôn sự này hoàn toàn là do hai bên cha mẹ làm chủ , nếu nàng không muốn gả ho hấn , ta có thể giúp nàng ." Tên tiểu tử Phương Chấn Hiên kia đúng là có phúc mà không biết hưởng , hấn không cần một kỳ nữ như Thanh Thanh mà lại đi thích một nữ nhân đã có chồng .

Thanh Thanh giống như nhìn thấy một tia hy vọng "Giúp như thế nào ?"

"Gả cho ta ." Mộ Dung Thiên Lý nói không do dự .

"Ách , người đi chết đi ." Vô luận là ai nàng cũng không muốn gả , vì muốn chạy khỏi hang hùm mà phải sa chân vào ổ sói , đây tuyệt đối không phải là sự lựa chọn sáng suốt . Đầu óc nàng còn chưa có rì sét , cái chuyện ngu ngốc này nàng tuyệt đối sẽ không làm .

Mộ Dung Thiên Lý cảm thấy một trận xấu hổ "Vân cô nương , tuy rằng ta kém hơn Phương Chấn Hiên , nhưng ta...."

"Dừng ." Thanh Thanh mau chóng chuyển sang chủ đề khác "Ta về nhà ." Hấn đúng là một tên mê gái , bọn họ vừa mới gặp nhau , còn chưa tìm hiểu kỹ càng , nàng dựa vào cái gì mà gả cho hấn ?

"Vào đi thôi ." Nếu nàng không muốn nói về vấn đề này nữa thì hấn càng không thể tiếp tục mặt dày mày dạn mà hỏi nàng .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Tuyệt đại mỹ nhân .

Mộ Dung Thiên Lý chỉ tùy tiện hỏi một nha hoàn là có thể giúp Thanh Thanh dễ dàng tìm được đường trở về Tâm Viên . Mộ Dung Thiên Lý có ý muốn đưa nàng về nhưng bị Thanh Thanh cự tuyệt . Nếu để cho hai đứa con gái xấu xa Như Yên và Như Nguyệt biết thì chúng sẽ lại đến tìm nàng gây phiền

phức .

Màng một bên nhắm cảnh , một bên chậm rãi đi về Tâm Viên . Vừa mới bước qua cánh cổng có hình vòm , nàng đã thấy một nha hoàn mặc áo hồng đang trước cửa phòng , nàng ta ở trước cửa đi tới đi lui , có vẻ thập phần lo lắng .

"Người là ai ? Đứng ở chỗ này làm gì ?" Vân phu nhân thật có lương tâm , đã phái một nha hoàn đến đây hầu hạ nàng .

Hồng y nha hoàn nhìn thấy nàng lập tức chạy ngay đến , vừa chạy vừa khóc nức nở "Tiểu thư , người đi đâu vậy , hù chết nô tỳ rồi ."

"Người là ai ?" Nước mắt nước mũi của nha hoàn này toàn dính vào quần áo của nàng , Thanh Thanh chán ghét đẩy nàng ta ra "Người là ai ? Chú ý đến vệ sinh một chút được không ? Bản muốn chết nè ."

Nha hoàn lại càng khóc to hơn , nhào vào trên người Thanh Thanh "Tiểu thư , người nhất định là tức giận việc em rời khỏi người , cho nên người không cần em nữa có đúng không ? Em không phải cố ý đâu , chỉ vì cậu là người thân duy nhất của em , ông ấy lại đã chết , cho nên em nhất định phải trở về để đưa tiễn ông ấy một đoạn đường cuối cùng . Tiểu thư , Nhượng nhi không phải cố ý , người đừng nên vứt bỏ Nhượng nhi , cậu đã chết , Nhượng nhi chỉ còn có người là thân nhân duy nhất thôi ."

"Được rồi , ta đã hiểu rõ ." Ở trong lời nói của nàng ta , Thanh Thanh cũng nghe được một ít tin tức . Nữ hài tử này tên Nhượng nhi , là nha hoàn của nàng . Bởi vì cậu đã chết , cho nên vội vã trở về nhà chịu tang .

"Tiểu thư , ô..."

Thanh Thanh nắm lấy cánh tay nàng ta , nghiêm mặt nói "Nhượng nhi , không phải ta không cần người , mà ta thực sự đã quên người là ai . Thật xin lỗi , ta thất cổ không chết , ngược lại bị mất đi trí nhớ ."

"Cái gì ?" Tiếng khóc của Nhượng nhi đột nhiên ngưng lại , mở to hai mắt nhìn Thanh Thanh "Tiểu thư , người thất cổ ?"

Thanh Thanh làm ra vẻ vô tội , gật gật đầu . Người thất cổ không phải Vân Thanh Thanh nàng mà chính là Vân Băng Tâm .

"Oa..." Nhượng nhi lại bắt đầu khóc to , gất gao ôm lấy Thanh Thanh "Tiểu thư , nhất định là do Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư lại khi dễ người . Đừng sợ , đừng sợ , cho dù tiểu thư đã quên hết mọi chuyện thì Nhượng nhi cũng sẽ ở bên người ."

Thanh Thanh do dự một chút sau đó mới vươn tay ôm lấy thân thể của Nhượng nhi "Không có việc gì đâu , mọi chuyện đều đã qua đi . Từ nay về sau , ta sẽ không làm một Vân Băng Tâm dễ bị bắt nạt nữa ." Chưa từng có người nói với nàng những lời chân tình như thế , Thanh Thanh cảm thấy vô cùng xúc động .

"Àn , về sau sẽ không có người nào dám bắt nạt tiểu thư , phu nhân bảo nô tỳ chuyển lời với tiểu thư , người nhất định sẽ đòi lại công bằng cho tiểu thư , nếu Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư thực sự bắt nạt người , nàng sẽ thay tiểu thư làm chủ ."

"Vân phu nhân đã tới đây ?" Thật có lỗi quá , nhưng nàng không thể kêu một nữ nhân chưa đến ba mươi tuổi là mẹ .

"Phu nhân vừa mới sai người đưa cơm đến cho tiểu thư , nô tỳ nói tiểu thư vừa đi nhà xí . Phu nhân bảo nô tỳ chuyển cáo với tiểu thư , người sẽ vì tiểu thư làm chủ ." May mắn là tiểu nha hoàn vội về chịu tang này trở lại đúng lúc , nếu không việc nàng mất tích chỉ sợ đã truyền khắp Lưu Thủy sơn trang . Bình thường những người xuyên qua đều có một nha hoàn rất trung thành , không thể tưởng tượng nàng cũng không ngoại lệ .

"Nha đầu kia , người thực biết bảo vệ chủ nhân nha ." Thanh Thanh khẽ vuốt tóc nàng "Nhượng nhi , hai người chúng ta là tỷ muội tốt , không phải là chủ tớ , từ nay về sau người không cần ở trước mặt ta tự xưng là nô tỳ ."

Nhượng nhi nín khóc mỉm cười "Tiểu thư đã nói rất nhiều lần , vậy mà lúc nào em cũng quên , em thật sự rất ngốc ."

Thanh Thanh dịu dàng an ủi nàng "Người không ngốc , về sau nhớ kỹ là tốt rồi , không cho phép lại xưng là nô tỳ , nếu không ta sẽ tức giận đó ."

"Vâng ." Nhượng nhi cười ngọt ngào "Tiểu thư , người vừa đi đâu , đồ ăn đã nguội hết rồi ."

Thanh Thanh vừa đi vào trong phòng vừa nói "Ta ăn rồi , người ăn đi ."

"Tiểu thư , người chưa uống thuốc sao ?" Trừ nàng ra thì căn bản không có ai quan tâm đến tiểu thư , ngay cả phu nhân cũng vậy . Thân thể tiểu thư quá yếu đuối , mỗi ngày đều phải uống thuốc , bây giờ trong phòng không có mùi thuốc , tự nhiên sẽ đại biểu cho việc tiểu thư chưa uống thuốc .

Thanh Thanh quay đầu lại cười với nàng "Ta không sao , không cần uống thuốc ."

"Tiểu thư , ngực của người không đau sao ?"

"Ngực ?" Nàng vừa nghe đến chữ này liền cảm giác được đây chính là 'tâm bệnh' .

"Đúng vậy , tiểu thư có bệnh đau ngực , mỗi ngày đều phát tác vài lần , mỗi lần đều đau đến mức không thốt ra lời . Đặc biệt là mấy ngày này , em nghĩ..." Đôi mắt của Nhượng nhi lại bắt đầu ướt ướt "Em nghĩ đến chuyện tiểu thư sẽ..." Sẽ chết .

Thanh Thanh nói lời an ủi "Không có việc gì đâu, ta bây giờ không phải rất khoẻ sao ? Căn bệnh ta mắc trước kia chính là tâm bệnh, hiện tại ta đã hết mọi chuyện, tâm bệnh tự nhiên sẽ không còn."

Nhược nhi tuy có chút đăm chiêu nhưng vẫn gật gật đầu "Tiểu thư, tuy rằng người mất đi trí nhớ, nhưng em rất thích bộ dáng hiện tại của tiểu thư. Tiểu thư, có lẽ do ông trời đã mở mắt, cho nên người mới quên hết mọi chuyện đau buồn trước kia." Trước kia tiểu thư luôn âu âu buồn bã, chưa bao giờ thấy tiểu thư nổi giận, tiểu thư tra tấn chính mình như vậy thì không bệnh cũng thành có bệnh.

"Trên đời này có một loại bệnh gọi là bệnh mất trí nhớ cục bộ, lúc con người ta không thể thừa nhận nỗi thống khổ sẽ chủ động quên đi mọi việc, ta nghĩ ta đã mắc bệnh này."

Nhược nhi chỗ hiểu chỗ không, nhưng kỳ thực có hiểu hay không cũng không quan trọng, chỉ cần tiểu thư vui vẻ là tốt rồi.

Thanh Thanh đi vào trong phòng, nhìn thấy mấy món ăn để trên bàn, nàng chỉ liếc qua một cái "Nhược nhi, vào đây, đem mấy món này ăn sạch đi."

"Tiểu thư, người thực sự đã ăn rồi sao?" Tiểu thư đã ăn ở nơi nào?

Thanh Thanh gật đầu "Đúng vậy, ta đã ăn ở Nhã Tiên Cư."

"Nhã Tiên Cư? Người đã đến Nhã Tiên Cư?" Từ lâu lớn nhất ở thành này, Đại thiếu gia cùng hai vị tiểu thư thường xuyên đến đó ăn, nhưng Đại tiểu thư thì...

"Đúng vậy, ta đến Nhã Tiên Cư ăn cơm." Thanh Thanh nở nụ cười thần bí "Ngày mai ta sẽ mang người đi, trong vòng một tháng, ta có thể ăn uống miễn phí ở Nhã Tiên Cư."

"Vì cái gì?" Trong thiên hạ có chuyện tốt như vậy sao?

Khoé miệng Thanh Thanh nhếch lên "Bởi vì ta đổi được ba câu đối của Nhã Tiên Cư, lại tự mình ra thêm sáu vế đối."

"Thật sao?" Nàng biết Đại tiểu thư tài hoa xuất chúng, nhưng nàng thật sự lợi hại như vậy sao?

"Người cứ đi ra ngoài hỏi thăm một chút thì sẽ biết." Phòng chừng lại là tin tức lớn ấy chứ.

"Em tin tiểu thư." Nàng chỉ có tiểu thư là người thân duy nhất, tiểu thư chắc chắn sẽ không lừa gạt nàng.

Thanh Thanh cầm đôi đũa nhét vào trong tay Nhược nhi "Tốt, người ăn mau đi, ngày mai ta sẽ dẫn người đến Nhã Tiên Cư ăn một bữa tiệc lớn."

Nhược nhi cùng Vân Băng Tâm từ nhỏ đã nương tựa vào nhau, cùng ăn cơm cũng là chuyện hết sức bình thường, Nhược nhi cũng không từ chối, vui vẻ cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

"Nhược nhi, trước kia ta là người như thế nào?"

"Tiểu thư rất tốt, mọi người đều nói Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư tốt bụng nhưng kỳ thực các nàng rất xấu xa, chỉ có Đại tiểu thư mới là người tốt nhất."

Cái gì, cái gì, cái gì? Hai nữ nhân kia rất tốt bụng sao? Mọi người không phải bị mù hết rồi chứ?

"Các nàng rất tốt bụng?" Thanh Thanh ngoáy ngoáy lỗ tai, nàng còn sợ mình nghe nhầm.

Nhược nhi cảm thấy bất bình "Đó là làm bộ thôi. các nàng đứng trước mặt người khác thì làm bộ dịu dàng, ra vẻ thiện lương, nhưng một khi đến chỗ của Đại tiểu thư thì bộ mặt thật đều lộ ra hết trơn."

"Nói rõ hơn đi." Nếu quả thực như vậy thì hai nữ nhân này đúng là loại người hai mặt.

"Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư là chị em sinh đôi, Như Yên là tỷ tỷ, Như Nguyệt là muội muội, hai nàng ở trên giang hồ được xưng là Giang Nam song xu. Trước mặt người ngoài, bọn họ giả vờ dịu dàng lương thiện, trên giang hồ cũng có được không ít tiếng thơm. Nhưng khi các nàng đối diện với Đại tiểu thư thì thật sự rất đáng giận. Các nàng không những lấy một số đồ vật của Đại tiểu thư, mà còn đánh Đại tiểu thư nữa đó."

Sinh đôi? Hai nàng đứng là có nhiều điểm giống nhau nhưng...không giống chị em sinh đôi lắm. Ai bảo đã sinh đôi thì phải

giống nhau như đúc, Giang Nam song xu chính là trường hợp đặc biệt.

Thanh Thanh cười lạnh một tiếng "Cuối cùng ta cũng đã hiểu, khi ở trước mặt người khác thì hai nàng làm bộ đối xử tốt với ta, trách không được bọn chúng bắt nạt ta nhiều năm như vậy mà cũng không bị phát hiện. Nếu nói Giang Nam song xu 'dịu dàng lương thiện' kia bắt nạt một nữ tử, mà nữ tử đó lại là tỷ tỷ ruột thịt của các nàng, liệu có ai tin tưởng." Coi như nàng đã hiểu được mọi chuyện, hoá ra kỹ thuật ngụy trang của hai nữ nhân kia quá lợi hại, đã thành công trong việc lừa gạt mọi người, trách không được Vân phu nhân không biết chuyện bọn họ bắt nạt nàng. Cho dù có biết được thì chắc gì đã tin tưởng, nàng nhất định sẽ cho rằng đó là lỗi của con gái lớn.

"Tiểu thư, em không rõ vì sao họ lại đối xử với tiểu thư như vậy?" Nhược nhi bắt mắt lên án.

Khoé miệng Thanh Thanh hiện ra một nụ cười châm chọc "Hai nữ nhân kia bản tính ác độc , ở trước mặt người khác đã đè nén rất lâu , nên mới lấy ta làm đối tượng để phát tiết ." Tuyệt đối đúng như vậy , hai nữ nhân kia quả thực rất biến thái .

"Đại tiểu thư , bọn họ nhất định là ghen tị dung mạo xinh đẹp của tiểu thư ."

"Dung mạo xinh đẹp ?" Thanh Thanh bật cười "Ta đẹp lắm sao ?"

Nhược nhi lập tức gật đầu xác nhận "Đúng vậy , đại tiểu thư rất đẹp , là tuyệt đại mỹ nhân , cho dù là phu nhân cũng kém người mấy phần ."

"Tuyệt đại mỹ nhân ?" Nàng thực sự là tuyệt đại mỹ nhân sao ? Có xinh đẹp giống như Thái Bình công chúa không ?

Không phải công ty xuyên thời không đó đã nói thân thể mới của nàng là võ lâm đệ tử mỹ nhân hay sao ?

Thanh Thanh lập tức đứng dậy , bỏ nhào đến trước bàn trang điểm . Nhìn dung mạo trong gương , Thanh Thanh tự nhiên hít một ngụm khí lạnh .

Khuôn mặt trái xoan tinh xảo , môi không tô son mà vẫn hồng , mũi thẳng , một đôi mắt hạnh (mời vào google tra xem hình dáng của quả hạnh để biết mắt hạnh là mắt như thế nào) , mang theo vài phần tinh khiết . Da thịt như tuyết , tựa hồ chỉ cần nheo một cái là có thể chảy ra nước . Đây tuyệt đối là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành trong truyền thuyết .

Thanh Thanh run rẩy vài cái , giơ tay lên , tự cho mình một cái tát . Có đau không nhỉ ? Hình như có đau . Nói như vậy , nàng thật sự đã biến thành mỹ nữ .

Đột nhiên , nàng giống như phát điên , ở trên người mình sờ soạn lung tung .

Bộ ngực thẳng đứng , eo nhỏ mỡm cong , ngón tay ngọc nhỏ và dài , đáng người mảnh mai cân xứng....

Thật lâu sau , Thanh Thanh bắt đầu cười như điên "Ha ha , ta là mỹ nhân , là tuyệt đại mỹ nhân . Không chinh hình , không đao kéo , không giải phẫu , chỉ cần xuyên một cái là có thể trở thành tuyệt đại mỹ nhân , ha ha ha" Tiếng cười điên cuồng của nàng cứ vang mãi trong Tâm Viên , thật lâu cũng không tan đi .

Nhược nhi tự nhiên rung mình một cái , ngây ngốc nhìn Thanh Thanh .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Khách không mời mà tới.

Sau khi Thanh Thanh xuyên qua một ngày, Vân phu nhân rốt cuộc đã điều tra được những hành vi không tốt của Giang Nam song xu, nên mang hai nàng đến thỉnh tội.

"Tiểu thư, phu nhân cùng hai vị tiểu thư đã đến." Nhược nhi bẩm báo với Thanh Thanh vẫn còn đang ngủ trên giường.

Thanh Thanh ngáp một cái: "Nói cho bọn họ biết, thân thể ta không được thoải mái, bảo các nàng chờ ta."

Ngày đầu tiên làm sâu đo đã không được yên ổn, quả thực chẳng hay ho chút nào.

"Vâng." Nhược nhi rất ghét hai vị tiểu thư kia, thế nên bây giờ nàng cảm thấy vui khi bọn họ gặp chuyện.

"Khoan đã, bọn họ đến làm gì?" Nàng vẫn như cũ nhắm mắt lại, bày ra bộ dạng lười nhác.

"Không biết."

Thanh Thanh thở dài một tiếng:

"Ta vẫn nên đi thì hơn, đừng để cho hai nữ nhân kia lại bắt được nhược điểm của ta." Thật là khách không mời mà đến.

Dưới sự hầu hạ của Nhược nhi, nàng mau chóng mặc xong quần áo.

Lúc chọn quần áo, nàng phát hiện đa số quần áo của Vân Băng Tâm có màu xanh nước biển, cũng có vài bộ màu trắng. Nàng chọn một bộ quần áo màu xanh nước biển bình thường vẫn hay mặc ở nhà, Nhược nhi ở bên cạnh giúp nàng búi tóc. Thanh Thanh không quen cài nhiều thứ trang sức lên đầu, vì thế nàng chỉ chọn vài đoá châu hoa để cài lên búi tóc. Bởi vì tâm bệnh nhiều năm nên sắc mặt nàng có vẻ tái nhợt, Thanh Thanh bắt buộc dĩ phải đánh thêm một lớp son phấn. Đặc ý nhìn mỹ nhân trong gương, Thanh Thanh hừ lạnh:

"Hai nữ nhân kia luôn ghen tị về đẹp của ta, ta cố tình khoe ra ở trước mặt các nàng."

Nàng là một nữ nhân lười biếng, không bao giờ thích trang điểm, nhưng hôm nay thì khác, nếu không phải muốn cho hai vị "muội muội" kia nhìn thì nàng nhất định sẽ tìm một sợi dây đem mớ tóc này buộc lại cho xong.

Thấy chiếc quạt hình tròn có hình mỹ nhân, nàng tiện tay cầm lên, học theo những mỹ nhân trong phim truyền hình quạt quạt vài cái.

Trên môi hiện lên một nụ cười, nàng dùng điệu bộ duyên dáng đi ra ngoài, giống hệt như một mỹ nhân từ trong họa bước ra.

Vân phu nhân, Vân Như Yên, Vân Như Nguyệt đang ở ngoài phòng khách chờ nàng.

Lúc nàng đi tới, nhìn thấy Vân phu nhân đang ngồi ở trên cao, Như Yên, Như Nguyệt hai nàng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh.

"Nương." Hơi thở của Thanh Thanh thơm như hoa lan, càng khiến cho nàng tăng thêm vài phần quyến rũ.

"Ngồi đi." Vân phu nhân liếc mắt nhìn về cái ghế bên cạnh.

Nhược nhi đỡ Thanh Thanh ngồi xuống, hai tay nàng đặt lên đùi, yên lặng chờ câu tiếp theo.

"Băng Tâm."

Thanh Thanh nói không vội vàng:

"Mời bảo ta là Thanh Thanh, ta muốn làm lại từ đầu, cho nên hãy gọi tên mới của ta."

Vân phu nhân cảm thấy hơi lúng túng:

"Thanh Thanh, hai muội muội của ngươi biết sai rồi, đặc biệt đến để xin lỗi ngươi." Trải qua sự truy hỏi của nàng, lại có thêm Vân Tình làm chứng, hai đứa con gái nhỏ rốt cuộc cũng chịu thừa nhận rằng chúng ghen ghét với sắc đẹp của tỷ tỷ nên mới bắt nạt nàng. Lúc ấy, nàng ngónh ngàng trăm mối, nàng quả thực đã có lỗi với nữ nhi.

"Oh" Thanh Thanh thản nhiên đáp lại một tiếng, không hề nhìn thấy bất cứ cảm xúc nào ở nàng.

Như Yên cùng Như Nguyệt sau khi trao đổi ánh mắt liền đi tới trước mặt Thanh Thanh. Như Yên nói với vẻ "hỗ thẹn": "Đại tỷ, thực xin lỗi." Giọng nói của nàng rất nhỏ, nghe quả thực giống như có ý hổ thẹn.

Như Nguyệt cũng nói với vẻ ảo não: "Đại tỷ, chúng ta sai rồi, chúng ta không nên ghen ghét sắc đẹp của tỷ mà khi dễ tỷ."

Trong lòng Thanh Thanh cười đến châm chọc, hành động của hai nàng quả thực rất cao minh, trách không được đã lừa gạt hết tất cả mọi người, nếu ngày hôm qua nàng không biết được bộ mặt thật của các nàng, thì chỉ sợ khi nhìn thấy bộ dáng này của bọn họ nhất định sẽ cảm thấy thương hại. Cho dù mặt nàng có vấn đề thì cũng không thể đem hai vị nữ tử dịu dàng, nhu nhuận này liên hệ với hai hung thần ác sát ngày hôm qua.

"Oh." Thanh Thanh nhàm chán nghịch móng tay, cúi đầu làm ra vẻ đáng thương.

"Thanh Thanh, hai đứa nó đã xin lỗi ngươi rồi, ngươi tha thứ cho bọn chúng đi ha." Trong giọng nói của Vân phu nhân có vẻ trách cứ. Tuy nàng tin rằng hai đứa con gái nhỏ bắt nạt con gái lớn, nhưng nàng luôn nghĩ bọn chúng chỉ thỉnh thoảng bắt nạt, cũng không có làm ra chuyện gì quá đáng. Giang Nam song xu đã hạ mình xin lỗi, Thanh Thanh không chấp nhận thì thực sự có hơi vô lý.

"A." Thanh Thanh cúi đầu thấp hơn nữa, cố gắng làm bộ đáng thương. Hai nữ nhân kia không phải cũng muốn giả bộ sao? Vậy thì chúng ta cùng giả bộ đi.

Như Nguyệt vốn định phát tác, nhưng nhìn thấy mẫu thân ở đây thì lập tức làm ra vẻ đáng thương:

"Đại tỷ, chúng ta sai rồi, tỷ tha thứ cho chúng ta được không?"

Bất ngờ phải xin lỗi đồ vô dụng này. Quả thực chính là bôi nhọ nàng.

Như Yên khịt khịt mũi:

"Đại tỷ, chúng ta thực sự biết sai rồi, muội thật sự rất hối hận vì đã đối xử với tỷ như vậy, tỷ tha thứ cho muội đi."

Trong ánh mắt của Thanh Thanh lộ ra vẻ vô tội:

"Được, các ngươi nói như thế nào thì ta sẽ làm thế ấy. Ta nhớ rõ các ngươi từng nói, các ngươi là chủ tử, ta là nô tài, là nô tài thì không thể cãi lại mệnh lệnh của các ngươi."

Sắc mặt của Vân phu nhân đột nhiên biến đổi:

"Thanh Thanh, ta đã hỏi qua hai đứa nó, bọn chúng chưa từng nói ra những lời đó, người đừng suy nghĩ quá nhiều."

Thanh Thanh thật sự muốn cười phá lên, nếu bọn họ nói cái gì nàng liền tin cái đó thì việc gì phải để các nàng đến đây xin lỗi ?

Thanh Thanh cũng không muốn giả bộ nữa, nàng bình tĩnh đứng lên:

"Có nói hay không các nàng chính là người rõ ràng nhất, trong trời đất đều có công lý."

Nói xong, ánh mắt sắc bén đảo qua Như Yên cùng Như Nguyệt. Bị ánh mắt sắc bén của nàng đảo qua, Như Nguyệt sợ hãi lùi về sau hai bước.

Hừ, có tật giật mình.

Vân phu nhân nhớ đến lời Vân Tĩnh đã nói ngày hôm qua, có lẽ các nàng thực sự đã từng nói như vậy, mặc dù các nàng liều chết cũng không chịu thừa nhận. Vì cảm giác tội lỗi trước đây, giọng Vân phu nhân đột nhiên mềm xuống:

"Thanh Thanh, hai đứa nó đã xin lỗi người, hãy tha thứ cho bọn chúng đi. Coi như là nể mặt mẫu thân, được không?"

Thanh Thanh nhàn nhã phe phẩy chiếc quạt tròn hình mặt trăng:

"Có thể, kỳ thực nguyện vọng của ta rất đơn giản, ta chỉ muốn có cuộc sống của riêng mình, hy vọng các người đừng đến quấy rầy ta." Vô luận trước kia có ân oán gì, từ nay về sau coi như nước sông không phạm nước giếng.

"Đại tỷ cần tính đường, tiểu muội cũng không dám quấy rầy." Như Yên vẫn tiếp tục giả bộ ngoan hiền.

"Nếu đại tỷ cần thanh tịnh, Như Nguyệt cũng không dám quấy rầy."

Thanh Thanh nói không chút khách khí: "Một khi đã như vậy, mời hai vị tiểu thư đi cho."

"Thanh Thanh, hai đứa nó là muội muội của người, cho dù có gì không phải, người cũng nên bao dung cho chúng." Đứa con gái lớn này khó bảo như vậy, Vân phu nhân nhìn không được vì hai đứa con gái nhỏ xuất đầu.

Thanh Thanh đứng lên, giữ giữ những nếp nhăn trên quần áo, xoay người đi ra ngoài:

"Từ nay về sau, nước sông không phạm nước giếng, hy vọng ba vị đừng quấy nhiễu cuộc sống của ta, Thanh Thanh trong lòng cảm thấy hơi mệt, không tiễn."

Vừa bước ra cửa, Thanh Thanh quay lại bồi thêm một câu:

"Trước kia ta mắc phải tâm bệnh, hiện tại đã quên hết mọi thứ, ta cảm thấy rất khỏe, thế nên Lưu Thủy sơn trang không cần phải tốn tiền bốc thuốc cho ta."

Vân phu nhân thở dài một tiếng: "Người thật sự chán ghét ta a,

thôi được rồi, nếu người không muốn gặp ta, ta cũng sẽ không đến đây phiền nhiễu. Nếu bệnh của người đã khỏi, ta cũng nên nói đến chuyện hôn sự của người và Phương Chấn Hiền."

Giọng nói của Vân phu nhân không lớn nhưng cũng đủ để Thanh Thanh nghe được. Tin tức về cuộc hôn nhân này nàng đã nghe Nhược Nhi nói qua, căn bản không có đề trong lòng. Có gì hay mà cần phải nói, chẳng phải là chuyện giải trừ hôn ước thôi sao.

Khác với vẻ bình thản của Thanh Thanh, Nhược Nhi ngược lại có vẻ rất lo lắng "Tiểu thư, người thực sự không lo lắng sao?"

Thanh Thanh đem cây quạt để lên bàn, nằm chổng vó trên giường:

"Có gì mà lo lắng, giải trừ hôn ước ngược lại rất hợp ý ta."

"Nhưng mà...Tiểu thư có biết người khác sẽ nói gì không? Người cùng Phương công tử đính hôn đã hơn hai năm, trên giang hồ không ai không biết."

Tiểu thư nhà nàng thật sự đã thay đổi. Lúc trước, khi nàng nói cho tiểu thư chuyện hôn ước này, nàng còn cao hứng đến nỗi nhảy dựng lên.

"Người không phải đã nói rồi sao? Hắn căn bản không có thích ta, người hắn thích chính là ma nữ Vô Ảnh la sát Bạch Ngâm nổi tiếng trên giang hồ, Phương lão gia thừa biết không thể ép buộc hắn, cho nên cũng có ý muốn từ hôn. Thời điểm hắn đến từ hôn là lúc bệnh của ta thật sự rất trầm trọng, vì không muốn để ta chịu đau khổ cho nên hôn sự mới tạm thời ngừng lại. Chờ khi ta hết bệnh hoặc là chết đi thì mới bàn lại, mấy tin tức này là người nghe được ở chỗ lão gia và phu nhân. Người đã nói hai lần rồi, ta đương nhiên nhớ kỹ."

Nhược Nhi đồng tình với nàng:

"Đúng vậy, chính là như vậy."

Vị hôn phu không thích chính mình, đối với một nữ nhân mà nói thật sự rất bi ai.

"Đừng quan tâm, ta cũng muốn mau chóng từ hôn, ta không nghĩ sẽ gả cho một nam nhân mà mình không thích. Hơn nữa hắn cũng đâu có thích ta, cảm tình vốn không thể miễn cưỡng."

Trong con mắt xinh đẹp của Nhược khi ánh lên lệ quang: "Tiểu thư vui vẻ là tốt rồi." Tiểu thư thật sự rất thăm a.

Thanh Thanh vỗ vỗ đầu của nàng: "Nha đầu ngốc, đừng khổ tâm, không có chuyện gì đâu, ta vốn không cần thứ đó. Theo ta lâu một chút, người sẽ hiểu được tính tình của ta."

"Thanh Thanh cô nương." Một giọng nói hàm chứa ý cười bay vào trong phòng, nghe giọng nói của hắn, hình như hắn đang rất cao hứng.

Thanh Thanh mắt tròn trắng, lại là một vị khách không mời mà đến.

người edit : jun .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Tình yêu từ cái nhìn đầu tiên.

edit : jun

Người chưa tới mà tiếng đã tới trước, lúc người tới thì giọng nói đã vang quá nửa tầng trời.

Mộ Dung Thiên Lý tao nhã tiến vào trong khuê phòng của Thanh Thanh, điều này khiến cho nàng cảm thấy khó chịu.

"Mộ Dung Thiên Lý, người không có việc gì làm hay sao lại chạy đến chỗ ta, người ăn no rồi việc a."

"Đúng vậy." Hắn quả thực ăn no rồi việc. Ngày hôm qua, sau khi trở về, trong tâm trí hắn toàn là bóng hình xinh đẹp của nàng. Nụ cười quyến rũ của nàng, sự thông minh tự phụ cùng táo bạo thẳng thắn của nàng đã khiến cho hắn không lúc nào không nghĩ đến nàng, ngay cả hình bóng trong giấc mộng kia cũng vẫn là nàng. Lúc tỉnh giấc, hắn cũng bị cảnh mộng của mình làm cho sợ hãi. Hắn mất ngủ, dưới ánh trăng trắng trẻo suốt một đêm, hắn dường như đã hiểu được tại sao mình lại nghĩ đến nàng, có lẽ, hắn đã yêu nàng. Đúng vậy, hắn đã yêu một nữ tử chỉ mới gặp mặt có một lần. Hắn biết tình cảm của mình có vẻ rất hoang đường, nhưng hắn cảm thấy đã yêu là yêu thôi. Có tình yêu sinh ra trong nháy mắt, thời điểm Thanh Thanh chửi ầm lên là lúc hắn bị nàng hấp dẫn. (anh này biến thái thấy ghê, Thanh tỷ chửi mà anh cũng bị hấp dẫn, nhưng không biến thái bằng anh nam chính)

Thanh Thanh không có kiên nhẫn, phát tay xua hắn đi:

"Ăn no thì ra ngoài vận động, đừng có đến làm phiền ta."

Vừa bị ba nữ nhân kia làm phiền, giờ lại thêm hắn đến góp vui.

"Mộ Dung công tử, tiểu thư nhà chúng ta tâm tình không tốt, mong công tử thông cảm." Nhược nhi thân là nha hoàn của một gia tộc trong võ lâm, đối với chuyện trên giang hồ cũng biết được chút ít, thế nên khi nghe Thanh Thanh nhắc đến đại danh của Mộ Dung Thiên Lý, nàng cảm thấy như sấm động bên tai. Mất đi người đàn ông độc thân hoàng kim như Phương Chấn Hiên, gả cho Mộ Dung Thiên Lý cũng không phải là lựa chọn sai lầm. Nàng là một nha hoàn hết sức mẫu mực, đương nhiên tất cả đều phải lấy tiểu thư làm trọng, vì hạnh phúc của tiểu thư, nàng sẽ làm bất cứ việc gì. (nghe anh Chấn Hiên này tuyệt thế chắc phải đọc bộ táo bạo khốc nương từ thôi)

Thanh Thanh hờn giận nói thầm: "Ta phải thế nào mới được yên thân đây."

"Thanh Thanh cô nương, nàng không muốn nhìn thấy ta?" Trong giọng nói của Mộ Dung Thiên Lý mang theo một tia thất vọng.

"Không liên quan đến người."

Làm nàng tức giận chính là ba nữ nhân kia.

"Có muốn đi ra ngoài một chút không?"

Nhìn biểu hiện ngày hôm qua của nàng, có thể thấy được nàng rất thích ra ngoài. Vì muốn chiếm được tình cảm của giai nhân, hắn chỉ cần ủy khuất làm hồ hoa sứ giả.

"Muốn a."

Trong ngữ điệu lười nhác của nàng mang theo sự vui sướng. Nàng là một người hiện đại, chưa bao giờ biết đến những thói quen cổ đại, nếu không nhìn nhiều một chút thì làm sao thích nghi được với cuộc sống ở cổ đại.

Quả nhiên nàng rất muốn ra ngoài, xem như hần đã đoán được ý nghĩ của người đẹp.

"Tiểu thư, em cũng đi."

Nha hoàn thì phải làm hết phận sự của nha hoàn, chủ nhân muốn đến chỗ nào, nàng phải đi theo đến chỗ đó. Đương nhiên, nàng sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào là nàng muốn đi gặp vui.

"Đương nhiên."

Đã là tỷ muội tốt thì có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Bỏ lại tỷ muội tốt mà đi tiêu dao một mình không phải là việc mà Văn Thanh Thanh nàng sẽ làm.

Thanh Thanh lại cùng Mộ Dung Thiên Lý đi trên đường, chỉ khác lần này trên mặt nàng có thêm một cái khăn che mặt, đằng sau còn có một nha hoàn. Nàng là một mỹ nhân tuyệt thế, mà an ninh của cổ đại lại vô cùng thấp kém, vì an toàn của bản thân, nàng không thể không che kín dung nhan của mình. Ai, khuôn mặt xinh đẹp cũng có tác động tiêu cực a.

"Thanh Thanh cô nương, ngày hôm qua thất lễ." Mời người đẹp đi ăn cơm mà quên mang theo tiền, cả đời hần cũng chưa từng chật vật như vậy.

"Không có a." Nàng không biết hần thất lễ như thế nào, với bản tính của nàng, thỉnh thoảng cũng quên mất một hai sự kiện có thể tha thứ.

"Nàng thật sự không quan tâm?" Coi tính tình hào sảng của nàng, hần là không quan tâm? Người ta nói trong tình yêu, đàn ông thường hay hoang tưởng (quá chuẩn), mặc dù hần mới chỉ chớm yêu nhưng cũng đã bắt đầu nghi ngờ này nọ.

"Đó là một chuyện tốt mà, nếu không phải vì người, ta làm sao có thể trong vòng một tháng ăn uống miễn phí ở Nhã Tiên Cư." Thanh âm lười biếng nhưng lại thanh thúy dễ nghe.

Nói đến việc này, Mộ Dung Thiên Lý không khỏi có vài phần xấu hổ. Không có tiền thanh toán cũng được thôi, nhưng lại để cho nàng đoạt mất cơ hội thể hiện. Hần luôn luôn rất tự tin vào tài văn chương của mình, vậy mà ở trước mặt nàng, hần căn bản chỉ là một thằng hề.

"Thanh Thanh, hôn sự của nàng và Phương Chấn Hiên có dự tính gì không?" Nói tới nói lui, đây mới chính là mục đích thực sự của hần.

Thanh Thanh không đề ý, chỉ liếc mắt nhìn hần một cái:

"Không có gì để tính." Có phải nàng quá nhạy cảm hay không? Tại sao nàng lại cảm thấy vị Mộ Dung lão huynh này rất quan tâm đến chuyện hôn sự của nàng?

"Nàng có muốn gả cho Phương Chấn Hiên không?" Trong đáy mắt của hần cư nhiên có một tia...bối rối. Hần bối rối vì một người con gái mới quen có một ngày.

"Không lấy chồng." Thanh Thanh không cần phải suy nghĩ nhiều, lập tức trả lời một cách kiên định. Đầu óc nàng hiện tại không có bã đậu, không nghĩ đến việc sẽ nhảy vào nắm mồ hôn nhân.

Huống chi trong lòng họ Phương kia đã có người khác, nàng không nghĩ đến việc sẽ nhảy vào đó giúp vui.

"Thanh Thanh, nàng có biết mục đích ta đến Vân gia lần này không?"

"Không biết." Cũng không muốn biết.

Mộ Dung Thiên Lý thở dài, im lặng không nói gì, vì cái gì khi nàng đối mặt với hần lúc nào cũng bày ra bộ dạng khinh thường, hần thật sự khiến cho người ta chán ghét đến vậy sao?

Lại đến Nhã Tiên Cư, ông chủ quán cũng rất lịch sự. Thanh Thanh liên tục vì hần thu hút không ít khách nhân, mà ngay chính bản thân hần cũng vô cùng kính phục vị tài nữ này, thế nên có ý an bài cho nàng một phòng riêng.

Nhã Tiên Cư có không ít món ăn ngon, Thanh Thanh tùy ý chọn một vài món. Nàng không có tâm trạng, mục đích đến Nhã Tiên Cư ngày hôm nay cũng không phải để ăn cơm.

Sau khi đồ ăn đã mang lên hết, cũng chưa thấy bóng dáng của Nhượng nhi.

"Nha hoàn của nàng đâu?" Hần không biết tên của tiểu nha hoàn kia.

Thanh Thanh nói với vẻ thần nhiên:

"Ta phân phó nàng đi làm một chút chuyện." Nàng không muốn nhiều lời.

"Thanh Thanh." Mộ Dung Thiên Lý ngẩng đầu, con ngươi thâm thúy dừng ánh nhìn trên người nàng:

"Vì Giang Nam song xu nên ta mới đến ở trong Vân gia."

Chiếc đĩa vẫn tiếp tục chọc chọc đồ ăn trong đĩa, Thanh Thanh thản nhiên hỏi lại:

"Vậy thì sao?"

Chẳng có chút quan hệ nào với nàng, nàng cùng Giang Nam song xu kia là địch nhân, không phải là bằng hữu.

"Mẫu thân vẫn thúc giục ta thành hôn, nàng vừa ý Giang Nam song xu." Nhưng người hấn vừa ý lại là võ lâm đệ tử mỹ nhân. Cho dù nàng đã có hôn ước, hấn cũng không thể từ bỏ.

"Là bằng hữu, ta khuyên ngươi một câu, các nàng không tốt đẹp như vẻ bề ngoài đâu." Lấy một mỹ nhân hai mặt, đó chính là sai lầm của hấn.

"Ta biết." Mộ Dung Thiên Lý cũng đâu phải là kẻ ngu ngốc, sau khi tiếp xúc với Giang Nam song xu, hấn cảm thấy các nàng quá giả dối.

Thanh Thanh thẳng thắn, đúng là dạng mà hấn yêu thích.

"Con gái trên thế gian này rất nhiều, không nhất thiết phải là hai nàng." Thanh Thanh có ý khác, nhân phẩm của Mộ Dung khá tốt, nàng thật sự không đành lòng nhìn một nam nhân đầy triển vọng như vậy bị hai đứa con gái kia lừa.

"Nữ tử trên thế gian rất nhiều nhưng kỳ nữ thì lại rất ít." Hấn cười đùa:

"Thanh Thanh chính là một trong số ít đó."

Hấn nửa thật nửa giả, nhìn không ra là đùa giỡn hay là thật lòng.

Thanh Thanh khẽ lắc đầu, đôi mày thanh tú nhăn lại:

"Không, ta không phải là kỳ nữ, chẳng qua ngươi chưa gặp người con gái nào như ta. Có lẽ, ta là người đặc biệt, nhưng ta c

ũng không phải là một người con gái tốt."

Chẳng lẽ vị nhân huynh này thật sự vì chỗ đặc biệt đó của nàng mà đem lòng yêu nàng? Có phải nàng đem khí chất hiện đại của mình biểu hiện quá tốt không? Từ nay về sau có lẽ nên thu bớt lại một chút?

Mộ Dung Thiên Lý nhìn nàng, khoe miệng nhếch lên tạo thành một hình vòng cung tuyệt đẹp:

"Thanh Thanh, nếu ta thật sự muốn cùng nhà họ Vân kết thân, ta nhất định sẽ chọn nàng."

"Kết thân?" Thanh Thanh bật cười, gấp một đồng đồ ăn bỏ vào trong miệng, từ từ thưởng thức. Một lúc lâu sau mới nói:

"Kết hôn? Vân Thanh Thanh ta chỉ có giá trị sử dụng như vậy thôi sao?" Buồn cười, nàng đường đường là một người hiện đại, cư nhiên trở thành quân cờ cho kẻ khác, chỉ bằng tự sát cho xong.

"Không phải, nàng hiểu lầm rồi."

Hấn chưa từng nghĩ đến việc hy sinh hạnh phúc của bản thân để đi lấy một nữ tử mà mình không thương.

"Hiểu lầm?"

"Là hiểu lầm, mẫu thân ta vẫn hy vọng ta lấy con gái Vân gia, nếu nhất định phải lấy con gái Vân gia, ta sẽ lấy nàng." Nếu không thích nữ nhi của Vân gia, hấn đương nhiên sẽ không hy sinh bản thân, nhưng là...hấn thích, thích Vân đại tiểu thư táo bạo kia.

"Muốn ta cảm ơn ngươi sao?"

Trong giọng nói của Thanh Thanh tự nhiên mang theo vẻ trào phúng, nàng đối với hấn một chút cảm giác cũng không có, càng không tính đến việc sẽ gả cho hấn.

"Thanh Thanh, nếu ta hướng lệnh tôn cầu hôn, nàng sẽ đồng ý chứ?"

Hấn thích nàng, thích nữ nhân mới quen biết một ngày? Chẳng lẽ đây chính là truyền thuyết yêu từ cái nhìn đầu tiên?

Cánh tay đang định gấp rau của Thanh Thanh dừng lại giữa không trung, nàng nhếch miệng:

"Sẽ không."

Nàng mới có 20 tuổi, cũng không tính đến việc lập gia đình. Hắn nói trắng ra như vậy khiến cho nàng cảm thấy ngạc nhiên, chẳng nhẽ cổ đại cũng thoáng như vậy sao?

Có lẽ nàng không nên trả lời thẳng thừng như vậy, nhưng nàng ghét nhất là chuyện lộn xộn trong tình cảm, không thích chính là không thích, nếu không thích thì cần gì phải để hắn tiếp tục hy vọng. Cho hắn hy vọng rồi lại làm hắn thất vọng, đó mới là việc tàn nhẫn nhất.

Câu trả lời của nàng khiến cho Mộ Dung Thiên Lý thất vọng, bất quá hắn cũng không có ý định buông tha, chinh phục được nữ nhân kiêu ngạo này chính là một chuyện vô cùng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Tình địch gặp mặt. edit

Không thể phủ nhận, trong Lưu Thủy sơn trang, Tâm Viên là nơi nhỏ nhất, cũ nát nhất và hoang vắng nhất, ngoài những cây liễu rủ thì trong viện chẳng còn gì khác. Nhưng đối với Thanh Thanh mà nói có liễu rủ là tốt lắm rồi. Liễu, rất có phong thái, nàng yêu cây liễu.

Tháng sáu là lúc trời nóng nhất, Thanh Thanh mặc một bộ đồ mỏng, đứng dưới cây liễu phe phẩy chiếc quạt tròn có hình mỹ nhân, trên mặt mang theo một nụ cười nhân nhả. Nàng lặng lẽ đứng đó, như thơ như hoạ, đẹp đến mức không gì có thể so sánh nổi. Vẻ đẹp của nàng không có sự giả dối, ngược lại rất tự nhiên và duyên dáng.

Bằng trực giác, Thanh Thanh cảm thấy có một đôi mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm vào nàng. Vừa quay đầu lại, nàng đã phát hiện một bóng người cao lớn. Vân Tĩnh đứng sau lưng nàng, đang nhìn nàng một cách si mê, cái ánh mắt nóng bỏng này giống như ánh mắt của một nam nhân khi nhìn một nữ nhân.

Tại sao đại ca lại dùng ánh mắt này nhìn nàng? Tình cảm huynh muội giữa bọn họ chẳng nhẽ lại nồng nàn như vậy sao?

Thanh Thanh giấu đi sự nghi hoặc trong lòng, sau đó nhẹ nhàng bước đến trước mặt hắn.

"Đại ca"

Vân Băng Tâm xuất thân ở võ lâm thế gia, cũng xem như một nữ tử giang hồ, may mắn không bị ràng buộc. Lúc nàng phát hiện ra chuyện này, trực tiếp nở nụ cười thật tươi.

"Băng..."

Vân Tĩnh cười cười, sau đó thay đổi cách xưng hô:

"Thanh Thanh"

Không thể tự chủ, hắn đưa tay ra, khẽ vuốt mái tóc đen bóng mềm như tơ của nàng.

Cử chỉ của hắn vô cùng thân thiết, Thanh Thanh không biểu lộ gì.

"Đại ca, sao huynh lại tới đây?"

Nàng nhìn thấy hắn lần đầu tiên là khi nàng tỉnh lại, suốt một tuần sau đó hắn cũng không xuất hiện trước mặt nàng.

Giọng nói của hắn rất có sức quyến rũ, tràn ngập dụ hoặc:

"Ta đến thăm muội, nghe nói bệnh của muội đã đỡ?"

Sắc mặt Thanh Thanh khẽ biến, trong giọng nói tràn đầy tình cảm của Vân Tĩnh đã nói cho nàng biết, quan hệ của bọn họ không hề đơn giản.

Nàng mỉm cười, làm bộ tức giận trước mặt hắn:

"Đúng vậy, trước kia là do ta sống quá khổ sở nên mới bị như thế."

"Như Yên, Như Nguyệt còn dám bắt nạt muội sao?"

"Bọn họ không bao giờ dám đến đây nữa đâu. Đại ca, có phải huynh nói cho mẫu thân biết không?"

Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ 'Đại ca', nàng muốn nói cho hắn, bọn họ là huynh muội, vĩnh viễn không có khả năng phát sinh tình cảm khác.

Vân Tĩnh không hề phát hiện ra điều nàng muốn ám chỉ, cười sung sướng:

"Mẫu thân có hỏi ta, ta chỉ biết trả lời thôi."

"Cám ơn đại ca."

Trong tiềm thức, nàng không muốn làm chuyện thất lễ ở trước mặt hắn, Thanh Thanh vẫn luôn duy trì phong độ của một thực nữ, đem những mặt đẹp nhất, tốt nhất bày ra trước mắt hắn. (thể thì tỷ mới chết)

Vân Tĩnh yêu thương sờ lên đầu của nàng.

"Giữa chúng ta có cần khách khí như vậy không?"

Ách, Vân Băng Tâm rất thân mật với hắn sao? Đã thân thiết đến mức độ nào rồi?

Thanh Thanh quay đầu, nhìn những cành liễu đung đưa trong gió.

"Huynh là đại ca của ta, ta đương nhiên phải tôn trọng huynh."

Đẹp quá! Giống như mỹ nhân đang nhảy múa.

Ý cười trên môi Vân Tĩnh biến mất, con ngươi đen chăm chú nhìn nàng, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi môi của nàng:

"Thanh Thanh, ta vẫn luôn chờ muội lớn lên."

Nụ cười trên mặt Thanh Thanh bỗng trở nên cứng đờ, cái miệng nhỏ nhẩn hơi mở ra, giật mình đứng tại chỗ, giống như một tác phẩm điêu khắc.

Môi Vân Tĩnh nhếch lên để lộ ra một nụ cười dịu dàng. Hắn cúi đầu xuống, phủ lên môi nàng một nụ hôn.

Trong đầu nàng âm vang một tiếng, hắn...hắn...hắn cư nhiên hôn nàng? Nụ hôn đầu tiên của nàng a, ô, ai đem nụ hôn đầu tiên trả lại cho nàng?

Được rồi, nàng thừa nhận Vân Tĩnh rất có phong thái, dáng vẻ phi phàm, có quyền có thế, có đầy đủ tiêu chuẩn của một chú rùa vàng, có một nam nhân như thế ái mộ nàng, hắn là nàng phải cao hứng mới đúng. Nhưng mà...nhưng mà...vị nhân huynh này lại là đại ca ruột thịt của nàng, là đại ca có quan hệ huyết thống.

Ông trời, nàng đã cùng với đại ca của mình...Cho dù nàng không phải là Vân Băng Tâm nhưng bọn họ vẫn còn quan hệ huyết thống? Hắn tuyệt đối là đại ca của nàng.

"A..." Thanh Thanh thét lên một tiếng chói tai, lui lại phía sau vài bước, nhìn Vân Tĩnh một cách đề phòng. Một đôi mắt trong suốt không ngừng đánh giá từ trên xuống dưới, giống như muốn nhìn thấu hắn. Nam nhân này có phải biến thái hay không? Hắn cư nhiên hôn muội muội của chính mình.

Nhìn biểu tình sợ hãi của Thanh Thanh dành cho hắn, Vân Tĩnh cất giọng:

"Thanh Thanh, muội làm sao vậy?" Sau khi nói xong, hắn đột nhiên nhớ đến việc Thanh Thanh đã quên hết tất cả, quên luôn những cử chỉ dịu dàng của bọn họ trong lúc đó.

Thanh Thanh mở miệng:

"Đại ca, đại ca, huynh làm cái gì vậy?"

Sợ mình làm nàng khiếp sợ, Vân Tĩnh ôn nhu dỗ dành:

"Thanh Thanh, muội không thích ta sao?"

Thanh Thanh thét chói tai:

"Huynh là đại ca của ta."

Làm sao hắn có thể thích nàng chứ?

Vân Tĩnh tự nhiên cười rất dịu dàng:

"Là đại ca của muội thì sao?" Cho dù là thế, hắn vẫn có thể thích nàng.

Di, rất lạnh a, mùa đông đến sớm sao? Hay là trời mưa?

Thanh Thanh toàn thân nổi da gà:

"Đại ca, huynh muốn cùng ta loạn luân à?" Tất cả những người trong nhà này đều biến thái a.

Vân Tĩnh không nề hà nói:

"Thanh Thanh, chúng ta là huynh muội, nhưng vẫn có thể yêu nhau." (biến thái, loạn luân)

"Đại ca, huynh về sau cách xa ta một chút."

Thanh Thanh run lên một cái, xoay người bỏ chạy. Vừa chạy được hai bước, nàng đã ngã vào lòng ngực của một người xa lạ. Nàng chưa từng tiếp xúc thân mật với nam nhân như vậy, hơi thở nam tính của người đó bao phủ lấy nàng, khiến cho Thanh Thanh tự nhiên đỏ mặt.

Hai má nàng ửng hồng, mũi lên đến tận mũi, xinh đẹp mà thanh khiết. Vân Tĩnh cúi xuống nhìn nàng, không thể kìm lòng mà hôn lên môi nàng. Người trong lòng hân hân rốt cuộc đã trưởng thành, trở thành một tuyệt thế giai nhân vô cùng xinh đẹp.

"A."

Thanh Thanh vừa đẩy hân ra vừa thét chói tai, cũng đưa tay lên cho hân một cái tát. Nàng không biết tại sao sự tình lại thành ra thế này, lúc nàng có thể phản ứng thì hân đã bị đánh rồi. Mà khoảng cách giữa bọn họ trong lúc đó chỉ vón vện có ba thước.

"Đại ca, huynh đang làm cái gì?"

"Thanh Thanh, ta thích muội."

Ánh mắt thâm tình không lừa được người khác, hân thật sự yêu nàng.

Đối với tình yêu của hân, Thanh Thanh chỉ cảm thấy ớn lạnh, xương cốt tê rần.

"Ta đã có người yêu."

Thanh Thanh càng thêm phòng bị, nếu hân còn dám đụng đến nàng, nàng nhất định sẽ đánh hân một trận.

"A." Vân Tĩnh cả kinh, trong đôi mắt loé lên một tia nguy hiểm.

"Ách..." Thanh Thanh đang tìm một cái cớ thì liếc thấy Mộ Dung Thiên Lý đi qua. Ngón tay như bị ma xui quỷ khiến chỉ về phía hân:

"Chính hân, Mộ Dung Thiên Lý, ta thích Mộ Dung Thiên Lý."

Mộ Dung Thiên Lý đầu sao cũng tốt hơn ca ca của mình.

"Muội thích hân?"

Hai tròng mắt của Vân Tĩnh tràn đầy lửa giận, tay nắm thành quyền, mọi lúc đều có khả năng bùng nổ.

Mộ Dung Thiên Lý thấy thần sắc cổ quái của Vân Tĩnh nên mới hỏi thăm:

"Vân huynh, huynh làm sao vậy?" Có phải hay không bị tẩu hỏa nhập ma?

"Người thích Thanh Thanh sao?"

"A? Vân huynh tại sao lại hỏi cái này?"

Mộ Dung Thiên Lý khó hiểu.

Vân Tĩnh tức giận hét lên, sắc mặt xanh mét:

"Người thích Thanh Thanh sao?"

Nữ nhân mà hân bảo vệ suốt 10 năm nay dựa vào cái gì mà đem tặng cho kẻ khác?

"Thích." Mộ Dung Thiên Lý không do dự thừa nhận.

"Ta cũng thích Thiên Lý."

Thanh Thanh chạy đến bên cạnh Mộ Dung Thiên Lý, thân mật ôm lấy hân.

Mộ Dung Thiên Lý quả thực thụ sùng nhược kinh (được sùng ái mà kinh sợ), nàng không những gọi tên hân một cách vô cùng thân thiết, lại còn ôm hân, đúng là diễm phúc từ trên trời rơi xuống.

Vân Tĩnh là một người bình tĩnh, hần lập tức che dấu cảm xúc thật của mình:

"Người có lấy muội ấy không?"

Hần cực lực che dấu nhưng cũng không thể giấu đi sự giận dữ trong gi

ong nói.

Hần đã đợi nàng 10 năm, vì cái gì không phải là hắn?

"Có."

Mộ Dung Thiên Lý trả lời chắc chắn, nhìn thẳng vào mắt Vân Tĩnh. Ánh mắt của hai nam nhân lần lượt thay đổi, sát khí toả ra mãnh liệt, đại chiến thế giới lần thứ n sắp nổ ra.

"Đại ca, muội muội của huynh tìm được nam nhân yêu quý, huynh cảm thấy mất hứng sao?" Thanh Thanh tìm cơ hội thích hợp xen miệng vào. Hai vị đứng đầu, làm ra thiên lôi sẽ nguy hại đến con người.

"Cao hứng."

Vân Tĩnh cơ hồ rít lên hai chữ này. Hắn không tin, Mộ Dung Thiên Lý mới đến Vân gia ở có 7, 8 ngày, không có khả năng nhanh như vậy nắm bắt được trái tim của Thanh Thanh. Hắn đã cố gắng suốt 10 năm, chẳng nhẽ lại kém mấy ngày ân cần của Mộ Dung Thiên Lý?

Hắn nhìn thấy ánh mắt nồng ấm của nàng dành cho Mộ Dung Thiên Lý, chẳng nhẽ còn không từ bỏ hay sao?

Thanh Thanh nắm lấy ống tay áo của Mộ Dung Thiên Lý, trong giọng nói mang theo vẻ làm nũng:

"Thiên Lý, chàng phải nhanh chóng đến chỗ cha mẹ thiếp cầu hôn nha."

Cầu hôn? Nhanh như vậy sao? Mộ Dung Thiên Lý cảm thấy bản thân sắp sửa bay lên tận mây xanh. (bay cao ngã đau anh ạ)

"Bây giờ ta đi ngay."

Rèn sắt phải rèn khi còn nóng, ai mà biết nha đầu kia có chủ ý gì, không biết chừng ngày mai nàng sẽ thay đổi.

"Hừ." Vân Tĩnh hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi. Trước khi đi, trong mắt hắn còn tràn đầy phần nộ.

"A?"

Thanh Thanh ngây người, tên này quả Thật rất nóng vội?

tay nàng thôi không nắm lấy tay hắn nữa.

Mộ Dung Thiên Lý quay đầu, trong mắt tràn ngập ý cười:

"Thanh Thanh, chờ ta." Chờ ta lấy nàng.

Chờ Thanh Thanh có phản ứng thì đã không thấy bóng dáng của hai nam nhân kia.

Nàng suy sụp ngồi trên mặt đất khóc thét:

"Hãy để ta chết đi."

Nàng đã làm cái gì vậy? Làm cho Mộ Dung Thiên Lý cầu thân với Vân gia --- lấy nàng. Chúa ơi, sự tình như thế nào ngày càng rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Không chỉ là yêu . edit

Mộ Dung Thiên Lý cầu hôn, Vân Liệt tự nhiên sẽ đồng ý, hôn lễ được ấn định vào ba tháng sau.

Thời điểm tin dữ này truyền đến là lúc Thanh Thanh đang luyện thư pháp. Tin dữ kia là do Nhục nhi đưa đến, nàng bị sốc ước chừng khoảng một phút, một giọt mực từ bút lông rơi trên giấy, hiện ra một đoá hoa sen màu đen vô cùng xinh đẹp.

Nàng đã sớm dự đoán được mọi việc sẽ phát triển đến mức này nên cũng không nhiều lời. Ít ra vẫn còn thời gian ba tháng, trong ba tháng này, nàng nhất định sẽ nghĩ ra đối sách.

"Tiểu thư, tại sao người không nói lời nào?"

Cánh tay Thanh Thanh dừng ở giữa không trung, thuy chung vẫn chưa hạ xuống.

Thanh Thanh buông bút lông, nhẹ nhàng uống một hớp trà.

"Ta còn gì để nói, miệng ta đúng là hay gây chuyện."

Sớm biết thế này thì nàng đã không lấy Mộ Dung Thiên Lý ra làm lá chắn, hiện tại thì hay rồi, đùa quá hóa thật.

"Tiểu thư, Mộ Dung công tử không tốt sao?"

Hắn ở trên giang hồ được công nhận là một trong ba chú rùa vàng, tiểu thư có chỗ nào không hài lòng?

Thanh Thanh đứng lên, lấy một cây bút, đem đoá hoa sen vừa rồi vẽ thành hoa mẫu đơn.

"Hắn tốt, nhưng mà ta không thích hắn."

Nhục nhi dẫu môi: "Tiểu thư, Mộ Dung công tử mỗi ngày đều chạy đến đây thăm người, ngay đến kẻ ngốc đều biết hắn thích người."

Đem bút lông nhúng vào trong mực, Thanh Thanh liếc nhìn Nhục Nhi một cái:

"Cảm xúc giữa hai người là chuyện rất quan trọng, dù cho hắn thích ta, mà ta lại không thích hắn thì cũng vô dụng mà thôi."

"Tiểu thư, nữ nhân muốn gả cho Mộ Dung công tử không ít, người rớt cuộc có muốn gả cho hắn không?"

"Ta biết, 30% cô nương trên giang hồ đều muốn gả cho hắn."

Trước mắt, Mộ Dung Thiên Lý ở trên giang hồ được xem là người đàn ông độc thân hoàng kim đáng giá nhất, tất nhiên có rất nhiều nữ nhân muốn gả cho hắn. Người đàn ông độc thân hoàng kim giá trị nhất thì giỏi lắm sao?

Sau khi Quân Tùy Phong cưới vợ, Vạn Kiếm sơn trang Phương Chấn Hiên, Lưu Thủy sơn trang Vân Tinh, Càn Khôn Bảo Mộ Dung Thiên Lý là ba người đàn ông độc thân đắt giá nhất. Trên danh nghĩa, Phương Chấn Hiên là vị hôn phu của nàng, Mộ Dung Thiên Lý và Vân Tinh là người ái mộ nàng, sau khi đi đến cổ đại, Vân Thanh Thanh nàng thật sự đã trở thành người rất có giá a.

"Tiểu thư rớt cuộc có đồng ý hay không?" Nhìn bộ dáng bình thản của nàng mà Nhục nhi cảm thấy nóng nảy.

"Phải khảo sát đã, cho dù muốn lập gia đình thì cũng phải tìm hiểu trước chứ. Mộ Dung Thiên Lý quả thật rất dịu dàng, lại lắm tiền, gả cho hắn cũng không phải là một sự lựa chọn sai lầm. Sau khi tiếp xúc với hắn một khoảng thời gian, nếu ta thật sự yêu hắn, tự nhiên sẽ nguyện ý gả cho hắn. Nếu ta không thích, thì đành phải xin lỗi hắn, Vân Thanh Thanh ta sẽ mang theo tay nải chạy trốn."

Thanh Thanh đối với Mộ Dung Thiên Lý cũng có chút hảo cảm, có thể nghĩ đến việc gả cho hắn. Còn những ba tháng thời gian, nàng sẽ thử yêu hắn vậy.

Trên thực tế, nàng không hề muốn gả cho người khác, nhưng là, sớm hay muộn nàng cũng phải lập gia đình. Nàng là một người hiện đại, nhưng nàng cũng biết mình đang sống ở cổ đại. Trong cái xã hội nam quyền này, nàng cũng không thể mù quáng tự cho mình là lợi hại, có thể giống như những nhân vật nữ chính oai phong một cõi trong những cuốn tiểu thuyết khác. Nếu muốn sống yên ổn trong thế giới cổ đại này, tốt nhất là nên đi tìm một chỗ dựa thật vững chắc. Nói nàng không có chí lớn cũng tốt, nói nàng không có cá tính cũng được, nàng thậm chí làm một người cổ đại bình thường. Mục tiêu của nàng là làm sâu đo, gả cho Mộ Dung Thiên Lý cũng có thể làm sâu đo, chẳng qua chỉ là nhảy từ hang này sang hang khác mà thôi.

Đương nhiên, nếu thấy cái hang mới không hợp khẩu vị, nàng sẽ không do dự mà đi tìm một cái hang khác. (tỷ chưa lấy người ta mà đã định hồng hạnh xuất tường rồi)

"Hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, là lời của người mai mối."

Tiểu thư thật sự đã thay đổi, đã biết tự phản kháng.

Một tay Thanh Thanh để sau lưng, một tay cầm bút lông vẽ vẽ:

"Lạc hậu."

Vân Thanh Thanh nàng là một nữ nhân hiện đại, hạ mình đi yêu một nam nhân cổ đại đã thê thảm lắm rồi, đừng có lắm yêu cầu thế chứ.

Nhược nhi há hốc mồm, không biết nên nói cái gì. Tiểu thư sẽ thử yêu Mộ Dung Thiên Lý, cũng không lập tức từ chối, chuyện của bọn họ liệu còn có hy vọng không nhỉ? Chắc là có.

"Thanh Thanh, muội thật sự muốn gả cho hấn sao?"

Giọng nói của Vân Tĩnh đột nhiên vang lên, Vân lão huynh lúc này đang đứng ở cửa, mặt mày xanh mét.

Tay cầm bút của Thanh Thanh run lên một chút, sau đó vỗ vỗ ngực :

"Đại ca, huynh làm ta sợ muốn chết."

Đi mà không phát ra tiếng động, bộ hấn là quý à? Vô lâm cao thủ đều như vậy sao?

"Có đúng không?"

Vân Tĩnh quát to, Thanh Thanh bị hấn làm cho sợ hãi.

"Đúng vậy, muội muốn gả cho hấn." Sao lại thế này, hấn vẫn chưa hết hy vọng.

"Ta không đồng ý đem muội gả cho hấn."

Vân Tĩnh phẫn nộ đập tay lên bàn, chiếc bàn bằng gỗ lim lập tức gãy thành bốn mảnh. Âm chén trên bàn rơi xuống đất phát ra những tiếng vang rõ nét. Không khí nhất thời trở nên quỷ dị, bút lông trong tay nàng vẫn dừng ở trên giấy, Thanh Thanh cắn cắn môi, cả người vẫn giữ nguyên tư thế cứng đờ.

Nhược nhi nhìn thấy Đại thiếu gia nổi giận thì nhanh chóng rút cổ lại. Tuy tính tình của Đại thiếu gia rất nóng nảy nhưng chưa từng tức giận trước mặt Đại tiểu thư, hấn rốt cuộc bị làm sao vậy? Tiểu thư xuất giá khiến hấn cảm thấy không vui sao?

Nhược nhi là cái dạng gì Vân Tĩnh làm sao lại không biết, hấn thân nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái:

"Nhược nhi, ngươi đi ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với Đại tiểu thư."

Trong ánh mắt của hấn tràn ngập ý cảnh cáo.

"Vâng."

Nhược nhi cúi đầu, nhanh chóng chạy đi, tiện tay đem cửa đóng lại. Tiểu thư, không phải em không nói nghĩa khí mà là Đại thiếu gia quả thực rất đáng sợ!

Vân Tĩnh lẳng lặng nhìn nàng, Thanh Thanh vẫn duy trì một tư thế cứng ngắc không hề động đậy, tại thời điểm này, thời gian dường như ngừng trôi.

Thật lâu sau, Vân Tĩnh mới nhẹ nhàng thở dài:

"Tâm nhi, ta đã chờ muội 10 năm."

Mười năm trước, sau khi biết được bí mật kia, hấn vẫn hy vọng nàng trở thành tân nương của hấn. (mọi người đoán xem đây là bí mật gì)

Thanh Thanh nhắc bút lên, đoá hoa mẫu đơn kia giờ đã nguyệt ngọc.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta thật sự không thích huynh."

Ngày đầu tiên mở mắt nhìn thấy hấn, nàng đã coi hấn như đại ca của mình.

"Trước kia chưa bao giờ muội phản đối ta chạm vào muội, bây giờ tại sao lại xa lạ với ta như thế?"

Nàng thật sự đã quên hết tất cả!

"Cái gì?" Thanh Thanh kinh hãi:

"Huynh đã chạm vào ta?" Ừng nói với nàng cái thân thể này đã tàn hoa bại liễu nhá?

"Không không, muội đừng hiểu lầm, ta chưa từng vượt rào."

Chạm ở đây chính là chạm vào quần áo, tóc của nàng, và có khi vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Đại ca, trước kia ta thích huynh sao?"

Hai huynh muội này đúng là loạn luân!

"Từ trước đến nay ta chưa bao giờ tỏ lộ tình cảm với muội, nhưng muội chưa bao giờ xa lánh ta. Sau khi biết muội thất cổ, ta không muốn đợi thêm nữa. Ta muốn muội gả cho ta, ta muốn bảo vệ muội cả đời, không bao giờ để muội chịu thương tổn thêm nữa."

Lúc mà hân thổ lộ với nàng, nàng lại bắt đầu lánh xa hân.

Thanh Thanh nghiêm mặt lạnh lùng:

"Đại ca, trước kia ta căn bản không có thích huynh, ta coi huynh là đại ca, tình cảm giữa chúng ta là tình huynh muội a. Nếu ta biết huynh đối với ta là loại tình cảm này, nhất định sẽ không chấp nhận để huynh đối tốt với ta."

"Tâm nhi, ta thực sự thích muội."

Vân Tĩnh nắm chặt lấy tay Thanh Thanh, nói lời thề thốt:

"Ta sẽ bảo vệ cho muội trọn đời trọn kiếp, đừng đồng ý gả cho Mộ Dung Thiên Lý."

Thanh Thanh đẩy hân ra: "Buông ra."

Nàng vội vã chạy ra cửa:

"Đại ca, thật sự xin lỗi huynh, ta muốn gả cho hân."

Trước mắt cứ lấy Mộ Dung Thiên Lý ra làm lá chắn cái đã.

"Tâm..."

"Ta là Thanh Thanh, Tâm nhi của huynh đã sớm chết rồi." Thanh Thanh phút chốc xoay người, tông cửa mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Cái gọi là bữa tiệc gia đình.

edit : jun

Chính xác mà nói, Thanh Thanh chính là một đứa ngốc, một đứa ngốc tiêu chuẩn.

Sau khi lao ra khỏi phòng, nàng không thèm để ý đến tiếng kêu của Nhược nhi, liều mạng chạy trốn chết. Đương nhiên, nguyên nhân khiến cho nàng phải bỏ chạy chính là vì có người đuổi theo phía sau. Vân Tĩnh lão huynh hình như lại muốn bắt nàng, ở phía sau truy đuổi không tha.

Lưu Thủy son trang to như vậy, Thanh Thanh cũng không biết mình đã chạy đến đâu, nàng chỉ biết có một chuyện, trốn rồi lại trốn.

Không biết xuyên qua bao nhiêu cánh cổng, gặp bao nhiêu nha hoàn và người hầu, mỗi người đều dùng ánh mắt tò mò đánh giá nàng. Đúng vậy, một đại mỹ nhân như nàng túm váy, chạy thẳng về phía trước với tốc độ kinh hồn, làm sao không khiến cho người ta thấy quái dị.

Lần đầu tiên nàng hận chết khuôn mặt của mình, đều nói sắc đẹp là tai họa, nếu như mang dung mạo lúc còn ở hiện đại, để xem còn ai dám mơ tưởng đến nàng.

Đến khi thôi không chạy nữa, nàng đã ở một nơi xa lạ. Nàng ngẩng đầu, đại sảnh cao lớn, uy nghiêm đã hiện ngay trước mắt.

Thanh Thanh thích nhất là xem phim cổ trang, đại sảnh là cái dạng gì, nàng đương nhiên hiểu rõ.

"Đây là đại sảnh ở cổ đại sao?"

Thanh Thanh một mặt nhủ thầm, một mặt tò mò hướng vào bên trong mở mang đầu óc.

Nàng vừa ló đầu vào trong, còn chưa kịp quan sát tình cảnh bên trong đã bị một đôi tay bắt lấy, rồi giống như một con điều hầu bắt gà con, nàng bị vút trên mặt đất. Nói gì thì nói nàng cũng là một mỹ nữ, vậy mà lại giống như con rùa bò lăn trên đất, thật sự là mất mặt a.

Thanh Thanh chống tay đứng lên, lập tức chửi mắng:

"Con bà nó, ai vừa đánh lên ta?"

"Thanh Thanh?"

Hai giọng nói một cao một trầm đồng thời vang lên.

Thanh Thanh ngẩng đầu, bất gặp Vân phu nhân đang ngồi trên ghế, ánh mắt có vẻ hơi trách cứ.

"Thanh Thanh, sao nàng lại ở đây?"

Cho đến khi hần lên tiếng, Thanh Thanh mới biết Mộ Dung Thiên Lý cũng ở đây.

"Chuyện này...." Ta bị người ta truy đuổi, vì tội nạn nên mới chạy đến đây.

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì đã bị một giọng nói uy nghiêm chặn lại:

"Băng Tâm, ngươi tới đây làm gì?"

Ngheng trĩu khi thì biết hần không chào đón nàng.

Nói chuyện chính là một lão già đã hơn 50 tuổi, không cần phải nói cũng biết hần chính là Vân Liệt - trang chủ Lưu Thủy sơn trang- cha của Vân Băng Tâm.

Thanh Thanh hừ lạnh:

"Liên quan gì đến ngươi?" Nàng biết hần là ai nhưng cố tình làm hần tức giận.

Vân Liệt không cho là đúng, hừ hừ:

"Ngươi không biết ta là ai?"

Tuy cha con bọn họ rất ít khi gặp nhau nhưng nàng không thể không biết hần?

Thanh Thanh giả bộ ngu dốt:

"Đúng vậy, ta không biết ngươi là ai. Lão gia họ gì? Năm nay bao nhiêu tuổi, có hay không hứng thú nhận ta làm con gái nuôi?"

Vân Liệt thở dài thật sâu:

"Ngươi tức chết ta."

Làm gì có con gái nào không biết cha của mình!

Vân phu nhân vội nói:

"Lão gia, ta quên nói cho ông biết, mấy hôm trước nàng thất cổ tự sát, khi tỉnh lại không còn nhớ cái gì nữa."

Ngay cả con gái mình tự sát hần còn không biết, thật không hiểu hần làm cha như thế nào, trong lòng Thanh Thanh mãnh liệt khinh bỉ hần.

Vân Liệt mềm giọng:

"Tự sát? Có gì khúc mắc trong lòng?"

Ngữ khí vẫn bình thản như cũ, không hề mang một tia tình cảm.

"Nếu không có việc gì, ta xin cáo lui trước."

Thanh Thanh lạnh lùng liếc hần, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện ra một nụ cười, ý cười đọng sâu trong đáy mắt.

"Chờ đã..." Vân Liệt gọi nàng lại:

"Ngươi có bằng lòng gả cho Mộ Dung Thiên Lý hay không?"

Vì cái gì Mộ Dung Thiên Lý lại thích nàng?

"Chuyện này...."

Thanh Thanh đang định nói nàng cần thời gian suy nghĩ thì đã nghe thấy giọng nói của Vân Tĩnh:

"Thanh Thanh, muội đến đây làm gì?"

Nhân huynh, người thực sự là âm hồn không tiêu tan a.

"Ta nguyện ý." Thanh Thanh thốt lên:

"Ta yêu Mộ Dung đại ca, thực sự muốn gả cho huynh ấy. Ta và chàng là tự chung thân, mong cha mẹ thành toàn."

Nàng cố ý lớn giọng một chút, muốn Vân Tĩnh nghe được rõ ràng.

Mộ Dung Thiên Lý tuy cảm thấy kỳ quái trước thái độ của Thanh Thanh nhưng cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều, mau chóng lôi kéo Thanh Thanh quỳ xuống đất:

"Nhạc phụ nhạc mẫu yên tâm, tiểu tể nhất định sẽ chiều cố Thanh Thanh thật tốt."

Thanh Thanh đang quỳ trên mặt đất tròn trắng mắt, trên trán toát ra một lớp mồ hôi, đó là do Vân Tĩnh dọa.

Nàng muốn gả ra ngoài càng sớm càng tốt, nếu không sớm hay muộn cũng bị Vân Tĩnh ăn sạch sẽ. Cảm tình có thể từ từ bồi dưỡng, nếu không hợp nhau thì có thể ly hôn, trước mắt, rời khỏi Vân gia mới là việc quan trọng nhất.

Vân Tĩnh đứng ở cửa, mắt nhìn thấy cảnh này, trái tim vỡ ra thành trăm mảnh.

*

Thanh Thanh cuối cùng may mắn được ngồi ăn cơm với mọi người, vốn luôn sống một mình trong Tâm Viên, hôm nay sở dĩ có thể đi ra hoàn toàn do nàng là vị hôn thê của Mộ Dung Thiên Lý.

Bên trái nàng là Như Yên, bên phải là Như Nguyệt, mặc dù nàng rất không hài lòng khi hai nữ nhân kia ngồi bên cạnh nàng nhưng lại không có cách nào cự tuyệt. Ở trong Vân gia, nàng vốn là một người không hề có địa vị. Nàng lúc nào cũng nghĩ rằng, nếu không có Vân Tĩnh, Băng Tâm liệu có thể sống đến năm 18 tuổi hay không? Trong gia đình giàu có, huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ ghen ghét nhau là chuyện rất bình thường, nhưng các nàng cùng một mẹ sinh ra, vì cái gì lại đối xử với nàng như vậy? Thật sự là không hiểu nổi!

Vân Liệt cùng Mộ Dung Thiên Lý tán gẫu rất vui vẻ, mà bốn con mắt của Giang Nam song xu toàn nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên Lý, xem biểu tình của bọn họ giống như....ruồi bọ nhìn chăm chăm vào....

Thanh Thanh yên lặng ăn cơm, không hề nói một câu, cũng không có biểu hiện gì.

"Đại tỷ, ném thử món này."

Như Nguyệt 'hảo tâm' gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong bát nàng.

"Cám ơn."

Thanh Thanh liếc mắt nhìn Như Nguyệt một cái, phát hiện trong mắt nàng hàm chứa ý cười, cho dù chỉ thoáng qua nhưng cũng bị nàng nhìn thấy.

Thanh Thanh cẩn trọng nhìn miếng thịt bò kia, cuối cùng cũng gấp nó bỏ vào miệng. Muốn hạ độc nàng, chỉ sợ các nàng còn chưa có gan làm chuyện đó.

Nhìn nàng ăn một cách bình thản, Như Nguyệt cúi đầu, trong mắt bắn ra một tia oán độc. Nàng ghét nhất là ăn cay kia mà, vì sao lại có thể ăn miếng thịt bò cay xé lưỡi đó?

Khoé miệng Thanh Thanh nhếch lên, để lộ ra một hình vòng cung duyên dáng, dùng ánh mắt mỉa mai nhìn Như Nguyệt. Từ lúc nàng ta gấp thức ăn cho nàng, nàng đã nhìn thấu màn kịch của nàng ta. Thanh Thanh chẳng bao giờ kiêng ăn thứ gì, Như Nguyệt không nên tính kế nàng.

Thanh Thanh vừa gấp đồ ăn thì tự nhiên cảm thấy chân bị đau, cánh tay đang gấp thức ăn run lên một chút.

Ở dưới bàn, có người đang dẫm lên chân của nàng, đó chính là Như Yên. Thanh Thanh làm bộ không có chuyện gì, hung hăng đập lại một cái.

"Ai da."

Như Yên bị nàng đập, nhẹn không được hô lên.

"Muội làm sao vậy?" Thanh Thanh giả bộ quan tâm.

"Không có gì." Như Yên cười nhạo, cúi đầu xuống ăn cơm.

Như Yên, Như Nguyệt là chị em sinh đôi, tự nhiên tâm ý tương thông, hai người chỉ nhìn nhau một cái ngay lập tức hiểu được ý của đối phương.

Hai nàng đồng thời lấy chân chèn trụ hai chân của Thanh Thanh, ý đồ đem nàng ném xuống đất.

Thanh Thanh đảo khách thành chủ, gắt gao quăn lẩy chân của hai người. Vân Thanh Thanh nằng từ lúc ba tuổi đã bắt đầu đánh nhau, năm sáu tuổi bái một võ sư đã về hưu làm sư phụ, muốn cùng nằng động võ? Hừ, đúng là không biết sống chết.

Có lẽ võ công của nằng không bằng Giang Nam song xu nhưng nằng trụ rất vững. Nằng đã luyện đứng tấn suốt ba năm, Giang Nam song xu là những đại tiểu thư không chịu được khổ, cũng chưa từng trải qua những khổ cực khi luyện võ, công phu dưới chân làm sao có thể hơn nằng?

Như Nguyệt không hề tin người chẳng có chút võ công nào như Thanh Thanh lại có thể cuốn lấy nằng, đang định lấy tay điểm huyệt đạo của Thanh Thanh.

Thanh Thanh chú ý đến động tác của Như Nguyệt, nằng nhấc chân lên, dùng sức đạp vào bắp chân của nằng ta. Như Nguyệt rên lên, thiếu chút nữa là bật khóc. Nếu Thanh Thanh dùng thêm chút sức nữa thì chỉ sợ nằng đã biến thành tàn phế.

Thanh Thanh ném cho nằng một ánh mắt cảnh cáo, Như Nguyệt lặng lẽ cúi đầu, làm bộ không nhìn thấy.

Giang Nam song xu bị nằng chế trụ, cũng không dám phát tác nữa, ngoan ngoãn cúi đầu ăn com.

Bữa com này nhìn có vẻ rất ngon, nhưng chính là ở dưới cái bàn kia mới thật sự khiến người ta phấn khích.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Chính nhân quân tử. edit

Thanh Thanh cứ như vậy trở thành vị hôn thê của Mộ Dung Thiên Lý. Sau đó, hần mỗi ngày đều đến Tâm Viên nói chuyện, gần như cả ngày đều ở bên cạnh Thanh Thanh. Có đôi khi hần kề cận Thanh Thanh, nhiều thời điểm khác là Thanh Thanh kề cận hần.

Thanh Thanh thề, không phải nằng muốn quần quýt hần, mà là Vân Tinh đeo bám quá lợi hại, từng giờ từng phút đều chú ý đến nhất cử nhất động của nằng, chỉ cần không có ai ở bên cạnh nằng, hần lập tức sẽ nói với nằng một đồng tử ngữ ngọt ngào đến mức chết người không cần đèn mạng! Vân Tinh oanh tạc, Mộ Dung Thiên Lý không ngừng lải nhải, khiến cho đầu của Thanh Thanh sắp sửa to ra. Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ Vân Thanh Thanh nằng không thể sống quá 30.

Cổ đại có một hoạt động giải trí rất được lưu hành, đó chính là du hồ.

Thanh Thanh vẫn muốn biết ngồi trên thuyền hoa, vừa uống rượu vừa ngắm non sông tươi đẹp là thứ cảm giác như thế nào. Hôm nay, nằng rốt cuộc cũng có cơ hội thưởng thức.

Mộ Dung Thiên Lý từng quên đem theo tiền, nhưng điều đó không có nghĩa là hần không có tiền. Thanh Thanh vừa nói muốn du hồ, hần hào phóng bao trọn một chiếc thuyền hoa, mang theo chủ tớ Thanh Thanh ngắm nhìn non sông tươi đẹp.

Thanh Thanh mặc y phục của nam nhân. Nằng một thân bạch y, phong độ phi phàm. Mộ Dung Thiên Lý một thân áo xanh, nổi bật nhưng không có gì đặc biệt.

Đứng ở đầu thuyền, có thể thấy được bầu trời xanh ngắt, mặt nước lấp lánh, phong nguyệt khôn cùng.

Nhìn thấy cảnh đẹp này, Thanh Thanh nhịn không được cảm than:

"Đẹp quá a."

Ở hiện đại rất khó có thể nhìn được cảnh sắc đẹp như thế này, vẫn là phong thủy ở cổ đại tốt hơn.

Bộ dáng ngắm cảnh mê say của Thanh Thanh khiến cho hần nhìn mà ngây ngốc. Một lúc lâu sau, hần mới từ từ hồi phục tinh thần.

"Thanh Thanh, nằng biết đánh đàn không?"

"Không biết."

Đương nhiên là không biết, một người hiện đại như nằng làm sao mà biết đánh đàn tranh a.

Mộ Dung Thiên Lý hơi thất vọng:

"Thì ra là thế."

Thấy nàng có tài văn chương như vậy, hắn còn tưởng nàng là một tuyệt thế tài nữ.

"Mộ Dung đại ca, rốt cuộc huynh thích ta ở điểm nào?"

Thanh Thanh làm bộ không để ý.

Mộ Dung Thiên Lý nghĩ nghĩ một lúc:

"Nàng không giống người thường."

Thanh Thanh mỉm cười:

"Ta quả thực không giống người thường?"

Nàng nhìn Mộ Dung Thiên Lý, nói một cách thẳng thắn:

"Ta là một người có tính chiếm hữu rất mạnh, không muốn cùng một nữ nhân khác chia sẻ nam nhân, nếu huynh muốn kết hôn với ta thì không được phép nạp thiếp, suốt kiếp này chỉ có một mình ta."

Những lời nàng nói đều là sự thực.

"Ta chỉ có một trái tim, làm sao dung nạp thêm người khác."

Từ giây phút hắn gặp được Thanh Thanh, trong mắt hắn cũng chỉ có mình nàng.

"Thật sự có thể làm được như vậy sao? Ta biết huynh đương là một thanh niên tài tuấn trong võ lâm, nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhân tranh nhau gả cho huynh, huynh có thể cam đoan trong lòng không loạn sao?"

Gả cho một nam nhân vĩ đại cũng thực sự phiền toái!

"Có thể."

Mộ Dung Thiên Lý ngay cả nghĩ cũng không cần, lập tức trả lời câu hỏi của nàng.

Thanh Thanh cười, nhanh chóng nói sang chuyện khác:

"Mộ Dung đại ca, huynh có biết bơi không?"

"Không biết."

Cần Khôn Bảo ở phương bắc, mà phương bắc không có nhiều sông hồ như ở phương nam, hắn tự nhiên sẽ không biết bơi.

"Ai da, Mộ Dung đại ca, huynh thật sự sẽ yêu ta cả đời sao?"

"Nhất định như thế!"

Hắn nhìn nàng, trong đôi mắt kiên định có pha chút hoài nghi.

Thanh Thanh cười hài lòng:

"Mộ Dung đại ca, nhà huynh có bao nhiêu người?"

Dù sao cũng đã tính đến việc cùng hắn sống chung cả đời, trước đó tìm hiểu gia đình của hắn nhất định sẽ không đi sai.

"Song thân khoẻ mạnh, còn một muội muội."

"Mộ Dung Thiên Thủy cô nương là võ lâm đệ tam mỹ nhân, nhất định so với ta đẹp hơn rất nhiều."

Nếu, đây là nàng nói nếu, nàng mà thực sự gả vào nhà Mộ Dung, Mộ Dung Thiên Thủy sẽ thích nàng sao? Dù sao những nữ nhân xinh đẹp đều sẽ ghen ghét với một nữ nhân xinh đẹp khác.

"Mỗi người mỗi vẻ, nhưng theo ta nhận xét, Thanh Thanh còn hơn một chút."

Lời hắn nói đều là thật, muội muội của hắn gần giống một người hoang dã, làm sao có được khí chất điềm đạm như Thanh Thanh. Đương nhiên hắn không biết, khí chất đó của Thanh Thanh chỉ có ở thời điểm nàng chưa nổi giận. Một khi nàng nổi giận, so với muội muội hắn còn dã man hơn.

"Huỳnh quá khen."

Nói gì thì nói, nàng chỉ xếp thứ tư, còn người ta xếp thứ ba kia mà.

"Nàng thật sự xinh đẹp hơn, nàng ta là một nữ tử rất tùy tiện, ta tin hai người sẽ dễ hoà hợp."

"Đúng không?"

Trong lòng Thanh Thanh âm thầm thở dài:

"Ta vẫn hy vọng mình có một muội muội tri kỷ."

Ở hiện đại nàng cô đơn một mình, đi vào cổ đại thì có hai 'muội muội' giống như cừu nhân.

"Sau khi thành thân, Thiên Thuỷ chính là muội muội của nàng."

Nàng đột nhiên hỏi về gia đình hắn, xem ra có vẻ rất muốn kết hôn với hắn.

Thanh Thanh cười nhẹ, cũng không có trả lời. Nàng có lấy hắn hay không còn chưa nói trước được, nếu hắn không hợp cách, nàng lập tức đào hôn.

"Đẹp quá a."

Thanh Thanh đột nhiên kêu lên, ngón tay chỉ về phía trước:

"Mộ Dung đại ca, huynh xem."

Mộ Dung Thiên Lý ngẩng đầu, nhìn về phía nàng đang chỉ, cũng không có phát hiện cái gì đặc biệt.

Hắn vừa định nói thì đã nghe một tiếng thét chói tai:

"A...."

Tiếp theo sau đó là một tiếng ùm, kèm theo nước bắn tung toé.

"Thanh Thanh!"

Hắn lập tức đưa tay ra, nhưng không thể giữ được, chỉ đành trơ mắt nhìn nàng rơi vào trong nước.

"Cứu mạng a." Thanh Thanh ở trong nước không ngừng giãy dụa, khi nổi khi chìm, giống như một chiếc lá rụng.

Giữa hồ chỉ có duy nhất một con thuyền của bọn họ, muốn gọi người đến cứu nhất định sẽ không kịp. Mộ Dung Thiên Lý hít một hơi thật sâu sau đó nhảy vào trong nước. Một tay hắn ôm lấy eo nhỏ của Thanh Thanh, một bên vận nội lực, thi triển khinh công đem nàng trở lại trên thuyền.

Mộ Dung Thiên Lý luôn luôn sợ nước, vừa rồi hành vi anh hùng cứu mỹ nhân cũng khiến cho hắn sợ chết khiếp. Sau khi lên thuyền, hồn vía của hắn còn chưa định, tay chống tại cột buồm thờ dốc.

Thanh Thanh bị đặt ở đầu thuyền lạnh run, răng không ngừng va vào nhau: "Rất lạnh a."

Còn chưa có phục hồi tinh thần, hắn đột nhiên nghe được giọng nói đáng thương của Thanh Thanh.

"Thanh Thanh, nàng thế nào?"

"Cảm ơn." Răng nàng đang không ngừng đánh vào nhau.

"Nhược nhi, ngươi mau ra đây."

Thật không biết Nhược nhi làm nha hoàn kiểu gì!

Thanh Thanh túm lấy quần áo hắn để đứng lên, cả người co rúm:

"Đừng kêu, có lẽ nàng đang ngủ."

"Nô tỳ ở đây." Nhược nhi thành linh xuất hiện.

Thanh Thanh trừng mắt nhìn nàng:

"Vừa rồi ngươi đi đâu?"

"Ai nha, tiểu thư, tại sao người thành ra như vậy?"

Hai chữ ướt sũng dùng trên người Thanh Thanh tuyệt đối thích hợp!

"Mau dẫn tiểu thư của người vào thay quần áo!"

Trong thần sắc của Mộ Dung Thiên Lý mang theo sự lo lắng.

Nhược nhi vô tội xoa tay:

"Không có quần áo." Ai đi du hồ mà mang theo quần áo?

"Cái gì?!"

Mộ Dung thiên Lý nói với về sốt ruột:

"Người làm nha hoàn như thế nào vậy? Tiểu thư nhà người thân thể yếu đuối, bị nhiễm phong hàn thì tính sao?"

Nhược nhi cúi đầu ủy khuất:

"Nô tỳ sai rồi." Hắn thật quá hung hăng.

"Đừng mắng nàng." Thanh Thanh vừa nói vừa đi về phía khoang thuyền:

"Chết lạnh, lạnh chết."

Việc quan trọng nhất là thân hình duyên dáng của nàng đã hiện lộ ra ngoài, nàng không muốn cho Mộ Dung Thiên Lý chiếm tiện nghi.

Mộ Dung Thiên Lý hình như cũng ướt sũng như nàng, Thanh Thanh quay đầu lại:

"Mộ Dung đại ca, huynh có muốn vào trong không?"

"Đừng để ý đến ta, nàng trước hết nên hong khô quần áo, cẩn thận cảm lạnh."

Nam nữ thụ thụ bất thân, tuy bọn họ có danh nghĩa hôn phu hôn thê nhưng thủy chung vẫn chưa phải vợ chồng, hắn không muốn chiếm bất cứ tiện nghi gì của nàng, cái gì không nên xem thì tuyệt đối không thể xem.

"Huynh cũng ướt, vào đi, trước tiên cởi quần áo ra."

"Đừng để ý đến ta, mau vào đi, cẩn thận cảm lạnh."

Khoé miệng Thanh Thanh hiện ra một hình vòng cung duyên dáng, giang hồ đồn đãi không sai, Mộ Dung Thiên Lý quả thực là chính nhân quân tử.

Nhược nhi cũng theo vào trong, sau khi vào khoang thuyền, lặng lẽ liếc Mộ Dung Thiên Lý một cái, trên môi lộ ra một nụ cười hài lòng.

Chương 14 : Cái nhìn thoáng qua. edit : jun

Làm một người xuyên qua, không hiểu biết về cổ đại liệu có xứng với mình hay không? Văn Thanh Thanh tiểu thư say mê học hỏi, cho nên nàng quyết định đến thanh lâu tìm hiểu, đương nhiên, dùng cách này hay cách khác cũng phải kéo được Mộ Dung Thiên Lý cùng đi.

Sau khi Thanh Thanh nhìn thấy Mộ Dung Thiên Lý, nàng lập tức đi thẳng vào vấn đề:

"Mộ Dung đại ca, mang ta đến thanh lâu tham quan một chút."

"Cái gì?"

Mộ Dung Thiên Lý thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống. Nữ nhân này thật là đáng sợ, nàng là một tiểu thư gia giáo, đi thanh lâu làm cái gì?

"Ta chưa từng nhìn thấy."

Thanh Thanh hờn dỗi, lôi kéo quần áo của hắn, nước mắt lưng tròng, bày ra bộ dạng đáng thương. Chỉ cần là một nam nhân bình thường thì sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt thỉnh cầu của nàng.

Mộ Dung Thiên Lý vốn định cự tuyệt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vô tội cùng những giọt lệ như màn sương mờ che phủ đôi mắt tuyệt đẹp của nàng, hắn thật sự không đành lòng cự tuyệt:

"Ai, được rồi." Dưới sự lừa gạt của nàng, hắn rốt cuộc đã rơi vào cạm bẫy!

Tên của thanh lâu ở cổ đại thực sự là dung tục, tất cả đều là hoa a hương a, nơi mà bọn họ đến thăm cũng không ngoại lệ, tên gọi Hàm Hương Lâu.

Thanh Thanh dẫn đầu phái đoàn, vừa đi vào cửa đã lớn tiếng:

"Mụ mụ, kêu hoa khôi ra đây." Nàng không thích loại son phấn tầm thường, chỉ có hứng thú với hoa khôi nương tử. Nghe nói hoa khôi ở cổ đại người nào người nấy tài mạo song toàn, tao nhã xuất trần, không biết có phải là sự thật hay không.

Trên người Thanh Thanh và Mộ Dung Thiên Lý đều toả ra khí chất cao quý, vừa nhìn thấy đã biết là dê béo, hơn nữa khuôn mặt mê chết người không cần đèn mạng, tuyệt đối là cực phẩm trong khách làng chơi a!

Tú bà còn chưa kịp nói chuyện thì một đồng các cô nương xinh đẹp đã đi lên.

"Công tử, ngài rất tuần tú a."

Đầu năm nay, khách làng chơi có vẻ ngoài giống như Thanh Thanh không nhiều lắm, không chạy lên nắm bắt thì chính là đồ ngu!

"Công tử, để cho thiếp hầu hạ ngài được không? Thiếp cam đoan sẽ giúp cho công tử cảm thấy sảng khoái."

Thanh Thanh cười ha ha, hai tay ôm lấy bốn cô nương, trên mặt lộ ra nụ cười dâm dăng:

"Bốn vị mỹ nhân, thực sự muốn ta sao?"

Có muốn cũng chỉ là tiền của nàng thôi.

"Đó là chuyện đương nhiên."

Một cô nương khi nói chuyện còn cố ý chui vào lòng nàng.

"Để cho thiếp hầu hạ công tử đi. Công phu của thiếp không kém hơn hoa khôi tỷ tỷ đâu."

Vị cô nương kia nói xong còn giả bộ cúi đầu then thùng.

Thanh Thanh ngả ngón nâng cằm của nàng lên:

"Tiểu mỹ nhân, bộ dáng xấu hổ của nàng đã đem hồn vía của ta dẫn đi mất rồi."

Nàng cúi đầu xuống hít trộm hương thơm.

Bộ dáng cùng nụ cười dâm dăng của Thanh Thanh cho dù nam nhân chân chính cũng cảm thấy không bằng, vừa nhìn đã biết đây là điển hình của một tên sắc lang. Nhìn đức hạnh này của nàng, cho dù nói nàng là nữ nhân cũng không có ai tin tưởng.

Thanh Thanh hưởng hết điểm phúc trong khi Mộ Dung Thiên Lý không có may mắn như vậy.

"Công tử, rất anh tuấn nha."

Thuận tiện đưa môi thơm một cái, trên mặt nhất thời có một dấu son môi.

"Công tử, thiếp rất yêu chàng a."

"Công tử, chọn thiếp nha."

Mộ Dung Thiên Lý bị một đám nữ nhân vây ở giữa, toàn thân không được tự nhiên.

Là một nam nhân 25 tuổi trưởng thành, hắn không phải chưa từng chạm đến nữ nhân, ngược lại hắn cũng từng đến thanh lâu để tìm cô nương. Nhưng người hắn chọn lúc nào cũng là hoa khôi, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị vây khốn thế này.

Nhìn Thanh Thanh giống như một tên háo sắc, khắp nơi trộm hương cướp ngọc, hắn tự nhiên dờ khóc ở cười. Hàm Hương lâu này ít nhất cũng có 100 khách nhân, nhưng không có ai háo sắc như nàng!

Thanh Thanh trái ôm phải ấp, nụ cười dâm dăng khiến hắn thật sự không nhìn nổi, thoát khỏi sự vây khốn của đám nữ nhân, hắn vọt tới trước mặt Thanh Thanh, nắm lấy cổ tay nàng:

"Đi thôi."

Thanh Thanh tốt xấu gì cũng là

vị hôn thê của hắn, làm sao hắn có thể nhìn nàng ở trước mặt hắn phóng dăng như vậy.

Thanh Thanh tỉnh nghịch nháy mắt mấy cái:

"Đại ca, ta chơi còn chưa đã mà."

Mộ Dung Thiên Lý thật sự rất hối hận khi đã mang nàng đến đây!

"Đi thôi!"

Hắn không nói nhiều mà lôi kéo nàng rời đi.

Tú bà thấy thế vội chạy đến hoà giải:

"Công tử, ngài tức giận sao? Hay là tại các cô nương hầu hạ không tốt? Hoa khôi Hương Ngưng cô nương hiện đang có khách, xin hai vị chờ một lúc."

Bọn họ vừa vào cửa đã yêu cầu hoa khôi, tú bà tự nhiên nghĩ rằng đám con gái tầm thường này khiến cho hắn chướng mắt.

"Chuyện này không liên quan đến ngài."

Mộ Dung Thiên Lý đưa cho tú bà một thỏi bạc, liếc mắt nhìn cô nương bên người Thanh Thanh:

"Bảo nàng tránh ra."

"Cái này..."

"Ta không đi."

Thanh Thanh giật tay ra khỏi bàn tay của Mộ Dung Thiên Lý, âm thầm nháy mắt với cô nương trong lòng.

Cô nương này có thừa kinh nghiệm, lập tức hiểu được ý tứ của nàng. Buông cánh tay Thanh Thanh ra, nàng quay sang lôi kéo Mộ Dung Thiên Lý.

"Công tử, giỡn chơi thôi mà, chàng cần gì giận dữ, tức giận sẽ hại thân."

Thừa lúc các cô nương quần quýt Mộ Dung Thiên Lý, Thanh Thanh lặng lẽ đi đến trước mặt tú bà, nhỏ giọng nói thăm vài câu. Tú bà khẽ gật đầu, miệng cười tươi như hoa:

"Các con, mau lại hết đây."

Tú bà nói một tiếng, các cô nương lập tức chạy ngay đến.

"Các con, mau đưa vị công tử này lên phòng, nhớ phải hầu hạ cho tốt, làm tốt có thưởng."

Lời vừa nói ra, lập tức có hai mươi mấy vị cô nương vây quanh Mộ Dung Thiên Lý, lôi kéo hắn lên lầu.

Hai mươi mấy vị cô nương giống như bạch tuyết vây quanh hắn, đẩy cái này ra lại có cái khác bò lên. Cho dù hắn có võ công cũng không có chỗ để dùng, chỉ có thể bị động để "dòng người" đẩy lên lầu.

Thanh Thanh đứng ở trước lầu cười bốn cợt:

"Đại ca, người từ từ chơi đùa nha, ta uống một chén rượu chờ hoa khôi nương tử triệu kiến."

Mộ Dung Thiên Lý cảm thấy khó thở, cả giận nói:

"Người làm loạn."

Thay vị hôn phu của nàng tìm kỹ nữ, nàng thật sự rất hào phóng.

Nhìn Mộ Dung Thiên Lý bị các cô nương đẩy mạnh vào phòng, Thanh Thanh đưa tay lên ngoắc ngoắc tú bà:

"Công tử, ngài còn gì phân phó?"

"Người có biết mấy vị cô nương hầu hạ đại ca của ta là ai không?"

"Đương nhiên biết, các cô nương của mình mà còn không biết sao!"

Thanh Thanh lấy ra một thỏi bạc bỏ vào trong tay nàng:

"Thay ta làm một chuyện."

"Xin ngài cứ nói."

Tú bà nhanh chóng đem thỏi bạc cất đi, giống như sợ nó sẽ mọc cánh bay mất.

"Phiền người hỏi các cô nương đó một chút, hỏi xem đại ca của ta có làm gì các nàng không."

Tú bà nghe xong lộ ra nụ cười bí hiểm:

"Ta hiểu được."

Chẳng nhẽ vị công tử tuần tú vừa rồi không làm được? Quên đi...không cần bận tâm hấn, có tiền là tốt rồi. ()

"Còn nữa, cho ta một căn phòng, không cần cô nương, cho bình rượu là được rồi."

"Vậy còn Hương Ngưng cô nương..."

"Không cần."

Nàng là một nữ nhân, làm sao có thể chơi đùa với kỹ nữ.

"Công tử, mời lên lầu."

Tú bà là người thông minh, lập tức đoán được ý của khách nhân.

"Dẫn đường."

Tú bà vẫy tay một cái, lập tức có một tiểu nha hoàn dẫn đường cho nàng.

Đưa nàng đến một căn phòng thanh nhã, tiểu nha hoàn đẩy cửa ra, nói một cách cung kính:

"Mời công tử."

"Cảm ơn."

Bất luận đối phương là loại người gì, chỉ cần giúp nàng nàng đều nói cảm ơn, đây chính là lễ phép.

Tiểu nha hoàn thành lĩnh nghe được câu cảm ơn của Thanh Thanh, tự nhiên hoảng sợ, vội vã nói:

"Không dám, đây là việc nô tỳ nên làm."

"Người đã giúp ta, ta nên..."

"Người, lại đây!"

Một giọng nữ sắc bén đã chặn họng Thanh Thanh.

Thanh Thanh ngẩng đầu, nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp, ăn mặc mát mẻ đang đứng ở cửa một căn phòng khác, bộ dạng vênh vác tự đắc. Đẹp thì có đẹp nhưng vẻ độc đoán kia đã làm mất đi khí chất của nàng.

"Vâng."

Tiểu nha hoàn không để ý đến Thanh Thanh, vội vã chạy đến trước mặt nàng.

"Đi lấy hai bầu rượu lên đây, lấy loại ngon nhất."

"Vâng vâng."

Tiểu nha hoàn gật đầu liên tục, chạy trốn còn nhanh hơn con thỏ.

Thanh Thanh lặng lẽ lắc đầu, cảm thấy nữ tử xinh đẹp kia cực kỳ chướng mắt. Cùng là người mệnh khổ, nàng ta dựa vào cái gì để khi dễ người khác? Chẳng nhẽ nàng ta bán mình còn nha hoàn kia thì không sao?

Thanh Thanh định đi vào thì nhìn thấy một nam tử tuần tú đi ra, tay ôm lấy eo của Hương Ngưng, thân mật nói cái gì đó.

Hương Ngưng làm bộ ngượng ngùng, nhún nhó ôm hấn đi vào trong phòng.

Nam tử cảm thấy có người đang nhìn bọn họ liền ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Thanh Thanh, môi hấn hơi nhếch lên, cười rất tà mị.

Thanh Thanh trừng mắt nhìn hấn một cái, lập tức vào phòng đóng cửa lại. Đại sắc lang, ngay cái loại nữ nhân đó cũng muốn. Nhìn bộ dạng đẹp trai của hấn, không nghĩ đến mắt nhìn người lại là số âm!

Đoạn Tiêu ôm Hương Ngưng, bí hiểm nhìn về đại phu nhân Thanh Thanh vừa biến mất, trong đầu óc của hấn đều là dung nhan tuấn mỹ kia. Đáng tiếc "hấn" lại là nam nhân, nếu là nữ nhân, chắc chắn sẽ là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành!

Thân hình hấn đẹp như khuôn đúc thế nên đối với cái loại nam nhân xinh đẹp cũng không lấy làm kỳ quái. Nhưng là...hấn đối với cái tên thiếu niên hào sắc non mềm kia, luôn luôn có cái cảm giác đó.

Nếu không phải vừa nhìn thấy bộ dạng hào sắc của "hấn", Đoạn Tiêu thực sự có khả năng coi "hấn" là nữ nhân.

Đoạn Tiêu rung mình một cái, hấn thật sự quá hào sắc, như thế nào lại nảy sinh hứng thú với "nam nhân"?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14: Cái nhìn thoáng qua

Làm một người xuyên qua, không hiểu biết về cổ đại liệu có xứng với mình hay không? Văn Thanh Thanh tiểu thư say mê học hỏi, cho nên nàng quyết định đến thanh lâu tìm hiểu, đương nhiên, dùng cách này hay cách khác cũng phải kéo được Mộ Dung Thiên Lý cùng đi.

Sau khi Thanh Thanh nhìn thấy Mộ Dung Thiên Lý, nàng lập tức đi thẳng vào vấn đề:

"Mộ Dung đại ca, mang ta đến thanh lâu tham quan một chút."

"Cái gì?"

Mộ Dung Thiên Lý thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống. Nữ nhân này thật là đáng sợ, nàng là một tiểu thư gia giáo, đi thanh lâu làm cái gì?

"Ta chưa từng nhìn thấy."

Thanh Thanh hồn dỗi, lôi kéo quần áo của hấn, nước mắt lưng tròng, bày ra bộ dạng đáng thương. Chỉ cần là một nam nhân bình thường thì sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt thỉnh cầu của nàng.

Mộ Dung Thiên Lý vốn định cự tuyệt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vô tội cùng những giọt lệ như màn sương mờ che phủ đôi mắt tuyệt đẹp của nàng, hấn thật sự không đành lòng cự tuyệt:

"Ai, được rồi." Dưới sự lừa gạt của nàng, hấn rốt cuộc đã rơi vào cạm bẫy!

Tên của thanh lâu ở cổ đại thực sự là dung tục, tất cả đều là hoa a hương a, nơi mà bọn họ đến thăm cũng không ngoại lệ, tên gọi Hàm Hương Lâu.

Thanh Thanh dẫn đầu phái đoàn, vừa đi vào cửa đã lớn tiếng:

"Mụ mụ, kêu hoa khôi ra đây." Nàng không thích loại son phấn tầm thường, chỉ có hứng thú với hoa khôi nương tử. Nghe nói hoa khôi ở cổ đại người nào người nấy tài mạo song toàn, tao nhã xuất trần, không biết có phải là sự thật hay không.

Trên người Thanh Thanh và Mộ Dung Thiên Lý đều toả ra khí chất cao quý, vừa nhìn thấy đã biết là dê béo, hơn nữa khuôn mặt mê chết người không cần đèn mạng, tuyệt đối là cực phẩm trong khách làng chơi a!

Tú bà còn chưa kịp nói chuyện thì một đồng các cô nương xinh đẹp đã đi lên.

"Công tử, ngài rất tuấn tú a."

Đầu năm nay, khách làng chơi có bề ngoài giống như Thanh Thanh không nhiều lắm, không chạy lên nắm bắt thì chính là đồ ngu!

"Công tử, để cho thiếp hầu hạ ngài được không? Thiếp cam đoan sẽ giúp cho công tử cảm thấy sáng khoái."

Thanh Thanh cười ha ha, hai tay ôm lấy bốn cô nương, trên mặt lộ ra nụ cười dâm dăng:

"Bốn vị mỹ nhân, thực sự muốn ta sao?"

Có muốn cũng chỉ là tiền của nàng thôi.

"Đó là chuyện đương nhiên."

Một cô nương khi nói chuyện còn cố ý chui vào lòng nàng.

"Để cho thiếp hầu hạ công tử đi. Công phu của thiếp không kém hơn hoa khôi tỷ tỷ đâu."

Vị cô nương kia nói xong còn giả bộ cúi đầu thẹn thùng.

Thanh Thanh ngả ngón nâng cằm của nàng lên:

"Tiểu mỹ nhân, bộ dáng xấu hổ của nàng đã đem hờn vía của ta dẫn đi mất rồi."

Nàng cúi đầu xuống hít trộm hương thơm.

Bộ dáng cùng nụ cười đậm đàng của Thanh Thanh cho dù nam nhân chân chính cũng cảm thấy không bằng, vừa nhìn đã biết đây là điển hình của một tên sắc lang. Nhìn đức hạnh này của nàng, cho dù nói nàng là nữ nhân cũng không có ai tin tưởng.

Thanh Thanh hưởng hết điểm phúc trong khi Mộ Dung Thiên Lý không có may mắn như vậy.

"Công tử, rất anh tuấn nha."

Thuận tiện đưa môi thơm một cái, trên mặt nhất thời có một dấu son môi.

"Công tử, thiếp rất yêu chàng a."

"Công tử, chọn thiếp nha."

Mộ Dung Thiên Lý bị một đám nữ nhân vây ở giữa, toàn thân không được tự nhiên.

Là một nam nhân 25 tuổi trưởng thành, hắn không phải chưa từng chạm đến nữ nhân, ngược lại hắn cũng từng đến thanh lâu để tìm cô nương. Nhưng người hắn chọn lúc nào cũng là hoa khôi, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị vây khốn thế này.

Nhìn Thanh Thanh giống như một tên háo sắc, khắp nơi trộm hương cướp ngọc, hắn tự nhiên dờ khóc ở cười. Hàm Hương lâu này ít nhất cũng có 100 khách nhân, nhưng không có ai háo sắc như nàng!

Thanh Thanh trái ôm phải ấp, nụ cười đậm đàng khiến hắn thật sự không nhìn nổi, thoát khỏi sự vây khốn của đám nữ nhân, hắn vọt tới trước mặt Thanh Thanh, nắm lấy cổ tay nàng:

"Đi thôi."

Thanh Thanh tốt xấu gì cũng là

vị hôn thê của hắn, làm sao hắn có thể nhìn nàng ở trước mặt hắn phóng đàng như vậy.

Thanh Thanh tinh nghịch nháy mắt mấy cái:

"Đại ca, ta chơi còn chưa đã mà."

Mộ Dung Thiên Lý thật sự rất hối hận khi đã mang nàng đến đây!

"Đi thôi!"

Hắn không nói nhiều mà lôi kéo nàng rời đi.

Tú bà thấy thế vội chạy đến hoà giải:

"Công tử, ngài tức giận sao? Hay là tại các cô nương hầu hạ không tốt? Hoa khôi Hương Ngưng cô nương hiện đang có khách, xin hai vị chờ một lúc."

Bọn họ vừa vào cửa đã yêu cầu hoa khôi, tú bà tự nhiên nghĩ rằng đám con gái tầm thường này khiến cho hắn chướng mắt.

"Chuyện này không liên quan đến ngài."

Mộ Dung Thiên Lý đưa cho tú bà một thỏi bạc, liếc mắt nhìn cô nương bên người Thanh Thanh:

"Bảo nàng tránh ra."

"Cái này..."

"Ta không đi."

Thanh Thanh giật tay ra khỏi bàn tay của Mộ Dung Thiên Lý, âm thầm nháy mắt với cô nương trong lòng.

Cô nương này có thừa kinh nghiệm, lập tức hiểu được ý tứ của nàng. Buông cánh tay Thanh Thanh ra, nàng quay sang lôi kéo Mộ Dung Thiên Lý.

"Công tử, giỡn chơi thôi mà, chàng cần gì giận dữ, tức giận sẽ hại thân."

Thừa lúc các cô nương quần quýt Mộ Dung Thiên Lý, Thanh Thanh lặng lẽ đi đến trước mặt tú bà, nhỏ giọng nói thăm vài câu. Tú bà khẽ gật đầu, miệng cười tươi như hoa:

"Các con, mau lại hết đây."

Tú bà nói một tiếng, các cô nương lập tức chạy ngay đến.

"Các con, mau đưa vị công tử này lên phòng, nhớ phải hầu hạ cho tốt, làm tốt có thưởng."

Lời vừa nói ra, lập tức có hai mươi mấy vị cô nương vây quanh Mộ Dung Thiên Lý, lôi kéo hắn lên lầu.

Hai mươi mấy vị cô nương giống như bạch tuyết vây quanh hắn, đẩy cái này ra lại có cái khác bò lên. Cho dù hắn có võ công cũng không có chỗ để dùng, chỉ có thể bị động để "dòng người" đẩy lên lầu.

Thanh Thanh đứng ở trước lầu cười bốn cột:

"Đại ca, người từ từ chơi đùa nha, ta uống một chén rượu chờ hoa khôi nương tử triệu kiến."

Mộ Dung Thiên Lý cảm thấy khó thở, cả giận nói:

"Người làm loạn."

Thay vị hôn phu của nàng tìm kỹ nữ, nàng thật sự rất hào phóng.

Nhìn Mộ Dung Thiên Lý bị các cô nương đẩy mạnh vào phòng, Thanh Thanh đưa tay lên ngoắc ngoắc tú bà:

"Công tử, ngài còn gì phân phó?"

"Người có biết mấy vị cô nương hầu hạ đại ca của ta là ai không?"

"Đương nhiên biết, các cô nương của mình mà còn không biết sao!"

Thanh Thanh lấy ra một thỏi bạc bỏ vào trong tay nàng:

"Thay ta làm một chuyện."

"Xin ngài cứ nói."

Tú bà nhanh chóng đem thỏi bạc cất đi, giống như sợ nó sẽ mọc cánh bay mất.

"Phiền người hỏi các cô nương đó một chút, hỏi xem đại ca của ta có làm gì các nàng không."

Tú bà nghe xong lộ ra nụ cười bí hiểm:

"Ta hiểu được."

Chẳng nhẽ vị công tử tuần tú vừa rồi không làm được? Quên đi...không cần bận tâm hắn, có tiền là tốt rồi. ()

"Còn nữa, cho ta một căn phòng, không cần cô nương, cho bình rượu là được rồi."

"Vậy còn Hương Ngưng cô nương..."

"Không cần."

Nàng là một nữ nhân, làm sao có thể chơi đùa với kỹ nữ.

"Công tử, mời lên lầu."

Tú bà là người thông minh, lập tức đoán được ý của khách nhân.

"Dẫn đường."

Tú bà vẫy tay một cái, lập tức có một tiểu nha hoàn dẫn đường cho nàng.

Đưa nàng đến một căn phòng thanh nhã, tiểu nha hoàn đẩy cửa ra, nói một cách cung kính:

"Mời công tử."

"Cảm ơn."

Bất luận đối phương là loại người gì, chỉ cần giúp nàng nàng đều nói cảm ơn, đây chính là lễ phép.

Tiểu nha hoàn thành lĩnh nghe được câu cảm ơn của Thanh Thanh, tự nhiên hoảng sợ, vội vã nói:

"Không dám, đây là việc nô tỳ nên làm."

"Người đã giúp ta, ta nên..."

"Người, lại đây!"

Một giọng nữ sắc bén đã chặn họng Thanh Thanh.

Thanh Thanh ngẩng đầu, nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp, ăn mặc mát mẻ đang đứng ở cửa một căn phòng khác, bộ dạng vênh vác tự đắc. Đẹp thì có đẹp nhưng vẻ độc đoán kia đã làm mất đi khí chất của nàng.

"Vâng."

Tiểu nha hoàn không để ý đến Thanh Thanh, vội vã chạy đến trước mặt nàng.

"Đi lấy hai bầu rượu lên đây, lấy loại ngon nhất."

"Vâng vâng."

Tiểu nha hoàn gật đầu liên tục, chạy trốn còn nhanh hơn con thỏ.

Thanh Thanh lặng lẽ lắc đầu, cảm thấy nữ tử xinh đẹp kia cực kỳ chướng mắt. Cùng là người mệnh khổ, nàng ta dựa vào cái gì để khi dễ người khác? Chẳng nhẽ nàng ta bán mình còn nha hoàn kia thì không sao?

Thanh Thanh định đi vào thì nhìn thấy một nam tử tuấn tú đi ra, tay ôm lấy eo của Hương Ngưng, thân mật nói cái gì đó.

Hương Ngưng làm bộ ngượng ngùng, nhún nhún ôm hân đi vào trong phòng.

Nam tử cảm thấy có người đang nhìn bọn họ liền ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Thanh Thanh, môi hân hơi nhếch lên, cười rất tà mị.

Thanh Thanh trừng mắt nhìn hân một cái, lập tức vào phòng đóng cửa lại. Đại sắc lang, ngay cái loại nữ nhân đó cũng muốn. Nhìn bộ dạng đẹp trai của hân, không nghĩ đến mắt nhìn người lại là số âm!

Đoạn Tiêu ôm Hương Ngưng, bí hiểm nhìn về đại phương Thanh Thanh vừa biến mất, trong đầu óc của hân đều là dung nhan tuấn mỹ kia. Đáng tiếc "hân" lại là nam nhân, nếu là nữ nhân, chắc chắn sẽ là một mỹ nữ khuyh quốc khuyh thành!

Thân hình hân đẹp như khuôn đúc thế nên đối với cái loại nam nhân xinh đẹp cũng không lấy làm kỳ quái. Nhưng là...hân đối với cái tên thiếu niên hào sắc non mềm kia, luôn luôn có cái cảm giác đó.

Nếu không phải vừa nhìn thấy bộ dạng hào sắc của "hân", Đoạn Tiêu thực sự có khả năng coi "hân" là nữ nhân.

Đoạn Tiêu rùng mình một cái, hân thật sự quá hào sắc, như thế nào lại nảy sinh hứng thú với "nam nhân"?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Tự rước lấy nhục.

Sau khi đến thăm thanh lâu được hai ngày, Thanh Thanh vẫn ở trong trạng thái do dự. Mộ Dung Thiên Lý đã thông qua khảo nghiệm, nàng rốt cuộc có muốn gả cho hắn không? Vốn tưởng gả cho hắn là một chuyện dễ dàng, không nghĩ đến khi quyết định lại khó khăn như vậy!

Gả? Không lấy chồng? Phiền a.

Thanh Thanh ghé đầu vào cái bàn bằng gỗ mun (cái bàn gỗ lim lần trước đã bị Vân Tĩnh bỏ), đầu chống lên tay, thì thào tự hỏi:

"Chúa ơi, ta rốt cuộc có nên kết hôn không, rốt cuộc có muốn gả cho hắn không?"

"Tiểu thư, người lái nhái chuyện đó đã hai ngày rồi!"

Nhược nhi hào tâm đề nghị:

"Hắn đã thông qua khảo nghiệm, tiểu thư còn do dự cái gì?"

Thanh Thanh nắm tay lại, nhẹ nhàng gõ lên bàn.

"Đúng là đã thông qua khảo nghiệm, nhưng mà...ta cùng hắn không có loé điện."

Nàng đối với hắn chỉ có một chút cảm giác, đã vội nghĩ đó là mầm mống của tình yêu. Nhưng sau khi ở chung nhiều ngày, nàng mới phát hiện hảo cảm nàng dành cho hắn không phải tình yêu nam nữ. Nàng không có kinh nghiệm luyện ái, cho nên không phân biệt được các loại tình cảm.

"Điện? Có ý tứ gì?"

Rất khó vượt qua sự ngăn cách đến mấy ngàn năm, nàng không biết nên giải thích thế nào.

Thanh Thanh đứng thẳng dậy, không kiên nhẫn phát tay:

"Không nói nữa!"

Nàng dùng cầm chia chia cuốn sách trên bàn:

"Mang quyển 'võ lâm dị văn lục' đó đến đây."

'Võ lâm dị văn lục', nghĩa giống như tên, chuyên ghi lại những chuyện thú vị trong võ lâm, là nàng dùng hai cây trăm vàng, năm viên trân châu mới có thể đổi được cuốn sách này từ lão già kể chuyện ở Nhã Tiên Cư. Lần thứ hai đến Nhã Tiên Cư, Nhược nhi không thấy mặt chính là vì đi mua cuốn sách này.

Ý định của nàng là mua một cuốn sách ghi lại những sự kiện quan trọng và những nhân vật nổi tiếng trong võ lâm. Dù sao nàng cũng đang ở trong giang hồ, hiểu được những tình huống trong đó là chuyện rất cần thiết. Ông lão kể chuyện đó chỉ có 'võ lâm dị văn lục', tuy không thể phù hợp với yêu cầu của nàng, nhưng dù sao có còn hơn không!

Kỷ thực cuốn sách này cũng không phải hoàn toàn vô dụng, những người được ghi trong sách đều là danh nhân, ít ra cũng giúp cho nàng trong việc tìm hiểu tình hình trong giang hồ. Tất cả những chuyện về Mộ Dung Thiên Lý cũng được ghi lại trong sách.

Nhược nhi đem cuốn sách đưa cho Thanh Thanh, miệng nói thăm:

"Tiểu thư, người đã đọc ba lần rồi."

Sau khi nàng mua quyển sách này về, tiểu thư mỗi ngày đều xem một lần.

"Không có việc làm thì xem sách." Những chuyện trong sách làm cho nàng cảm thấy phấn khích, giống như đang xem tiểu thuyết võ hiệp vậy.

"Tiểu thư, người không có việc gì làm thì có thể đánh đàn, vẽ tranh, luyện chữ, tại sao cứ phải đọc sách?"

Thật sự rất buồn chán a!

"Không có hứng thú."

Đánh đàn? Với kỹ thuật của nàng chỉ có thể chế tạo tạp âm. Vẽ tranh? Luyện chữ? Mỗi ngày đều làm như thế đã khiến cho nàng mất đi hứng thú.

"A."

Nhược nhi phần nộ trả lời, xoay người đi ra ngoài.

Mới đi được vài bước, nàng giống như nhìn thấy quỷ, lập tức xoay người chạy về:

"Tiểu thư, Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư đến!"

Bọn họ đến đây nhất định không có ý tốt!

Thanh Thanh cười lạnh:

"Sợ cái gì? Các nàng có thể ăn thịt chúng ta sao?"

Hai nữ nhân kia sớm đã nên đến đây, kéo dài tới bây giờ coi như các nàng có kiên nhẫn.

Nhược nhi nóng nảy:

"Nhưng mà..."

Nàng từng thấy Đại tiểu thư bị Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư khi dễ, giờ không muốn lại nhìn thấy cảnh đó.

"Sợ cái gì? Đứng thẳng, xuất ra uy nghiêm."

Thanh Thanh bỏ cuốn sách xuống, kéo vạt áo, cao ngạo giống như nữ hoàng. Đối đãi với hai nữ nhân không biết tốt xấu kia, nhất định phải xuất ra loại tư thế này.

Nhìn hai nữ nhân đi vào, Thanh Thanh cười vô lại:

"Hai vị tiểu thư cao quý, tại sao lại rảnh rỗi đến nơi ở của nô tỳ?"

Như Nguyệt trừng mắt liếc nàng một cái:

"Vân Băng Tâm, nguoi đừng đắc ý." Sau khi thất cổ không thành, lá gan càng lúc càng lớn!

Thanh Thanh ngẩng đầu lên:

"Ta có sao?"

Nàng đắc ý cười nói: "Ta không biết nguoi có ý gì, ta chẳng qua chỉ giả cho Mộ Dung đại ca, chuyện đó có gì mà đắc ý?"

Như Nguyệt thích Mộ Dung Thiên Lý, ngày đó trong bữa tiệc gia đình nàng đã sớm nhìn ra. Làm một người hiện đại, từng xem qua vô số nam nữ hoan ái. Một ánh mắt, một câu nói, nàng có thể biết được tâm tư Như Nguyệt!

"Nguoi..."

Như Nguyệt tức giận đến mức mặt đỏ bừng:

"Tiểu tiện nhân, nguoi cố ý."

Rõ là đang cố ý, làm thế nào nàng biết được chuyện đó?

Thanh Thanh bình thản nói:

"Ta cố ý đoạt Mộ Dung đại ca mà nguoi thích, thế nào?"

"Ta nhìn trúng hấn trước."

Như Nguyệt kích động hô lên. Mộ Dung Thiên Lý là một trong số ba chú rùa vàng trên giang hồ, làm sao lại bị đoạ t đi dễ dàng như vậy?

Thanh Thanh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng:

"Nguoi nhìn trúng hấn trước thì sao? Hấn thích ta chứ không thích nguoi."

Như Yên giữ chặt Như Nguyệt đang kích động:

"Tiểu tiện nhân, nguoi dám đi tố cáo với mẫu thân, có phải muốn ném mùi đau khổ hay không?"

Thật không nghĩ nàng lại có gan đi cáo trạng.

Tay Thanh Thanh để ở trước mũi phẩy phẩy vài cái:

"Rất thối a, có người thả khí. Không đúng, chắc là có người miệng phun ra phân."

Cô ta nói nằng..Vân Như Yên nằng sống nhiều năm như vậy, ai không chiều chuộng nằng? Ai dám vũ nhục nằng như vậy? Bị Thanh Thanh khinh nhờn, tính cách ương ngạnh và kiêu ngạo của nằng lập tức lộ ra, một cái tát bay đến:

"Vân Băng Tâm, nguoi lớn mặt!"

Như Yên giống như người điên, khuôn mặt dữ tợn, đương nhiên không còn khí độ của một mỹ nữ.

Thanh Thanh nhẹ nhàng tiếp được tay nằng, chậm rãi đứng lên, trên môi còn mỉm cười:

"Còn muốn đánh ta sao?"

Ánh mắt Thanh Thanh chợt loé, giọng nói nhất thời trở nên âm trầm:

"Thật xin lỗi, ta muốn đánh trả."

Vừa nói chuyện, Thanh Thanh vừa buông tay Như Yên ra, lấy chuông đối chuông, liên tục đánh nằng lui về phía sau.

Như Nguyệt mau chóng đỡ lấy Như Yên:

"Tiểu tiện nhân, nguoi còn dám đánh trả, ta..."

Như Nguyệt giơ tay lên, chuẩn bị cho Thanh Thanh một tát.

Như Yên vội kéo tay nằng:

"Nguoi không phải đối thủ của nằng."

Băng Tâm vốn không có võ công, phụ thân vẫn không cho phép nằng học võ công của Vân gia, làm sao nằng lại có nền tảng võ công thâm hậu như vậy?

Thanh Thanh vỗ vỗ tay:

"Không phải muốn đánh ta sao? Mau đánh đi."

Ánh mắt của nằng trở nên hung tàn:

"Đến đi, Giang Nam song xu không phải luôn tự phụ có võ công cao cường sao? Khi dễ ta nhiều năm như vậy, hiện giờ như thế nào lại không động thủ?"

Thanh Thanh hướng bọn họ ngoắc ngoắc tay:

"Đến đây, ta muốn luyện tập!"

Chiều này chuyên dùng để hù dọa người khác, nếu thực sự giao đấu, nằng không phải đối thủ của Giang Nam song xu!

Thanh Thanh giờ phút này giống như hung thần, gương mặt biến đổi, ánh mắt lãnh khốc, nếu nói nằng là một nữ ma đầu giết người không chớp mắt thì tuyệt đối không có ai hoài nghi.

Giang Nam song xu quen sống dưới sự bảo vệ của cha anh, mặc dù danh tiếng trên giang hồ không nhỏ nhưng chưa bao giờ chính thức gặp phải loại người đại gian đại ác, vì thế ánh mắt lãnh khốc của Thanh Thanh khiến cho hai nằng cảm thấy sợ hãi, tuy lúc có thể co giò chạy trốn.

Thanh Thanh hung hăng uy hiếp:

"Còn dám đến chỗ ta điều võ dương oai, cẩn thận ta đem những chuyện xấu của các nguoi nói ra ngoài. Các nguoi có nghe nói đến một vị tài nữ đối được ba về đối ở Nhã Yên lâu, lại còn ra thêm sáu về nữa hay không? Người đó chính là ta!"

Thanh Thanh khoanh tay trước ngực, khoé miệng giật nhẹ:

"Người kể chuyện ở Nhã Tiên Cư có quan hệ rất tốt với ta, tin rằng hấn sẽ rất thích tuyên dương việc xấu của hai nguoi."

"Nguoi..."

Như Nguyệt chỉ tay vào mặt Thanh Thanh, một câu cũng không nói lên lời. Người kể chuyện ở Nhã Tiên Cư có một địa vị hết sức đặc biệt trên giang hồ, nếu chuyện xấu của các nằng bị tiết lộ ra ngoài thì...

Như Yên tự biết đầu miệng không lại Thanh Thanh, lôi kéo tay Như Nguyệt, trợn mắt nhìn Thanh Thanh một cái:

"Đi!"

Các nàng tuyệt đối không chiếm được thế thượng phong!

Thanh Thanh cười lạnh một tiếng, dứ dứ nắm đấm:

"Sao không đấu với ta? Trước khi bắt nạt ta cũng không hỏi xem ta là ai, quả thực là tự chuốc lấy nhục nhã." Cho dù muốn biết cũng không hỏi thăm được!

Nhược nhi nuốt nước miếng, một lúc lâu sau mới nói:

"Tiểu thư, người thật lợi hại!"

Đại tiểu thư của nàng quả thực rất mạnh mẽ, hai nữ nhân xấu xa kia rốt cuộc cũng gặp phải khắc tinh, cho đáng đời!

Như Nguyệt bị Như Yên lôi ra khỏi Tâm Viên giờ đang khóc sụt sùi:

"Tỷ, kéo ta làm cái gì? Ta muốn liều mạng với nàng."

Như Yên trừng mắt nhìn nàng:

"Người nghĩ mình có thể đấu lại nàng sao?"

Ngay cả nàng cũng không có khả năng đánh bại ả tiện nhân kia, Như Nguyệt làm sao có thể?

"Nàng rõ ràng không có võ công mà!"

Như Nguyệt giống như một đứa nhỏ xấu bụng, hung hăng dậm dậm chân. Nàng vốn là một đứa nhỏ, một đứa nhỏ được nuông chiều sinh hư.

"Không biết."

Như Yên khẽ nhún mày, xinh đẹp giống như tiên. Đẹp thì có đẹp, nhưng lại là mỹ nhân có lòng dạ rắn rết.

Như Nguyệt cắn cắn môi, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, vội hỏi:

"Có thể là do Đại ca dạy cho nàng hay không?"

Trong nhà này, chỉ có mình đại ca coi nàng ta là người.

Như Yên lắc đầu:

"Không phải, võ công nàng dùng không phải là võ học của Vân gia ta."

Như Nguyệt giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, ủ rũ tựa vào thân cây:

"Làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ trông mắt nhìn nàng gả cho Mộ Dung Thiên Lý?"

"Chỉ bằng...."

Như Yên sòng mắt lưu chuyển, đáy mắt hiện lên một tia bồn chồn, thấp giọng nói:

"Chỉ bằng chúng ta...."

Vân Thanh Thanh lúc này đang đắc ý, nàng không hề biết rằng những chuyện bọn họ sắp làm sau đây sẽ thay đổi vận mệnh cả đời của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Kế hoãn binh. edit

Sáng mùa hè, ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ, tiếng ve hoà với tiếng chim hót. Những âm thanh râm ran đan vào nhau tạo thành một ca khúc.

Người của Vân gia luôn cùng nhau ăn điểm tâm, chỉ có Thanh Thanh là ngoại lệ. Nhưng hôm nay đã đến giờ ăn điểm tâm mà vẫn không thấy bóng dáng Như Nguyệt đâu cả.

Vân Liệt thân nhiên nói:

"Nhu Yên, Như Nguyệt đâu?"

Hắn đối với đứa con gái út này luôn luôn chiều chuộng, cũng không có trách cứ việc nàng đến muộn.

"Không biết a."

Nhu Yên vẫn duy trì nụ cười trên môi:

"Cha mẹ, đại ca, mọi người cứ ăn trước, ta đi xem sao. Nghe Như Nguyệt nói, thân thể muội ấy có chút không thoải mái."

"Ta cũng đi."

Con gái út thân thể không được khoẻ, nàng làm sao có thể nuốt trôi!

Nhu Yên dịu dàng nói:

"Nương, không cần phiền toái, muội ấy chỉ nhiễm chút phong hàn thôi."

"Đi thôi."

Phong hàn, nữ nhi mỗi lần nhiễm phong hàn đều phải nằm vài ngày, làm sao lại không có việc gì.

Nhu Yên đi phía sau Vân phu nhân, khoe miệng hiện lên một hình vòng cung duyên dáng.

Hai mẹ con đi đến cửa phòng của Như Nguyệt, phát hiện cửa phòng không đóng, thế nên lặng lẽ đi vào. Con gái lớn như vậy, ngủ cũng không biết đóng cửa phòng, thật sự khiến cho người ta không thể không lo lắng!

Đẩy cửa ra, Vân phu nhân lập tức há hốc mồm. Trong phòng, quần áo rơi đầy trên mặt đất, trong đó có cả quần áo của Như Nguyệt và quần áo của nam nhân. Ngay cả cái yếm trên người Như Nguyệt cũng bị xé làm hai và vứt trên mặt đất.

Vân phu nhân trầm mặc, không cần phải nói nhiều, nữ nhi đêm qua đã làm chuyện tốt gì vừa xem một cái liền hiểu ngay!

Tuy rằng tính tình của Như Nguyệt giống như một tiểu cô nương thích đùa giỡn, nhưng vẫn bình tĩnh và quyết đoán, tại sao lại dám làm ra chuyện thương phong bại tục như thế này?

Nhu Yên cũng tròn tròn mắt, ngây cả người, thét lên một tiếng chói tai:

"A...."

Tiếng thét của nàng hẳn là sẽ kéo theo rất nhiều người chạy đến đây!

"Rất ồn a."

Như Nguyệt ở trong màn ló ra, đôi mắt đang mơ ngủ lập tức trở nên kinh ngạc, há hốc miệng không nói nên lời.

"Ai đang nói chuyện?"

Mộ Dung Thiên Lý cất giọng trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Sau khi Nhu Yên hét chói tai, mọi người xuất hiện cũng rất đúng lúc, bọn nha hoàn nhanh chóng tiến vào.

"Tam tiểu thư, xảy ra chuyện gì?"

"Tam tiểu thư?"

"Có trộm sao?"

Mộ Dung Thiên Lý nguyên bản đang mơ mơ màng màng cũng lập tức thất kinh, tiếp theo lại nhìn thấy một bóng màu trắng. Màn vừa xốc lên, một người đang dùng đôi mắt dò xét nhìn hắn, tất cả mọi ánh mắt đều dừng ở trên người hắn....

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mộ Dung Thiên Lý cố nhớ lại những việc đã xảy ra đêm qua nhưng ngay cả một chút ấn tượng cũng không có. Hắn chỉ nhớ Như Nguyệt cười thần bí, đem hắn kéo vào trong phòng nàng, sau đó liền mất đi tri giác, tại sao hắn lại ngủ trên giường của nàng? Lại còn cởi hết quần áo?

Hắn nhớ đêm qua mình không có uống rượu, cũng không hề trúng mị dược, như thế nào có khả năng phi lễ với Như Nguyệt? Huống chi người hắn yêu là

Thanh Thanh, cho dù có ý loạn tình mê, đối tượng cũng sẽ không phải là Như Nguyệt!

Vấn đề này rất kỳ lạ, Như Nguyệt kéo hắn vào phòng, còn chưa kịp nói chuyện thì hắn đã té xỉu, sau khi tỉnh dậy lại thấy mình nằm trên giường Như Nguyệt, trừ phi....

Bị Vân phu nhân cùng Vân nhị tiểu thư bắt gian tại trận, cho dù hắn có giải thích như thế nào cũng không xong, chuyện tới nước này chỉ có cách trước tiên ổn định Như Nguyệt, tiêu trừ cảnh giác của nàng.

"Mộ Dung hiền chất, ngươi có gì để nói không?" Vân Liệt lạnh lùng hỏi. Hắn vẫn hy vọng mộ Dung Thiên Lý làm con rể thứ hai hoặc thứ ba, xảy ra chuyện này, hắn mặc dù tức giận nhưng cũng có vài phần cao hứng.

Như Nguyệt ngồi bên cạnh Mộ Dung Thiên Lý ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói thầm:

"Cha, cha đừng mắng hắn."

Không nghi ngờ gì nữa, nàng nhất định là có cảm tình với hắn!

Mộ Dung Thiên Lý liếc nhìn Như Nguyệt một cái, càng thêm khẳng định suy đoán của mình. Như Nguyệt đối với hắn có tình, lần đầu tiên nhìn thấy nàng hắn đã nhận ra điều đó.

Mộ Dung Thiên Lý bình tĩnh, vững như Thái Sơn:

"Ta sẽ lấy nàng."

"Vậy Băng Tâm làm sao bây giờ?" Nếu Như Nguyệt thích hắn, Vân phu nhân cũng hy vọng Mộ Dung Thiên Lý làm vị hôn phu của nàng, nhưng chuyện đó không công bằng với Băng Tâm.

"Thanh Thanh nhà chúng ta không thể gả cho hắn."

Độ hào cảm của Vân Tĩnh đối với Mộ Dung Thiên Lý đã là số âm, nếu hắn thương Thanh Thanh thì không sao, không nghĩ tới hắn dám chân đạp hai thuyền! Bất luận như thế nào, hắn cũng không thể để Thanh Thanh gả cho loại nam nhân như vậy!

Mộ Dung Thiên Lý vội vã tiếp lời:

"Ta thực sự thích Thanh Thanh!"

Vân Tĩnh nghiêm mặt lạnh lùng:

"Nếu thích nàng thì sẽ không đi trêu chọc Như Nguyệt."

Giao tình giữa bọn họ xem như xong rồi. Mộ Dung Thiên Lý đoạt đi Thanh Thanh hắn còn có thể tha thứ, nhưng Vân Tĩnh không cách nào tha thứ việc hắn đùa bỡn với tình cảm của Thanh Thanh.

Vân Liệt thở dài thật sâu, bình tĩnh nói:

"Vậy cưới luôn hai người đi."

"Ta phản đối."

Vân Tĩnh nói nghiêm túc:

"Cho dù không lấy Mộ Dung Thiên Lý, Thanh Thanh cũng phải gả ra ngoài

i. Hắn ta có hôn ước với nàng trước, nếu có lấy, cũng chỉ có thể lấy Thanh Thanh!"

Hắn ngàn lần không muốn Thanh Thanh gả cho Mộ Dung Thiên Lý, cũng không nguyện ý để người nhà khi dễ nàng như vậy.

Như Nguyệt u oán nhìn Vân phu nhân, trong miệng muốn nói cũng không thốt nên lời.

Vân phu nhân cười dịu dàng, nắm lấy tay của Như Nguyệt, vỗ vỗ mu bàn tay nàng an ủi:

"Hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, là lời của bà mối."

Vân Liệt trầm ngâm một lúc sau đó chậm rãi nói:

"Cứ quyết định như vậy đi, tỷ muội chung phu. Như Nguyệt làm chính, Băng Tâm làm thiếp."

Vân Tĩnh kinh ngạc, lớn tiếng chất vấn:

"Dựa vào cái gì mà quyết định như vậy? Thanh Thanh vừa có sắc lại có tài, không rẻ rúng đến mức phải đi làm thiếp cho người ta."

Hắn biết phụ thân không thích Thanh Thanh nhưng không nghĩ tới lại bắt công đến mức này!

Tính tình của Vân Tĩnh luôn luôn rất tốt, chưa bao giờ tức giận, càng không bắt kính với cha mẹ. Hắn tự nhiên giận dữ như vậy làm cho Vân phu nhân và Vân Liệt trở mặt nhìn nhau. Rốt cuộc hắn làm sao vậy? Có cần kích động như vậy không?

Vân Liệt không muốn cùng con trai nảy sinh xung đột, giọng nói có chút mềm đi:

"Băng Tâm là tỷ tỷ, hắn là nhường cho Như Nguyệt."

"Băng Tâm là tỷ tỷ, đáng lẽ nên làm chính!" Vân Tĩnh nói luôn không suy nghĩ.

Mộ Dung Thiên Lý trầm mặc hồi lâu rốt cuộc đã mở miệng:

"Thanh Thanh làm thiếp đi."

Đây chính là kẻ hoãn binh

Chương 17 : Rời nhà trốn đi. edit : jun

Mẫu thân của Thanh Thanh chưa kết hôn đã bị đuổi ra khỏi nhà, ngoại trừ nàng, Thanh Thanh không có người thân nào khác, thế nên tình thân là thứ mà nàng khao khát nhất.

Sau khi mẫu thân qua đời, nguyện vọng lớn nhất của nàng là có một mái ấm gia đình.

Xuyên đến cổ đại, nàng thực sự hy vọng được người nhà họ Vân nhìn nhận, có thể hưởng thụ cảm giác ấm áp của gia đình. Tuy rằng nàng chán ghét Như Yên, Như Nguyệt, đối với Vân Liệt và Vân phu nhân cực kỳ khinh thường, nhưng trong tiềm thức, nàng vẫn có một mong ước xa vời là có thể cùng với bọn họ trở thành một gia đình thực sự.

Đối với nàng mà nói, tình thân giờ này đã trở nên quá xa xôi.

Muốn được người Vân gia quan tâm? Thực sự trở thành người Vân gia? Nàng quả thực là đang nằm mơ.

Tình cảnh ngày hôm nay đã làm cho nàng thanh tỉnh. Nàng sẽ không tiếp tục hy vọng xa vời rằng Vân gia sẽ cho nàng tình thân. Nàng nguyên bản không phải là Lưu Thủy son trang Đại tiểu thư, thực chất chẳng phải người nhà Vân gia!

Giấc mơ hoàn toàn bị phá vỡ, nàng sẽ không bao giờ mơ mộng những chuyện vốn không thể trở thành hiện thực nữa!

Người nhà họ Vân cuối cùng đã làm cho nàng những gì? Bọn họ từ trước đến nay vốn không hề coi nàng là người nhà? Ngoại trừ Vân Tĩnh, không ai xem nàng là người!

Vân Như Nguyệt đoạt vị hôn phu của nàng, mà cha mẹ cùng muội muội của nàng lại có thể bình thân yêu cầu nam nhân kia lấy muội muội của nàng làm chính thất, còn nàng, chỉ có thể làm thiếp!

Người nhà họ Vân làm cho nàng thương tâm, còn Mộ Dung Thiên Lý làm cho nàng thất vọng và đau khổ!

Nàng đã từng nói qua rằng không nguyện ý cùng bất cứ nữ nhân nào khác chia sẻ nam nhân, nhưng hắn vẫn cố tình đi trêu ghẹo Như Nguyệt. Ngoài miệng hắn luôn nói yêu nàng, nhưng chưa bao giờ đem nàng đặt ở trong lòng!

Như Nguyệt làm vợ, còn nàng làm thiếp? Hoá ra trong lòng Mộ Dung Thiên Lý, Vân Thanh Thanh nàng chỉ xứng đáng làm thiếp!

Hôm trước, nàng còn đang do dự xem có nên lấy chồng hay không, nhưng giờ đây, ông trời đã giúp nàng đưa ra quyết định. Ý trời, tất cả đều là ý trời!

Nàng vốn không thuộc về Lưu Thủy son trang, không thuộc về Vân gia. Ngay cả Mộ Dung Thiên Lý cũng phản bội nàng, nàng lưu lại đây còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Rời đi, tốt nhất là nên rời khỏi nơi này!

Thanh Thanh lặng lẽ thu thập hành trang, về mặt lãnh đạm, không hề có chút cảm xúc.

"Tiểu thư, người không sao chứ?"

Nhược Nhi đã nghe nói chuyện xảy ra giữa Mộ Dung công tử cùng Như Nguyệt tiểu thư, tại sao sau khi tiểu thư nghe được chuyện này lại biến thành như vậy? Chẳng nhẽ đúng như lời mọi người nói, Mộ Dung công tử không cần tiểu thư? Nàng thu thập hành lý làm gì? Không lẽ rời nhà trốn đi?

"Nhược Nhi, người có còn người thân nào không?"

Thanh Thanh đem sổ trang sức của mình đặt lên bàn, bình tĩnh cất tiếng hỏi.

"Nhược nhi không có người thân."

"Đúng rồi, ta đã quên mất."

Người cậu duy nhất của nàng đã chết, giờ hai người họ đều giống nhau, đều là những cô nhi đáng thương.

"Tiểu thư, người hỏi cái này để làm gì?"

Tiểu thư luôn luôn hoạt bát, giờ lãnh đạm khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Thanh Thanh đem một phần trang sức bọc lại, đặt ở trước mặt nàng:

"Người biết đấy, tiểu thư nhà người rất nghèo, cái gì cũng không có, chỉ có mấy món trang sức này có thể chia cho người."

Nhược nhi kinh hãi:

"Tiểu thư, người làm gì?"

Thanh Thanh đem một gói trang sức khác bỏ vào tay nải:

"Không có gì, ta chỉ muốn rời đi."

Nàng không thuộc về Vân gia, làm gì mặt dày mày dạn mà lưu lại, trang sức của Vân Băng Tâm coi như phí tổn thất tinh thần của nàng đi.

"Tiểu thư, người..."

Tại sao nàng lại có ý niệm này trong đầu?

Thanh Thanh cười dịu dàng:

"Đừng lo lắng, số trang sức bằng bạc này bèo lắm cũng bán được 1000 lượng, có bạc mới dễ làm việc."

Một ngàn lượng nói nhiều cũng không nhiều nhưng nói ít cũng không ít!

Nhược nhi đem trang sức Thanh Thanh cấp cho đồ ra trước mặt nàng, sau đó quỳ sụp trên mặt đất, nói một cách kiên định:

"Tiểu thư, để cho Nhược nhi đi theo người!"

Thanh Thanh nâng nàng lên:

"Không phải ta không cần người, nhưng tạm thời không thể mang người theo. Ta đang đào hôn a, mang thêm người một chết đi được. Ta xin lỗi, không phải là ghét bỏ người. Mặc dù ta có võ công, nhưng chỉ đủ bảo vệ bản thân mình, ta sợ người bị tổn thương."

Thanh Thanh nghiêng đầu suy nghĩ:

"Sau khi rời nhà, ta nghĩ sẽ mở một cửa hàng hoặc là đi tìm một công việc. Quên đi, trước mắt cứ tìm một công việc trước đã. Tóm lại, chờ sau khi ta ổn định, ta nhất định sẽ đến đón người."

"Nhưng mà..."

Nhược nhi không phải loại ngu ngốc, nàng đương nhiên biết mình đi theo chỉ làm vướng bận, nàng không muốn liên lụy tiểu thư.

"Tiểu thư, em không cần trang sức của người, chỉ cần người quay lại đón em."

Bản mình đến Vân gia đã 10 năm, chỉ có tiểu thư xem nàng là người, tiểu thư không chỉ là chủ nhân của nàng mà còn là người thân duy nhất. Chỉ cần có thể cùng tiểu thư ở chung một chỗ, nàng đã thoả mãn lắm rồi.

"Người cầm đi, dùng khi khẩn cấp cũng tốt."

Thanh Thanh xoay người đi vào trong phòng, lấy ra một bức thư:

"Người đem bức thư này giao cho Đại thiếu gia, huynh ấy nhất định sẽ giúp người."

Thanh Thanh cười nhạo chính mình:

"Ở trong nhà này, cũng chỉ có Đại thiếu gia xem chúng ta là người!"

Nhược nhi nhận lấy bức thư, nước mắt không thể kìm được mạnh mẽ tuôn rơi:

"Tiểu thư, người nhớ bảo trọng!"

"Nhược nhi, người hãy chiếu cố chính mình. Nếu người thực sự không muốn ở lại đây, hãy bán số trang sức đó đi lấy tiền chuộc thân. Bất luận người ở đâu, ta nhất định cũng sẽ tìm được người."

Bằng vào nhân phẩm của Như Yên, Như Nguyệt, tuyệt đối có khả năng sẽ bắt nạt nàng:

Nhược nhi rung rung nước mắt, lắc lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào:

"Tiểu thư, em không đi, em sẽ ở chỗ này chờ tiểu thư trở về!"

Thanh Thanh xoa xoa đầu của nàng, nói với vẻ cung chiêu:

"Được rồi, có chuyện thì hãy đến tìm Đại thiếu gia, nhớ bảo vệ chính mình."

Nàng chưa từng xem Nhược nhi là nha hoàn, Nhược nhi chính là muội muội của nàng.

Nhược nhi gạt đầu dử dỗi, nước mắt ngập tràn:

"Vâng, tiểu thư nhớ bảo trọng!"

Thanh Thanh đem bao hành lý khoác lên vai:

"Nhược nhi, hãy tin ta, ta nhất định sẽ trở về!"

"Em tin tiểu thư, tiểu thư sẽ không bỏ lại Nhược nhi!"

"Bảo trọng."

Thanh Thanh nói xong dùng tay bỏ vào sau gáy của nàng. Nhược nhi nhìn Thanh Thanh, mềm người ngã xuống đất. Nhược nhi là một nha hoàn thông minh, tự nhiên sẽ hiểu được ý của nàng.

Nhược nhi là nha hoàn của nàng, nàng bỏ trốn, Nhược nhi sẽ không tránh được liên lụy. Một chương này của nàng khá nặng, trước khi có người đến, Nhược nhi nhất định sẽ không tính lại.

Thanh Thanh không hề quay đầu lại, dứt khoát rời khỏi Lưu Thủy sơn trang. Không có chút lưu luyến, chỉ có sự nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Từ nay về sau, nàng không còn là Vân gia Đại tiểu thư - Vân Băng Tâm, mà là Vân Thanh Thanh - một nữ nhân đến từ thế giới khác. Vân gia không quan tâm đến sự tồn tại của nàng, nàng cũng không thêm làm Vân gia Đại tiểu thư. Là bọn họ mắc nợ nàng, Vân Thanh Thanh nàng không nợ bất cứ kẻ nào, nàng không làm sai!

Rời khỏi Vân gia. Nàng cũng không biết mình nên đi đến nơi nào, càng không biết tương lai của mình ở đâu. Nhưng nàng không hề hối hận, ít ra nàng còn có tự do và tôn nghiêm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Rời nhà trốn đi

Mẫu thân của Thanh Thanh chưa kết hôn đã bị đuổi ra khỏi nhà, ngoại trừ nàng, Thanh Thanh không có người thân nào khác, thế nên tình thân là thứ mà nàng khao khát nhất.

Sau khi mẫu thân qua đời, nguyện vọng lớn nhất của nàng là có một mái ấm gia đình.

Xuyên đến cổ đại, nàng thực sự hy vọng được người nhà họ Vân nhìn nhận, có thể hưởng thụ cảm giác ấm áp của gia đình. Tuy rằng nàng chán ghét Như Yên, Như Nguyệt, đối với Vân Liệt và Vân phu nhân cực kỳ khinh thường, nhưng trong tiềm thức, nàng vẫn có một mong ước xa vời là có thể cùng với bọn họ trở thành một gia đình thực sự.

Đối với nàng mà nói, tình thân giờ này đã trở nên quá xa xôi.

Muốn được người Vân gia quan tâm? Thực sự trở thành người Vân gia? Nàng quả thực là đang nằm mơ.

Tình cảnh ngày hôm nay đã làm cho nàng thanh tỉnh. Nàng sẽ không tiếp tục hy vọng xa vời rằng Vân gia sẽ cho nàng tình thân. Nàng nguyên bản không phải là Lưu Thủy sơn trang Đại tiểu thư, thực chất chẳng phải người nhà Vân gia!

Giấc mơ hoàn toàn bị phá vỡ, nàng sẽ không bao giờ mơ những chuyện vốn không thể trở thành hiện thực nữa!

Người nhà họ Vân cuối cùng đã làm cho nàng những gì? Bọn họ từ trước đến nay vốn không hề coi nàng là người nhà? Ngoại trừ Vân Tĩnh, không ai xem nàng là người!

Vân Như Nguyệt đoạt vị hôn phu của nàng, mà cha mẹ cùng muội muội của nàng lại có thể bình thân yêu cầu nam nhân kia lấy muội muội của nàng làm chính thất, còn nàng, chỉ có thể làm thiếp!

Người nhà họ Vân làm cho nàng thương tâm, còn Mộ Dung Thiên Lý làm cho nàng thất vọng và đau khổ!

Nàng đã từng nói qua rằng không nguyện ý cùng bất cứ nữ nhân nào khác chia sẻ nam nhân, nhưng hẳn vẫn cố tình đi trêu ghẹo Như Nguyệt. Ngoài miệng hẳn luôn nói yêu nàng, nhưng chưa bao giờ đem nàng đặt ở trong lòng!

Như Nguyệt làm vợ, còn nàng làm thiếp? Hoá ra trong lòng Mộ Dung Thiên Lý, Vân Thanh Thanh nàng chỉ xứng đáng làm thiếp!

Hôm trước, nàng còn đang do dự xem có nên lấy chồng hay không, nhưng giờ đây, ông trời đã giúp nàng đưa ra quyết định. Ý trời, tất cả đều là ý trời!

Nàng vốn không thuộc về Lưu Thủy sơn trang, không thuộc về Vân gia. Ngay cả Mộ Dung Thiên Lý cũng phản bội nàng, nàng lưu lại đây còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Rồi đi, tốt nhất là nên rời khỏi nơi này!

Thanh Thanh lặng lẽ thu thập hành trang, vẻ mặt lãnh đạm, không hề có chút cảm xúc.

"Tiểu thư, người không sao chứ?"

Nhược Nhi đã nghe nói chuyện xảy ra giữa Mộ Dung công tử cùng Như Nguyệt tiểu thư, tại sao sau khi tiểu thư nghe được chuyện này lại biến thành như vậy? Chẳng nhẽ đúng như lời mọi người nói, Mộ Dung công tử không cần tiểu thư? Nàng thu thập hành lý làm gì? Không lẽ rời nhà trốn đi?

"Nhược Nhi, ngươi có còn người thân nào không?"

Thanh Thanh đem sổ trang sức của mình đặt lên bàn, bình tĩnh cất tiếng hỏi.

"Nhược Nhi không có người thân."

"Đúng rồi, ta đã quên mất."

Người cậu duy nhất của nàng đã chết, giờ hai người họ đều giống nhau, đều là những cô nhi đáng thương.

"Tiểu thư, người hỏi cái này để làm gì?"

Tiểu thư luôn luôn hoạt bát, giờ lãnh đạm khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Thanh Thanh đem một phần trang sức bọc lại, đặt ở trước mặt nàng:

"Người biết đấy, tiểu thư nhà người rất nghèo, cái gì cũng không có, chỉ có mấy món trang sức này có thể chia cho người."

Nhược Nhi kinh hãi:

"Tiểu thư, người làm gì?"

Thanh Thanh đem một gói trang sức khác bỏ vào tay nải:

"Không có gì, ta chỉ muốn rời đi."

Nàng không thuộc về Vân gia, làm gì mặt dày mày dạn mà lưu lại, trang sức của Vân Băng Tâm coi như phí tổn thất tình thân của nàng đi.

"Tiểu thư, người..."

Tại sao nàng lại có ý niệm này trong đầu?

Thanh Thanh cười dịu dàng:

"Đừng lo lắng, sổ trang sức bằng bạc này bèo lấm cũng bán được 1000 lượng, có bạc mới dễ làm việc."

Một ngàn lượng nói nhiều cũng không nhiều nhưng nói ít cũng không ít!

Nhược nhi đem trang sức Thanh Thanh cấp cho đồ ra trước mặt nàng, sau đó quỳ sụp trên mặt đất, nói một cách kiên định:

"Tiểu thư, để cho Nhược nhi đi theo người!"

Thanh Thanh nâng nàng lên:

"Không phải ta không cần người, nhưng tạm thời không thể mang người theo. Ta đang đào hôn a, mang thêm người một chết đi được. Ta xin lỗi, không phải là ghét bỏ người. Mặc dù ta có võ công, nhưng chỉ đủ bảo vệ bản thân mình, ta sợ người bị tổn thương."

Thanh Thanh nghiêng đầu suy nghĩ:

"Sau khi rời nhà, ta nghĩ sẽ mở một cửa hàng hoặc là đi tìm một công việc. Quên đi, trước mắt cứ tìm một công việc trước đã. Tóm lại, chờ sau khi ta ổn định, ta nhất định sẽ đến đón người."

"Nhưng mà..."

Nhược nhi không phải loại ngu ngốc, nàng đương nhiên biết mình đi theo chỉ làm vướng bận, nàng không muốn liên lụy tiểu thư.

"Tiểu thư, em không cần trang sức của người, chỉ cần người quay lại đón em."

Bán mình đến Vân gia đã 10 năm, chỉ có tiểu thư xem nàng là người, tiểu thư không chỉ là chủ nhân của nàng mà còn là người thân duy nhất. Chỉ cần có thể cùng tiểu thư ở chung một chỗ, nàng đã thoả mãn lắm rồi.

"Người cầm đi, dùng khi khẩn cấp cũng tốt."

Thanh Thanh xoay người đi vào trong phòng, lấy ra một bức thư:

"Người đem bức thư này giao cho Đại thiếu gia, huynh ấy nhất định sẽ giúp người."

Thanh Thanh cười nhạo chính mình:

"Ở trong nhà này, cũng chỉ có Đại thiếu gia xem chúng ta là người!"

Nhược nhi nhận lấy bức thư, nước mắt không thể kìm được mạnh mẽ tuôn rơi:

"Tiểu thư, người nhớ bảo trọng!"

"Nhược nhi, người hãy chiếu cố chính mình. Nếu người thực sự không muốn ở lại đây, hãy bán số trang sức đó đi lấy tiền chuộc thân. Bất luận người ở đâu, ta nhất định cũng sẽ tìm được người."

Bằng vào nhân phẩm của Như Yên, Như Nguyệt, tuyệt đối có khả năng sẽ bắt nạt nàng:

Nhược nhi rung rung nước mắt, lắc lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào:

"Tiểu thư, em không đi, em sẽ ở chỗ này chờ tiểu thư trở về!"

Thanh Thanh xoa xoa đầu của nàng, nói với vẻ cung chiêu:

"Được rồi, có chuyện thì hãy đến tìm Đại thiếu gia, nhớ bảo vệ chính mình."

Nàng chưa từng xem Nhược nhi là nha hoàn, Nhược nhi chính là muội muội của nàng.

Nhược nhi gạt đầu dữ dội, nước mắt ngập tràn:

"Vâng, tiểu thư nhớ bảo trọng!"

Thanh Thanh đem bao hành lý khoác lên vai:

"Nhược nhi, hãy tin ta, ta nhất định sẽ trở về!"

"Em tin tiểu thư, tiểu thư sẽ không bỏ lại Nhược nhi!"

"Bảo trọng."

Thanh Thanh nói xong dùng tay bỏ vào sau gáy của nàng. Nhược nhi nhìn Thanh Thanh, mềm người ngã xuống đất. Nhược nhi là một nha hoàn thông minh, tự nhiên sẽ hiểu được ý của nàng.

Nhược nhi là nha hoàn của nàng, nàng bỏ trốn, Nhược nhi sẽ không tránh được liên lụy. Một chương này của nàng khá nặng, trước khi có người đến,

Nhược nhi nhất định sẽ không tính lại.

Thanh Thanh không hề quay đầu lại, dứt khoát rời khỏi Lưu Thủy sơn trang. Không có chút lưu luyến, chỉ có sự nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Từ nay về sau, nàng không còn là Vân gia Đại tiểu thư - Vân Băng Tâm, mà là Vân Thanh Thanh - một nữ nhân đến từ thế giới khác. Vân gia không quan tâm đến sự tồn tại của nàng, nàng cũng không thêm làm Vân gia Đại tiểu thư. Là bọn họ mắc nợ nàng, Vân Thanh Thanh nàng không nợ bất cứ kẻ nào, nàng không làm sai!

Rời khỏi Vân gia. Nàng cũng không biết mình nên đi đến nơi nào, càng không biết tương lai của mình ở đâu. Nhưng nàng không hề hối hận, ít ra nàng còn có tự do và tôn nghiêm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Hồng nhan họa thủy. edit

Tuy nàng xuyên qua thời không nhưng cũng chỉ là một nữ tử bình thường. Nữ tử xuyên qua thì sao? Cũng không phải là vạn năng. Trong thời cổ đại xa lạ này, ngay cả đông tây nam bắc nàng cũng không phân biệt được!

Ông chủ của Nhã Tiên Cư là một người tốt, tuy chỉ nói chuyện có vài ngày nhưng nàng thực sự rất thích vị đại thúc kia. Sau khi rời khỏi Vân gia, nàng đi thẳng đến Nhã Tiên cư, nói cho ông chủ biết tình cảnh của mình. Nàng không có yêu cầu nào khác, chỉ cần tìm một công việc, hy vọng hẳn có thể giới thiệu cho nàng.

Nữ nhân ở cổ đại có rất ít việc có thể làm, thông thường nhất chính là tỳ nữ và kỹ nữ. Đương nhiên, hai loại công việc này nàng đều không muốn làm!

Có lẽ nàng rất may mắn, sớm đã có một công việc phù hợp. Ông chủ nói cho nàng biết, Thiên Cơ Các - tổ chức tình báo hàng đầu của võ lâm chuẩn bị sáng tác võ lâm sử, đang cần 10 biên tập viên, trước mắt thông báo tuyển dụng trong toàn xã hội. Bất luận xuất thân thế nào, diện mạo ra sao, chỉ cần có tài văn chương thì Thiên Cơ Các luôn hoan nghênh gia nhập. Điều quan trọng nhất chính là người phụ trách sáng tác võ lâm sử - Huyền Vũ đường chủ của Thiên Cơ các lại là một vị nữ tử. Nữ tử ở cổ đại khi ra ngoài công tác rất dễ bị phân biệt đối xử, nếu người lãnh đạo trực tiếp của nàng là một nữ nhân thì nàng không cần lo lắng vì

ệc bị người ta kỳ thị. (để biết tại sao có loại công tác này, mời xem tào bạo khóc nương tử , đây là lời của chính tác giả, không phải của ta)

Theo như hiểu biết của nàng thì Thiên Cơ Các có bốn vị đường chủ, hai trong số đó là nữ nhân. Trong Thiên Cơ các, không hỏi xuất thân, chỉ cần có năng lực là có thể thăng chức. Nghe nói đệ nhất đại phu cùng đệ nhất xảo thủ trong Thiên Cơ Các đều xuất thân là nha hoàn. Ở cổ đại, một công ty nam nữ bình đẳng đâu có dễ tìm, thậm chí là không có! Thiên Cơ Các trở thành mục tiêu ưu tiên của nàng. Dù sao cũng học tập gian khổ suốt 14 năm, viết có mấy bài báo chẳng nhẽ lại làm khó được nàng?

Trang sức mang đi từ Vân gia cũng không phải hàng kém chất lượng, tổng cộng cũng được 1860 lượng, đổi 1400 lượng thành ngân phiếu, 86 lượng đổi thành bạc vụn. Thanh Thanh không phải lần đầu tiên sống một mình, nàng biết tự chăm sóc bản thân như thế nào.

Đại bản doanh của Thiên Cơ các nằm ở phía bắc Thương Mang trấn, là một trấn nhỏ rất nổi danh. Nàng biết được sau điều đó khi nghe ngóng một chút, lại có thêm người chỉ đường. Khuôn mặt mê chết người không cần đèn mạng của nàng thì không ai muốn chỉ đường mới là lạ!

Với điều kiện kinh tế của Thanh Thanh, hoàn toàn có thể dùng tiền thuê xe ngựa, trực tiếp đi đến Thương Mang Trấn. Nhưng nàng lại lựa chọn đi xe công cộng số 11. (là xe căng hải ạ, cho những bạn ko hiểu chỗ này.)

Nàng mới tới cổ đại, đối với cảnh quan ở đây rất tò mò. Một hai năm không làm việc cũng không chết đói, nàng tính đến tham quan những nơi có cảnh đẹp nổi tiếng, sau đó mới tới Thiên Cơ Các hưởng ứng lệnh triệu tập.

Đi hơn mười ngày, ước chừng đi được 200 km. Lộ trình quá chậm, cộng thêm nàng lại bỏ phần lớn thời gian để chơi đùa dọc đường , nên hơn 10 ngày đi được 200 km đã được coi là kỳ tích!

Tục ngữ nói không sai, hồng nhan họa thủy.

Những lời này tuy không hoàn toàn chính xác nhưng cũng không hề sai lầm, rất nhiều thời điểm, xinh đẹp tuyệt đối là nguồn gốc của những rắc rối.

Chiều tối hôm đó, nàng đến một thành thị nhỏ không biết tên tìm nơi nghỉ trọ. Sau khi vào thành, nàng đi qua một thanh lâu, tú bà mắt sắc như dao, lập tức nhìn trúng vẻ đẹp của nàng.

Tú bà thấy nàng là một tiểu cô nương nên nghĩ là loại dễ lừa gạt, lắc mông đi đến trước mặt nàng:

"Tiểu cô nương, người đến tìm họ hàng à?"

Nụ cười của bà ta khiến cho phấn son dường như rơi cả xuống đất.

Thanh Thanh nói với về thân nhiên:

"Đu ngoạn."

Thanh Thanh sớm đã nhìn thấu ý đồ của bà ta. Nàng hơn mười tuổi đã trở thành cô nhi, nếu không có một chút thông minh thì sớm đã bị người ta lừa bán.

"Cô nương, ngươi muốn đi đâu?"

Tú bà cố gắng làm bộ hiền lành.

"Đi lang thang."

"Trời đã muộn thế này, một cô nương như ngươi đi một mình quá nguy hiểm, không bằng tới nhà ta ngủ tạm một đêm đi."

Đâu chỉ một đêm, phải là mỗi ngày mới đúng!

Thanh Thanh lạnh lùng xem bà ta diễn trò, trong lòng thầm nghĩ đã tới nhà bà thì ta còn trở ra được sao? Vừa nhìn quần áo của bà, ta đã biết là tú bà rồi. Lừa con gái cô đại thì còn được chứ muốn lừa Thanh Thanh nàng? Kiếp sau đi. Không, kiếp sau bà ta cũng không có cơ hội!

Đi suốt một ngày đường, thân thể thực sự rất mệt mỏi, Thanh Thanh ngáp một cái:

"Cám ơn ý tốt của bà."

Ta không có hứng thú làm kỹ nữ!

Tú bà chớp mắt mấy cái:

"Đừng khách khí, nhà của ta ở ngay phía trước, đi một lúc sẽ đến."

Thanh Thanh nhướng mày:

"Thật xin lỗi, ta không có hứng thú làm kỹ nữ."

Nụ cười tươi trên mặt tú bà nhất thời cứng lại, gương mặt ngừng nói:

"Cô nương, ngươi nói cái gì vậy?"

"Ta nói, tạm thời ta không có hứng thú lưu lại thanh lâu. Có danh thiếp không? Đưa cho ta. Nếu Thiên Cơ Các không thu nhận, lúc đó ta sẽ nghĩ xem có nên đến chỗ bà kiếm cơm hay không."

Giọng nói của nàng rất lạnh nhạt, giống như đang dự báo thời tiết.

Danh thiếp là cái gì? Không biết!

Tú bà là một người thông minh, lập tức hiểu ngay Thanh Thanh không phải một nữ tử bình thường, lừa gạt không thành thì ta đổi sang dụ dỗ:

"Cô nương, với nhan sắc của ngươi, ta để ngươi làm hoa khôi. Thế nào, suy nghĩ lại đi?"

"Hiện tại ta muốn đến Thiên Cơ Các làm ứng cử viên, không muốn làm hoa khôi. Nếu Thiên Cơ Các không thu ta, ta sẽ quay trở lại, lúc đó hãy tính nha?"

Nếu Thiên Cơ các không thu nhận nàng, thật sự chỉ còn nước đi làm hoa khôi. Ai, cô đại thật khó sống a! Tên chết tiệt nào đã nói nữ nhân ở hiện đại xuyên qua đều có thể quây long trời lở đất?

Làm tú bà mười mấy năm, đã lừa gạt vô số nữ tử nhưng chưa từng thấy một nữ nhân nào giống như nàng, chẳng nhẽ là con gái ngoại tộc?

"Cô nương, tốt nhất là bây giờ...."

Thanh Thanh chặn họng bà ta:

"Đừng nói nữa, ta bây giờ không có hứng thú. Bao giờ thích sẽ tới tìm ngươi, dù sao làm hoa khôi cũng là một nghề nghiệp tốt. Ta đang rất mệt mỏi, muốn đi tìm một nơi để ngủ, đừng có làm phiền ta, ok?"

Thanh Thanh nói xong đem hành lý vác lên vai, tùy tiện đi về phía bên kia, thân ảnh từ từ biến mất.

"Cô nương, Thiên Cơ Các có gì tốt đâu, chỉ bằng lưu lại đây đi."

"Tạm thời ta không có hứng thú làm gái lầu hồng, chờ ta thất nghiệp nghiêm trọng sẽ nói sau, đến lúc đó nhớ mang khiếu đến rước ta."

Nàng tạm thời không thiếu tiền, không nhất thiết phải lưu lạc phong trần.

Tú bà dở khóc dở cười, gãi gãi đầu:

"Đây là loại nữ nhân gì a?"

Còn nói làm hoa khôi cũng tốt!

Đây thực sự là một năm không may mắn của Thanh Thanh, mới vừa đi có vài bước, không biết từ đâu xuất hiện một tên say rượu.

Nam nhân vừa nhìn đã biết là kẻ háo sắc, miệng sói đang dẩu lên:

"Mỹ nhân, cho ta hôn một cái."

Cuộc sống thật sự là thối nát, trên đường này có rất nhiều thanh lâu, chưa đi được mấy bước lại đã ở cửa của một thanh lâu khác. một nữ tử đứng trước cửa thanh lâu, khó trách bị người ta hiểu nhầm.

"Sắc lang, cút ngay."

Thanh Thanh chuyển thân, tránh thoát kẻ say rượu đó.

"Mỹ nhân, cho đại gia hôn một cái, đại gia sẽ cho nàng bạc."

Nam nhân xiêu xiêu vẹo vẹo, lấy từ trong người ra một thỏi bạc, giống như đang hiến dâng vật quý đưa đến chỗ Thanh Thanh.

Có bạc đưa đến cửa không nhận là đũa ngọc, Thanh Thanh cầm lấy bạc của hắn, miệng cười hắc hắc:

"Cảm ơn."

Nàng hiện tại kinh tế khó khăn, có người tự động đưa tiền đến đương nhiên phải nói tiếng cảm ơn.

"Không cần." Tên say rượu phát tay:

"Để cho ta hôn một chút."

Nói xong miệng sói lại chu lên, Thanh Thanh không do dự đánh ra một quyền thật mạnh, tên say rượu hai mắt trợn trừng, rên lên vài tiếng rồi ngã sấp xuống mặt đất. (tỷ tỷ hiền quá, em là em cho một chiêu đoạn tử tuyệt tôn)

May mắn thay nơi này có rất nhiều người, không ai chú ý đến chuyện tốt mà nàng đang làm. Nếu như bị người khác biết nàng công khai cướp bóc, nhất định sẽ bị tóm lên gặp quan. Như vậy không tốt lắm, nàng là một công dân lương thiện, không muốn trở thành tội phạm cướp bóc.

Thanh Thanh thôi thôi quyền đầu, đá tên say rượu kia một cước, nói với vẻ kiêu ngạo:

"Dám có ý xấu với Vân Thanh Thanh ta, người quả thực đã chán sống rồi!"

Nàng lắc đầu một cái, ung dung rời đi.

Trước khi rời khỏi đó, Thanh Thanh đã suy nghĩ, hồng nhan quả thực là họa thủy, xinh đẹp như nàng không khỏi khiến cho bọn háo sắc thèm muốn, vẫn là cải trang thành nam nhân an toàn hơn.

Trên đường đi cũng có kẻ mơ tưởng đến sắc đẹp của nàng, đương nhiên bọn họ cũng chỉ dám nhìn mà thôi. (lời tác giả : nếu dám chạm vào nàng sớm đã bị đá bay từ lâu) Nàng luôn muốn làm một mỹ nữ chỉ cần quay đầu lại có thể khiến cho 100 % nam nhân say đắm, nhưng khi biến thành một mỹ nữ thực sự thì lại không thích bị người khác soi mói. Cho họ nhìn thì nàng cũng không mất miếng thịt nào, nhưng đến khi có kẻ muốn ăn nàng, Thanh Thanh mới thấy được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Ngoại trừ thay đổi trang phục nam nhân ra, trong lòng Thanh Thanh còn bỏ thêm một câu, trị an ở cổ đại thật con mẹ nó kém!

Trong một chỗ tối, một nữ tử mặc áo hồng đang cười bốn cột, ngón tay để dưới cằm, nhìn qua vô cùng gian trá. Ánh mắt của nàng giống như một con sói hung ác đang nhìn chằm chằm vào khúc xương, thậm chí còn chảy nước miếng. Tên họ Vân kia, ta rút cuộc cũng tìm thấy người!

Vân Thanh Thanh đáng thương, bị nàng ta nhìn trúng, tiền đồ sẽ rất mờ mịt a! (lời tác giả : nữ tử áo hồng rút cuộc là địch hay bạn?)

Chương 19 : Đẹp trai cũng phiền. edit : jun

Thanh Thanh khoác hành lý đi vào một cửa tiệm bán trang phục.

Nửa canh giờ sau, một thiếu niên tuấn mỹ mặc y phục màu trắng bước ra.

Thiếu niên kia ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ hơn cả Phan An, phong thái hiên ngang, phong lưu phóng khoáng, tiêu sái tuấn đạt. Những cô nương đi trên đường đều vì thiếu niên này mà ngây ngốc, có vài kẻ mê gái muốn đi lên nhưng cuối cùng cũng không kẻ nào dám.

Nếu nàng sinh sớm vài năm, võ lâm đệ nhất mỹ nam đâu đến phiên kẻ khác!

Nhìn kỹ, vị thiếu niên này tại sao lại có vẻ quen mắt?

Đúng vậy, hắn này chính là nữ cải nam trang - Vân Thanh Thanh tiểu thư.

Thanh Thanh hài lòng phúi phúi quần áo, nhếch môi cười tự mãn:

"Không nghĩ đến ta chẳng những là mỹ nữ mà còn rất có tiềm lực làm mỹ nam, cuộc sống sau khi xuyên qua thật sự quá tuyệt vời. Ai, lấy bộ dạng này của ta, hoàn toàn có thể đi tranh đoạt danh hiệu võ lâm đệ nhất mỹ nam với ông chủ tương lai- Thiên Cơ các chủ."

Tục ngữ nói trời không thể không mây, lúc nàng đang tự mãn thì phiền toái đột nhiên xuất hiện.

"Công tử."

Một giọng nói đáng yêu bay đến tai nàng, ngay sau đó là một vị nữ tử mặc y phục màu hồng nhào vào trong lòng nàng, hai tay ôm lấy thắt lưng của nàng.

"A...ngươi, ngươi...là ai?"

Thanh Thanh bị nữ tử đáng yêu không biết từ đâu nhảy ra làm cho hoảng sợ, hai tay cuống quýt, không dám chạm đến người nàng.

"Công tử, ta là Bạch Mạn Điệp, bởi vì ngưỡng mộ công tử nên muốn uỷ thân cho chàng."

Bạch Mạn Điệp vừa nói vừa lắc vai, vui trong lòng Thanh Thanh cười thích thú.

Rất thú vị nha, nữ nhân kêu Vân Thanh Thanh cũng là người xuyên qua giống như nàng, quả là cực kì thú vị! Bạch Mạn Điệp nàng ở cổ đại đã ba năm, cuối cùng cũng gặp được một vị đồng hương, tự nhiên sẽ cảm thấy phấn khích. Tính đi tính lại, cũng nên trên nàng ta một chút.

"A."

Thanh Thanh nhìn không đượ

c thét lên một tiếng chói tai:

"Bạch tiểu thư, ta đã có vợ."

Đây là lý do tạm thời, cũng không phải thoả đáng nhất.

"Ta không ngại làm thiếp."

Bạch Mạn Điệp nàng không những đã lập gia đình, còn có một nữ nhi đã hơn một tuổi, dù muốn gả nữa cũng không có người lấy!

Thanh Thanh bị nàng ôm chặt thực sự cảm thấy không thoải mái, nuốt một ngụm nước miếng:

"Ách, tiểu thư, ngươi...buông ra." Nàng đang muốn khóc thét đây nè, ô ô.... nữ nhân cổ đại quả là phóng khoáng a.

"Công tử, chàng đồng ý lấy ta chứ?" Bạch Mạn Điệp cố tình diễn kịch.

"Không muốn." Thanh Thanh lập tức phủ nhận.

"Công tử, chàng đã chạm đến thân thể ta, chẳng nhẽ không muốn chịu trách nhiệm hay sao?"

Thanh Thanh dở khóc dở cười, rõ ràng là nàng ta nhảy chồm ra, lại còn đổ vấy cho nàng. Nàng ta yêu đơn phương, còn muốn nàng chịu trách nhiệm, hỏi có gì logic đây? Huống chi nàng là nữ nhân, nữ nhân ôm nữ nhân thì có gì đặc biệt.

"Bạch Mạn Điệp tiểu thư, là ngươi đụng ta trước."

"Mặc kệ, chàng đã chạm vào ta." Bạch Mạn Điệp cười gian:

"Nếu chàng không chịu lấy ta, ta lập tức kêu chàng phi lễ."

Vân Thanh Thanh tiểu thư, cùng là đồng hương ở thế kỷ 21, ta tự nhiên có nhiều biện pháp trêu chọc người, để cho người vĩnh viễn không quên được ta!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh nhất thời xù xuống, xong rồi, gờn gợn mà cũng mang họa. Xinh gái là tai họa, đẹp trai cũng phiền phức, Thanh Thanh nàng thật sự đẹp đến vậy sao? Đẹp đến mức có mỹ nhân tự dâng mình đến? Ài, vẫn là bộ dạng trước kia tốt hơn, bình thường là phúc.

"Tiểu thư, người phi lễ với ta trước." Thanh Thanh ai oán lên án tiểu thư Bạch Mạn Điệp.

"Không biết, chàng là nam nhân, ta là nữ nhân, để người ta nhìn thấy, xem họ sẽ nói ai phi lễ."

Bạch Mạn Điệp tươi cười càng lúc càng gian trá, rõ ràng là muốn ăn thịt nàng.

"Rút cuộc người muốn như thế nào?"

Thanh Thanh đã mệt mỏi, thân là nữ nhân hiện đại, lại bị một nữ tử mê trai ở cổ đại bức cho tới mức phải nhảy lầu tự tử, quả thực rất thất bại a. Đương nhiên, nàng không biết vị nữ tử mê trai này cũng là người xuyên qua.

"Phía trước có khách sạn, động phòng đi thôi."

Đôi tay nhỏ bé của Bạch Mạn Điệp đang di chuyển trên lưng Thanh Thanh, đã ăn được rất nhiều đậu hũ non.

Thanh Thanh kinh hãi:

"Động... động... động phòng?"

Trong sự kinh ngạc, Thanh Thanh hoàn toàn không chú ý tới vị nữ tử này đã nói ngôn ngữ hiện đại.

"Đương nhiên, phía trước có khách sạn kìa."

Bạch Mạn Điệp buông thả lưng của nàng, đổi lại nắm lấy tay nàng, hướng nàng nháy mắt một cái:

"Đi thôi."

Nữ nhân, một nữ nhân cổ đại, cư nhiên cùng một nam nhân quen biết không quá năm phút đồng hồ động phòng, quả thực quá phóng túng! Nàng đã gặp qua rất nhiều người nhưng chưa từng thấy ai như Bạch Mạn Điệp!

Thanh Thanh hoàn toàn hoá đá, máu tạm thời không lên não, ngơ ngác để Bạch Mạn Điệp kéo về phía khách điểm.

Nửa phút sau, nàng cuối cùng cũng khôi phục thần trí.

Thanh Thanh vội vã đẩy Bạch Mạn Điệp ra, kéo lại quần áo, dùng lời lẽ chính nghĩa nói với nàng ta:

"Bạch tiểu thư, cảm ơn tình cảm của nàng dành cho ta nhưng tại hạ xuất thân nghèo khó, chỉ sợ không với tới tiểu thư."

Nàng ghét nhất người nào lôi quần áo của nàng.

Bạch Mạn Điệp cúi đầu, bả vai hơi run rẩy, một lúc lâu sau mới cất giọng ai oán:

"Công tử, tiểu Điệp không tốt sao?"

Là khóc hay cười chỉ có Bạch tiểu thư nàng biết rõ.

Hai vai nàng run run, có lẽ là khóc? Ài da, không nghĩ đến mình lại lừa gạt một trái tim thuần khiết, tội lỗi tội lỗi.

"Không phải, chỉ là tại hạ không dám trèo cao."

"Tiểu Điệp không ngại."

Bạch Mạn Điệp lại tiến đến ôm lấy thắt lưng Thanh Thanh.

"Người... người buông ta ra."

Thanh Thanh vừa gỡ tay của nàng vừa kêu lên, khí lực của nàng ta rất mạnh a.

"Ta không buông, trừ phi chàng lấy ta."

Bạch Mạn Điệp hờn dỗi như một đứa trẻ.

Thanh Thanh trợn mắt:

"Hãy nhớ rằng nam nhân trên đời này rất nhiều, tại sao ngươi cứ cố tình chọn ta? Đồ mê trai, buông ra!"

"Không buông!" Thái độ của mê trai rất kiên quyết.

"Buông ra!"

Thanh Thanh thật sự đã phát hỏa, rống lên với Bạch Mạn Điệp:

"Một nữ nhân như ngươi lại muốn đi làm thiếp cho người khác, có biết xấu hổ hay không? Thật không biết cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi kiểu gì?"

Bạch Mạn Điệp khịt khịt mũi, nhỏ giọng khóc:

"Công tử, ta đối với chàng vừa gặp đã yêu, chàng thực sự nhẫn tâm như vậy sao?"

Kỹ năng diễn xuất của thằng nhãi này đã đạt đến cảnh giới siêu việt.

"Ngươi buông ra."

Thanh Thanh coi như không nghe thấy tiếng khóc của nàng, vẫn cố sức gỡ tay nàng ra, nhưng đôi tay của nàng ta giống như đã dính chặt vào người nàng, có gỡ như thế nào cũng không ra.

"Không buông!"

Bạch Mạn Điệp trêu chọc:

"Trừ phi chàng đồng ý cùng ta động phòng."

"Ta..."

Thanh Thanh quả thật muốn bóp chết nàng, nàng là một nữ nhân cổ đại, không nên có tư tưởng lệch lạc như vậy. Tuy hành xử như một nữ nhân không đứng đắn nhưng nhìn cách ăn mặc lại chứng tỏ nàng là một người con gái đài trang.

"Công tử, ta rất yêu chàng."

Bạch Mạn Điệp cười khê, mở chu ra, chuẩn bị dâng lên môi đỏ.

Thanh Thanh há hốc mồm, vẻ mặt sợ hãi, thân thể không tự chủ được lui về phía sau. Sắc lang muốn ăn nàng, nàng sẽ lập tức tung ra một quyền đánh bay hắn, còn sắc nữ muốn ăn đầu hũ của nàng thì biết tính làm sao? Mọi người nói tất cả nữ nhân đều là đồng bào, nàng thật sự không hạ thủ được.

"A..."

Thanh Thanh vừa nhắm mắt vừa hét lên một tiếng chói tai, Bạch Mạn Điệp mạnh mẽ đã đóng một cái dấu trên gương mặt của nàng.

"Anh chàng đẹp trai, hương vị của ngươi quả nhiên không tồi."

Bạch Mạn Điệp lại chu mỏ:

"Đến đây nào, để cho ta hôn nhẹ một cái nữa,"

"Cứu mạng a!!!"

Thanh Thanh hét to một tiếng, sức mạnh không biết từ đâu đến, quyết liệt đẩy Bạch Mạn Điệp ra sau đó co giò bỏ chạy.

Bạch Mạn Điệp bị nàng đẩy ra, hai tay khoanh trước ngực, nhìn bộ dạng chạy trốn chật vật của Thanh Thanh mà cười như điên.

Xem Vân Thanh Thanh có thể chạy được đi đâu, khinh công của nàng là thiên hạ đệ nhất, đuổi theo nàng ta còn dễ hơn đuổi theo một con kiến!

Mất thấy Thanh Thanh chạy vào khách điếm, Bạch Mạn Điệp khoái trá kêu lên một tiếng:

"Tướng công, chờ ta!"

Nàng vừa nở nụ cười gian xảo vừa đuổi theo truy bắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Đẹp trai cũng phiền

Thanh Thanh khoác hành lý đi vào một cửa tiệm bán trang phục.

Nửa canh giờ sau, một thiếu niên tuấn mỹ mặc y phục màu trắng bước ra.

Thiếu niên kia ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ hơn cả Phan An, phong thái hiên ngang, phong lưu phóng khoáng, tiêu sái tuấn đạt. Những cô nương đi trên đường đều vì thiếu niên này mà ngây ngốc, có vài kẻ mê gái muốn đi lên nhưng cuối cùng cũng không kẻ nào dám.

Nếu nàng sinh sớm vài năm, võ lâm đệ nhất mỹ nam đâu đến phiên kẻ khác!

Nhìn kỹ, vị thiếu niên này tại sao lại có vẻ quen mắt?

Đúng vậy, hắn này chính là nữ cải nam trang - Vân Thanh Thanh tiểu thư.

Thanh Thanh hài lòng phúi phúi quần áo, nhếch môi cười tự mãn:

"Không nghĩ đến ta chẳng những là mỹ nữ mà còn rất có tiềm lực làm mỹ nam, cuộc sống sau khi xuyên qua thật sự quá tuyệt vời. Ai, lấy bộ dạng này của ta, hoàn toàn có thể đi tranh đoạt danh hiệu võ lâm đệ nhất mỹ nam với ông chủ tương lai- Thiên Cơ các chủ."

Tục ngữ nói trời không thể không mây, lúc nàng đang tự mãn thì phiền toái đột nhiên xuất hiện.

"Công tử."

Một giọng nói đáng yêu bay đến tai nàng, ngay sau đó là một vị nữ tử mặc y phục màu hồng nhào vào trong lòng nàng, hai tay ôm lấy thắt lưng của nàng.

"A...ngươi, ngươi...là ai?"

Thanh Thanh bị nữ tử đáng yêu không biết từ đâu nhảy ra làm cho hoảng sợ, hai tay cuống quýt, không dám chạm đến người nàng.

"Công tử, ta là Bạch mạn Diệp, bởi vì ngưỡng mộ công tử nên muốn ủy thân cho chàng."

Bạch Mạn Diệp vừa nói vừa lắc vai, vui trong lòng Thanh Thanh cười thích thú.

Rất thú vị nha, nữ nhân kêu Vân Thanh Thanh cũng là người xuyên qua giống như nàng, quả là cực kì thú vị! Bạch Mạn Diệp nàng ở cổ đại đã ba năm, cuối cùng cũng gặp được một vị đồng hương, tự nhiên sẽ cảm thấy phấn khích. Tính đi tính lại, cũng nên trêu nàng ta một chút.

"A."

Thanh Thanh nhìn không đượ

c thét lên một tiếng chói tai:

"Bạch tiểu thư, ta đã có vợ."

Đây là lý do tạm thời, cũng không phải thoả đáng nhất.

"Ta không ngại làm thiếp."

Bạch Mạn Diệp nàng không những đã lập gia đình, còn có một nữ nhi đã hơn một tuổi, dù muốn gả nữa cũng không có người lấy!

Thanh Thanh bị nàng ôm chặt thực sự cảm thấy không thoải mái, nuốt một ngụm nước miếng:

"Ách, tiểu thư, ngươi...buông ra." Nàng đang muốn khóc thét đây nè, ô ô.... nữ nhân cổ đại quả là phóng khoáng a.

"Công tử, chàng đồng ý lấy ta chứ?" Bạch Mạn Diệp cố tình diễn kịch.

"Không muốn." Thanh Thanh lập tức phủ nhận.

"Công tử, chàng đã chạm đến thân thể ta, chẳng nhẽ không muốn chịu trách nhiệm hay sao?"

Thanh Thanh dở khóc dở cười, rõ ràng là nàng ta nhảy chồm ra, lại còn đổ vấy cho nàng. Nàng ta yêu đơn phương, còn muốn nàng chịu trách nhiệm, hỏi có gì logic đây? Huống chi nàng là nữ nhân, nữ nhân ôm nữ nhân thì có gì đặc biệt.

"Bạch Mạn Điệp tiểu thư, là người đứng ta trước."

"Mặc kệ, chàng đã chạm vào ta." Bạch Mạn Điệp cười gian:

"Nếu chàng không chịu lấy ta, ta lập tức kêu chàng phi lễ."

Vân Thanh Thanh tiểu thư, cùng là đồng hương ở thế kỷ 21, ta tự nhiên có nhiều biện pháp trêu chọc người, để cho người vĩnh viễn không quên được ta!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh nhất thời xù xuống, xong rồi, gờn gợn mà cũng mang họa. Xinh gái là tai họa, đẹp trai cũng phiền phức, Thanh Thanh nàng thật sự đẹp đến vậy sao? Đẹp đến mức có mỹ nhân tự dâng mình đến? Ai, vẫn là bộ dạng trước kia tốt hơn, bình thường là phúc.

"Tiểu thư, người phi lễ với ta trước." Thanh Thanh ai oán lên án tiểu thư Bạch Mạn Điệp.

"Không biết, chàng là nam nhân, ta là nữ nhân, để người ta nhìn thấy, xem họ sẽ nói ai phi lễ."

Bạch Mạn Điệp tươi cười càng lúc càng gian trá, rõ ràng là muốn ăn thịt nàng.

"Rốt cuộc người muốn như thế nào?"

Thanh Thanh đã mệt mỏi, thân là nữ nhân hiện đại, lại bị một nữ tử mê trai ở cổ đại bức cho tới mức phải nhảy lầu tự tử, quả thực rất thất bại a. Đương nhiên, nàng không biết vị nữ tử mê trai này cũng là người xuyên qua.

"Phía trước có khách sạn, động phòng đi thôi."

Đôi tay nhỏ bé của Bạch Mạn Điệp đang di chuyển trên lưng Thanh Thanh, đã ăn được rất nhiều đậu hũ non.

Thanh Thanh kinh hãi:

"Động... động... động phòng?"

Trong sự kinh ngạc, Thanh Thanh hoàn toàn không chú ý tới vị nữ tử này đã nói ngôn ngữ hiện đại.

"Đương nhiên, phía trước có khách sạn kia."

Bạch Mạn Điệp buông thất lưng của nàng, đổi lại nắm lấy tay nàng, hướng nàng nháy mắt một cái:

"Đi thôi."

Nữ nhân, một nữ nhân cổ đại, cư nhiên cùng một nam nhân quen biết không quá năm phút đồng hồ động phòng, quả thực quá phóng túng! Nàng đã gặp qua rất nhiều người nhưng chưa từng thấy ai như Bạch Mạn Điệp!

Thanh Thanh hoàn toàn hoá đá, máu tạm thời không lên não, ngơ ngác để Bạch Mạn Điệp kéo về phía khách điểm.

Nửa phút sau, nàng cuối cùng cũng khôi phục thần trí.

Thanh Thanh vội vã đẩy Bạch Mạn Điệp ra, kéo lại quần áo, dùng lời lẽ chính nghĩa nói với nàng ta:

"Bạch tiểu thư, cảm ơn tình cảm của nàng dành cho ta nhưng tại hạ xuất thân nghèo khó, chỉ sợ không với tới tiểu thư."

Nàng ghét nhất người nào lôi quần áo của nàng.

Bạch Mạn Điệp cúi đầu, bả vai hơi run rẩy, một lúc lâu sau mới cất giọng ai oán:

"Công tử, tiểu Điệp không tốt sao?"

Là khóc hay cười chỉ có Bạch tiểu thư nàng biết rõ.

Hai vai nàng run run, có lẽ là khóc? Ai da, không nghĩ đến mình lại lừa gạt một trái tim thuần khiết, tội lỗi tội lỗi.

"Không phải, chỉ là tại hạ không dám trèo cao."

"Tiểu Điệp không ngại."

Bạch Mạn Điệp lại tiến đến ôm lấy thất lưng Thanh Thanh.

"Người... người buông ta ra."

Thanh Thanh vừa gỡ tay của nàng vừa kêu lên, khí lực của nàng ta rất mạnh a.

"Ta không buông, trừ phi chàng lấy ta."

Bạch Mạn Điệp hồn đảo như một đứa trẻ.

Thanh Thanh trợn mắt:

"Hãy nhớ rằng nam nhân trên đời này rất nhiều, tại sao ngươi cứ cố tình chọn ta? Đồ mê trai, buông ra!"

"Không buông!" Thái độ của mê trai rất kiên quyết.

"Buông ra!"

Thanh Thanh thật sự đã phát hỏa, rống lên với Bạch Mạn Điệp:

"Một nữ nhân như ngươi lại muốn đi làm thiếp cho người khác, có biết xấu hổ hay không? Thật không biết cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi kiểu gì?"

Bạch Mạn Điệp khịt khịt mũi, nhỏ giọng khóc:

"Công tử, ta đối với chàng vừa gặp đã yêu, chàng thực sự nhẫn tâm như vậy sao?"

Kỹ năng diễn xuất của thằng nhãi này đã đạt đến cảnh giới siêu việt.

"Ngươi buông ra."

Thanh Thanh coi như không nghe thấy tiếng khóc của nàng, vẫn cố sức gỡ tay nàng ra, nhưng đôi tay của nàng ta giống như đã dính chặt vào người nàng, có gỡ như thế nào cũng không ra.

"Không buông!"

Bạch Mạn Điệp trêu chọc:

"Trừ phi chàng đồng ý cùng ta động phòng."

"Ta..."

Thanh Thanh quả thật muốn bóp chết nàng, nàng là một nữ nhân cổ đại, không nên có tư tưởng lệch lạc như vậy. Tuy hành xử như một nữ nhân không đứng đắn nhưng nhìn cách ăn mặc lại chứng tỏ nàng là một người con gái đài trang hoàng.

"Công tử, ta rất yêu chàng."

Bạch Mạn Điệp cười khê, mở chu ra, chuẩn bị dâng lên môi đỏ.

Thanh Thanh há hốc mồm, vẻ mặt sợ hãi, thân thể không tự chủ được lui về phía sau. Sắc lang muốn ăn nàng, nàng sẽ lập tức tung ra một quyền đánh bay hắn, còn sắc nữ muốn ăn đậu hũ của nàng thì biết tính làm sao? Mọi người nói tất cả nữ nhân đều là đồng bào, nàng thật sự không hạ thủ được.

"A..."

Thanh Thanh vừa nhắm mắt vừa thét lên một tiếng chói tai, Bạch Mạn Điệp mạnh mẽ đã đóng một cái dấu trên gương mặt của nàng.

"Anh chàng đẹp trai, hương vị của ngươi quả nhiên không tồi."

Bạch Mạn Điệp lại chu mỏ:

"Đến đây nào, để cho ta hôn nhẹ một cái nữa,"

"Cứu mạng a!!!"

Thanh Thanh hét to một tiếng, sức mạnh không biết từ đâu đến, quyết liệt đẩy Bạch Mạn Điệp ra sau đó co giò bỏ chạy.

Bạch Mạn Điệp bị nàng đẩy ra, hai tay khoanh trước ngực, nhìn bộ dạng chạy trốn chật vật của Thanh Thanh mà cười như điên.

Xem Vân Thanh Thanh có thể chạy được đi đâu, khinh công của nàng là thiên hạ đệ nhất, đuổi theo nàng ta còn dễ hơn đuổi theo một con kiến!

Mất thấy Thanh Thanh chạy vào khách điểm, Bạch Mạn Điệp khoái trá kêu lên một tiếng:

"Tướng công, chờ ta!"

Nàng vừa nở nụ cười gian xảo vừa đuổi theo truy bắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Mỹ nam sau khi tắm. edit

Thanh Thanh vừa mới thuê phòng, còn chưa kịp lên lầu đã nghe thấy có tiếng người nói:

"Tướng công, chờ ta!"

Thanh Thanh lập tức rợn tóc gáy, không ngờ tốc độ của nữ nhân kia thật quá nhanh, Thanh Thanh nàng tốc độ cũng tương đương với quán quân chạy đường dài, thế mà trốn không thoát một nữ nhân cổ đại, thật sự không còn mặt mũi nào về nhà nữa!

"Tướng công, chờ ta với!" Giọng nói của nữ nhân kia lại vang lên.

"Cứu mạng a!"

Thanh Thanh vẽ mặt khổ sở, lách qua đám đông vội vã chạy lên lầu. Theo tình hình hiện nay, nàng tốt nhất nên tìm chỗ trốn càng nhanh càng tốt.

Vừa mới lên cầu thang, đã thấy một bóng áo hồng ẩn hiện. Xong rồi, mê trai kia đã đuổi tới nơi!

Thanh thanh không nghĩ được nhiều, co giò chạy trốn về phía trước.

Phòng của nàng đâu nhỉ? Chuông quây nói phòng chữ Thiên số hai, khoan, rốt cuộc là số hai hay số ba? Người còn đang suy nghĩ, chân đã bước đến trước cửa căn phòng số hai.

"Tướng công, chàng chạy đi đâu rồi?"

Thanh Thanh còn đang do dự, mê trai đã chạy lên lầu.

Thanh Thanh nhất thời sốt ruột, tông cửa xông vào phòng, cũng rất nhanh đóng cửa lại, tựa vào thở dốc.

Nàng trượt theo cánh cửa ngồi bệt xuống đất, len lén nhìn xem tình huống bên ngoài. Không thấy bóng dáng của mê trai, nàng rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Người là ai?"

Trong phút chốc, một giọng nam nhân dễ nghe vang lên phía sau nàng.

"Ách..."

Thanh Thanh lập tức quay đầu lại. Lúc này nàng mới phát hiện trong phòng còn có người khác. Có người cũng được thôi, nhưng quan trọng là...người kia...lại...lại khoả thân. Bên cạnh hắn có một cái thùng tắm, trên người còn đọng lại vài giọt nước, không cần nói nhiều, tên kia rõ ràng vừa mới tắm xong, còn chưa kịp mặc quần áo. Lịch sử Trung Quốc có quý phi tắm rửa, còn Vân Thanh Thanh nàng lại tận mắt nhìn thấy một bộ sống sắc sinh hương mỹ nam sau khi tắm!

Lồng ngực bóng lóng, thắt lưng to lớn, hai chân rắn chắc có lực, đáng người thật là tốt a.

Ánh mắt của nàng chuyển lên nhìn mặt hắn, không tự chủ được nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Ông trời ơi, sao trên đời này lại có nam nhân xinh đẹp như thế! Đúng vậy, chính là xinh đẹp. Dùng từ này để hình dung một người đàn ông quả thực rất kỳ quái, nhưng khi dùng trên người mỹ nam đang khoả thân này một chút cũng không kỳ lạ, thậm chí từ đó còn không đủ để diễn đạt vẻ tuấn mỹ của hắn!

Một đôi mắt xéch, so với nữ nhân còn quyến rũ hơn, đôi môi đỏ tươi, khoẻ miệng còn hàm chứa một nụ cười lười biếng, ôn nhu và tao nhã. Đẹp mê người, đẹp tà ác! Nếu không được tận mắt nhìn thấy thân thể của hắn thì nàng chắc chắn sẽ cho rằng hắn là một nữ tử.

Mỹ nam chậm rãi chọn một bộ quần áo mặc lên người, lười biếng hỏi:

"Vị tiểu huynh đệ này, ngươi xông vào phòng ta làm cái gì?"

Giọng nói của hắn rất dịu dàng, dịu dàng đến mức làm say lòng người, hoàn toàn không giống như đang nói chuyện với một người xa lạ.

Lúc Thanh Thanh còn ở ngoài cửa, Đoạn Tiêu đã biết 'hắn' không có võ công, chắc chỉ đi ngang qua, đối với mình không hề có ác ý.

Hắn cất tiếng làm Thanh Thanh lập tức hồi phục tinh thần, xấu hổ quay đi.

"Thật không phải, có người đuổi theo ta. Tại hạ đi nhầm phòng."

Có sao thì nói vậy!

Thanh Thanh thăm mắng bản thân mê trai, so với nữ nhân vừa rồi còn mê trai hơn. Bạch Mạn Điệp chỉ mới ôm nàng, còn nàng lại giương mắt nhìn nam nhân khoả thân. Nếu đúng ra, nữ hài từ khi nhìn thấy cảnh này đều phải thét chói tai, không như nàng, vì cái gì cứ dán mắt vào thân thể người ta?

"Thế hả?"

Mỹ nam vẫn cười dịu dàng như cũ, làm cho người ta không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Đúng vậy, có một vị cô nương cứ đuổi theo tiểu đệ không tha, tiểu đệ cuống quá nên mới đi nhầm phòng, mong đại ca thứ lỗi."

Có người nói tứ hải giai huynh đệ, trước tiên cứ nên kết giao tình đã.

"Nói vậy vị nữ nhân kia chính là hồng nhan tri kỷ của tiểu huynh đệ?" Tr

ong con người của mỹ nam kia hiện lên một tia sáng kỳ dị, ánh mắt liếc một cái lên trần nhà. Trên nóc nhà có người, hơn nữa còn là một cao thủ tuyệt đỉnh.

"Không phải, tiểu đệ không biết nàng."

Bạch Mạn Điệp tiểu thư đơn giản là nửa đường nhảy ra.

Mỹ nam đã mặc xong quần áo.

"Tiểu huynh đệ, có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?"

Hắn xác định bọn họ đã từng gặp mặt.

Thanh Thanh cười có lỗi:

"Thực xin lỗi, tiểu đệ không nhớ."

Nàng quả thật không nhớ bọn họ đã gặp qua hay chưa.

"Hàm Hương lâu."

Hàm Hương lâu cái nhìn thoáng qua. Mỹ nam Đoạn Tiêu đối với Thanh Thanh có ấn tượng rất sâu sắc. Nếu như trước đây Đoạn Tiêu còn có ý hoài nghi Thanh Thanh, thì hiện tại đã hoàn toàn tin nàng là nam tử. Làm gì có nữ nhân nào sau khi nhìn hết thân thể của một nam nhân xa lạ lại có thể bình tĩnh tự nhiên như thế. Có dung mạo cùng phong thái như vậy mà lại là nam tử, thật sự đáng tiếc a.

"Oh..."

Trong đầu Thanh Thanh hiện lên những chuyện xảy ra ở Hàm Hương lâu ngày đó, đưa tay ra chỉ chỉ vào hắn:

"Hoá ra huynh chính là nam nhân không có mắt nhìn người đó."

Nói hắn không có mắt nhìn người? Thị hiếu của hắn rất tốt nha, Đoạn Tiêu sau một hồi ngẩn người thì mỉm cười:

"Tiểu huynh đệ nói vậy là có ý gì?"

"Cái loại nữ nhân độc ác như Hương Ngưng có cái gì tốt? Người cư nhiên tìm đến nàng."

Thanh Thanh lắc lắc đầu, cảm thấy đáng tiếc cho hắn:

"Thật tiếc cho khí chất của người."

Thật thú vị, so với vị muối muối kia của hắn còn thú vị hơn!

Đoạn Tiêu cười cười:

"Tiểu huynh đệ hiểu biết nữ nhân còn giỏi hơn ta?"

Hương Ngưng kia quả thật không tốt, bất quá công phu nhất tuyệt. Nguyên nhân chính là như thế, nếu không hẳn cũng chẳng thèm tìm đến nàng.

Xem bộ dáng của 'hắn' bất quá chỉ mới 16 tuổi, thân thể nữ nhân là cái dạng gì chỉ sợ hắn còn không biết!

Thanh Thanh lườm nguýt hắn một cái:

"Đại ca, tuy tiểu đệ chưa từng có nữ nhân, nhưng vẫn hiểu rõ về nữ nhân."

Nàng chính là một nữ nhân, đương nhiên hiểu tâm lý của người phụ nữ.

"Nếu như chưa từng có nữ nhân, vậy tại sao lại hiểu rõ về nữ nhân?"

Thanh Thanh nhất thời nghẹn lời, hờn dỗi ngẩng đầu lên:

"Bởi vì...bởi vì... tất cả người trong nhà ta đều là nữ nhân."

Tên xấu xa, còn muốn bắt chẹt nàng!

Hoá ra người trong nhà đều là nữ nhân, trách không được trên người 'hắn' dày đặc mùi son phấn.

"Thì ra là thế."

Đoạn Tiêu so với Thanh Thanh còn đẹp trai hơn, hắn cũng không hoài nghi lời nàng nói. Nhận định nàng chắc chắn là nam nhân.

"Tiểu đệ Tàn Vân, không biết đại ca họ gì?"

Vân Thanh Thanh đảo ngược lại chính là Tàn Vân, đỡ phải một người để nghĩ cái tên khác.

"Chắc gì đã gặp lại, hỏi tên làm chi." Cho đến bây giờ, hắn chỉ nói tên mình cho một người.

"Đại ca, đừng nhỏ nhen như vậy chứ. Tiểu đệ rất có thành ý muốn kết giao bằng hữu với huynh."

"Đoạn đại ca, nếu người ta có thành ý như vậy thì người cần gì từ chối."

Cửa bị đẩy ra, Bạch Mạn Điệp đứng trước cửa cười dài.

Vừa nhìn thấy Bạch Mạn Điệp, Thanh Thanh lập tức lùi ra đằng sau:

"A...ngươi....ngươi...ngươi đừng có qua đây."

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Nàng không ẩn cư ở Vô Tranh sơn trang lại chạy đến đây làm cái gì?

Bạch Mạn Điệp cười cợt:

"Vì sao ta không thể đến nơi này? Đoạn đại ca, ngươi đừng có nhỏ nhen như vậy, Tàn công tử rất có thành ý nha."

Đoạn Tiêu bắt đầu đi lắc đầu:

"Ngươi làm loạn."

Thân phận của hắn rất đặc biệt, làm sao có thể tùy tiện đem tên nói cho người khác. Năm đó không biết hắn bị cái gì mới đem tên mình nói cho nàng.

"Các ngươi quen biết nhau?"

Thanh Thanh cảm thấy bất an cực độ, nữ nhân kia quả thực là âm hồn không tiêu tan.

Bạch Mạn Điệp gật gật đầu:

"Đương nhiên."

"Tiểu Điệp, ngươi còn chưa nói cho ta biết vì sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này?"

Hắn sớm đã chú ý tới việc ở trên nóc nhà có người, không nghĩ đến lại là nàng.

"Nhị nhi bị bà nội nó trộm đi, ta muốn đuổi theo cướp về, trùng hợp đi ngang qua đây."

"Nhị nhi bị trộm."

Cái gia đình này lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

"Đúng vậy, bà bà đến nhà chúng ta thăm Nhị nhi, nói muốn đem Nhị nhi về Đông Phương gia nhưng bị ta cự tuyệt. Vì thế bà ta thừa dịp ta không có ở nhà, mang theo nữ nhi của ta chạy trốn. Bà ta nói Nhị nhi còn chưa lấy liệt tổ liệt tông của Đông Phương gia nên mang nó về tế tổ."

Bà bà kia ngày càng giống như trẻ con!

"Chờ đã..." Thanh Thanh đã nghe ra manh mối.

"Theo như người nói thì người đã lập gia đình, còn có một đứa con gái?"

Bạch Mạn Điệp cười hề hề:

"Đương nhiên, vừa rồi ta chỉ muốn đùa với người thôi!"

Thanh Thanh khỏ sở nhún vai:

"Phu nhân, người vui đùa quá trớn rồi."

"Không quá không quá."

Bạch Mạn Điệp chớp chớp mắt:

"Ta muốn nói chuyện với người."

Bạch Mạn Điệp cười gian khiến cho toàn thân Thanh Thanh cảm thấy không thoải mái.

"Được rồi."

Hình như nàng không có sự lựa chọn nào khác.

Bạch Mạn Điệp mở cửa ra, quay đầu nhìn lại:

"Đại ca, ta có chuyện muốn nói với hân, đợi lát nữa lại đến tìm người."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Cùng là người xuyên qua. edit

Đi theo Bạch Mạn Điệp vào phòng chữ Thiên số 4, trong lòng Thanh Thanh cảm thấy bất an, sợ vị sắc nữ này thú tính nổi lên sẽ đem nàng ăn sạch sẽ!

Thấy bộ dạng quần bách của nàng, Bạch Mạn Điệp che miệng cười nói:

"Muội muội, người ó cần sợ hãi như vậy không?"

Thanh Thanh ngăn người ra, nghi hoặc:

"Người đã biết ta là nữ nhân?"

Bản thân đã biết mà còn giả bộ mê trai!

"Đương nhiên."

Bạch Mạn Điệp ngồi trên ghế, gác một cái thật dài:

"Đã từng nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ trung tính ở hiện đại, ngay cả người là nam hay nữ ta cũng không phân biệt được thì quả thật quá mất mặt!"

Mất một lượng khí lực lớn, Thanh Thanh mới tiêu hoá hết những lời nàng vừa nói.

"Người...người là người hiện đại?" Ông trời ơi, ở thế giới này người hiện đại xuyên qua thật sự rất nhiều a.

Bạch Mạn Điệp trình trọng gât đầu:

"Một lần nữa xin tự giới thiệu : ta tên Bạch Mạn Điệp, công dân nước Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa, người Thẩm Dương, hiện tại 25 tuổi rưỡi, thân thể này 23 tuổi. Công nguyên năm 2004, xuyên qua thời không đi vào cổ đại. Nghề nghiệp hiện tại là Huyền Vũ đường chủ của Thiên Cơ Các, mỗi tháng thu vào 1000 lượng bạc, người trong giang hồ xưng là Vô Ảnh la sát, sau khi thoái ẩn giang hồ được gọi là Vô Tranh sơn trang Đại tiểu thư. Tin rằng người đã từng nghe qua truyền thuyết về ta, nói ta thích giết người a, lại còn ăn trộm, nhưng ta xin thề là chưa từng làm qua mấy việc đó. Tất cả những chuyện xấu đều do chủ nhân tiền nhiệm của cái thân thể này làm, không liên quan gì đến ta. Ta chỉ hơi độc miệng một tí thôi chứ tâm địa tốt lắm. Ta có một đứa con gái tên Đông Phương Nhị, được 1 tuổi 3 tháng. Lão công họ Đông Phương tên một chữ Vũ, nghề nghiệp là đại nội mật thám, thêm nữa là người giàu nhất phương bắc, uh, có đôi khi thích đi ăn trộm này nọ, bắt quả sau khi cưới ta, đã ngoan ngoãn thoái ẩn giang hồ. Trước khi chưa thoái ẩn, hẳn chính là Sáo Ngọc công tử. Muội muội, cũng giới thiệu một chút về mình đi."

Thanh Thanh bị nằng làm cho sợ hãi, não bộ tạm thời chưa tiếp thu hết, mở miệng báo cáo gia cảnh của mình:

"Vân Thanh Thanh, người Hồ Nam, công nguyên năm 2008 xuyên qua thời không, hiện tại 20 tuổi, thân thể này 18 tuổi. Là Lưu Thủy sơn trang Đại tiểu thư, võ lâm xưng tụng thiên hạ đệ tứ mỹ nhân. Hiện tại đang thất nghiệp, chuẩn bị đến Thiên Cơ Các làm ứng cử viên." Đều là người xuyên qua mà sao lại có sự khác biệt lớn đến như vậy?

"Thần Toán Tử nói người ta sẽ gặp chính là người." Bạch Mạn Điệp nhún nhún vai:

"Nhưng ta không biết ta nợ người cái gì?"

Sau một lúc lâu, Thanh Thanh mới tiêu hoá hết những lời Bạch Mạn Điệp vừa nói, đôi mắt tròn trĩnh, nói với vẻ kinh ngạc:

"Chờ, chờ đã...người nói...người nói mình chính là Vô Ảnh la sát trong truyền thuyết? Là Vô Tranh sơn trang Đại tiểu thư ?"

Thần tượng siêu cấp của nàng, tương lai là cấp trên trực tiếp, thực sự là đồng hương của nàng? Nói như vậy, nàng có phải là vị nữ hiệp siêu cấp lợi hại không? Ách, nhìn Bạch Mạn Điệp tiểu thư thì biết, hai chữ nữ hiệp chả hề có tí quan hệ nào với nàng.

"Đúng vậy, kỳ thực ta cũng không biết tại sao lại thế này. Lúc ta vừa xuyên qua đã là Vô Ảnh la sát, còn có một thân võ công quý dị."

Lúc mới phát hiện ra, nàng cũng bị bản thân mình hù chết.

Thanh Thanh mặt mày đau khổ:

"Oh, thật không công bằng a. Người xuyên qua đã có võ công, ta cái gì cũng không có, còn bị người ra bắt nạt nữa."

Nhớ đến những chuyện gặp phải sau khi mình xuyên qua, Thanh Thanh cảm thấy hơi đau lòng.

"Sao lại như thế?"

Mỗi một nữ tử xuyên qua đều có một câu chuyện cũ, không biết sau lưng Thanh Thanh có chuyện xưa gì?

"Nói từ lúc ta thi trượt vào trường cao đẳng..."

Thanh Thanh đem toàn bộ những chuyện mình đã trải qua nói ra hết, nói đến việc xuyên qua gặp phải hai muội muội đáng chết, sau đó đến Mộ Dung Thiên Lý, rồi rời nhà trốn đi, một chi tiết cũng không bỏ sót. Khó khăn lắm mới gặp được một người có thể hiểu mình, Thanh Thanh đem nàng trở thành đối tượng để tỏ khổ.

"Khi dễ người ta quá mức!"

Bạch Mạn Điệp tính tình nóng nảy, nghe được những chuyện Thanh Thanh đã gặp phải, nhin không được cảm thấy bất công cho nàng.

"Đúng thế." Thanh Thanh mếu máo:

"Vân gia quả thực không có cái gì tốt."

"Lưu Thủy sơn trang Đại tiểu thư? Quý lắm sao? Người 20 tuổi đúng không? Làm tứ muội của ta đi, sau này người chính là Vô Tranh sơn trang Đại tiểu thư."

Theo như lời Vân Thanh Thanh nói, hiện tại nàng ta không nơi nương tựa. Chỗ có thể dựa vào cũng chỉ có nàng. Ở thời đại này sợ rằng cũng chỉ có hai nàng là người hiện đại, với tư cách là người đầu tiên xuyên qua, nàng phải có nghĩa vụ giúp đỡ Thanh Thanh.

"Cái gì... cái gì...ta là muội muội của thiên hạ đệ nhất kiếm, thiên hạ đệ nhất xảo thủ, thiên hạ đệ nhất độc y? Là em vợ của thiên hạ đệ nhất cao thủ, thiên hạ đệ nhất sát thủ, thiên hạ đệ nhất các chủ? Thượng Đế ơi, ta sẽ điên mất thôi! Với cái danh hiệu này, ta có thể ở trên giang hồ chơi đến long trời lở đất!"

Thanh Thanh run lên vì kích động, nàng không thể tin được chuyện tốt như vậy lại có thể rơi trúng người nàng!

Những người ở trong Vô Tranh sơn trang

đều được xưng là thiên hạ đệ nhất nhân, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới mình có thể trở thành một thành viên của Vô Tranh sơn trang.

Lúc trước ở Nhã Tiên cư, nàng nghe được chuyện xưa của ba vị tiểu thư ở Vô Tranh sơn trang, lại tưởng tượng ra một vị Tứ tiểu thư. Không nghĩ tới thật sự Tứ tiểu thư có tồn tại, mà vị nữ tử may mắn đó lại chính là nàng. Không phải nàng đang nằm mơ đấy chứ? Thanh Thanh dùng sức nhéo lên cánh tay mình một cái, rất đau, vậy là thật.

"Tất nhiên, từ nay về sau người chính là Vô Tranh sơn trang Vân tứ tiểu thư. Có ta bảo kê, không kẻ nào dám khi dễ người. Dù có muốn giết hai con tiện nhân cùng tên phụ bạc kia cũng không thành vấn đề. Có muốn giết chúng không? Ta có thể sai thiên hạ đệ nhất sát thủ Lãnh Tuyết Cuồng đến giúp người."

"Không cần."

'Vô lâm đệ văn lục' có ghi lại sự tích của sáu vị kỳ nhân trong Vô Tranh sơn trang, chuyện về thiên hạ đệ nhất sát thủ nàng đã thuộc lòng, một khi hấn ra tay thì không bao giờ thất thủ. Hai mươi mốt kia tuy rằng đáng hận nhưng tội cũng không đến mức phải chết. Còn Mộ Dung Thiên Lý, tuy hấn phụ bạc nàng nhưng đó cũng là điều nàng mong muốn. Nàng căn bản không muốn gả cho Mộ Dung Thiên Lý, xảy ra chuyện hôm đó đã khiến cho nàng thật sự được giải thoát.

"Đúng rồi, người vừa mới nói sau khi đào hôn sẽ đến Thiên Cơ Các công tác?"

"Đúng vậy."

Giang hồ đồn đại Huyền Vũ đường chủ của Thiên Cơ các là một vị nữ tử, nhưng không ai biết thân phận cũng như tên thật của nàng ta. Thật không bao giờ tưởng tượng nổi Huyền Vũ đường chủ lại là Vô Ảnh la sát - thần tượng của nàng!

"Ta nhàn rồi quá nên mới làm Huyền Vũ đường chủ, nếu người thích thì ta đổi cho người, chuyện viết võ lâm sử cũng sẽ do người làm."

Chỉ hướng của Bạch Mạn Điệp là làm phế nhân, nếu không phải Thiên Cơ Các chủ Quân Tuy Phong buộc nàng hỗ trợ viết võ lâm sử, thì nàng chẳng thèm làm cái chức Huyền Vũ đường chủ dờ hơi đó, nay có người tự nguyện hỗ trợ, lại là người có thể tin được, tại sao không đem chức vụ này tặng cho nàng?

"Ách..."

Thanh Thanh ngạc nhiên, không phải khả năng chịu đựng của nàng không tốt, mà là những lời Bạch Mạn Điệp vừa nói ra quả thực rất kích thích.

Chẳng qua chỉ sùng bái ba vị tiểu thư của Vô Tranh sơn trang, vậy mà lại trở thành Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư. Muốn làm một chủ bút nho nhỏ ở Huyền Vũ đường, tự nhiên lại trở thành Huyền Vũ đường chủ, vận khí của nàng tốt đến mức không có thiên lý. Nàng là người a, không phải là thần, vậy mà giá trị của nàng trên thị trường lại lên nhanh như vậy, khó trách tạm thời tiêu hoá không nổi! (tỷ làm như mình là cổ phiếu không bằng.)

Bạch Mạn Điệp thu lại ý cười, sắc mặt ngưng trọng:

"Thanh Thanh, người có biết vì sao ta đi theo người không?"

"Bởi vì người nghe thấy ta nói ngôn ngữ hiện đại."

Thanh Thanh đoán là như vậy.

Bạch Mạn Điệp khẽ lắc đầu:

"Đúng một nửa, sai một nửa."

"Là sao?" Thanh Thanh nghi hoặc.

Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu, nhìn vầng trăng ngoài cửa sổ:

"Thanh Thanh, hai năm trước ta gặp phải một chút phiền toái, tâm tình không tốt nên đi xem một quẻ. Lão thầy bói đó tên gọi là Thần Toán Tử, lão nói cho ta biết, nếu có một ngày ta gặp được một vị cô nương tên Vân Thanh Thanh thì nhất định phải đối tốt với nàng, vì ta đã nợ nàng. Ta không biết tại sao mình thiếu nợ người nhưng ta sẽ chiều cô người. Nói chuyện này cho người cũng không có ý gì, ta chỉ muốn người biết chúng ta rất có duyên, có thể gặp gỡ nhau trong biển người mờ mịt, chỉ sợ đó là ý trời. Đương nhiên, nếu không có Thần Toán Tử thì ta vẫn sẽ giúp người. Dù gì cũng là đồng hương, ta không tốt với người thì còn tốt với ai? Lúc nghe thấy người nói chuyện với tú bà, ta thực sự rất ngạc nhiên, cho đến khi người nói mình họ Vân, ta cuối cùng cũng biết mình và người có duyên phận. Không biết đó là loại duyên phận nào ở kiếp trước, bất luận ra sao, hai người hiện đại gặp được nhau chính là ý trời. Ở thời đại này, ta là người duy nhất người có thể dựa vào, đừng khách khí, hãy coi ta là người thân của người. Tuy ở chỗ này cảm thấy rất vui vẻ, nhưng có đôi khi ta cũng nhớ về hiện đại, nhớ cha mẹ và người thân của mình. Nay có người, ta nghĩ mình không còn cô đơn nữa."

Mỗi một câu nói của Bạch Mạn Điệp đều biểu lộ nỗi nhớ nhà một cách da diết. Bất giác, Thanh Thanh đã bị nàng cuốn hút.

Ở hiện đại, Thanh Thanh không có người thân, chỉ có bạn học và bằng hữu. Bạch Mạn Điệp nói về gia đình, Thanh Thanh cũng nhớ lại những ngày xưa cũ.

"Ít nhất người còn có ta, có tâm sự thì hãy nói với ta."

Đều là người hiện đại, tuyệt đối có thể thông cảm với nhau.

Bạch Mạn Điệp cười khổ:

"Đúng vậy, chúng ta vẫn còn có nhau. Ở thời đại xa lạ này, chúng ta hãy nương tựa vào nhau đi."

"Đúng vậy, chúng ta còn có nhau." Trên miệng Thanh Thanh lộ ra nụ cười, vươn tay nắm lấy tay Bạch Mạn Điệp:

"Duyên phận giữa chúng ta rất sâu đậm, nếu người không ngại thì ta sẽ gọi người là Điệp tỷ?"

Điệp tỷ? Giống tú bà ở thanh lâu hay là tên con hát.

"Không ngại!"

Bạch Mạn Điệp mở rộng vòng tay ôm lấy Thanh Thanh:

"Thật tốt, ta cảm giác mình nhớ lại thời hiện đại."

"Điệp tỷ, uh... vị trí Huyền Vũ đường chủ kia miễn đi nha, võ công mèo quào của muội sao có thể so được với tỷ, không thể khiến cho người ta phục. Muội chỉ muốn làm một chủ bút nho nhỏ dưới trướng của tỷ thôi, mỗi ngày viết mấy bản thảo kiếm sống"

Lời nói của Thanh Thanh không phải không có lý, Bạch Mạn Điệp gật đầu:

"Một khi đã như vậy ta cũng không miễn cưỡng, ta vội đi tìm nữ nhi, không thể đưa muội đến Vô Tranh sơn trang."

Bạch Mạn Điệp rút một cây ngọc trầm từ trên đầu xuống.

"Cầm lấy cây trầm này, đến Thiên Cơ các tìm các chủ Quân Tuy Phong." Bạch Mạn Điệp cùng Quân Tuy Phong mỗi ngày đều bàn việc, phụ tùng trên người nàng hẳn nhất định sẽ nhận ra. (dùng chữ "phụ tùng" khiến đầu óc em nhất thời nghĩ lung tung a)

Thanh Thanh đánh giá cây trầm trong tay:

"Chỉ cần cầm cây trầm này là muội có thể đến Thiên Cơ Các?"

"Đừng nói đến việc vào, cho dù muội đem Thiên Cơ Các làm loạn ngất trời cũng không có ai dám quản."

Thanh Thanh cất cây trầm vào trong người, miệng cười ngọt ngào:

"Cám ơn tỷ."

Bạch Mạn Điệp đảo mắt một lượt:

"Thanh Thanh, cái vị ở cách vách kia đẹp trai không?"

"Không sai, đẹp đến bỏ đời!"

Đây chính là sự thật, nàng chưa bao giờ thấy nam nhân nào đẹp trai như hắn.

"Hắn họ Đoạn tên Tiêu, là đại ca kết bái của ta. Dịu dàng lại lắm tiền, đẹp trai đến hồ đồ, có hứng thú không..." Bạch Mạn Điệp nói xong chậm rãi mỉm cười, nháy mắt với Thanh Thanh "Không bằng muội làm chị dâu của ta, thế nào?"

Thanh Thanh nhếch môi:

"Điệp tỷ cứ đùa."

Loại nam nhân phóng túng đó không thích hợp với nàng, nàng là một người có lòng chiếm hữu rất cao, muốn nàng cùng với nữ nhân khác chia sẻ đàn ông, tuyệt đối làm không được.

Bạch Mạn Điệp cũng không nhiều lời, cười cười:

"Ta cũng không miễn cưỡng muội, chỉ nói vui thôi mà."

Có một bà chị dâu hiện đại thực sự là một chuyện tốt, đáng tiếc, cảm tình không thể miễn cưỡng.

"Điệp tỳ...tỳ có thể đừng nói với hấn muội là nữ tử không?"

Nàng nhìn hấn lỗ thề, có đánh chết cũng không muốn cho hấn biết nàng là nữ tử, xấu hổ a.

Bạch Mạn Điệp hiểu rõ, nhìn nàng mỉm cười:

"Yên tâm, ta không nhiều chuyện như vậy."

Rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp không phải hay nói đến chuyện một vị nữ cải nam trang cùng một vị ca ca kết bái, sau đó phát sinh tình cảm, cuối cùng trở thành tình nhân hay sao? Hai người họ có thể phát sinh chuyện đó hay không là do ý trời quyết định, nàng sẽ không đi can thiệp, tất cả cứ thuận theo tự nhiên. Đây chính là quyết định của nàng khi ở trên nóc nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Chuột chạy qua đường. edit

Sáng sớm hôm sau, Thanh Thanh cùng Bạch Mạn Điệp mỗi người một ngả. Thanh Thanh tiếp tục đi đến Thiên Cơ Các, Bạch Mạn Điệp thì chuẩn bị cướp lại nữ nhi. Bạch Mạn Điệp rất muốn cùng Thanh Thanh nói chuyện nhiều hơn, nhưng thời gian không cho phép. Đương nhiên, Thanh Thanh cũng muốn cùng nàng tâm sự, đáng tiếc công việc của nàng bẽ bộn.

Đi một mình đã hơn 10 ngày, vẫn rất yên ổn, nhiều nhất chỉ có vài cô nương nhìn chăm chăm vào nàng. Lúc đi qua thanh lâu cũng chỉ bị một đám cô nương vây ở giữa mà thôi.

Thẳng đến hôm nay, phiền toái mới thực sự xuất hiện.

Buổi chiều, Thanh Thanh đi đến một trấn nhỏ, cái bụng đã phát ra âm thanh biểu tình.

"Bánh bao, bánh bao nóng hôi hổi đây." Bà bán bánh bao gân cổ hét to đã 'quyến rũ' Thanh Thanh.

"Thơm quá a."

Nàng dùng sức hít hít mùi bánh bao, còn liếm liếm môi.

"Vị tiểu ca này, ăn một cái đi."

Bác gái tươi cười mời mọc.

"Cho ta năm cái bánh bao."

Lúc đói bụng, ăn bánh bao là thích hợp nhất!

Thanh Thanh liếc nhìn cái bàn bên cạnh quán bánh bao, hỏi:

"Ta có thể ngồi không?"

"Có thể."

Đó vốn là chỗ để khách ngồi, có gì mà không thể.

Thanh Thanh vừa ngồi xuống, bác gái đã bung lên một đĩa bánh bao nóng hôi, thuận tiện mang thêm một đĩa rau trộn.

Nóng hôi, trắng tròn, rất mềm a.

Thanh Thanh xoa xoa tay, cầm một cái lên cắn. Nàng có lẽ là đói bụng lắm, một lần đã cắn hơn nửa.

Vỏ còn được, muối quá nhiều, rất mặn a!

Cắn thêm miếng nữa, một cái bánh bao đã biến mất, mùi vị thế nào? Không biết, ăn quá nhanh, không nhận ra. Trong truyền thuyết Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm chắc cũng như vậy?

Thanh Thanh quá đói bụng, vì thế một hơi ăn hết năm cái bánh bao. Đương nhiên, sau khi ăn hết bốn cái cũng đã nhận ra mùi vị. Không thể nói là ngon,

nhưng cũng không tệ. Đáng khen nhất chính là hương vị tự nhiên, không giống như bánh bao ở hiện đại nhờ một đồng thứ linh tinh.

"Bác gái, tính tiền."

Cuối cùng cũng ăn no, Thanh Thanh chùi miệng, tay luồn vào trong lòng lấy tiền.

"Tổng cộng 10 quan tiền."

Tiền đâu? Một túi tiền lớn như vậy tại sao lại không thấy? Nụ cười trên môi Thanh Thanh đóng băng, động tác cũng cứng lại. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn bác gái cười hắc hắc:

"Bác gái, có thể cho chịu không?"

"Cho chịu?"

Mười quan tiền mà còn chịu? Không có tiền mà lại đòi ăn uống?

Thanh Thanh cười ngây ngô, gật gật đầu:

"Đúng vậy, tiền của ta đã đánh mất, vậy nên muốn dàn xếp với bác gái."

"Người muốn ăn không trả tiền hả?"

Bác gái từ trên cao

nhìn xuống, hung hăng trừng mắt với Thanh Thanh.

"Không phải, ta thật sự không có tiền lẻ."

Nàng không phải không có tiền, mà là không có tiền lẻ. Bạc vụn của nàng đã đánh mất, chỉ còn lại ngân phiếu. Mỗi tờ ngân phiếu đều trị giá 100 lượng bạc, dùng 100 lượng để mua năm cái bánh bao là điều không thể. Trên người lại không có thứ gì có thể đổi ra tiền, chỉ có cây trâm của Diệp tỷ. Nhưng cây trâm này quan hệ đến tương lai của nàng, đương nhiên không thể lấy nó ra thanh toán!

Bác gái xác định Thanh Thanh chính là kẻ ăn quýt, hai tay chống nạnh, gằn cổ họng to:

"Người muốn ăn không uống không? Không có cửa đâu, lão nương ta bán bánh bao nhiều năm như vậy, chưa từng có kẻ dám ăn không trả tiền! Nếu hôm nay người không xuất ra bạc, thì phải làm công trừ nợ cho ta."

"Bác gái..."

Thanh Thanh trưng ra vẻ mặt nịnh nọt:

"Người thư thả vài ngày, ta đổi bạc xong sẽ trả lại cho người gấp 10."

"Không được." Bác gái không chút lưu tình.

Trong lòng Thanh Thanh khóc thét lên, có làm không đây, chẳng nhẽ vì năm cái bánh bao mà bán mình?

Trong ba mươi sáu kế có một kế gọi là gì nhỉ? À, đúng rồi, là tẩu vi thượng sách!

Thời đại bất thường, thủ đoạn cũng bất thường, Vân Thanh Thanh nàng chỉ còn cách làm tiểu nhân một lần.

"Người xem."

Thanh Thanh làm bộ mặt sùng sốt, đưa tay chỉ về phía sau bác gái, giống như đang nhìn thấy bảo vật quý hiếm.

"Cái gì?" Bác gái quay đầu nhìn.

"Cái gì cũng không có!" Khi bà ta quay trở lại, Thanh Thanh đã chạy được ba thước.

"Người đứng lại đó cho ta!"

Còn dám chạy, đúng là muốn chết! Bác gái không chút nể tình mà hô lên:

"Có người ăn uống không trả tiền, mau giúp ta bắt hắn, mau bắt hắn!"

Bác gái hô lên một tiếng, tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ lên người nàng. Thanh Thanh bị nhìn, mười phần không tự nhiên, kiên trì chạy về phía trước.

"Tiểu tử kia, đứng lại mau, ở trấn này không có chuyện ăn không trả tiền đâu!"

Một người đàn ông cường tráng nhảy ra chặn nàng lại, Thanh Thanh một mặt đẩy ngã hắn, mặt khác tiếp tục chạy.

"Tiểu tử, ngươi ăn không uống không, còn dám đá thương người, xem ta như thế nào bắt giữ ngươi!" Số phận của vị đại thúc này tốt hơn một chút, bị một quyền của Thanh Thanh đánh thành mất gấu mèo.

Thượng Đế, Chúa Giêsu, Phật Tổ, không phải nàng cố ý a, chỉ là tình thế bất buộc thôi! Ông trời phù hộ cho nàng có thể bình an thoát được một kiếp, sau này nàng nhất định sẽ bồi thường cho những người bị nàng đá thương.

"Tiểu tử, đứng lại!"

Oa, không phải chỉ có mười quan tiền thôi sao, tại sao người làm việc nghĩa đến càng lúc càng nhiều? Rất nhanh đã tạo thành đội ngũ. Người ở cổ đại rất thực thà a, một người gặp nạn, mọi người đến giúp! Nếu thân phận không phải là "tên tội phạm" đang bị đuổi bắt, nàng nhất định sẽ giống như bọn họ hăng hái làm việc nghĩa.

Thanh Thanh chỉ lo chạy trốn chết, hoàn toàn không để ý phía trước có người, một câu thôi, người chặn đẩy người, Phật chặn đẩy Phật!

"Cẩn thận trứng chim của ta a!"

Theo sau một tiếng thét chói tai là một cái trứng chim rơi trên đỉnh đầu nàng, mùi tanh hôi làm nàng khó chịu.

Mẹ ơi, lại phải bồi thường thêm một rổ trứng chim, còn tiếp tục như vậy, nàng nhất định sẽ tán gia bại sản! Quên đi, nàng không chạy nữa, lấy 100 lượng ra bồi thường cho xong.

"Tiểu tử, đứng lại."

Một đồng người thấy việc nghĩa muốn làm anh hùng kia hăng hái đuổi theo sau. Thanh Thanh theo bản năng quay đầu lại, thấy ngay tên cầm đầu đang cầm một cái đòn gánh. Cái đó mà nện xuống thì nàng có thể về nhà!

"Cứu mạng a."

Thanh Thanh không cần suy nghĩ, co giò bỏ chạy, trước mắt bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, chuyện bồi thường để sau hãy nói.

Dễ nhìn? Rất đẹp trai a. Một nam nhân đẹp trai đến bỏ đi đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt Thanh Thanh, nàng chớp chớp mắt, lớn tiếng kêu to:

"Đoạn huynh, cứu mạng a!"

"Là người?"

Đoạn Tiêu bị tiếng kêu của Thanh Thanh làm cho chú ý, quay đầu nhìn nàng.

Thanh Thanh mặt đầy trứng chim, chật vật chạy đến trước mặt hắn, vừa thở hồng hộc vừa nói:

"Đoạn huynh, ta bị người ta đuổi, cứu mạng a."

Sức lực của Thanh Thanh sớm đã cạn kiệt, tay khoác lên vai Đoạn Tiêu, cố trụ vững thân thể.

"Sao lại như thế này?"

Đoạn Tiêu cười khẽ. Nhìn bộ dạng chật vật của nàng chỉ sợ ngay cả thánh nhân cũng phải cười.

"Ta bị...người ta trộm...thiếu bà bán bánh bao 10 quan tiền...ta muốn chịu...nhưng bà ấy không cho, còn muốn ta làm cu li, ta chỉ biết chạy trốn. Xảy ra chút phiền toái nên bị bọn họ đuổi theo."

Thanh Thanh chỉ chỉ đám người thấy việc nghĩa hăng hái làm anh hùng ở phía sau, đột nhiên phản ứng, nhảy đến phía sau Đoạn Tiêu, giật quần áo của hắn xin tội nạn.

Nàng lẩn tránh thật đúng lúc, vừa nhảy đến sau lưng hắn, anh hùng bang đã đuổi đến trước mặt bọn họ!

"Tiểu tử, ngươi đá thương ta, đền tiền!" Mất gấu mèo đứng ra dẫn đầu.

"Tiền bánh bao của ta!" Bác gái lớn tuổi mà chạy không thua gì thanh niên, thật đáng khen ngợi!

"Trứng chim của ta, mẫu thân còn chờ ta về bốc thuốc!"

"Ngươi đẩy ta, gãy xương!"

Thanh Thanh làm con rùa đen rụt cổ, đem mọi phiền toái cấp cho Đoạn Tiêu giải quyết.

Đoạn Tiêu liếc nhìn Thanh Thanh một cái, cười bất đắc dĩ. Lấy ra bốn thỏi bạc, đưa cho mỗi người một thỏi.

Một thỏi bạc a, có thể mua n cái bánh bao, n cái trứng chim, thực là thiệt quá, trong lòng Thanh Thanh gào thét!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Kết nghĩa kim lan. edit

Điệp tử là nhân vật số một số hai trên giang hồ, có năng ra mặt, hắc bạch lưỡng đạo có ai dám không nể tình? Ngay cả Võ lâm Minh chủ cũng phải nhường đường cho lão nhân gia này! Lão công, muội muội, muội phu của nàng đều là thiên hạ đệ nhất nhân. Vị Đoạn Tiêu ca ca này là huynh muội kết bái của nàng, tự nhiên cũng có một thể diện nào đó. Tuy Thanh Thanh tạm thời không rõ thân phận của Đoạn Tiêu nhưng nàng có thể khẳng định hẳn không phải là người đơn giản.

Nếu nàng có thể cùng hắn kết tình bằng hữu, tương lai tuyệt đối rất có lợi.

Sau khi cân nhắc cẩn thận, Thanh Thanh nghĩ ra một kế sách dễ tiện.

Trong chốn giang hồ đua chen luôn lấy chữ nghĩa làm đầu. Muốn giống như Lưu Quan Trừng năm đó kết nghĩa vườn đào, cả đời sống chết có nhau.

Nếu nàng và Đoạn Tiêu kết thành huynh đệ, hẳn tuyệt đối sẽ bảo kê cho nàng. Có Diệp tử cùng Đoạn Tiêu làm chỗ dựa, để xem kẻ nào dám bắt nạt nàng!

"Đoạn đại ca, người và ta vừa gặp đã cảm thấy thân thiết, không bằng kết làm huynh đệ, ý huynh thế nào?"

Ra khỏi cửa thành, Thanh Thanh nhảy ngay đến trước mặt Đoạn Tiêu.

Ai vừa gặp đã cảm thấy thân thiết? Chính là nàng mỗi lần có chuyện đều gặp được Đoạn Tiêu.

"Kết bái?"

Đoạn Tiêu kinh ngạc. Hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, 'hắn' chính là người thứ hai muốn cùng Đoạn Tiêu chàng kết bái. Người thứ nhất là Bạch Mạn Diệp, tuy là không chính thức nhưng hắn vẫn xem nàng là muội muội.

Sự tình phát triển đến mức này khiến cho Đoạn Tiêu cảm thấy bất ngờ. Hắn rất thích vị tiểu huynh đệ này, nhưng không nghĩ tới sẽ cùng 'hắn' kết bái. Vốn đã quen độc lai độc vãng, hơn nữa thân phận đặc biệt, hắn không muốn liên lụy đến bất cứ kẻ nào. Có quan hệ với vài vị trong Vô Tranh sơn trang cũng chỉ do trùng hợp. Đương nhiên, những vị kia cũng giống như hắn, là loại quái nhân hành sự không giống người thường, bọn họ có thể ở giữa biển người mù mịt mà gặp nhau, đó cũng coi như là duyên phận,

Thanh Thanh gật gù đầu, vẻ mặt rất gian xảo:

"Đúng vậy, chúng ta đã gặp nhau nhiều lần, hơn nữa huynh lại vừa cứu ta, chi bằng chúng ta kết nghĩa kim lan đi?"

Nói đi nói lại, nàng cũng chỉ muốn chiếm tiện nghi của người ta, ai cũng có thể thấy rõ ý đồ của Thanh Thanh.

"Ý tốt của Tàn huynh đệ, Đoạn mỗ xin ghi tạc trong lòng. Đoạn mỗ luôn luôn độc lai độc vãng, chỉ sợ phụ tấm lòng của người."

Lời hắn nói quả thực làm tổn thương người khác, kẻ nào chỉ hơi kiêu ngạo một chút là có thể cùng hắn tuyệt giao, nhưng Thanh Thanh là ai kia chứ, nàng chẳng thèm để ý những lời đó. Chỉ cần có người cho nàng 40 lượng bạc, bảo nàng làm cái gì nàng cũng nguyện ý. Trong lòng Thanh Thanh, tình hữu nghị giữa bọn họ chỉ đáng giá 40 lượng bạc. Ai, nàng đúng là hết thuốc chữa!

Thanh Thanh vỗ vỗ vai Đoạn Tiêu:

"Đại ca, người thật khách khí. Trong thời gian ngắn ngủi, chúng ta đã gặp nhau ba lần. Đại ca còn cứu ta hai lần, nhân duyên của chúng ta là do trời định."

Nếu cùng Đoạn Tiêu kết thành huynh đệ thì sau này khi nàng gặp họa có thể nhờ hắn giải quyết.

"Tàn huynh đệ, có duyên không nhất định phải kết nghĩa."

Kẻ nào nói gặp nhau thường xuyên thì phải kết nghĩa?

"Đại ca, người khinh thường tiểu đệ có phải hay không?"

Thanh Thanh làm bộ tức giận:

"Tiểu đệ lần đầu hành tẩu giang hồ, đại ca chính là người giang hồ đầu tiên mà ta gặp được, hơn nữa hai ta thập phần ăn ý, duyên phận sâu đậm, người không cùng ta kết bái có phải khinh thường ta không?"

Đoạn Tiêu cảm thấy đau đầu, hẳn chưa từng gặp phải một tình huống như vậy. Một nam nhân như tiểu tử này mà còn nhiều chuyện hơn cả nữ nhân, đây chắc chắn là hậu quả của việc lớn lên trong son phấn!

"Tần huynh đệ, Đoạn mỗ làm việc không chính không tà, người trong giang hồ thấy ta chạy trốn còn không kịp, tại sao người nhất định phải kết bái với ta?"

Thanh Thanh ngẩng cao đầu, hào khí như mây, cất cao giọng nói:

"Tần Vân ta đỉnh thiên lập địa, làm việc không then với lương tâm. Nói thật, ta khinh thường những kẻ tự cho mình là chính nghĩa. Bọn chúng ngoài miệng nói cái gì đạo nghĩa, nhưng sau lưng lại lên lút làm những chuyện dơ bẩn. Ta tình nguyện làm một tên ngụy quân tử của chính phái trong mắt tà ma ngoại đạo, nhưng lại có thể làm những chuyện mà mình muốn. Đại ca, người sống trên đời mong nhất là tiêu dao tự tại, tùy tâm hành sự, bình tĩnh xem hết mọi sắc thái của nhân gian. Đại ca tên là Tiêu, làm việc cũng tiêu dao. Tiểu muội... quên, tiểu đệ ta tên Vân, làm việc cũng như mây, khó có thể nắm bắt được."

Thanh Thanh cười rất gian trá, trong sự xảo trá mang theo vài phần vô tội:

"Chúng ta cùng chung chí hướng, càng nên kết bái."

Trong lòng Thanh Thanh tự kiêu lần thứ 800, khả năng thích ứng của nàng quả thực con bà nó mạnh mẽ. Nàng là một người hiện đại, sau khi đi vào thế giới

cổ đại lại có thể nói ra cổ ngữ hoa mỹ như thế, không tự bội phục bản thân cũng không được!

Đoạn Tiêu nghe 'hắn' nói xong á khẩu luôn, cười bất đắc dĩ, không thể không công nhận 'hắn' nói rất có lý, và lại còn vô cùng hợp ý!

Khuôn mặt của Thanh Thanh mang theo vài phần trẻ con nhưng khẩu khí lại giống y như một lão già, không hợp với tuổi tác. Nhìn đứa trẻ con làm ra vẻ người lớn thật sự rất buồn cười.

Tính trẻ con cùng sự vô tri hợp lại thành vẻ ngây thơ, trong đôi mắt long lanh lộ ra những tia buống bình, không thể nghi ngờ đã hiển lộ ra vẻ kiêu mị của một nữ nhân.

Trong nháy mắt, Đoạn Tiêu dường như đã đem 'hắn' trở thành một cô bé con! (lời tác giả : nàng chính là một nữ tử, chỉ có điều Đoạn tiêu không biết mà thôi)

Nhìn hai lúm đồng tiền bên má nàng, khoé miệng Đoạn Tiêu chậm rãi lộ ra ý cười, trong ánh mắt hiện ra sự dịu dàng. Sau khi thấy người đàn bà kia phản bội, hẳn cho rằng nữ tử trên thế gian này không có lấy một người tốt, chưa bao giờ đem nữ nhân đặt ở trong lòng. Cho đến nay, Bạch Mạn Điệp - muội muội kết bái của hắn là nữ tử duy nhất hắn để ý, nhưng, hắn xem nàng là huynh đệ, chứ không xem nàng là nữ nhân.

Nhiều năm qua, hắn chưa từng để lộ vẻ mặt dịu dàng trước bất cứ nữ nhân nào, lại càng không có nữ nhân nào đáng để hắn sinh lòng chiếm hữu. Đối với hắn mà nói, nữ nhân chỉ là công cụ làm ấm giường, là vật phẩm giải quyết tịch mịch.

Đoạn Tiêu đã nghĩ, cả đời này sẽ không muốn bất cứ ai, sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà hiển lộ ôn nhu. Nay đối mặt với 'hắn', bỗng nhiên lại có cảm giác ấm áp trong lòng, cũng đã sinh ra sự chiếm hữu đối với tên tiểu tử trước mặt.

Nếu tên nhóc này là nữ tử, dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào Đoạn Tiêu nhất định cũng phải chiếm được 'hắn'.

Chưa từng dịu dàng với bất cứ nữ nhân nào, nhưng lại ở trước mặt một nam nhân toát ra sắc thái tình cảm này.

Đoạn Tiêu tung hoành giang hồ nhiều năm, chưa từng sợ hãi cái gì. Đối mặt với Thanh Thanh, lần đầu tiên biết được mùi vị sợ hãi là như thế nào, sợ mình sẽ yêu thương 'hắn'!

Từ lúc nhìn thoáng qua nhau ở thanh lâu, Đoạn Tiêu đối với 'hắn' đã sinh lòng chiếm hữu. Cảm giác ấm áp hôm nay càng khiến cho Đoạn Tiêu thấy bất an dữ dội. Rõ ràng biết kẻ trước mặt mình là nam nhân, biết mình không thể nào yêu thương 'hắn' nhưng lại không khắc chế được dục vọng ở trong lòng.

Đoạn Tiêu ngây người, gương mặt kiêu diễm kia đối với hắn mà nói có một lực hấp dẫn chí mạng. Trong lúc hoảng hốt, hắn thì thầm nói nhỏ:

"Người là nữ tử sao?"

Hắn điên rồi, thực sự đã điên rồi, bọn họ chỉ mới gặp nhau có ba lần! Hắn tự nhiên lại sinh ra cảm tình với một nam nhân chỉ gặp có ba lần! Ngoại trừ do đầu óc hắn không bình thường, thật sự không còn cách giải thích khác!

"Ngươi là nữ tử sao?"

Thanh Thanh nghe thoáng qua câu này của hấn lập tức hồn phi phách tán, lòng tự nhủ không xong rồi, có phải hấn đã nhìn ra thân phận thật của nàng?

Nàng từng nhìn hấn lỗ thể a, hơn nữa mặt còn không đỏ, tim không đập nhanh. Nếu Đoạn Tiêu biết nàng là nữ tử thì thử hỏi sau này làm sao nàng dám ngẩng mặt làm người?

"Đại ca, có phải ngươi phát sốt rồi không?"

Trên mặt Thanh Thanh không có chút sợ hãi, nhìn không ra có chỗ nào khác thường.

"Đã có ai nói với ngươi rằng ngươi rất đẹp chưa?"

Đoạn Tiêu lập tức phục hồi tinh thần, mỉm cười, giống như việc vừa rồi chưa từng xảy ra.

"Đại ca, ngươi so với ta còn đẹp hơn mà."

Thanh Thanh gian xảo đi đến bên cạnh hấn, cất tiếng trêu chọc:

"Đại ca, nếu ta không tận mắt nhìn thấy thân thể ngươi, ta nhất định sẽ nghĩ ngươi là nữ nhân."

Đây là lời một nữ tử có thể nói với nam nhân hay sao? Thanh Thanh cố tình nói ra những lời tùy tiện đó.

Thử hỏi nữ nhân nào có gan nói ra những lời như vậy? Tần Vân nhất định là nam tử. Tuy Đoạn Tiêu sớm biết 'hấn' là nam nhân nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hơi thất vọng.

Đoạn Tiêu chỉ cười mà không đáp, lời 'hấn' nói quả thực rất có đạo lý. Thân thể tuần mỹ vô khuyết, lại từng nhìn qua thái độ trêu đùa kỹ nữ của Tần Vân, tại sao lại có thể nghĩ tiểu tử này là nữ nhân? Là mắt hấn có vấn đề hay hấn chính là kẻ đoạn tụ? (đoạn tụ = biến thái)

"Đoạn đại ca, kết bái với ta được không?"

"Được."

Đoạn Tiêu cuối cùng cũng thoả hiệp, vẻ mặt âm trầm, liếc mắt nhìn Thanh Thanh một cái.

'Hấn' là nam, không thể sinh lòng bậy bạ. Nếu bọn họ trở thành huynh đệ, có lẽ Đoạn Tiêu sẽ không suy nghĩ lan man nữa.

"Đến đây mau." Thanh Thanh quỳ tại chỗ.

"Không cần nghi thức rườm rà, chỉ cần có trời đất làm chứng là được rồi."

Đoạn Tiêu phất tay áo, quỳ xuống bên cạnh Thanh Thanh.

"Trời ở trên cao, đất ở dưới thấp, Tần Vân ta cùng Đoạn Tiêu ca ca tình đầu ý hợp, chết, không đứng, phải là cùng chung chí hướng, hôm nay kết làm huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, biển cạn đá mòn. Ai da, ta đang nói linh tinh gì vậy, chúng ta là huynh đệ kết nghĩa chứ không phải đang bái đường! Là ta nói nhầm, Thượng Đế người tha thứ cho ta nhé, chỉ một câu thôi, sau này ta chính là tiểu đệ của Đoạn đại ca. Nếu trái lời thề, thiên lôi đánh chết!" Trong lòng Thanh Thanh còn bỏ thêm một câu "Đều nói quyền huynh thế phụ (huynh trưởng như cha), có việc gì hấn sẽ thay ta chịu trách nhiệm!"

Đoạn Tiêu học theo Thanh Thanh nói lại một lần, ngay cả những câu nàng nói sai hấn cũng cố ý sao chép y hệt. Nếu bọn họ thực sự có thể tâm đầu ý hợp, sống cùng trời đất, biển cạn đá mòn thì thật tốt biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Nói hươu nói vượn. edit

Hai người đứng dậy, Đoạn Tiêu phui phui bụi bản bám trên quần áo mình, không hề quan tâm đến Thanh Thanh.

Thanh Thanh vội đi qua, cười toe cười toét, nói nàng nghịch ngợm tuyệt đối không sai!

"Đại ca, tiểu đệ mới gia nhập giang hồ, sau này xin đại ca chỉ giáo nhiều hơn."

"Tàn huynh đệ khách khí, ngươi là tiểu đệ của ta, ta đương nhiên sẽ chiều cố ngươi."

Bất quá, hẳn cực kì không muốn bọn họ là huynh đệ, tốt nhất là...vợ chồng. Đương nhiên, chuyện đó không có khả năng!

"Đại ca, huynh định đi đâu?"

Vị đại ca này hình như rất nhàn rỗi, không có việc gì chỉ đi dạo trong giang hồ.

Đoạn Tiêu suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nói thật cho nàng biết:

"Bình Xa thành."

"Bình Xa thành?"

Thanh Thanh mắt sáng ngời, nắm lấy quần áo của Đoạn Tiêu, nói một cách hưng phấn:

"Đoạn đại ca, đệ đi cùng với huynh được không?"

Đệ nhất thế gia Liệt Diễm Bảo trong Vô lâm Bát đại thế gia đang ở Bình Xa thành. Mà vô lâm minh chủ đương nhiệm cũng chính là bảo chủ của Liệt Diễm Bảo - Cung Phi Phàm.

Thanh Thanh là người trong giang hồ, lại là Vô Tranh sơn trang tứ tiểu thư, tìm hiểu những chuyện này là việc cần thiết.

"Ngươi muốn đi."

Việc này ngoài dự liệu của Đoạn Tiêu.

"Đúng vậy, đúng vậy!"

Thanh Thanh gật lấy gật để:

"Đệ rất muốn chính mắt nhìn thấy phong thái của vô lâm minh chủ Cung Phi Phàm."

Thanh Thanh làm ra vẻ mặt sùng bái, mặt sức tưởng tượng:

"Vị vô lâm minh chủ này chắc hẳn không giận mà uy nghiêm, võ công cái thế."

Có võ công cái thế hay không nàng không biết, chắc cũng tương đương với Diệp tỷ.

Trên gương mặt tuấn tú của Đoạn Tiêu có chút hờn giận:

"Không có gì hay để xem."

Thanh Thanh không nhìn ra sự thay đổi trên gương mặt của Đoạn Tiêu, vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt:

"Trên giang hồ, người khiến cho đệ sùng bái không có mấy người, Cung Phi Phàm chính là một trong số đó." Vô nghĩa, ai mà không sùng bái Vô lâm Minh chủ?

"Ngoại trừ Cung Phi Phàm thì còn ai nữa?"

Vô lâm Minh chủ thì sao? Chỉ cần Đoạn Tiêu búng một ngón tay là có thể khiến cho hắn chết không có chỗ chôn.

"Minh Cung Minh Vương." Thanh Thanh nói không suy nghĩ.

Tám năm trước, trên giang hồ xuất hiện một môn phái gọi là Minh Cung. Không ai biết Minh Cung ở đâu, chỉ nghe nói nó nằm trên một hòn đảo đơn độc ở hải ngoại. Trên đó đâu đâu cũng là cơ quan cấm bẫy, trừ phi có người dẫn đường, nếu không không ai có thể lên Minh đảo. Lúc cái tên Minh Cung này xuất hiện trên giang hồ lần đầu tiên, đã khiến cho Vô lâm dậy sóng. Trước khi mọi người biết đến sự tồn tại của Minh Cung thì vẫn coi Vô Địch Môn là môn phái mạnh nhất trong vô lâm Lục đại phái. Minh Cung bắt sống tất cả người trong Vô Địch Môn, bức ép Vô Địch Môn thần phục Minh Cung. Với thời gian nửa năm, Minh Cung lần lượt tấn công nốt năm môn phái còn lại. Thế lực nổi danh nhất trên giang hồ chính là Lục đại môn phái. Bát đại thế gia tuy là vô lâm thế gia, nhưng ngoại trừ Phương gia của Vạn Kiếm sơn trang, Vân gia của Lưu Thủy sơn trang, Đỗ gia của Huyền Vũ sơn trang, Mộ Dung gia ở Càn Khôn Bảo, Cung gia ở Liệt Diễm Bảo thì ba thế gia còn lại làm kinh doanh là chính, bình thường không hỏi chuyện giang hồ. Vô lâm Bát đại thế gia chỉ còn trên danh nghĩa, không có ảnh hưởng lớn đến vô lâm. Minh Vương được Lục đại phái thần phục, cũng tương đương với danh hiệu Vô lâm chí tôn. Những năm gần đây, dần dần xuất hiện người của Minh Cung đi lại trên giang hồ, nhưng những người ấy hành sự quý dị, ra tay tàn nhẫn. Nghe nói hữu hộ pháp Ảnh Tử của Minh Vương vì ngôn ngữ bất hoà đã giết chết 300 người ở một kỹ viện. Bộ dạng của Minh Vương lại quá tuấn mỹ nên đã bắt được vô số trái tim của các cô nương làm tù binh. Nhưng trời sanh hẳn lạnh lùng sắt đá, khó tránh làm thương tổn trái tim của rất nhiều cô nương. Đã có người lên gọi Minh Cung là ma cung, mà Minh Vương tự nhiên sẽ trở thành ma vương. Lục đại môn phái ngoài mặt có vẻ thần phục nhưng vẫn lén lút đối phó với Minh Cung, sau nhiều năm tính kế vẫn không làm gì được Minh Cung. Ngày mười lăm tháng tám hàng năm, sứ giả của Minh Cung

sẽ mời người của các đại môn phái đến Minh đảo cử hành võ lâm đại hội, các môn phái vì kiêng kỵ Minh Cung nên phải ngoan ngoãn nghe lời. Không biết tại sao Minh Cung chưa bao giờ mời Bát đại thế gia, hình như có ý muốn cô lập họ. Minh Vương chưa bao giờ ra mặt công khai, cho dù có là võ lâm đại hội thì cũng chỉ có Tả hộ pháp Âm Dạ, Hữu hộ pháp Ảnh tử, cùng một vị lão già họ Công Tôn chủ trì.

Năm đó, sau khi Minh Cung được võ lâm Lục đại phái thuận phục, Minh Vương hình như có ý muốn thống nhất giang hồ. Bốn năm sau, Tống gia, Đông Phương gia, Lâm gia, Phuron

g gia trong Bát đại thế gia đều lần lượt thoái ẩn giang hồ. Bát đại thế gia giờ chỉ còn tứ đại thế gia, thế lực đại giảm, căn bản không có sức lực chống lại Minh Cung. Minh Vương giờ đây nghiêm nhiên trở thành võ lâm chí tôn.

Võ lâm chí tôn a, chẳng khác nào là hoàng đế trong chốn giang hồ, Thanh Thanh đương nhiên phải khâm phục.

Nói đến võ lâm chí tôn, nàng nghĩ ngay đến Ý Thiên Đồ Long ký. Nói đến sự tuấn mỹ của Minh Vương, nàng lập tức liên tưởng đến Đông Phương Bất Bại (sặc!). Người trong giang hồ đều nói vẻ đẹp của Minh Vương không giống với nam nhân, vị Minh Vương kia chắc không phải là gay đấy chứ? Chắc, không lẽ đây là di chứng của việc xem quá nhiều tiểu thuyết của Kim đại hiệp?

"Minh Vương?"

Trong mắt Đoạn Tiêu loé lên một tia sáng kỳ dị:

"Theo như ta biết, mong muốn của người trong giang hồ là trừ được Minh Vương."

"Vậy thì sao? Ta vẫn sùng bái hần. Ta sùng bái nhất là Minh Vương, sau đó là ba vị tiểu thư của Vô Tranh sơn trang."

Vốn định đem ba vị tiểu thư đặt ở phía trên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng hiện giờ là thân nam tử, cho nên đem Minh Vương đặt ở phía trước. Một 'đại nam nhân' như nàng mà đi sùng bái ba 'tiểu nữ tử', chỉ sợ khiến cho đại ca chê cười!

"Người không biết những chuyện Minh Vương đã làm đều rất quá đáng hay sao?"

Đoạn Tiêu cười hỏi, nhìn không ra hần đang suy nghĩ cái gì.

"Quá đáng?" Thanh Thanh cười mỉa:

"Cái gì kêu là quá đáng?"

"Minh Vương tấn công Lục đại phái, ép Lục đại phái thần phục Minh Cung, người không biết họ bị Minh Vương áp bức sao?"

Hần chưa từng để ý người khác nghĩ như thế nào, nhưng lại rất muốn nghe câu trả lời của nàng.

"Thắng làm vua, thua làm giặc, đây chính là quy luật mãi mãi không thể thay đổi. Bọn họ không có bản lĩnh thì quay sang nói Minh Cung ép người, nếu có bản lĩnh thì sao không đi bắt nạt Minh Cung."

Giang Nam song xu đã phá huỷ ấn tượng của danh môn chánh phái trong lòng Thanh Thanh. Thanh danh của hai nữ nhân kia ở trên giang hồ cũng rất tốt, nhưng cũng vẫn là kẻ tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ!

Nụ cười trên môi Đoạn Tiêu càng lúc càng sâu:

"Người đã sùng bái Minh Vương, tại sao còn muốn gặp Võ lâm Minh chủ?"

Thanh Thanh gãi đầu:

"Ta biết vị Võ lâm Minh chủ kia so với Minh Vương chênh lệch rất lớn. nhưng lại không thể thấy Minh Vương, thôi thì gặp cái kém hơn cũng được."

Minh Vương là loại người nào, sao có thể nói gặp là gặp.

"Có lẽ..." Đoạn Tiêu nói với vẻ bí hiểm:

"Muốn gặp Minh Vương thực ra rất dễ dàng."

Nàng chẳng những gặp được còn mơ hồ trở thành anh em kết nghĩa với Minh Vương!

"Ta có thân phận gì a? Có lẽ chức vị cao nhất của ta trong cuộc đời này cũng chỉ là Huyền Vũ đường chủ của Thiên Cơ các, gặp Minh Vương là điều không tưởng!"

Đoạn Tiêu nói lại chuyện chính, trong lời nói mang theo ý cảnh cáo:

"Người có thể cùng đi với ta nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn du ngoạn, đừng hỏi những việc ta làm."

Đoạn Tiêu thực sự điên rồi! Nếu không tại sao lại đồng ý cho cục nợ này đi cùng, có phải vì xem 'hắn' là huynh đệ?

Đoạn Tiêu tự nhiên muốn giữ tên nhóc này ở lại bên người, không có lý do gì, chỉ thăm nghĩ từng giờ từng phút đều có thể được nhìn thấy khuôn mặt này.

"Được a!"

Thanh Thanh cơ hồ nhảy tung tung:

"Đoạn đại ca, ta yêu huynh muốn chết!"

Nàng có thể nhìn thấy Vô lâm Minh chủ, tại sao lại muốn khóc nhé, có lẽ là quá kích động!

"Đi thôi!"

Trong lơ đãng, Đoạn Tiêu lại hiển lộ ra vẻ ôn nhu chiều chuộng, mặc dù cả hắn cũng không hề phát hiện ra.

"Đoạn đại ca."

Thanh Thanh nhìn ngó xung quanh một chút, cười hề hề nói: "Nhắc đến Minh Vương, đệ vẫn hoài nghi hắn là gay."

"Gay?" Đoạn Tiêu ngạc nhiên: "Cái gì là gay?"

Thanh Thanh tròn mắt nhìn hắn:

"Chính là bất nam bất nữ a." Ngay cả gay là gì cũng không biết, rõ là không có kiến thức!

"Ta...Minh Vương...là ái nam ái nữ?"

Đi lại trong giang hồ nhiều năm như vậy, tên nhóc này là người đầu tiên dám nói về con người hắn như vậy.

Mang theo tên nhóc này quả là sai lầm, nếu còn tiếp tục nói hươu nói vượn nữa, hắn sớm muộn cũng bị tên tiểu tử này làm tức chết!

"Đúng vậy."

Thanh Thanh còn gật đầu xác nhận, biểu tình còn sáng hơn cả ngọc trai.

Đoạn Tiêu tức giận đến mức muốn bóp chết nàng nhưng lại không có cách để giận dữ. Vừa thấy đôi mắt long lanh của nàng, sự tức giận đã biến đi hết cả, hắn bắt đầu nói:

"Đi thôi, đừng nói chuyện vô nghĩa!"

Nếu là người khác mắng hắn thì nhất định kẻ đó đến xương cốt cũng không còn, mắng xong mà còn sống tốt thế này, 'hắn' chính là người đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Giữa đường gặp cướp. edit

Thanh Thanh vẫn nghĩ thế giới võ hiệp lúc nào cũng tràn ngập kích thích và đầy màu sắc. Nàng ảo tưởng trên đường đi có thể gặp được bang phái đánh nhau hay cao thủ quyết đấu. Thanh Thanh nàng sẽ nhảy ra ngăn chặn cuộc chiến giữa các bang phái, rồi người ta sẽ vô cùng cảm kích mà mời lão nhân gia nàng lên làm bang chủ, hoặc là thừa dịp hai vị cao thủ đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, nàng nhảy ra đánh cho mỗi tên mấy quyền, từ nay về sau không phải sẽ danh chấn giang hồ hay sao!

Nhưng nàng sai rồi, quá sai rồi! Trên giang hồ lấy đâu ra lắm chuyện tranh đấu như vậy, lại càng không có nhiều cao thủ quyết đấu, cho dù có, cũng không đến phiên nàng gặp phải.

Cho dù gặp được thì với công phu của nàng không phải chạy trốn thì cũng bị người ta đánh. May mắn, nàng không gặp phải tình huống đó.

Nhưng cũng vì không gặp được mà nàng cảm thấy có chút thất vọng. Không có mấy người hiện đại có cơ hội tự mình trải nghiệm thế giới võ hiệp.

Nàng cùng Đoạn Tiêu giống như khách du lịch đi thăm thú cảnh đẹp trong thiên hạ, cùng thế giới giang hồ không hề có nửa điểm quan hệ.

Nàng không biết Đoạn Tiêu bận rộn cái gì, mỗi lần đến một thành hay trấn nào đó, hắn đều an bài cho nàng ở trong một khách điểm, sau đó lập tức

chuồn mất. Có khi 10 phút đã quay lại nhưng cũng có lúc bình minh mới trở về.

Nàng không hỏi hắn đang làm gì vì biết mình không có tư cách để hỏi. Nếu hắn có lòng cho nàng biết thì tức sẽ tự nói.

Ở chung với Đoạn Tiêu càng lâu, nàng càng cảm thấy hắn có một bí mật không thể để ai biết. Cho đến tận bây giờ, ngoại trừ biết hắn gọi là Đoạn Tiêu ra thì nàng hoàn toàn không biết thêm bất cứ điều gì nữa cả!

Hắn không hỏi lai lịch cùng gia thế của nàng, nàng cũng không thể không biết xấu hổ mà đi hỏi hắn.

Thanh Thanh không ngờ, nàng cảm giác được Đoạn Tiêu có nhiều chuyện khó nói. Hắn không muốn cho nàng biết thân phận cùng gia cảnh của mình, cũng không muốn hỏi lai lịch của nàng. Hắn không hỏi nàng, ngược lại hy vọng nàng đừng hỏi hắn. Thanh Thanh đã cố gắng không chế sự tò mò của mình, nhưng cuối cùng cũng nhịn không nổi!

"Đoạn đại ca, huynh muốn đi ra ngoài sao?"

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho nàng, Đoạn Tiêu lại giống như thường lệ chuẩn bị ra ngoài. Thanh Thanh không muốn tiếp tục giữ thái độ trầm mặc nữa mà quyết tâm hỏi những chuyện trước đây mình vẫn rất muốn biết.

"Đứng." Đoạn Tiêu không muốn trả lời dài dòng.

"Đoạn đại ca, rốt cuộc huynh muốn làm cái gì? Huynh cứ thần thần bí bí như vậy khiến cho ta rất lo lắng a." Thanh Thanh lôi kéo ống tay áo của Đoạn Tiêu, giống như một đứa nhỏ vòi vĩnh kẹo đường, hoàn toàn hiện lộ ra vẻ kiêu mị của một nữ nhân.

Đoạn Tiêu xoay người, cười dịu dàng:

"Một ngày nào đó ngươi sẽ biết."

"Ta biết biết bây giờ cơ." Thanh Thanh làm nũng lôi kéo hắn.

"Buông ra, ta muốn đi ra ngoài. Nếu mệt mỏi thì nghỉ ngơi sớm đi."

Đoạn Tiêu nói xong nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra.

"Không cần."

Thanh Thanh quýnh lên, hoàn toàn quên mất mình đang cãi trâng làm nam nhân, nàng giống như con rắn quấn lấy người hắn, gắt gao ôm hắn.

"Nói cho ta biết, nếu không ta sẽ không buông!"

Đoạn Tiêu cúi đầu, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, đáng yêu của nàng gần trong gang tấc. Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, cái lưỡi nhỏ thom tho lộ ra một nửa, giống như một đoá hoa anh túc đang nở rộ, có sức cám dỗ chết người.

Thân hình 'hắn' mềm mại, ôm vào nhất định sẽ rất thoải mái.

Trên người 'hắn' có một mùi thơm, giống như hương hoa.

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng của 'hắn', không cần hôn cũng biết rất ngọt.

Ông trời ơi, sao tự nhiên Đoạn Tiêu ta lại có cái ý nghĩ không bình thường này! Tên nhóc đó là nam nhân a, ta như thế nào lại...

Vì ngăn không cho mình suy nghĩ lan man, Đoạn Tiêu dùng tay đẩy Thanh Thanh:

"Tránh ra!"

Đoạn Tiêu thở dốc, hắn tức giận, giận bản thân mình!

Thanh Thanh đột nhiên bị đẩy ra, nàng cho rằng Đoạn Tiêu chán ghét mình, bực bội chu mỏ:

"Đoạn đại ca, ta đáng ghét như vậy sao?"

Cái miệng nhỏ nhắn chu ra khiến cho nàng càng thêm phần quyến rũ.

"Ta đi trước."

Đoạn Tiêu không dám nhìn nàng thêm một phút nào nữa, nhanh nhanh chóng chóng lẩn đi.

May mà có cơ hội chạy thoát. Nếu không Đoạn Tiêu cũng không dám tưởng tượng nếu mình còn ở lại bên cạnh 'hắn' một lúc nữa thì sẽ xảy ra chuyện gì. Hắn sợ mình nổi lên thú tính sẽ lột sạch quần áo của tên nhóc đó rồi ăn luôn.

"Minh đáng sợ vậy sao?"

Thanh Thanh cúi đầu xuống, cẩn thận đánh giá bản thân từ dưới lên trên.

Đoạn Tiêu không bình thường, rất rất không bình thường!

Từ ba ngày trước khi Thanh Thanh hỏi hấn ra ngoài làm gì, hấn đối với nàng trở nên lạnh lùng và thần nhiên. Cùng nàng nói chuyện mà mặt hấn cứ lạnh như tiền. Người không biết còn tưởng bọn họ là kẻ thù, mà Thanh Thanh chính là con tin bị bắt giữ.

Thanh Thanh hỏi hấn, sớm biết hấn sẽ biến thành bộ dạng này thì dù có đánh chết nàng cũng không hỏi hấn ra ngoài làm cái gì.

Hấn là hoàng đế cũng tốt, là ăn trộm cũng được, chả liên quan gì đến nàng. Chỉ cần đối xử tốt với nàng là được rồi!

Đối tốt với nàng? Chỉ có một yêu cầu nhỏ như vậy mà cũng không được sao?

Đoạn đại ca luôn cười tủm tỉm, đối với mọi người dường như rất tốt. Chú ý, cái này là 'dường như', ngoài mặt thì tốt, nhưng ai biết trong lòng hấn đang suy nghĩ cái gì.

Nếu nàng trở thành thê tử của Đoạn đại ca, hấn có thể chỉ đối xử tốt với một mình nàng thôi không?

Đoạn đại ca rất dịu dàng, đối xử với

thê tử của mình nhất định sẽ rất tốt.

Không gả cho Mộ Dung Thiên Lý, cùng với Đoạn đại ca cũng không phải là sai lầm. Tuy không biết võ công của Đoạn đại ca như thế nào, nhưng hấn rất tuần tú, lại lắm tiền nữa.

Chỉ cần là kẻ có mắt thì đều thấy được hấn rất đẹp trai.

Đoạn Tiêu rộng rãi, tiện tay lấy trong người ra cũng là ngân phiếu mấy vạn lượng. Theo suy nghĩ của nàng, nếu không có tiền thì khác nào địa ngục.

Nàng nghĩ ngợi lung tung, bọn họ chỉ quen nhau có một tháng, ngay cả việc hấn đang làm gì nàng cũng không hề hay biết, vậy mà trong đầu còn có ý muốn gả cho hấn, đúng là bệnh a!

Thanh Thanh vụng trộm liếc mắt đánh giá Đoạn Tiêu đang đi phía trước, ý niệm trong đầu càng lúc càng tà ác.

Thật sự rất đẹp trai a, hấn là nam nhân đẹp nhất mà nàng đã gặp.

Dịu dàng, lắm tiền, đẹp trai, đây chính là mẫu người mà nàng thích, có nên đi cầu dẫn hấn không nhỉ?

"Người đang suy nghĩ cái gì?"

Giọng nói đầy mê hoặc của Đoạn Tiêu vang lên bên tai nàng, Thanh Thanh lập tức ngẩng đầu, phát hiện gương mặt Đoạn Tiêu đã gần trong gang tấc.

Đạo người a, hấn kẻ sát vậy mà nàng cũng không biết, nếu cho hấn biết nàng đang suy nghĩ cái gì thì...

Thanh Thanh cười gượng:

"Thực xin lỗi, ta đang nghĩ xem nên làm cái gì."

Ông trời phù hộ, đừng để cho hấn biết nàng đang nghĩ cái gì!

"Ta còn tưởng chuyện gì mà khiến người nghĩ đến nhập thần như vậy?"

"Không có gì."

Làm sao nói được việc nàng muốn gả cho hấn a.

Đoạn Tiêu thần nhiên nói;

"Đi mau, đi tìm chỗ trú mưa!"

"Trú mưa?"

Đoạn Tiêu nói xong, Thanh Thanh mới phát giác trời sắp mưa. Hai người bọn họ đang ở vùng núi hoang vu, có khả năng sẽ bị ướt sũng.

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của nàng, Đoạn Tiêu cười rộ lên:

"Chúng ta cần tìm một chỗ trú mưa." Trong lơ đãng, hần lại toát ra sự dịu dàng.

Vốn dĩ định hạ quyết tâm lạnh nhạt với tên tiểu tử đó nhưng hần không làm được a. Nếu mọi việc còn tiếp tục phát triển nữa, sớm hay muộn hần cũng đem tên nhóc đó ra ăn sạch sẽ. Ông trời, hần yêu mỹ nữ, không muốn phát sinh hứng thú với nam nhân!

Đoạn đại ca lại cười với nàng, Thanh Thanh nhếch môi, cười đến động lòng người.

Hần đối với nàng vẫn dịu dàng như cũ, trái tim của Thanh Thanh cuối cùng cũng dịu xuống.

Lúc tâm tình của nàng đang rất tốt, lại có kẻ cố tình đến phá hoại không khí.

"Đường này do ta mở.

Cây này do ta trồng.

Nếu mà muốn qua đây.

Phải để tiền ở lại."

Di, câu nói này nghe quen quen a.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Vốn là nữ nhân. edit

Sau đoạn trồng cây và mở đường là ba tên đại hán từ ven đường nhảy ra. Ba tên râu ria, trong tay còn cầm cây đao đã rỉ sét. Nhân vật thì giống thật, còn đạo cụ hơi kém một chút.

Thanh Thanh tròn mắt, nhổ một cây cỏ để lên miệng cắn:

"Uy, các ngươi có biết những lời thoại mà các ngươi vừa nói đã lỗi thời rồi không?"

Bộ dáng của Thanh Thanh so với ba tên cường đạo kia còn giống cường đạo hơn!

Một tên trong số đó vung đao lên:

"Bớt nói nhảm đi, đem những thứ quý giá mang ra đây!"

Đao đã rỉ, đừng nói chém người, chém kiến còn khó!

Cướp bóc? Thanh Thanh đâu phải chưa từng thấy qua. Lúc còn ở hiện đại nàng đã từng gặp qua mấy lần. Hơn nữa mấy vị huynh đệ muốn cướp bóc của nàng đã đi ăn cơm tù hết tron, nghe nói bây giờ vẫn còn đang trong trại cải tạo.

"Lão huynh a, nhìn ngươi như vậy thì làm cường đạo cái nổi gì?"

Thanh Thanh chỉ vào cây đao đã rỉ:

"Ngươi xem, đao đã rỉ sắt, muốn cướp bóc, ngươi kiếm đao cụ tốt hơn một chút, ok?"

Thanh Thanh cho chúng một ánh mắt rõ ràng: "Ngu ngốc!"

"Tiểu tử!"

Cường đạo quỳnh lên, đem đao đặt lên cổ nàng:

"Nói nhảm ít thôi, đem tiền ra đây!"

"Đòi tiền thì không có."

Thanh Thanh khoanh tay: "Đòi mạng...cũng không có."

Đao tôi như vậy cùng lắm chỉ rách da thôi!

"Đem những thứ đáng giá bỏ ra đây, nếu không ta giết hần!" Cường đoạ uy hiếp Thanh Thanh không thành, đổi sang uy hiếp Đoạn Tiêu.

Đoạn Tiêu cười như không cười, nhìn Thanh Thanh biểu diễn, không thèm để ý đến tên cường đạo.

Dám cướp bóc võ lâm chí tôn Minh Vương cùng Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư, chính là tự tìm đường chết!

"Lấy ra, bản muốn chết!"

Thanh Thanh đẩy đao của hần ra:

"Hàng ngày không cố gắng luyện tập, còn làm cường đạo cái gì? Ngươi đi chết đi!"

Đao của hần bản như vậy, chỉ nhìn thôi cũng thấy không thoải mái, về sau trước khi đi cướp cũng nên sắm một cây đao cho tốt!

"Ngươi..." Tên cường đạo thật sự bốc hỏa, vung đao chém xuống.

Thanh Thanh nhẹ nhàng tránh đi, chỉ vào mũi hần mắng to:

"Ta nói đại ca, ngươi tu dưỡng tệ quá. Người ta đâu có đứng im cho ngươi chém, cướp bóc cũng phải có chất lượng chứ!"

Thanh Thanh ngoắc ngoắc tay:

"Muốn biết làm cường đạo phải chú ý điểm gì không? Lại đây, ta dạy cho ngươi một chút."

Ba tên cường đạo tròn tròn mắt, đi cướp nhiều năm như vậy, bọn chúng chưa từng gặp qua kẻ nào như thế. =!

"Tiểu tử thôi, ngươi dám đùa cợt chúng ta!"

Một trong số ba tên cường đạo vung đao chém về phía Thanh Thanh, muốn đem nàng bỏ thành hai nửa.

Thanh Thanh nhanh chóng tránh né, nàng vừa mới né xong thì nghe thấy một thanh âm kì quái. Giống như tiếng gió, lại giống như tiếng kêu của động vật. Thanh âm kia lạnh buốt, Thanh Thanh nghe được dựng tóc gáy.

Chờ khi Thanh Thanh hồi phục tinh thần thì ba tên cường đạo kia đã ngã trên mặt đất. Trên mặt mỗi tên đều có một vết máu, kéo dài từ đỉnh đầu xuống. Chỉ nghe 'ba' một tiếng, ba tên cường đạo đã biến thành sáu mảnh.

Thanh Thanh ngẩn ngơ đứng tại chỗ, há hốc miệng.

Cảnh tượng trước mặt quả thật đẫm máu, còn rất bạo lực. Đột nhiên nhìn thấy máu khiến nàng không chịu được, càng khó có thể chấp nhận việc đem người khác chém làm hai mảnh.

Thanh Thanh từ từ quay đầu lại, đem ánh mắt chuyển lên người Đoạn Tiêu. Đôi môi khiêu gợi của hần nhếch lên, cười rất bí hiểm, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Thần a, Đoạn Tiêu rốt cuộc là loại người nào? Trong mắt Thanh Thanh bây giờ, hần chính là tên sát nhân điên cuồng!

"A..."

Năng lực thừa nhận quá yếu, Thanh Thanh cuối cùng cũng ngất xỉu. Trước khi nàng ngã vật xuống, Đoạn Tiêu đã ôm lấy nàng.

Trước khi ngất xỉu, Thanh Thanh còn nghĩ, má ơi, quả thực là cao thủ võ lâm, tốc độ thực con bà nó nhanh!

Có lẽ ông trời muốn trêu tức bọn họ, Thanh Thanh vừa mới ngất xỉu một lúc thì trời bắt đầu đổ mưa. Sau vài phút, mưa nhỏ chuyển thành mưa lớn. Từng giọt từng giọt giống như viên đá cứng rắn làm cho Đoạn Tiêu bị đau.

Gần đây không có nơi trú mưa, Đoạn Tiêu lo lắng Thanh Thanh bị hạt mưa làm đau, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, lấy thân thể che mưa cho nàng. Rất tiếc Thanh Thanh không nhìn thấy tình cảnh này, nếu không nàng nhất định sẽ lấy thân báo đáp.

Đi trong mưa nửa giờ, cuối cùng Đoạn Tiêu cũng tìm được một căn phòng nhỏ của thợ săn để lại. Trong phòng phủ đầy tro bụi, có lẽ lâu lắm rồi không có người đến ở. Mặc dù không có người ở nhưng mọi thứ lại rất đầy đủ. Đoạn Tiêu tìm được một tấm chăn đệm sạch sẽ, nhẹ nhàng đặt Thanh Thanh lên giường.

Toàn thân Thanh Thanh ướt đầm, quần áo vốn rộng thùng thình giờ bó sát vào người, những đường cong mê người dần dần hiển lộ.

Kỳ quái, thân thể tên nhóc này tại sao lại uốn lượn giống như nữ nhân? Chẳng nhẽ mắt hắn bị mờ sao? Nhất định là vậy!

"Lạnh a."

Trong hôn mê, Thanh Thanh co rúm người lại, nhẹ giọng nỉ non.

Tên nhóc toàn thân ướt đầm, đương nhiên phải lạnh rồi.

Đoạn Tiêu không hề chân chờ, lập tức lột quần áo của nàng.

Hình như nhóc con này càng lúc càng giống nữ nhân? Chẳng lẽ hắn phát sốt?

Cởi áo ngoài ra, cư nhiên lộ ra một mảng màu xanh nước biển...cái yếm.

Đoạn Tiêu trợn mắt há mồm, nhìn chằm chằm vào người nàng, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Cái yếm màu xanh nước biển bị mưa làm ướt nhẹp đang bó sát vào người, bộ ngực sữa căng tròn hoàn toàn hiển lộ, nụ hoa hồng phấn đứng thẳng nở rộ. (phun máu mũi!)

Hấp dẫn mê người, Đoạn Tiêu thiếu chút nữa chảy máu mũi. (Tiêu ca khá hơn ss kia, anh chỉ suýt thôi!)

Nữ nhân? Hoá ra nghĩa đệ của hắn là nữ nhân.

Ở thanh lâu đùa bỡn cô nương, xông vào phòng quan sát hắn lỡ thể lại là một nữ nhân?

Cô gái nhỏ này rốt cuộc lớn lên trong hoàn cảnh nào?

Nàng không câu nệ tiểu tiết, tuy tiện, so với nam nhân còn thoải mái hơn. Trừ bỏ khuôn mặt kia, không hề có chỗ nào giống nữ nhân. Cũng khó trách Minh Vương nhìn người vô số cũng bị nàng lừa gạt!

Đoạn Tiêu chưa từng biết thứ gọi là tình cảm, gặp được Bạch Mạn Điệp, nhận nàng làm nghĩa muội. Đó là lần đầu tiên hắn cảm giác mình có một người thân, nhưng hắn vẫn cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đấy.

Cho đến khi gặp được 'Tần Vân', tự nhiên cùng nàng kết bái, hắn mới cảm thấy mình không cô độc một mình.

Nghĩa đệ đột nhiên trở thành nghĩa muội!

Tuy rằng khó có thể chấp nhận nhưng lại là điều mà hắn muốn.

Hắn còn tưởng bản thân đoạn tụ, nguyên lai nàng chính là nữ cải nam trang. Nếu nàng là nữ tử, hắn đối với nàng phát sinh dục vọng là chuyện hết sức bình thường!

Ngoại trừ dục vọng, hắn đối với nàng còn có một phần thương tiếc. Hắn không biết vì sao mình lại có cảm giác này, có lẽ đây chính là tình yêu mà người ta vẫn hay nói.

Nàng đẹp quá, khuôn mặt nàng trắng nõn, lông mi thật dài, giống hệt như cánh bướm, hình thành một bóng hình mê người.

Nhìn hai mắt nữ nhân đang nhắm chặt, hắn lại nghĩ đến đôi mắt trong veo của nàng. Hắn từng có vô số nữ nhân, nhưng không người nào có ánh mắt đẹp như nàng. Ánh mắt của nàng luôn ngập nước, giống như một hồ nước trong xanh. Tận sâu trong đáy mắt phát ra những tia sáng ngây thơ vô tội. Nàng đẹp, chỗ đẹp nhất của nàng chính là đôi mắt, hay nói cách khác, hắn yêu nhất chính là ánh mắt của nàng!

Ánh mắt di chuyển, dừng trên đôi môi đào đỏ mọng của nàng.

Hắn xúc động đến mức muốn hôn nàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã có ý nghĩ như vậy.

Mỗi lần nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, hắn thậm chí muốn liếm mình hôn nàng, nhưng vì nàng là 'nam nhân', hắn đành phải khắc chế dục vọng của chính mình, nếu nàng là nữ tử, hắn có thể hôn nàng.

Dục vọng cuối cùng đã chiến thắng lý trí, hắn cúi đầu hôn lên môi của nàng, c

àng hôn càng sâu, chỉ muốn hưởng thụ thêm nhiều vị ngọt ngào.

Không thể kiềm chế, bàn tay to lớn ở trên người nàng dao động, tùy ý vuốt ve những đường cong mê người của nàng.

Hắn chưa từng có khát vọng chiếm hữu một nữ nhân nào như thế này!

"Ông trời..."

Minh Vương hữu hộ pháp Ảnh Tử đứng ở bên ngoài xém chút hét ầm lên, may mắn tả hộ pháp Âm Dạ kịp thời bịt miệng của nàng.

"Đi mau!"

Tính cảnh giác của Vương rất cao, nếu không phải hiện tại hắn dự đoán người thì hai bọn họ đã sớm bị phát hiện.

Hai vị hộ pháp giống như tội phạm nhanh chóng chạy trốn khỏi hiện trường, sợ bị Minh Vương tóm được.

Âm Dạ hờ dãi một tiếng, bắt đầu đi lác lác đầu:

"Không thể tin nổi, Vương cư nhiên có cái loại ham mê này!"

Trong lòng hắn, Vương chính là thần, không thể tưởng tượng nổi ngài lại là kẻ đoạn tụ, thừa dịp vị thiếu niên kia hôn mê mà đem hắn ăn luôn.

"Bây giờ phải làm sao?"

Ảnh Tử luôn luôn lãnh đạm giờ cũng bắt đầu lo lắng.

Âm Dạ trừng mắt nhìn nàng:

"Ta làm sao mà biết!"

Bản mặt luôn lạnh lùng, làm như hắn thiếu nàng tiền không bằng!

"Vương là võ lâm chí tôn trong tương lai, tuyệt đối không thể có loại sở thích biến thái như vậy!"

Nếu để truyền ra ngoài tôn nghiêm của Minh Cung còn đâu?

"Có lẽ chúng ta nên khuyên nhủ ngài."

"Vương có lệnh, khi ngài ở bên ngoài, không cho phép chúng ta tùy tiện xuất hiện trước mặt."

Bọn họ chỉ có thể âm thầm đi theo, có việc trọng đại cũng chỉ âm thầm hỗ trợ.

Âm Dạ suy tư một hồi rồi nói:

"Tìm Công Tôn tiên sinh!"

Công Tôn tiên sinh là người túc trí đa mưu, là quân sư của Minh Cung, nhất định ông ấy sẽ có biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Đầu óc ngọc ngách. edit

Ngủ suốt một ngày một đêm, Thanh Thanh rốt cuộc đã tỉnh lại.

Một ngày một đêm mê man khiến cho đầu óc nàng cảm thấy nhức nhối. Nàng ngồi lên day day huyết thái dương, đưa mắt nhìn ngó xung quanh.

Xem ra nơi này là chỗ ở của thợ săn, tại sao nàng lại ở đây?

Nàng nhớ rõ mình bị bộ dạng khủng bố của Đoạn Tiêu dọa chết khiếp, sau đó té xỉu. Trước khi ngất đi, mơ hồ cảm giác được Đoạn Tiêu đã ôm nàng. Ký ức cuối cùng của nàng là Đoạn Tiêu trong nháy mắt đã ôm được nàng.

Tại sao nàng lại ở chỗ này? Chắc là Đoạn Tiêu đã mang nàng đến đây?

Không xong rồi, không biết hắn có phát hiện nàng là nữ tử hay không? Nếu bị phát hiện, nàng phải đối mặt với hắn như thế nào bây giờ? Hành vi lớn mật

kia của nàng làm sao mà giải thích?

Thanh Thanh cúi đầu, vội vã nhìn quần áo trên người mình. May mắn, quần áo của nàng vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, trong lòng cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm.

"Tần huynh đệ, ngươi tỉnh rồi."

Đoạn Tiêu đột nhiên xuất hiện ở cửa, chặn đứng dòng suy nghĩ miên man của nàng.

Thanh Thanh gượng cười vài tiếng:

"Đúng vậy, đúng vậy."

Hắn gọi nàng là huynh đệ, chắc hẳn chưa phát hiện ra nàng là nữ tử.

Thanh Thanh đang tự hỏi tại sao hắn lại không phát hiện, phát giận ánh mắt Đoạn Tiêu nhìn nàng thích thú:

"Có đói bụng chưa, ta đã nướng một con chim trĩ."

Nghe đến chim trĩ, Thanh Thanh hình như ngửi được mùi thịt nướng thơm phức, dạ dày lập tức phát ra tiếng kêu biểu tình. Mặt nàng đỏ ửng:

"Đại ca, ta đói bụng!"

"Mau ra đây!" Đoạn Tiêu làm như không nghe thấy tiếng bụng nàng sôi ráo.

"Được!" Thanh Thanh ngược ngừng cúi đầu treo xuống giường, bộ dạng e thẹn càng thêm quyến rũ.

Lúc này đã là hoàng hôn, ánh sáng trời chiều bao phủ khắp mặt đất. Nơi nơi ánh vàng rực rỡ.

Con mưa ngày hôm qua tuy lớn nhưng chỉ có một trận rồi thôi. Trời hôm nay tốt lắm, sớm đã không còn thấy dấu vết của trận mưa hôm trước, Thanh Thanh căn bản đã đem những chuyện xảy ra quên sạch sẽ.

Trước căn phòng nhỏ đã có một đồng lửa, con chim trĩ vàng thơm trên đồng lửa đã hấp dẫn Thanh Thanh.

Nàng cười hi hi ngồi xuống bên cạnh Đoạn Tiêu, nhìn con chim trĩ mà chảy nước miếng.

Đoạn Tiêu xé một cái đùi chim đưa cho Thanh Thanh.

"Cẩn thận nóng!"

Trong giọng nói của hắn tự nhiên toát ra vẻ chiều chuộng.

Thanh Thanh sớm đã quen được hắn yêu chiều, ngoan ngoãn gật gật đầu, hai lúm đồng tiền đẹp như hoa:

"Cảm ơn đại ca!"

Nhìn bộ dạng ăn uống giống như trẻ con của Thanh Thanh, khoé miệng Đoạn Tiêu bắt đầu nhếch lên.

Chưa một ai có thể khiến cho trái tim hắn rung động, cũng không ai cho hắn biết được thế nào là cảm giác vui buồn, bắt đầu từ khi hắn sinh ra, luôn là người khác hầu hạ hắn, nguyên lai chưa bao giờ hầu hạ người khác.

Gặp Tần Vân, mọi việc đều đã thay đổi!

Tần Vân, thực sự là tên thật của nàng sao?

Thanh Thanh đang ăn vui vẻ thì phát hiện ra Đoạn Tiêu có vẻ khác thường, nàng kỳ quái hỏi:

"Đại ca, huynh cười cái gì?"

Nụ cười của đại ca quả thực rất ngọt ngào, giống như...nam nhân đang yêu. Hắn đang nghĩ đến người mình yêu? Trong lòng Thanh Thanh đột nhiên lạnh toát, nụ cười trên môi cũng biến mất.

"Không có gì."

Đoạn Tiêu không giống như nàng, ánh mắt hắn nhìn nàng tràn ngập nhu tình, chỉ có Thanh Thanh ngốc nghếch không phát hiện ra!

Thanh Thanh lén lút liếc trộm hắn một cái, lo lắng nói:

"Huynh đang nghĩ đến người trong lòng sao?" Nàng sợ hãi, sợ hấn đã có người yêu thương.

Đoạn Tiêu nhếch môi:

"Đúng, ta đang nghĩ đến người trong lòng."

Trái tim Thanh Thanh càng lạnh, giọng nói thuần chân:

"Đại tâu là người như thế nào?"

Nàng có thể so được với nàng ấy không?

"Nàng rất đẹp, như hoa như ngọc, nhất là đôi mắt trong veo như nước hồ thu, tính cách có chút tùy tiện, không câu nệ tiểu tiết."

Hấn nói, rõ ràng là nàng a!

Tùy tiện, ngây ngô? Giống nàng thiệt nha. Đại ca thích nữ nhân như vậy sao? Nếu không có nữ tử kia, đại ca chắc hẳn sẽ yêu nàng.

Thanh Thanh nhìn chăm chăm vào đồng lửa, có chút thất thần:

"Nàng ấy...tên gì?"

Đoạn Tiêu cười rất bí hiểm, không tự chủ toát ra vẻ như tình:

"Nàng gọi...Vân nhi."

Cô gái nhỏ này rốt cuộc tên là gì? Ngay cả bản thân hắn cũng không biết. Nếu nàng không muốn nói, hắn gọi nàng là Vân nhi cũng không sai.

"Ừm."

Đầu óc ngốc nghếch của Thanh Thanh căn bản không hiểu ra ẩn ý trong lời nói của Đoạn Tiêu!

"Người không biết tên hai người rất giống nhau sao?"

"Có a, không lẽ huynh cảm thấy tên hai chúng ta giống nhau nên mới kết bái với ta, mới đối xử tốt với ta như vậy, có đúng không?"

Thanh Thanh cố chịu đựng nỗi đau đón trong lòng, bình tĩnh hỏi hắn.

Nàng thực sự không phải chỉ ngốc bình thường!

"Người nói thử xem" Đoạn Tiêu không trả lời trực tiếp.

"Đại tâu nhất định rất đẹp, ít nhất so với ta... muội muội của ta đẹp hơn." Thanh Thanh cố ý nói một cách thoải mái, dùng lời lẽ trêu chọc hất:

"Đáng tiếc đại ca đã có người trong lòng, nếu không ta cũng muốn đem muội muội giới thiệu cho huynh."

Trái tim nàng chùng xuống, đau đến mức không thể thở nổi. Vậy mà trên mặt lại không hề biểu lộ một chút cảm xúc nào!

Muội muội? Trong mắt Đoạn Tiêu hiện lên một tia sáng kỳ dị:

"Muội muội của người tên gì?"

"Muội muội của ta gọi là Vân..." - Nàng mau chóng sửa lại: "Thanh Thanh."

Nàng họ Tần, muội muội của nàng làm sao có thể mang họ Vân, thật sự là ngốc a!

Chữ Vân kia tuy rất mơ hồ nhưng Đoạn Tiêu vẫn nghe được.

Hai chữ Tần Vân, đúng là đồng âm với Vân Thanh Thanh.

Thanh Thanh, là tên của nàng.

"Thanh Thanh, tên rất hay!"

Đoạn Tiêu nói đầy ẩn ý:

"Ồ trong lòng ta, nàng là người tốt nhất!"

"Đại tẩu sao? Nàng nhất định là một đại mỹ nhân?"

Thanh Thanh đứng dậy:

"Đại ca, ta không khoẻ, ta đi vào trước!"

Thanh Thanh quay người lại, trong con ngươi đọng đầy nước mắt.

Hoá ra hần sớm đã có người trong lòng, chỉ là nàng tự đa tình mà thôi.

Sự dịu dàng của hần là dành cho Tần huynh đệ, không phải cho Vân Thanh Thanh.

Bọn họ chỉ có thể làm huynh đệ.

Chờ đã, bọn họ vốn dĩ là huynh đệ mà. Tại sao khi nghe đại ca nói có người trong lòng nàng lại có cảm giác thương tâm? Chẳng lẽ... nàng đã yêu đại ca?

Nàng yêu thương đại ca? Chuyện này bắt đầu từ khi nào? Nàng như thế nào lại không nhận ra?

Tại sao lại yêu thương hần? Bắt đầu từ khi nào? Nàng cũng không biết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28: Ngủ chung một giường. edit

Nhìn bóng dáng Thanh Thanh, Đoạn Tiêu nở nụ cười bí hiểm.

Cô gái nhỏ kia đã ghen rồi!

Nữ tử mà hần thích chính là nàng, còn ghen làm gì!

Nha đầu kia thật ngốc nghếch, đến bao giờ mới phát hiện ra hần đối với nàng có tình ý?

Chưa kể đến nàng từng thấy hần lỗ thề, nếu hần nói ra bản thân đã phát hiện nàng là nữ tử, nàng nhất định sẽ rất xấu hổ. Thôi thì cho nàng thêm một chút thời gian. Trong suốt thời gian này, hần sẽ không ngừng ám chỉ, để cho nàng biết được tâm ý của hần.

Lúc nào hần bắt đầu yêu nàng?

Có lẽ là lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng ở thanh lâu.

Yêu phải một nha đầu ngốc nghếch chính là nỗi bất hạnh của hần!

Nàng ngây ngô, nhưng ít ra cũng còn biết mình thích hần, hai người bọn họ đều yêu thích đối phương.

Đoạn Tiêu ngồi bên đống lửa, trên môi còn mang theo một tia mỉm cười.

Thanh Thanh từ trong phòng nhỏ ló đầu ra, mắt đỏ như chú thỏ con, cúi đầu xuống:

"Đại ca, xin lỗi."

Đoạn Tiêu đứng lên, đi đến bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, giả bộ không hiểu chuyện:

"Ngươi khóc cái gì, kẻ nào bắt nạt ngươi?"

"Không có, chỉ là ta nghĩ đến muối muối."

Nàng đã từng cầu trời cho hai ả muối muối kia không tồn tại, làm sao còn tâm trí mà nhớ đến bọn họ, ngay cả nàng cũng không tin rằng lý do này sẽ lừa được Đoạn Tiêu.

"Uh."

Đoạn Tiêu 'chợt hiểu ra':

"Muội muội của ngươi là người như thế nào? Đáng để Tàn 'huynh đệ' ngươi nóng ruột nóng gan."

"Thanh Thanh rất giống đại tẩu, tính tình ngây ngây ngô ngô, ngày nào đó bị đem đi bán còn giúp người ta kiếm tiền."

Nàng tuy rằng mơ hồ nhưng khi có chuyện lớn thì không hề hàm hồ.

"Còn gì nữa?" Đoạn Tiêu nhìn nàng cười gian.

"Thanh Thanh không giống như nữ hài tử, ngược lại có phần tùy tiện giống nam nhân. Ách, có đôi khi hơi lỗ mãng một chút, lúc tức giận thì rất nóng nảy, nhiều thời điểm có thể mắng lời thô tục."

Nói đến đây, Thanh Thanh có chút hổ thẹn.

Đoạn đại ca tao nhã là thế, mà nàng lúc tức giận giống y như một người đàn bà chanh chua.

"Án."

Đoạn Tiêu cúi đầu nhìn đôi mắt trong veo của nàng, trán của hắn dường như chạm vào đỉnh đầu nàng, vừa thân mật vừa có chút mờ ám. Thực đáng tiếc, Thanh Thanh từ nhỏ sống giữa một đám nam nhân lại không hề chú ý.

Thanh Thanh vội nói tiếp:

"Thanh Thanh cũng có ưu điểm đó. Nàng tinh thông cảm kỳ thi họa, đặc biệt là câu đối."

"Thế ư? Nếu Thanh Thanh cô nương giỏi làm thơ, ngươi thân là huynh trưởng của nàng, tài văn chương nhất định rất cao thâm."

Khoé miệng Đoạn Tiêu hàm chứa ý cười, hắn đang muốn thưởng thức tài văn chương của cô gái nhỏ này.

Thanh Thanh cười cười:

"Ta cùng nàng không khác nhau là mấy."

Vốn là cùng một người, tự nhiên sẽ không khác nhau!

"Không biết ta có vinh hạnh được nghe 'Thanh đệ' ngâm một bài?"

Ý cười trong mắt Đoạn Tiêu càng lúc càng sâu, đã lộ lên một tia tính kế.

"Thanh đệ", nghe qua cùng 'Tàn đệ' không khác nhau là mấy, kỳ thực hắn nên gọi nàng là Thanh Thanh muội muội mới đúng!

Thanh Thanh quay đầu, nhìn cây cối trong rừng, buồn bã nói:

"Tiền bất đoạn, lý hoàn loạn, biệt ly sầu. Biệt thị nhất bàn tư vị tại tâm đầu." Ngữ điệu ai oán triền miên, vừa nghe đã biết là do một nữ tử thốt ra. (Tiền biệt không thành, tâm phiền ý loạn, nỗi khổ biệt ly. Hay đó chỉ là một cảm giác bình thường trong lòng ta)

Nàng càng ngày càng không hiểu nổi mình, rõ ràng là không liên quan, tại sao nàng lại yêu thương hắn?

Hắn chỉ coi nàng là huynh đệ, rồi sẽ có một ngày, hắn sẽ kết hôn với người khác, nàng cũng phải lập gia đình, bọn họ thủy chung vẫn cách biệt a.

Nỗi buồn ly biệt. Còn chưa chia lìa mà trong lòng nàng đã có nỗi buồn ly biệt.

Có lẽ, bọn họ nên chia tay. Nếu còn tiếp tục như vậy, nàng sợ mình càng lún càng sâu.

"Hỏi thế gian tình là vật chi?"

Mà gấn bó chẳng màng sinh tử

Lữ khách kẻ trôi nam người đất bắc

Lúc mỗi chân chột nhớ thưở hàn vi

Khi hoan lạc vui vầy

Lúc chia ly đau khổ

Tất cả chỉ vì một nữ nhi

Lời người nói ra

Đã xa tít trên tầng mây vạn dặm

Tuyết chiều trên Thiên Sơn

Bóng lẻ ấy biết về đâu."

Thanh Thanh cười khổ:

"Hỏi thế gian tình là vật chi? Tại sao biết rõ là đau khổ, vậy mà càng lúc lún càng sâu."

Tiểu nha đầu này, quả thực ngốc đến hồ đồ!

Đoạn Tiêu khoanh tay trước ngực, đồng dạng cười khổ:

"Nữ tử mà ta thích không biết tâm ý của ta, ta phải làm sao đây?"

Nàng khổ, hẳn so với nàng còn khổ hơn. Mỹ nhân bên người, chỉ có thể nhìn không thể ăn, ngay cả chạm cũng không thể.

"A?" Thanh Thanh ngẩn người:

"Đại tẩu không biết tâm ý của huynh?"

"Nữ nhân kia ngây ngây ngô ngô, đương nhiên không biết tâm ý của ta."

Đoạn Tiêu đen tối đi lại gần nàng, hơi thở nam tính của hắn vây lấy nàng.

Đoạn đại ca làm sao vậy? Ánh mắt hắn nhìn nàng rất gian xảo a, chẳng nhẽ... đây chính là đoạn tụ trong truyền thuyết?

Không đúng a, rõ ràng hắn đã có nữ tử yêu mến.

Chẳng nhẽ hắn thích nữ tử tên giống như nàng, tính cách cũng giống nàng, mà nữ tử kia lại không để ý đến hắn, cho nên hắn thay đổi mục tiêu?

Đại ca...Sẽ không biến thái đấy chứ?

Tuy nói nàng là nữ tử, nhưng hắn cũng đâu có biết!

Thanh Thanh nuốt một ngụm nước miếng, lui vào trong cánh cửa:

"Đại ca, ta muốn đi nghỉ."

Đoạn Tiêu vịn tay vào cánh cửa, trong mắt hiện lên một tia trêu đùa:

"Ta ngủ cùng người."

"A?"

"Chỉ có một chiếc giường, chúng ta đương nhiên là phải ngủ cùng." Thuận tiện ăn thêm chút đậu hũ mềm. Không thể đem nàng ăn vào bụng thì chấm mút một chút cũng đỡ! (ca ca háo sắc quá, má em đỏ rồi đây này)

"A!"

Thanh Thanh sợ tới mức lui lại phía sau, hệt chân, ngã lảo quay ra giường.

"Đại ca...Chuyện này....Ta không quen ngủ chung giường với người khác."

"Đều là nam nhân, cần gì phải sợ."

Đoạn Tiêu nhàn nhã ngồi bên cạnh nàng, ánh mắt ở trên người nàng quét lên quét xuống.

Ánh mắt hắn thật đáng sợ, giống như muốn đem nàng... ăn luôn.

"Chuyện này..."

Thanh Thanh ôm lấy cái gối:

"Huynh ngủ trên này đi, đệ ngủ dưới sàn."

Thà ngủ dưới sàn chứ không thể ngủ bên cạnh con sói nguy hiểm này!

"Như vậy sao được, ta là đại ca, làm sao để cho huynh đệ ngủ dưới sàn được."

Nàng ngủ dưới sàn, hẳn lấy đâu ra đậu hũ để ăn?

"Vây... Vây huynh ngủ dưới sàn đi."

"Đã là cuối thu, sàn nhà ẩm ướt, không nên ngủ sàn."

"Ách, ta thật sự không quen ngủ với người khác. Huynh cứ ngủ đi, ta không ngủ nữa."

"Cần gì khách khí với đại ca như vậy." Đoạn Tiêu cười gian, nhanh tay chụp tới, thân thể mềm mại của Thanh Thanh đã bị hắn ôm ở trong tay.

Thanh Thanh bị hắn đánh lén đột ngột thì hoảng sợ, nhin không được thét chói tai:

"Đại ca... đại ca, huynh...huynh...làm gì?"

Sẽ không xảy ra chuyện kia đó chứ?

Đoạn Tiêu xoay người đè chặt Thanh Thanh:

"Cùng nhau ngủ."

Chúa ơi, đây là tình trạng gì a. Một nam nhân như đại ca tự nhiên đem một 'nam nhân' như nàng đặt ở dưới người. Nếu nói hắn bình thường, quý cũng không tin tưởng!

Thanh Thanh nhắm mắt lại thét lên:

"Đại ca, ta là nam nhân a. Cho dù ta rất giống Vân nhi cô nương thì người cũng không thể phi lễ với ta."

Đoạn Tiêu cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên tóc của nàng:

"Ta thích nam nhân."

"A?"

Thanh Thanh tròn mắt, tròng mắt suýt nữa rớt ra, lười riu lại:

"Đại ca, ngươi, ngươi...thích nam nhân?"

"Ngươi nghĩ sao?"

"Đại ca, chúng ta là huynh đệ, người làm sao có thể...Ai da, buông mau!"

Hai tay Thanh Thanh để trong ngực hắn, sợ hắn sẽ phát hiện bộ ngực mềm mại của nàng. Ngực nàng thuộc loại nhỏ xinh, cho nên không quán lại, chỉ cần chạm vào, nhất định sẽ có cảm giác.

"Có rất nhiều huynh muội kết bái trở thành vợ chồng, tại sao chúng ta không thể?"

Lời nói của hắn đầy ẩn ý.

"Nhưng mà...chúng ta đều là nam a." Mặt Thanh Thanh đã tái đi rồi.

Đại ca mà nàng thầm mến lại là kẻ đồng tính luyến ái, đây là mối tình đầu của nàng a, ô.. ô...thiên lý ở đâu chứ?

"Nam nhân thì sao?"

Đoạn Tiêu nhìn sắc mặt khó coi của Thanh Thanh thì không đành lòng dọa nàng nữa, hắn nghiêng người qua, đem nàng ôm chặt vào lòng, nói một cách dịu dàng:

"Ngủ đi, ta không đối với ngươi như vậy nữa."

Thanh Thanh vẫn nom nớp lo sợ, chỉ khi nghe thấy tiếng thở đều đều của Đoạn Tiêu, biết hắn đã ngủ, nàng mới yên tâm nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

"Trời ơi, ta thật không dám tin, Vương cư nhiên cường bạo một nam nhân. Ngươi không thấy đâu, mặt của tên tiểu tử họ Tần kia đã tái đi. Vương còn nói ngài thích nam nhân, thậm chí nói cùng tiểu tử kia kết làm vợ chồng..."

Ám Dạ thao thao bất tuyệt, nói với Ảnh Tử những chuyện vừa xảy ra.

Sắc mặt Ảnh Tử tối đến cực điểm:

"Ngươi chắc chứ?"

Nàng thực hận mình võ công kém cỏi, không dám tiếp cận Vương.

"Đương nhiên, Vương không phát hiện ta vì ngài còn bận tán tỉnh tiểu tử kia."

"Làm sao bây giờ?"

"Còn làm sao nữa? Trực tiếp giết chết tên tiểu tử kia!"

"Không được, Vương sẽ giết chết chúng ta!"

"Vậy đi tìm Công Tôn tiên sinh!"

"Ngươi đi đi, ta bám theo Vương."

"Tiểu thư, ngươi đi theo Vương? Võ công của ngươi ngay cả bảo vệ bản thân mình còn không xong."

Ảnh Tử tuy là cao thủ tuyệt đỉnh nhưng võ công so với Đoạn Tiêu còn kém xa.

"Ta về Minh Cung tìm Công Tôn tiên sinh."

"Vậy ngươi còn lại nhai làm gì? Không mau đi đi. Đừng nói cho Vương thêm một cơ hội, ngươi cũng nhìn thấy rồi đó, cho Vương cơ hội kết quả khiến cho 'bệnh tình' của ngài càng lúc càng nghiêm trọng."

Ảnh Tử trừng mắt nhìn hắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Đoạn tụ.

edit : Jun

Ngày hôm sau, mặt trời lên từ rất sớm.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua khung cửa sổ, chiếu vào hai kẻ đang ôm nhau ngủ trên giường.

Ánh sáng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh, đẹp đến say lòng người.

Đoạn Tiêu nhìn khuôn mặt kiều diễm của nàng, ở trong lòng rên rỉ thống khổ. Nha đầu này thật là ngốc nghếch, hắn đã ám chỉ rõ ràng đến như thế, tại sao nàng lại không nhận ra? Hắn thực sự muốn bỏ đôi cái đầu nhỏ nhắn của nàng ra để nhìn xem bên trong chứa đựng những thứ gì!

Nàng 'um' một tiếng, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi, bộ dáng mê người đến cực điểm!

Đoạn Tiêu không cần suy nghĩ nhiều, cúi đầu xuống hôn lên môi nàng.

Thanh Thanh hét hoảng tỉnh dậy, ngay lập tức cảm thấy khó thở, hơn nữa còn cảm nhận được một thứ gì đó mềm mềm, ướt át và nóng bỏng đang ở trong miệng nàng, không ngừng nhích tới nhích lui, khiến kích đầu lưỡi của nàng.

Cái gì vậy a? Không phải là rắn độc chạy vào đây chứ?

Thanh Thanh lập tức mở mắt, đôi mắt to chớp chớp vài cái, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Đoạn Tiêu gần trong gang tấc, cơ hồ chạm vào mặt nàng.

"Cứu mạng a..."

Thanh Thanh gào lên một tiếng, dùng hết sức đẩy Đoạn Tiêu ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh đỏ bừng, càng tăng thêm phần quyến rũ. Đoạn Tiêu cười gian, còn chưa đã thêm:

"Ngươi thực ngọt."

"Ách."

Thanh Thanh toàn thân nổi da gà, cùng nam nhân hôn môi còn có thể say mê như vậy, hẳn thật sự rất biến thái a.

Đoạn Tiêu tới gần Thanh Thanh, trong con ngươi dâng lên một ngọn lửa ham muốn cháy bỏng, giọng hắn khàn khàn:

"Đừng cự tuyệt ta!"

Giọng nói dịu dàng mang theo sức quyến rũ chết người khiến cho Thanh Thanh suýt bị chinh phục. Nhưng khi nghĩ đến việc hắn yêu nam nhân thì nàng lập tức tỉnh lại. Thanh Thanh không kịp đi giày đã nhảy phốc xuống giường, vội vội vàng vàng tông cửa chạy trốn.

Thanh Thanh vốn định cứ thế chạy đi, nhưng lại phát hiện mình không có mang giày, ảo não ngồi trên mặt đất. Chủ nhân trước kia của cái cơ thể này không có bó chân, thế nên nàng đương nhiên không phải tam tấc kim liên*. Nhưng mà, chân trần không có khả năng đi đường núi!

Thanh Thanh càng nghĩ càng cảm thấy ghê tởm, một nam nhân giống như Đoạn Đại ca tại sao có thể là kẻ không bình thường. Quả thật nhìn người không thể nhìn tướng mạo a!

Ô, mối tình đầu của nàng. Lần đầu tiên nàng yêu một nam nhân, lại phát hiện hắn là người không bình thường.. Đoạn tình yêu này còn chưa kịp bắt đầu đã bị bóp chết khi còn nằm trong nôi!

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, Đoạn Tiêu đã đi đến bên cạnh nàng, trong tay còn cầm theo đôi hài của nàng.

"Đi vào."

Đoạn Tiêu đột nhiên xuất hiện khiến cho nàng sợ đến thót tim, Thanh Th

anh lập tức né tránh, nhìn Đoạn Tiêu một cách đề phòng:

"Đại ca, ngươi muốn làm gì?"

Đừng nói là hắn muốn cưỡng bạo nàng? Nàng là một nữ nhân a!

"Đi giày vào, chúng ta xuống núi."

Giọng nói của hắn rất bình thản, không hề có một tia khác thường.

Thanh Thanh nhận lấy đôi giày đi vào chân, thỉnh thoảng vẫn len lén liếc mắt nhìn Đoạn Tiêu một cái. Đẹp trai như vậy mà lại là gay, không biết đã làm tan vỡ trái tim của bao nhiêu cô gái ngây thơ!

Trên đường xuống núi, Thanh Thanh vẫn như cũ cúi đầu, cố ý cùng Đoạn Tiêu duy trì một khoảng cách nhất định.

Đoạn Tiêu biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, cũng không hề chủ động bắt chuyện với nàng.

Nha đầu kia thật cứng miệng, đã ép nàng đến như vậy mà còn không chịu thừa nhận mình là thân nữ nhi. Xem ra, hắn phải nghĩ một biện pháp khác. Nếu tiếp tục khinh bạc nàng, sẽ chỉ khiến cho nàng sợ hãi thêm thôi.

"Tần đệ, tối nay ta sẽ mang ngươi đến một chỗ rất vui."

Sau khi xuống núi Đoạn Tiêu lại tiếp tục xếp đặt cạm bẫy chờ Thanh Thanh nhảy vào.

"Đi đâu?"

Thanh Thanh nói chuyện với Đại ca vẫn cảm thấy có chút nặng nề.

Đoạn Tiêu cười bí hiểm: "Đi rồi ngươi sẽ biết."

Nhìn nụ cười của hắn khiến cho Thanh Thanh cảm thấy hắn dường như đang có âm mưu gì đó.

"Được rồi." Đi thì đi, ai sợ ai chứ!

Nụ cười của Đoạn Tiêu càng lúc càng quý dị, giống hệt một con hồ ly tinh.

Thanh Thanh tự nhiên run lên một cái, cảm thấy bản thân dường như rơi vào một cái bẫy.

"Đại ca, ta có thể hỏi người rốt cuộc là ai không?"

Hai ngày rồi, nàng vẫn nhớ như in cái cảnh Đoạn Tiêu chế ba tên cường đạo ra làm mấy khúc. Người ở trong giang hồ, không thể không giết người. Sau khi nỗi sợ hãi ban đầu trôi qua, Thanh Thanh đối với Đoạn Tiêu đã không còn e ngại.

"Sau này người sẽ biết."

Dù sao thân phận của hắn cũng có chút đặc biệt, không có cách nào nói ra. Có lẽ hắn sẽ nói cho nàng sau, lúc nàng đã trở thành nữ nhân của hắn.

"Đại ca, võ công của người rất cao phải không?"

Không biết hắn có thể dạy cho nàng một chút không?

"Bình thường."

Đúng là rất bình thường, ước chừng chỉ xếp thứ nhất, thứ hai trong thiên hạ mà thôi. (Đại ca khiêm tốn đến phát sợ)

Thanh Thanh cười hắc hắc:

"Có thể dạy cho ta không?"

"Người muốn học?"

Đoạn Tiêu cười như không cười. Tiểu nha đầu này thật kỳ lạ, vừa rồi còn không nói với hắn một câu, vậy mà bây giờ lại quấn quýt cạnh bên.

"Đúng vậy, đúng vậy." Thanh Thanh gật đầu quả quyết.

"Sau này ta sẽ dạy cho người."

Sau khi nàng trở thành nữ nhân của hắn, nàng muốn học cái gì cũng được.

"Thanh Thanh."

Mộ Dung Thiên Lý bất giác gọi tên của Thanh Thanh, hắn cảm thấy hình như mình vừa nhìn thấy bóng dáng của nàng.

"Thanh Thanh ở đâu?"

Mộ Dung Thiên Thủy chưa từng gặp mặt Thanh Thanh, mở to hai mắt nhìn ngó xung quanh.

Mộ Dung Thiên Lý dụi dụi mắt:

"Có lẽ là ta nhìn lầm, người vừa rồi rõ ràng là nam tử."

Nhất định là do hắn quá nhớ Thanh Thanh nên cặp mắt mới có vấn đề.

"Nam tử." Mộ Dung Thiên Thủy kêu lên một tiếng: "Muội biết rồi!"

"Muội biết cái gì?" Mộ Dung Thiên Lý bất mãn hỏi.

"Nàng cải trang làm nam nhân."

"Cái gì?" Mộ Dung Thiên Lý ngẩn ngơ: "Nàng cải trang làm nam nhân."

Thiên Thủy gật gù đầu:

"Đương nhiên, Mộ Dung gia cùng Vân gia tìm nàng đã hai tháng nay, ngay cả một chút manh mối cũng không có, là do nàng đã cải trang làm nam nhân. Chúng ta vẫn luôn đi tìm nữ tử, ai ngờ đại tẩu tương lai đã cải trang làm một thiếu niên, cho nên có đi hỏi thăm cách mấy cũng vô dụng mà thôi."

Đây là kinh nghiệm sau những lần trốn nhà đi chơi của Thiên Thủy.

Mộ Dung Thiên Lý vỗ vỗ đầu, lập tức tỉnh ngộ:

"Đúng vậy!"

Hắn khẳng định mình không hề nhìn nhầm, thiếu niên vừa rồi chắc chắn là Thanh Thanh, cách duy nhất để giải thích chuyện này chính là nàng đã cải trang làm nam nhân.

"Nhưng không biết đại tẩu tương lai đã đi đâu?"

Thiên Thủy có chút uể oải.

Sau khi đại tẩu tương lai mất tích, nàng bị đại ca kéo lê khắp thiên hạ để đi tìm đại tẩu, đã lâu rồi nàng không được ngủ một giấc thật ngon. Nếu không thấy đại ca nhớ nhung đại tẩu đến cháy ruột cháy gan thì nàng đã sớm chuồn đi mất.

Vất vả lắm mới thấy được bóng dáng của đại tẩu, không ngờ cuối cùng cũng để mất nốt.

Mộ Dung Thiên Lý ngẫm nghĩ một lúc:

"Nàng nhất định còn ở lại trong thành, chúng ta chia nhau đi tìm."

"Giờ Dậu gặp lại ở cửa đông." Thiên Thủy cũng đồng ý cách làm của hắn.

*Tam tác kim liên : hay còn gọi là ba tác sen vàng. Ngày xưa vào thời phong kiến, bên Trung Quốc có tục lệ bó chân cho những bé gái. Bàn chân đẹp phải là bàn chân nhỏ (ba tác vào khoảng 77mm), càng nhỏ lại càng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 30: Người, sói đánh nhau.

edit : Jun

Có đánh chết Thanh Thanh cũng không nghĩ tới, nơi mà Đoạn Tiêu đưa nàng đến lại là...thanh lâu.

Không phải Đoạn Tiêu chỉ thích nam nhân thôi sao? Vì cái gì lại đi đến thanh lâu? Không lẽ hắn là loại người nam nữ đều ăn hết?

Đúng rồi, thời điểm đầu tiên nhìn thấy hắn là lúc hắn đang trêu ghẹo kỹ nữ. Xin thứ cho nàng đã dùng từ thô lỗ, nhưng sự thật đúng là như thế!

Không cần nghĩ nhiều, Đoạn đại ca tuyệt đối là tên biến thái nam nữ đều ăn!

Trời ơi, tại sao nàng không sớm phát hiện ra chuyện này?

Không biết bây giờ phát hiện có còn kịp không nhỉ? (muộn rồi tý ơi, tỷ chuẩn bị rơi vào miệng sói đi)

"Tần huynh đệ, mời đi."

Đoạn Tiêu cười gian xảo khi nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của nàng.

"Đại ca, huynh đi trước."

Thanh Thanh làm bộ ung dung.

Nàng đâu có thích đến thanh lâu, lần trước là muốn khảo sát nhân phẩm của Mộ Dung Thiên Lý, cho nên mới ép bản thân đi đến đó, nhưng lần này... Ô, ô. Nàng muốn tố cáo Đoạn Tiêu nhưng biết chắc là không làm được.

Hai người cùng nhau vào thanh lâu, Đoạn Tiêu còn cố ý gọi thêm hai vị cô nương.

Đoạn Tiêu hưởng hết ngọc thể mềm mại cùng hương thơm dịu ngọt, còn Thanh Thanh lại coi họ như rắn rết mà lẩn tránh.

"Công tử, nô gia mời chàng một ly."

Nàng ta nép sát vào lòng Thanh Thanh, bàn tay mềm mại không xương cố ý hoặc vô ý ở trên ngực nàng sờ loạn.

"Ngươi...Ngươi tránh ra!"

Thanh Thanh lập tức đẩy nàng ra, kéo lại quần áo, sợ bị sắc nữ kia cưỡng gian.

Thanh Thanh mặc y phục của nam nhân, tuấn tú mà phong nhã, nàng vừa mới bước đến cửa đã có không ít cô nương có ý va phải nàng. Còn vị nữ tử trước mắt này, dường như nàng ta có ý đồ ăn sống nàng.

"Công tử, có gì phải sợ, đến đây."

Nàng ta lại tiếp tục đi lên, hai tay ôm lấy cổ của nàng, cái miệng nhỏ nhắn ở trên mặt nàng hôn nhẹ một cái.

Toàn thân Thanh Thanh nổi da gà.

Vân Thanh Thanh nàng xui đến tám đời, bị nam nhân ăn đậu phụ cũng chịu thôi, vậy mà hiện tại đến cả nữ nhân cũng muốn bắt nạt nàng. Làm nữ nhân nguy hiểm, cái trang nam nhân lại càng nguy hiểm hơn!

"Người...Người đừng có dựa sát như vậy!"

Toàn thân Thanh Thanh cảm thấy không thoải mái.

Cô nương bên người Đoạn Tiêu rất an phận, ngoan ngoãn uống rượu không nói lời nào. Chuyện này đương nhiên là do hấn lén sắp đặt. Hấn đâu dám để cho Thanh Thanh thấy hấn cũng một nữ nhân khác ở chung một chỗ.

"Tiểu đệ, ngươi không thích nàng sao?"

"Đúng vậy."

Thanh Thanh giả bộ cười cười:

"Ta muốn cùng đại ca uống rượu, có thể để các nàng đi ra ngoài được không?"

Nha đầu kia, xem nàng có thể chịu đựng đến khi nào?

"Có thể."

Đoạn Tiêu hướng hai vị cô nương nháy mắt một cái, bọn họ lập tức hiểu chuyện mà rút lui ra ngoài.

"Tần huynh đệ, ngươi có gì muốn nói."

Đoạn Tiêu tới bên cạnh Thanh Thanh, khuôn mặt mười phần gian xảo.

Thanh Thanh vội vã né tránh:

"Đại ca, uống rượu, uống rượu đi."

Nói xong chính mình nâng chén lên, đem rượu đổ vào trong miệng.

Đoạn Tiêu nhếch môi cười, vui vẻ cùng nàng uống rượu.

"Tần đệ, uống bằng chén không thú vị lắm đâu."

Đoạn Tiêu trêu chọc, hấn lại tiếp tục giăng cái bẫy thứ hai.

Thanh Thanh liếc mắt nhìn hấn một cái, cũng không có nói gì.

Đoạn Tiêu giả bộ cảm thấy đáng tiếc:

"Nếu là Vân nhi của ta, nàng nhất định không uống rượu giống như ngươi vậy đâu."

Vân nhi Vân nhi, lại là Vân nhi.

"Ta cũng làm được!"

Thanh Thanh hôn đôi nâng cả vò rượu lên, đem toàn bộ chất lỏng trong đó đổ vào miệng.

Nàng giận dữ đem vò rượu ném lên mặt đất:

"Đại ca, ta cũng có thể cùng ngươi uống như vậy!"

Từ lượng của nàng vô cùng tốt, uống có chút rượu chẳng là gì!

Đoạn Tiêu đắc ý cười to:

"Tàn huynh đệ quả nhiên có khí phách!"

"Phải không? Ta uống rồi, ngươi thì sao? Chúng ta cùng nhau uống, nếu không không công bằng."

Thanh Thanh hơi hơi vầng đầu, nửa người tựa vào bàn. Hai gò má ửng hồng, kiều diễm vô song.

"Đem thêm mấy vò rượu lại đây."

Đoạn Tiêu vừa hô lên một tiếng, người ta thực sự đã mang đến hai vò.

Đoạn Tiêu uống, Thanh Thanh cũng đồng thời uống theo. Hai vò rượu vừa rồi còn đầy tràn, chỉ chốc lát đã nhìn thấy đáy.

Đoạn Tiêu đã ăn com rồi mới uống rượu, một vò này nhiều nhất cũng chỉ khiến cho hắn cảm thấy vầng đầu.

Còn Thanh Thanh tuy rằng tư lượng vô cùng tốt, nhưng ngay một lúc uống hết cả vò đã khiến cho nàng say túy lúy.

Thanh Thanh nằm trên bàn, chỉ vào Đoạn Tiêu cười duyên:

"Đại ca, tại sao ngươi lại biến thành hai người?"

Đoạn Tiêu tới gần Thanh Thanh, khuôn mặt hắn gần như ghé sát vào mặt nàng:

"Ta chỉ có một người, nhìn thấy rõ chưa?"

Thanh Thanh cười ngây ngô:

"Đại ca, ngươi thực sự rất đẹp a. Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy nam nhân nào xinh đẹp như ngươi."

Thanh Thanh chồm lên ôm lấy Đoạn Tiêu:

"Đại ca, ta rất thích ngươi. Ta từng nghĩ muốn đem ngươi trói lại rồi vác về nhà thành thân. Nếu ta gả cho ngươi, con của chúng ta nhất định rất đáng yêu."

"Ngươi là nam, sao có thể gả cho ta."

Đoạn Tiêu ghé sát vào vành tai mềm mềm của nàng:

"Nói cho ta biết, ngươi là nam hay nữ?"

Tuy đã biết từ sớm, nhưng hắn vẫn muốn nghe chính miệng nàng nói ra.

"Ta đương nhiên là nữ!"

Thanh Thanh cảm thấy vành tai nhột nhột, đưa tay lên sờ:

"Đại ca, ngươi đang làm cái gì?"

"Nói cho đại ca biết, muội tên là gì?"

"Ta gọi là..." Thanh Thanh nắc một cái:

"Ta gọi là Thanh Thanh, cô xanh xanh. Nhớ kỹ nha, ta là Thanh Thanh."

"Tha

nh Thanh." Đoạn Tiêu thấp giọng:

"Về sau không cho phép gọi ta là đại ca."

Đôi tay bé nhỏ của Thanh Thanh vòng qua ôm lấy cổ của hắn, ghé sát vào tai hắn nhẹ giọng nói:

"Đại ca, ta...ta nói cho ngươi một bí mật, ngươi không được nói cho người khác à nha. Đại ca, thật ra ta rất thích ngươi. Ta không muốn làm huynh đệ với ngươi, ta chỉ muốn làm thê tử của ngươi thôi. Ta rất ghen tị với đại tẩu, đừng nói cho đại tẩu, nếu không nàng sẽ tức giận. Hừ, đừng nói ra ngoài nha."

Đoạn Tiêu ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng:

"Thanh Thanh, ta cũng thích nàng. Không có Vân nhi nào hết, người ta nói chính là nàng, nàng có hiểu không?"

Thanh Thanh cười ngây ngô:

"Không rõ!"

Người ta nói kẻ uống say đều có chỉ số thông minh bằng không, quả thực là đúng y như vậy!

"Thanh Thanh, chúng ta trở về được không?"

"Không!" Thanh Thanh một bên đẩy Đoạn tiêu ra:

"Ta rất nóng, ta không đi!"

Đoạn Tiêu dờ khóc dờ cười:

"Nóng với chuyện nàng có trở về hay không có liên quan gì đến nhau?"

"Ta muốn cởi quần áo!"

Thanh Thanh vừa dứt lời đã muốn cởi ra áo khoác ngoài, miệng vẫn lẩm bẩm:

"Đại ca, ta muốn dụ dỗ người, người thích ta, đừng thích đại tẩu được không. Ta không phải là nam nhân, đáng người ta tốt lắm à nha."

"Thanh Thanh, đừng thế, ta sẽ chịu không nổi!"

Đoạn Tiêu vội vã ôm lấy Thanh Thanh, đề phòng nàng tiếp tục cởi bỏ quần áo.

Hắn rất muốn ăn nàng, nhưng không phải dưới tình huống này!

"Người tránh ra!" Thanh Thanh dùng sức đẩy Đoạn tiêu ra xa.

"Đại ca thật là xấu xa, ta muốn câu dẫn người mà người cũng không cho. Trong lòng của người cuối cùng chỉ có một mình đại tẩu!"

Trong chớp mắt, quần áo của Thanh Thanh đã được cởi bỏ gần hết, thân thể duyên dáng dần dần lộ ra.

Thân thể ngọc ngà của nàng khiến cho ngọn lửa ham muốn trong huyết mạch của Đoạn Tiêu bùng nổ, cơ hồ nhảy chồm lên ăn nàng.

"Thanh Thanh, mặc quần áo vào!"

Đoạn Tiêu quay mặt đi, không dám nhìn vào nàng thêm một phút nào nữa.

"Không muốn!" Thanh Thanh tiến về phía trước, vòng tay nhỏ bé ôm lấy cổ hắn:

"Đại ca, ta không muốn làm huynh đệ với người, ta muốn làm nữ nhân của người cơ. Mỹ nhân trước mặt tại sao người lại không có phản ứng gì hết vậy? Nghe nói trong lịch sử có cái tên Liễu Hạ Huệ* công năng có vấn đề, chẳng nhẽ người lại muốn học theo hắn?"

Thanh Thanh đầu óc mơ màng, căn bản không hề biết lời nói của mình có thể hù chết người khác!

Ông trời ơi, nha đầu kia rốt cuộc muốn nói cái gì?

"Đại ca, môi của người rất gọi cảm a, hôn một cái. Ta sớm đã muốn hôn rồi, ha ha."

Thanh Thanh nhón chân hôn lên bờ môi của hắn.

Đoạn Tiêu vốn đang bị dục hòa đốt người, nàng lại làm như vậy nên lập tức mất đi lý trí. Hắn ngấu nghiến hôn lên hai cánh hoa đào, tham lam thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Thân thể mềm mại thơm thơm của Thanh Thanh dính chặt vào người hắn, từng làn hương thơm dịu dàng bay vào trong mũi. Hắn ôm chặt lấy eo của nàng, để cho hai người tiếp xúc càng gần gũi.

Thanh Thanh kêu lên một tiếng, bàn tay nhỏ bé lộn mật luồn vào trong vạt áo của hắn, ở trong ngực hắn vuốt qua vuốt lại.

Đoạn Tiêu hít một ngụm khí lạnh, vội vàng ôm lấy Thanh Thanh, nhẹ nhàng bế nàng đặt lên giường.

Hắn nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt nóng bỏng ở trên thân thể ngọc ngà của nàng quét tới quét lui.

Thanh Thanh mở mắt, chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng.

Đoạn Tiêu thờ dài một tiếng, cuối cùng cũng bỏ đi sự tranh đấu trong lòng, đưa tay trút bỏ quần áo trên người.

"Đại ca, đáng người người thật tốt a."

Đây là nữ nhân kiểu gì vậy? Quên đi, chính vì nàng là một nữ nhân như vậy nên hắn mới yêu thích.

Lòng ngực ấm áp của hắn ôm trọn lấy nàng, dịu dàng hôn lên môi nàng.

* Liễu Hạ Huệ : Liễu Hạ Huệ, tên thật là Triền Cẩm người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào. (một chính nhân quân tử như vậy mà bị Thanh tỷ chê là công năng có vấn đề)

vân phiêu : Sau một hồi gian nan vất vả, Đoạn ca ca cuối cùng đã lừa được Thanh tỷ, đem tỷ ấy ăn sạch sẽ, thủ đoạn của ca ca thật là cao minh.

Jun : Hém bik ai lừa ss oi, có phần của cả Thanh tỷ trong đó đấy, phần nhiều nữa là đấng khác

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Sai sót ngẫu nhiên.

edit : Jun

Trời ạ, rốt cuộc nàng đã làm cái gì?

Khi nàng tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trong ngực Đoạn Tiêu, liền sợ tới mức mất luôn cả ba hồn bảy vía.

Đoạn đại ca là một nam nhân không bình thường, sao có thể cùng nàng làm ra cái chuyện này?

Nàng sớm đã nhìn thấy hắn lửa thể, lại còn cùng hắn triền miên một đêm, giờ làm sao có thể đối mặt với hắn.

Để tránh cho cả hai không bị xấu hổ, vẫn nên chạy đi là hơn!

Đêm qua, hãy xem như là một giấc mơ.

Nàng là một nữ tử hiện đại, mất đi thân xử nữ căn bản chẳng có ý nghĩa gì. Tuy rằng hắn không yêu nàng nhưng đem lần đầu tiên của mình cấp cho người đàn ông mà mình yêu nàng cảm thấy đáng giá.

Thanh Thanh nhanh chóng nhặt quần áo vứt tán loạn trên mặt đất mặc vào, tông cửa xông ra ngoài.

Nàng vừa ra khỏi phòng, một thân ảnh 'bay' vào phòng, nhanh chóng điểm huyết Đoạn Tiêu.

Cửa cũng tự động khép lại, không ai biết trong phòng đang xảy ra chuyện gì.

Thanh Thanh đi lòng vòng trên đường cái cả nửa ngày, thuận tiện ăn chút gì đó, một canh giờ sau mới quay lại thanh lâu.

Sau khi Đoạn Tiêu rời giường nàng mới trở về, nhất định sẽ không bị hắn hoài nghi.

Trời ơi, nàng thật sự không có mặt mũi nào gặp hắn!

"Đại ca, người dậy chưa?"

Thanh Thanh đứng ở bên ngoài gõ cửa.

Không phản ứng, chẳng nhẽ còn chưa rời khỏi giường?

Thanh Thanh đẩy cửa đi vào:

"Đại ca, rời giường."

"A, ngươi là ai?"

Một vị mỹ nữ đang ngồi ở trên giường, thân người chỉ mặc một cái áo lót mỏng.

Đầu óc Thanh Thanh như bị sét đánh trúng, trái tim vỡ tan thành mảnh nhỏ, sắc mặt tái nhợt, toàn thân lão đảo như muốn ngã:

"Ngươi...Ngươi...Ngươi làm sao lại ở chỗ này?"

Mỹ nữ cười duyên:

"Đêm qua ta hầu hạ vị công tử này, đương nhiên phải ở đây."

Ông trời, có ai nói cho nàng biết đây là chuyện gì không? Người cùng Đoạn Tiêu triền miên suốt một đêm là nàng, tại sao bây giờ lại biến thành vị mỹ nữ xa lạ này?

"Tại sao lại là ngươi?"

Sắc mặt Thanh Thanh trắng bệch như muốn giết người, liên tục lắc lắc đầu. Không có khả năng a, nàng chỉ vừa đi ra ngoài có nửa canh giờ, không thể có một vị mỹ nữ nằm bên cạnh Đoạn đại ca.

"Đương nhiên là ta." Mỹ nữ che miệng cười khê:

"Ta hỏi công tử, ngươi kích động như vậy làm cái gì?"

"Chẳng nhẽ là ghen tị? Ngươi không phải nữ tử, ngươi ghen cái gì? Vị công tử này, chàng vừa nói muốn thành thân với ta."

Mỹ nữ cúi đầu cười thẹn thùng.

Hắn muốn kết hôn với vị cô nương này?

Nước mắt trong hốc mắt Thanh Thanh phút chốc dâng lên, trái tim sắp vỡ tan ra rồi. Nàng một lòng một dạ yêu hắn, đem thân thể mình trao cho hắn, mà hắn cứ nhiên muốn lấy một nữ nhân khác!

Đoạn đại ca phong lưu, nàng đã sớm hiểu rõ. Lần đầu tiên gặp hắn, không phải hắn đang tán tỉnh nữ nhân hay sao?

Hắn thật sự đáng giận, đã có đại tẩu còn dám đi khắp nơi trên hoa nguyệt, thậm chí...ngay cả nàng..

Thôi, nam nhân như vậy không đáng để yêu thương. Nàng yêu hắn, cho nên dâng hiến bản thân mình. Nàng vì tình yêu của mình đã cho đi quá nhiều.

"Công tử, ngươi sao vậy?" Mỹ nữ quan tâm hỏi.

"Đại ca tại sao còn chưa tỉnh?"

"Chàng..." Mặt mỹ nữ đỏ bừng:

"Đêm qua chàng một muốn chết."

Vương xác thực một muốn chết rồi, nếu không Âm Dạ lấy đầu ra năng lực để điểm huyết ngài.

Sắc mặt Thanh Thanh càng thêm tái nhợt.

Mỹ nữ có phản thông cảm:

"Công tử, ngươi vẫn nên đi ra ngoài, Đoạn công tử là khách của ta, ta biết chàng không thích nam nhân."

Giọng nói cùng vẻ mặt của nàng phối hợp rất ăn ý, người nào nhìn thấy cũng biết rằng nàng thích Đoạn Tiêu.

"Ta sẽ đi!" Thanh Thanh thấp giọng:

"Đoạn đại ca, sau này chúng ta còn cơ hội gặp mặt sao?"

"Công tử, ngươi làm sao vậy?"

"Không sao."

Thanh Thanh cố nén không cho nước mắt chảy ra:

"Cô nương, nhờ người nói cho hần, ta đi đây, ta không thể cùng hần đi tới Bình Xa thành. Bào hần đừng lo lắng cho ta, ngày sau có duyên, nhất định sẽ gặp lại."

"Ta sẽ nói cho chàng."

Thanh Thanh liếc nhìn Đoạn Tiêu đang ngủ rất say, đôi mắt nhắm lại, kiên quyết xoay người chạy đi. Vừa mới bước đi, nước mắt đã nhanh chóng tuôn rơi.

Đây là mối tình đầu của nàng a, vậy mà lại có kết cục như vậy, nàng không cam tâm, rất không cam tâm!

Sớm biết lòng người là như vậy, thì trước kia thà rằng đừng quen!

Nhìn Thanh Thanh đi xa, mỹ nữ trên giường đột nhiên xoay người đứng lên, lúi từ dưới giường ra một bộ quần áo màu đen mặc vào.

"Vào đi, hần đi rồi!"

Mỹ nữ vẻ mặt lạnh băng, cùng nét quyến rũ vừa rồi hoàn toàn khác nhau.

"Bây giờ làm sao?"

Ám Dạ bước vào phòng, liếc mắt nhìn Đoạn Tiêu đang ngủ trên giường.

Mỹ nữ, cũng chính là Ảnh Tử lạnh lùng nói:

"Tiêu tử kia đi rồi, trước tiên chúng ta đem ngài lừa về Minh Cung, chuyện về sau cứ để đó rồi tính."

"Hy vọng Vương không trách chúng ta."

Hần thừa dịp Vương ngủ say đã điểm huyết đạo của ngài. Nếu như bị Vương biết, hần không thể không bị lột da.

Ảnh Tử thở dài:

"Ngài sẽ thông cảm cho nỗi khổ tâm của chúng ta."

"Đi thôi, không thể để cho Vương biết chúng ta giờ trò quỷ. Tạm thời không thể hiện thân, huyết đạo của ngài một lúc sau sẽ tự động giải!"

"Hy vọng Công Tôn tiên sinh có cách khiến cho ngài hoàn toàn quên đi tiêu tử kia."

Thật không hiểu ônam nhân thì tốt chỗ nào!

Mặt Ám Dạ hiện lên sát khí:

"Không bằng giết tên tiêu tử kia đi!"

Vì Vương, hần đã dám mạo hiểm điểm huyết đạo của ngài, chỉ đuổi tên tiêu tử kia đi, không bằng giết luôn!

Ảnh Tử lắc đầu:

"Quên đi, hần cũng chỉ bị Vương bức thôi."

Đối với kẻ khác Ảnh Tử có

thể hạ độc thủ, nhưng đối với người mà Vương yêu thích nàng lại không thể nhẫn tâm. Vương nhìn rất dịu dàng, thực tế lại thô bạo, nếu ngài biết bọn họ giết tiêu tử kia thì nàng cùng Ám Dạ đừng mơ giữ được mạng sống.

Tiêu tử kia cũng thật đáng thương, bị người ta cưỡng bức cũng chịu thôi, nhưng ai ngờ kẻ cưỡng bức hần lại là nam nhân.

"Chúng ta làm vậy có đúng không?"

Thích một người cũng đâu có gì sai.

"Bất kể là đúng hay sai, chúng ta cũng đã làm rồi." Không có khả năng quay ngược trở lại.

"Đi thôi, không thể quay lại."

Ảnh Tử gật gật đầu, đi đến bên giường giúp Đoạn Tiêu kéo chăn. Khóe mắt vô tình nhìn thấy một vết màu đỏ sậm ở trên giường, nàng lập tức kinh hãi...

Đó là lạc hồng của xứ nữ a.

Chẳng nhẽ tên tiểu tử Tần Vân kia lại là...nữ tử!

Trời ơi, nàng cùng Ám Dạ đã làm cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Vân Tứ tiểu thư.

edit : Jun

Hốt như nhất dạ xuân phong lai

Thiên thụ vạn thụ lê hoa khai.

(Đêm qua gió xuân vừa mới đến

Trăm vạn cây lê đã nở hoa)

Mùa thu đã qua. Trời phương bắc đã bắt đầu điểm tuyết. Thanh Thanh mặc một cái áo bông thật dày, nhàn nhàn nhìn khung cảnh tuyết rơi, tiếp tục hướng đến mục tiêu ban đầu của nàng - Thương Mang Trấn.

Sau khi rời khỏi Đoạn Tiêu, nàng chuyển hướng đi về phương bắc, toàn tâm toàn ý đến Thiên Cơ các nhận công tác.

Ngày đó, nàng đang ở phía nam, cách phương bắc vô cùng xa xôi. Hơn nữa tâm tình lại không được tốt, vừa đi vừa thưởng thức cảnh đẹp ven đường, thế nên mất đến ba tháng mới có thể đến được nơi này.

Khí hậu ở Thương Mang Trấn có chút đặc biệt, cách trấn nhỏ ba mươi dặm không có tuyết rơi, khí hậu so với những nơi khác thì ấm hơn một chút.

Tuy rằng thời tiết ở Thương Mang Trấn có chút lạnh, nhưng không ảnh hưởng đến cảnh buôn bán tấp nập cùng những người dân đi dạo trên phố. Trên đường cái vẫn phồn hoa náo nhiệt, người qua kẻ lại, vô cùng nhộn nhịp.

Đều nói Thương Mang Trấn là vô lâm đệ nhất trấn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Sống ở cổ đại năm tháng, Thanh Thanh sớm đã không còn tò mò với những cảnh như vậy nữa, không giống như khi mới đến, bất cứ cái gì cũng có thể khiến cho nàng hưng phấn.

"Tiểu thư, người cần thận a!"

Cùng với tiếng hét chói tai vang lên là một nữ tử mang thai sắp ngã xuống đất. Thanh Thanh lập tức quay đầu lại, mắt nhìn thấy tình cảnh nguy cấp của nữ nhân kia. Phụ nữ mang thai? Nhìn nàng như vậy ít nhất cũng đã mang thai đến 5,6 tháng, ngã xuống đất rất nguy hiểm. Thanh Thanh không nghĩ nhiều, cả người bỏ nhào đến phía dưới người phụ nữ kia, muốn dùng mình làm tấm đệm đỡ cho nàng.

Những tưởng người phụ nữ có thai đó sẽ ngã trên người nàng, thì một cái bóng trắng đột nhiên xuất hiện, đỡ lấy thân thể nữ nhân ấy, văng vẳng đứng trên mặt đất.

"Tiểu thư!"

Tiểu nha hoàn Phi Thúy cơ hồ khóc nức lên, chạy đến bên cạnh người phụ nữ mang thai- Thủy Tịch Linh. (Tam tỷ nè, lúc này Hạo Đình ca còn chưa có sinh ra)

"Tịch Linh, cần thận a!"

Anh hùng áo trắng- Thiên Cơ các chủ Quân Tùy Phong, tay đặt trên bụng ThủyTịch Linh, vẫn còn chưa hết lo sợ.

Thủy Tịch Linh thản nhiên nói:

"Ta không sao."

Không biết bị ai va phải, thiếu chút nữa thì ngã sắp xuống!

"Người không sao chứ?"

Thanh Thanh từ trên mặt đất đứng lên, lên đến bên cạnh người phụ nữ có thai hóng chuyện.

"Cảm ơn." Thủy Tịch Linh cấp cho nàng một nụ cười.

"Không có việc gì là tốt rồi!" Thanh Thanh xoa xoa ngực:

"Người biết không, người làm ta sợ muốn chết! Bụng người đã lớn như vậy, phải chú ý giữ gìn."

Quân Tuy Phong đỡ lấy Thủy tịch Linh, nói với vẻ cảm kích:

"Đa tạ công từ xả thân cứu giúp!"

Tuy rằng chưa giúp được gì nhưng 'hắn' đã có lòng lấy thân làm đệm đỡ, chỉ điểm đó thôi cũng đáng để cảm tạ.

Thanh Thanh xua tay: "Không cần, đừng khách khí!"

"Huynh..." Thanh Thanh đột nhiên la lên:

"Huynh chính là vị đại hiệp vừa mới cứu người kia?"

Võ công thực con bà nó cao. Ở trong phim truyền hình đã xem qua n lần những tình huống giống như vậy, hiện tại nàng cuối cùng cũng được tận mắt nhìn thấy.

Vị đại hiệp này mặc một thân áo trắng, đẹp trai đến mức khiến cho nàng cảm thấy xấu hổ, hắn cùng Đoạn Tiêu cũng có vài phần giống nhau. Sau khi gặp được Đoạn Tiêu, nàng đối với trai đẹp đã không còn hứng thú, thân nhiên liếc nhìn hắn một cái rồi quay đầu đi.

Khí chất lịch sự mà tao nhã, gương mặt vô cùng đẹp trai, một thân quần áo đều là màu bạc. Hắn cùng Đoạn Tiêu có nhiều chỗ rất giống nhau, nàng không dám tiếp tục nhìn thêm nữa, sợ mình lại nhớ đến hắn, đã ba tháng trôi qua, nàng thủy chung vẫn không quên được hắn!

"Đại hiệp?" Quân Tuy phong bật cười:

"Không, ta là phu quân của nàng."

"Phu quân..."

Thanh Thanh lẩm bẩm nhớ đến hai chữ này, ánh mắt càng thêm âm trầm. Đoạn đại ca có lẽ là đã là phu quân của người khác? Đại tẩu thật hạnh phúc.

Trên mặt Quân Tuy Phong vẫn mang chiêu bài tươi cười, dịu dàng như gió mùa xuân:

"Tiểu huynh đệ, người không sao chứ?"

"Không có việc gì." Thanh Thanh sức tỉnh: "Thực xin lỗi, ta phân tâm."

Quân Tuy Phong lấy ra một miếng lệnh bài đưa cho nàng:

"Cảm ơn công từ xả thân cứu giúp, ngày khác có việc cần, hãy cầm lệnh bài này đến Thiên Cơ các tìm ta."

"Các hạ là Thiên Cơ các..."

Hắn có vị trí như thế nào ở Thiên Cơ các? Nghe nói Thiên Cơ các chủ là võ lâm đệ nhất mỹ nam, luôn mặc đồ màu trắng, chẳng nhẽ hắn là...

"Các chủ?" Thanh Thanh hét chói tai.

"Đúng vậy." Quân Tuy Phong khẽ gật đầu.

Thanh Thanh không kịp giải thích, thốt ra một câu không đầu không đuôi:

"Tỷ phu."

Nàng thiếu chút nữa đã nháy chồm lên.

Quân Tuy Phong mỉm cười:

"Tỷ phu? Vị tiểu huynh đệ này, người nhầm lẫn người rồi."

Mọi người đều gọi hắn là tiểu muội phu, trước mắt còn chưa có người gọi hắn là tỷ phu.

"Không có nhận lầm!" Thanh Thanh đem ánh mắt chuyển lên người Thủy Tịch Linh:

"Người là Vô Tranh sơn trang Thủy tỷ tỷ?"

Bạch Mạn Điệp đã sớm nói qua cho nàng các thành viên trong Vô Tranh sơn trang.

"Người là?"

Thủy Tịch Linh nghi hoặc. Tại sao hắn lại biết nàng họ gì, còn gọi nàng là tỷ tỷ?

"Người là Phi Thúy." Thanh Thanh quay lại nhìn tiểu nha hoàn.

"Nhị tiểu thư, là người sao? Đừng có làm loạn!"

Phi Thúy lại nghĩ đây là trò đùa dai của Nhị tiểu thư - người tinh thông thuật dịch dung trong Vô Tranh sơn trang, nàng cười hi hi, đi đến lột cái 'mặt nạ' vốn không tồn tại.

Thanh Thanh chụp lấy hai tay nàng:

"Phi Thúy thân yêu, người nên gọi ta là Tứ tiểu thư."

"Tứ tiểu thư? Vô Tranh sơn trang chỉ có ba vị tiểu thư." Phi Thúy ngây người.

Thủy Tịch Linh đột nhiên nhớ đến cái gì, nghi hoặc nói:

"Người là Vân Thanh Thanh?"

"Chính xác, ta đúng là Vân Thanh Thanh!" Thanh Thanh cười ngọt ngào, đưa tay ra:

"Tam tỷ, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Hoá ra người chính là Thanh Thanh."

Trên gương mặt lãnh đạm của Thủy Tịch Linh xẹt qua một tia mỉm cười, thuận thế nắm lấy ta nàng, bộ dáng rất thân thiện.

"Ba tháng trước, nhận được bồ câu đưa tin của Đại tỷ, vậy mà ta lại quên mất."

"Tam tỷ, tỷ biết muối sao?"

Vị Tam tỷ này rất lãnh đạm, có vẻ không dễ sống chung.

Thủy Tịch Linh lại cười:

"Đương nhiên biết, từ hơn ba tháng trước, ta và Nhị tỷ đã biết muối."

"Nàng ta là ai? Từ bao giờ nàng lại có thêm một muối muối?"

"Tam tiểu thư, tại sao lại nhảy ra một Tứ tiểu thư?"

"Nàng là nghĩa muội của Đại tỷ, đương nhiên sẽ là nghĩa muội của chúng ta. Đại tỷ nói tài văn chương của Thanh Thanh rất cao, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu vô lâm đệ nhất tài nữ."

Thủy Tịch Linh nhìn nàng trêu ghẹo:

"Vô Tranh sơn trang chúng ta lại có thêm một vị thiên hạ đệ nhất nữa."

"Muội?" Thanh Thanh chỉ vào mũi mình:

"Là đệ nhất tài nữ?"

Điệp tỷ lại muốn đùa kiểu gì nữa đây? Nàng mà là đệ nhất tài nữ sao?

"Oh, đệ nhất tài nữ? Vậy trong tương lai, trọng trách dạy Nhị nhi cùng Băng Băng đọc sách sẽ giao cho nàng."

"Tỷ phụ, huynh lại trêu muội, muội làm gì dạy nổi hai đứa cháu gái."

Nàng đã từng lưu ban hai năm trung học a, nói ra thật mất mặt.

"Ta tin tưởng cách nhìn người của đại tiểu thư."

Quân Tùy Phong vỗ vỗ bả vai nàng, trong ánh mắt hiện lên một chút bồn chột:

"Muội có thể."

Lãnh Băng Băng cùng Đông Phương Nhị hai tiểu nha đầu kia, tuổi còn nhỏ mà không an phận, tương lai có thể khiến cho trời long đất lở, làm thầy dạy cho bọn chúng...Khụ...

Thanh Thanh mất trợ trắng, chuẩn bị té xỉu tại chỗ.

"Tam muội!"

Một tiếng thét quý dị vang lên trong đám đông, người đi đường đều tò mò nhìn về phía vị nữ tử vừa thét chói tai đó.

Thanh Thanh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một bóng áo lục trong đám đông chạy tới, đập lên đầu người đi đường mà 'bay' về phía họ.

Nữ tử bay qua đáp lên mặt đất, bất mãn nói thầm:

"Tiểu muội phụ, người lại lên đem Tam muội chuồn ra đây, tại sao không gọi ta? Người có biết ta mỗi ngày đều ở nhà hầu hạ con quý nhỏ kia, một muốn chết rồi đây nè!"

Nàng kia ước chừng hai mươi mấy tuổi, cái miệng nhỏ nhắn chu ra trông rất đáng yêu. Vị mỹ nhân vừa bạo lực vừa ngây thơ này đúng là thiên hạ đệ nhất xảo thủ, Vô Tranh sơn trang Nhị tiểu thư, phu nhân của thiên hạ đệ nhất sát thủ- Diệp Lăng Tương tiểu thư.

Quân Tùy Phong liếc mắt nhìn nàng:

"Nó là con gái của người, người không hầu hạ nó thì hầu hạ ai?"

Nhớ tới con quý nhỏ Lãnh Băng Băng, Diệp đại mỹ nhân lập tức nhăn mặt:

"Đừng nói nữa, ta chỉ sinh một đứa thôi, chỉ sinh một đứa thôi. Từ nay về sau, ta không bao giờ sinh đứa nhỏ nữa. Nếu có thể, ta muốn trở lại ngày xưa!"

"Nhị tỷ, muội ấy chính là người mà Đại tỷ nói..."

Thủy Tịch Linh đang định giới thiệu Thanh Thanh, nào biết Diệp Lăng Tương tiểu thư đã nhanh chân bỏ chạy, vừa chạy vừa nói:

"Nói sau đi, tên ôn thần kia lại đuổi tới. Ô, sao cứ xem ta là phạm nhân mãi thế."

"Nàng là..."

Thanh Thanh chỉ chỉ Diệp Lăng Tương chạy đằng xa, nhìn không được bật cười.

"Nhị tỷ Diệp Lăng Tương."

Oa, lời đồn thiên hạ đệ nhất xảo thủ lòng dạ độc ác là đây sao?

Lại thêm một cái bóng xẹt qua bên người họ:

"Nữ nhân, người đứng lại cho ta!" Bóng đen dừng lại một chút:

"Tùy Phong, chăm sóc Băng Băng!"

"Lại ai nữa?"

"Nhị tỷ phu Lãnh Tuyết Cuồng."

Má ơi, nàng thật sự đã gặp được thiên hạ đệ nhất sát thủ trong truyền thuyết!

Thanh Thanh 'ồ' lên một tiếng, khi quay đầu lại đã nhìn thấy trong tay Quân Tùy Phong cư nhiên ôm một đứa bé gái, nàng hoảng sợ.

"Nhóc này là ai?"

Quân Tùy Phong cười khỏ:

"Lãnh Băng Băng."

Tiểu nữ oa kia mập mập, ước chừng ba tuổi hoặc hơn, ngón tay cái đang ngậm trong miệng, bộ dạng mười phần đáng yêu.

Nhìn cô bé kia, Thanh Thanh trở nên dịu dàng, nàng cười cười:

"Băng Băng rất đáng yêu."

Nàng đang định vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, Lân Băng Băng thôi không mút tay nữa, đôi mắt chớp chớp, non nớt hỏi:

"Dì à, muội muội trong bụng dì khi nào mới đi ra? Nhị nhi không ở đây, không có ai cho ta chơi. Mặc kệ, ta muốn có đồ chơi! Ô, ta nhớ Nhị nhi, người ta muốn véo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mập của muội ấy!"

Trời

358334

[Xuyên không] Tuyệt thế mỹ phu nhân (full) [Vô Tranh Sơn trang] - Hay - Tbon

oi, bắt người khác làm món đồ chơi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Vô Tranh sơn trang.

edit : Jun

Thanh Thanh từ lâu đã được nghe truyền thuyết về Vô Tranh sơn trang. Lần đầu tiên nghe được câu chuyện của ba vị tiểu thư, Thanh Thanh đã ước ao có thể nhìn thấy sáu vị kỳ nhân.

Bây giờ, cư nhiên trở thành Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư, là tiểu muội muội của sáu vị kỳ nhân, chuyện này khiến cho nàng có cảm giác mình đang nằm mơ.

Đi tham quan Vô Tranh sơn trang, Thanh Thanh vừa thất vọng vừa ngạc nhiên. Đây là Vô Tranh sơn trang trong truyền thuyết? Nàng không có tới làm chỗ đấy chứ? Chẳng nhẽ Thủy Tịch Linh và Quân Tuý Phong lừa gạt nàng? Không có khả năng, bọn họ không có lý do gì để làm như vậy.

Cái gọi là Vô Tranh sơn trang chính là một tòa tứ hợp viện*, bên trong chia làm bốn tiểu viện nhỏ. Mỗi một tòa nhà đều có một cái sân nhỏ và một khu vườn, trong sân có một hàng liễu rủ, sạch sẽ và thanh tịnh. Có một phòng khách lớn, phía sau phòng khách là năm gian phòng, mỗi gian đều có một căn bếp riêng. Bốn tiểu viện nằm ở bốn hướng, ở vị trí trung tâm là một khu vườn lớn, trong khu vườn có hồ nước, đình nghỉ mát, núi giả, hoa viên tuy nhỏ nhưng cái gì cũng có.

Bốn tiểu viện có kiến trúc hoàn toàn giống nhau, chỉ có tên gọi là khác nhau. Tiểu viện phía Đông tên là Diệp Trúc, là nơi ở của Vô Tranh sơn trang Đại tiểu thư - Bạch Mạn Diệp. Phía Tây Tương Tạ, là nơi ở của Nhị tiểu thư Diệp Lăng Tương, phía Nam Linh Các là nơi ở của Tam tiểu thư Thủy Tịch Linh. Tiểu viện phía Bắc chưa có tên, là nơi ở của Lưu Ly, Tiểu Sai, Phi Thủy- ba nha hoàn của ba vị tiểu thư.

Truyền thuyết nói Vô tranh sơn trang rất thần bí, quả nhiên đúng là như vậy. Người bên ngoài chỉ sợ vĩnh viễn không biết được, Vô Tranh sơn trang không phải là một trang viên khổng lồ mà giống như một nông trại bình thường.

Thủy Tịch Linh sau khi đưa Thanh Thanh đi thăm quan Vô Tranh sơn trang thì bố trí cho nàng ở lại khu vườn phía bắc.

"Sau này muội sẽ ở lại đây."

Ba tỷ muội bọn họ đều có hai chỗ ở, nơi này chỉ coi là nơi ở tạm mà thôi, nhưng Vân Tứ muội muội lại không còn nơi để đi.

"Ách, cái này không tốt lắm."

Thanh Thanh ngẩn người. Ngày đầu tiên nàng đến đã chiếm mất nơi ở của ba nha hoàn, các nàng chắc hẳn sẽ bất mãn.

"Không có gì không tốt, muội là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư, là muội muội của chúng ta, xứng đáng ở nơi này."

Giọng nói của Thủy Tịch Linh lãnh đạm nhưng Thanh Thanh cũng không để ý, nàng biết Quân phu nhân- Thủy tiểu thư chính là người như vậy. Theo 'Vô lâm dị văn lục' ghi lại, thiên hạ đệ nhất độc y- Độc nương tử, hiện là Thiên Cơ Các các chủ phu nhân, trời sinh tính lãnh đạm tàn khốc, chưa bao giờ thích kết giao với người khác. Bây giờ nàng không ngại mình đang mang thai mà đi làm hướng dẫn viên du lịch, còn cùng nàng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, Thanh Thanh biết nàng hoan nghênh mình.

"Nơi này thực sự rất tốt." Thanh Thanh nhìn quanh đánh giá.

"Phi Thủy, thu thập đồ đạc, từ hôm nay trở đi đến ở trong Linh Các."

"A"

Phi Thủy có chút không vui, nàng không muốn làm bóng đèn quấy rầy Tam tiểu thư cùng Tam cô gia ân ái. Thời điểm xây dựng Vô Tranh sơn trang, tự nhiên có thêm một tiểu viện, nguyên nhân chính là vì không muốn nha hoàn bọn họ cản trở vài vị chủ nhân ân ái!

"Không cần đi." Thanh Thanh thấy được Phi Thủy không vui.

Thủy Tịch Linh lạnh lùng nói:

"Đây là quy củ, Lưu Ly và Tiểu Sai cũng phải rời đi. Nếu người không muốn đi, lưu lại hầu hạ Tứ tiểu thư."

Phi Thủy không tình nguyện nhếch miệng:

"Tam tiểu thư, bụng người lớn như vậy, không thể không có em."

"Tự mình suy nghĩ đi."

Hoặc là dọn ra ngoài, hoặc là lưu lại hầu hạ người khác, ý tứ của Thủy Tịch Linh đã quá rõ ràng.

Phi Thủy lắc lắc đầu, dường như sắp khóc.

"Tam tỷ, viện này chỉ có một mình muội ở hình như hơi lạnh lẽo, không bằng để cho nàng ở lại."

Đây chính là sự thật, lúc trước nếu không có Nhượng nhi cùng nàng ở trong 'Tâm Viên' rộng lớn đó thì nàng nhất định sẽ hoảng sợ.

"Nếu muội sợ, có thể đến ở trong Bách Thái Viên của Thiên Cơ Các."

Cảm tình của ba vị tiểu thư trong Vô Tranh sơn trang tương đối tốt, các nàng ở trong Thiên Cơ các đã chiếm lấy một khu vườn riêng, làm nơi chuyên dụng cho các nàng. Cứ cách vài ngày, bọn họ đều đến Bách Thái Viên ở một đêm để giao lưu tình cảm.

"Có được không?" Thiên Cơ các trong truyền thuyết a, nàng còn chưa có xem qua.

"Tuy muội muốn ở đâu cũng được, nhưng ta và Nhị tỷ rất ít khi lưu lại Bách Thái Viên, bình thường chỉ ở trong Vô Tranh sơn trang."

"Ách...hay là thôi đi, muội ở lại nơi này."

Bách Thái Viên có khả năng còn lớn hơn ở đây nữa, một mình nàng ở còn sợ hơn.

"Nghĩ tên cho tiểu viện này đi."

Điệp Trúc, Tương Tạ, Linh Các - ba cái tên này là do Thủy Phù Dung- mẫu thân của Bạch Mạn Diệp năm đó và cũng là sư phụ của Diệp Lăng Tương và Thủy Tịch Linh đặt. Trước khi xuất giá, ba người các nàng vẫn dùng cái tên này, sau khi xuất giá cũng không đổi tên. May mắn, trượng phu của các nàng đều là những nam nhân rất yêu vợ, cũng không so đo này nọ.

"Thanh Viên?" Thanh Thanh hỏi ý Thủy Tịch Linh.

"Được, nếu thấy thiếu cái gì thì nói cho ta biết."

Là tiểu muội nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng ngoi lên làm tỷ tỷ, chiếu cố cho muội muội là lẽ đương nhiên.

"Không thiếu!" Nơi này cái gì mà chẳng có, lớn như một căn nhà vậy.

"Sau này cứ coi đây là nhà của mình, không cần khách khí với chúng ta."

Gia đình, nàng ở cô đại rốt cục cũng có gia đình của chính mình.

Thanh Thanh vừa định nói gì thì bất chợt nghe thấy một tiếng kêu:

"Vân tứ muội...muội ở đâu?"

"Nhị tỷ, ở trong này."

Theo tiếng trả lời của Thủy Tịch Linh, một cái bóng màu lục đã nhanh chóng chạy vào.

Diệp Lăng Tương vừa đứng lại đã dùng ánh mắt nhìn loạn trên người Thanh Thanh.

"Nhị tỷ." Thanh Thanh cười ngốc nghếch.

"Ha ha, ta lại có thêm một muội muội." Diệp Nhị tiểu thư hưng phấn nắm lấy tay Thanh Thanh:

"Vân tứ muội, Đại tỷ nói muội là võ lâm đệ nhất tài nữ? Trọng trách dạy dỗ Băng Băng sẽ giao lại cho muội."

Thanh Thanh lại muốn té xỉu.

"Nhị tỷ, tỷ quá đề cao muội rồi."

Võ lâm đệ nhất tài nữ? Ông trời, giết nàng đi! Người trong Vô Tranh sơn trang ai cũng được xưng là võ lâm đệ nhất, nhưng Diệp tỷ cũng không cần tung hô nàng là võ lâm đệ nhất tài nữ a, đệ nhất mỹ nữ có được không?

Diệp Nhị tiểu thư lắc lắc đầu:

"Không không, ta tin tưởng cách nhìn người của Đại tỷ. Người có thể khiến cho Đại tỷ nhận làm nghĩa muội, nhất định phải có chỗ hơn người."

"Ách...ta..."

Có làm không đây? Đối với văn học cổ đại, nàng quả thực chỉ biết có nửa chữ.

"Nhị tỷ"

Thủy Tịch Linh lên tiếng nói chuyện;

"Từ nay về sau, nơi này gọi là Thanh Viên, là chỗ ở của Tứ muội, để cho Tiểu Sai dọn ra ngoài."

Tiểu Sai chính là nha hoàn của Diệp Lăng Tương.

"Ta biết." Diệp Lăng Tương vỗ vỗ vai Thanh Thanh:

"Thanh Thanh a, sau này kẻ nào dám khi dễ muội, chúng ta sẽ thay muội ra mặt, ta đánh không lại thì còn có Nhị tỷ phu của muội. Tôn chỉ của Vô Tranh sơn trang chúng ta là: chỉ có chúng ta bắt nạt người khác, không có kẻ khác dám bắt nạt chúng ta!"

Diệp Lăng Tương tự vỗ ngực, thiếu chút nữa khiến mình bị nội thương.

Diệp Lăng Tương đối với nàng vừa ảm áp lại thân thiện, giống hệt như tỷ muội tốt đã quen biết nhiều năm. Khoé miệng Thanh Thanh không khỏi cong lên, cười hiểu ý.

Ở cổ đại, nàng đã tìm được một gia đình thực sự.

"Cám ơn Nhị tỷ."

"Đừng khách khí a. Đi thôi, ta đưa muội đến nhà ta, nhìn một chút phu quân cùng nữ nhi của ta. Ta nói cho muội nha, phu quân ta nhìn thì có vẻ lãnh khốc, nhưng kỳ thực chỉ là con hổ giấy, đừng sợ hấn. Nữ nhi của ta trông có vẻ đáng yêu, kỳ thực nghịch như quỷ sứ, là con quỷ nhỏ, còn có nha hoàn Tiểu Sai..."

Diệp Lăng Tương ôm bả vai của Thanh Thanh đi ra ngoài, trong miệng nói liên miên không ngừng, giống hệt như một đứa trẻ ba tuổi.

Thủy Tịch Linh bắt đầu đi lắc đầu, được Phi Thủy đỡ đi theo phía sau.

*Tứ hợp viện (THV) là một hình thức cư trú của người dân Bắc Kinh (BK). Tại sao gọi là THV, là vì một cụm kiến trúc hình chữ nhật, tứ phía đông, nam, tây, bắc đều xây nhà, bốn hướng nhà đó vây lại, ở giữa là một sân rộng, dùng chung cho có bốn ngôi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Trăm ngàn phiên não.

Giang hồ đồn đãi vẫn cứ là giang hồ đồn đãi, có đến 99% là giả, chỉ có 1%...có khả năng là thật! Chú ý, đây chỉ là có khả năng, cũng không nhất định là thật.

Giang hồ đồn đãi: Sáu vị chủ nhân của Vô Tranh sơn trang lòng dạ độc ác, giết người không chớp mắt, tàn nhẫn, dã man.

Giang hồ đồn đãi: Vô Tranh sơn trang được xây dựng vô cùng lộng lẫy, những người giàu nhất trong giang hồ như Các chủ của võ lâm đệ nhất tinh báo Thiên Cơ Các, thiên hạ đệ nhất sát thủ, thiên hạ đệ nhất độc y đều là người của Vô Tranh sơn trang.

Giang hồ đồn đãi: Những võ lâm bí tịch và những đồ quý giá nhất của thiên hạ đệ nhất kiếm, thiên hạ đệ nhất xảo thủ đều cất giấu ở trong Vô Tranh sơn trang.

Giang hồ đồn đãi...

Trên giang hồ, những truyền thuyết về Vô Tranh sơn trang như lá bay đầy trời. Nhưng bọn họ lại không có nói Vô Tranh sơn trang Nhị tiểu thư là người nhiệt tình, tuy rằng có chút điên điên khùng khùng nhưng tấm lòng lại vô cùng tốt. Nhị trang chủ Vô Tranh sơn trang, trước kia là thiên hạ đệ nhất sát thủ, yêu vợ phát cuồng, điển hình của dạng nam nhân tốt sớm đã tuyệt chủng, lại còn là vú em siêu cấp nữa chứ. Nhìn theo mọi phương diện mà nói, đều là tấm gương sáng cho các nam nhân khác noi theo.

Vô Tranh sơn trang Tam tiểu thư tính tình lãnh đạm, coi mạng người là chuyện vặt nhưng đối với tỷ muội cùng người thân coi như sinh mạng của chính mình.

Truyền thuyết Tam trang chủ của Vô Tranh sơn trang yêu tiền như mạng, phong lưu thành tánh. Tam trang chủ nhìn có vẻ lỗ mãng nhưng kỳ thực trầm ổn thận trọng. Cột nhà, nhưng đối với thê tử yêu quý có thừa.

Không thể phủ nhận n

hững người trong Vô Tranh sơn trang đều không giống như người bình thường. Thiên hạ đệ nhất sát thủ lãnh khốc nhưng hay đùa giỡn, thiên hạ đệ nhất xảo thủ nóng nảy mà ngây thơ. Thiên Cơ các chủ nhiều chuyện nhưng có năng lực và trách nhiệm. Thiên hạ đệ nhất độc y lạnh lùng nhưng trọng nghĩa khí. Mỗi người bọn họ đều khác với người thường nhưng đều trọng tình trọng nghĩa. Đối với người ngoài có thể ra tay tàn nhẫn nhưng đối với người trong nhà lại có tình có nghĩa, có thể vì người nhà mà không tiếc mạng sống.

Thanh Thanh sống trong Vô Tranh sơn trang hơn nửa tháng, không một ai coi nàng là người ngoài. Mọi người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau trêu đùa Lãnh Băng Băng.

Ngay cả thiên hạ đệ nhất sát thủ Lãnh Tuyệt Cuồng lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết cũng coi nàng là người một nhà. Đối đãi với Thủy Tịch Linh như thể nào thì đối đãi với nàng y như vậy.

Sống chung với một nhóm người như bọn họ có lẽ có chút không quen, nhưng nàng cảm nhận được niềm vui cùng cảm giác ấm áp của gia đình.

Tuy đã sống hai mươi mấy năm trên đời, lại ở Vô Tranh sơn trang có mấy ngày, nhưng đây là nơi đầu tiên cho nàng cảm giác của một gia đình. Trong nửa tháng ngắn ngủi, nàng không hề nghĩ đến việc sẽ rời đi, sớm đã xem Vô Tranh sơn trang trở thành gia đình đích thực của mình.

Ở Vô Tranh sơn trang, bọn họ chỉ như một đám người thường. Không có thiên hạ đệ nhất sát thủ, cũng không có thiên hạ đệ nhất độc y, bọn họ sống cuộc sống như người bình thường, hưởng thụ cảm giác ấm áp như những người bình thường.

Nghe nói cái tên Vô Tranh sơn trang này là do Diệp tỷ đặt, ý nói không tranh giành với đời, thứ mà nàng muốn, chính là một cuộc sống giản dị giống như hiện tại?

Mấy ngày nay Thủy Tịch Linh nôn ọe đến lợi hại, tuy nói nàng thân là thiên hạ đệ nhất độc y nhưng cũng chỉ có thể giảm bớt bệnh trạng. Quân Tuy Phong yêu vợ như mạng, đem nàng cột vào trên giường, không cho phép đi đâu hết.

So với Thủy Tịch Linh, Diệp Lăng Tương có vẻ thoải mái hơn, đem đứa nhỏ giao cho vú em chuyên nghiệp, còn mình thì suốt ngày chạy đến bên cạnh Thanh Thanh.

Diệp Lăng Tương từ nhỏ không có bằng hữu, đột nhiên có thêm một muội muội, tất nhiên là phải hưng phấn rồi.

"Chúng ta ra ngoài chơi đi."

Vừa ném xong điểm tâm, Diệp Lăng Tương không có việc gì liền chạy đến Thanh Viên dụ dỗ Thanh Thanh.

"Chuyện này không tốt lắm đâu."

Mỗi lần Diệp Lăng Tương chuẩn đi đều xảy ra rắc rối, Lãnh Tuyệt Cuồng giống như bóng ma đuổi theo phía sau, phương thức sống của đôi vợ chồng này thật là...

Diệp Lăng Tương cười gian:

"Có gì không tốt, Nhị tỷ phu của muội đang ru đứa nhỏ ngủ, chúng ta đi xa một chút, hẳn sẽ không tìm thấy."

Thanh Thanh dờ khóc dờ cười:

"Nhị tỷ, tỷ là mẫu thân của Băng Băng, không thể thường xuyên bỏ mặc nó."

Diệp Lăng Tương xùi mặt:

"Con quỷ nhỏ đó mỗi ngày đều quẩn quýt lấy ta, rất phiền, cho nên ta muốn bỏ trốn, để cho nó tìm không thấy ta." Đôi mắt Diệp Lăng Tương bùng sáng:

"Như vậy cũng tốt, chúng ta đến Giang Nam chơi đi!"

"A?"

Thanh Thanh há hốc miệng, biểu tình giống như vừa gặp quỷ. Giang Nam? Không phải Nhị tỷ phu cũng sẽ đuổi một đường đến tận Giang Nam hay sao. Người không biết còn tưởng thiên hạ đệ nhất sát thủ lại tái xuất giang hồ.

Diệp Lăng Tương không có chú ý đến biểu tình của Thanh Thanh, vẫn tiếp tục nói:

"Muội biết không, ta sớm đã muốn đi, nhưng là cái tên đầu gỗ kia không cho ta đi. Ta nghĩ tìm một người khác cùng đi với ta, lại tìm không thấy."

Cho nên đến tìm Thanh Thanh.

"Ách...Chuyện này, Nhị tỷ, sau này hẵng nói."

Nếu nàng dám đi theo, không bị Nhị tỷ phu mắng chết mới là lạ!

"Tại sao phải đề đến sau này? Bây giờ cũng tốt."

Diệp Lăng Tương túm lấy áo của Thanh Thanh, xem tư thế kia, có lẽ chuẩn bị đi ngay.

"Nhị tỷ..." Thanh Thanh tròn mắt vừa chuyên:

"Không bằng như vậy, tỷ dạy muội võ công a?"

Đây tuyệt đối không phải kế tạm thời mà đã từ lâu nàng muốn học.

"Dạy muội?" Diệp Lăng Tương hưng phấn giống như đứa nhỏ.

"Đúng vậy, tỷ nhìn muội xem, muội là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư, làm sao lại có thể không biết võ công? Nếu muội đi ra ngoài mà bị người ta bắt nạt, không phải đã làm mất thể diện của Vô Tranh sơn trang rồi sao."

Nửa tháng, Thanh Thanh đã hiểu quá rõ tính tình của Diệp Lăng Tương, xác định chuẩn xác yếu điểm của nàng.

"Nhưng thời gian?" Diệp Lăng Tương hào khí như mây, vỗ vỗ bộ ngực:

"Hiện tại sẽ dạy!"

"A...nhanh như vậy sao?"

"Đương nhiên, trước tiên ta dạy muội khinh công, võ công của ta không được tốt lắm, khinh công còn tạm tạm. Muội muốn học võ công thì để Nhị tỷ phu hoặc Đại tỷ phu dạy, tìm Đại tỷ cũng được. Không đúng, Đại tỷ phu cùng Đại tỷ bây giờ đang trên đường về nhà tìm nữ nhi, còn chưa có trở về đâu." Diệp Lăng Tương vừa nói vừa kéo Thanh Thanh vào trong sân.

"Thật sự là bây giờ?"

"Đương nhiên."

Học võ công thực sự không phải dễ a, học khinh công lại càng khó, Diệp lão sư dạy khinh công bước đầu tiên cư nhiên là...trèo tường.

Theo cách nói của Diệp lão sư, trèo tường là muốn huấn luyện tốc độ của nàng. Đương nhiên, phương thức trèo tường của nàng cũng không bình thường. Trước tiên chạy một đoạn lấy đà, sau đó là đập lên mặt tường, tiếp theo nữa là nhảy lên phía trên bức tường. Đây là bước đầu tiên để luyện khinh công, nghe nói rất nhiều cao thủ đệ luyện như vậy.

Diệp Lăng Tương làm gì chỉ có ba phút nhiệt tình, nhưng một khi đã chú tâm vào việc gì thì chỉ khi làm tốt mới bằng lòng cho qua.

Diệp Lăng Tương nàng trước nay đều làm đồ đệ, khó khăn lắm mới được làm sư phụ, đương nhiên mui phần nhiệt tình.

Kiên nhẫn huấn luyện Thanh Thanh cả một buổi chiều, thế khi nào Thanh Thanh bay qua tường mới bỏ qua.

Cho dù là người có thiên phú về võ học, chỉ sợ cũng cần đến ba ngày để bay qua, nói gì đến tư chất hạng trung như Thanh Thanh.

Diệp Lăng Tương nóng lòng muốn thấy kết quả, phương thức mà nàng dùng để huấn luyện Thanh Thanh chỉ có thể hình dung bằng hai chữ 'mà quý'. Luyện suốt nửa ngày, cơ hồ khiến Thanh Thanh mệt muốn chết.

Hoàng hôn, Thanh Thanh kéo lê tấm thân mệt mỏi, đem khuôn mặt khổ qua tiến đến trước mặt Diệp Lăng Tương:

"Nhị tỷ, muội đói bụng, đề ngày mai luyện tiếp được không?"

"Không được!" Diệp Lăng Tương đỡ lấy thân thể Thanh Thanh:

"Tiểu muội, võ công của muội thật sự quá kém, muội không muốn mất mặt đấy chứ, vậy mau luyện đi!"

Công phu mèo què của Thanh Thanh so với công phu vốn rồi tinh rồi mù của Phi Thuý còn kém hơn.

"Nhị tỷ, Tiểu Sai hẳn là đã chuẩn bị xong cơm chiều, muội thật sự rất đói."

Thanh Thanh sắp khóc đến nơi, nàng không còn một chút sức lực nào nữa.

Chẳng những toàn thân không có sức mà khắp mình mẩy đều bị thương, còn tiếp tục luyện nữa chắc nàng tàn phế mất!

"Không được, chúng ta đừng ăn vội, muội bay qua mặt tường này rồi nói tiếp." Diệp Lăng Tương kiên quyết cự tuyệt.

"Nhị tỷ."

Thanh Thanh dùng ngón tay chỉ chỉ vào bản thân mình, hỏi với bộ dạng đáng thương:

"Thấy trong mắt muội có cái gì không?"

"Không thấy gì cả!" Diệp Lăng Tương ngốc nghếch lắc đầu.

"Nước mắt." Đôi mắt của Thanh Thanh quả thực rơi ra vài giọt nước mắt:

"Đó là nước mắt đói khát!"

"A? Muội khóc vì đói?"

"Nhị tỷ...Muội muốn ăn cơm!"

Trong giọng nói của Thanh Thanh mang theo vài tiếng nức nở, nghe có vẻ là lạ, có phần giống như tiếng của nữ quỷ trong phim truyền hình.

"Không được."

"Nhị tỷ, luyện võ không thể một sớm một chiều, một thân khinh công của tỷ luyện bao nhiêu năm a? Muốn muội được như tỷ là không có khả năng."

"Lăng Tương, Tứ muội nói có lý."

Vừa quay đầu lại, vú em siêu cấp ôm Lãnh Băng Băng ba tuổi đang đứng trước cửa Thanh viên. Bộ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, làm như cả thế giới này thiếu hẳn tiền.

"Nhị tỷ phụ, huynh nói quá đúng." Thanh Thanh thiếu chút nữa quỳ xuống đập đầu tạ ơn.

Diệp Lăng Tương không hề giận chu mỏ:

"Được thôi được thôi, ngày mai luyện tiếp."

"Trời ơi, ta tự do!"

Nàng dường như vì mừng quá mà khóc, không đúng, phải nói đó là cảm giác của một người đang đi trong sa mạc, lúc sắp khát mà chết thì tự nhiên nhìn thấy một lọ nước khoáng ướp lạnh.

"Nương, nương ôm một cái."

Lãnh Băng Băng vừa thấy mẫu thân đã hua hua cánh tay mập mập đòi bế.

"Cho nàng." Lãnh Tuyệt Cường đem nữ nhi nhét vào lòng Diệp Lăng Tương, liếc mắt nhìn nàng một cái:

"Nó tìm nàng cả ngày."

Diệp Lăng Tương bĩu môi:

"Tại sao ngày nào nó cũng quẩn lấy ta, khiến ta mỗi ngày đều phải chạy loạn."

"Nàng là mẫu thân của nó, nó không quẩn nàng thì quẩn ai."

Lãnh Tuyết Cuồng quay đầu lại cho nàng một câu trả lời rõ ràng.

Diệp Lăng Tương bất mãn, trừng mắt nhìn Lãnh Băng Băng:

"Nữ nhi quẩn quýt lấy ta, chàng cũng quẩn quýt lấy ta, phụ tử hai người cả ngày quẩn lấy ta, đến một chút tự do cũng không có!"

Lãnh Tuyết Cuồng đón lấy nữ nhi, ánh mắt không khỏi dịu đi:

"Ta sợ nàng gặp rắc rối."

Nàng thực sự không thể khiến người ta bớt lo, từ sau ngày quen biết, không lúc nào là không gây phiền phức.

Một nhà ba người, thật sự là hạnh phúc a.

Thanh Thanh thở dài thật sâu:

"Nhị tỷ, kỳ thực tỷ rất hạnh phúc."

Ở nơi này nàng đã tìm được cảm giác của gia đình, nhưng lại không thực sự có một gia đình của riêng mình. Vô Tranh sơn trang, đến cuối cùng cũng không phải nơi nàng nên sống.

"Hắc hắc." Diệp Lăng Tương cười ngược, hai tay ôm lấy thắt lưng trọng phụ:

"Ta biết, ta biết mình rất hạnh phúc, gả cho một nam nhân rất tốt."

Lãnh Tuyết Cuồng không nói gì thêm, thân nhiên liếc nhìn nàng một cái, đáy mắt xẹt qua một tia ám áp cùng ý cười thoả mãn.

"Thực hâm mộ a."

Thanh Thanh cảm thán. Nàng cùng Nhị tỷ gốc gác giống nhau, Nhị tỷ gặp được Nhị tỷ phu, còn nàng thì sao? Nam nhân yêu thương nàng bây giờ đang ở nơi nào?

"Đại tỷ cùng Đại tỷ phu cũng rất hạnh phúc, nếu mọi người thấy bộ dạng ân ái của bọn họ thì sẽ càng hâm mộ hơn."

Đôi mắt Thanh Thanh âm đạm, khoé miệng cười khổ:

"Ba vị tỷ đều có thiên hạ vô song của riêng mình? Còn thiên hạ vô song của muội không biết ở đâu?"

Đoạn đại ca của nàng, nam nhân mà nàng yêu thương chỉ sợ sớm đã lấy người khác.

"Yên tâm, m

uội sẽ có thiên hạ vô song của riêng mình."

Diệp Lăng Tương tùy tiện vỗ vai nàng, không để ý đến vẻ âm đạm trên mặt nàng.

Lãnh Tuyết Cuồng sâu sắc hơn, phát hiện ra cảm xúc của Thanh Thanh:

"Có chuyện gì muội có thể nói với Nhị tỷ, chúng ta sẽ giúp muội."

Thanh Thanh đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, nàng cười khẽ, lắc lắc đầu:

"Không có việc gì."

Thiên hạ đệ nhất sát thủ quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả đôi mắt cũng là số một.

"Đi ăn cơm." Hắn cũng không muốn nhiều chuyện, trở lại vấn đề chính.

"Mọi người ăn trước, muội muốn yên tĩnh một mình."

Nàng ngẩng đầu nhìn hoàng hôn, ánh mắt phủ một tầng buồn thảm.

"A..." Diệp Lăng Tương đang định nói chuyện thì bị Lãnh Tuyệt Cuồng chặn họng:

"Đi thôi!"

"Thanh Thanh, mau tới, chúng ta chờ muội, Uy...Chàng túm ta làm gì, chàng ở trước mặt đứa nhỏ hôn trộm người ta."

Giọng nói của Diệp Lăng Tương càng lúc càng xa, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng.

Thanh Thanh quay đầu nhìn nơi một nhà bọn họ vừa biến mất, khoé miệng hơi nhếch lên, ánh mắt tràn đầy sự hâm mộ.

Rời khỏi Đoạn đại ca đã bốn tháng, không biết hắn có khoẻ không? Hắn còn nhớ rõ nàng không? Hay đã quên mất nàng rồi?

Vốn dĩ hắn chỉ coi nàng là huynh đệ, trong cuộc sống của hắn, nàng chỉ là khách qua đường, hay chỉ là sự trao đổi. Có lẽ, Đoạn đại ca đã sớm quên nàng. Đã quên Tần huynh đệ gốc gác, quên mất nữ tử cùng hắn một đêm triền miên. Có lẽ, chuyện nàng là nữ tử cùng hắn ân ái suốt một đêm cũng không hề biết!

Việc đau khổ nhất trên đời này không phải là yêu hận tình cừu, càng không phải sinh ly tử biệt, mà là hai người chỉ mới gặp thoáng qua nhưng mãi mãi không thể quên được nhau.

Hắn có thể quên, còn nàng thì sao?

Vô tình bất tự đa tình khổ

Thốn hoàn thành thiên ti vạn lữ

Thiên nhai địa giác hữu cùng thời

Chích hữu tương tư vô tận xứ.

(vô tình không giống đa tình khổ

Mỗi tác đều có ngàn vạn sầu

Núi non nơi xa có tận cùng

Chỉ có tương tư là vô tận)

Chỉ có tương tư là vô tận a, vết thương trong lòng nàng, đến khi nào mới có thể hàn gắn?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 4: Minh Vương tuyển phi.

edit : Jun

Thanh Thanh thực hối hận khi đưa ra yêu cầu muốn học võ công. Nhiệt tình của Diệp Lăng Tương duy trì hơn nửa tháng. Mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào Thanh Thanh, trước khi đi ngủ cũng phải dạy cho nàng một bộ tâm pháp để nàng vừa ngủ vừa luyện.

Hơn nửa tháng nay, mỗi ngày của Thanh Thanh có thể hình dung là đang sống trong địa ngục nhân gian!

Khi biết tin Thanh Thanh muốn học võ công, ngay đến Thủy Tịch Linh cũng muốn nhảy vào, nếu không phải bụng bụng quá lớn hẳn nàng cũng đã tham gia rồi.

Diệp Lăng Tương muốn nàng treo tường cũng được thôi (hiện tại nên sửa lại là leo nóc nhà), ai mà biết Quân Tuy Phong cũng đến góp vui.

Chẳng nhẽ đường đường là Thiên Cơ Các chủ, nhân rồi đến mức không có việc gì làm? Vì cái gì mỗi ngày đều có thời gian dạy nàng võ công?

Hai vị sư phó thay phiên tra tấn, nàng quả thực khóc không thành tiếng!

Những đại hiệp trên phim truyền hình đâu có luyện võ như vậy, vì cái gì võ công của bọn họ lại cao như thế?

Ai, những tình tiết trên phim truyền hình quả nhiên không thể tin tưởng a.

Được hai vị tuyệt đỉnh cao thủ huấn luyện hơn nửa tháng, nàng cuối cùng cũng không chịu nổi. Quân Tuỳ Phong thấy nàng vất vả, đặc biệt ân chuẩn cho nàng nghỉ ngơi một ngày.

Nàng đến Thương Mang trấn lâu như vậy, cũng chưa khi nào thành thạo đạo phổ a.

Sau bữa cơm trưa, nàng mang theo một số bạc vừa đủ, ra đường đi dạo. Đây là Thanh Thanh lén lút trốn ra ngoài, không thôi để Diệp Lăng Tương biết, nàng ta nhất định cũng sẽ theo ra. Diệp Lăng Tương đi đến đâu gây huyên náo đến đó, đi cùng nàng ta thì đừng nghĩ đến việc lỗ tai được yên tĩnh.

Mỗi ngày đều luyện công khiến cho thể lực của Thanh Thanh cạn kiệt, chỉ mới đi dạo có một lúc, nàng đã cảm thấy toàn thân vô lực, trên chân giống như kéo theo một tảng đá, bước đi khó khăn.

Không có cách nào khác, nàng đành tìm một quán trà để nghỉ ngơi, kêu thêm một ít thức ăn để giết thời gian.

Quán trà luôn luôn là nơi náo nhiệt nhất, muốn nghe những tin tức trên đường, đây cũng là nơi thích hợp nhất.

Nàng chính là đang nhàm chán, thế nên mới lắng nghe mấy câu chuyện trên giang hồ. Nghe cả nửa ngày, tất cả mọi người đều đang bàn luận về một tin tức: Minh Vương tuyển phi.

Minh Vương phát ra thiệp mời, mời các nữ tử chưa thành hôn của các môn các phái, hai tháng sau đến Minh Cung làm khách, Minh Vương muốn tuyển một trong số các vị nữ tử đó là Vương phi.

Minh Cung còn truyền ra một tin tức, phàm là những nữ tử thu được thiệp mời thì đều là những người được đề cử vào ngôi vị Minh Vương phi, trước khi tiệc tuyển phi kết thúc, không cho phép các nàng kết hôn, càng không cho phép vắng mặt, nếu làm trái tức là không cho Minh Cung thể diện. Kết cục của việc không giữ thể diện cho Minh Cung, người trong giang hồ không ai không biết, cũng không cần phải nói rõ. Nói cho dễ nghe là tiệc tuyển phi, khó nghe hơn chính là bức hôn!

Người trong hắc đạo khi nghe được tin này đương nhiên cầu còn không được, chỉ cần kết giao được với Minh Cung, ở trên giang hồ muốn hoành hành ngang ngược ra sao đều có thể. Còn người trong bạch đạo khi nghe được tin này giống như sét đánh ngang tai, ai cũng không muốn đem con gái hay tỷ muội của mình gả cho tên đại ma đầu kia.

Thanh Thanh nghe bọn họ ta một câu người một câu, nàng nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. Nàng không nhận được thiệp mời, càng không có ý định tham gia, cứ coi như mình đang nghe một câu chuyện vui.

Truyền thuyết Minh Vương rất tuần tú, gả cho hán cũng không tệ lắm.

Thanh Thanh đang lơ lửng trên chín tầng mây, đột nhiên nghe được ba chữ Văn Băng Tâm. Tin tức về nàng? Thanh Thanh không thể không vĩnh tai lên nghe bọn họ nói chuyện.

"Mọi người cho rằng ai có hy vọng để trở thành Minh Vương phi nhất?"

"Không phải Mộ Dung gia- Mộ Dung Thiên Thủy, thì cũng là Văn gia- Văn Băng Tâm."

"Nghe nói có 68 vị nữ tử nhận được thiệp mời, trong vô lâm nhiều mỹ nữ như vậy, vì cái gì khẳng định là hai nàng?"

"Người nghĩ mà xem, vô lâm có tứ đại mỹ nữ, người nào người nấy đều là tuyệt thế giai nhân. Đổ Thanh Sương điên rồi, Tổng Phù Dung thì đã lập gia đình, chỉ còn lại Mộ Dung Thiên Thủy và Văn Băng Tâm. Hai người đó trong chốn vô lâm là mỹ nữ đứng hàng thứ nhất thứ hai, không phải các nàng thì là ai?"

"Nói nghe có lý."

"Ta còn nghe nói a, Minh Vương đang có ý chọn một trong hai nàng, Văn cô nương là người đầu tiên nhận được thiệp mời, Mộ Dung cô nương là người thứ hai, có lẽ cơ hội làm Minh Vương phi của Văn cô nương lớn hơn một chút."

Nàng làm Minh Vương phi? Thanh Thanh thiếu chút nữa bùng nổ trước mặt mọi người. Có làm hay không, tên Minh Vương kia là cái thá gì, hán bảo nàng tham gia tiệc tuyển phi thì nàng phải tham gia sao? Đó chẳng phải là mất hết thể diện sao?

"Nghe nói Minh Vương tả hộ pháp tự mình đem thiệp mời đến Văn gia, còn nói cho người Văn gia, nếu Văn Băng Tâm không tham gia tuyển phi, Minh Cung bọn họ nhất định sẽ san bằng Lưu Thủy sơn trang."

Bất nạt người ta, đây chính là điển hình cho việc bất nạt người khác. Minh Vương là thần tượng của nàng, không nghĩ tới hán lại bị ỉn như vậy, nàng sùng bái sai người rồi!

"Minh Cung luôn nói được làm được, nếu Văn Băng Tâm không đi, chỉ sợ Lưu Thủy sơn trang khó bảo toàn, ai..."

"Đại ma đầu kia thật khinh người quá đáng!"

"Nghe nói ba nữ nhi của Vân gia đều nhận được thiệp mời."

"Thật không? Giang Nam song xu cũng coi là mỹ nữ, nhưng so với Băng Tâm cô nương thì còn kém một ít."

Minh Cung làm việc luôn tàn nhẫn không lưu tình, giống như Lục đại môn phái vang danh trong võ lâm năm đó cũng bị Minh Cung đánh cho hoa rơi nước chảy, nhiều năm rồi mà vẫn chưa khôi phục được nguyên khí. Nếu nàng không đi tuyển phi, Minh Cung sẽ đối đãi Vân gia như thế nào?

Nàng chán ghét Vợ chồng Vân Liệt, chán ghét Giang Nam song xu, nhưng nàng không chán ghét Vân Tĩnh a.

Nàng xuyên qua thời không đi đến nơi này, Vân Tĩnh là người đầu tiên quan tâm nàng. Tuy nàng không thương hấn nhưng vẫn coi hấn là đại ca.

Nếu Lư Thuý son trang bị huỷ, chẳng khác nào Vân Tĩnh bị diệt. Nàng có thể tro mắt nhìn Lư Thuý son trang bị san bằng, nhưng không thể tro mắt nhìn Vân Tĩnh bị giết.

Nàng rút cuộc nên làm cái gì bây giờ? Tuy có thể cứu Lư Thuý son trang, có thể cứu Vân Tĩnh, nhưng nàng có nên làm thế hay không?

Không trúng tuyển thì tốt, nhưng nếu chẳng may trúng tuyển, chẳng phải sẽ mất đi hạnh phúc cả đời sao?

Nàng không nghĩ đến việc huỷ đi nửa đời còn lại của mình, nhưng cũng không muốn huỷ đi tương lai của Vân Tĩnh, cuối cùng nên làm cái gì bây giờ?

Rời khỏi quán trà, Thanh Thanh có chút lo lắng, trong đầu có toàn nghĩ đến việc tuyển phi. Hoàng đế tuyển phi đã chuyên chế, Minh Vương tuyển phi còn chuyên chế hơn. Hấn nói tuyển liền tuyển, cũng không hỏi xem người được đề cử có đồng ý hay không.

Buổi tối hôm nay, Thanh Thanh một đêm không ngủ, chỉ nhìn ánh trăng ngoài cửa mà thờ dài.

Trong đêm mùa đông này, Thanh Thanh hình như đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng đã có một quyết định trọng đại.

Các thành viên trong Vô Tranh son trang đều cùng nhau ăn cơm, giống như người một nhà, không hề phân biệt.

Ngày hôm sau, vừa ăn xong điểm tâm, Thanh Thanh đã kéo Thuý Tịch Linh vào trong phòng nói chuyện bí mật.

"Tam tỷ, nghe nói y thuật của tỷ siêu phàm, nếu bị huỷ dung, tỷ có thể trị không?"

"Có thể." Thuý Tịch Linh nói luôn không cần nghĩ.

"Thật sao?" Thanh Thanh có chút hoài nghi.

"Đương nhiên!"

Nàng đã từng gặp một bệnh nhân rất khó điều trị, nhưng cũng đã chữa khỏi cho hấn.

"Nếu trên mặt có hai hay nhiều vết sẹo, tỷ có thể khôi phục đến mức không còn chút dấu vết nào không?"

"Có thể." Nàng cũng không chịu bó tay.

"Tam tỷ, nếu muội huỷ dung, tỷ có giúp muội không?"

"Có."

Thanh Thanh thờ nhẹ nhõm:

"Cám ơn Tam tỷ."

Thuý Tịch Linh liếc mắt nhìn nàng:

"Muội không phải muốn huỷ dung đấy chứ?"

Thanh Thanh gật đầu thành t

hật;

"Đúng vậy, muội muốn huỷ dung."

Nếu nàng huỷ dung, sẽ chẳng có ai để ý đến nàng.

Thuý Tịch Linh lấy trên người ra một cái túi, từ trong túi đồ ra bốn bình sứ, mở một trong bốn cái bình đó ra, lấy một viên thuốc đưa cho nàng:

"Ăn cái này đi."

Thanh Thanh cầm viên thuốc, nghi hoặc nói:

"Đây là cái gì?"

"Ăn viên thuốc này vào, trên mặt muối sẽ mọc ra một cái bươu thịt."

"A?" Thân kỳ vậy sao?

"Đúng."

Thanh Thanh bị vây trong kinh ngạc, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần:

"Trời ơi, quả nhiên là thiên hạ đệ nhất độc y!"

"Loại độc này không có thuốc giải, nếu muối muốn khôi phục dung mạo thì phải tìm ta."

"Muội biết!" Thanh Thanh ra sức gật đầu.

"Muội huỷ dung làm gì? Có chuyện gì nói cho ta biết."

Ai mà vô duyên vô cớ nguyện ý chém mình mấy đao, trừ phi gặp phải vấn đề nghiêm trọng.

"Không có gì!"

Thanh Thanh không nghĩ sẽ đem sự thật nói cho nàng.

Mỗi người trong Vô Tranh sơn trang đều rất trọng nghĩa khí, nếu họ biết chuyện thì sẽ cùng Minh Vương liều mạng, đến lúc đó phiền toái sẽ rất lớn.

"Có chuyện gì nói ra, mọi người cùng nhau giải quyết."

Trông biểu tình trốn tránh thế kia, nhất định là có vấn đề.

Thanh Thanh ngừng một chút:

"Tam tỷ, muội có chút chuyện, có thể rời đi một vài ngày. nhưng tỷ yên tâm đi, muội có thể tự mình giải quyết."

Nếu trên mặt có một cái bươu thịt, Minh Vương nhất định sẽ không tuyển nàng, trừ phi mất hẳn có vấn đề.

Thủy Tịch Linh nhìn nàng hồi lâu, lại đem từ trên người ra một cái túi nhỏ, lấy một lọ thuốc đưa cho nàng:

"Đây là cứu chữa hoàn hồn đan, có thể bảo vệ tâm mạch. nếu bị trọng thương, uống một viên rồi trở về tìm ta."

Đáng tiếc viên thuốc có thể giải trăm thứ độc đã dùng hết rồi.

"Cảm ơn Tam tỷ."

Vật tốt như vậy đương nhiên phải nhanh chóng nhận lấy.

Thủy Tịch Linh lại liếc nhìn nàng một cái:

"Nếu cần hỗ trợ thì dùng bò câu đưa tin đến Thiên Cơ các."

"Ân." Thanh Thanh gật đầu, trong đôi mắt còn loé ra ánh lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Trở về Vân gia.

Ba ngày sau, Thanh Thanh để lại hai phong thư, sau đó rời khỏi Vô Tranh sơn trang.

Một phong là cho Bạch Mạn Điệp, một phong là thư chia tay cho tất cả mọi người. Mọi người đều đối tốt với nàng, đi mà không nói một lời thì thật đáng xấu hổ.

Nàng không biết Minh Cung ở đâu, không thể trực tiếp đi đến đó, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn cách trở về nhà, chờ đặc sứ của Minh Cung đến đón.

Lần này coi như trả ơn dưỡng dục của người ta đối với nàng, chờ sau khi sự kiện tuyển phi qua đi, nàng cùng Vân gia không còn quan hệ gì nữa, có thể mang theo Nhược nhi quay lại Vô Tranh sơn trang, bắt đầu một cuộc sống mới. Quên đi Đoạn Tiêu, quên luôn cái tên Vân Băng Tâm, quên tất cả.

Thanh Thanh thuê một chiếc xe ngựa, trong vòng nửa tháng quay trở lại Vân gia. Trước khi về đến nhà, nàng đã uống viên thuốc mà Thủy Tịch Linh đưa cho.

Nay nàng biến thành cái dạng này, Vân Tình cùng Mộ Dung Thiên Lý chắc sẽ không còn tơ tưởng gì nữa? Bằng vào dung mạo của nàng bây giờ, chỉ cần là người thì sẽ lánh ra xa.

Gương mặt bên trái của nàng vẫn thanh tú như cũ, còn bên phải lại mọc ra một cái bướu thịt gồ ghề, kỳ lạ là cái bướu thịt kia vẫn mang sắc hồng, giống như khối thịt đáng lẽ phải hư thối mà vẫn chưa hư thối. Quý trong phim truyền hình cũng chỉ đến như thế này chứ gì, nếu bây giờ nàng đi đóng phim, phỏng chừng không cần phải hoá trang. Lúc thấy dung mạo bản thân, Thanh Thanh cũng bị chính mình hù dọa, đem gương thả rơi xuống sàn nhà. Từ nay về sau, nàng không còn soi gương nữa. Để đối mặt với mọi người, nàng dùng một chiếc khăn màu xanh lam che đi khuôn mặt của mình.

Nhìn bộ dạng bây giờ của nàng, không che mặt lại sẽ khiến người ta tưởng là nữ quỷ!

Đứng ở trước cửa Lưu Thủy sơn trang, toàn bộ những điều nhục nhã đã từng trải qua đều hiện lên trong đầu nàng. Như Nguyệt, Như Yên đánh chửi, Vân phu nhân chẳng phân rõ trắng đen, Vân Liệt bất công, Mộ Dung Thiên Lý.... Nàng do dự.

Vân gia làm tổn thương nàng nhiều như vậy, rốt cuộc có nên giúp đỡ bọn họ không? Trong chớp mắt, nàng đã có ý định rời đi, để mặc cho Lưu Thủy sơn trang tự sinh tự diệt. nhưng khi nghĩ đến đại ca, nàng lại mềm lòng.

Thanh Thanh cứ đi tới đi lui ở ngoài cửa, vẫn còn do dự.

Vài lần nàng định gõ cửa, nhưng rồi lại hạ tay xuống.

Nghĩ đến những chuyện trong quá khứ, những việc Vân gia đã làm với Vân Băng Tâm, đã sớm không còn chút tình thân nào nữa. Giúp bọn họ lần này, nàng tự hỏi lòng mình không thẹn với Vân gia.

Thanh Thanh đưa tay lên, chưa kịp gõ thì cửa lớn đã đột nhiên mở ra, một nữ tử trẻ trung ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười nói:

"Cô nương, người muốn gì?"

"Ách...ta muốn đi vào."

Lại thêm một mỹ nữ. Nàng kia tuổi chừng 17, 18, dung mạo tuyệt mỹ nhưng so với Thanh Thanh còn kém một chút.

"Vào đi thôi." Mỹ nữ tránh sang một bên nhường đường cho Thanh Thanh.

"Mỹ nữ, cô là ai?"

Trong trí nhớ của nàng, Lưu Thủy sơn trang không có người đẹp như thế này.

Mỹ nữ cười:

"Mộ Dung Thiên Thủy."

"Mộ Dung...Thiên Thủy."

Thanh Thanh trừng lớn đôi mắt, lông mi lay động vài cái. Vô lâm đệ tam mỹ nhân Mộ Dung Thiên Thủy? Luận sắc đẹp, Mộ Dung Thiên Thủy còn kém nàng một chút, dựa vào cái gì mà đứng hàng thứ ba? Không biết vô lâm mỹ nữ báng là do kẻ nào làm, thật sự bị mù mắt rồi!

"Đúng."

Mộ Dung Thiên Thủy cười cười, vạn kiểu phong tình. Mỹ nữ quả đúng là mỹ nữ, mỗi một động tác đều mê người. Đương nhiên, Thanh Thanh là ngoại lệ.

"Người không phải đến tham gia tiệc tuyển phi của Minh Vương sao? Vì sao lại ở chỗ này?"

Không ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi, đến Lưu Thủy sơn trang làm cái gì?

"Ta muốn đi cùng ba vị tiểu thư của Vân gia."

"Oh."

"Cô nương, ngươi là ai?"

"Ta là Vân Băng Tâm."

"Ngươi...Ngươi là Vân đại tiểu thư?"

Mộ Dung Thiên Thuý có chút kinh ngạc. Tìm nàng đã hơn nửa năm, một chút bóng dáng cũng không thấy, nay lại tự động quay về.

"Đúng."

Thanh Thanh đột nhiên quay về, đối với Vân gia mà nói là một tin vui lớn. Sau khi thông báo, người trong Vân gia nhanh chóng tập ở đại sảnh, chuẩn bị nghênh đón Vân đại tiểu thư.

Tương lai của Vân gia đều nằm trong tay nàng, người của Vân gia đương nhiên không dám đắc tội với nàng.

Lúc này, Thanh Thanh đang ngồi trong phòng khách nhân nhã uống trà. Mọi người không ai nói lời nào, nàng đương nhiên cũng không buồn mở miệng. Vân Tĩnh không ở đây, nàng không thêm nói chuyện với cái đám trước giờ không xem nàng là người thân.

Vân phu nhân và Vân Liệt nhìn nhau, cuối cùng cũng là do Vân phu nhân mở miệng:

"Băng Tâm, mấy ngày hôm nay ngươi đi đâu, chúng ta ai nấy đều lo lắng cho ngươi."

Về mặt của Vân phu nhân không mấy tự nhiên. Nguyên nhân khiến Thanh Thanh bỏ nhà ra đi mọi người đều biết rất rõ, trong việc này, quả thực là bọn họ không đúng.

Thanh Thanh buông chén trà xuống, hai chân vắt chéo nhau:

"Đi dạo lung tung." Về mặt của nàng cao ngạo giống hệt như một nữ hoàng.

"Băng Tâm, ngươi đã nghe nói đến tiệc tuyển phi rồi phải không?"

"Biết."

Thanh Thanh ngấm ngấm quần áo, thản nhiên nói: "Yên tâm, ta trở về trước tiệc tuyển phi là ta đã có ý muốn tham gia."

Nghe được lời nàng nói, mọi người trong phòng khách đều thở dài nhẹ nhõm.

Trước kia Vân Băng Tâm rất ít khi tiếp xúc với mọi người, nói chuyện chính sự cũng không có phần nàng, thế nên bây giờ mọi người không biết nói cái gì, không khí trở nên rất ngột ngạt.

"Không có việc gì thì ta đi."

Thanh Thanh đứng lên, đưa mắt nhìn qua những người có mặt trong phòng khách. Lúc nhìn đến Như Nguyệt, Thanh Thanh trừng mắt liếc nàng một cái.

Vân phu nhân cũng vội vã đứng lên:

"Băng Tâm, mấy ngày nay ủy khuất cho ngươi, trước tiên nên đi xuống nghỉ ngơi đi."

Thanh Thanh chớp mắt, đột nhiên kéo khăn che mặt xuống. Nàng nheo mắt, nhìn qua mọi người một lượt:

"Các vị, ta hủy dung."

Nghe thấy mọi người hít phải ngụm khí lạnh, Thanh Thanh cảm thấy vô cùng hài lòng, nàng cười lạnh rồi đi ra ngoài. Hai tay nàng để sau lưng, khoe miệng hiện lên một nụ cười thoả mãn. Xem ra, 'người nhà' của nàng đã bị nàng dọa cho hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Giang hồ đồn đại.

edit : Jun

Trở về Tâm Viên, Thanh Thanh tràn đầy cảm xúc. Ở nơi này, nàng đã từng chịu mọi sự sỉ nhục, mọi bi ai và bất lực. Nàng từng nghĩ bản thân mình sẽ vĩnh viễn không trở lại, nhưng ai mà biết được, nàng rốt cuộc vẫn là đang đứng tại chính nơi ấy! Cứ coi như đây là lần cuối cùng đi, sau khi tiệc tuyển phi trôi qua, nàng không bao giờ trở lại đây nữa.

Kiến trúc của Tâm Viên so với Thanh Viên ở Vô Tranh sơn trang có vài phần giống nhau, đi dạo trong sân, nàng lại nghĩ đến cảm giác ấm áp khi còn ở Vô Tranh sơn trang.

Tâm Viên - Thanh Viên, Lưu Thủy sơn trang - Vô Tranh sơn trang, đều là nơi ở của nàng, nhưng đãi ngộ lại hoàn toàn không giống nhau.

Ở Lưu Thủy sơn trang nàng có quan hệ huyết thống nhưng lại không có ai xem nàng là người thân. Đối với người trong Vô Tranh sơn trang mà nói, Thanh Thanh bất quá chỉ là một người dung, mối liên hệ duy nhất chính là nàng cùng Điệp tỷ đều là người đến từ hiện đại. Bọn họ cùng nàng không có giao tình, lại càng không có huyết thống, nhưng lại chẳng hề kiêng dè mà đối đãi với nàng như người trong nhà.

Nhà Phật nhấn mạnh hai chữ duyên phận, có lẽ, nàng vốn là một thành viên của Vô Tranh sơn trang, nhập hồn vào thể xác Vân Băng Tâm là một sai lầm.

"Tiểu thư..."

Nghe tiếng gọi, Thanh Thanh theo bản năng quay đầu qua, trên gương mặt dần dần hiện ra một nụ cười.

Nàng chưa kịp nói gì thì Nhục nhi đã nhảy chồm đến, ôm lấy Thanh Thanh gào khóc:

"Tiểu thư, Nhục nhi nhớ người muốn chết. Tiểu thư, Nhục nhi còn nghĩ người không cần em!"

Thanh Thanh vỗ nhẹ vào lưng Nhục nhi, từ trong lòng dâng lên một cảm giác áy náy:

"Ta như thế nào lại không cần người."

Sau khi nàng yên ổn ở Vô Tranh sơn trang, vốn có thể đem Nhục nhi đón về đó, nhưng lại không làm như vậy. Không phải nàng không nghĩ đến việc đón Nhục nhi về đó, mà là nàng không có cách nào mở miệng nói với mọi người.

"Tiểu thư, mặt của người..."

Nhục nhi buông Thanh Thanh ra, nghẹn ngào khẽ vuốt hai má của nàng.

"Tại sao"

o lại biến thành như vậy?"

Nàng là một đại mỹ nhân, tại sao lại...

Thanh Thanh lấy cái khăn che mặt, dịu dàng lau đi nước mắt của Nhục nhi:

"Đừng sợ, ta chỉ dùng thuốc để biến đổi dung mạo mà thôi. Người cũng biết ta phải tham gia tiệc tuyển phi, cho nên mới cố ý làm như vậy, kỳ thực mặt của ta không có việc gì. Chờ sau khi việc tuyển phi này qua đi, đem chất độc này giải đi là được mà."

"Có ý?" Tiếng khóc của Nhục nhi tuy ngừng nhưng nước mắt vẫn cứ chảy dài.

"Đúng vậy." Thanh Thanh đem ngón trỏ đặt lên môi nàng:

"Đừng nói cho ai biết."

Nhục nhi lập tức gật đầu:

"Ừ, em sẽ không nói."

Thanh Thanh lại thay Nhục nhi lau đi nước mắt, lời kéo nàng đi vào bên trong:

"Đi, chúng ta vào trong rồi từ từ nói chuyện."

Thanh Thanh kéo Nhục nhi ngồi ở trên giường, lấy nước và khăn thay nàng lau hết nước mắt trên mặt, khăn tay vừa đụng đến mặt của nàng, Nhục nhi lập tức đẩy Thanh Thanh ra:

"Tiểu thư, em là nô tỳ, sao có thể để người giúp em lau mặt."

Lau nước mắt cùng lau mặt là hai việc khác nhau rất xa.

Thanh Thanh xua xua tay:

"Không quan hệ, chúng ta là tỷ muội."

Nhược nhi đứng lên né tránh:

"Không không, người vĩnh viễn vẫn là chủ nhân của Nhược nhi!"

Thanh Thanh trừng mắt nhìn nàng một cái:

"Mao chủ tịch có nói, mỗi người đều bình đẳng, người và ta giống nhau, chúng ta đều là người, đừng có nghĩ đến thân phận này nọ. Người a, bị tư tưởng phong kiến ăn mòn hết đầu óc rồi!"

Trong lòng Thanh Thanh tự nhiên toát mồ hôi lạnh, may mắn a, nàng sinh ra ở hiện đại, nếu sinh ra ở cổ đại, chỉ sợ cũng sẽ giống như Nhược nhi, cam tâm tình nguyện làm nô tài cho người khác. Đương nhiên, nàng cũng không coi Nhược nhi là nô tài.

Nhược nhi trong lòng càng thêm cảm động:

"Tiểu thư, người thật tốt."

"Người biết không, ba nha hoàn ở Vô Tranh sơn trang kia, mỗi người đều to gan lớn mật, so với tiểu thư của bọn họ cũng không kém tí nào."

Ba nha đầu kia ngoài miệng thì xưng là nha hoàn nhưng thực ra cũng là một thành viên của Vô Tranh sơn trang, chưa từng có ai coi các nàng là nha hoàn. Hy vọng sau này khi sống ở Vô Tranh sơn trang, ba nha đầu kia có thể hào hào dạy dỗ Nhược nhi, để cho nàng tìm thấy chính mình, đừng có hờ chút lại quý xuông!

"Vô Tranh sơn trang?" Nhược nhi mở to hai mắt:

"Tiểu thư, người đang nói đến Vô Tranh sơn trang trong truyền thuyết?" Nhược nhi kinh hãi, không tự chủ được nói lớn lên.

"Hừ, người muốn hại chết ta a."

Thanh Thanh lập tức bịt miệng Nhược nhi lại, thấp giọng nói:

"Nhỏ tiếng một chút."

Nàng là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư nhưng võ công quả thực quá thấp kém, để người ta biết chuyện lại bắt nàng làm con tin để uy hiếp ba vị tỷ tỷ kia thì tính sao bây giờ?

Nhược nhi luôn luôn biết vâng lời, ra sức gạt đầu, đôi mắt kia chớp chớp không ngừng.

Thanh Thanh buông tay ra, ghé vào bên tai Nhược nhi nói nhỏ:

"Sau khi tiệc yến phi qua đi, người có đồng ý theo ta đến sống ở Vô Tranh sơn trang không?"

Nhược nhi vừa nghe xong, sắc mặt liền trắng bệch:

"Tiểu thư, người muốn sống ở Vô Tranh sơn trang?" Nhược nhi không dám lớn tiếng nói chuyện, nhỏ giọng giống như tên trộm.

"Làm sao vậy?" Thanh Thanh nhìn không được trừng mắt nhìn nàng lần nữa.

Nhược nhi kinh ngạc thốt ra:

"Nghe nói những người trong Vô Tranh sơn trang đều là yêu quái thích ăn tươi nuốt sống người khác, tiểu thư cũng dám đi sao."

Nàng thân bí liếc mắt nhìn Thanh Thanh một cái:

"Em nghe nói mấy tháng trước Vô Tranh sơn trang lại có thêm một vị Tứ tiểu thư, vị tiểu thư đó mặt mũi hung tợn, lưng hùm vai gấu, giết người không chớp mắt a. Nghe nói vị Tứ tiểu thư đó thích ăn thịt người, uống máu người..."

Giang hồ đồn đãi thực con mẹ nó biến thái! Một đại mỹ nữ mảnh mai như Vân Thanh Thanh nàng đây mà dám nói là mặt mũi hung tợn, lưng hùm vai gấu? Phá hoại hình tượng của nàng cũng tạm cho qua, nhưng còn giết người không chớp mắt? Ăn thịt người? Uống máu người?

Danh dự của nàng, hình tượng của nàng đều bị lũ giang hồ chết tiệt đó phá hoại hết. Không biết lời đồn này là do ai truyền ra ngoài, nàng nhất định phải tố cáo hấn tội phi báng!

"Dừng..."

Thanh Thanh ngăn không cho Nhược nhi nói nữa, Nhược nhi cũng không biết mình nói sai chuyện gì nhưng cũng lập tức ngậm miệng lại.

Nhìn nét mặt ngây ngô của Nhược nhi, sắc mặt Thanh Thanh cũng hoà hoãn không ít, thở phì phì nói:

"Vậy giang hồ đồn đãi như thế nào về nha hoàn của tứ tiểu thư?"

"Chưa nói." Nhược nhi ngây ngốc, không biết tại sao Thanh Thanh lại hỏi vấn đề này.

Thanh Thanh giận dữ đứng trước mặt Nhược nhi, hai tay chống hông:

"Người xem ta là phải mặt mũi hung tợn, hay là lưng hùm vai gấu, theo ta nhiều năm như vậy, có bao giờ thấy ta giết người chưa? Ta từ lúc nào ném qua thịt người, uống qua máu người?"

Thanh Thanh xoay người, bàn tay đập mạnh trên mặt bàn, nghiêng răng kèn kẹt:

"Bà nội nó chứ, giang hồ đồn đãi quả thực là biến thái!"

Trách không được ở hiện đại có người vì bị đồn đãi mà phải tự sát, nguyên lai mùi vị bị nói xấu khó chịu đến như vậy. Ba vị tỷ tỷ cùng tỷ phu ước chừng đã thành tiên, nên mới không có cảm giác gì đối với những lời đồn như vậy.

"A..." Nhược nhi mở to mắt, ngơ ngác nhìn Thanh Thanh, nàng căn bản không hiểu tiểu thư đang nói cái gì.

"Vẫn không hiểu sao?" Đối với nha đầu ngốc này, Thanh Thanh hoàn toàn bó tay.

Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, cố kiềm chế cơn giận:

"Ta chính là tứ tiểu thư mặt mũi hung tợn, lưng hùm vai gấu, ăn thịt người, uống máu người mà người vừa mới nói. Còn nữa, sau này người cũng là một thành viên của Vô tranh sơn trang. Từ giờ trở đi, người không phải nô tỳ của Lưu Thủy sơn trang, mà là nha hoàn của Tứ tiểu thư ở Vô Tranh sơn trang. Nếu dám truyền bá tin đồn, cẩn thận ta xử phạt người."

Thanh Thanh vừa mới nói xong, đã nghe 'bịch' một tiếng, nha đầu nhát gan kia đã muốn té trên mặt đất.

Thanh Thanh mặt trắng, bắt đầu đổ mồ hôi. Cái này cũng không thể trách Nhược nhi, có trách thì trách những tin đồn quá giả dối đó. Ở trong lòng Nhược nhi, người trong Vô Tranh sơn trang vốn là quái vật, nay nàng lại trở thành một thành viên trong tập đoàn 'quái vật' đó, tất nhiên khó có thể chấp nhận! Chắc không có việc gì đâu, nàng hiểu rõ là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 7: Chính là huynh muội.

edit : Jun

Đã lâu không ăn cơm ở Tâm Viên, đồ ăn mặc dù rất thơm nhưng không hề có mùi vị gì cả. Lúc còn ở Vô Tranh sơn trang, một nhóm người ở chung một chỗ cùng nhau ăn cơm, vừa cười vừa nói, ăn uống như vậy mới cảm thấy ngon miệng.

Thanh Thanh tựa vào bàn, đôi đũa ở trên mấy đĩa đồ ăn chọn tới chọn lui, cũng không thấy miếng nào thuận mắt.

"Này, cho người ăn." Thanh Thanh gấp một khối thức ăn bỏ vào bát Nhược nhi, cũng không chú ý tới mình đã gấp cái gì.

"Tiểu thư, đồ ăn không hợp khẩu vị của người sao?" Nhược nhi lén lút liếc Thanh Thanh một cái.

"Không có, người ăn đi." Từ sau khi xuyên qua, hai người đều cùng nhau ăn cơm, chỉ có lúc này, Nhược nhi mới không nghĩ mình là phận nô tỳ.

"Người không được khoẻ sao?"

"Không phải." Thanh Thanh thở dài một tiếng:

"Người biết không, lúc còn ở Vô Tranh sơn trang chơi rất vui a, mọi người chạy tới chạy lui, tranh qua cướp lại. Cái loại cái giác đó thực sự rất ấm áp, còn bây giờ... Nói thế nào nhỉ, ở nơi này, ta không cảm thấy một chút ấm áp nào, lại càng không tìm thấy cảm giác của gia đình."

"Tiểu thư, Vô Tranh sơn trang thực sự tốt như vậy sao?" Bị những lời đồn đãi trong giang hồ làm ảnh hưởng, dù Thanh Thanh nói Vô Tranh sơn trang tốt như thế nào, Nhược nhi vẫn không tin tưởng.

Thanh Thanh vỗ vỗ đầu nàng:

"Tiểu nha đầu, ngươi đến đó thì sẽ biết, bọn họ đối với ta như người trong nhà, chưa từng bài xích ta. Người trong giang hồ không dễ dàng đem võ công của mình truyền cho người ngoài, nhưng mỗi người trong Vô Tranh sơn trang đều đem tuyệt kỹ của mình dạy cho ta. Vô Tranh sơn trang chỉ là một đại gia đình, không có gì đáng sợ cả."

Đều là do những lời đồn đãi chết tiệt đó báo hại, Vô Tranh sơn trang bị phi báng đến mức không có chỗ để khiếu nại.

Nhược nhi dùng một chút:

"Các nàng thực sự hoan nghênh em sao?" Tiểu thư ở đâu thì nàng phải ở đó.

Thanh Thanh cười cười:

"Nha đầu ngọc, ngươi là nha hoàn của ta, bọn họ đương nhiên sẽ hoan nghênh ngươi. Về sau đừng gọi ta là tiểu thư, đổi là Tứ tiểu thư đi, vì Vô Tranh sơn trang còn có ba vị tiểu thư nữa."

"Các nàng thực sự rất ôn hoà sao?"

"Mọi người đều rất nhiệt tình, ách, trừ những người trời sinh lạnh lùng."

Cùng Nhược nhi nói linh tinh cả nửa ngày, tâm tình của nàng tốt lên không ít. Thanh Thanh cầm lấy đôi đũa, vươn cổ ra nhìn mấy món ăn trên bàn:

"Cũng không tệ lắm, ăn cơm ăn cơm."

Buổi tối, Vân Tĩnh từ bên ngoài trở về nhận được tin tức Thanh Thanh đã về nhà, lập tức chạy đến Tâm Viên. Về chuyện Thanh Thanh huy dụng tuy cũng có nghe nói nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy Thanh Thanh, hấn vẫn như cũ ngây người.

Muội muội xinh đẹp tuyệt luân của hấn, bây giờ đã biến thành...

"Thanh Thanh." Hấn nhẹ nhàng gọi một tiếng, tận lực che dấu cảm xúc của mình, nhưng đôi lông mày đang nhíu lại đã làm lộ tâm tư của hấn.

"Đại ca?" Thanh Thanh đang cúi đầu ăn cơm bỗng ngẩng lên, nhìn hấn cười cười:

"Sao huynh lại tới đây? Ăn cơm chưa vậy?"

Câu mở đầu này có phải có chút ngu ngốc không? Hay là chạy đến ôm hấn một cái? Hay học người ngoại quốc hôn môi?

Nụ cười của nàng khiến cho cái bướu thịt trên mặt càng thêm đáng sợ. Bất cứ ai nhìn thấy nàng, cũng sẽ bị dọa ngất đi.

"Tại sao lại biến thành như vậy?" Vân Tĩnh quả thực không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

Thanh Thanh thần nhiên nói:

"Không có gì, dù sao cũng chỉ là về bề ngoài mà thôi, bây giờ không huỷ, sau này giả tự nhiên cũng sẽ biến dạng." Nàng không hề có chút sợ hãi, cũng tuyệt không có lấy một tia khổ sở.

"Muội ở bên ngoài rốt cuộc đã chịu bao nhiêu khổ sở?" Vân Tĩnh đè nén xúc động ôm Thanh Thanh vào trong lồng ngực, thanh âm thống khổ lại khàn khàn.

"Đại ca, ta không sao." Nhìn Vân Tĩnh đau khổ, trong lòng Thanh Thanh cảm thấy rất khó chịu.

Vân Tĩnh không thể di chuyển, hỏi một cách thống khổ:

"Ai khiến muội biến thành như

vậy?" Là hấn không bảo vệ tốt cho nàng, làm cho nàng hiện giờ biến thành bộ dạng như thế này.

Thanh Thanh có chút trầm tư, nhưng rồi nhìn thẳng vào mắt hấn mà nói:

"Chính ta."

"Là muội?"

Vân Tình không khỏi kinh ngạc, không có nữ nhân nào lại không muốn mình xinh đẹp, đừng nói đến việc tự tay hủy đi dung mạo như thiên tiên của mình! Nàng ở bên ngoài rốt cuộc đã gặp phải chuyện đáng sợ gì, lại xó thể bị đẩy đến bước đường này?

"Bởi vì ta không muốn gả cho Minh Vương." Nàng nói ra những lời thực lòng mình. Nàng đã có người mình yêu, không thể gả cho nam nhân khác.

Trong mắt Vân Tình toát ra vẻ đau đớn:

"Muội có thể không cần quay về, chỉ cần trốn đi thật xa. Vì cái gì lại trở về đây, vì sao lại đem mình biến thành bộ dạng như vậy?"

Không mạnh bằng người ta mới có thể khiến cho nàng tự tay hủy hoại chính mình.

"Ta là nữ nhi của Vân gia, đương nhiên phải vì Vân gia góp một phần sức lực." Nếu nàng nói là vì hấn, hấn nhất định sẽ càng thêm áy náy.

Vân Tình phút chốc xoay người, trong giọng nói mang theo uất hận:

"Bọn họ không coi muội là nữ nhi của Vân gia, muội đi đi. Ta không muốn muội vì Vân gia mà hủy hoại cuộc sống của mình."

Vân gia chưa từng đối xử tốt với Thanh Thanh, mà nàng lại vì Vân gia hủy đi chính mình, nhà họ Vân đã thiếu Thanh Thanh nhiều lắm!

Thanh Thanh nhếch miệng cười mỉa mai:

"Đi? Ta đã thành cái dạng này còn sợ Minh Vương nhìn trúng ta sao? Sự việc đã đến nước này, há có thể bỏ dở giữa chừng?"

Với bộ dạng này của nàng, Minh Vương không đem nàng đuổi ra khỏi Minh Cung thì đã phải thấp hươu cảm tạ trời đất rồi, còn sợ bị trúng tuyền sao?

Vân Tình tựa vào khung cửa, một hồi lâu mới mở miệng:

"Mộ Dung Thiên Lý đâu? Không phải ta để cho hấn đi tìm muội sau đó mang muội cao bay xa chạy ư? Tại sao chỉ có mình muội quay về?"

Cao bay xa chạy? Không phải là bỏ trốn sao?

Trong lòng Thanh Thanh thoáng chốc cảm động, Vân Tình đối với nàng thực sự quá tốt. Nàng biết hấn thích nàng, không thể tưởng tượng hấn vì hạnh phúc của nàng, chẳng những đem nàng giao cho một nam nhân khác, còn tính vì nàng gánh vác tất cả trách nhiệm cùng phiền toái. Tiếc là đối với hấn vĩnh viễn chỉ có tình huynh muội, tình cảm sâu nặng như vậy, nàng không có cách nào đền đáp. Việc nàng có thể làm, chính là giúp hấn vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

"A?" Thanh Thanh bỗng chốc ngẩn người, không ai nói cho nàng, thế nên nàng không biết. Mộ Dung Thiên Lý không phải đính hôn cùng Như Nguyệt sao? Còn tìm nàng làm gì? Bảo nàng làm tiếp? Đánh chết nàng cũng không chịu!

Vân Tình xua tay:

"Đừng kinh ngạc, sau khi nhận được thiệp mời tham gia tuyển phi yến, ta để cho hấn đi tìm muội, trước tiên cứ đem gạo nấu thành cơm, Minh Cung cũng không thể làm càn. Hiện tại xem ra hấn cũng không tìm được muội."

Chính miệng nàng đã nói thích Mộ Dung Thiên Lý, chỉ cần nàng hạnh phúc, hấn nguyện gánh vác tất cả hậu quả.

Nàng sớm đã bị nấu chín, nấu thêm lần nữa cũng vẫn là cái dạng kia, nhiều lắm thì bị nấu thành miếng cháy.

Thanh Thanh cúi đầu nghịch nghịch lọn tóc trước ngực, cười nói châm chọc:

"Hấn đã cùng Như Nguyệt đính hôn, ta không phải là tiện nhân, không cùng tỷ muội chung hưởng vị hôn phu." Nàng cùng hai nữ nhân kia mà là tỷ muội sao? Nói là địch nhân may ra còn đúng.

"Muội hiểu lầm rồi, là Như Nguyệt hãm hại hấn. Lúc đó hấn đáp ứng lấy Như Nguyệt, cũng vì muốn tiêu trừ cảnh giác của nàng, sau đó từ từ tìm ra sơ hở." Lúc ấy ngay bản thân hấn cũng không lý giải được hành vi của Mộ Dung Thiên Lý. Mãi sau này mới hiểu ra mọi chuyện.

"Các người làm sao biết Như Nguyệt đã phá hay chưa?"

Vốn biết nữ nhân kia không phải thứ tốt đẹp gì rồi. Không biết cái câu giang hồ hiểm ác là do vị tiền bối nào nói ra, đúng là rất rất kinh điển!

Bị muội muội của mình tính kế, Thanh Thanh sẽ cảm thấy khó chịu sao?

Vân Tình chăm chú nhìn Thanh Thanh một hồi lâu:

"Ngày thứ ba sau khi muội bỏ đi, Mộ Dung Thiên Lý mời người kiểm tra qua, Như Nguyệt vẫn là hoàn bích."

Thanh Thanh 'xì' một tiếng cười ra, giọng nói mang theo sự châm chọc:

"Một sai lầm nhỏ như vậy mà nàng cũng phạm phải?" Như Nguyệt thật quá ngu ngốc nha, chẳng nhẽ không biết trước khi làm cái chuyện như vậy phải tìm một nam nhân phá đi tấm thân xử nữ hay sao?

"Thanh Thanh, muội tức giận sao?" Là Vân gia đã bạc đãi nàng.

"Có gì phải tức giận." Thanh Thanh nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm:

"Chính hợp ý ta. Lúc đó ta nói thích hấn chính vì muốn cho huynh hết hy vọng. Ta đối với Mộ Dung Thiên Lý nhiều nhất chỉ có tình bằng hữu."

Lúc ấy là muốn tìm com phiếu trường kỳ, cũng vì muốn thoát khỏi Vân Tĩnh. Hiện tại nàng đã có gia đình của mình, có nam nhân mình yêu, Mộ Dung Thiên Lý vốn là thể thân này đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng nên rút lui. Không phải nàng vô sỉ đi lợi dụng hấn, mà là Mộ Dung tự đưa chân đến cửa, trùng hợp làm sao hấn lại yêu thương nàng. Đương nhiên, Mộ Dung Thiên Lý cũng có chỗ quá đáng, đảm bảo nàng làm thiệp? Cái câu này mà hấn cũng dám nói ra khỏi miệng.

Nàng không thích Mộ Dung Thiên Lý? Bất tri bất giác, khoé miệng Vân Tĩnh hiện lên một nụ cười.

Thanh Thanh thấy bộ dạng cao hứng của Vân Tĩnh thật không đành lòng đã kích hấn. Nhưng để cho hấn chết tâm, nàng vẫn nên nói ra sự thực.

Nàng lười biếng liếc hấn một cái, che giấu áy náy trong lòng:

"Lần này đi ra ngoài, ta đã gặp được nam nhân mà mình thích. Ta thực sự thương hấn, thực sự yêu hấn, ngoài hấn ra ta không lấy ai khác."

Nam nhân ấy đang ở đâu nàng cũng không biết, còn nói không phải hấn thì không lấy chồng, đúng là đang lừa dối chính mình!

Sắc hồng trên mặt Vân Tĩnh nhanh chóng biến mất, trái tim khó khăn lắm mới ghép được bây giờ lại tan thành mảnh nhỏ.

"Đại ca, đừng đau khổ, huynh vĩnh viễn là đại ca của ta." Thanh Thanh cố ý nhấn mạnh hai chữ đại ca, ý tứ sâu sắc nhìn hấn.

Ý tứ của nàng hấn làm sao không rõ, nha đầu kia chỉ coi hấn là đại ca. Vân Tĩnh cười chua xót:

"Hấn là nam nhân như thế nào?"

Trên mặt Thanh Thanh lộ ra một nụ cười dịu ngọt, đôi mắt loé lên ánh hào quang:

"Một nam nhân phi thường xuất sắc."

Vốn tưởng rằng có thể quên đi, ai mà biết bóng hình của hấn đã khắc sâu trong trái tim nàng, đời này không bao giờ phai nhạt.

Thanh Thanh cười dịu dàng, trong đáy mắt tràn đầy vẻ ngọt ngào, sự vui sướng của nàng càng khiến Vân Tĩnh cảm thấy mất mát. Nhiều năm như vậy, hấn chưa từng thấy vẻ mặt này của nàng. Loại cảm giác ngọt ngào đó, chỉ có nữ tử từng trải qua tình yêu mới có được. Lần này, nàng thực sự đã tìm được người mình thương yêu. Hấn, lại thua rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Làm lại từ đầu.

edit : Jun

Ngày tuyển phi đến gần, đặc sứ của Minh Cung đến Lưu Thủy son trang đón các nàng. Thanh Thanh mang theo Nhược nhi theo chân họ ra đi.

Tiệc tuyển phi lần này đối mà nàng mà nói không có ý nghĩa gì, nàng thủy chung giữ nguyên bộ dạng đi xem biểu diễn. Vô lâm đệ tứ mỹ nhân đột nhiên biến thành bộ dạng như vậy, không biết Minh Vương có thể bị tức chết hay không.

Tuyển phi qua đi, trên giang hồ sẽ không còn Vân Băng Tâm nữa, mà chỉ có Vân Thanh Thanh - Vô Tranh son trang Tứ tiểu thư. Nghĩ đến những ngày tháng sau này, Thanh Thanh cảm thấy rất khoái trá.

Nàng với Như Yên, Như Nguyệt, Mộ Dung Thiên Thủy cùng nhau lên đường. Minh Cung đặc sứ vì các nàng đã chuẩn bị ba cỗ xe ngựa.

Như Yên, Như Nguyệt cùng nha hoàn của các nàng chiếm cứ một xe, nàng cùng Mộ Dung Thiên Thủy đi chung một xe.

Xe ngựa rất rộng, ba người ngồi căn bản không coi là chật. Mộ Dung Thiên Thủy là điển hình của một giang hồ nữ tử, tính tình hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, mới có nửa ngày đã cùng Thanh Thanh trở thành hảo tỷ muội.

Hai người đều là những nữ tử rất dễ hoà đồng, cùng nhau ríu ra ríu rít cười nói vui đùa. Chủ đề được các nàng nói tới nhiều nhất đương nhiên vẫn là việc tuyển phi.

"Thanh Thanh, truyền thuyết Minh Vương tuấn mỹ, ngay đến nhật nguyệt cũng bị lu mờ, nếu hấn thực sự đẹp trai như vậy, ngươi có nguyện ý gả cho hấn không?"

Nhật nguyệt bị lu mờ? Cái này có phóng đại quá không? Thanh Thanh đã hoàn toàn không tin lời đồn đãi trên giang hồ.

Thanh Thanh bật cười:

"Cho dù ta nguyện ý, cũng phải xem hấn có muốn ta hay không?" Với bộ dạng hiện giờ của nàng, liếc mắt một cái cũng đủ để buổi tối nằm mơ thấy ác mộng.

"Có lẽ hấn sẽ thích vẻ đẹp bên trong của ngươi a." Mộ Dung Thiên Thuý đã nhìn ra Thanh Thanh là một nữ tử lương thiện.

"Vậy còn ngươi?" Thanh Thanh hỏi lại.

"Ta..." Một thoáng ưu tư hiện lên trong mắt nàng.

"Ngươi không muốn gả cho hấn?" Nhìn biểu tình của nàng cũng đủ biết.

"Ừ." Mộ Dung Thiên Thuý gật đầu không do dự.

Là người từng trải, Thanh Thanh nhìn ra trong mắt nàng điều gì đó, nàng trêu chọc:

"Có người trong lòng rồi phải không?"

Cho dù là nữ tử tiêu sái như Mộ Dung Thiên Thuý nhưng lúc nghe thấy ba chữ người trong lòng, cũng không tránh được có điểm thẹn thùng. Đối mặt với tình yêu, bất cứ kẻ nào cũng đều giống như nhau.

Bị Thanh Thanh nhìn thấu tâm tư, người luôn tùy tiện như Thiên Thuý cũng phải đỏ mặt, ngượng ngùng gật đầu.

Thanh Thanh cười ha ha: "Ta biết mà."

"Ngươi thì sao? Ngươi thích ca ca của ta không?" Đại ca thích Thanh Thanh, Thiên Thuý biết điều đó.

Thanh Thanh xua xua tay:

"Đừng nói nữa, ta đào hôn xong mới phát hiện chỉ căn bản coi hấn là hảo huynh đệ." Trước khi đào hôn nàng đã nhận ra điều này, bắt quá cấp cho Mộ Dung Thiên Lý một chút thể diện.

Mộ Dung Thiên Thuý vui sướng khi thấy người ta gặp hoạ, cười nói với Thanh Thanh:

"Đại ca của ta thật đáng thương a."

Thanh Thanh chớp chớp mắt:

"Ngươi không tức giận sao?"

Mộ Dung Thiên Thuý nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm:

"Ta vì cái gì mà tức giận, chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng." Bởi vì bản thân nàng cũng đã có người yêu.

Thanh Thanh hạ thấp giọng:

"Người trong lòng ngươi là ai?" Tò mò chính là tính cách trời sinh của nữ nhân, Thanh Thanh cũng là nữ nhân, có tò mò cũng là lẽ tự nhiên.

"Hấn..." Đôi má Thiên Thuý hiện lên hai đoá mây hồng: "Không nói cho ngươi biết."

"Hắc hắc." Thanh Thanh ôm lấy bả vai nàng ta "Nói đi mà, nói ra cho ta tham khảo."

Thiên Thuý l

én lút liếc mắt nhìn Nhược nhi một cái, nhỏ giọng nói:

"Phương Chấn Hiên."

Đúng vậy, nàng thích hắn. Từ nhiều năm trước, nàng đã âm thầm thích hắn. Nhưng bên người hắn có quá nhiều mỹ nữ, căn bản không có chú ý đến nàng. Nàng đã từng muốn nói cho hắn biết nàng thích hắn nhưng cuối cùng vẫn không thốt nên lời, bởi vì hắn đã có hôn ước. Cho đến khi ca ca nói cho nàng, hôn ước của hắn cùng Thanh Thanh là hữu danh vô thực, nàng mới dám đem tâm tư của mình biểu lộ ra.

"Vị hôn phu tiền nhiệm của ta?" Thanh Thanh có chút kinh ngạc. Số mệnh của người này thật tốt, vô lâm đệ nhất mỹ nhân si mê hắn, đệ tam mỹ nhân yêu mến hắn, đệ tứ mỹ nhân từng là vị hôn thê của hắn. Tất cả chỗ tốt đều bị một mình hắn chiếm hết. (nhưng anh ý lại yêu Diệp tỷ mới đầu chứ)

Thiên Thủy có chút xấu hổ nhưng vẫn kiên trì gật đầu.

Phượng Chấn Hiên từ là vị hôn phu của Thanh Thanh, nói chuyện này trước mặt nàng ấy, không biết nàng ấy có tức giận hay không? Nàng mau mồm mau miệng, nhất thời không nghĩ đến chuyện đó.

Thanh Thanh cười giống như tên trộm:

"Người nhất định phải túm lấy hắn a."

Nghe nói tên kia đối với Diệp tỷ rất si tình nhưng Diệp tỷ cuối cùng cũng không gả cho hắn. Quên không nói Diệp tỷ, đó là nguyên nhân cho đến giờ hắn vẫn còn độc thân. Nếu hắn có một thê tử như Thiên Thủy, trong lòng Diệp tỷ cũng cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút. Đương nhiên, Thanh Thanh cũng cảm thấy thoải mái hơn, dù gì nàng cũng từng vứt bỏ hắn (không biết ai bỏ ai nha tỷ), bị hai nữ nhân vứt quá, hắn quả thật rất thê thảm!

"Người không tức giận sao?" Thiên Thủy không dám nhìn vào mắt Thanh Thanh.

"Ta tức giận làm gì? Ta thấy cao hứng mới đúng, người làm thê tử của hắn mới khiến ta không cảm thấy áy náy, người nhất định phải bắt được hắn nha."

"Cảm ơn người." Sắc mặt Thiên Thủy từ từ ủ rũ "Nhưng mà..."

"Nếu Minh Vương tuyển ta thì làm sao bây giờ?" Mộ Dung gia không thể đắc tội với Minh Cung.

Thanh Thanh cắn môi, có vẻ dăm chiêu:

"Đó là một vấn đề lớn." Nay nàng đã biến dạng, Mộ Dung Thiên Thủy không thể nghi ngờ là đệ nhất nhân tuyển cho ngôi vị Minh Vương phi.

"Ta không muốn gả cho hắn." Vẻ mặt Mộ Dung Thiên Thủy rất đau khổ, giống hệt như một oán phụ.

"Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng."

Nhiều mỹ nữ như vậy, chưa chắc Thiên Thủy đã trúng tuyển. Cho dù trúng tuyển, cũng phải nghĩ biện pháp từ chối.

"Nhưng mà..."

"Đến lúc đó chúng ta có thể kháng nghị, người không muốn gả, hắn cũng không thể ép buộc người. Nếu như người bị chọn trúng, chúng ta cùng Minh Vương đàm phán."

Phòng chường Minh Vương chính là một đại thúc biến thái, nếu không cũng chẳng cần dùng biện pháp này để tuyển phi. Uổng công nàng đã sùng bái hắn một cách mù quáng, rõ ràng đã sùng bái sai người.

Mộ Dung Thiên Thủy thấy Thanh Thanh vì chuyện của nàng mà buồn rầu liền nhanh chóng đổi sang đề tài khác:

"Thanh Thanh, người có nam nhân yêu dấu sao?"

Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, huống chi bây giờ nàng chưa có trúng tuyển, lo lắng cũng bằng thừa.

Thanh Thanh cười cười, vui vẻ nói ra "Có a."

"Ai?" Có thể đánh bại đại ca, tự nhiên sẽ là một nam nhân xuất sắc.

"Hắn..." Thanh Thanh lắc đầu:

"Quên đi, hắn đã lấy người khác."

Đoạn đại ca cùng Vân nhi đại tẩu chắc hắn đã kết hôn? 'Tàn huynh đệ' nửa đường nhảy ra này chắc đã bị hắn ném lên chín tầng mây.

"Làm sao vậy?" Ánh mắt không bao giờ gạt người, Thanh Thanh trở nên bi thương, nàng cùng nam nhân kia nhất định đã xảy ra chuyện.

Một hồi lâu, Thanh Thanh mới nói:

"Hắn đã có người yêu." Trong giọng nói hàm chứa ảm đạm, ngay cả nàng cũng nhận thấy cảm giác chua xót trong lòng:

"Có lẽ, hần sớm đã quên ta." Cả đời này, bọn họ chắc không gặp nhau nữa? Chuyện đã qua thì cho nó qua đi, nàng không muốn nghĩ lại nữa.

Thế gian có vô số nam nhân tốt, đến một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ gặp được nam tử khiến cho nàng động lòng.

"Người cam tâm sao?" Yêu mà không được đáp lại, cảm giác thống khổ đó Thiên Thuý đã từng trải qua.

"Không cam lòng thì sao?" Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn Thiên Thuý, sắc mặt trở lại bình thường.

"Nếu...Ta nói nếu, hần và nữ tử kia chia tay, người sẽ đem hần cướp về sao?"

"Không biết." Có lẽ hần đã quên nàng.

Thiên Thuý bất mãn kháng nghị:

"Thanh Thanh, người phải đem hần cướp về." Nàng thích Phương Chấn Hiên, sau khi hần cùng nữ tử thương yêu chia tay, nàng vẫn cố gắng đi tiếp cận hần, từng bước từng bước tranh thủ tình cảm, chỉ còn một chút nữa là có thể thành công. Nàng tin rằng chỉ cần cố gắng, Phương Chấn Hiên nhất định sẽ thích nàng.

"Có lẽ hần căn bản không nhận biết ta." Không biết vì cái gì, nàng luôn có một cảm giác kỳ lạ, rằng Đoạn Tiêu đã quên nàng. Có lẽ nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

"Nếu hần đã quên, người một lần nữa khiến cho hần nhận thức người, một lần nữa yêu thương người. Quên hết tất cả, làm lại từ đầu."

Thanh Thanh lầm bầm:

"Có được không?" Nàng còn cơ hội sao?

"Có thể."

Hần đã có đại tẩu Vân Nhi, bọn họ vĩnh viễn không có khả năng.

"Thanh Thanh, ta đang nói chuyện với người." Thiên Thuý làm ra bộ dạng bênh vực kẻ yếu.

Thanh Thanh cười dịu dàng:

"Được, nếu hần thực sự không có nữ tử yêu thương thì cho dù hần có quên ta, ta cũng sẽ cùng hần làm lại từ đầu."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Giống như từng quen biết.

edit : Jun

Cảnh sắc trên biển thiên biến vạn hoá, đẹp không sao tả xiết, sáng sớm cùng lúc trời chiều đều có sương mù bao phủ, giống như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh.

Sương mù tan đi, biển lớn nhìn không thấy bờ bến, chỉ có sóng nước lăn tăn. Trời biển gần bó một màu, cấu thành một khung cảnh xinh đẹp.

Vạn vật trong lúc này dường như không tồn tại, chỉ có biển rộng trời xanh. Gió biển thổi nhẹ nhàng, xua tan đi mọi phiền não trong lòng.

Những ngày ở trên thuyền, Thanh Thanh hoàn toàn chìm đắm trong trời cao và biển rộng, quên đi những ưu tư nơi trần thế.

Thanh Thanh cũng không có nhiều cơ hội thưởng thức cảnh đẹp trên biển, đi thuyền suốt hai ngày hai đêm, nàng cùng những cô nương dự tuyển khác đã đến được Minh đảo.

Minh đảo nói là một hòn đảo nhỏ nhưng không nhỏ, ước chừng bằng ba thị trấn hợp lại. Bốn phía Minh đảo là biển lớn, cách xa ba mươi hải lý là lớp lớp sương mù giăng đầy trời, cho dù thị lực có tốt đến mấy cũng không phân biệt được phương hướng. Những vùng phụ cận Minh đảo có địa thế hiểm trở, khắp nơi đều là đá ngầm và cơ quan. Nếu không phải người đặc biệt quen thuộc địa hình, rất có khả năng mất đi cái mạng nhỏ. Hoàn cảnh chung quanh Minh đảo đặc biệt là thế, trải qua nhiều năm cũng không có ai biết được nguyên nhân.

Trên đảo tràn ngập ánh sáng, cảnh sắc mê người. Ở chính giữa hòn đảo là một toà cung điện khổng lồ, tráng lệ tuyệt luân, khí thế ngất trời, tuyệt đối có thể so sánh với Tử Cấm Thành.

Quả thực chính là thế ngoại đào viên, sinh sống ở nơi này không phải là một sự lựa chọn sai lầm. Đây chính là ý nghĩ đầu tiên khi Thanh Thanh đặt chân lên bờ.

Theo như phán đoán của riêng nàng, ba mươi dặm chung quanh hòn đảo đều có sương mù bao phủ, đây chắc hẳn là một trận pháp nào đó. Có thể ở trên mặt biển bày trận, vị cao nhân này thực không tầm thường. Người bên ngoài không nhìn thấy Minh đảo nhưng người trên Minh đảo lại nhìn rõ bên ngoài. Chỉ cần có kẻ tiếp cận Minh đảo, người trên đảo lập tức biết rõ. Dịch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, loại thế trận này không cần đánh, trực tiếp nhận thua đi là vừa! Những kẻ trên giang hồ có ý đồ diệt trừ Minh Cung, chính là đang nằm mơ!

Sau khi rời thuyền, những cô nương được chọn đứng trên bãi cát thành một hàng dài chờ được sắp xếp.

Trong lòng Thanh Thanh âm thầm tức giận một cái, việc này so với việc tuyển tú còn phô trương hơn à nha. Mặc dù Thanh Thanh nàng chưa từng tận mắt thấy hoàng đế tuyển tú là như thế nào nhưng ít ra nàng đã được xem trên phim truyền hình.

Ước chừng bị phơi nắng hơn 10 phút, bốn vị lão ma ma lần lượt chọn ra một vài vị cô nương và mang các nàng rời đi.

"Vân Băng Tâm." Ma ma rút cuộc đã gọi đến tên của nàng nhưng hiện tại nàng vẫn chưa có phản ứng.

"Vân Băng Tâm." Lại kêu một lần.

Vẫn không có phản ứng.

"Vân Băng Tâm." Giọng nói rõ ràng có chút bức bối.

Tâm trí của Thanh Thanh đang mơ mơ màng màng, chuẩn bị tìm Chu Công ước hội.

Mộ Dung Thiên Thuỷ lấy tay giặt giặt ống tay áo Thanh Thanh:

"Gọi người đấy."

"Có." Phản xạ có điều kiện, Thanh Thanh bước từng bước lớn, nghiêm túc đi ra khỏi hàng.

Nhìn cách xuất hiện của nàng, cái đám mỹ nhân đó nhìn không được cười ồ lên.

Thanh Thanh trừng mắt nhìn các nàng một cái, nhìn nọt lão ma ma:

"Ma ma, ta đã đổi tên rồi, ta gọi là Vân Thanh Thanh, phiền người sau này kêu ta Thanh Thanh." Nói xong không quên cười gượng vài tiếng.

Nàng biết biểu hiện của mình vừa rồi thật ngu ngốc, nhưng cũng không thể trách nàng, trước kia khi bị lão sư điểm danh nàng đều trả lời như vậy, có trách thì trách ở chỗ đại không biết điều này mà thôi.

Ma ma liếc nhìn nàng một cái:

"Đi theo ta." Loại nữ nhân này mà lại là ứng cử viên thứ nhất cho ngôi vị Minh Vương phi, chẳng nhẽ mỹ nữ thiên hạ đều chết sạch rồi hay sao?

"A?" Thanh Thanh chỉ vào mũi mình:

"Một mình ta thôi sao?" Trông bộ dạng của nàng không biết có bao nhiêu phần thiếu năng.

"Chỉ một mình cô." Nữ nhân này thật là ngu ngốc.

Thanh Thanh nhăn mặt, bất mãn nói:

"Làm gì? Tại sao chỉ có một mình ta?" Ở cái địa phương xa lạ quỷ quái này, một mình nàng sẽ rất cô đơn.

Ma ma không thèm nhìn nàng, coi nàng như không khí.

Ma ma mang nàng đến một tấm cung hoa lệ, ngoảnh mặt nhìn Thanh Thanh, nói với vẻ khinh thường:

"Vào đi thôi, Ảnh Từ hộ pháp của chúng ta muốn gặp cô." Bộ dạng của nữ nhân này thật ngốc nghếch, Ảnh Từ hộ pháp vì cái gì muốn gặp nàng.

Thanh Thanh đương nhiên nhìn ra bộ dạng khó chịu của lão ma ma, chỉ mỉm cười bước qua, không thèm chấp nhặt. Nàng căn bản không muốn tham gia tiệc tuyển phi, càng không muốn làm Minh Vương phi, người Minh Cung càng chán ghét nàng thì nàng càng cảm thấy vui vẻ, tốt nhất là đem nàng một cước đá bay khỏi minh đảo. (tác giả: đá khỏi Minh đảo sẽ chết đuối trong nước)

Đi vào tấm cung, Thanh Thanh chỉ nhìn thấy một nữ tử mặc y phục màu đ

en, nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi. Nàng kia không chút phấn son, mái tóc dài buông xoã, y phục trên dưới đều là màu đen, trông quý dị vô cùng.

Nhìn biểu tình âm trầm của nàng cũng khiến Thanh Thanh giật nảy người.

Nữ tử này nhìn rất quen a, các nàng có phải đã từng gặp nhau rồi không? Tại sao nàng nghĩ không ra bọn họ rốt cuộc đã từng gặp nhau ở đâu?

Ảnh Tử nghe được tiếng bước chân Thanh Thanh, ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái:

"Người chính là Vân Băng Tâm?" Mắt Ảnh Tử sáng như ngọn đuốc nhưng trong con ngươi lạnh như băng kia không hề có chút độ ấm.

Vô lâm đệ tử mỹ nữ, ứng cử viên thứ sáu giá nhất cho ngôi vị Minh Vương Phi có dung mạo như thế nào? Ảnh Tử vẫn rất hiếu kỳ. Hôm nay vừa nhìn thấy, quả nhiên không tầm thường. Không nói đến tài trí hay dung mạo, chỉ với khí chất của nàng cũng đã vượt trội nữ tử bình thường.

"Không, ta là Vân Thanh Thanh. Ta tự mình đổi tên, trước kia là Vân Băng Tâm, hiện tại là Vân Thanh Thanh."

Đối mặt với Ảnh Tử lạnh lùng như băng giá, Thanh Thanh không hề cảm thấy sợ hãi. Ảnh Tử tuy lạnh lùng nhưng trong mắt nàng ta không hề có sát khí, nàng ta sẽ không thương tổn nàng, Thanh Thanh tin tưởng vào trực giác của chính mình.

"Người là Vân Thanh Thanh?"

Ba chữ Vân Thanh Thanh này không khác gì một quả bom, nó khiến cho Ảnh Tử vốn lãnh đạm cũng tràn đầy kinh ngạc, nàng trợn mắt há mồm, kinh hãi nhìn Thanh Thanh, nhất thời không nói nên lời. Nàng là Vân Thanh Thanh, cư nhiên là Vân Thanh Thanh?

"Đúng." Thanh Thanh vẫn bình tĩnh như thường, bình thần đón nhận ánh mắt của nàng ta. Vân Thanh Thanh nàng đâu phải là danh nhân, có cần kinh ngạc đến thế không?

Ảnh Tử hít một hơi thật sâu, giọng nói dịu đi rất nhiều:

"Coi khăn che mặt ra." Nếu nàng ta thật sự là Vân Thanh Thanh, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Thanh Thanh không chút do dự đem cái khăn che mặt tháo xuống, cầm ở trong tay. Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Ảnh Tử, khoé miệng hơi nhếch lên.

Ảnh Tử kinh ngạc, từ trên ghế đứng bật dậy:

"Người hủy dung?" Nhân tuyển thứ nhất cho ngôi vị Minh Vương phi hủy dung?

"Đúng vậy." Thanh Thanh trả lời thờ ơ.

"Tại sao hủy dung?" Ảnh Tử chớp chớp mắt, tò mò không thể tin nổi, giống như đang cảm thán, cũng có vẻ như đang vui sướng.

"Không cần thận trọng độc, mặt bị hủy hoại." Thanh Thanh nhún nhún vai tò mò không quan tâm, dường như chuyện này chẳng đáng gì đến nàng.

"Người không đau buồn sao?" Ảnh Tử không khỏi tò mò, nhìn bộ dạng của nàng, hình như tâm tình rất tốt, có thể đối với chuyện mình bị hủy dung một cách rất thản nhiên.

"Có gì phải đau khổ, dung mạo đẹp đến mấy cũng có lúc già đi. Cho dù ta không hủy dung, hai mươi mấy năm sau nó cũng sẽ biến dạng."

Nghe xong lời nói của Thanh Thanh, Ảnh Tử lần thứ ba trợn mắt há mồm, nàng ta đã cấp cho nàng nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Ảnh Tử trợn mắt há mồm so với Thanh Thanh càng ngu ngốc hơn.

Thanh Thanh trợn mắt, đối với biểu tình kinh ngạc của nàng cực kỳ bất mãn:

"Người là ai?" Nữ nhân này là ai? Tại sao lại muốn gặp nàng?

Ảnh Tử thu lại cảm xúc, cao ngạo ngẩng đầu lên:

"Ta là Minh Cung hữu hộ pháp Ảnh Tử."

Thanh Thanh có chút kinh ngạc nhưng trong nháy mắt nàng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, học tập bộ dạng của giang hồ nữ tử trên phim truyền hình nói:

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Về chiến tích vĩ đại của Ảnh Tử, nàng đã từng nghe thấy, trong đó nổi tiếng nhất là việc giết toàn bộ những người trong thanh lâu, chỉ không biết đây là thật hay giả.

Ảnh Tử trên giang hồ rõ ràng mang tiếng xấu, chỉ cần nói ra tên của nàng, không ai không sợ hãi. Vân Thanh Thanh có thể bình tĩnh như thế chứng tỏ nàng không phải là một nữ tử bình thường. Ảnh Tử không thể không đánh giá cao nàng.

"Người biết ta sao?" Ảnh Tử thử thăm dò.

Thanh Thanh nghĩ một lúc:

"Không biết." Nàng cảm thấy nàng ta quen thuộc nhưng lại nghĩ không ra đã gặp được ở đâu. "Người biết ta sao?" Ảnh Tử hỏi nàng như vậy phải chăng nàng ta nhận thức nàng?

"Không biết." Ảnh Tử lập tức phủ nhận. Phủ nhận quá nhanh ngược lại khiến cho người ta hiềm nghi.

Thanh Thanh day day đầu, trầm tư suy nghĩ:

"Ta có cảm giác chúng ta đã gặp qua, nhưng lại không nghĩ ra."

Ảnh Tử nhìn Thanh Thanh một hồi lâu rồi mới nói:

"Người đi xuống trước đi."

Ảnh Tử xoay người, đưa lưng về phía Thanh Thanh, trong lòng đang lên một cổ áy náy. Sự ích kỷ của nàng đã phá huỷ hạnh phúc của hai người, nàng làm như vậy có đúng hay không?

Chương 10 : Chỉ điểm bên mê.

edit : Jun

Đi ra khỏi tầm cung của Ảnh Tử, lão ma ma lúc trước dẫn nàng đến đây cũng đã không thấy đâu nữa. Thanh Thanh không biết mình nên đi đâu nên trong lúc nhàm chán dạo lung tung.

Nàng tốt xấu gì cũng là nhân tuyển cho ngôi vị Minh Vương phi, một khi mất tích tự nhiên sẽ có người đến tìm, không bằng nhân cơ hội này đi dạo xung quanh một chút, cũng để thưởng thức phong cảnh ở Minh Cung.

Bất tri bất giác, nàng đã đi được nửa ngày, càng đi càng xa.

Trước mắt xuất hiện một rừng cây tùng, Thanh Thanh biết mình không thể tiếp tục đi về phía trước.

Nàng đang chuẩn bị quay lại đường cũ thì một ông già từ trong rừng cây đi ra.

Ông già kia râu tóc bạc trắng, trên người mặc đạo bào mộc mạc, trên khuôn mặt hao gầy mang theo một nụ cười âm áp. Cả người giống như thần tiên, hoà ái dễ gần.

Ông già này có phong phạm của tiên gia, Thanh Thanh nhin không được chăm chú quan sát.

Ông lão dường như đã chú ý tới Thanh Thanh, đi thẳng đến chỗ nàng, cười tủm tỉm nói:

"Cô nương lạc đường?"

Khuôn mặt hiền lành của ông lão khiến cho Thanh Thanh không hề có ý đề phòng, nàng cười cười:

"Hình như thế."

Ông lão đưa tay vuốt vuốt chòm râu:

"Vân cô nương, đường này người phải tự tìm ra."

Thanh Thanh tuy không hiểu rõ nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười:

"Ý của tiên sinh là?" Cảm giác nói cho nàng biết, vị lão tiên sinh này không phải người bình thường.

Ông lão nhìn nàng một cách bí hiểm:

"Núi cao biển rộng nghĩ không đường, ai biết vẫn còn tia hy vọng. Không có chỗ nào không người sống, trên đời không gì là không thể."

Thanh Thanh càng thêm hoang mang, không hiểu ra sao:

"Tiên sinh, thứ cho tiểu nữ ngu dốt, không hiểu ý tứ của ngài."

"Người có tin duyên phận không?"

"Tiểu nữ tin."

"Là duyên, cũng là nghiệt. Người vốn dĩ không bị ràng buộc trong tình yêu nhưng lại cố tình vượt qua ngàn năm để gặp hân. Kiếp trước là nghiệt, kiếp này là hai duyên, hai người các người nhất định dây dưa không rời. Là duyên hay là nghiệt, là do hai người quyết định."

Vượt qua ngàn năm? Nói như vậy ông ta biết nàng là linh hồn từ hiện đại xuyên qua? Còn 'hân' kia là ám chỉ ai?

Trong lòng Thanh Thanh tràn đầy nghi hoặc, nói một cách cung kính:

"Tiên sinh, xin người chỉ điểm bên mê." Cảm giác của nàng là đúng, vị tiên sinh này không phải người thường.

Lão tiên sinh cười cười:

"Cô nương có tin tưởng kiếp trước kiếp này không?"

"Tin tưởng."

Có rất nhiều chuyện khoa học không lý giải nổi. Nàng và Vân Băng Tâm đổi linh hồn chính là một minh chứng tốt nhất.

"Hai kiếp trước các người là một đôi tình nhân, vì người yêu thương người khác nên đã bỏ rơi hân. Cuối cùng, hân vì người mà chết, trước khi chết còn thề nếu có kiếp sau sẽ không yêu người nữa. Vì trừng phạt người phụ bạc hân, Nguyệt lão đã quyết định để hai người kiếp này vô duyên. Trò đùa dai của Hồng Nương đã khiến cho người xuyên qua thời không, một lần nữa gặp gỡ hân. Hai người vốn dĩ không nên gặp nhau giờ lại ở cùng một chỗ. Hai người vốn vô duyên, yêu thương đối phương nhất định sẽ chịu nhiều đau khổ."

Lão tiên sinh mỉm cười hỏi Thanh Thanh:

"Người còn muốn yêu hân sao?"

Ông lão nói chuyện cả buổi khiến cho Thanh Thanh bị vây trong nỗi sợ hãi. Cho dù nàng cùng người khác đổi hồn đi vào cổ đại, đối với việc thần tiên mà quái nàng vẫn bán tín bán nghi. Vị tiên sinh này đột nhiên nói cái gì kiếp trước kiếp này, khiến cho nàng nhất thời khó lòng tin tưởng.

Thanh Thanh hốt hoảng hỏi:

"Người nói hân là ai?" Chẳng nhẽ là Đoạn Tiêu?

"Trong lòng cô nương tự hiểu rõ." Thiên cơ không thể tiết lộ.

"Tiên sinh, nếu ta lựa chọn thương hân thì sẽ thế nào?"

"Không biết."

"Không biết?"

Ông lão chậm rãi nói:

"Người thực chất không thuộc về thế giới này, trong giây phút người xuyên qua thời không, vận mệnh không biết đã có bao nhiêu thay đổi. Vận mệnh của người như thế nào là do người quyết định."

"Tiên sinh biết kiếp trước của ta nhưng lại không biết tương lai của ta?"

"Người thay đổi, vận mệnh tự nhiên cũng thay đổi."

Thanh Thanh trầm tư:

"Tiên sinh, ta cùng hân có thể có kết quả sao?" Thanh Thanh vẫn hy vọng có người yêu thương nàng, nếu nàng không có nhân duyên, chẳng phải sẽ độc thân cả đời sao?

"Mọi việc bên trong, đều do trời định. Xem ý trời, cũng phải dựa vào chính mình."

Thanh Thanh nhớ tới những lời lão tiên sinh đã nói lúc trước:

"Núi cao biển rộng nghĩ không đường, ai biết vẫn còn tia hy vọng. Không có chỗ nào không người sống, trên đời không gì là không thể."

Có phải ông lão đang nhắc nhở nàng dù gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không được buông tay đúng không?

Ông lão mỉm cười:

"Cô nương rất có tuệ căn."

"Cám ơn tiên sinh chỉ điểm." Tạm thời không rõ ý tứ của ông lão, hy vọng trong tương lai nàng có thể hiểu được ý nghĩa của những lời này.

Ông lão vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi đi vào rừng cây:

"Làm việc tốt, có quả báo tốt. Cô nương có quý nhân giúp đỡ, gặp dữ có thể hoá lành."

Vị tiên sinh này cuối cùng là ai? Thiên hạ có người siêu phàm vậy sao?

"Xin hỏi danh xưng của tiên sinh." Thanh Thanh đuổi theo nói lớn.

"Lão phu không tên không họ, tự xưng Thần Toán Tử." Vừa dứt lời, đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thần Toán Tử, tên này rất quen tai, đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

Điệp ty nói vị tiên sinh đã biết được nàng đến từ hiện đại, còn nói nàng sẽ gặp một vị cô nương họ Vân chính là Thần Toán Tử. Chẳng nhẽ các nàng đều gặp cùng một người?

Không thể tin nổi trên đời này còn có một kỳ nhân giống như Thần Toán Tử. Nghe nói có người tu chân, không biết vị tiên sinh này có phải là một nhân sĩ tu chân hay không? (Để biết tu chân là gì mời xem truyện tiên h

iệp)

Nàng cùng người đó không thân cũng chẳng quen, vì sao lại chỉ điểm cho nàng?

A, chỉ có mình ông ấy mới biết được. Còn Vân Thanh Thanh nàng chỉ sợ sẽ ôm nghi hoặc này cả đời.

Thanh Thanh nghĩ đến lời thần toán tử nói mà cảm thấy lo lắng. 'Hắn' kia đến cùng là ai? Là Đoạn Tiêu sao? Hắn đã có người trong lòng, chắc không phải. Có lẽ nàng đối với Đoạn Tiêu chưa dứt tình nên khi nghe Thần Toán Tử nói vậy mới nghĩ đến hắn. Đoạn Tiêu vẫn coi nàng là nam nhân, hắn không thể yêu nàng, là tự nàng đa tình mà thôi.

Là Mộ Dung Thiên Lý? Là Vân Tĩnh? Không có khả năng, nàng không hề có chút cảm giác nào với bọn họ.

Vậy thì là ai? Chẳng nhẽ...chẳng nhẽ...là Minh Vương?

Đang miên man suy nghĩ, trước mắt nàng hiện lên một bóng dáng quen thuộc. Là Đoạn Tiêu.

Một lúc sau, Thanh Thanh mới phản ứng lại. Nàng ngẩng cao đầu, nhìn thấy là một bóng hình quen thuộc.

Thanh Thanh không khỏi cười khỏ, là nàng hoa mắt, Đoạn Tiêu làm sao có thể xuất hiện ở nơi này. Đây là Minh Cung, không phải ai cũng có thể đến.

Vì không muốn suy nghĩ nhiều, Thanh Thanh không nhìn hắn nữa, nàng bước theo hướng ngược lại.

Lão ma ma vừa nhìn thấy bóng nàng thiếu chút nữa khóc rống lên:

"Cô nãi nãi của ta, người đã đi đâu?"

Nàng là nhân tuyến sáng giá nhất cho ngôi vị Minh Vương phi, nàng mà biến mất, ai chịu trách nhiệm cho nổi!

"Ta đi lung tung một chút."

"Cô nương, đi thôi."

Bị lão ma ma lôi kéo, Thanh Thanh bật cười. Nàng bắt giác quay đầu lại, bóng hình kia sớm đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10: Chỉ điểm bốn mê

edit : Jun

Đi ra khỏi tâm cung của Ảnh Tử, lão ma ma lúc trước dẫn nàng đến đây cũng đã không thấy đâu nữa. Thanh Thanh không biết mình nên đi đâu nên trong lúc nhàm chán dạo lung tung.

Nàng tốt xấu gì cũng là nhân tuyển cho ngôi vị Minh Vương phi, một khi mất tích tự nhiên sẽ có người đến tìm, không bằng nhân cơ hội này đi dạo xung quanh một chút, cũng để thưởng thức phong cảnh ở Minh Cung.

Bất tri bất giác, nàng đã đi được nửa ngày, càng đi càng xa.

Trước mắt xuất hiện một rừng cây tùng, Thanh Thanh biết mình không thể tiếp tục đi về phía trước.

Nàng đang chuẩn bị quay lại đường cũ thì một ông già từ trong rừng cây đi ra.

Ông già kia râu tóc bạc trắng, trên người mặc đạo bào mộc mạc, trên khuôn mặt hao gầy mang theo một nụ cười âm áp. Cả người giống như thần tiên, hoà ái dễ gần.

Ông già này có phong phạm của tiên gia, Thanh Thanh nhìn không được chăm chú quan sát.

Ông lão dường như đã chú ý tới Thanh Thanh, đi thẳng đến chỗ nàng, cười tủm tỉm nói:

"Cô nương lạc đường?"

Khuôn mặt hiền lành của ông lão khiến cho Thanh Thanh không hề có ý đề phòng, nàng cười cười:

"Hình như thế."

Ông lão đưa tay vuốt vuốt chòm râu:

"Vân cô nương, đường này ngươi phải tự tìm ra."

Thanh Thanh tuy không hiểu rõ nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười:

"Ý của tiên sinh là?" Cảm giác nói cho nàng biết, vị lão tiên sinh này không phải người bình thường.

Ông lão nhìn nàng một cách bí hiểm:

"Núi cao biển rộng nghĩ không đường, ai biết vẫn còn tia hy vọng. Không có chỗ nào không người sống, trên đời không gì là không thể."

Thanh Thanh càng thêm hoang mang, không hiểu ra sao:

"Tiên sinh, thứ cho tiểu nữ ngu dốt, không hiểu ý tứ của ngài."

"Ngươi có tin duyên phận không?"

"Tiểu nữ tin."

"Là duyên, cũng là nghiệt. Ngươi vốn dĩ không bị ràng buộc trong tình yêu nhưng lại cố tình vượt qua ngàn năm để gặp hán. Kiếp trước là nghiệt, kiếp này là hai duyên, hai người các ngươi nhất định dây dưa không rõ. Là duyên hay là nghiệt, là do hai ngươi quyết định."

Vượt qua ngàn năm? Nói như vậy ông ta biết nàng là linh hồn từ hiện đại xuyên qua? Còn 'hán' kia là ám chỉ ai?

Trong lòng Thanh Thanh tràn đầy nghi hoặc, nói một cách cung kính:

"Tiên sinh, xin ngài chỉ điểm bến mê." Cảm giác của nàng là đúng, vị tiên sinh này không phải người thường.

Lão tiên sinh cười cười:

"Cô nương có tin tưởng kiếp trước kiếp này không?"

"Tin tưởng."

Có rất nhiều chuyện khoa học không lý giải nổi. Nàng và Vân Băng Tâm đôi linh hồn chính là một minh chứng tốt nhất.

"Hai kiếp trước các ngươi là một đôi tình nhân, vì ngươi yêu thương người khác nên đã bỏ rơi hán. Cuối cùng, hán vì ngươi mà chết, trước khi chết còn thề nếu có kiếp sau sẽ không yêu ngươi nữa. Vì trừng phạt ngươi phụ bạc hán, Nguyệt lão đã quyết định để hai ngươi kiếp này vô duyên. Trò đùa dai của Hồng Nương đã khiến cho ngươi xuyên qua thời không, một lần nữa gặp gỡ hán. Hai người vốn dĩ không nên gặp nhau giờ lại ở cùng một chỗ. Hai ngươi vốn vô duyên, yêu thương đối phương nhất định sẽ chịu nhiều đau khổ."

Lão tiên sinh mỉm cười hỏi Thanh Thanh:

"Ngươi còn muốn yêu hán sao?"

Ông lão nói chuyện cả buổi khiến cho Thanh Thanh bị vây trong nỗi sợ hãi. Cho dù nàng cùng người khác đổi hồn đi vào cổ đại, đối với việc thần tiên mà quái nàng vẫn bán tín bán nghi. Vị tiên sinh này đột nhiên nói cái gì kiếp trước kiếp này, khiến cho nàng nhất thời khó lòng tin tưởng.

Thanh Thanh hốt hoảng hỏi:

"Người nói hán là ai?" Chẳng nhẽ là Đoạn Tiêu?

"Trong lòng cô nương tự hiểu rõ." Thiên cơ không thể tiết lộ.

"Tiên sinh, nếu ta lựa chọn thương hán thì sẽ thế nào?"

"Không biết."

"Không biết?"

Ông lão chậm rãi nói:

"Người thực chất không thuộc về thế giới này, trong giây phút người xuyên qua thời không, vận mệnh không biết đã có bao nhiêu thay đổi. Vận mệnh của người như thế nào là do người quyết định."

"Tiên sinh biết kiếp trước của ta nhưng lại không biết tương lai của ta?"

"Người thay đổi, vận mệnh tự nhiên cũng thay đổi."

Thanh Thanh trầm tư:

"Tiên sinh, ta cùng hán có thể có kết quả sao?" Thanh Thanh vẫn hy vọng có người yêu thương nàng, nếu nàng không có nhân duyên, chẳng phải sẽ độc thân cả đời sao?

"Mọi việc bên trong, đều do trời định. Xem ý trời, cũng phải dựa vào chính mình."

Thanh Thanh nhớ tới những lời lão tiên sinh đã nói lúc trước:

"Núi cao biển rộng nghĩ không đường, ai biết vẫn còn tia hy vọng. Không có chỗ nào không người sống, trên đời không gì là không thể."

Có phải ông lão đang nhắc nhở nàng dù gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không được buông tay đúng không?

Ông lão mỉm cười:

"Cô nương rất có tuệ căn."

"Cám ơn tiên sinh chỉ điểm." Tạm thời không rõ ý tứ của ông lão, hy vọng trong tương lai nàng có thể hiểu được ý nghĩa của những lời này.

Ông lão vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi đi vào rừng cây:

"Làm việc tốt, có quả báo tốt. Cô nương có quý nhân giúp đỡ, gặp dữ có thể hoá lành."

Vị tiên sinh này cuối cùng là ai? Thiên hạ có người siêu phàm vậy sao?

"Xin hỏi danh xưng của tiên sinh." Thanh Thanh đuổi theo nói lớn.

"Lão phu không tên không họ, tự xưng Thần Toán Tử." Vừa dứt lời, đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thần Toán Tử, tên này rất quen tai, đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

Điệp tử nói vị tiên sinh đã biết được nàng đến từ hiện đại, còn nói nàng sẽ gặp một vị cô nương họ Vân chính là Thần Toán Tử. Chẳng nhẽ các nàng đều gặp cùng một người?

Không thể tin nổi trên đời này còn có một kỳ nhân giống như Thần Toán Tử. Nghe nói có người tu chân, không biết vị tiên sinh này có phải là một nhân sĩ tu chân hay không? (Để biết tu chân là gì mời xem truyện tiên h

iếp)

Nàng cùng người đó không thân cũng chẳng quen, vì sao lại chỉ điểm cho nàng?

A, chỉ có mình ông ấy mới biết được. Còn Vân Thanh Thanh nàng chỉ sợ sẽ ôm nghi hoặc này cả đời.

Thanh Thanh nghĩ đến lời thần toán tử nói mà cảm thấy lo lắng. 'Hán' kia đến cùng là ai? Là Đoạn Tiêu sao? Hán đã có người trong lòng, chắc không

phải. Có lẽ nàng đối với Đoạn Tiều chưa dứt tình nên khi nghe Thần Toán Tử nói vậy mới nghĩ đến hắn. Đoạn Tiều vẫn coi nàng là nam nhân, hẳn không thể yêu nàng, là tự nàng đa tình mà thôi.

Là Mộ Dung Thiên Lý? Là Vân Tình? Không có khả năng, nàng không hề có chút cảm giác nào với bọn họ.

Vậy thì là ai? Chẳng nhẽ...chẳng nhẽ...là Minh Vương?

Đang miên man suy nghĩ, trước mắt nàng hiện lên một bóng dáng quen thuộc. Là Đoạn Tiều.

Một lúc sau, Thanh Thanh mới phản ứng lại. Nàng ngẩng cao đầu, nhìn thấy là một bóng hình quen thuộc.

Thanh Thanh không khỏi cười khò, là nàng hoa mắt, Đoạn Tiều làm sao có thể xuất hiện ở nơi này. Đây là Minh Cung, không phải ai cũng có thể đến.

Vì không muốn suy nghĩ nhiều, Thanh Thanh không nhìn hắn nữa, nàng bước theo hướng ngược lại.

Lão ma ma vừa nhìn thấy bóng nàng thiếu chút nữa khóc rống lên:

"Cô nãi nãi của ta, người đã đi đâu?"

Nàng là nhân tuyển sáng giá nhất cho ngôi vị Minh Vương phi, nàng mà biến mất, ai chịu trách nhiệm cho nôi!

"Ta đi lung tung một chút."

"Cô nương, đi thôi."

Bị lão ma ma lôi kéo, Thanh Thanh bật cười. Nàng bắt giác quay đầu lại, bóng hình kia sớm đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Tiệc tuyển phi (thượng).

edit : Jun

Thanh Thanh và Mộ Dung Thiên Thủy là hai nữ nhân có khả năng trở thành Minh Vương phi nhất, được an bày một nơi riêng. Những nữ tử còn lại dựa vào xuất thân mà sắp xếp chỗ ở khác nhau.

Trong lòng Thanh Thanh thầm cảm thấy buồn cười, với tư sắc của nàng, làm nha hoàn còn không xứng. Nàng rất mong chờ thấy được biểu tình của Minh Vương sau khi nhìn thấy bộ dạng của nàng. Nếu hắn biết được thê tử mà hắn định chọn có đức hạnh này, phỏng chừng xúc động đến mức thất cổ tự tử. Nàng đang nghĩ có nên vào bếp trộm đi hai miếng đậu hũ, ở thời điểm thích hợp có thể lấy ra cho Minh Vương đập đầu tự sát. Nếu không có đậu hũ, nàng cũng rất vui lòng cho hắn mượn mái tóc dài để treo cổ. Nếu có thể dùng dung mạo làm Minh Vương tức chết, nàng nhất định sẽ vang danh giang hồ. Điệp tỷ đang viết Võ Lâm sử, nàng cũng muốn có một chân trong đó.

Trong vòng mấy ngày nay, những cô nương dự tuyển lục tục đến Minh Cung. Sau bốn ngày Thanh Thanh ở Minh Cung, sáu mươi tám vị cô nương dự tuyển đã đến đầy đủ. Đêm nay, Minh Vương mở tiệc thiết đãi các vị mỹ nữ. Bất luận là ai trở thành Minh Vương phi, người tới thì là khách, Minh Cung vẫn hào hào chiêu đãi.

Những đồng chí xuyên qua có đến chín phần rơi vào hoàng cung, Vân Thanh Thanh nàng tuy không rơi trúng chỗ đó nhưng cũng không cảm thấy hối tiếc. Thấy được tiệc tuyển phi ở Minh Cung, có đến hoàng cung hay không đã không còn quan trọng. Tiệc tuyển phi này so ra cũng không kém yến hội ở hoàng cung chút nào.

Thanh Thanh không biết nơi cử hành yến hội ra sao nhưng nàng đoán nơi đó không khác thiên điện trong hoàng cung là mấy, cũng là nơi chuyên tổ chức yến tiệc.

Sáu mươi tám vị cô nương đã được phân loại đứng dàn hàng ngang trước sân điện.

Thanh Thanh cùng Mộ Dung Thiên Thủy đứng ở giữa đám mỹ nữ, là vị trí khó có thể nhìn thấy được. Hai nàng không ai nguyện ý làm Minh Vương phi, trốn được thì phải trốn. Trong một đám mỹ nữ, dung mạo của Mộ Dung Thiên Thủy là xuất sắc nhất. Nhưng đối với người không muốn trở thành Minh Vương phi như nàng thì điều này quả thực là rắc rối. Trừ phi mất Minh Vương có tật, không thôi nhất định sẽ để ý đến nàng. Tuy đã tận lực dùng son phấn làm cho mình xấu đi, đáng tiếc người trời sanh điểm lệ như nàng dù có làm cái gì vẫn là người đẹp nhất.

Một đám mỹ nữ thiên hình vạn trạng, cảm xúc biểu lộ ra cũng rất khác nhau. Có người nhũ mày vì không muốn tham gia. Có người lại hưng phấn bùng bùng. Không giống với tuyển phi nơi cung đình, nữ tử nào cũng lộ vẻ sầu muộn, đối với tiệc tuyển phi này tỏ ra phản cảm, chỉ một số ít lộ vẻ vui mừng.

Như Yên Như Nguyệt chính là hai trong số ít đó. Hai người các nàng trang điểm thật xinh đẹp, có ý muốn thu hút ánh mắt của Minh Vương.

Tuy là tỷ tỷ nhưng Thanh Thanh chưa bao giờ chú ý đến cách nhìn của các nàng đối với tiệc tuyển phi lần này. Xem hành động lần này, các nàng hẳn muốn làm Minh Vương phi.

Tỷ muội hai nàng luôn luôn ham hư vinh, xem ra vì muốn chứng minh mị lực của chính mình mới nguyện ý làm thê tử của Minh Vương.

Truyền thuyết Minh Vương chưa bao giờ lộ diện, cho đến bây giờ chưa có ai nhìn thấy gương mặt thật của hắn, tất cả những yến hội của Minh Cung trước giờ đều do Công Tôn tiên sinh chủ trì. Nếu không phải buổi tối hôm nay là dịp đặc biệt thì hẳn cũng không xuất đầu lộ diện. Chọn vợ là chuyện quan trọng, đương nhiên phải tận mắt đánh giá các mỹ nữ. Nhưng nhiều mỹ nữ như vậy, mắt Minh Vương có sắc đến mấy cũng bị mờ đi.

Trước khi có tiệc tuyển phi, Thanh Thanh thực sự rất sùng bái Minh Vương. Sau khi phát sinh chuyện này, nàng vẫn có hứng thú với hắn nhưng độ sùng bái đã giảm đi rất nhiều. Nàng vẫn muốn biết Minh Vương trong truyền thuyết kia là cái dạng gì, có đẹp đến mức biến thái hay không? Giống như những mỹ nữ khác, nàng rất chờ mong Minh Vương xuất hiện.

Cùng Mộ Dung Thiên Thủy nói chuyện phiếm vài phút, hai vị hộ pháp Âm Dạ cùng Ảnh Tử của Minh Vương đã xuất hiện, hai người họ xuyên qua một đám mỹ nữ, đi thẳng lên trên điện, mỗi người đứng một bên, mặt không chút thay đổi.

Hai người này giống như điều hoà nhiệt độ, cả người phát ra khí lạnh. Từ khi họ tiến vào đại điện, vẻ mặt của mấy vị cô nương kia đã nghiêm túc rất nhiều. Hai người bọn họ như vương giả trời sinh, làm cho người ta có cảm giác bị áp bức. Một vài người nội lực không đủ đã muốn rùng mình. Chỉ hai hộ pháp đã có phong phạm bức này, Minh Vương sẽ là nhân vật như thế nào? Thanh Thanh càng lúc càng mong Minh Vương mau xuất hiện.

Công lực của Thanh Thanh cũng rất thâm hậu, đã gần đạt đến cấp bậc của tông sư. Nàng tò mò đánh giá Âm Dạ cùng Ảnh Tử, hoàn toàn không có chút cảm giác bị đè ép. Từ đầu đến cuối, nàng không hề bị bọn họ hù dọa.

Ảnh Tử lạnh như băng, nhưng tâm địa của nàng thiện lương. Ngày mới tới Ninh Cung, hai nàng đã từng trò chuyện.

Âm Dạ ngoài mặt thì lạnh lùng nhưng trong đáy mắt lại hàm chứa ý cười, người này làm bộ lãnh khốc nhưng thật ra hẳn là người hiền hoà.

Âm Dạ dường như đã phát hiện ra Thanh Thanh đang nhìn hắn. Khi thấy hắn nhìn lại, Thanh Thanh chớp chớp mắt, thuận tiện ngoắc ngoắc ngón tay, thậm chí nàng còn nghịch ngợm đến mức lè lưỡi trêu chọc. Đương nhiên, Âm Dạ nhìn không thấy, vì còn vướng cái khăn che mặt.

Hai người đứng trên đài nhìn có vẻ nghiêm túc nhưng thực tế lại đang âm thầm trò chuyện.

"Nữ tử áo xanh che mặt kia là ai?" Theo như Âm Dạ hắn quan sát, chỉ có mình nàng ta dám nhìn thẳng vào hai người. Đáng tiếc nàng che mặt, hắn không nhìn thấy dung mạo của nàng.

"Vân gia Đại tiểu thư, là người Công Tôn tiên sinh vừa ý nhất." Ảnh Tử vẫn tiếp tục quan sát, miệng khẽ nhúc nhích.

"Không cần biết dung mạo cùng học vấn của nàng như thế nào, chỉ với khí chất gan dạ hơn người kia cũng đủ tư cách làm Minh Vương phi."

Trừ bỏ nữ tử này ra không ai dám nhìn bọn họ. Vương cần thê tử, không cần một nha hoàn suốt ngày chỉ biết cúi đầu.

"Nhìn rồi nói sau." Thần sắc Ảnh Tử có chút kỳ quái. Lúc trước xem dung mạo của Vân Thanh Thanh hoàn toàn là chủ ý cá nhân, ngoại trừ nàng ra, không ai biết nàng ta đã huỷ dung.

"Vân cô nương rất thú vị, ta chấm nàng làm Minh Vương phi."

Ảnh Tử lờm lỏm một cái:

"Mộ Dung cô nương cũng không tệ."

"Nàng không quyết đoán bằng Vân cô nương."

Với cách nhìn người bao lâu nay của Âm Dạ hắn, Vân Băng Tâm tuyệt đối không phải một nữ tử bình thường.

"Theo ta thấy, đám cô nương này không ai đủ tư cách."

Vân Thanh Thanh đủ quyết đoán và tự tin nhưng dung mạo của nàng không có tư cách làm Minh Vương phi. (mắt chó nhìn người thấp, Minh Vương ca ca không giống cô)

Thần sắc Âm Dạ cổ quái, ánh mắt gian xảo trêu chọc nàng:

"Vương một khi không thích thì đừng có nằm mơ, không bằng lo chính mình đi."

Ảnh Tử bị hắn nói trúng tâm sự nhưng không có chút xấu hổ, vẫn trấn định tự nhiên:

"Đừng nói vậy, ta chỉ coi ngài là chủ tử, không có ý gì khác."

Từ nhỏ lớn lên bên nhau, nàng nghĩ cái gì hắn còn không biết sao? Âm Dạ thở dài:

"Ai, bất kể người nói thế nào, ta vẫn cảm thấy Vân cô nương thích hợp làm Minh Vương phi nhất."

"Nàng không thích hợp."

"Vậy người đó thì hợp chắc? Mộ Dung Thiên Thuý? Ai cũng được hết, chỉ cần là nữ tử. Thật không biết tên tiểu tử họ Tần kia có cái gì hay, tại sao Vương không quên được hắn." Nói xong lời cuối cùng, Âm Dạ cảm thấy bất lực. Vương vĩ đại lại là kẻ đoạn tụ, hắn rất đau lòng a.

Sắc mặt Ảnh Từ thoáng thay đổi nhưng ngay lập tức lại trở về vẻ bình thường:

"Nói vậy!" Nàng rõ ràng hơn bất cứ kẻ nào, Vương thích nữ nhân, Tần Vân kia, thực chất là nữ tử tên Vân Thanh Thanh.

"Vương như thế nào còn chưa tới?"

"Ta làm sao mà biết?" Hai vị hộ pháp này nhìn thì có vẻ cao cao tại thượng nhưng thực chất vẫn chỉ là đôi nam nữ thích đầu võ mồm.

Âm Dạ vừa định cãi lại thì thấy một nam tử mặc áo dài màu bạc đi vào.

Hắn lập tức ngậm miệng lại, vẻ mặt nghiêm túc, giả bộ là tả hộ pháp uy nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 12: Tiệc tuyển phi (hạ).

edit : Jun

Từ khi hắn bước vào đại điện, tất cả mọi người gần như nín thở. Mọi ánh mắt đều bị sự hấp dẫn của hắn níu kéo, không thể rời đi.

Đoạn Tiêu mặc áo dài màu bạc, tiêu sái phiêu dật. Một đôi mắt xéch, quyến rũ không thua gì nữ tử, đôi môi mông đỏ tươi giống như tô son. Cho dù hắn mặc y phục nam nhân nhưng vẫn có người cho rằng hắn là nữ tử. Không ít các cô nương nghĩ hắn là mỹ nữ cải trang thành nam nhân.

Thanh Thanh nhìn hắn, ánh mắt mơ hồ, nước mắt không kiềm được rơi xuống, nàng cắn môi, không muốn để mình bật ra tiếng khóc.

Là hắn, tuyệt đối là hắn!

Tuy trên gương mặt không có vẻ dịu dàng như nàng đã từng thấy

, không có nụ cười xấu xa, nhưng nàng có thể khẳng định, hắn tuyệt đối là Đoạn Tiêu.

Dung mạo của hắn đã từ lâu khắc sâu trong trái tim nàng. Cả đời này, nàng cũng không thể quên được. Cho dù qua một trăm năm, nàng cũng không nhận lầm.

Là do bọn họ có duyên, hay do thế giới này quá nhỏ? Bọn họ lại gặp gỡ.

Vân Thanh Thanh từng nghĩ sẽ quên đi Đoạn Tiêu, đem tình cảm giữa bọn họ trở thành hồi ức. Nhưng lúc nhìn thấy hắn, nàng mới biết mình nhớ nhưng mãnh liệt biết bao. Nàng vẫn yêu hắn, vẫn thương hắn như lúc trước, chưa bao giờ thay đổi. Thậm chí, nàng càng yêu càng sâu đậm.

Đoạn Tiêu ngồi lên ghế chủ tọa ở trên điện, lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh:

"Đa tạ các vị cô nương đã nể mặt mà đến thăm Minh Cung, bốn Vương trước tiên kính các vị một chén." Nụ cười của hắn có phần khô cứng, đối với các mỹ nữ này không hề cảm thấy hứng thú.

Thời điểm hắn bước vào, rất nhiều cô nương đã bị hắn bắt mắt hồn, nụ cười kia, lại càng điên đảo chúng sinh. Những cô nương lúc trước mặt mày ủ rũ, không muốn gả cho hắn giờ cũng lộ ra vẻ tươi cười, ý đồ hấp dẫn ánh mắt của hắn. Đẹp trai chính là đẹp trai, bất luận ở thời đại nào đều có lực hấp dẫn rất lớn.

Thanh Thanh máy móc nâng chén, đem toàn bộ rượu trong chén đổ vào miệng. Nàng nhắm mắt lại, nước mắt theo đó lăn xuống, thấm ướt cái khăn che mặt.

Thân phận của Đoạn Tiêu, nàng đã từng suy đoán, nhưng lại không bao giờ nghĩ đến hắn chính là Minh Vương.

Nàng đúng là ngu ngốc, tại sao không đoán ra? Trên giang hồ, nam nhân dám cùng Điệp tỷ kết bái không có mấy người, hẳn lại tuấn mỹ như thế, nàng hẳn phải đoán được hẳn là Minh Vương.

Cùng Đoạn Tiêu làm huynh đệ trong mấy tháng, thậm chí có một đêm vợ chồng, lại không biết thân phận thật của hắn. Trong lòng yêu Đoạn Tiêu, lại không muốn làm thê tử của Minh Vương. Chỉ sợ thiên hạ không có nữ nhân ngu ngốc như nàng.

Chờ đã, Đoạn đại ca không phải đã có đại tẩu rồi sao? Vì cái gì lại giống trống khua chiêng đi tuyển phi? Chẳng nhẽ hắn chia tay với đại tẩu? Hay đại tẩu xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Cho dù Đoạn đại ca cùng Vân nhi trong lúc đó có xảy ra chuyện gì, cũng không cần trong một thời gian ngắn như vậy tuyển phi a. Nàng xem đại ca không giống một nam nhân vô lương tâm. Trời ạ, phức tạp quá đi mất!

Có lẽ nàng nên nói thân phận thật của mình cho hắn, sau đó từ từ hỏi cho rõ ràng. Mới có mấy tháng, Đoạn đại ca chắc chưa quên nàng? Nhưng nàng đang mặc nữ trang, lấy thân phận nữ nhi có được không nhỉ? Nàng từng thấy hắn loã thể, nếu để hắn biết nàng là nữ tử thì còn mặt mũi gì nữa!

Nàng từng có vô số lần tưởng tượng cảnh hai người gặp lại nhau, nhưng chưa từng nghĩ đến tình huống này. Nàng tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm như thế nào.

Thanh Thanh miên man suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý Đoạn Tiêu đang nói cái gì, càng không chú ý tình huống xung quanh nên không biết bản thân mình đã trở thành tiêu điểm.

Tự nhiên khóc, không muốn trở thành tiêu điểm cũng khó. Thanh Thanh vừa nghĩ vừa khóc, nghĩ đến nhập thần, không thể khống chế cảm xúc của mình, không nghĩ tới việc đã khóc thành tiếng. Đang yên đang lành tự nhiên bật khóc, cũng khó trách mọi người chú ý đến nàng.

"Cô nương, nàng khóc cái gì?" Một giọng nói dịu dàng vang lên, Thanh Thanh đang lơ lửng ở chín tầng mây ngã rầm xuống đất.

Không biết từ khi nào, Đoạn Tiêu đã đi đến trước mặt, dịu dàng nhìn nàng. Đối diện với đôi mắt dịu dàng của hắn, nước mắt nàng càng rơi nhiều hơn.

"Cô nương, nàng khóc cái gì?" Đoạn Tiêu không hồn giận hỏi, chẳng nhẽ hắn thực sự đáng sợ như vậy sao? Đáng sợ đến mức dọa cho nàng khóc?

Thanh Thanh khổ sở cắn môi, cặp mắt xuống, không biết như thế nào đối mặt với hắn.

"Cô nương, nàng làm sao vậy?" Không biết vì cái gì, hắn có cảm giác mình từng quen biết vị cô nương này thế nên hắn trở nên kiên nhẫn hơn so với lúc bình thường.

Thanh Thanh cuối cùng không thể kìm chế, miệng run run, khó khăn lắm mới nói được ba chữ:

"Đoạn đại ca."

"Nàng bảo ta là gì?" Sắc mặt Đoạn Tiêu phút chốc thay đổi. Nữ tử này gọi hắn Đoạn đại ca, nói cách khác, nàng nhận biết hắn.

Thanh Thanh che miệng không cho mình bật ra tiếng khóc, mơ hồ nói không rõ:

"Đoạn -- đại - ca."

Trong trí nhớ của hắn chưa từng quen biết một nữ tử như vậy.

"Nàng là ai?" Ta quen biết nàng sao?

Thanh Thanh xúc động thốt ra:

"Ta, ta là..." Thanh Thanh che miệng, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

"Nàng là ai?" Nàng rõ ràng biết hắn.

Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, dũng cảm nhìn thẳng vào Đoạn tiêu:

"Ta là Thanh Thanh, là muội muội của Tần Vân - người anh em kết nghĩa của huynh."

Thanh Thanh cố gắng gượng cười:

"Đoạn đại ca, ta nghe đại ca nói rất nhiều về huynh, nhưng trăm nghe không bằng một thấy." Nàng từng nói qua nàng có một muội muội, trong thời khắc mấu chốt, mượn tạm thân phận 'muội muội' này vậy.

Tần Vân? Thanh Thanh? Tên nghe rất quen thuộc nhưng lại không biết đã nghe qua ở đâu.

Đoạn Tiêu cố gắng tìm Tần Vân trong trí nhớ nhưng đầu óc hắn trống rỗng, thật sự không nhớ ra mình có một người huynh đệ kết bái tên gọi là Tần Vân.

Hắn bắt đầu cười cười:

"Cô nương, nàng nhận lầm người rồi, ta không có huynh đệ kết nghĩa, lại càng không quen biết Tần Vân."

"Ta không có huynh đệ kết nghĩa, lại càng không quen biết Tần Vân." Những lời này giống như một quả bom, đầu óc Thanh Thanh ầm lên một tiếng, giống như sấm vang chớp giật. Thân thể nàng mềm nhũn, loạng choạng từng bước, quỵ sụp trên mặt đất, đầu óc không suy nghĩ được gì. Trong đầu nàng, chỉ có câu nói "Ta không có huynh đệ kết nghĩa, lại càng không quen biết Tần Vân." Không thể nào, mới có mấy tháng, hắn không thể quên nàng nhanh như vậy, nhìn về mặt Đoạn Tiêu, không giống như đang nói giỡn. Đoạn đại ca nhìn thì có vẻ đứng đắn nhưng rất hay đùa giỡn, nhưng sẽ không ở giờ phút quan trọng này đùa ác với nàng. Chẳng nhẽ, hắn thực sự đã quên nàng?

Hắn là Đoạn Tiêu sao? Hay là nàng đã nhận sai người?

Thanh Thanh phục hồi tinh thần, ngẩng đầu lên đầu thương nhìn Đoạn Tiêu:

"Người thật sự không biết Tần Vân sao?"

Nhìn đôi mắt bi thương kia, trái tim Đoạn Tiêu bất giác đau nhói. Trong tiềm thức của mình, hắn không muốn nhìn thấy nàng đau khổ. Nhưng là...hắn không biết Tần Vân, không thể lừa gạt nàng.

"Không biết."

Thanh Thanh hoảng hốt đứng lên:

"Người gọi là Đoạn Tiêu có đúng không?"

Thân phận hắn đặc biệt, tên của hắn cũng là bí mật, nếu hắn thực sự là Đoạn tiêu.

"Đúng." Hắn đối với Tần Vân và Thanh Thanh tự nhiên có cảm giác quen thuộc nhưng không nghĩ ra. Trong trí nhớ của hắn, bọn họ không hề tồn tại.

"Người ghét nhất ăn cay, có một thanh kiếm đặc chế nhét ở trong giày, thích uống nữ nhi hồng, mỗi buổi sáng khi rời giường có thói quen uống một chén trà nhỏ, thích..." Thanh Thanh gạt nước mắt, nói ra từng sở thích và thói quen của hắn. Ở cùng mấy tháng, những thói quen của hắn nàng đều biết rõ.

Nàng đang hy vọng mình nói sai, hy vọng hắn không phải Đoạn đại ca.

Hắn không rõ tại sao nàng lại biết thói quen của mình, nhưng nàng nói đều đúng:

"Tất cả những gì nàng nói đều đúng hết."

Thanh Thanh nghẹn ngào, khóc không thành tiếng. Hắn đã quên nàng, thực sự đã quên nàng rồi!

Mấy tháng nay, nàng cứ có cảm giác hắn đã quên nàng. Cảm giác của nàng là thật, hắn đã quên nàng! Đã quên hết thảy những việc đã xảy ra giữa bọn họ. Trong trí nhớ của hắn không có sự tồn tại của nàng.

"Cô nương, nàng thực sự biết ta sao?" Ngay cả hai vị hộ pháp cũng không biết rõ sở thích và thói quen của hắn đến thế, tại sao nàng lại biết?

Toàn thân Thanh Thanh vô lực, trong lòng vô cùng đau đớn:

"Rất tàn nhẫn." Ông trời ơi, ông rất tàn nhẫn, hắn lại là Đoạn Tiêu!

"Cô nương, có thể cho ta thấy dung mạo của nàng không?" Thấy dung mạo của nàng, có lẽ hắn sẽ nhớ ra cái gì đó.

"Không cần!"

Thanh Thanh che mặt, lùi ra phía sau vài bước. Nàng không muốn Đoạn đại ca nhìn thấy diện mạo hiện tại của nàng. Thanh Thanh liếc mắt nhìn Đoạn Tiêu một cái, loạng choạng chạy ra ngoài:

"Ta không muốn người thấy dung mạo của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Hi vọng.

Đây là tình trạng gì vậy?

Mọi người ngơ ngác nhìn Thanh Thanh đang chạy đi, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trừ bỏ Ảnh Tử là người biết rõ sự tình ra, ai cũng không biết Thanh Thanh rốt cuộc muốn làm cái gì.

Đương sự Minh Vương Đoạn Tiêu cũng bị Thanh Thanh làm cho phi thường hồ đồ.

Nàng biết thói quen trong cuộc sống của hắn, biết tên hắn, bọn họ đáng lẽ phải rất thân thiết mới đúng. Hắn đối với nàng tự nhiên có cảm giác quen thuộc nhưng lại nghĩ không ra đã từng gặp nàng ở đâu. Nhớ tới đôi mắt bi thương của nàng, bóng dáng hốt hoảng loạn choạng, trong lòng hắn lại cảm thấy một trận đau đớn.

"Nàng là ai?" Đoạn Tiêu lạnh lùng liếc nhìn Âm Dạ một cái, vẻ dịu dàng lúc trước đã biến mất không còn dấu vết.

Âm Dạ mặt không đổi sắc nói:

"Vân gia đại tiểu thư Vân Băng Tâm, là người Công Tôn tiên sinh vừa ý nhất cho ngôi vị Minh Vương phi."

Tiếng nói chuyện của Đoạn Tiêu cùng Thanh Thanh rất bé, cơ bản không có người nghe rõ, Âm Dạ đứng ở trên cao đương nhiên không có khả năng biết được bọn họ nói cái gì.

"Nàng gọi Vân Thanh Thanh." Mộ Dung Thiên Thủy nhin không được kêu lên.

"Điều tra hết thấy mọi việc có liên quan đến Thanh Thanh." Hai chữ Thanh Thanh rất tự nhiên từ miệng hắn đi ra.

Đoạn Tiêu tiêu sái rời đi, rất nhiều cô nương vẫn như cũ chìm đắm trong phong thái mê người của hắn.

Trong đầu óc hắn đều là hình bóng của nữ tử che mặt kia, ánh mắt nàng giống như đã từng quen biết, trên người nàng toả ra một hương vị rất quen thuộc.

Hắn đối với mỹ nữ đã mất đi hứng thú.

Chuyện này bắt đầu từ khi nào? Hắn không biết.

Hắn biết bản thân mình phong lưu, thích đủ mọi kiểu dáng mỹ nữ.

Cho đến một ngày, hắn phát hiện bản thân không còn hứng thú với mỹ nữ, cho dù là nữ nhân đẹp đến mấy, cũng không khơi dậy nổi dục vọng của hắn.

Không biết tại sao, trong mỗi giấc mộng của hắn đều tồn tại một hình bóng mơ hồ, người đó có một đôi mắt to trong veo như nước hồ thu, nhìn một lần là không rời mắt nổi.

Lúc hắn đối mặt với mỹ nữ, bóng d

áng ấy sẽ hiện lên trong đầu. Chỉ cần hình bóng đó xuất hiện, hắn đối với nữ nhân không còn hứng thú.

Vân Thanh Thanh cuối cùng có quan hệ gì với hắn? Vì sao ánh mắt của nàng cùng giai nhân trong mộng giống hệt nhau?

Hắn vẫn cảm thấy bản thân mình dường như đã quên đi cái gì, nhưng có nghĩ mãi cũng nhớ không ra. Trong trí nhớ của hắn dường như có một khoảng trống, trong khoảng trống đó đã từng xảy ra một chuyện rất quan trọng, hay là xuất hiện một người rất quan trọng.

Hắn từng quên đi cái gì sao? Đã từng mất một đoạn ký ức sao? Thanh Thanh ở trong đoạn ký ức đó đóng vai trò như thế nào?

Nếu hắn từng quên cái gì, vị cô nương kia sẽ là chìa khoá mở ra cánh cửa ký ức đó.

Lần đầu tiên trông thấy nàng, tự nhiên hắn có một cảm giác quen thuộc. Nghe thấy tiếng khóc của nàng, hắn tự nhiên cảm thấy đau lòng.

Thanh Thanh nói, nàng là muội muội của người huynh đệ kết nghĩa Tần Vân. Mà hắn lại không nhớ mình từng có huynh đệ kết nghĩa nhưng hai chữ Tần Vân đó khiến cho hắn có cảm giác rất thân quen.

Nàng thật sự là muội muội của huynh đệ kết nghĩa của hắn, vậy thì tại sao khi đứng trước mặt hắn, ánh mắt của nàng lại đau đớn như vậy? Ánh mắt đó của nàng cho hắn một cảm giác - tan nát cõi lòng.

Nữ tử kia rốt cuộc có quan hệ gì với hắn?

Thanh Thanh khóc lóc chạy về phòng, nhào lên trên giường, kéo chăn che kín đầu, khóc thật lớn tiếng, đem những đau khổ trong lòng theo nước mắt

hoà tan.

"Tiểu thư, người khóc cái gì?" Nhược nhi thấy Thanh Thanh khóc nức nở chạy về, sợ nàng gặp chuyện không may nên cũng chạy theo vào, đứng ở bên cạnh giường.

Thanh Thanh gào khóc, căn bản không nghe thấy câu hỏi của Nhược nhi.

"Tiểu thư, rốt cuộc làm sao vậy?"

"Đi ra ngoài!" Thanh Thanh khóc thút thít, rất thương tâm.

"Tiểu thư, khóc nhiều hại thân." Tiểu thư tại sao vừa từ bên ngoài về đã bật khóc, chẳng nhẽ nàng bị chọn?

"Đi ra ngoài!" Thanh Thanh đứng bật dậy, hét to giống như người mắc bệnh tâm thần.

Nhược nhi bị Thanh Thanh dọa ngây người, một lúc sau vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Tiểu thư rất dịu dàng, chưa bao giờ nổi nóng với nàng, hôm nay rốt cuộc bị làm sao vậy?

Nhược nhi hạ giọng dịu dàng, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ:

"Tiểu thư, có chuyện gì nói cho Nhược nhi nghe."

Thanh Thanh lời Nhược nhi đẩy ra ngoài cửa, 'rầm' một tiếng đóng cửa lại, lửa giận bốc lên tận trời:

"Đi!"

Nhược nhi ngơ ngác đứng ở cửa, không biết nên làm cái gì bây giờ. Tiểu thư thực sự đã nổi giận, khuyên không được, mặc kệ cũng chả xong, nàng nên làm sao?

Đoạn đại ca cư nhiên không nhớ nàng, Đoạn đại ca của nàng thực sự không còn nhớ đến nàng!

Tình yêu của nàng, thân thể của nàng, tất cả đều đã trao cho hắn, vậy mà hắn lại có thể quên. Lúc chính miệng hắn nói không biết Tần Vân, lúc hắn gọi nàng là cô nương, trái tim nàng đã tan thành trăm mảnh!

Nàng thương hắn như vậy, ngược lại nhận lấy kết cục thế này!

Trong lúc hai người bọn họ rời xa nhau, nàng tự nhiên có một cảm giác rằng hắn đã quên nàng. Lúc đầu vẫn tưởng là do mình suy nghĩ quá nhiều, hiện tại nàng mới biết, không phải là tưởng tượng, hắn đã thực sự quên nàng!

Bọn họ tâm linh tương thông, đây hẳn là dự cảm? Nhưng nếu tâm linh tương thông, vì cái gì hắn lại quên nàng? Đoạn đại ca mất đi trí nhớ, đây là cảm giác đầu tiên của nàng.

Bởi mất đi trí nhớ cho nên hắn mới quên Tần Vân, quên Vân nhi đại tẩu. Chính vì quên Vân nhi đại tẩu, hắn mới có thể tuyển phi?

Trong phim truyền hình, nàng đã xem qua mấy trăm lần những tình huống mất đi trí nhớ. Cho đến lúc chính bản thân mình thể nghiệm nàng mới biết được mùi vị bị lãng quên. A, nhưng ở trong phim truyền hình, những người mất đi trí nhớ đa phần là nữ nhân vật chính.

Thanh Thanh bị nam nhân vật chính của nàng từ bỏ, có lẽ nam hay nữ nhân vật chính đều là nàng.

Có lẽ Đoạn Tiêu chưa bao giờ nhớ đến nàng, thậm chí không quen biết nàng. Người mà hắn quen là Tần Vân, cùng hắn triền miên suốt một đêm là vị thanh lâu nữ tử kia, trong cuộc sống của hắn, Vân Thanh Thanh chỉ là một nhân vật nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Đoạn Tiêu chưa từng quen biết Vân Thanh Thanh, nên không thể nói hắn quên nàng, nhưng tại sao nàng lại đau lòng đến vậy?

Mộ Dung Thiên Thủy sau khi rời đi yên hộ tìm đến, nhìn thấy chính là Thanh Thanh đang trùm chăn ngồi trên giường.

Hai mắt nàng mọng nước, trên má vương đầy lệ quang. Con mắt to xinh đẹp giống y như cái đầu rồng phun nước, nước mắt từ bên trong không ngừng chảy ra.

Không có khăn che mặt, ánh mắt sưng đỏ xấu y như quỷ.

Lúc Mộ Dung Thiên Thủy nhìn thấy bộ dạng của Thanh Thanh cũng bị dọa cho hoảng sợ:

"Thanh Thanh?" Nhược nhi nói nàng khóc đã nửa ngày, hơn nữa không có nghe khuyên bảo.

Thanh Thanh cắn môi, tiếng khóc đứt quãng, không để ý tới Mộ Dung Thiên Thủy.

Thiên Thủy cẩn thận tới gần nàng:

"Làm sao vậy?"

Thanh Thanh khóc càng thương tâm

Thiên Thủy ôm lấy bà vai Thanh Thanh:

"Thanh Thanh, nói cho ta biết, người rốt cuộc bị làm sao?"

Nếu nàng đoán không lầm, chắc chắn có liên quan đến Minh Vương. Ở yến hội, Thanh Thanh vừa khóc vừa chạy, nàng rất muốn đuổi theo hỏi xem sao nhưng vừa lúc yến hội bắt đầu, nàng không thể rời đi.

Thanh Thanh khóc nức nở, miệng nói một chuỗi mơ hồ:

"¥ ¥5, ¥ ?1~¥ 5...."

"Người nói cái gì?"

Thanh Thanh rụt đầu, trằm chằm kín lại, không trả lời.

"Có liên quan đến Minh Vương?"

Thanh Thanh cố gắng không chế cảm xúc của chính mình:

"Để cho ta yên tĩnh một chút, đừng nói nữa mà."

Thật lâu sau, nàng ngẩng mặt lên nhìn Mộ Dung Thiên Thủy:

"Phiền người giờ cánh tay phải lên."

"Làm gì?." Mộ Dung Thiên Thủy nghi hoặc nhưng vẫn chiều theo ý nàng.

"Vén tay áo lên."

Mộ Dung Thiên Thủy càng thêm nghi hoặc:

"Làm gì?" Tuy có chút khó hiểu nhưng nàng vẫn làm theo lời Thanh Thanh nói. Thiên Thủy vén ống tay áo lên để lộ ra một dấu màu đỏ sẫm, đó chính là thủ cung sa .

Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, cũng vén tay áo bên phải lên, trên cánh tay tuyết trắng không có bất cứ dấu vết gì.

Lúc mới đến cổ đại, Thanh Thanh đã phát hiện trên cánh tay của mình có dấu thủ cung sa trong truyền thuyết. Đêm hôm đó, vật tượng trưng cho trinh tiết của nàng đã biến mất.

"Tại sao lại..." Thiên Thủy cứng họng:

"Người...thủ cung sa sao không thấy?" 99% nữ nhân ở cổ đại đều có thủ cung sa, Thanh Thanh xuất thân là tiểu thư danh môn, không thể nào không có.

Thanh Thanh thần nhiên nói:

"Sớm đã không còn."

"Người đừng nói người cùng Minh Vương từng..." Mộ Dung Thiên Thủy thực thông minh.

Vân Thanh Thanh im lặng, nhẹ nhàng gật đầu.

"Như thế nào lại..."

"Chúng ta từng là hảo huynh đệ, từng có một đêm vợ chồng nhưng là hấn đã quên ta."

Mộ Dung Thiên Thủy suýt nữa té xỉu:

"Bây giờ làm sao?" Đêm trinh tiết giao cho người ta vậy mà tên nam nhân kia lại không tiếp thu, không, phải nói là không nhớ.

Thanh Thanh lắc đầu:

"Không biết."

Nhìn vẻ mặt cô đơn của nàng, trong lòng Thiên Thủy cảm thấy khó chịu, lại có thêm một nữ nhân vì tình mà khổ sở.

"Người từng nói qua mình có nam nhân yêu mến, là hấn phải không?"

"Đúng, là hấn." Thanh Thanh không hề e dè, thích một người không phải là phạm pháp, không có gì phải ngượng ngùng.

Thiên Thủy thở dài một tiếng, kéo cánh tay nhỏ bé của Thanh Thanh:

"Người còn nhớ ngày hôm đó trên xe ngựa chúng ta đã nói những gì không?"

"Ngày đó..." Những tình cảnh ngày hôm đó lập tức hiện lên trong đầu nàng.

~~~~~

"Người cam tâm sao?"

"Không cam lòng thì sao?"

"Nếu...Ta nói là nếu, hấn và nữ tử kia chia tay, người sẽ đem hấn cướp về sao?"

"Không biết."

"Thanh Thanh, người phải đem hấn cướp về."

"Có lẽ hấn căn bản không nhận biết ta."

"Nếu hấn quên người, thì một lần nữa khiến cho hấn nhận thức người, một lần nữa yêu thương người. Quên hết tất cả, làm lại từ đầu."

"Có được không?"

"Có thể."

"Thanh Thanh, ta đang nói chuyện với người."

"Được, nếu hấn thực sự không có nữ tử yêu thương thì cho dù hấn có quên ta, ta cũng sẽ cùng hấn làm lại từ đầu."

~~~~~

Tình cảnh ngày hôm đó nàng còn nhớ rất rõ, nàng từng nói nếu hấn không có nữ tử âu yếm, cho dù hấn đã quên, nàng cũng phải đem hấn cướp lại. Nay xem ra, Đoạn Tiêu là một người cô đơn. Thanh Thanh thì thảo nói nhỏ:

"Chẳng nhẽ là ý trời?"

Thiên Thủy dịu dàng vỗ vỗ lưng nàng:

"Thanh Thanh, người từng nói hấn đã có nữ nhân mà hấn thích, còn nói hấn có thể đã cưới vợ. Nếu đã có người mình yêu, tại sao lại khua chiêng giống trống đi tuyển phi?"

Thanh Thanh cau mày:

"Ta hoài nghi hấn mất trí nhớ, cho nên mới quên ta, quên Vân nhi đại tẩu."

"Có lẽ đây là ý trời, hấn đã quên nữ nhân mình yêu, còn rầm rộ tuyển phi, mà người ngẫu nhiên lại là một trong số những người dự tuyển đó, ông trời có lẽ đang cho hai người cơ hội."

Thanh Thanh cười khổ:

"Có khả năng sao? Cho dù hấn đã quên Vân nhi đại tẩu, ta cũng không nguyện ý làm vật thay thế."

"Thanh Thanh, người nghĩ thoáng một chút. Hấn đã quên Vân nhi, chỉ cần người ở bên cạnh hấn, một ngày nào đó hấn nhất định sẽ yêu thương người." Lúc còn ở yến hội, Thiên Thủy thấy rõ ánh mắt của Đoạn Tiêu, trong mắt hấn, tràn ngập sự ôn nhu cùng thương tiếc.

Nàng lắc đầu buồn bã:

"Không có khả năng, hấn đã có nữ nhân mà hấn yêu, ta không thể trở thành người hấn yêu thương nhất."

Thiên Thủy thờ dài;

"Không có gì là không thể, hần đã quên Vân nhi, cũng đã quên ngươì, ông trời có ý muốn các ngươì bắt đầu lại từ đầu."

Lời nói của Thiên Thủy khiến cho Thanh Thanh nhớ lại những điều Thần Toán Tử đã nói ngày hôm đó:

"Núi cao biển rộng nghĩ không đường, ai biết vẫn còn tia hy vọng. Không có chỗ nào không người sống, trên đời không gì là không thể."

Thiên Thủy không hiểu rõ ý tứ của Thanh Thanh, tưởng nàng đã nghĩ thông suốt, liền nói với về sung sướng:

"Không có chỗ nào không người sống, trên đời không gì là không thể."

Chẳng nhẽ Đoạn Tiêu chính là người có duyên mà Thần Toán Tử đã nói hay sao?

Thần Toán Tử nói nàng cùng người có duyên đó yêu thương lẫn nhau, nhưng Đoạn Tiêu rõ ràng không có yêu nàng.

Lúc trước nàng hỏi Thần Toán Tử người hữu duyên

ên kia là ai, ông ta lại nói trong lòng nàng tự động hiểu rõ.

Lúc Thần Toán Tử nói đến chuyện đó, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Đoạn Tiêu.

Nàng có nên tin vào cảm giác của mình không?

Lúc nàng nghĩ Đoạn Tiêu cùng Vân nhi như chim liền cánh thì hần đột nhiên mất đi trí nhớ, hoàn toàn quên đi Vân nhi. Còn nàng, lại trở thành ứng cử viên cho vị trí thế tử của hần. Lúc nàng đối với mối tình này đã trở nên tuyệt vọng thì ông trời lại mang đến cho nàng một hy vọng.

Loại tình huống này đã ứng nghiệm với câu nói kia:

"Núi cao biển rộng nghĩ không đường, ai biết vẫn còn tia hy vọng."

"Không có chỗ nào không người sống, trên đời không gì là không thể."

Nói cách khác, chỉ cần nàng cố gắng, Đoạn Tiêu nhất định sẽ yêu nàng?

Đôi mắt Thanh Thanh vốn âm đạm đột nhiên sáng bừng lên:

"Ta hiểu rồi."

Người có duyên với nàng trong lời nói của Thần Toán Tử có phải là Đoạn Tiêu hay không đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là nàng quyết định sẽ nắm bắt cơ hội này. Đoạn đại ca đã quên đi Vân nhi, hơn nữa sẽ chọn một trong số các cô nương dự tuyển làm thế tử của hần. Cho dù Đoạn đại ca không chọn nàng thì cũng sẽ tuyển người khác, nàng không cần phải cảm thấy có lỗi với Vân nhi. Đứng nhìn hần lấy người khác không bằng nắm lấy cơ hội này. Không thử một lần làm sao biết kết cục của mối tình này sẽ đi đến đâu?

Bọn họ từng có một đêm vợ chồng, nàng là nữ tử có tư cách làm Minh Vương phi nhất.

"Nhưng mà..."

"Làm sao?" Thiên Thủy dịu dàng nắm lấy tay nàng.

"Không phải sẽ có mục đích sao? Ta cái gì cũng không biết."

Làm Minh Vương phi đâu có dễ dàng như vậy, nữ tử muốn trở thành Minh Vương phi phải biểu diễn tài nghệ của mình. Được Công Tôn tiên sinh chấp nhận mới có tư cách trở thành Minh Vương phi. Kỳ thực đây chính là cơ hội mà Minh Cung cấp cho những nữ tử đến dự tuyển. Chỉ cần bọn họ không có ý muốn làm Minh Vương phi thì có thể trực tiếp rút lui. Minh Cung nhìn thì có vẻ bá đạo nhưng ở một số phương diện nào đó lại rất thấu tình đạt lý.

"Thật không?" Vân gia Đại tiểu thư là tài nữ nổi danh.

Thanh Thanh vẽ mặt đau khổ gật gật đầu:

"Đúng vậy."

"Cầm kỳ thi họa ngươì có biết không?" Đây là điều mà những tiểu thư khuê các đều biết.

"Ta biết thổi tiêu. Chơi cờ? Biết một chút, thơ...hoàn hảo, họa...bình thường." Coi tiêu chuẩn của nàng, chỉ sợ không lọt được vào mắt Công Tôn tiên sinh.

"Mục đích Minh Cung muốn các vị cô nương so tài chính là vì muốn thay Minh Vương tìm ra một nữ tử tài đức vẹn toàn, tài nghệ chính là điều kiện đầu tiên để có thể trở thành Minh Vương phi. Ta nhìn thấy Đoạn đại ca của ngươi đối với ngươi rất có hảo cảm. Ngươi được Minh Vương nhìn trúng, chỉ cần phần biểu diễn không quá kém cỏi, Công Tôn tiên sinh cũng không có lý do gì để làm khó ngươi."

Trong ánh mắt Thanh Thanh hiện lên một tia ưu tư:

"Không, dung mạo của ta quá kém, nếu muốn được Công Tôn tiên sinh chấp nhận thì phải thi triển hết tài năng."

Chết tiệt, nếu sớm biết Minh Vương là Đoạn đại ca thì nàng đã không đem gương mặt biến thành dạng như thế này!

Mộ Dung Thiên Thủy gật đầu, cảm thấy Thanh Thanh nói rất có đạo lý, tự biết mình không thể giúp được gì.

Làm sao bây giờ, nàng có thể làm cái gì để giúp Thanh Thanh đây?

Đôi mắt Thiên Thủy chợt sáng lên, vui mừng lộ ra trên gương mặt:

"Thanh Thanh, ta có vật này tặng cho ngươi."

"Cái gì?" Thanh Thanh về mặt buồn bã:

"Dù ngươi có tặng ta cái gì thì ta cũng khó được Công Tôn tiên sinh chấp nhận."

"Ngươi chờ đó." Thiên Thủy buông tay Thanh Thanh, đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, Thiên Thủy vừa cười vừa đi vào, hai tay nàng để ở phía sau, làm ra bộ dạng thần bí:

"Đoán thử xem ta đang cầm cái gì?"

"Không biết." Thanh Thanh đâu có tâm trạng để đoán cái này cái kia.

"Đưa ta cái gì? Mau lấy ra đi."

"Ngươi xem." Thiên Thủy đưa tay ra trước mặt Thanh Thanh, cố ý lay động vài cái.

"Tiêu?" Đôi mắt Thanh Thanh sáng ngời. Trong tay Thiên Thủy cầm một cây ngọc tiêu xanh biếc, chất ngọc bóng loáng trong suốt, thủ công tinh tế, là cực phẩm trong số các loại tiêu. Lúc còn ở hiện đại, nàng cũng có mấy cây tiêu, nhưng tất cả đều làm bằng trúc. Một cây tiêu quý giá như vậy lần đầu tiên mới được trông thấy. Nàng nhận lấy ngọc tiêu, yêu thích mãi không rời.

Thiên Thủy nghiêng đầu, nghịch ngợm chớp chớp mắt:

"Cây ngọc tiêu này là do ta nhặt được, thấy nó cũng tốt. Dù sao ta cũng không thích thổi tiêu, không bằng tặng cho ngươi đi."

Mất một ngàn lượng vàng mới 'nhặt' được của vị đại sư tinh thông âm luật kia. Trong lòng Mộ Dung Thiên Thủy rất đau a...Quên đi, chỉ cần Thanh Thanh cao hứng, nàng hy sinh một chút cũng có đáng kể gì. Dù sao nàng cũng không dùng được.

"Cám ơn ngươi." Thanh Thanh sung sướng nhảy dựng lên ôm lấy Thiên Thủy, ở trên mặt nàng 'chục' một cái thật kêu.

"Thanh Thanh, ngươi đừng để nước miếng dính lên mặt ta."

"Hừ, quỷ hẹp hòi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Gặp nhau dưới ánh trăng.

edit : Jun

"Vân Băng Tâm, Lưu Thủy son trang Đại tiểu thư, năm nay 19 tuổi, là Võ lâm đệ tứ mỹ nhân, nhất gan yếu đuối, không có võ công, rành thi họa, tinh thông âm luật. Thân thể Vân cô nương yếu đuối nhiều bệnh, không thường tiếp xúc với người ngoài. Mùa thu năm trước, Vân cô nương thất cổ chưa chết, từ đó về sau tính tình thay đổi hẳn, cũng tự đặt tên cho mình là Vân Thanh Thanh. Vân cô nương cùng Mộ Dung Thiên Lý cảm mến nhau. Vân Liệt từ hôn với Phương gia, đem Vân cô nương gả cho Mộ Dung Thiên Lý. Vân Tam tiểu thư gây khó dễ, Vân cô nương tức giận rời nhà trốn đi. Gần ngày khi tuyển phi yến mới quay trở lại Vân gia."

Ám Dạ đem những tin tức thu thập được về Vân Thanh Thanh bẩm báo một cách cung kính.

Đoạn Tiêu khẽ nhún mày:

"Thanh Thanh thích Mộ Dung Thiên Lý."

"Không biết." Về sau những chuyện như thế này đừng giao cho hắn đi điều tra.

"Nàng có một huynh trưởng kêu Tần Vân sao?"

Mỗi lần nhắc đến Tần Vân, hắn tự nhiên có một cảm giác như đã từng quen biết.

Ám Dạ không suy nghĩ nói luôn:

"Không có." Tần Vân, đây là cái tên hắn không muốn nghe thấy nhất.

Vân Thanh Thanh họ Vân, Tần Vân họ Tần, họ không có khả năng là huynh muội.

"Tần Vân là người như thế nào?" Đoạn Tiêu tựa lưng vào ghế, đôi mắt khép hờ.

Ám Dạ cố gắng giữ vẻ bình tĩnh:

"Không biết, tra không được." Mỗi lần Vương nhắc đến người này, trong lòng hắn luôn cảm thấy lo sợ.

Đoạn Tiêu không chút để ý nói:

"Trong số các cô nương đó người vừa ý người nào nhất."

Hắn vốn không muốn cưới vợ, lần tuyển phi này hoàn toàn là do Công Tôn tiên sinh bức ép. Nhưng sau khi nhìn thấy Thanh Thanh, hắn đổi ý với việc tuyển phi không còn phản cảm như trước nữa.

Khoé miệng Ám Dạ hiện lên một tia mỉm cười:

"Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, Vân cô nương là người thích hợp làm Minh Vương phi nhất."

"Tại sao?" Hắn cười như không cười:

"Vân Thanh Thanh thực tài giỏi, có thể khiến người tán thưởng."

"Trong 68 vị cô nương, Vân cô nương có lá gan lớn nhất."

"Lá gan?" Đoạn Tiêu cười ôn hoà:

"Làm thê tử của ta nhất định phải có lá gan lớn hay sao?" Hắn là người, không phải là yêu quái, làm thê tử của hắn không cần phải lớn gan.

"Trong 68 vị cô nương chỉ có Vân cô nương từ đầu tới chân luôn tỏ vẻ bình tĩnh. Vân cô nương không sợ thuộc hạ cũng không sợ Ảnh Tử. Thân phận của Vương rất đặc biệt, cần một người gan dạ sáng suốt hơn người làm thê tử."

Lấy khí chất của hắn và Ảnh Tử tuyệt đối có thể hù chết vô số người, nha đầu kia lại dám trêu chọc hắn, lá gan quả thực đủ lớn.

"A?" Rất ít người không sợ hai vị hộ pháp, nha đầu kia thật lớn gan.

"Công Tôn tiên sinh rất vừa ý Vân cô nương."

Khoé miệng Đoạn Tiêu hiện lên một hình vòng cung xinh đẹp:

"Vân cô nương tựa hồ nắm được trái tim của mọi người." Trong đó bao gồm cả hắn.

Trong chớp mắt, khi nhìn thấy Vân Thanh Thanh kia, ánh mắt của hắn đã bị nàng hấp dẫn. Trái tim đã rung động, hai mươi tám năm qua, đây là lần đầu tiên hắn rung động trước một người con gái.

Nói ra thật buồn cười, hắn chưa từng thấy dung mạo của nàng, chỉ vì cặp mắt xinh đẹp kia, hắn bất giác bị nàng cuốn hút.

Hắn đổi ý với Vân Thanh Thanh tự nhiên có một cảm giác quen thuộc.

Vừa gặp đã yêu? Có lẽ là như thế. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, hắn biết rõ bản thân đã yêu nàng mất rồi.

Trong tiệc tuyển phi, hần đã gặp được nữ tử mình yêu mến. Xem ra yến hội lần này không có vô dụng như hần tưởng.

Vô luận hần và Vân Thanh Thanh từng xảy ra việc gì, bất luận bọn họ có quen biết nhau không, hần nhất định phải có được nàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hần đã biết hần muốn nàng.

Thanh Thanh không biết tại sao trăng ở mình Cung đặc biệt tròn, đặc biệt sáng.

Ngắm ánh trăng trên một hòn đảo ngoài biển khơi, cảm giác này thật không tệ.

Trong tay Thanh Thanh nắm một cây ngọc tiêu xanh biếc, chậm rãi đi dạo dưới bóng trăng.

Từ ngày hôm qua khi nhìn thấy Đoạn Tiêu, tâm tình của nàng vẫn không vui. Nàng nghĩ không ra tại sao hần lại mất đi trí nhớ? Gặp quý, loại chuyện như vậy lại phát sinh ở trên người hần!

Trong vô thức, Thanh Thanh đã đi rất xa, lúc ngẩng đầu lên thì đã thấy trước mặt là một tiểu viện, ánh mắt của nàng vừa lúc dừng lại trên nóc nhà. Đứng ở nóc nhà thổi tiêu chắc sẽ rất lãng mạn, trong những phim truyền hình, có rất nhiều vị đại hiệp thích đứng trên nóc nhà thổi tiêu. Trở lại hiện thực, nàng làm theo ý tưởng của mình, dùng khinh công vung về nương theo thân cây miến cường nhảy được lên nóc nhà.

Mỗi ngày nhiều ít Diệp Lăng Tương cũng huấn luyện nàng trèo tường, bây giờ mới có thể nhảy lên nóc nhà. Lúc trước một mồi đến chết đi sống lại, giờ mới thấy được một chút giá trị.

Tiêu khúc vừa dịu dàng vừa thâm lương, như nước như băng, trầm thấp uyển chuyển, tĩnh tại xa xưa, trở về nơi vô cùng vô tận. Tiêu âm uyển chuyển tao nhã kia biểu đạt tâm sự sâu kín, ở trong đêm khuya tĩnh lặng, tiếng tiêu của nàng theo gió bay đi rất xa.

Thổi xong một khúc, Thanh Thanh đem ngọc tiêu để ở sau lưng. Nhìn trăng sáng, trong đôi mắt nàng tràn ngập sự thâm lương.

"Cô nương có tâm sự?"

Thanh Thanh bị giọng nói thanh linh xuất hiện dọa cho sợ hãi, nàng theo bản năng quay đầu

lại:

"Ai?"

Đoạn Tiêu mặc áo dài màu bạc, đứng dưới ánh trăng đẹp tựa thiên thần, trong đôi mắt còn ẩn dấu một nụ cười.

Thanh Thanh đem ánh mắt rời khỏi người hần, quay đầu nhìn về phương xa, nói một cách thản nhiên:

"Đã là người thì ai chẳng có tâm sự."

Nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc của chính mình, dùng vẻ lạnh lùng để vỗ trang bản thân. Nàng sợ hãi không khống chế được bản thân, cũng giống như trong buổi tiệc ngày hôm đó. Bất luận giữa bọn họ từng xảy ra chuyện gì, Đoạn Tiêu giờ chỉ xem nàng là người xa lạ. Nàng không muốn hần hiểu lầm là nàng có mưu đồ này nọ, muốn hần một lần nữa nhận thức chính mình.

Đoạn Tiêu vẫn giống như lúc trước, cười một cách dịu dàng:

"Đúng vậy, mỗi người đều có tâm sự."

"Minh Vương cũng có tâm sự?" Lời vừa nói ra khỏi miệng, Thanh Thanh tự nhiên muốn cắn đứt đầu lưỡi của chính mình. Nàng rõ ràng vừa mới nói đã là người thì đều có tâm sự, bây giờ hỏi hần câu đó, tức là bảo hần không phải là người hay sao.

"Cô nương không phải vừa nói đã là người thì đều có tâm sự hay sao? Chẳng nhẽ ta không phải người?" Hần buồn cười liếc nhìn nàng, trong lời nói mang theo hương vị trêu ghẹo.

Thanh Thanh lộ ra một nụ cười:

"Minh Vương giống như thiên thần." Vì nàng che mặt nên hần không nhìn thấy nụ cười của nàng, nhưng cặp mắt nhắm lại kia đã chứng minh nàng đang mỉm cười.

"Ha ha, Vân cô nương, nàng nói chuyện thực thú vị." Đoạn Tiêu thoải mái cười to.

Thanh Thanh nhún nhún vai:

"Tin hay không tùy ngài, thực sự ta rất sùng bái ngài." Đã từng sùng bái, sau đó biến thành tình yêu khắc cốt ghi tâm

Cặp mắt xéch nhìn chăm chăm vào Thanh Thanh. "Ta tin."

"Minh Vương tâm trạng rất tốt nha, hơn nửa đêm vẫn đến nơi này ngắm trăng." Thanh Thanh tránh né ánh mắt của hắn.

"Bị âm thanh của tự nhiên hấp dẫn." Trong giọng nói của hắn mang theo một ý cười thản nhiên.

"Âm thanh của tự nhiên?" Thanh Thanh cười chế giễu chính mình:

"Không có tri âm, đâu thể gọi là âm thanh của tự nhiên."

Giọng nói đau thương của Thanh Thanh khiến trong lòng Đoạn Tiêu cảm thấy đau xót, có một sự khó chịu nói không nên lời:

"Có thể nói cho ta biết nàng vừa thổi khúc gì không?"

Thanh Thanh cúi đầu xuống, đôi môi mấp máy, giọng nói nhẹ nhàng mơ hồ nghe không thấy:

"Trích bát tạn tương tư huyết lệ, phao hồng đậu.

Khai bất hoàn xuân liễu xuân hoa mẫn hoạ lâu.

Thụy bất ổn sa song phong vũ hoàng hôn hậu.

Vong bất liễu tân sầu dữ cữu sầu,

Yên bất hạ ngọc lạc kim thuần ế mẫn hầu

Chiếu bất kiến lãng hoa kính lý hình dung sáu

Triển bất khai đích mi đầu nhai bất minh đích cánh lậu.

Khấp tiện tự già bất trú đích thanh sơn ẩn ẩn

Lưu bất đoạn đích lục Thủy sầu sầu,

Lục Thủy sầu sầu, lục Thủy sầu sầu..." *

Nàng đang nhớ nhưng kẻ khác? Đoạn Tiêu nhíu mày tỏ ra không hồn giận:

"Không biết ai có thể được Vân cô nương ưu ái đến vậy?"

"Đó là chuyện quá khứ." Thanh Thanh nhìn Đoạn Tiêu, kìm nén sự đau thương ở trong lòng. Nàng rất muốn nói cho hắn biết, người nàng tưởng niệm là hắn, nhưng cuối cùng cũng không thể mở miệng.

"Nàng còn thương hắn sao?" Trong tiếng tiêu của nàng tràn ngập sự nhưng nhớ, còn có thể không yêu hay sao?

"Yêu." Thanh Thanh cười dịu dàng "Biển cạn đá mòn, tình này không phai."

Biển cạn đá mòn, tình này không phai, rốt cuộc là nam nhân nào có thể khiến cho nàng yêu đến phát cuồng như thế?

"Hắn ở đâu?" (đại ca hỏi câu này làm chi vậy nhỉ, không lẽ muốn giết người cướp tình)

"Chuyện đã qua không muốn nhắc lại." Thanh Thanh chăm chú nhìn Đoạn Tiêu, trong đôi mắt lộ ra vẻ ôn nhu:

"Hàm Hương lâu cái nhìn thoáng qua, chúng ta trong lúc đó nhất định dây dưa không dứt. Vô luận tương lai có như thế nào, người ta yêu vẫn cứ là hắn."

Đoạn Tiêu bùng bùng lửa giận, nói một cách lạnh lùng:

"Vân cô nương, nàng là nhân tuyển cho ngôi vị Minh Vương phi, bản Vương không hy vọng nàng nhớ đến nam nhân khác."

Vân Thanh Thanh là nữ nhân mà hắn nhìn trúng, bất luận nam nhân kia là ai cũng đừng mơ tưởng hắn sẽ buông tay.

Thanh Thanh mỉm cười:

"Không biết có người nào nói qua ngài thực ra rất đáng sợ chưa?" Đoạn Tiêu nhìn thì có vẻ ôn nhu nhưng sau lưng lại che dấu khí phách hơn người. Tất cả những cảm xúc của hắn đều bị vẻ ngoài dịu dàng che dấu hết. Một người nhìn không thấu mới là người đáng sợ nhất.

Đoạn Tiêu biết bản thân thất thố liền nở nụ cười dịu dàng:

"Xin cô nương chỉ giáo."

Thanh Thanh lắc đầu:

"Không dám."

"Vân cô nương, dường như nàng biết rất rõ về ta?" Nàng từng điều tra về hấn sao? Trừ bỏ lời giải thích này, hấn nghĩ nát óc cũng không ra lý do nào khác.

Thanh Thanh nhẹ nhàng thở dài:

"Có thể không biết rõ sao?" Nàng yêu nhất là hấn, hấn là đại ca kết bái của nàng, cũng là nam nhân đầu tiên, nàng không hiểu hấn thì còn hiểu ai?

Đoạn Tiêu nhìn vào đôi mắt Thanh Thanh, tựa hồ muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng:

"Nàng nói nàng là muội muội của Tần vân - huynh đệ kết nghĩa của ta, nhưng ta không nhớ rõ mình từng có huynh đệ kết nghĩa."

Thanh Thanh cố gắng duy trì vẻ lãnh đạm, cất giọng lạnh lùng:

"Có lẽ là ta nhận sai người, trên đời này người gọi là Đoạn Tiêu có rất nhiều."

"Vì cái gì tên của 'hấn' giống ta?"

Ánh mắt Đoạn Tiêu quyết không rời khỏi nàng cho đến khi nghe được đáp án.

Thanh Thanh thở dài thật sâu:

"Ta thừa nhận là được chứ gì, ta là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư, những chuyện về ngài ta nghe được từ chỗ Diệp tỷ, ta không phải là muội muội của huynh đệ kết của ngài mà là, muội muội của muội muội kết bái của ngài."

Nàng cười một cách miễn cưỡng:

"Lúc đó ta chỉ nói giỡn với ngài thôi." Nghĩ tới nghĩ lui, đây là cách giải thích hợp lý nhất.

"Nàng là muội muội của tiểu Diệp?" Đoạn Tiêu ngạc nhiên, đối với lời nàng vừa nói không thể không hoài nghi.

"Đương nhiên, ta là muội muội của Bạch Mạn Diệp, Diệp Lăng Tương, Thủy Tịch Linh, ở tại Thanh Viên trong Vô Tranh sơn trang. Khi nào ngài đến Vô Tranh sơn trang làm khách thì có thể đến đó tìm ta."

"Nàng là Vân gia Đại tiểu thư, tại sao lại biết người trong Vô Tranh sơn trang?" Vân gia là danh môn chính phái, mà Vô Tranh sơn trang là đại biểu điển hình của giới hắc đạo.

"Sau khi ta thất cổ chưa chết thì đã mất đi tất cả trí nhớ. Người của Lưu Thủy sơn trang chán ghét ta cho nên ta mới rời nhà trốn đi, ngẫu nhiên gặp được Diệp tỷ, ta cùng tỷ ấy rất hợp nhau nên Diệp tỷ có lòng tốt nhận ta làm nghĩa muội. Nếu không phải ngài bày trò tuyền phi, ta đâu có thêm quay về Vân gia."

"Nhị nhi có khỏe không?" Nàng thật sự là người của Vô Tranh sơn trang?

"Nhị nhi bị Đông Phương bá mẫu mang về nhà, ta không có gặp." Nói đến mấy đứa nhỏ kia, Thanh Thanh tự nhiên cảm thấy thích thú:

"Băng Băng rất nghịch ngợm nha, đều là do Nhị tỷ phụ chăm sóc. Nhị tỷ phụ nhìn thì có vẻ lạnh lùng nhưng chăm sóc đứa nhỏ lại rất tốt, thực sự là kỳ tích. Tam tỷ có lẽ cũng sinh rồi, không biết là nam hay nữ. Đúng rồi, ta còn chưa tặng lễ vật cho các nàng, lúc trở về, ta hấn là mang theo lễ vật về tặng cho các nàng. Không biết các nàng thích cái gì, Băng Băng có lẽ thích búp bê vải, Nhị nhi thì không biết."

Thanh Thanh thích thú nói một thôi một hồi,

Đoạn Tiêu nhìn không được xen miệng vào:

"Nhị nhi sinh ra ở Minh Cung, lúc nó mới ra đời, vừa gầy lại vừa nhỏ. Tiểu Diệp nhìn thấy bộ dạng của Nhị nhi lúc đó thiếu chút nữa bật khóc."

Bạch Mạn Diệp cho hấn cảm giác thân tình, hấn vẫn luôn xem nàng như muội muội ruột của mình.

"Khóc, tại sao?" Thanh Thanh nghi hoặc.

"Nàng nói Nhị nhi giống con khi." Nhớ tới nghĩa muội bảo bối, Đoạn Tiêu có chút bất đắc dĩ.

Thanh Thanh bật cười:

"A? Trẻ con lúc mới sinh ra đều có bộ dạng như vậy nha. Đại tỷ giống trẻ con, Nhị tỷ càng giống trẻ con hơn, chỉ có Tam tỷ là bình thường." Người không biết còn tưởng rằng Vô Tranh sơn trang là một vườn trẻ.

"Đúng vậy." Hắn từng đến làm khách ở Vô Tranh sơn trang, những người trong đó quả thực không bình thường.

Thanh Thanh cười thần bí:

"Chúng ta là người một nhà a, không phản đối ta gọi ngài là tiếng Đoạn đại ca chứ?"

"Được." Mọi người trong Vô Tranh sơn trang đều gọi hắn như thế.

Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm:

"Đoạn đại ca, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên trở về."

"Đi thôi." Nàng phải đi sao? Trong lòng Đoạn Tiêu cảm thấy hơi mất mát.

"Bái bai." Thanh Thanh cười cười, hướng Đoạn Tiêu vẫy tay, dùng khinh công vụng về nhảy xuống dưới.

"Đoạn đại ca, hẹn gặp lại."

Thanh Thanh quay đầu, trên môi hiện lên một nụ cười thần nhiên.

Đôi mắt Đoạn Tiêu khẽ nhếch lên, si mê nhìn theo bóng dáng của nàng. Hắn nhất định phải có nàng, cho dù nàng yêu nam nhân khác.

Thanh Thanh dường như không thể khống chế được bản thân, bất tri bất giác đi đến nơi đã gặp Đoạn Tiêu đêm qua.

Đêm qua nàng cùng Đoạn Tiêu nói chuyện, đôi bên dường như không có sự ngăn cách, hai người họ giống như lão bằng hữu quen biết đã lâu. Nàng nhớ lại những ngày tháng đã qua, nhớ lại lúc bọn họ còn là huynh đệ.

Những ngày đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong suốt cuộc đời nàng. Trong những ngày đó, Đoạn Tiêu vừa dịu dàng vừa chiều chuộng nàng. Nàng rất muốn trở lại những ngày đó, cho dù sự ôn nhu của hắn là dành cho 'Tần huynh đệ', nàng vẫn vui vẻ chấp nhận.

Thanh Thanh nương theo thân cây, một lần nữa nhảy lên nóc nhà. Nàng đem ngọc tiêu để ở sau lưng, ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Trong đôi mắt trong veo được bao phủ bởi một tầng sương mù mờ ảo.

"Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương." Khoé miệng Thanh Thanh hiện lên một tia cười khổ:

"Cho đến bây giờ ta mới chính thức hiểu được ý nghĩa của hai câu thơ này."

Tất nhiên nàng không nghĩ đến gia đình ở thế kỷ 21, vì ở đó nàng căn bản không có gia đình. Lại càng không phải là Lữ Thủy sơn trang vì người ở đó luôn xem nàng như không tồn tại. Văn Thanh Thanh nàng chỉ có một gia đình, đó chính là Vô Tranh sơn trang.

Đoạn Tiêu cũng giống như Thanh Thanh, đi đến nơi này trong vô thức.

Bước chân của hắn rất nhẹ, cơ hồ không nghe thấy tiếng, thế nên cho dù hắn đến gần, Thanh Thanh cũng không phát hiện ra hắn.

Hắn đứng ở trong viện, chăm chú nhìn bóng dáng của nàng.

Bóng hình của nàng cô đơn, tịch mịch. Nàng giống

như một đoá hoa nhỏ bé, tùy lúc có thể bị gió cuốn đi.

Nhìn hình bóng cô đơn của nàng, Đoạn Tiêu tự dưng sinh ra cảm giác muốn ôm nàng vào lòng.

Ban đêm gió lạnh thổi vi vu, thân hình Thanh Thanh khẽ lay động, bóng người càng thêm cô tịch, tựa như lá rụng lúc cuối thu.

Nàng cảm giác được có một đôi mắt sắc bén đang nhìn chăm chăm vào mình. Cảm giác, đúng, là cảm giác. Nàng không thấy gì, cũng không quay lại, nhưng nàng biết có người đang nhìn mình.

Là ai? Đoạn đại ca sao? Theo bản năng của mình, nàng tự nhiên nghĩ đến Đoạn Tiêu.

Nàng không quay đầu, trong giọng nói mang theo một tia cười dịu ngọt:

"Đoạn đại ca, huynh nhìn muội làm gì? Làm sao vậy?" Nàng biết Đoạn đại ca đang nhìn nàng, không cần quay đầu, cũng có thể khẳng định người kia là Đoạn Tiêu.

"Nàng biết là ta?" Võ công nàng kém cỏi, không có khả năng nhận biết được sự tồn tại của hấn, tại sao lại biết hấn đang nhìn nàng?

"Cảm giác." Ngoại trừ cảm giác ra ngay cả nàng cũng không biết tại sao lại chắc chắn người đó là Đoạn Tiêu.

Đoạn Tiêu cười nhẹ:

"Cảm giác? Vân cô nương, cảm giác của nàng thực chuẩn."

Thanh Thanh cười khở, cũng không có trả lời. Chỉ những việc liên quan đến hấn cảm giác của nàng mới thực chuẩn.

Đoạn Tiêu thấy nàng không trả lời thì chuyển sang đề tài khác:

"Không ngủ được sao?"

"Không buồn ngủ."

"Nói như vậy là Minh Cung ta chiêu đãi không được chu đáo?"

"Minh Vương điện hạ cứ nói đùa, Minh Cung không có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn."

"Thanh Thanh cô nương, nàng đang suy nghĩ cái gì?" Nhất định là đang nghĩ đến nam nhân kia, ý tưởng này khiến cho Đoạn Tiêu không khỏi hờn giận.

Thanh Thanh hơi nghiêng đầu, nhìn hấn với vẻ trêu chọc:

"Nếu mọi người đang nghĩ đến chàng, chàng có tin không?" Nàng đích thực đang nghĩ đến hấn, chỉ có điều không thể nói ra.

"A? Đoạn mỗ cảm thấy rất vinh hạnh."

"Minh Vương điện hạ, đêm hôm khuya khoắt ngài không ở trong tẩm cung hưởng thụ nhụy ngọc ôn hương, lại chạy đến nơi này nói mát?" Thanh Thanh mặc dù đang trêu chọc hấn nhưng trong lòng lại ứa máu. Những lời này hơn phân nửa để thử xem hấn có nữ nhân nào khác hay không.

Đoạn Tiêu tựa lưng vào thân cây, ngẩng đầu cười nói:

"Ta là người cô đơn."

Hấn đối với mỹ nữ đã không còn cảm thấy hứng thú nữa. Nếu không phải vì muốn nhìn thấy nàng, hấn rồi hơi mới đang lúc nửa đêm chạy đến nơi này để hứng gió biển.

Câu trả lời của hấn khiến cho Thanh Thanh cảm thấy vui vẻ, trong lời nói cũng trở nên tự nhiên hơn:

"Minh Vương điện hạ tuần mỹ vô song, tiêu sái vô cùng, hào hoa phong nhã, sao có thể là người cô đơn. Ngài thích dạng nữ tử nào, tiểu muội thay người giặt dây." Đoạn Tiêu là của Thanh Thanh nàng, bất luận kẻ nào cũng đừng mong cướp đi. (Thanh tỷ quả là tâm thần phân liệt, nói 1 đằng, nghĩ 1 nẻo =.=)

"Thanh Thanh cô nương nghĩ một nữ tử như thế nào mới thích hợp với ta?" Nàng muốn giặt dây cho hấn? Không biết người hấn muốn là nàng hay sao?

"Không biết a, có lẽ là phong hoa tuyệt đại, là một kỳ nữ văn võ song toàn."

Đúng, chỉ có nữ tử như vậy mới xứng đôi với hấn, Vân Thanh Thanh nàng miễn cưỡng có đủ tư cách?

"Không nhất định phải phong hoa tuyệt đại, cũng không cần văn võ song toàn." Đoạn Tiêu thâm ý liếc mắt nhìn Thanh Thanh một cái:

"Hiểu ta là được rồi."

Thanh Thanh mơ hồ:

"Hiểu ngài? Thế nào được xem là hiểu ngài." Nàng có được tính là hiểu hấn không?

"Chỉ có thể tự nghĩ, không thể nói ra." Đoạn Tiêu cố tình làm ra vẻ thần bí.

Thanh Thanh làm bộ thờ dãi;

"Ai, xem ra tiểu muội không thu được tiền lì xì của bà mối rồi." Nếu đem chính nàng gả cho hấn không biết có nhận được tiền lì xì hay không?

"Ha ha, Thanh Thanh, trong số những cô nương đó, người ta ưng nhất chính là nàng."

"Ách..." Thanh Thanh bị những lời nói của hấn dọa cho hoảng sợ. Cái này có được tính là thổ lộ không?

"Có thể khiến cho ta cười thoải mái, chỉ có một mình nàng." Hấn từng có vô số nữ nhân, người vừa mắt nhất chính là Thanh Thanh nàng. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng hấn đã biết mình muốn nàng.

Hấn đang nói thật sao? Thanh Thanh không xác định được.

"Đoạn đại ca, đừng làm lẫn nha. Bởi vì muội là người của Vô Tranh sơn trang nên mới không sợ huynh, có thể trò chuyện thoải mái với huynh. Đừng đem tình bằng hữu xem là tình yêu."

Đoạn Tiêu cười tà, không chút để ý nói:

"Thanh Thanh cô nương sớm đã có người trong lòng, cho dù Đoạn mỡ thích cô nương thì có kết quả gì?"

"Đoạn đại ca, bao giờ thì những cô nương dự tuyển phải biểu diễn tài nghệ?" Nàng đã đến Minh Cung một tuần rồi, cho dù là hoàng đế tuyển phi thì cũng nên chấm dứt.

Khoé miệng Đoạn Tiêu khẽ nhếch lên, cười bí ẩn:

"Không vội." Trong số những cô nương đó, hấn chỉ muốn có nàng.

"Tốt lắm, tối nay cảm ơn huynh đã cùng muội trò chuyện, muội đi đây."

"Nghỉ ngơi sớm một chút, đừng để bị cảm lạnh." Những lời quan tâm vô cùng thân thiết này từ miệng hấn thốt ra một cách tự nhiên, hấn cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn.

"Người ta tuy gầy nhưng không có vô dụng như vậy." Thanh Thanh nói xong thì triển khinh công từ trên nóc nhà bay xuống. Nguyên bản có thể hạ cánh an toàn trên mặt đất nhưng khi đạp lên thân cây, chân của nàng trượt xuống, cả người rơi như chiếc lá. Khinh công của Thanh Thanh kém cỏi, căn bản không thể đáp xuống đất, nàng thét lên một tiếng chói tai, nhắm chặt hai mắt chuẩn bị trở thành thịt vụn.

Đột nhiên, nàng được một vòng tay ấm áp ôm lấy, mùi Long Tiên hương vừa quen thuộc vừa xa lạ. Đoạn Tiêu ôm lấy nàng, dùng một tư thế đẹp mắt hạ cánh xuống mặt đất. Hai mắt nàng mở to, nhìn hấn một cách si ngốc. Không biết từ lúc nào, Đoạn Tiêu cũng cúi đầu xuống, bốn mắt đối xứng, ánh mắt giao nhau.

Trong lòng Thanh Thanh chấn động, há mồm không nói nên lời.

"Cẩn thận một chút." Giọng nói của Đoạn Tiêu vô cùng cuốn hút, hơi nóng như có như không phả vào mặt nàng.

Thanh Thanh đỏ mặt, xấu hổ thoát khỏi lòng hấn:

"Thực xin lỗi, khinh công của muội kém cỏi. Trước đây muội không biết khinh công, là do Nhị tỷ dạy muội leo tường mấy tháng, cũng học được một chút. Ách, cảm ơn huynh đã cứu muội." Nàng bối rối, miệng bắt đầu nói linh tinh.

Tuy không nhìn thấy mặt của nàng nhưng Đoạn Tiêu có thể khẳng định nàng đang đỏ mặt.

Khuôn mặt đỏ hồng của nàng thực xinh đẹp, nghĩ đến việc đó, Đoạn Tiêu bất giác mỉm cười. (thêm 1 người tâm thần phân liệt, ko thấy cũng biết đẹp, hay nên gọi là trí tưởng tượng phong phú, thực quá xứng đôi!)

Hấn cười làm cho Thanh Thanh càng thêm thẹn thùng, nàng xấu hổ:

"Muội đi trước." Nàng xoay người chạy đi, chỉ để lại một mùi hương thơm thoang thoảng.

Trong đáy mắt Đoạn Tiêu xẹt qua một tia mỉm cười, đem tầm mắt nhìn về nơi nàng vừa biến mất. Mặt nàng đỏ, chứng tỏ nàng đối với hấn không phải hoàn toàn không có cảm giác.

* hồng đậu từ (bài ca đậu đỏ)

Tuôn rơi không cạn huyết lệ tương tư, bỏ rơi đậu đỏ.

Nở không hết, hoa xuân liễu xuân đầy lầu hoa.

Ngủ không yên, cửa sổ buông rèm mưa gió, hoàng hôn đến.

Quên không được, sầu cũ lại thêm sầu mới

Nuốt không trôi, cơm vàng rượu ngọc ứ nghẹn nơi yết hầu.

Soi gương không thấy rõ, khuôn mặt hao gầy

Mở mắt chẳng được, chịu nhìn không rõ, lại càng thêm ứa lệ

Cơ hội đến mà không giữ được, non xanh ả hiện

Chảy mãi không dứt dòng nước xanh rầu rầu.

Nước xanh rầu rầu, rầu rầu nước xanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Bác học đa tài.

edit : Jun

Bề ngoài của Đoạn Tiêu đủ để cho tất cả nữ tử trong thiên hạ điên cuồng.

Trong 68 vị nhân tuyển cho ngôi vị Minh Vương phi có hơn phân nửa là bị Minh Cung ép buộc, không thể phản kháng nên mới tham gia tiệc tuyển phi. Nhưng sau khi nhìn thấy Đoạn Tiêu mọi sự khó chịu đều đã tiêu tan, cơ hồ không ai không muốn gả cho hắn, chỉ có một số ít nữ tử trong lòng đã có người yêu là vẫn duy trì được chính kiến của mình.

Giang Nam song xu thuộc về số đông, từ khi nhìn thấy bộ mặt thật của Đoạn Tiêu, hai nàng đối với 'sắc đẹp' của hắn thêm nhỏ nước dãi.

Như Nguyệt biết bản thân mình không có cơ hội gả vào Mộ Dung gia, không bằng nắm lấy thời cơ này để trở thành Minh Vương phi. So quyền thế, Minh Vương hơn Mộ Dung Thiên Lý, so về bề ngoài, Mộ Dung Thiên Lý càng thất bại thảm hại. Nàng tự nhiên cảm thấy may mắn lúc trước đã không gả cho hắn, nếu không lấy đâu ra cơ hội tham gia tranh đoạt ngôi vị Minh Vương phi. Trong những cô nương tham gia dự tuyển trừ Mộ Dung Thiên Thủy ra thì có ai so được với các nàng. Mộ Dung Thiên Thủy không muốn làm Minh Vương phi thì tỷ muội hai nàng đương nhiên là người ưu tú nhất. Chỉ cần tỷ tỷ đem Minh Vương tặng cho nàng, nàng nhất định có thể ngồi lên ngôi vị Minh Vương phi.

Hai người là tỷ muội song sinh tự nhiên sẽ có rất nhiều ý tưởng giống nhau. Như Yên cũng giống Như Nguyệt, tự cảm thấy may mắn vì mình chưa gả ra ngoài, may mắn khi có cơ hội tham gia tuyển phi. Chỉ cần muội muội đem cơ hội này tặng cho nàng, nàng nhất định sẽ là Minh Vương phi.

"Tỷ tỷ, nhường ta làm Minh Vương phi." Như Nguyệt cuối cùng cũng tìm được cơ hội đem ý đồ xấu xa của mình nói cho tỷ tỷ. Đây chính là câu khẳng định, không phải câu hỏi.

"Tại sao?" Nàng đang định tìm cơ hội để nói ra, ai biết Như Nguyệt nhanh chân chạy trước.

"Bởi vì ta là muội muội a, ngươi là tỷ tỷ hẳn nên nhường cho ta." Như Nguyệt làm ra vẻ chuyện đó là lẽ đương nhiên, cao ngạo hết như cả thế giới này đều nợ tiền của nàng.

Thủy chung là tỷ muội song sinh, Như Yên cũng làm ra một bộ dáng giống hệt Như Nguyệt:

"Chính vì ta là tỷ tỷ, ngươi nên nhường hẳn cho ta mới phải. Tỷ tỷ chưa xuất giá, không đến phiên muội muội!"

Như Nguyệt hung hăng chỉ vào Như Yên:

"Không được, Minh Vương là của ta!"

Như Yên kiêu ngạo vênh mặt lên:

"Như Nguyệt, cái gì ta cũng có thể cho ngươi, duy chỉ có hắn là không được!"

"Lần trước ngươi xúi ta hãm hại Mộ Dung Thiên Lý, kết quả khiến ta mất hết thể diện, lần này ngươi nên tặng hắn cho ta!"

Như Yên không cam lòng yếu thế:

"Lần trước ta đã đem Mộ Dung Thiên Lý tặng cho ngươi, lần này ngươi nên đem Minh Vương tặng cho ta!"

Như Nguyệt không nén nổi lửa giận:

"Bởi vì chủ ý ngu ngốc của ngươi nên ta và Mộ Dung Thiên Lý mới không còn hy vọng, ta nhưn

g hắn cho ngươi, Minh Vương là của ta!"

"Nói vậy, rõ ràng ngươi muốn tranh hấn với Thanh Thanh nên ta mới bày mưu cho ngươi. Là do ngươi ngu ngốc, đem mọi chuyện phá hỏng, như thế nào lại trút hết lên đầu ta!"

"Minh Vương là của ta!" Như Nguyệt giống như đứa nhỏ không giành được món đồ chơi, hướng về phía Như Yên hét to.

Như Yên nheo mắt lại nhìn Như nguyệt khiêu khích:

"Tự mình tranh đi."

Như Nguyệt đón lấy ánh mắt khiêu khích của nàng ta:

"Ai sợ ngươi a."

"Cái gì cái gì cái gì?"

Thanh Thanh bộ dạng không thể tin nổi nhìn Như Nguyệt, không thể tưởng tượng nàng cư nhiên đưa ra yêu cầu vô lý như vậy!

Như Nguyệt khó chịu bịt tai lại:

"Đừng hét, lỗ tai ta điếc bây giờ!"

Thanh Thanh nghiêm trang nhìn nàng:

"Lỗ tai ngươi không điếc, là lỗ tai ta hư rồi, nhất định là hỏng rồi!"

"Lỗ tai ngươi không hỏng, ta đích thực muốn nhờ ngươi giúp ta hạ thuốc vào trong rượu của hắn, để cho chúng ta gạo nấu thành cơm."

Như Nguyệt ngạo nghễ nhìn Thanh Thanh:

"Chỉ cần ta làm Minh Vương phi, nhất định không bạc đãi ngươi đâu. Xem bộ dạng của ngươi, chắc chắn không thể gả ra ngoài. Sau khi ta làm Vương phi, ta sẽ dùng thế lực của Minh Cung tìm cho ngươi một lang quân như ý, thế nào? Với điều kiện của ngươi, không có khả năng làm chính thất, nhưng còn có hy vọng làm tiểu thiếp."

Thanh Thanh kinh ngạc nhìn nàng ta một hồi lâu, cuối cùng không thể nhịn được mà cười rộ lên. Trên thực tế, nàng xúc động đến mức muốn bóp chết Như Nguyệt.

Da mặt nữ nhân này tuyệt đối dày hơn cả Vạn Lý Trường Thành, loại người như vậy có nói nhiều cũng chỉ phí công!

"Ngươi cười cái gì?" Như Nguyệt đắc ý dào dạt:

"Có phải nghe nói mình có thể gả ra ngoài nên cảm thấy cao hứng đúng không?"

Thanh Thanh cười lớn hơn nữa, nữ nhân kia thật sự không có đầu óc, sống trên đời cũng chỉ làm lãng phí lương thực!

"Ngươi cười cái gì?"

Như Nguyệt có chút bức bối. Nếu không phải nghe nói nàng ta cùng Minh Vương có quen biết thì nàng sẽ không cần tìm đến nhờ hỗ trợ. Thật không rõ tại sao nàng ta lại nhận thức Minh Vương!

Thanh Thanh miễn cưỡng nén cười, nói một cách nghiêm túc:

"Tại sao ngươi không tự mình đi tìm hắn? Sao lại tìm ta hỗ trợ?"

"Ngươi nghĩ ta chưa từng nghĩ đến điều đó hay sao. Ta không biết hắn ở đâu!"

"Ta thì biết chắc?" Thanh Thanh khinh thường:

"Thật sự là vô lý!"

Nữ nhân này muốn nàng hỗ trợ nàng ta giành lấy lão công, cho dù nàng ăn no không có việc gì làm cũng không ngu ngốc đến mức nhận lời!

Giọng điệu của Thanh Thanh khiến Như Nguyệt tức giận, nàng đập mạnh tay xuống bàn, vênh vao đứng lên:

"Ngươi đừng có không biết phân biệt phải trái!"

Thanh Thanh nàng chính là không biết phân biệt phải trái, thì sao nào? Nàng cười lạnh một tiếng:

"Muốn tìm Đoạn đại ca? Tự mình đi đi, ta không biết huynh ấy ở đâu."

"Ngươi làm sao lại không biết? Trong yến hội, ta rõ ràng nghe thấy ngươi gọi hắn là Đoạn đại ca, vừa cười vừa nói một thôi một hồi, các ngươi rõ ràng quen biết!"

Như Nguyệt chỉ thẳng vào mặt Thanh Thanh:

"Ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất ngươi nên an phận, nếu không ta sẽ không để yên cho ngươi. Sau khi ta làm Vương phi, người ta thu thập đầu tiên chính là ngươi!"

Thanh Thanh cười đến mức xóc hông, nàng ôm bụng, thở dòn dập:

"Vân Tam tiểu thư, lời ngươi nói thực rất buồn cười a. Là ngươi cầu xin ta giúp ngươi, đây là thái độ khi cầu xin người khác giúp đỡ của ngươi sao?" Thái độ của Như Nguyệt rõ ràng là đang uy hiếp nàng. Vân Thanh Thanh nàng thích mềm không thích cứng, điệu bộ này đối với nàng vô dụng.

Như Nguyệt hung dữ trừng mắt nhìn Thanh Thanh một cái:

"Hừ, Minh Vương nhất định chọn ta làm thê tử!"

Thanh Thanh chớp mắt, nói giọng trêu chọc:

"Như Nguyệt cô nương, chỉ cần là người mắt không có tật thì tuyệt đối không chọn nữ nhân như ngươi. Đi thông thả ha, ta không tiễn."

Nếu có kẻ chọn Như Nguyệt làm thê tử, tuyệt đối là người mù mắt, nếu không cũng là đầu có có vấn đề! Đoạn Tiêu không mù, cũng chẳng phải kẻ ngu, đời này, nàng ta không có hy vọng làm Minh Vương phi!

Như Nguyệt nổi giận đùng đùng bước đi ra ngoài, Mộ Dung Thiên Thủy trùng hợp từ ngoài đi vào. Hai nàng gặp thoáng qua, Thiên Thủy quay đầu lại nhìn Như Nguyệt vài lần sau đó lại nhìn Thanh Thanh, kỳ quái hỏi:

"Nàng ta đầu óc có vấn đề phải không?"

Cuộc đối thoại giữa Như Nguyệt và Thanh Thanh nàng có nghe thấy một ít.

Thanh Thanh cố nén cười:

"Tuyệt đối là như vậy."

Nàngta về mặt đỏ bừng, hai vai lại run run, người không biết còn tưởng nàng ta đang khóc!

"Danh tiếng của Giang Nam song xu trên giang hồ cũng không tệ, hoá ra lại là người như vậy." Thiên Thủy thất vọng lắc đầu.

Thanh Thanh khinh bỉ:

"Các nàng độc ác như thế nào ta là người hiểu rõ nhất." Nhiều năm trước, hai nữ nhân kia không ngừng lấy Vân Băng Tâm ra làm vật trút giận. Khi nàng mới xuyên qua đã bị tặng cho một cái tát, cho đến bây giờ, những ký ức đó vẫn còn mới nguyên trong trí nhớ nàng!

Thiên Thủy lại lắc đầu thất vọng:

"Xem ra giang hồ đồn đãi không thể tin."

"Đương nhiên, nhất là những lời đồn đãi về Vô Tranh sơn trang, tất cả đều là bịa đặt."

"Tại sao ngươi biết những lời đồn về Vô Tranh sơn trang đều là giả." Thiên Thủy tò mò hỏi.

"Bởi vì ta là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư."

'Bịch' một tiếng,

"Ái, người đâu rồi? Thiên Thủy, ngươi đi đâu vậy?"

Thanh Thanh gãi gãi đầu:

"Đi nhanh như vậy sao? Khinh công thật tốt a, chắc cũng tương đương với Diệp tỷ."

Mộ Dung Thiên Thủy nằm trên mặt đất rên rĩ:

"Đừng kêu, ta ở trên mặt đất."

Thanh Thanh cúi xuống nhìn nàng:

"Oa, mau đứng lên, đất rất lạnh, sẽ cảm mất."

"Ngươi là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư?"

"Đúng vậy."

"Ngươi là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư?"

"Đúng vậy."

"Ngươi là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư?"

"Đúng vậy."

"Ngươi là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư?"

"Đúng vậy."

"Ngươi là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư?"

"Đúng vậy."

"Khụ, có dây thừng không?"

"Làm gì?"

"Thất cổ."

"Không có, ta cho ngươi mượn một miếng đậu hũ có được hay không?"

"Có đậu hũ khô không? Mà quên đi, ngươi cho ta mượn đậu hũ."

"Làm gì?"

"Đâm đầu tự sát."

"Trước khi chết nói cho ta biết, ngươi cùng Minh Vương thế nào rồi?"

"...."

Nếu nàng nhớ không lầm thì đây là lần thứ ba đến nơi này (Sở Sở : không có khả năng nhớ nhầm, tuy nàng từng lưu ban hai năm nhưng về phần đếm số 1,2,3 vẫn không có nhầm)

Không biết tại sao nàng lại đi đến nơi này.

Chẳng lẽ lại muốn gặp Đoạn Tiêu sao? Chắc là vậy, nàng cũng không nghĩ ra cách giải thích nào tốt hơn. Cho dù nàng không muốn thừa nhận thì cũng không thay đổi được sự thật.

Nàng nắm chặt ngọc tiêu, từ từ đi vào, từ xa đã thấy trên nóc nhà có một bóng hình màu bạc. Không cần nghĩ, đó nhất định là Đoạn Tiêu.

Trong lòng Thanh Thanh thâm kinh hoàng, tại sao hắn lại ở chỗ đó? Hắn chờ nàng hay sao? Nếu thật như vậy, hắn đối với nàng cũng có một chút hảo cảm?

Đang miên man suy nghĩ, Đoạn Tiêu đã phát hiện sự có mặt của nàng:

"Thanh Thanh, nàng đến muộn." So với dự tính của hắn thì hơi muộn một chút.

Thanh Thanh khiếp sợ rồi lại khiếp sợ, hắn.... đang đợi nàng?

"Chúng ta có hẹn sao?"

Đôi mày kiếm của Đoạn Tiêu nhướng lên:

"Ta nghĩ ta và nàng rất ăn ý. Buổi tối hôm trước và đêm qua chúng ta đều không hẹn mà gặp, không phải sao?"

"Muội chờ huynh hai buổi tối, hôm nay đến phiên huynh chờ muội, công bằng." Vừa nói xong, Thanh Thanh đã đứng trên nóc nhà.

Đoạn Tiêu mỉm cười:

"Đúng là công bằng."

Thanh Thanh nghiêng đầu, nhìn khay trà để trên nóc nhà:

"Đoạn đại ca, chúng ta uống trà sao?"

Nàng vừa nhảy lên nóc nhà đã nhìn thấy khay trà đặt một bên, trong khay ngoại trừ dụng cụ pha trà thì còn có ba món điểm tâm.

"Nàng đoán xem." Bọn họ đã quen cách nói chuyện như thế này.

"Huynh đã không nói rõ thì muội chỉ có cách tự mình suy đoán mà thôi." Thanh Thanh ngồi bên hắt, ánh mắt toát ra ý cười biểu hiện rằng tâm trạng nàng đang rất tốt.

Thanh Thanh cầm lấy một cái chén nhỏ chậm rãi đánh giá, miệng lầm bầm:

"Từ sa*? Không sai, dụng cụ pha trà cũng đầy đủ, không biết Đoạn đại ca đã chuẩn bị loại trà ngon nào?"

Đoạn Tiêu dùng cầm chỉ chỉ về bình trà nhỏ đặt trên khay trà:

"Tự mình xem đi." Trong đôi mắt xéch hẹp dài hiện lên một tia cười trên choker.

Thanh Thanh tò mò mở nắp ấm, một mùi rượu nồng đậm bay ra. Hoà trong gió lạnh ban đêm, mùi nữ nhi hồng càng thêm thơm mát.

Bị lừa rồi, hai tay Thanh Thanh chống hông, trừng mắt nhìn Đoạn Tiêu:

"Là rượu."

Lấy ấm trà để đựng rượu, chỉ có hắt mới nghĩ ra!

"Lấy ấm trà đựng rượu lại có một mùi vị khác."

"Rượu ngon xứng với chén dạ quang, dùng dụng cụ uống trà để thưởng thức rượu thì ngon chỗ nào?"

"Uống thử xem." Đoạn Tiêu rót cho Thanh Thanh một chén, cũng rót cho mình một chén.

Thanh Thanh đưa tay với chén từ sa, một cảm giác ấm áp lan toả khắp người nàng, gương mặt nàng trở nên vui vẻ:

"Là nhiệt."

"Dùng từ sa để nấu rượu lại có một hương vị khác."

"Điểm tâm này thì tính sao? Chưa từng nghe qua vừa uống rượu vừa ăn điểm tâm." Thanh Thanh trừng mắt nhìn ba đĩa điểm tâm kia, nàng còn tưởng đây là trò đùa dai của hắt.

"Bụng rỗng uống rượu hại dạ dày." Hắt giải thích qua loa hiệu quả của ba đĩa điểm tâm.

Thanh Thanh không hỏi thêm, vươn đầu lưỡi liếm một chút rượu ngon ấm áp. Vị rượu nồng đậm ở trong miệng nàng từ từ lan toả.

"Oa, rượu ngon a." Thanh Thanh uống một ngụm hết sạch chén rượu.

"Có biết là rượu gì không?" Ánh mắt mờ ảo của hắt liếc nhìn nàng một chút.

"Nữ nhi hồng a? Huynh không cho rằng ngay cả loại rượu này muội cũng không biết chứ?"

Khi bọn họ cùng đồng hành, hương vị nữ nhi hồng đã khắc sâu trong tâm trí của nàng.

Đoạn Tiêu thở dài thật sâu, ánh mắt nhìn về phía xa xa:

"Uống rượu cũng cần có tri kỷ, ngoại trừ tiểu Diệp, nàng là nữ tử duy nhất có thể uống rượu cùng ta."

Một nữ tử tao nhã mà hào sảng như nàng, trên thế gian này ít có.

Thanh Thanh tỉnh nghịch nháy mắt mấy cái:

"Tiểu nữ tử cảm thấy thật là vinh hạnh."

Đoạn Tiêu chỉ cười mà không đáp.

"Uống rượu dưới ánh trăng, có sự thanh nhã của văn nhân nhưng

lại không có khí chất tiêu sái của nữ tử giang hồ."

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng nàng cũng uống không ít rượu, lời ra thì rượu cũng vào. Thanh Thanh từng làm công ở quán bar, hơn nữa còn có thiên phú nên tửu lượng của nàng rất cao.

"Thế nào mới được coi là có khí khái của giang hồ nhi nữ?" Đoạn Tiêu cảm thấy có hứng thú.

Thanh Thanh nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

"Hắn là uống rượu bằng chén lớn, ăn miếng thịt thật to. Ách...tốt nhất ở có một đồng lửa. Uống rượu bên cạnh đồng lửa, lúc cao hứng có thể cầm lấy bảo kiếm diễn một màn múa kiếm nửa tỉnh nửa say." Trong phim truyền hình đều diễn như vậy.

Đoạn Tiêu ngửa mặt lên trời cười to:

"Giang hồ nữ tử đúng là nên như thế."

Nàng đích thực có năng lực khiến hắn bật cười!

"Kỳ thực nấu rượu cũng rất hay, nhưng là, nên để đến lúc bầu trời có tuyết rơi. Vừa thưởng tuyết vừa nấu rượu, đây chắc chắn là điều thú vị nhất trong cuộc sống đời thường a."

Thanh Thanh tươi cười đến bên cạnh Đoạn Tiêu:

"Nói cho huynh nha, muối sẽ nấu một vò tuế hàn tam hữu, hương vị thơm mát ngọt ngào." Thanh Thanh hào sảng vỗ vỗ vai Đoạn Tiêu "Rảnh rồi sẽ nấu cho huynh uống." Trong phim truyền hình có xem qua nhưng chưa có làm qua.

"Có cơ hội ta nhất định thử xem"

"Huynh hay thật nha, biết trước muối sẽ đói bụng." Thanh Thanh cầm lấy một khối điểm tâm nhét vào miệng:

"Ý, có vị mặn a, oh, như thế nào lại có vị rượu. Đoạn đại ca, huynh đừng nói trong điểm tâm này cũng có rượu nha."

"Đầu lưỡi rất tinh." Chỉ bỏ một chút mà thôi, vậy mà nàng cũng nhận ra được.

Thanh Thanh tròn trắng mắt: "Té xiu."

"Đoạn đại ca."

"Gi?"

"Huynh cảm thấy về sau muối gọi là Rượu Tiên có được không?" Không đúng, đó là Lý Bạch! "Không, kêu Rượu Vương thì như thế nào?"

"Điểm tâm làm từ bã rượu." Đoạn Tiêu cố gắng làm như không có việc gì nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được phải bật cười.

"Lại té xiu lần nữa, đừng kéo muối."

"Ai da, lại đến muộn nữa rồi." Thanh Thanh cố tình làm bộ thờ dài như mấy ông già, tiến đến ngồi bên cạnh Đoạn Tiêu.

Từ rất xa, nàng đã thấy Đoạn Tiêu ngồi ở trong sân. Cái sân vốn dĩ trống trơn giờ tự nhiên có thêm một cái bàn đá, còn có hai cái ghế đá. Cho dù là tên ngọc cũng đều biết hắn đang đợi nàng.

Trong lòng nàng tự nhiên cảm thấy mừng như điên nhưng trên mặt lại làm ra vẻ không có biểu hiện gì. Cho dù nàng cố gắng che dấu cảm xúc của mình nhưng trong lời nói vẫn như cũ toát ra ý cười.

"Không, là ta vừa mới đến."

Hắn thật sự rất muốn gặp nàng nên mới đến sớm như vậy. Trên thực tế, buổi tối hôm nay nàng đến rất sớm, so với ba hôm trước đều sớm hơn. Bọn họ không có hẹn trước nhưng họ đều nghĩ có thể gặp đối phương ở đây, cái này đại khái là tâm ý tương thông trong truyền thuyết.

Thanh Thanh không hồn giận lè lưỡi:

"Muội cứ nghĩ muội đến sớm hơn huynh."

Nàng cố ý đến sớm hơn ba hôm trước để đợi hắn, ai mà biết hắn còn đến sớm hơn nàng.

Trên bàn đá có hai bộ dụng cụ dùng để pha trà. Một bộ là tử sa, bộ khác là đồ sứ trắng men xanh. Bên cạnh là một bếp lò đang cháy đỏ, trên đó còn đặt một ấm nước đang sôi. Xem ra, hắn là người rất biết hưởng thụ.

"Nàng đã thử cảm giác uống trà dưới ánh trăng chưa?" Rượu đã uống rồi, giờ thì chuyển sang trà.

"Không có." Thanh Thanh liếc mắt nhìn ấm nước trên bếp lò: "Dùng nước gì vậy?"

Đoạn Tiêu mỉm cười:

"Xem ra nàng cũng là người biết thưởng trà."

Khi pha trà, nước chính là thứ trọng yếu nhất. nàng vừa mới mở miệng đã hỏi ngay đến vấn đề trọng điểm.

"Biết qua loa một chút mà thôi." Thanh Thanh nháy mắt trêu chọc:

"So với Đoạn đại ca, muội chỉ là múa rìu trước mặt Lỗ Ban**."

Vừa nói hết câu Thanh Thanh mới sực nhớ ra ở thời đại này làm gì biết đến Lỗ Ban.

May mắn Đoạn Tiêu cũng không có hỏi thêm, chậm rãi trả lời câu hỏi của nàng:

"Sương sớm."

Thanh Thanh kinh ngạc: "Sương sớm? Muội đang suy nghĩ trên đảo này không có sơn tuyết, căn bản không có khả năng pha được loại trà ngon, không nghĩ tới...huynh lại dùng sương sớm." Thanh Thanh giờ đầu ngón tay cái lên:

"Bội phục, không hổ là Minh Vương."

Đoạn Tiêu lại nói về đề tài chính:

"Nàng thích uống loại trà nào?"

Thanh Thanh nói luôn:

"Trà Long Tĩnh, Bích Loa Xuân, Thiết Quan Âm. Mỗi loại có một hương vị riêng, muội đều thích hết."

Nói ra rồi nàng mới cảm thấy hối hận. Nơi này là không phải Trung Quốc cổ đại, có lẽ không có mấy loại trà kia. Nói ra thật xấu hổ, đến cổ đại lâu như vậy mà nàng vẫn không biết ở đây có loại trà nào nổi tiếng.

"Thực trùng hợp, ta cũng thích dùng Bích Loa Xuân và trà Long Tĩnh."

"Ách..." Thanh Thanh lặng lẽ lau mồ hôi, tuy rằng không gian khác nhau nhưng chỉ ít cũng có một vài điểm giống nhau. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì mất mặt, nàng nhất định phải để lại ấn tượng tốt đẹp nhất trước mặt Đoạn đại ca, không thể có bất cứ sai sót nào.

"Nước đã sôi, bắt đầu pha đi." Thanh Thanh nói xong nhắc cái ấm trên bếp lò xuống, rót nước vào trong ấm tử sa, tiếp theo là rót vào trong mấy cái chén.

"Trước tiên tráng ấm chén."

Đoạn Tiêu mở hộp trà ra, đưa đến trước mặt nàng.

"Trà Long Tĩnh."

Hắn mỉm cười, đối với biểu hiện vừa rồi của nàng rất hài lòng.

Thanh Thanh đem lá trà bỏ vào trong ấm tử sa, lại nâng cao ấm nước, rót nước sôi vào trong ấm trà. Lá trà hấp thu hơi nước, phiến lá từ từ giãn ra, hiện ra hình dạng nguyên thủy. Giống như những bông hoa tuyết đang bay múa, tươi mới như vừa mới hái.

Nàng cúi đầu xuống nhìn lá trà đang giãn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn sau lớp khăn che mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhả.

Mở nắp ấm trà, Thanh Thanh cúi người xuống, tham lam hít lấy mùi hương thơm dễ chịu.

Nàng thao tác đầu ra đẩy, đem những gì mình biết về trà thể hiện một cách nhuần nhuyễn.

Thanh Thanh đem nước trà rót vào từng chén nhỏ:

"Cái này gọi là Quan Công tuần hành***."

"Đội lát nữa biểu diễn cho huynh xem thế nào gọi là Hàn Tín điểm binh***. Quan Công cùng Hàn Tín là hai đại tướng nổi danh, bất quá không phải ở nước ta, có nói huynh cũng không biết." Vấn đề này rất khó giải thích.

Thanh Thanh đưa một chén đến trước mặt Đoạn Tiêu:

"Uống thử xem."

Số lần nàng pha trà không nhiều lắm, không biết có hợp với khẩu vị của hắn hay không.

Tươi mát thuần hương, mùi vị còn đọng lại trong miệng không tan, thông cổ mát họng. Đúng là trà ngon, nàng có một đôi tay khéo, pha được hương vị không giống bình thường.

Thanh Thanh cũng lấy một chén, chậm rãi thưởng thức hương vị tinh tế của nó. Uống trà, nàng không khỏi nghĩ đến Đại Đường thi nhân Kiều Nhiên, tự nhiên thốt ra bài thơ [Âm trà ca tiểu thời thạch sứ quân]

"Nhất ẩm địch hôn mị, tình lai lãng sáng mãn thiên địa.

Tái ẩm thanh ngã thần, hốt như phi vũ sái khinh trần.

Tam ẩm tiện đắc đạo, hà tu khổ tâm phá phiền não."

Đoạn Tiêu uống trà, ánh mắt lưu luyến dừng trên người nàng.

Hắn không biết tại sao đối với nàng vừa gặp đã yêu, cho dù có cảm giác quen thuộc nhưng hắn vẫn yêu nàng dù chưa hề biết mặt.

Bây giờ thì hắn đã hiểu, dung mạo có thể che đi nhưng không thể giấu được khí chất trên người nàng.

Trong mấy ngày gặp gỡ ngắn ngủi, hắn hoàn toàn bị nàng hấp dẫn.

Nàng tinh thông âm luật, giỏi thơ từ ca phú, biết rượu cũng biết trà, có thể nói là bác học đa tài.

Một nữ tử bác học đa tài thế gian ít có. Có được một thế tử như vậy là vinh hạnh của hắn.

Nàng là tri kỷ của hắn, cũng là nữ tử khiến cho trái tim hắn nhức nhối không thôi. Cho đến bây giờ, hắn mới thực sự hiểu thế nào là hồng nhan tri kỷ.

Hắn đã từng nghĩ đến việc lấy một tiểu thư khuê các làm thê tử, nàng ta chỉ biết giữ đúng bổn phận, không hề có chút tình thú nào. Hay là lấy một giang hồ nữ tử tiêu sái hào sảng, nhưng nàng chỉ cùng hắn dặt tay nhau đi trong chốn giang hồ chứ không thể cùng hắn thưởng trà dưới ánh trăng, cùng nhau ngâm thơ đối ẩm. Khi Thanh Thanh xuất hiện, hắn mới biết mình đã sai rồi, trên đời này vẫn còn có một loại nữ tử thiên hình vạn trạng. Nàng có lúc đa sầu đa cảm, nhưng cũng có lúc tiêu sái dũng cảm. Nàng vừa có vẻ cao quý của một tiểu thư khuê các vừa mang khí chất của một nữ tử giang hồ. Có thể cùng hắn tiêu dao giang hồ, lại có thể cùng hắn ngâm thơ đối ẩm.

Hắn là người giang hồ nhưng lại có vài phần phong độ của người trí thức. Muốn tìm một nữ tử hợp với hắn quả thực là rất khó. Nhưng sau khi gặp được Thanh Thanh, hắn đã có cảm giác mình vừa tìm được một người tri kỷ. Trái tim vốn cô đơn của hắn từ nay sẽ không còn lạnh lẽo nữa.

"Trà.

Hương hiệp, nộn nha.

Mạc thi khách, ái tăng gia.

Niên điều bạch ngọc, la chức hồng sa.

Điều tiên hoàng nhị sắc, oản chuyển khúc trần hoa.

Dạ hậu yêu bôi minh nguyệt, thần tiên mệnh đối triều hà.

Tây tần cổ kim nhân bất quyện, tương tri túy tiền khởi kham khoa."

Thanh Thanh chậm rãi buông cái chén:

"Trà ngon a, dùng sương sớm để pha trà quả nhiên mùi vị không giống bình thường." Lớn như vậy rồi mà bây giờ mới được uống trà pha từ sương sớm.

Đoạn Tiêu chuyển chén trà, cất tiếng tán thưởng:

"Nàng hiểu biết rất nhiều."

Thanh Thanh là nữ tử đầu tiên được hấn mở miệng khen ngợi, ngay cả bảo bối muội muội của hấn Bạch Mạn Điệp cũng chưa từng được hưởng 'đãi ngộ' như vậy.

Thanh Thanh chống hai tay lên bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào dụng cụ pha trà, đáy mắt loé lên ý cười:

"Đòi người có là bao, cô cây rồi sẽ úa tàn, cái gì có thể hưởng thụ thì nên hưởng thụ."

Ở hiện đại không có cơ hội hưởng thụ, hiện tại có điều kiện, tự nhiên phải tận hưởng lạc thú trước mắt!

"Đúng là như thế."

Ý tưởng của nàng và hấn không mưu mà hợp. Kỳ thực giữa bọn họ có rất nhiều điểm giống nhau.

"Muội pha trà thế nào?" Trà đã uống hết nhưng chưa nghe được lời đánh giá của hấn.

"Tươi mát thuần hương, uống vào trong miệng hương thơm lan toả, cho dù là ta cũng không thể pha được loại trà có mùi thơm như thế."

Uống qua trà mà nàng pha, ý muốn chiếm giữ nàng càng thêm kiên định.

Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nói một cách thần nhiên:

"Có cơ hội muội nấu rượu cho huynh." Vì hấn nấu rượu là ước mơ tha thiết của nàng.

"Hy vọng có thể uống được loại rượu chính tay nàng nấu." Hấn thực sự rất chờ mong.

Thanh Thanh liếc mắt nhìn c

ái ẩm đựng sương sớm lại đang sôi trào:

"Muội đã pha trà Long Tỉnh cho huynh uống, giờ đổi lại là huynh pha."

"Bêu xấu."

Nhìn động tác thuần thực của Đoạn Tiêu là biết hấn thường xuyên pha trà. Hấn thích uống rượu, cũng thích uống trà, vì vậy đã luyện được một bản lĩnh pha trà hơn người.

Động tác của hấn như mây bay nước chảy, lưu loát mà sinh động khiến cho Thanh Thanh cơ hồ vỗ tay tán thưởng, trầm trồ khen ngợi. Không hổ là nam nhân nàng yêu thương, ngay cả động tác pha trà cũng đẹp đến như vậy!

"Uống thử xem." Hấn không có nhiều động tác hoa mỹ như Thanh Thanh.

Thanh Thanh đã phạm vào điều tối kỵ khi thưởng trà chính là uống một ngụm hết sạch:

"Oa, Đoạn đại ca. Thật sự uống rất ngon!"

Theo lý thuyết thì trà do một người hiện đại như nàng pha so với người cổ đại thì phải ngon hơn mới đúng, rốt cục vấn đề nằm ở chỗ nào? Vì sao Đoạn Tiêu pha trà so với nàng còn ngon hơn? Có lẽ là do thủ pháp pha trà của nàng không thuần thực.

Nhìn nàng sốt ruột, động tác lại có vẻ ngây thơ, Đoạn Tiêu nhìn không được bật cười:

"Uống chậm một chút."

Nàng là bảo vật mà ông trời ban cho hấn, gặp được nàng là hấn cực kỳ may mắn, bất luận như thế nào, hấn cũng sẽ không thả nàng đi.

Thanh Thanh cười ngượng:

"Muội chưa bao giờ biết Bích Loa Xuân lại có thể pha được hương vị như vậy nên sốt ruột nếm thử." Nàng tận lực che giấu vẻ xấu hổ nhưng trong lời nói vẫn có chút ngượng ngùng. Nếu không tính lần ở yến hội hôm đó thì đây là lần đầu tiên nàng thất thố trước mặt hấn. Tại sao lại có thể như vậy? Rõ ràng nàng muốn để lại cho hấn một ấn tượng tốt đẹp a. Nhìn biểu hiện thất lễ của nàng không biết hảo cảm mà hấn dành cho nàng có giảm đi phần nào không.

"Có cần khách khí với ta như vậy không?"

Hắn vẫn cười rất tao nhã. Ngay từ lần đầu quen biết, hắn vẫn luôn tao nhã tiêu sái, nhưng con người thật của hắn cuối cùng là như thế nào?

"Hắc hắc." Thanh Thanh vẫn cười ngượng. Quan hệ giữa bọn họ thật là kỳ lạ, có đôi khi giống như những lão bằng hữu đã quen biết lâu năm, có lúc lại xa lạ như người không quen biết. Thanh Thanh cũng không hiểu điều gì khiến bọn họ trở nên như vậy.

"Nàng thích thi họa sao?"

Nàng tinh thông âm luật, thơ từ, biết rượu biết trà, lại hiểu hắn, chỉ có như vậy thôi cũng đã đủ tư cách làm thê tử của hắn. Thi họa là thứ mà hắn thích nhất, nếu thê tử tương lai cũng có sở thích giống như vậy thì hắn càng thêm hài lòng.

"Thích." Hắn rút cuộc có ý tứ gì đây, không phải là đang khảo nghiệm nàng chứ?

"Nàng thích nhất là thơ của ai?" Hắn không phải là kẻ lẩm miệng nhưng khi đối mặt với Thanh Thanh lại cứ nói luôn mồm.

Thanh Thanh ngẩn người:

"Cái này rất khó nói."

Nàng thích Vương Hi Chi, Đường Bá Hổ, Trịnh Bản Kiều nhưng hắn có biết họ không?

"Tại sao?"

"Thanh Thanh tài sơ học thiên, không dám bình luận thi thơ của tiền nhân. Theo như muội thấy, mỗi người đều có một phong thái khác nhau, thế nên đều có chỗ độc đáo riêng của mình. Mỗi một vị đều lưu lại cho hậu thế những nền nghệ thuật trân quý. Nếu hỏi muội thích vị nào thì muội chỉ có thể trả lời là không biết." Nói tới đây, Thanh Thanh không thể không cảm phục tài năng ứng đối của mình. Loại lý do dờ dơi này cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra được!

Lý do Thanh Thanh nhất thời nghĩ ra để đối phó khi đi vào trong tai Đoạn Tiêu lại khiến cho hắn có một ý nghĩ khác. Không thể phủ nhận cách giải thích của nàng thật sự rất độc đáo.

Đoạn Tiêu không khỏi tò mò, rốt cuộc nàng là nữ tử như thế nào?

Mỗi người trong Vô Tranh sơn trang đều được xưng là thiên hạ đệ nhất, nếu bốn chữ thiên hạ đệ nhất được dùng trên người nàng thì Vân Thanh Thanh hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài nữ.

*Tứ sa : Nói đến Trà đạo, không thể không nói đến ẩm tử sa, một trong bộ tứ quốc bảo của Trung Hoa (Lục Tô Châu, Ẩm tử sa, Kinh kịch và tranh thủy mặc). Ẩm tử sa có nhưng công dụng mà người sử dụng ẩm không thể không biết đến như : Dùng để pha trà không mất đi nguyên vị của trà. Thành ẩm có nhiều lỗ thông khí kép nhỏ li ti (còn gọi là khí khổng), dùng lâu ngày có thể hấp thu mùi vị trà, chỉ cần chế nước sôi vào là có hương vị trà. Nước trà pha trong ẩm để quên mấy ngày không bị thiu, mốc hay biến chất. Ẩm sử dụng càng lâu càng phát màu. Ẩm tử sa có đặc điểm chịu được sự biến động nhiệt độ nóng lạnh tức thời mà không bị rạn nứt, lại truyền nhiệt chậm, lỡ tay cầm vào ẩm không bị phỏng.

** Lỗ Ban : Lỗ Ban sinh ra ở nước Lỗ. Tên thật là Công Du Ban, cũng còn gọi là Công Du Tử. Ông là một kỹ sư xây dựng nổi tiếng và bậc thầy về thủ công trong lịch sử Trung Quốc và từng một lần làm quan trong bộ xây dựng.

***Quan Công tuần hành, Hàn Tín điểm binh : cách rót trà. Nếu rót liền tay một vòng không ngừng thì gọi cách rót đó là "Quan Công tuần thành", còn nếu rót một chén rồi cao tay lên mà ngắt nước trà rồi mới chuyển qua chén khác gọi là "Hàn Tín điểm binh"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16: Tan rã trong không vui.

edit : Jun

"A da, chúng ta thật có duyên nha, nếu muội nhớ không nhầm thì đây đây là buổi tối thứ năm muội gặp được huynh ở nơi này." Thanh Thanh nghiêng đầu, làm bộ tiêu sái đi đến trước mặt Đoạn Tiêu.

"Có lẽ là thế." Đoạn Tiêu bật cười, tiếng cười phá lệ mê người. Hắn đã quên đây là lần thứ mấy bọn họ gặp nhau, cùng nàng ở một chỗ rất vui vẻ làm hắn quên hết cả thời gian.

Thanh Thanh chớp chớp mắt, hoạt bát cười khê:

"Đoạn đại ca, tối hôm nay huynh chắc sẽ không muốn ngâm thơ đối câu với muội chứ?"

Nhìn tình huống hôm qua thì rất có khả năng xảy ra. Ông trời à, nàng đối với thư pháp chỉ là loại gà mờ, tuyệt đối không thể lừa dối đề qua cửa ải này!

"Không."

Không là tốt rồi, Thanh Thanh cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

"Ta mang nàng đến một nơi."

Đoạn Tiêu đứng lên, nắm lấy bàn tay của Thanh Thanh. Động tác của hắn quá tự nhiên, giống như chuyện bọn họ nắm tay là một điều hết sức bình thường.

So với Đoạn Tiêu, Thanh Thanh cảm thấy có chút không được tự nhiên:

"Đi đâu vậy?"

Tuy nói bọn họ từng hôn qua, ôm qua, rồi ngủ cùng một giường, thậm chí...nói chung những gì nam nữ nên làm bọn họ đều đã làm nhưng nàng vẫn không quen để hắn nắm tay. Trước kia khi bọn họ ở cùng nhau, nàng rất ít khi nắm tay hắn. Cho dù có nắm cũng chỉ là hai 'nam nhân' nắm tay nhau, không ám muội như lúc này. (hai nam nhân nắm tay nhau mới kỳ đó tỳ)

Mọi người trên Minh đảo đều ở trong cung điện, ngoài cung điện ra thì ở bên ngoài không có mấy kiến trúc. Cung điện ước chừng chiếm mất 1/5 diện tích của hòn đảo, những địa phương không có nhà cửa thì đa phần là rừng cây. Đến Minh Cung nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài, lần đầu tiên nhìn thấy rừng cây.

Đứng trước rừng cây, Thanh Thanh kinh ngạc nhìn Đoạn Tiêu, đôi mắt hạnh tròn xoe:

"Đoạn đại ca, huynh không mang muội đến nơi này uống rượu múa kiếm đấy chứ?" Đây là nàng thuận miệng hỏi đại mà thôi.

Đoạn Tiêu cổ tình lơ đãng:

"Nàng nói cái gì? Ta chỉ là ngẫu hứng mang nàng đến đây mà thôi."

"Ha ha, rõ ràng là đang nói dối." Thanh Thanh cười trêu chọc, Đoạn Tiêu tuy rằng làm bộ lơ đãng như chính hành động đó của hắn lại khiến nàng nhận ra hắn đang nói dối.

"Trong rừng có dã thú."

Về mặt Đoạn Tiêu không giống như nói dối, ngược lại giống đang đe dọa.

"Muội không sợ đâu." Thanh Thanh lén lút liếc nhìn Đoạn Tiêu, nhỏ giọng nỉ non:

"Muội biết chàng sẽ bảo vệ muội, chỉ cần có chàng ở đây, chàng sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương muội." Nàng tin hắn sẽ bảo vệ cho nàng.

Nàng nói rất bé, Đoạn Tiêu không nghe rõ nàng đang nói cái gì.

"Đi thôi." Đoạn Tiêu nắm tay Thanh Thanh kéo vào rừng cây.

"Đoạn đại ca, hay là chúng ta ra bờ biển đi, nơi này thật đáng sợ a."

Đêm hôm khuya khoắt đi vào trong rừng, nói không sợ chính là đang gạt người!

"Rất nhanh sẽ đến." Hắn không để ý đến lời kháng nghị của Thanh Thanh.

Đi thêm một đoạn đường, Đoạn Tiêu đưa nàng đến một gian nhà gỗ nhỏ.

"Đoạn đại ca, huynh xây một gian phòng ở trong này làm gì?" Cung điện xa hoa không ở lại chạy đến nơi này ở nhà gỗ? Hắn điên rồi?

Đoạn Tiêu không giải thích công dụng của căn phòng này:

"Ngoan ngoãn đứng ở chỗ này đừng nhúc nhích."

"Đoạn đại ca?" Thanh Thanh càng thêm nghi hoặc, không biết ở trong phòng này có cái gì?

Đang buồn bực thì Đoạn Tiêu vác một ít củi khô để trên bãi đất trống. Hắn thuận thực đánh lửa, ánh lửa trong màn đêm đẹp đến mê người.

Nàng nhất thời không biết Đoạn Tiêu muốn làm cái gì, liếc mắt nhìn thì thấy bên cạnh hắn có một cái khay, trong khay là một đồng thực vật. Lúc đó, nàng đã biết ý đồ của hắn.

Mấy thứ đồ vật đó đều được xuyên thành chuỗi, đủ các loại cá tôm thịt, còn có một ít rau dưa.

"Đoạn đại ca, huynh mang muội đến đây nướng thịt."

Đoạn Tiêu đẩy một cái ghế cho nàng, để nàng ngồi xuống, hần xoay người đi vào:

"Đã từng ăn qua chưa?"

"A?" Hoá ra người cô đại cũng ăn đồ nướng à?

Lúc Đoạn Tiêu đi ra, trong tay còn ôm hai vò rượu, tiện tay đưa cho Thanh Thanh một vò:

"Nàng không phải nói uống như vậy mới thú vị sao?"

"Đoạn đại ca, làm sao huynh nghĩ ra cách này?"

Đừng nói với nàng mấy ngàn năm trước đã có cái thể loại thiêu nướng này nọ. Đương nhiên, cũng có món thịt dê nướng nhưng đó không tính là thiêu nướng.

"Lúc ở Vô Tranh sơn trang, tiểu Diệp thường xuyên ở bên ngoài nướng đồ ăn." Hần may mắn được ném qua vài lần.

Thanh Thanh như được giác ngộ:

"Oh, muội còn đang hỏi tại sao huynh lại biết phương pháp thiêu nướng, hoá ra là do Diệp tỷ dạy huynh."

"Thực vật không tồi, nhưng nếu có than thì tốt hơn."

"Tiểu Diệp dạy ta ăn như vậy."

"Quên đi, có ăn là tốt rồi."

Đây là cô đại a, có thể ăn đồ nướng là tốt lắm rồi, đừng có nhiều yêu cầu như vậy.

Đoạn Tiêu cầm một xâu thịt đặt lên trên lửa:

"Nàng thích ăn cái gì?"

"Muội tự mình nướng, thiêu nướng chính mình động thủ sẽ ngon hơn." Thanh Thanh chọn chọn trong đồng thực vật, tìm ra một xâu ngon nhất.

"Ha ha, quả nhiên là muội muội của tiểu Diệp, cách nói chuyện cũng giống như nàng."

Tự mình làm ra thì ăn mới ngon, những lời này chỉ có tiểu Diệp và Thanh Thanh mới nói ra được. Nàng giống tiểu Diệp như thế, không tin nàng là người củ

a Vô Tranh sơn trang cũng không được.

"Đương nhiên." Thanh Thanh đắc ý dào dạt:

"Muội là Vân tứ mà, là Vân tứ đó. Đoạn đại ca, huynh làm sao chuẩn bị được mấy thứ này?"

Nàng hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, lời nói ngu ngốc vậy mà cũng có thể nói ra.

"Ta phân phó hạ nhân làm."

Rất đơn giản, Minh Cung nhiều nô bộc như vậy, hô một tiếng là có thể.

Thanh Thanh cười ngượng:

"Muội biết." Vấn đề này ngay cả tên ngốc cũng biết!

"Sau khi tiệc tuyên phi qua đi, nàng sẽ về Vô Tranh sơn trang sao?"

Hần đã hạ quyết tâm tóm lấy nàng, dù có xảy ra chuyện gì cũng không thả nàng đi.

"Ân?" Thanh Thanh cười cười:

"Đương nhiên, muội không có chỗ để đi."

Đoạn Tiêu liếc nàng một cái:

"Nàng có thể ở lại Minh Cung."

Ở lại làm thê tử của hần.

"A?"

Thanh Thanh ngây dại. Hần bảo nàng lưu lại? Lấy thân phận gì? Muội muội? Bằng hữu? Thê tử?

Thanh Thanh cúi đầu, khoé miệng hiện lên một tia mỉm cười:

"Muội lấy thân phận gì lưu lại?"

"Nàng là muội muội của tiểu Diệp. Minh Cung ai cũng biết tiểu Diệp là công chúa, nàng cũng sẽ là như thế." Đoạn Tiêu nhìn Thanh Thanh, nửa đùa nửa thật:

"Nàng muốn làm Minh Vương phi sao?"

Chỉ là muội muội thôi sao? Mấy ngày nay ở chung, nàng cứ nghĩ hai người bọn họ rất ăn ý. Nàng tưởng hần cũng có chút thích nàng, hoá ra là hần nể mặt Diệp tỷ.

"Không có." Thanh Thanh lạnh lùng trả lời, dùng vẻ lạnh lùng để che giấu nỗi đau trong lòng.

Nàng buông xuyên thịt trong tay, vén khăn che mặt lên, với tay lấy bình rượu đổ vào trong miệng.

Uống quá nhanh, Thanh Thanh bị sặc, ho khan vài tiếng nàng đem bình rượu đặt trên đất, lấy tay che miệng.

Đoạn Tiêu nhận ra nàng không vui, lại không biết mình có chỗ nào đắc tội với nàng:

"Có sao không?"

Thanh Thanh cười khó coi:

"Không có việc gì a."

"Đừng uống nhanh như vậy." Đoạn Tiêu đưa xâu thịt cho Thanh Thanh:

"Trước tiên ăn một chút."

"Cám ơn." Thanh Thanh nhận lấy xâu thịt, vén một góc khăn che mặt lên, hung hăng cắn một miếng lớn.

Đoạn Tiêu, người là đồ ngọc, đồ đầu gỗ đáng chết. Thanh Thanh coi xâu thịt giống như Đoạn Tiêu, vừa ăn vừa mắng thầm.

Lúc nàng vén cái khăn che mặt lên, để lộ ra đôi môi đỏ mọng, làn da kia trơn mịn như nước, trắng trắng mềm mềm.

Bên dưới cái khăn che mặt kia cuối cùng ẩn giấu một dung mạo như thế nào? Đoạn Tiêu cúi đầu, trong đầu óc hần đang hình dung nàng.

Hần đã nhìn qua bức hoạ của nàng, thật sự là một tuyệt thế mỹ nhân, vậy thì tại sao nàng lại che mặt? Nhất định dung mạo thật của nàng còn đẹp hơn. Trong chớp mắt, hần từng nghĩ giặt khăn che mặt xuống để thấy rõ dung mạo của nàng.

"Thanh Thanh, tại sao lại che mặt?" Một tuyệt đại mỹ nhân đương yên đương lành vì cái gì lại dùng khăn che mặt.

Thanh Thanh rầu rĩ nói cho hần:

"Bởi vì muội rất xấu." Hiện giờ nàng thực sự xấu xí.

"Nàng rất đẹp." Nếu nàng xấu thì trên đời làm gì có mỹ nhân.

"Muội huỷ dung." Tâm tình Thanh Thanh không tốt, không muốn đem sự thật nói cho hần, hần không thích nàng, không muốn lấy nàng, vậy nói sự thật cho hần có ích gì?

"Huỷ dung?" Đoạn Tiêu kinh ngạc.

Vô lâm đệ tử mỹ nhân huỷ dung? Chuyện đại sự như vậy đáng lẽ phải truyền khắp giang hồ, tại sao hần lại chưa nghe nói đến?

"Đúng vậy, trúng độc, huỷ dung." Thanh Thanh lạnh lùng trả lời.

Đoạn Tiêu rất ngạc nhiên nhưng rồi lại mỉm cười:

"Dung mạo không đại biểu cho tất cả. Huống chi trên đời này không có loại độc nào Thủy cô nương không giải được, nàng không cần lo lắng."

"Muội không lo lắng chút nào hết." Loại độc nàng trúng không phải là kỳ độc không thể giải.

"Có thể cho ta nhìn mặt của nàng không?"

"Thật xin lỗi, không thể." Nàng không nghĩ để hắn nhìn thấy dung mạo xấu xí này. Thanh Thanh ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở trên người hắn:

"Đoạn đại ca, huynh có người yêu chưa?"

Đoạn Tiêu nói luôn không cần suy nghĩ:

"Nàng ấy là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, nhất là đôi mắt kia, đôi mắt trong veo giống hệt như nàng. Tính tình tùy tiện, không câu nệ tiểu tiết, đôi lúc lại mơ hồ." Nói xong lời cuối cùng, khoé miệng hắn nhếch lên, ánh mắt toát ra vẻ sùng nịnh sáng ngời. (rồi, lại đập vết xe đổ mà đi, thật là =.=)

Trong lòng Thanh Thanh tự nhiên trầm xuống, hoá ra, người hắn thích vẫn là 'Vân nhi' a. Lúc ở trong căn nhà của thợ săn trên ngọn núi đỏ hắn cũng trả lời nàng như vậy. Mặc dù hắn mất đi trí nhớ nhưng vẫn như cũ thích nàng ấy.

"Nàng có biết nàng ấy là ai không?" Đoạn Tiêu cố ý hỏi nàng. Kỳ thực người mà hắn đang nói đến chính là nàng. Nàng trong bức hoạ, phong hoa tuyệt đại, nhất là cặp mắt hạnh kia giống như đã từng quen biết. Nơi hấp dẫn nhất trên người nàng chính là đôi mắt trong veo đó.

Thanh Thanh nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

"Vân nhi."

"Vân nhi?" Đoạn Tiêu trầm giọng. Lúc nghe được hai chữ kia, trong đầu tự nhiên vụt qua một hình ảnh, đáng tiếc hắn nhìn không rõ. Vân nhi là ai?

"Chẳng nhẽ không đúng sao?" Thanh Thanh nhìn thẳng vào hắn, bình tĩnh chưa từng có.

"Nàng nói rõ hơn một chút đi." Nàng họ Vân, hắn kêu nàng như vậy cũng được.

"Muội một rồi, huynh chơi một mình đi." Trong lòng Thanh Thanh còn bỏ thêm một câu:

"Đi tìm Vân nhi của huynh ấy."

"Một môi?" Đoạn Tiêu nhìn ra nàng đang tức giận, nguyên nhân có vẻ đến từ nữ tử kêu Vân nhi kia. Vân nhi rốt cuộc là ai? Cái tên này nghe rất quen thuộc nhưng hắn lại nghĩ không ra. Hắn đã quên đi cái gì? Thanh Thanh cùng Vân nhi có quan hệ gì không?

Thanh Thanh đứng lên, thở phì phì rồi đi. Không khí thiếu nường vốn lãng mạn đã tan rã nhanh chóng.

Đại diện nghị sự, Đoạn Tiêu ngồi ở trên ngai vàng cau mày, trong lòng đang lo lắng.

"Tiên sinh, ông thực sự vừa ý Vân đại tiểu thư sao?"

"Lão phu xác thực đánh giá cao Vân cô nương." Công Tôn tiên sinh nói thật.

"Tại sao?" Hắn muốn biết Thanh Thanh rốt cuộc tốt như thế nào?

"Vân cô nương dịu dàng xinh đẹp, lạnh nhạt tao nhã, hơn nữa không có võ công, một thê tử như vậy không phải thích hợp với Vương nhất sao?" Một mỹ nhân yếu đuối dễ khiến cho nam nhân muốn bảo hộ nàng hơn.

"Theo ý của ông thì nàng rất nhu nhược?" Hắn là do Công Tôn tiên sinh nuôi lớn, ý nghĩ của ông làm sao lại không hiểu rõ.

"Đúng vậy." Không có nam nhân nào không thích nữ tử dịu dàng, ông tin tưởng Vương cũng không ngoại lệ.

"Nếu Vân cô nương không yếu đuối giống như tiên sinh nghĩ, ông sẽ phản đối nàng làm thê tử của ta sao?"

Đoạn Tiêu từ nhỏ không có mẫu thân, bốn tuổi chịu tang cha, hắn là do Công Tôn tiên sinh một tay nuôi nấng. Công Tôn tiên sinh là thầy mà cũng là cha, chuyện cưới vợ quan trọng như vậy nhất định phải trung cầu ý kiến của ông.

"Chỉ cần Vương thích thì lão phu không có ý kiến."

Cưới vợ là chuyện hệ trọng của đời, người sẽ ở cùng với nàng ta cả đời là Vương, ông không thể toàn quyền quyết định. Tư tưởng của ông tuy cũ kỹ nhưng không đến mức cổ hủ.

Đoạn Tiêu cười bí hiểm:

"Ta muốn lấy Vân Thanh Thanh." Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã biết mình muốn nàng.

"Vân Thanh Thanh là ai?" Không có nghe nói qua nhân vật này. Thân a, là nam hay là nữ?

"Vân Băng Tâm, bây giờ nàng đổi tên là Vân Thanh Thanh." Hắn từ tốn giải thích.

Công Tôn tiên sinh thờ phào một cái, là nữ thì tốt rồi. Là do Vương nhìn trúng, tốt rồi:

"Lão phu không có ý kiến gì cả." Ông vẫn muốn Vân Băng Tâm làm thê tử của Đoạn Tiêu, nay hắn đã thích, ông cầu còn không được.

"Có thể chuẩn bị hôn lễ."

Đêm qua chia tay trong không vui, hắn biết Thanh Thanh tức giận. Muốn giữ nàng ở lại thì cách tốt nhất là làm cho nàng trở thành thê tử của hắn.

Vân Thanh Thanh không hổ là người mà ông nhìn trúng, có thể bắt lấy trái tim của Vương, quả là lợi hại. Ông còn tưởng Vương thích nam nhân, hội tuyển phi lần này ông không nắm chắc được phần nào cả.

"Vương, trước khi chuẩn bị hôn lễ, có thể cho lão gặp mặt Vân cô nương không?"

Sau sự kiện 'Tần Vân', ông luôn nghĩ mọi biện pháp ép Đoạn Tiêu thành thân, nay hắn nguyện ý cưới vợ, ông tất nhiên phải cao hứng. Nhưng là...tân nương có thực sự thích hợp với hắn?

"Có thể."

Công Tôn tiên sinh là người từng đọc qua rất nhiều sách vở, dưới sự dạy dỗ của ông, Đoạn Tiêu hắn đã trở thành người tài trí vô song. Ông vẫn luôn cho rằng chỉ có nữ tử có tài nghệ xuất chúng mới xứng đôi với Đoạn Tiêu. Công Tôn tiên sinh trọng tài năng chứ không trọng dung mạo, cho dù Thanh Thanh thực sự bị huỷ dung cũng không có gì phải lo lắng. Với tài nghệ của Thanh Thanh, Công Tôn tiên sinh không thể bắt bẻ được gì.

"Không bằng dựa theo kế hoạch đã định, để cho những vị cô nương muốn làm Minh Vương phi thi thử tài nghệ. Nếu vừa ý người nào thì lấy tất về."

Nghe nói cơ thể Vân Thanh Thanh vốn yếu đuối chỉ sợ không sinh được đứa nhỏ. Nếu đã có nhiều mỹ nữ đến như vậy thì không bằng chọn thêm vài người.

"Làm theo lời tiên sinh."

Hắn thầm nghĩ chỉ lấy mình Thanh Thanh, sợ dĩ làm theo đề nghị của Công Tôn tiên sinh vì muốn để cho Thanh Thanh nào động một hồi. Vô Tranh sơn trang lại sắp có thêm một vị thiên hạ đệ nhất nữa.

Biểu diễn tài nghệ là bước cuối cùng trong quá trình tuyển phi, chỉ với thời gian nửa canh giờ, tin tức về việc trưa ngày mai tổ chức biểu diễn tài nghệ lập tức lan truyền khắp Minh Cung.

Lúc nghe được tin tức kia, Thanh Thanh nhàm chán ngồi ngẩn người ở trên cây. Khi đó nàng rất kinh ngạc, thiếu chút nữa từ trên cây té xuống.

Không hiểu vì sao nàng tự nhiên cảm thấy muốn khóc.

Đêm qua bọn họ nói chuyện không thoải mái, hôm nay lại truyền đến tin tức tuyển phi. Nàng thực sự không có cơ hội sao? Hắn không thích nàng, hắn muốn lấy nữ nhân khác?

Đoạn Tiêu đã ăn nàng, như thế nào có thể lấy người khác?

"Thanh Thanh, ngươi tính sao bây giờ?" Thiên Thủy đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu lên nhìn Thanh Thanh. Lúc nghe được tin này nàng cũng bị dọa cho hoảng sợ. Hai ngày nay, Thanh Thanh đều ra ngoài nói chuyện yêu đương với Minh Vương, tại sao lại đột nhiên tuyển phi? Lại muốn làm loạn?

Thanh Thanh nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm:

"Có thể làm sao bây giờ. Giặc đến thì đánh, nước đến thì chặn. Ai dám cướp nam nhân của Vân Thanh Thanh ta, một cái tát đem kẻ đó oánh chết." Nàng làm bộ không để ý, trời biết trong lòng

ng nàng có bao nhiêu lo lắng.

Thiên Thủy tròn trĩnh mắt:

"Như vậy có được không?"

"Có thể làm gì bây giờ? Ngươi muốn ta khóc sụt sùi, chạy đến nói cho hắn tất cả mọi chuyện rồi bắt hắn chịu trách nhiệm hay sao? Bằng vào năng lực của Thanh Thanh ta dư sức đối phó với một đám nữ nhân, yên tâm!"

Sự việc đã đến nước này nàng chỉ có thể cố gắng đến cùng, lấy bất biến ứng vạn biến.

"Nhưng mà..." Thiên Thuỷ sốt ruột đến mức suýt nữa bật khóc. Trải qua mấy ngày ở chung, các nàng đã là tỷ muội tốt. Thanh Thanh đem thân mình trao cho Đoạn Tiêu, nàng ta không lấy hấn thì còn có thể lấy ai?

"Đừng nhưng mà, gả không được thì ta về Vô Tranh sơn trang dưỡng lão."

Đại tỷ phu, Nhị tỷ phu, Tam tỷ phu đều là cự phú, nuôi một tên ăn không ngồi rồi như nàng cũng không thành vấn đề. Cho dù nàng cả đời không làm việc cũng không lo bị chết đói.

"Ta phục người rồi."

Thanh Thanh đang định nói chuyện thì đã thấy Nhưộc nhi mang theo một cô nương đi vào:

"Tiểu thư, vị cô nương này muốn gặp người."

"Ai a?" Bối cảnh cây ngăn cản nên nàng không nhìn rõ mặt nàng ta.

"Thanh Thanh cô nương." Ảnh Từ cung kính hành lễ với nàng.

"Minh Vương hữu hộ pháp?" Thiên Thuỷ nghi hoặc, nàng ta đến đây làm cái gì?

Thanh Thanh ngăn cả người, không nghĩ rằng nàng ta lại tìm đến nàng:

"A? Là cô sao?"

"Thanh Thanh cô nương, ta có thể nói chuyện riêng với cô không?"

"Đến đây." Không biết nàng ta muốn nói cái gì, nghe một chút chắc không sao.

"Cám ơn." Ảnh Từ liếc mắt nhìn Thiên Thuỷ và Nhưộc nhi một cái:

"Mời hai vị rời đi."

Ánh mắt Ảnh Từ lạnh như hàn băng, Thiên Thuỷ bất giác run rẩy, lôi kéo Nhưộc nhi chạy ra bên ngoài.

"Đi."

Một người có thể lạnh lùng như vậy thật sự là kỳ lạ. Rõ ràng bây giờ là tháng ba mùa xuân, vậy mà Ảnh Từ đứng đó lại khiến cho người ta có cảm giác mùa đông đến sớm.

Ảnh Từ dùng khinh công bay lên cây, ngồi đối diện Thanh Thanh. Một đôi mắt sắc như dao dằm ở trên người nàng.

Ánh mắt của nàng ta quả thực đáng sợ, nếu là người bình thường e rằng đã ngã từ trên cây xuống! Thanh Thanh không phải người bình thường, thế nên ngoài cảm giác lạnh lẽo thì không cảm thấy sợ hãi.

"Ảnh Từ cô nương, có chuyện nói thẳng." Thanh Thanh không để ý nghịch nghịch móng tay, cơ hồ đem nàng ta coi như không khí.

"Cô nương không thể ở cùng một chỗ với Vương." Đều là người thông minh, nàng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thanh Thanh liếc xéo nàng một cái, khoé miệng nhếch lên:

"Vì sao? Hữu hộ pháp lấy thân phận gì để nói với ta những lời này?" Chẳng nhẽ là tình địch?

Nữ tử này đích thực can đảm, nếu không phải vì...Nàng là người có tư cách trở thành Minh Vương phi nhất.

"Lấy thân phận muội muội của Đoạn Tiêu." Giọng nói của nàng vẫn sắc bén như cũ nhưng trong đó đã ẩn chứa một tia cầu khẩn.

"Thật có lỗi, ta không thể quyết định thay hấn." Nàng vẫn bày ra bộ dạng không liên quan đến mình.

"Cô có thể đáp ứng ta đừng ở chung với ngài." Vương sớm đã quyết định lấy nàng, tuyền phi chỉ là hình thức mà thôi.

Thanh Thanh nhìn Ảnh Từ bật cười:

"Hữu hộ pháp, ta vì sao phải đáp ứng cô? Ta thích hấn, ta sẽ không bỏ cuộc."

Bất luận là kẻ nào cũng đừng mơ tưởng thay đổi được quyết định của nàng.

Ảnh Từ xúc động thốt ra:

"Bởi vì hai người là..." Nàng cắn môi nén xuống, không thể nói ra những lời không nên nói.

"Là cái gì?" Thanh Thanh nghe ra chút manh mối, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng.

"Hai người không thích hợp." Ảnh Từ lạnh lùng nói:

"Cô có biết không, Vương đã có nữ tử yêu dấu." Thực xin lỗi, nàng không có lựa chọn nào khác.

Có nữ tử thương yêu? Là Vân nhi? Sắc mặt Thanh Thanh khê biến:

"Tại sao hắn lại mất đi trí nhớ?"

"Bởi vì nữ nhân mà ngài yêu đã chết. Công Tôn tiên sinh sợ ngài chịu không nổi đã kích nên đã cho ngài dùng một loại thuốc gọi là Vong Tình đan, sau khi ăn vào sẽ quên đi người mình yêu nhất."

Ảnh Từ đè nén cảm xúc:

"Từ bỏ nàng, Vương sẽ không yêu bất cứ người nào khác. Có lẽ cô có chỗ nào đó giống như nàng nên Vương theo bản năng đối tốt với cô. Cô cho rằng ngài thích cô sao? Cô chỉ là kẻ thế thân cho người khác mà thôi." Nàng nửa thật nửa giả đem nguyên nhân Đoạn Tiêu mất trí nhớ nói ra.

"Đã chết?"

Sắc mặt Thanh Thanh trở nên rất khó coi. Nếu đúng như lời Ảnh Từ nói, Đoạn Tiêu chỉ xem nàng như vật thay thế thôi sao? Trong lòng hắn, vĩnh viễn chỉ có một mình Vân nhi? Cho dù mất đi trí nhớ, hắn vẫn theo bản năng mà yêu nàng.

Sau khi dùng Vong Tình đan sẽ quên đi người mình yêu quý? Vậy vì sao hắn lại quên nàng? Chẳng nhẽ Đoạn đại ca thích nàng? Không có khả năng a.

"Nàng chết như thế nào?"

Ảnh Từ hiển nhiên không nói dối, chỉ có điều thần sắc hơi là lạ:

"Đây là bí mật của Minh Cung, bất luận kẻ nào cũng không được nhắc tới."

Thanh Thanh không chú ý đến vẻ quái lạ của nàng, trong đầu chỉ có một câu:

"Người chính là thế thân cho người khác."

Thế thân, hoá ra nàng chỉ là vật thế thân!

Hắn cho tới bây giờ chưa từng thích nàng, người hắn thích chỉ có Vân nhi.

"Cô không hy vọng hắn sẽ mãi theo đuổi bóng ma của người yêu đã mất chứ?" Thanh Thanh bình tĩnh ngẩng đầu nhìn vào Ảnh Từ:

"Để cho ta tới xoa dịu trái tim của hắn đi."

"Cô là một nữ tử tốt, đáng được người ta yêu thương, ta không hy vọng cô làm thế thân cho người khác."

Nàng nhìn thấy rõ Vương cũng yêu Vân Thanh Thanh, cũng nhìn ra được Thanh Thanh yêu ngài nhưng bọn họ không thể ở chung một chỗ. Ông trời nếu đã để nàng trong lúc vô ý phát hiện bí mật kia nghĩa là không muốn để họ phải vướng vào sai lầm. Bọn họ đã sai một lần, không thể sai thêm lần nữa.

Thanh Thanh cười khổ:

"Một khi đã yêu sâu sắc một người thì sẽ không để ý đến bất cứ chuyện gì. Ảnh Từ cô nương, cảm ơn cô." Nàng đã quyết định làm thê tử của Đoạn Tiêu, không ai có thể làm lung lay quyết định của nàng.

Nhìn bộ dáng chua xót của Thanh Thanh, Ảnh Từ cảm thấy mình đã gây ra tội ác tày trời, đè nén cảm giác áy náy trong lòng, nàng miễn cưỡng mở miệng:

"Thanh Thanh cô nương, Vương không đáng để cô làm như vậy."

"Đáng giá."

Yêu một người, bất luận làm chuyện gì, chỉ cần là vì hắn thì đều đáng giá. Có lẽ nàng rất ngốc, nhưng nàng sẽ vui vẻ chịu đựng.

"Thanh Thanh cô nương, không đáng, thực sự không đáng. Nếu cùng ngài ở chung một chỗ, cô sẽ hối hận."

Thanh Thanh cười cười:

"Sẽ không, ít nhất ta cũng phải thử qua."

Nếu nàng buông tay dễ dàng như vậy thì mới là hối hận cả đời!

"Thanh Thanh..."

Thanh Thanh không để cho nàng nói hết câu đã chặn ngay lại:

"Ảnh Tử cô nương, cảm ơn ý tốt của cô, nhưng ta sẽ không từ bỏ. Không tiễn."

Ảnh Tử kinh ngạc nhìn nàng, không có ý định rời đi.

Thanh Thanh liếc nhìn nàng một cái rồi nhảy từ trên cây xuống.

"Ảnh Tử cô nương, thứ lỗi cho ta không thể đáp ứng cô, hẹn gặp lại." Có cố gắng mới không thấy hối hận.

"Các người là..." Hai chữ cuối cùng nàng thực sự không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Thề non hẹn biển.

edit : Jun

Gió biển ban đêm thật lạnh, trăng sáng ở trên cao chiếu xuống mặt biển giống như ban ngày.

Vân Thanh Thanh đi đến bên bờ biển, lắng nghe tiếng gió biển, trong lòng hỗn loạn. Thời điểm đối mặt với Ảnh Tử, biểu hiện của nàng rất bình tĩnh nhưng trên thực tế, nàng khó chịu đến mức suýt nữa thì bật khóc.

Nàng ta vì cái gì lại nói ra sự thật với nàng, nếu nàng vĩnh viễn không biết thì dù có bị xem là thề thân cũng không sao. Tuy đã biết hẳn chỉ thích một người nhưng nếu không nói ra thì nàng vẫn có thể làm bộ như không biết. Một khi đã biết được sự thật, nàng không có cách nào lừa dối bản thân mình, ông trời, hãy nói cho nàng biết nên làm cái gì bây giờ?

Nên ở lại bên cạnh hẳn hay là lựa chọn rời đi? Không biết, sống nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên nàng gặp phải tình huống nan giải thế này! Nếu có Diệp tỷ ở đây thì thật tốt, nàng ấy nhất định có thể giúp nàng nghĩ cách. Ở trong đêm khuya vắng lặng, Thanh Thanh tự nhiên cảm thấy mình thực cô đơn.

Nàng trước giờ vẫn cô đơn, ở hiện đại cũng vậy mà ở cổ đại cũng thế. Nơi nàng có thể đi chỉ có duy nhất Vô Tranh sơn trang.

Nàng nhớ thời điểm rời khỏi Vô Tranh sơn trang, Tam tỷ đã nói:

"Bất luận phát sinh chuyện gì, Vô Tranh sơn trang đều là nhà của muội."

Nàng vĩnh viễn chỉ có một gia đình, chỉ có một nơi để về a.

Nàng lặng lẽ đứng dưới bầu trời đêm, nhìn ánh trăng chiếu rọi trên mặt biển. Gió biển nhẹ nhàng thổi qua, y phục màu xanh nước biển bay bay theo gió, cái khăn che mặt cũng bay nhẹ.

"Đã trễ thế này còn ở đây suy nghĩ cái gì?" Hẳn nhìn nàng thật lâu, hẳn biết, nàng không vui, rất rất không vui.

"Sao huynh lại tới đây?" Thanh Thanh bình tĩnh đến lạ, bình tĩnh tới mức ngay cả bản thân nàng cũng không dám tin tưởng. Nàng nghĩ bản thân không dám gặp Đoạn Tiêu, cho dù thấy cũng phải mau lẹ tránh, không thể nào bình tĩnh để đối mặt với hẳn.

"Không biết, muốn tới thì tới."

Hắn đến chỗ cũ chờ đợi, đợi đến hơn nửa đêm cũng không thấy bóng dáng của nàng, bất giác đi đến chỗ này, ai mà biết lại gặp nàng ở đây. Nếu nói bọn họ tâm ý tương thông cũng không có ai hoài nghi.

"Úm." Thanh Thanh miễn cưỡng đáp lại một tiếng.

Tiếng đáp lại của nàng khiến cho Đoạn Tiêu không biết nói cái gì, há miệng mà không nói nên lời. Hai người đứng song song ở bên bờ biển, ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên cao. Bờ biển lại khôi phục về yên tĩnh vốn có, giống như tiếng nói chuyện của hai người lúc này vốn không hề tồn tại.

Thật lâu sau, Thanh Thanh lấy hết dũng khí:

"Đoạn đại ca, trong số các cô nương dự tuyển, huynh thích ai nhất?"

Kỳ thực hẳn thích ai có liên quan gì đến nàng? Vì người hẳn thích không phải là nàng.

"Tại sao lại hỏi như vậy?"

Thanh Thanh cười cười:

"Không có gì, muội chỉ muốn biết ai sẽ trở thành đại tẩu tương lai của muội."

Tốt nhất đừng có là hai muội muội kia, nếu không nàng sẽ ghê tởm đến chết!

Đoạn Tiêu không trả lời ngay:

"Thanh Thanh, tâm tình của nàng không tốt. Rốt cuộc có chuyện gì, nói cho ta biết đi."

"Không có gì, chỉ là nỗi buồn ly biệt thôi."

Trước khi hẳn có thể từ, nàng còn có thể cố gắng. Ngày mai hẳn tuyển được người khác, nàng chỉ có thể buông tay. Bảo vệ tình yêu của mình là đúng nhưng nàng không có

sở thích đi cướp chồng của người khác, cho dù đó có là người mà nàng yêu nhất cũng vậy.

Lời nói của Thanh Thanh làm cho Đoạn Tiêu khản trương hẳn lên, đột nhiên đề cao thanh âm:

"Tại sao nàng phải đi?"

"Tuyển phi yến đã xong, Đoạn đại ca đã tìm được thê tử thích hợp, muội ở lại chỗ này làm gì?" Thanh Thanh nở nụ cười chua xót:

"Ồ không quấy phá hay sao."

Nàng không hy vọng trên giang hồ sẽ nói Vân Thanh Thanh nàng cướp người yêu của kẻ khác, làm tình nhân của Minh Vương.

Đoạn Tiêu nghe ra trong giọng nói của nàng có vẻ thê lương, lại không biết vì sao nàng có tâm tình như vậy.

"Lưu lại, đừng đi." Nàng là thê tử mà hẳn đã chọn, suốt kiếp này, hẳn chỉ cần nàng.

Thanh Thanh lắc đầu.

"Cho dù muội là nghĩa muội của huynh cũng không thể ở lại chỗ này. Muội thủy chung không phải là người của Minh Cung, Diệp tỷ cũng không ở đây, không phải sao? Trên đời này, chỉ có Vô Tranh sơn trang là nhà của muội. Vân gia căn bản không coi muội là người, có thể sống đến hôm nay cũng coi như là kỳ tích. Người có cùng huyết thống với muội cũng không phải là thân nhân của muội, người thân của muội ở Vô Tranh sơn trang. Lúc muội không có nơi để đi, chỉ có Vô Tranh sơn trang mở rộng cửa đón muội."

Nàng rất nhỏ nhen, muốn nàng ở lại Minh Cung nhìn Đoạn Tiêu với người con gái khác, điều này nàng làm không được!

Đoạn Tiêu trầm mặc một hồi rồi chậm rãi nói:

"Nàng có biết ta vì cái gì mà thu phục các đại môn phái trong võ lâm để làm võ lâm chí tôn không?" Đây là một bí mật, ngay cả Công Tôn tiên sinh cũng không biết. Hẳn muốn nói cho Thanh Thanh, vì Thanh Thanh là tri kỷ của hẳn.

Giọng nói cô đơn của hẳn làm Thanh Thanh muốn khóc.

"Không biết."

"Khi ta một tuổi đã không có mẫu thân, bốn tuổi tang phụ. Là do Công Tôn tiên sinh, vốn là người hầu của cha ta nuôi ta lớn lên. Công Tôn tiên sinh vừa là sư phó lại giống như cha mẹ. Võ công cùng văn thơ của ta hơn nửa là do ông dạy dỗ. Nếu muốn người làm mai, ta chỉ có Công Tôn tiên sinh. Ông ấy là người thân của ta nhưng chưa bao giờ quá phận, cho đến nay vẫn cứ xem mình là hạ nhân. Trong suốt từng ấy năm, ta vẫn rất cô đơn. Không biết cái gì gọi là tình thân, cũng không biết yêu thương một người là như thế nào. trong hư không tịch mịch, ta thích tìm đủ các loại mỹ nữ để giúp mình khuây khoả nhưng sau khi phát tiết lại càng cảm thấy tịch mịch hơn."

Thanh Thanh là người đầu tiên có thể đánh động trái tim hẳn, là nữ nhân giúp hẳn thoát khỏi cô đơn. Cùng nàng ở một chỗ hẳn sẽ không tịch mịch, còn có một loại cảm giác hạnh phúc.

Nói như vậy, Đoạn Tiêu còn đáng thương hơn nàng.

Ít nhất, nàng còn có mẫu thân, còn có một ít bạn bè, mà hắn thì cái gì cũng không có. Ảnh Tử cùng Âm Dạ cùng lớn lên với hắn nhưng bọn họ vẫn không vượt qua được phép tắc.

"Kỳ thực chúng ta không khác nhau là mấy."

Ngày trước, nàng đã từng trải qua khổ cực, vì thế nên nàng luôn hy vọng biến thành kẻ có tiền, giống như những công tử tiểu thư của những gia đình giàu có, không phải lo cơm ăn áo mặc. Nhưng thực ra những đứa trẻ đó cũng đáng thương, hàng năm không gặp được cha mẹ, ngoài tiền ra thì cái gì cũng thiếu. Nàng tuy từng khổ cực nhưng ít ra còn có có mẫu thân quan tâm, vì nàng có thể làm bất cứ điều gì.

Nàng cùng Đoạn Tiêu đều là người đáng thương.

"Mẫu thân của ta không chết, bà ấy bỏ cha con ta đi theo người khác."

Khoé miệng Đoạn Tiêu khẽ nhếch lên, cười lạnh:

"Sau khi bà ta rời khỏi, cha ta buồn bức không vui, nên mới có thể rời nhân thế sớm như vậy."

Thanh Thanh không nhịn được thở dài:

"Nữ nhân đó thật nhẫn tâm." Hắn mới một tuổi a, chỉ sợ còn chưa cai sữa, vậy mà bà ta lại cứ nhiên bỏ đi.

"Rất nhiều năm trước, Minh Cung là một môn phái vô danh. Mọi người không thích sự tranh giành trong giang hồ nên mới tới đây ẩn cư. Người Minh Cung tuy ẩn cư ở nơi này nhưng bên ngoài vẫn tiến hành buôn bán. Nhiều năm trước, cha ta khi đó là đảo chủ ra ngoài thị sát việc buôn bán đã tình cờ gặp được mẫu thân. Mẫu thân của ta vốn là một vị tiểu thư của võ lâm thế gia, bởi vì người nhà của bà phản đối chuyện hai người ở chung nên bọn họ đã cùng nhau bỏ trốn. Không bao lâu, bà sinh ra ta. Nhưng khi ta được một tuổi, bà đã rời đi. Bà để lại cho cha ta một bức thư, nói rằng bà chán ghét cuộc sống bình thân, rốt cuộc không thể tiếp tục sống mãi ở đây. Giấc mộng của bà là gả cho một đại hiệp giang hồ mà cha ta chỉ là một tên thư sinh trời gà không chặt. Cha ta không phải giấc mộng của bà nên bà phải đi, đi tìm tất cả những gì mình muốn."

Đoạn Tiêu rất bình tĩnh, không hề có chút xúc cảm:

"Năm mười tuổi, ta đã tìm được bức thư đó trong thư phòng của phụ thân, cho nên ta đã lập lời thề, phải làm cho Minh Cung xưng bá giang hồ, phải làm võ lâm chí tôn."

Khoé miệng Đoạn Tiêu hiện một hình vòng cung mai mỉa:

"Kỳ thực cha ta võ công cao cường, phóng mắt khắp giang hồ cũng khó tìm ra địch thủ. Võ công của ta so với Công Tôn tiên sinh trội hơn là vì ta đã luyện qua bí tịch võ công mà phụ thân để lại."

"Huynh có biết bà ta là ai không?"

Đoạn Tiêu nhìn thì có vẻ dịu dàng nhưng lại tàn nhẫn hơn so với bất cứ kẻ nào. Thanh Thanh có dự cảm nếu hắn biết mẫu thân mình là ai thì nhất định sẽ không bỏ qua.

"Không biết, lúc cha ta lâm chung đã căn dặn, không cho phép bất luận kẻ nào nói cho ta biết. Biết con không ai bằng cha, ông biết rõ ta là người có thù tất báo. Cho dù bà ta đối xử với ông như vậy, ông vẫn thủy chung suy nghĩ cho bà."

"Muội đoán, mọi người trong Minh Cung đều biết võ, cho dù là nô tỳ hay đầu bếp, người nào cũng có võ công, đúng không?"

Nếu là một môn phái trên giang hồ thì mọi người đều có võ công cũng không có gì lạ. Đây cũng chính là nguyên nhân đầu tiên khiến Minh Cung có thể xưng bá võ lâm.

"Đúng vậy, mỗi người đều có." Trong đó có rất nhiều cao thủ.

"Loại mẫu thân như vậy cũng coi như không có. Ta tin tưởng huynh nhất định làm được, để cho mẫu thân của huynh biết thực lực của huynh." Thanh Thanh cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến việc cha mình là ai, nàng không muốn biết.

Đoạn Tiêu lắc đầu cười khô:

"Hiện tại ta xưng bá giang hồ nhưng lại càng cảm thấy cô đơn."

Thanh Thanh thốt ra theo bản năng:

"Không phải đâu, còn có bát đại thế gia mà. Muốn xưng bá võ lâm, trước hết phải thu phục bát đại thế gia."

"Là tứ đại thế gia thôi?" Bát đại thế gia? Sớm đã không còn tồn tại.

Hắn nói như vậy mới khiến Thanh Thanh nhớ đến những chuyện mình từng nghe nói.

"Đúng, chỉ còn tứ đại thế gia."

Khoé miệng Đoạn Tiêu nhếch lên để lộ ra một nụ cười bí hiểm:

"Ta tin rằng không bao lâu nữa tứ đại thế gia sẽ nhận thua."

"A? Huynh làm như thế nào? Bọn họ dựa vào cái gì mà tự mình nhận thua?"

"Ta không chế sinh ý của tứ đại thế gia, nếu không chịu nhận thua thì..." Câu tiếp theo hắn dùng một nụ cười lạnh để thay thế.

"Thật là lợi hại." Chặt đứt mạch máu kinh tế của tứ đại thế gia.

"Tiểu Điệp dạy ta."

Tại phương diện này, Đông Phương Vũ cùng Thiên Cơ Các cũng giúp đỡ không ít. Đông Phương Vũ thoát nhìn thì rất đứng đắn nhưng kỳ thực là một gã gian thương.

Năm đó Bạch Mạn Điệp trúng cổ, Minh Cung đưa ra vô số dược liệu trân quý. Đoạn Tiêu vì giúp cho Bạch Mạn Điệp bảo vệ tâm mạch mà làm cho bản thân trọng thương, ước chừng phải nằm hơn nửa tháng và mãi đến nửa năm sau mới hồi phục công lực. Từ đó về sau, Vô Tranh sơn trang không coi Đoạn Tiêu là người ngoài, thay hẳn làm việc nghĩa bất dung từ.

"Rút củi dưới đáy nồi." Kẻ rất độc a.

"Đúng." Tiểu Điệp lúc đó cũng nói như vậy.

"Đoạn đại ca, không mất người nào mà có thể đánh bại tứ đại thế gia, muội rất khâm phục huynh." Đương nhiên, người nàng bội phục còn có cái vị bày ra chủ ý ác độc kia.

Đoạn Tiêu quay đầu nhìn Thanh Thanh:

"Nàng thủy chung vẫn là Đại tiểu thư của Lưu Thủy sơn trang."

Thanh Thanh đương nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn, nàng xua tay:

"Huynh lầm rồi, muội là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư Vân Thanh Thanh. Người của Lưu Thủy sơn trang không coi muội là người trong nhà, chỉ có Vân Tĩnh tốt với muội. Cho nên, muội cũng không xem họ là người thân. Lần này muội tham gia tiệc tuyển phi coi như đã trả cho Vân gia món nợ ân tình. Sau khi tiệc tuyển phi qua đi, muội sẽ về Vô Tranh sơn trang, từ nay về sau cùng Vân gia không còn quan hệ."

Thanh Thanh không thêm quan tâm đến Vân gia, thậm chí còn cùng Vân gia đoạn tuyệt quan hệ, có thể thấy bọn họ đã đối xử với nàng rất tệ.

"Nàng và ta đều là người đáng thương, cho đến khi gặp tiểu Điệp, ta mới biết được cảm giác ấm áp của gia đình. Năm đó sau khi quen biết tiểu Điệp không bao lâu, ta từng gặp được một vị thầy bói. Vị tiên sinh kia nói cho ta biết, nếu ta gặp được một vị Cô nương họ Bạch thì phải đối xử thật tốt với nàng, vì Bạch cô nương kia chính là quý nhân của ta. Lúc đó, ta không hiểu rõ ý tứ của ông ấy, từng coi tiểu Điệp là thê tử trong vận mệnh của ta. Ta từng có ý niệm lấy nàng ấy nhưng lại không hề có cảm giác yêu thương, thế nên ta coi nàng ấy là muội muội. Cần thận ngẫm lại, ý tứ của vị tiên sinh đó đại khái là tiểu Điệp sẽ mang lại cho ta cảm giác ấm áp của gia đình."

Hắn vẫn coi tiểu Điệp là muội muội ruột thịt, giúp đỡ nàng vô điều kiện.

Đoạn Tiêu cười khổ:

"Thực quá buồn cười phải không? Một người xa lạ như tiểu Điệp lại có thể cho ta biết thế nào là tình thân."

Thầy bói? Thanh Thanh nghi hoặc:

"Vị thầy bói kia là Thần Toán Tử phi không?"

"Nàng biết?"

Thanh Thanh thờ dãi:

"Không chỉ muội biết, Điệp tỷ cũng từng gặp qua ông ấy."

Vị tiên bói Thần Toán Tử kia rốt cuộc là ai? Vì cái gì đi theo giúp đỡ bọn họ.

"Ông ấy nói gì với hai người?" Là trùng hợp? Hay là duyên phận?

"Ông ấy nói muội với huynh..." Thanh Thanh suýt nữa lỡ miệng, nàng lập tức lắc đầu:

"Không có gì."

Đoạn Tiêu thấy Thanh Thanh không muốn nhiều lời thì không tiếp tục hỏi nữa.

"Thanh Thanh, nàng muốn có một gia đình sao?"

"A?" Thanh Thanh bị hấn làm cho hồ đồ:

"Gia đình? Có a, nhà của muội là Vô Tranh sơn trang."

Hấn lắc đầu:

"Không phải, ý ta là gia đình thuộc về riêng nàng." Hấn nhìn nàng, thần sắc phức tạp.

Gia đình của riêng mình? Trong mắt Thanh Thanh dần dần hiện lên nhữn

g tia dịu dàng.

"Có một người yêu muội, có thêm vài đứa nhỏ, đây chính là gia đình của riêng mình. Giống như Nhị tỷ, Nhị tỷ phu cùng Băng Băng, muội rất hâm mộ họ." Nhị tỷ ngây ngô nhưng lại cực kỳ may mắn, nàng đã gặp được Nhị tỷ phu. Còn nàng, phu quân của nàng lại đang ở nơi nào?

Bị nàng cuốn hút, Đoạn Tiêu bất giác cười dịu dàng:

"Muốn mấy đứa?"

"Hai đứa là tốt rồi." Thanh Thanh nghiêng đầu:

"Chỉ cần hai đứa, hảo hảo giáo dục bọn chúng, đem bọn chúng bồi dưỡng thành tài. Là con gái thì kêu Đoá Đoá, là con trai...gọi là gì nhỉ?"

Thanh Thanh trời sinh lạc quan, một phút trước còn nặng trĩu tâm sự, hiện giờ lại vô tư giống như đứa nhỏ, hấn nhếch môi:

"Đoá Đoá?"

Tên này...Có sáng tạo. Họ Lãnh đặt là Lãnh Băng Băng, tên gọi Đoá Đoá chẳng lẽ là họ Hoa?

Thanh Thanh xấu hổ gãi gãi đầu, cười ngượng:

"Kỳ thực muội rất thích tên này, muội gọi là Thanh Thanh, mọi người đều kêu muội là tiểu thanh xà, chán ghét muốn chết. Nếu tên Đoá Đoá, muội hy vọng bọn họ gọi muội là đoá hoa. Đương nhiên, muội đã không còn hy vọng, vậy nên để con gái muội gọi là đoá hoa."

Đoá Đoá, hấn nhớ kỹ tên này:

"Nếu là con trai, kêu là Vô Ngân."

"Ách." Thanh Thanh gật lấy gật để:

"Không sai, không sai, Vô Ngân, tên rất hay, phong quá vô ngân, vân đạm phong khinh. Nếu có hai đứa con, một đứa tên là Vô Ngân, một đứa tên là Phong Khinh."

"Con gái kêu Đoá Đoá, con trai gọi Vô Ngân, nàng có ý kiến gì không?" Nếu ở phía trước có thêm một chữ Đoạn nữa thì càng tốt.

Thanh Thanh lắc đầu:

"Không có a, nghe rất êm tai."

Đoạn Tiêu đột nhiên thốt ra một câu:

"Thủy cô nương sinh rồi."

"A?" Thanh Thanh lập tức phản ứng, đôi mắt mở to:

"Huynh nói là...Tam tỷ của muội..." Thanh Thanh kích động nắm lấy quần áo Đoạn Tiêu:

"Con trai? Con gái? Song sinh? Tên là gì?"

"Con trai, mười hôm nữa đầy tháng, tên gọi Quân Hạo Đình."

"Oa." Thanh Thanh hưng phấn nhảy dựng lên:

"Rốt cuộc cũng có bé trai!"

Nha đầu Lãnh Băng Băng kia rất ồn ào, phòng chừng Đông Phương Nhị cũng chẳng thua kém gì, đều nghịch ngợm như quỷ. Không biết Quân Hạo Đình có bộ dạng gì? Có thể phong lưu giống Quân Tuỳ Phong hay không? Nếu di truyền bản mặt hại nước hại dân của Quân Tuỳ Phong, muốn không phong lưu cũng khó.

"Nhưng mà..." Sắc mặt Đoạn Tiêu khó coi.

"Thủy cô nương sanh khó."

"Thế nào, có nghiêm trọng không?"

"Rất nghiêm trọng nhưng đã ổn rồi, chỉ có điều sau này không thể sinh nữa."

Thanh Thanh vỗ vỗ cái trán:

"Ông trời!"

Bàn tay ấm áp của Đoạn Tiêu khoác lên vai nàng:

"Đừng buồn, mẫu tử bình an là tốt rồi."

"Cũng đúng, có thể bình an là tốt rồi." Sắc mặt Thanh Thanh tái nhợt, lòng còn sợ hãi. Khó sanh a, nghe đã cảm thấy sợ.

"Ba vị tỷ tỷ của nàng đều đã có con nhỏ, nàng thì sao? Tính làm gì bây giờ?"

"Muội?" Thanh Thanh bật cười:

"Muội không biết, qua một ngày tính một ngày đi."

"Nàng không tính lập gia đình sao?"

"Có a." Thanh Thanh nửa đùa nửa thật:

"Muội thích huynh, thật sự rất thích, không phải là huynh thì không lấy chồng, làm sao đây?" Ngữ khí của nàng giống như nói giỡn nhưng đây lại là lời thật lòng.

Nghe không ra nàng đang nói giỡn hay nói thật, Đoạn Tiêu cười cười:

"Ta có điểm nào khiến nàng yêu thích?"

Hắn hỏi như vậy là có ý gì? Chẳng nhẽ hắn đối với nàng một chút cảm giác đều không có? Nàng đã sớm biết rồi mà, không phải sao?

Thanh Thanh cố nén nỗi đau trong lòng, nở nụ cười tao nhã:

"Đoạn đại ca, chúc huynh ngày mai tuyển được một tân nương như ý. Thời gian không còn sớm, muội đi về ngủ đây."

Thanh Thanh xoay người, không dám nhìn hắn thêm nữa. Nàng sợ nếu mình nhìn hắn sẽ lại cảm thấy luyến tiếc.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng bọn họ ước hẹn dưới ánh trăng. Nàng sẽ nhớ kỷ thời khắc này, vĩnh viễn nhớ kỷ.

Nàng quay lưng về phía Đoạn Tiêu, bước đi nặng nề, từng bước từng bước đều vô cùng gian nan. Mỗi một bước đều lún sâu vào trong cát mềm.

"Thanh Thanh." Đoạn Tiêu cất tiếng gọi nàng.

Thanh Thanh quay đầu đứng ở đằng xa nhìn Đoạn Tiêu. Trong giờ phút này, thời gian dường như ngừng lại. Trong trời đất, chỉ có hai người bọn họ với nhau.

Sau một lúc lâu, Thanh Thanh lãnh đạm mở miệng:

"Đoạn đại ca, chuyện gì?"

"Ta yêu nàng." Đoạn Tiêu rất bình tĩnh, nói ra ba chữ này cũng không quá khó khăn giống như trong tưởng tượng của hắn.

Một hồi lâu, Thanh Thanh mới từ trong hoảng sợ tỉnh lại.

"Huynh nói cái gì?" Hấn nói hấn yêu nàng? Nàng có nghe lắm hay không?

Hấn đi đến trước mặt nàng, nhìn sâu vào đôi mắt nàng, nói một cách kiên định:

"Ta yêu nàng."

Thanh Thanh nghĩ mình nghe lắm, dùng ngữ khí hoài nghi hỏi lại:

"Huynh yêu muội sao?"

Đoạn Tiêu không trả lời, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, tình ý đã đập tan nghi hoặc, ở trong tình ý còn thể hiện dục vọng trắng trợn.

Thanh Thanh bắt giác đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn hấn.

"Thanh Thanh, ta yêu nàng."

Đoạn Tiêu bá đạo hôn lên môi nàng, cách một cái khăn che mặt, khát khao mút vào.

Hấn rất muốn biết dưới cái khăn che mặt kia đang ẩn giấu một dung nhan tuyệt mỹ như thế nào, hấn không thích có trở ngại khi đang nhấm nháp đôi môi ngọt ngào của nàng, nhưng hấn sẽ không vén khăn che mặt của nàng lên. Một ngày nào đó, hấn muốn nàng cam tâm tình nguyện hạ tấm khăn che mặt đó xuống.

Thật lâu sau, hấn mới buông Thanh Thanh đang thờ hồn hèn ra.

Thanh Thanh mặt đỏ giống hệt như trái táo chín. Nói cho cùng, tuy rằng bọn từng có quan hệ đa thịt nhưng nàng vẫn không quen bị hấn hôn. Bọn họ từng có hôn qua, đó là lúc nàng lấy thân phận nam nhi ở bên cạnh hấn, vào lúc sáng sớm phát hiện mình bị hấn ôm.

Đúng rồi, lúc đó nàng là 'nam nhân', Đoạn đại ca hôn nàng, nàng mới hoài nghi hấn 'đồng tính'. Đoạn đại ca có phải không bình thường hay không? Thoạt nhìn có vẻ không giống, hay là nàng hiểu lầm cái gì?

Thanh Thanh liếm liếm môi, nghi hoặc:

"Đoạn đại ca, huynh thích nam nhân hay là nữ nhân?"

Đoạn Tiêu bị nàng hỏi câu đó ngẩn người ra, sau đó lập tức cười cười:

"Ta đương nhiên thích nữ nhân." Hấn đã quen nghe nàng nói hươu nói vượn.

"Ừm." Thanh Thanh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Thích nữ nhân là tốt rồi, có lẽ hấn mất đi trí nhớ nên ngay cả sở thích cũng thay đổi.

Đoạn Tiêu thân thiết xoa xoa đầu nàng:

"Nàng đang nghĩ lung tung gì đó?"

Nàng nghĩ hấn đoạn tụ? Thật muốn bỏ đầu nàng ra để xem bên trong có cái gì. Có lúc nàng già dặn trước tuổi, không giống như một nữ tử 19, lúc lại ngây thơ như đứa bé 9 tuổi, thế mới nói người của Vô tranh son trang đều là quái nhân.

Thanh Thanh cười xấu hổ:

"Cái gì?"

Đoạn Tiêu giữ lấy bả vai nàng, nhìn sâu vào đôi mắt nàng:

"Thanh Thanh, nàng yêu ta không?" Thanh âm của hấn trầm thấp mà quyến rũ, hết sức mê người.

Thanh Thanh bị hấn nhìn chằm chằm quả thực rất không tự nhiên, nàng trốn tránh ánh mắt của hấn, nói năng lộn xộn, không biết nên trả lời như thế nào.

"Muội..."

"Nàng ghét bỏ ta?" Không nghe được câu trả lời của nàng, hấn cảm thấy hơi hơi thất vọng.

"Không phải, muội... Đoạn đại ca, muội..." Muội yêu huynh, ba chữ này nghẹn trong cổ họng, dù thế nào cũng không nói nên lời.

"Nàng chê ta già?" Nếu không vì cái gì cứ gọi hấn là đại ca? Hay nàng muốn ám chỉ điều gì?

"A?" Thanh Thanh biểu tình thật ngu ngốc:

"Huỳnh bao nhiêu tuổi a?" Nàng thật sự không biết.

"Hai mươi tám." So với nàng lớn hơn gần 10 tuổi, quả thực là già.

"Muội 21, huỳnh so với muội chỉ lớn hơn 7 tuổi mà thôi, khoảng cách không lớn lắm. Hơn nữa muội trời sinh trưởng thành sớm, tâm lý đã ngoài 25 tuổi, muội như thế nào chê huỳnh già." Thanh Thanh không suy nghĩ đã đem tuổi thật của mình khai ra.

"Nàng 21 tuổi?" Không phải 19 sao. Tinh báo có sai lầm?

Thấy hấn nghi ngờ, Thanh Thanh tự biết bản thân mình nói sai, nàng cười gượng vài tiếng:

"Không có gì, muội làm sao chê huỳnh được." Nam nhân thành thực, nàng thích a.

"Thích ta sao?"

Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí ra sức gật đầu:

"Thích, muội yêu huỳnh." Hoá ra nói ba chữ này cũng không phải quá khó so với tưởng tượng của nàng.

"Thật sao?" Trong mắt Đoạn Tiêu tràn ngập ý cười thoả mãn, dùng ánh mắt khiêu khích nàng.

"Thật." Ánh mắt hấn sắc bén như dao, Thanh Thanh bị hấn nhìn không dám ngẩng đầu lên.

"Ta không cần người khác, chỉ cần nàng, làm thê tử của ta."

Làm thê tử của hấn? Đây là hấn đang cầu hôn sao? Hai mươi một tuổi lập gia đình có hơi sớm một chút nhưng nếu đối tượng là Đoạn đại ca thì nàng cầu còn không được. Đoạn đại ca đang cầu hôn với nàng? Minh Vương đỉnh đỉnh đại danh, Đoạn đại ca mà nàng thầm mến cầu hôn với nàng? Lỗi tai nàng không phải có vấn đề chứ? Hay là nằm mơ, nếu không chắc là...ảo tưởng?

Khoé mắt Thanh Thanh ửng hồng, kích động không thốt nên lời. Từng giọt từng giọt nước mắt rơi ở trên bờ cát, thấm vào lớp cát vàng.

Đoạn Tiêu thấy nàng khóc thì phát hoảng, cúi đầu dịu dàng hỏi:

"Không muốn sao?"

Thanh Thanh lắc đầu quày quặt:

"Không phải, là do muội quá cao hứng, thật có thể gả cho huỳnh, muội thực sự rất hạnh phúc."

Tiến độ có phải nhanh quá hay không? Nàng vốn tưởng cần phải mất rất nhiều thời gian và công sức mới khiến hấn một lần nữa yêu nàng, không nghĩ đến chỉ trong vài ngày hấn đã mở miệng nói lời yêu. Người hấn yêu là nàng sao? Nhớ đến lời Ảnh Từ đã nói, trong lòng nàng chợt trầm xuống.

Trong trí nhớ của hấn, Thanh Thanh là người thành thực cơ trí, cũng thiện lương đơn thuần, nàng sẽ không khóc, hấn cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của nàng.

"Đừng khóc, ta sẽ đau lòng." Hấn thuận tiện đem Thanh Thanh ôm vào trong lòng, làm cho nàng dựa vào vai mình.

"Nếu muội xấu, huỳnh có chán ghét muội không?"

"Sẽ không." Nàng từng nói mình bị trúng độc huyễn dung, nhưng hấn chưa từng vì chuyện đó mà chán ghét nàng.

"Muốn xem mặt của muội không?" Thanh Thanh ngừng một chút:

"Đúng vậy, trước kia muội thực sự rất được, nhưng hiện nay..."

"Vô luận nàng trông như thế nào, nàng vẫn là Thanh Thanh của ta." Nghe giọng ní non của hấn, Thanh Thanh càng khóc dữ dội hơn.

Thanh Thanh rời khỏi vòng tay của hấn, hạ quyết tâm, chậm rãi kéo khăn che mặt xuống. Theo khăn che mặt rơi xuống, nàng cũng nhắm mắt lại. Bất luận là ai nhìn

thấy bộ dạng này của nàng đều sẽ sợ hãi.

Nàng có thể không để ý ánh mắt của người khác nhưng không thể không để ý ánh mắt hấn. Nếu hấn thực sự yêu nàng thì sẽ không ghét bỏ dung mạo của nàng.

Nàng không dám mở to mắt, nàng sợ nhìn thấy sự ghê tởm trong mắt hấn.

Một lúc sau, nàng bị kéo vào một vòng tay ấm áp. Một đôi môi lạnh giá xót xa hôn lên gương mặt của nàng.

"Có đau hay không?" Thanh âm của Đoạn Tiêu khàn khàn, trong lời nói tràn ngập sự triu mến.

"Chàng không chê muội xấu sao?" Thanh Thanh vẫn không có dũng khí mở mắt ra. Nam tử trong thiên hạ đều hy vọng lấy được một thê tử xinh đẹp, huống chi là nhân trung long phượng như Đoạn Tiêu.

"Nha đầu ngốc, bản lĩnh giải độc của Tam tỷ nàng là thiên hạ vô song, nhất định có thể giải được độc trên mặt nàng. Cho dù không giải được thì sao? Ta yêu nàng không phải vì dung mạo của nàng." Hắn vẫn nghĩ rằng nàng rất đẹp, là tuyệt thế mỹ nhân. Lúc nhìn thấy dung mạo của nàng, hắn không thấy thất vọng, chỉ cảm thấy thương tiếc.

"Muội yêu chàng." Thanh Thanh cúi đầu vào trong lòng hắn, nhẹ giọng ní non.

Bất luận hắn có xem nàng là thể thần hay không, nàng vẫn cam tâm tình nguyện.

"Ta cũng yêu nàng."

"Nếu yêu muội, chàng còn tuyển phi làm gì?" Nghĩ đến chuyện tuyển phi sau hừng đông, trong lòng nàng luôn luôn cảm thấy có chút vị chua.

"Nha đầu ngốc, tài nghệ của nàng ta đã được chứng kiến, ta tin tưởng không ai so được với nàng. Ta làm như vậy là muốn để nàng trở tài."

"Thật không?"

"Thật."

"Muội rất cảm động nha." Bất luận hắn nói thật hay không, trong thời khắc này, nàng thắm nghĩ chỉ muốn đắm chìm vào vòng tay của hắn.

Nước biển xô vào đá, dưới ánh trăng, một đôi nam nữ hữu tình gắt gao ôm lấy nhau, thắm ước thiên trường địa cửu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 18: Đệ nhất tài nữ.

edit : Jun

Vân Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu ở bên bờ biển đứng một đêm, xem trăng lặn, ngắm mặt trời mọc. Sau hừng đông, Đoạn Tiêu mang Thanh Thanh về tẩm cung của riêng mình.

Trong tẩm cung của hắn không có quần áo nữ nhân. Bởi vì Thanh Thanh là nữ nhân đầu tiên hắn mang về.

Bọn thị nữ thấy hắn cư nhiên thân mật nắm lấy tay của một nữ nhân, còn đem nàng mang về tẩm cung, hai tròng mắt thiếu chút nữa rớt xuống. Cho đến khi hắn lên tiếng phân phó bọn họ đi lấy quần áo cho Thanh Thanh, thuận tiện đem ngọc tiêu cùng nha hoàn Nhược Nhi mang lại đây, bọn thị nữ mới bừng tỉnh. Hoá ra vị nữ tử che mặt này chính là vô lâm đệ tứ mỹ nhân, là người đầu tiên được đề cử cho ngôi vị Minh Vương phi.

Vị Vân đại tiểu thư này quả thực không phải người bình thường, cư nhiên có thể khiến cho Vương quan tâm chăm sóc đến như vậy. Vương tuy phong lưu nhưng ngài không bao giờ mang bất cứ nữ nhân nào lên đảo, càng không trêu chọc nữ tử trong cung, người không biết nội tình còn tưởng Vương chán ghét nữ sắc. Có thể khiến cho ngài tự thân dấn tay đưa đến tẩm cung, Vân đại tiểu thư quả thực không tầm thường!

Ở bờ biển hứng gió một đêm, Đoạn Tiêu sai người pha nước nóng có bỏ những cánh hoa hồng để cho nàng tắm. Quần áo tạm thời chưa kịp đưa đến, nàng đành phải thay một bộ y phục của thị nữ.

Một thân bạch y mặc ở trên người nàng lại càng thêm nét phong tình.

Thanh Thanh ngồi trước bàn trang điểm, chải chuốt mái tóc dài đen bóng, giống như thác nước từ từ buông xuống.

Nàng lắc lắc đầu, để cho những giọt nước còn lại trên tóc rơi vào không trung, tránh làm ướt quần áo.

Nàng tự mình chải tóc, ở trong gương đồng nhìn thấy bóng dáng của Đoạn Tiêu.

Nàng không dừng lại động tác, cười hỏi:

"Chàng đứng sau thiếp làm gì?"

"Nàng biết ta đến?"

Bước chân của hắn rất nhẹ, cơ hồ không có âm thanh, nàng làm sao mà biết được?

Thanh Thanh hé miệng cười duyên:

"Ngốc quá, chàng đứng ở trước gương, thiếp đương nhiên thấy chàng. Chàng đừng nói ngay cả công dụng của gương cũng không biết à nha, ha ha."

Nghe nàng nói như vậy Đoạn Tiêu mới tỉnh ngộ:

"Ta đã quên."

"Đại ngốc, có phải vì lăm cao thủ chỉ dựa vào nội lực để phán đoán tiếng bước chân hay không, cho nên đến công dụng của gương chàng cũng quên?"
Tuyệt đối là như thế, Đoạn Tiêu vừa rồi nhìn thế nào cũng giống như kẻ ngốc.

Đoạn Tiêu đi đến phía sau nàng, cầm lấy cái lược trong tay nàng.

"Để ta."

Thanh Thanh ngẩn người:

"A?" Nàng vẫn duy trì tư thế cầm lược.

Vừa mới tắm xong, trên người Thanh Thanh còn tản mát mùi hương hoa, hương thơm của tự nhiên.

"Thơm quá a."

Ngốc cả nửa ngày, Thanh Thanh kinh ngạc kêu lên:

"Chàng chải đầu cho thiếp?" Thân thể vẫn duy trì tư thế cũ, cứng ngắc giống như tượng điêu khắc.

"Tóc của nàng thực mềm."

Hắn cúi đầu, hít hà hương thơm trên người nàng.

Hơi thở nóng rực phả vào gáy khiến cho nàng tự nhiên cảm thấy tê dại, Thanh Thanh cười cười đẩy hắn ra.

"Đừng làm loạn. rất xấu a."

Ngày hôm qua, hắn rõ ràng là một chính nhân quân tử, như thế nào sau khi trải qua một đêm đã biến thành... (sắc lang chăng?)

Thanh Thanh vốn nghiêng đầu để trốn tránh hắn, không khéo lại ngã trên mặt đất. Đoạn Tiêu đỡ nàng dậy:

"Ngoan ngoan ngồi xuống."

"Đừng làm nhăn quần áo."

"Chỉ là một bộ quần áo thôi mà."

Quần áo giống như thế này Minh Cung có rất nhiều.

"Cái gì gọi là một bộ quần áo mà thôi, đây là đồ mới à nha."

Chất lượng rất tốt, hẳn là đồ quý a.

"Nếu nàng thích ta có thể cho nàng rất nhiều." Đoạn Tiêu ngừng một chút:

"Đây là quần áo của thị nữ, nàng không thể mặc."

"Tại sao chứ? Thiếp mặc trông rất được mà." Thanh Thanh vung vẩy tay áo:

"Chàng xem, nó tôn lên dáng người của thiếp nè." Quần áo phiền phức như vậy căn bản không giống y phục của thị nữ.

Hắn nhẹ nhàng chải chuốt mái tóc đen của nàng:

"Gia có gia quy, nàng là thê tử của ta, sao có thể mặc loại y phục như thế này."

Đường đường là Minh Vương phi lại đi mặc loại quần áo này, nếu để truyền ra ngoài sẽ khiến người ta chê cười.

Thanh Thanh làm bộ mếu máo:

"Làm thế tử của chàng ngay đến cả việc mặc quần áo cũng bị chàng quản, không vui chút nào."

"Ta không thích nàng mặc đồ sắc trắng."

"Tại sao?" Màu trắng rất tốt nha, mờ ảo như tiên nữ. Căn cứ tiểu thuyết và phim truyền hình nàng từng xem, nữ nhân vật chính bình thường đều thích màu trắng.

"Rất mờ ảo, ta sợ không bắt được nàng."

"Lấy khí chất của thiếp, cho dù có gắn thêm đôi cánh cũng không giống thiên sứ. Đứng trên mây cũng không giống tiên nữ, chàng yên tâm đi."

Nàng tuy tiện giống như nam nhân, hai chữ mờ ảo ở trên người nàng thật sự không thích hợp.

Hắn đã sớm nghe quen mấy ngôn ngữ kỳ quái của Bạch Mạn Điệp, đối với những lời Thanh Thanh vừa nói cũng không có kinh ngạc mà chỉ tò mò:

"Thiên sứ là cái gì?"

"Chính là thần tiên trên trời a." Nói theo cách đơn giản là vậy.

Đoạn Tiêu bắt đầu đi lắc đầu, tiếp tục chải mái tóc dài của nàng.

"Vương, Nhượng nhi cô nương tới." Thanh âm của thị nữ vang lên bên ngoài cửa.

"Vào đi."

Thị nữ mang theo Nhượng nhi tiến vào, nhìn thấy chính là Đoạn Tiêu đang chải đầu cho Vân Thanh Thanh. Mặt mày trong lúc đó thực dịu dàng, dường như muốn đem nàng hoà tan. Vương đối với nữ nhân luôn ôn nhu, thay nàng chải đầu cũng không có gì lạ, nhưng là...vị này là Vân đại tiểu thư mà người ta vẫn đồn đại...Cùng hai chữ mỹ nhân không hề liên quan, nói nàng là nữ nhân xấu xí cũng không đủ.

Dung mạo của nàng thật sự là... đáng sợ. Thị nữ không dám nhìn, cúi đầu xuống bảo trì phong thái của thị nữ.

Mà Nhượng nhi cũng rơi vào trạng thái hoá đá. Minh Vương đại danh lừng lẫy đang chải đầu cho tiểu thư của nàng?

Nhìn vào trong gương thấy bộ dạng trợn mắt há mồm của Nhượng nhi, Thanh Thanh cảm thấy không tốt, nàng đẩy tay Đoạn Tiêu ra.

"Đừng chải nữa."

Nha hoàn của nàng cùng thị nữ của Đoạn Tiêu căn bản không cùng cấp bậc, xem tiêu chuẩn của người ta, là hoàng gia cung nữ, nhìn lại nha hoàn của chính mình, thật là gốc không đỡ nổi!

Thanh Thanh trong lòng thở dài, khác biệt giữa nàng và hắn quả thật rất lớn.

Đoạn Tiêu lấy một sợi dây lụa, giúp nàng buộc lại tóc.

"Được rồi."

"Như vậy cũng được lắm, giống..." Nam nhi, bắt quá mấy từ này không có nói ra.

Hắn buông lược, hướng thị nữ phân phó:

"Truyền lệnh." Hình như bọn họ còn chưa ăn điểm tâm.

"Thiếp còn chưa thay quần áo mà." Hắn không muốn nàng dùng cái bộ dạng này đi ra chứ.

"Nàng không đói bụng sao?" Ở bờ biển hứng gió cả đêm, không đói bụng mới là lạ!

Nghe hắn nói, Thanh Thanh quả thực cảm thấy có chút đói bụng.

"Đói a." Cái bụng cũng rất phối hợp mà kêu thành tiếng.

Nhượng nhi hoá đá cả nửa ngày nuốt một ngụm nước miếng:

"Tiểu thư, giờ này tuyền phi hẳn là đã bắt đầu."

"Để cho bọn họ chờ." Là hán tuyền lão bà, hán không gấp, bọn họ gấp cái gì.

Thanh Thanh cười trộm:

"Cũng đúng, chánh chủ còn ở đây, gấp cái gì. Đoạn lang, không bằng lát nữa khi thiếp đi ra, trực tiếp hướng các nàng khiêu chiến, để cho các nàng đem toàn bộ bản lĩnh giữ nhà lấy ra. Trực tiếp hạ gục nhanh tiêu diệt gọn, chàng thấy thế nào?"

"Tốt." Chủ ý này không tồi.

"Nói đùa?" Một người khiêu chiến n người? Nàng sẽ chết ngay cả xương cốt cũng không còn.

"Ta không hay nói giỡn."

"Không phải chứ." Nàng thực sự chỉ nói đùa mà thôi. Cũng tại khuôn mặt gây họa của Đoạn Tiêu, nữ tử nguyên ý gả cho hán có tới 65 người, chỉ có ba người vắng mặt. Mộ Dung Thiên Thủy chỉ đến góp vui, không đáng lo ngại. Trừ bỏ Thiên Thủy, còn có 63 người là tình địch của nàng. Một chọi 63, phần thắng không nhiều lắm.

Các vị cô nương chia làm hai hàng ngồi ở hai bên sườn, một vị lão giả ngồi bên cạnh vị trí chủ tọa, ông chính là Công Tôn tiên sinh mà mọi người đồn đãi. Công Tôn tiên sinh thoạt nhìn rất dễ tính, chắc không khó ở chung.

Khăn trương, ngoại trừ khăn trương vẫn cứ là khăn trương. Thanh Thanh theo Đoạn Tiêu đi vào đại điện, trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi. Dưới cái khăn che mặt chỉ có thể dùng hai từ trắng bệch để hình dung.

Nàng là được Đoạn Tiêu dắt tới. Vừa mới đi vào cửa, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người họ.

Bọn họ đi cùng nhau tuyệt đối khiến cho người khác hiểu lầm. Có hơn một nửa số người ở đây cho rằng ngày hôm qua bọn họ nhất định đã ở cùng nhau.

Có một vài vị sắc nữ đã bắt đầu chìm t

rong ảo tưởng.

Công Tôn tiên sinh nghĩ: Động tác thực mau, không bao lâu nữa ta có thể ôm tôn tử.

Ám Dạ: Động tác của Vương thực mau, chỉ mới quen biết có vài ngày đã đem người ta ăn sạch sẽ.

Ảnh Tử: Xong rồi xong rồi, lần trước cũng thế lần này cũng vậy. Lão đạo chủ, Ảnh Tử có lỗi với người a... Ân tình của ngài, kiếp sau báo đáp.

Mộ Dung Thiên Thủy: Đang ngạc nhiên tại sao nàng lại đi ra ngoài lúc nửa đêm, hoá ra là... Động tác quả thực không phải nhanh bình thường, các cô nương này đã hoàn toàn vô vọng!

Vân Như Nguyệt: Tiện nhân Vân Thanh Thanh nàng động tác thực mau. Đầu tiên dụ dỗ Mộ Dung Thiên Lý, bây giờ đến câu dẫn Minh Vương, đều bị nàng nhanh chân giành trước!

Cảm nhận được nỗi sợ hãi của Thanh Thanh, Đoạn Tiêu nắm chặt lấy tay nàng, để nàng bớt khăn trương.

"Các vị, Vân Thanh Thanh ta tự nhận có võ công cùng tài văn chương xuất chúng, ngôi vị Minh Vương phi ta sẽ không nhường cho ai, người nào có ý kiến mời đứng ra. Muốn so cái gì cũng được, chỉ cần các người nói, Vân Thanh Thanh ta sẽ chơi đến cùng."

Thanh Thanh mặt không đỏ, hơi thở không gấp, nhìn qua đám nữ tử đang trợn mắt há mồm:

"Bộ dạng của Thanh Thanh cũng bình thường nhưng là chiếm được danh xưng võ lâm đệ tứ mỹ nhân. Về phần dung mạo, ta nghĩ không cần phải so."

Nếu luận dung mạo, nàng nhất định sẽ lập tức cúi đầu xuống đài. Đương nhiên, coi độ ti bi của nàng, làm gì có chuyện để cho người khác bắt được nhược điểm.

Ý tứ của nàng đã quá rõ ràng, một mình nàng khiêu chiến với tất cả các cô nương đang có mặt ở đây.

Nàng dù có lợi hại như thế nào cũng chỉ là một nữ tử bình thường, một chọi mấy chục có khả năng sao?

Vân Như Nguyệt đứng ra dẫn đầu:

"Vân Thanh Thanh, ta với người tỷ võ."

Vân Thanh Thanh tốt xấu gì cũng là tỷ tỷ của nàng, nàng đương nhiên biết nàng ta cho tới bây giờ chưa từng học qua võ công.

Cô gái nhỏ này đang làm cái gì? Võ công của nàng kém đến mức rồi tình rồi mùi, muốn luận võ công? Không phải chính mình nhận thua sao?

Không đợi Thanh Thanh đáp lời, Đoạn Tiêu đã thay nàng cự tuyệt:

"Không cần, bổn vương tin tưởng bản thân có đủ năng lực để bảo vệ thể diện của mình."

Thanh Thanh trong lòng âm thầm cười gian:

"Nếu Minh Vương không hy vọng thể diện của mình có võ công thì ta cũng không có biện pháp nào khác." Nàng biết Đoạn Lang sẽ đỡ đạn cho nàng.

Thanh Thanh thu hồi ý cười, đưa mắt đảo qua chúng nữ, nói một cách nghiêm túc:

"Muốn theo ta luận võ công, các vị đã bị knock out. Muốn so âm luật thì từ, ta xin cung nghinh đại giá."

Mộ Dung Thiên Thủy nhún nhún vai:

"Ta nhận thua, Vân cô nương tinh thông âm luật, thổi tiêu không ai sánh bằng, ta không muốn tự rước lấy nhục."

Thiên Thủy làm bộ nghiêm trang nhưng kỳ thực đang cười thầm trong lòng. Nàng vốn không có ý muốn làm Minh Vương phi nên mới tự động nhận thua, thuận tiện nói chuyện gạt gẫm để thay Thanh Thanh hù dọa một vài đối thủ.

Ai cũng biết võ lâm đệ tam mỹ nhân tinh thông âm luật, nàng còn nói như vậy, tiêu kỹ của Vân Thanh Thanh kia chỉ sợ đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hoá. Một vài vị cô nương muốn so âm luật đã tự động lui bước.

Trong đại điện là một bầu không khí tĩnh mịch, mọi người nhìn Thanh Thanh do dự. Cũng có người muốn bước ra so tài một lần nhưng thấy phong thái tự tin của Thanh Thanh lập tức đã không còn can đảm.

"Không ai khiêu chiến à?" Thanh Thanh cười cười:

"Ta đã thắng liên tiếp hai hạng mục. Được rồi, giờ đến thì từ, nếu các vị có thể đánh bại ta thì ta tâm phục nhận thua."

"Trước hết là một bài thơ uyển chuyển hàm súc." Nói đến uyển chuyển hàm súc liệu có ai qua được Lý Thanh Chiếu*?

Thanh Thanh cúi đầu nhẹ giọng ngâm

"Tịch tịch thâm khuê

Nhu trường nhất thốn sâu thiên lũy

Tịch xuân xuân khứ

Kỷ điểm thôi hoa vũ

Ý biến lan can

Chỉ thị vô tình tự

Nhân hà xứ?

Liên thiên phương thụ

Vọng đoạn quy lai lộ."**

Ngữ điệu ôn nhu của nàng đã biểu đạt rất nhuần nhuyễn những vần thơ uyển chuyển hàm súc.

"Bêu xấu, nếu vị cô nương nào cảm thấy thơ mình làm ra hay hơn ta, xin mời đứng ra biểu diễn một chút." Thanh Thanh không còn vẻ khiếp đảm như lúc trước, ngược lại đắc ý dào dạt. Chính bộ dạng đắc ý của nàng khiến cho người ta chán ghét, nhưng chẳng ai có can đảm đứng ra đấu với nàng, chỉ có thể để cho nàng tiếp tục kiêu ngạo.

"Không có sao?" Thanh Thanh kinh ngạc:

"Không thể nào, trên giang hồ có rất nhiều tài nữ, cứ nhiên không có ai dám so tài với ta. Hai vị được xưng Giang Nam song xu kia không phải rất đắc ý với tài văn chương của mình sao? Hiện tại bị câm rồi hả?" Trong giọng nói của Thanh Thanh không có ý châm chọc mà chỉ có tiếc hận, thở dài cùng bất đắc dĩ. Đương nhiên, lời nàng nói cũng thực khó nghe.

Nghe thấy nàng nhắc đến mình, Như Yên, Như Nguyệt lập tức đỏ mặt, không biết nên trả lời thế nào.

Các nàng tự nhận tài văn chương của mình không tầm thường nhưng thì từ làm ra tuyệt đối không so được với Thanh Thanh.

Hồ thẹn, đây chính là do Thanh Thanh sao chép trắng trợn a!

"Không có sao?" Thanh Thanh nhin cười, tận lực dùng ngữ khí bình thản:

"Ta làm được một bài thơ rất khí thế, vô ý khoe ra, xin các vị thưởng thức."

"Quân bất kiến:

Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi!

Hựu bất kiến:

Cao đường minh kính bi bạch phát,

Triều như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tận hoàn phục lai."***

Thanh Thanh tự nhận mình học không giỏi nhưng bài thơ Trương Tiến Tửu của Lý Bạch vẫn còn nhớ rõ. Một bài thơ có khí phách như thế thì mười người hiện đại có đến chín người thuộc lòng!

Sau khi nàng ngâm xong, 9/10 số người ở đây đã muốn hoá đá, còn lại 1/10 không có cảm giác, bởi vì họ là kẻ thất học!

Khí thế lớn như thế cư nhiên xuất phát từ miệng một nữ tử. Những người hiểu đôi chút về văn thơ đều bị khí phách đó làm cho sợ hãi.

Thanh Thanh hài lòng khi thấy vẻ sững sờ của mọi người:

"Các vị, đừng ngăn ra thế, nói chuyện đi." Nàng thừa biết mọi người đều không nói nên lời.

Các nàng còn có thể nói cái gì ngoài những lời ca ngợi? Nhưng đám nữ nhân này đều là những kẻ tâm cao khí ngạo, muốn các nàng mở miệng ca ngợi Thanh Thanh, so với lên trời còn khó hơn!

Công Tôn tiên sinh ho khan một tiếng, muốn đứng lên mở lời. Nhưng còn chưa kịp đứng lên đã nhìn thấy Đoạn Tiêu nháy mắt với mình. Ông đành phải ngồi xuống, tiếp tục xem biểu diễn.

"Không nói lời nào? Được rồi, ta sẽ thôi tiêu." Thanh Thanh cầm lấy ngọc tiêu, ở trong tay tao nhã xoay tròn một vòng.

"Thổi khúc gì đây? Mai hoa tam lộ đi, tiêu khúc thể hiện phẩm chất của đoá hoa mai màu trắng, giống như băng tuyết lạnh lùng mà cao quý. Khúc tiêu này hoàn toàn phù hợp với khí chất của ta."

Nàng thổi lữ giống hệt như nam nhân, vậy mà không biết xấu hổ dám mở miệng ra so sánh mình với hoa mai thanh khiết. (tự sướng a!)

Thanh Thanh chậm rãi đem ngọc tiêu đặt lên môi, toàn bộ động tác giống như hoa rơi nước chảy, tiêu sái tuyệt đẹp.

Mọi người còn chưa kịp định thần vì động tác tuyệt đẹp của nàng thì đã nghe thấy một âm thanh uyển chuyển vang lên. Toàn bộ đại điện nhất thời im lặng, chỉ có tiếng tiêu tao nhã phiêu lãng, đủ để làm rung động lòng người.

"Các vị thấy thế nào?" Ngọc tiêu trong tay nàng xoay đúng một vòng, nắm chặt để ra đằng sau lưng.

"Không có lời nào sao?" Thanh Thanh làm bộ mếu máo:

"Tại sao chỉ có một mình ta biểu diễn? Thật đơn độc a? Không có ý nghĩa. Ta cũng không phải nữ ca sĩ, vậy mà lại ở đây biểu diễn cho các người xem, thật là thiệt thòi nha."

"Không bằng các vị đặt cho ta một danh hiệu đi." Thanh Thanh đem da mặt cắt vào trong túi, cười hi hi nói:

"Cho ta danh hiệu võ lâm đệ nhất tài nữ nha, hay bảo ta là thiên hạ đệ nhất tài nữ cũng được."

Mặt không đổi sắc bảo người ta đặt cho mình danh hiệu thiên hạ đệ nhất, Thanh Thanh nàng chính là người đầu tiên. Như vậy có thể thấy được da mặt nàng rất dày!

Trong võ lâm sử của Thiên Cơ các, chuyện hôm nay đã bị chủ bút Bạch đại tiểu thư sửa thành Vân Tử tiểu thư lấy sức một người, cùng 67 vị nữ tử đại chiến ba ngày ba đêm, dùng võ công, tài văn chương, âm luật, ca múa đã bại 68 vị mỹ nữ, đoạt được ngôi vị Minh Vương phi. Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Mấy trăm năm sau, có người xem võ lâm sử, đọc được truyền kỳ của Vô Tranh sơn trang Tử tiểu thư, nhìn không được khen võ công cùng tài văn chương của nàng. Còn có mấy cái bang phái bại hoại trong giang hồ, chuẩn bị đi tìm kiếm võ công bí tịch do Thanh Thanh lưu lại.

Giang hồ đồn đại chính là đồn đại. Một tháng sau, việc này đã bị bốc phét đến tận trời. Nào là Vân Thanh Thanh cùng 67 vị mỹ nữ luân phiên tỷ thí, cuối cùng sáu mươi mấy vị mỹ nữ nổi danh đó toàn quân bị diệt. Thanh Thanh thắng liên tiếp 67 trận, trở thành thiên hạ đệ nhất tài nữ.

Mọi người sau khi nghe Thanh Thanh nói xong liền quay sang nhìn nhau, cuối cùng cũng là Mộ Dung Thiên Thủy ra mặt giúp Thanh Thanh. Nàng lớn tiếng tuyên bố:

"Lấy tài văn chương của Vân đại tiểu thư, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài nữ."

Có trời mới biết Thanh Thanh muốn làm gì, nhưng thân là bằng hữu, Mộ Dung Thiên Thủy đương nhiên phải tận lực giúp đỡ.

"Mộ Dung Thiên Thủy cô nương nói có lý." Người luôn luôn lạnh lùng như Ám Dạ cũng lên tiếng giúp đỡ vị vương phi tương lai.

"Đoạn lang, thiệp thảng." Thanh Thanh không để ý đến hình tượng, xông lên nhảy vào lòng Đoạn Tiêu, ở trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn hôn một cái.

Đoạn Tiêu thay nàng sửa lại y phục, yêu chiều vuốt ve tóc của nàng. Lãnh khốc Minh Vương cư nhiên dịu dàng săn sóc một nữ nhân như vậy thật sự là chuyện lạ trong thiên hạ.

Đương nhiên, chuyện này bị đồn đại rất khó nghe. Những người trên giang hồ nghe được đều nói Đoạn Tiêu và Thanh Thanh quan hệ ngay trước mặt mọi người.

Nhưng lời đồn cũng chỉ là lời đồn, hơi đâu mà để ý.

*Lý Thanh Chiếu : hiệu Dị An cư sĩ, nữ tác gia chuyên sáng tác thi từ nổi tiếng thời nhà Tống. Theo đánh giá của nhà văn Lâm Ngữ Đường, thì bà là nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa.

**** Diễm Giáng Thần Kỳ 1**

Lặng lẽ phòng khuê

Ruột mềm một

thốn sâu chan chứa

Tiếc xuân xuân lỡ

Mưa giục hoa đua nở

Tựa khắp lan can

Man mác tình mong nhớ

Người đâu tá?

Trời liền cây cỏ

Mỏi mắt ngó đường về

***** Trương Tiến Từ.**

Há chẳng thấy:

Nước sông Hoàng từ trời tuôn xuống

Chảy nhanh ra biển, chẳng quay về,

Lại chẳng thấy:

Thềm cao gương soi râu tóc bạc

Sớm như tơ xanh, chiều tựa tuyết?

Đời người đắc ý hãy vui tràn,

Chớ để bình vàng sông bóng nguyệt!

Trời sinh thân ta, hân có dùng,

Nghìn vàng tiêu hết rồi lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19: Công Tôn tiên sinh.

edit : Jun

Từ sau khi Thanh Thanh chiếm lấy Đoạn Tiêu ở tiệc tuyển phi, người trong thiên hạ đều nói Đoạn Tiêu là sở hữu của nàng. Hai người họ là một đôi, bất cứ ai đều không có cơ hội xen vào giữa.

Con dâu xấu thủy chung cũng phải gặp cha mẹ chồng, cha chồng của nàng n năm trước đã chết, mẹ chồng không biết chạy đến nơi nào thế nên Thanh Thanh tự nhiên không có cha mẹ chồng để bái kiến. Theo như lời Đoạn Tiêu nói, thì Công Tôn tiên sinh đối với hắn vừa là ân sư vừa là cha mẹ, Thanh Thanh tương lai là Đoạn phu nhân, đương nhiên phải có nghĩa vụ đi bái kiến lão.

Tuy rằng Công Tôn tiên sinh luôn cho mình là hạ nhân, không phải là sư phó, nhưng Đoạn Tiêu vẫn mang Thanh Thanh đến thỉnh an.

Sau khi chiến thắng trong hội tuyển phi, Thanh Thanh trực tiếp đến ở trong tẩm cung của Đoạn Tiêu. Đương nhiên, Thanh Thanh chỉ ở trong tẩm cung, còn hai người bọn họ trong lúc đó vẫn bảo trì trong sạch.

Một buổi sáng sớm, Thanh Thanh vốn đang cùng Chu Công ước hội, hay nói cách khác là ngủ nướng thì bị Đoạn Tiêu bắt dậy trang điểm, sau đó bị kéo đến nơi ở của Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh ở một nơi có vẻ yên tĩnh, Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu đi vào trong tiểu viện, chỉ thấy lão đang mặc một cái áo bào màu trắng rộng thùng thình, chậm rãi rèn luyện võ, không đứng, là đang tập thể dục. Động tác kia tuyệt đối là động tác thể dục, chỉ có điều không đẹp mắt bằng những động tác ở hiện đại.

"Ông ấy đang làm cái gì?" Thanh Thanh không dám chắc có phải đang tập thể dục hay không.

"Cường thân kiện thể." Tạm thời không có tên.

"Thiếp xem thì giống như đang tập thể dục theo đài."

Thanh Thanh nghĩ thầm:

"Có lẽ gọi là Hoa Đà ngũ cảm diễn."

Thủy tổ của thể thao là Hoa Đà, nàng hắn là không có nhớ nhầm, thầy giáo lịch sử đã giảng như vậy mà.

"Tiên sinh, ta mang Thanh Thanh đến bái kiến ông." Ý tứ đã quá rõ ràng, cho dù lão có vừa lòng hay không thì hắn đều muốn lấy nàng.

Công Tôn tiên sinh không dừng lại động tác, chỉ nói một câu:

"Chờ một lát." Lúc mà lão tập thể hình bất cứ ai cũng không thể quấy rầy.

Thanh Thanh cười gượng:

"Công Tôn tiên sinh, người khỏe a."

"Thanh Thanh cô nương mời ngồi, trăm lần dừng để cho thân thể mệt mỏi." Khoé miệng Công Tôn tiên sinh hiện lên một tia mỉm cười, làm cho người ta không rõ lão đang suy nghĩ cái gì.

"Tiên sinh, người cứ nói đùa, mới sáng sớm a, như thế nào lại mệt."

Chẳng nhẽ Công Tôn tiên sinh không hài lòng về nàng nên mới có ý làm khó.

Công Tôn tiên sinh liếc nhìn Thanh Thanh một cái:

"Thanh Thanh cô nương, người nên khoan dung a, đứa nhỏ A Tiêu này từ khi còn bé đã có lòng chiếm hữu rất mạnh, hẳn nhất định làm người một muốn chết rồi. Ta biết tình cảm của hai người rất tốt, nhưng cũng đừng nóng quá. Còn nếu thích thì xin mời chọn mùa đông."

Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu sau mới hiểu được lão đang nói cái gì.

Mặt Thanh Thanh bỗng dựng đũa lên:

"Công Tôn tiên sinh, người nói cái gì vậy?" Tuổi đã một bó to mà còn thích nói bậy.

"Tuy rằng người che mặt nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy mấy dấu xanh tím. Mấy người trẻ tuổi các người thật đúng là không biết kiềm chế." Công Tôn tiên sinh hơi nghiêng đầu, trong mắt tràn ngập ý cười, liếc mắt nhìn Thanh Thanh một cái.

Đoạn Tiêu đứng chắn trước mặt Thanh Thanh, lườm lão một cái:

"Tiên sinh, đừng nói lung tung." Bọn họ đêm qua cái gì cũng chưa có làm.

Công Tôn tiên sinh bắt đầu đi lác đác:

"Cưới vợ xong liền quên ngay lão già này, các người nha, mau sinh cho ta một đứa cháu. Các người muốn thế nào thì làm như thế đi, chỉ cần sinh cho ta một đứa cháu là tốt rồi."

Theo tình hình phát triển hiện nay thì không bao lâu nữa lão nhất định sẽ được ôm cháu, xem ra tuyển phi cho A Tiêu quả nhiên là một việc làm đúng đắn!

"Công Tôn tiên sinh, chúng ta vẫn còn trong sạch." Thanh Thanh cúi đầu, quả nhiên trên cổ lộ ra một vết màu xanh tím, nhưng đó là do hôn môi làm ra, căn bản bọn họ không có phát sinh chuyện gì mờ ám. Cho dù là có cũng là chuyện trước kia.

Công Tôn tiên sinh mỉm cười, nói với về trêu chọc:

"Đúng vậy, thực trong sạch, sau khi sinh con xong các người vẫn như cũ trong sạch."

Đoạn Tiêu bắt đầu đi:

"Tiên sinh, ông đừng làm Thanh Thanh sợ." Nhìn lão bình thường có vẻ rất nghiêm trang nhưng kỳ thực lại như một đứa nhỏ.

"Mới sáng sớm hai người cùng đến, bộ không phải hôm qua ở chung một chỗ hay sao?" Công Tôn tiên sinh cười càng sâu, trong đó còn mang theo vẻ trêu chọc.

"Thanh Thanh ở tại tâm cung của chàng, nhưng là ở tại Thiên Điện."

Vì không muốn Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói bậy, Thanh Thanh đành phải đem sự thật nói ra.

"Tốt lắm, không đùa với các người nữa. Mới sáng sớm, không ở trên giường chế tạo cháu cho ta, đến nơi này làm gì?" Đây mà kêu là không đùa bọn họ nữa?

Đối với lời trêu chọc của lão, Đoạn Tiêu chỉ có thể làm bộ không nghe. Hắn bắt đầu đi liếc Thanh Thanh một cái, tay để lên thắt lưng của nàng.

"Ta có ý mang Thanh Thanh đến bái kiến ông."

"Đến bái kiến ta? Không cần dâng trà. Về sau hãy đến đi, thuận tiện mang theo một đứa cháu." Công Tôn tiên sinh sao lại không rõ ý đồ của Đoạn Tiêu và Thanh Thanh, nhưng vì lão luôn coi mình là hạ nhân chứ không phải là sư phó của Đoạn Tiêu.

(ông này giởn dai thiệt nha, gừm càng già càng cay mà!)

Đoạn Tiêu dờ khóc dờ cười:

"Tiên sinh, ông rất muốn ôm cháu sao?"

"Ta đã muốn mười mấy năm nay, đáng tiếc Vương công vụ bận rộn, không có thời gian rảnh để cưới vợ. Ta ngàn chọn vạn tuyển cũng chỉ muốn tìm cho người một thể tử. Các người không mau chóng sanh cháu cho ta có phải muốn để ta thất vọng hay sao?" Công Tôn tiên sinh nói xong cố ý không nể mặt.

Công Tôn tiên sinh càng nói càng xa chủ đề, Thanh Thanh buộc phải trực tiếp nói vào vấn đề chính:

"Công Tôn tiên sinh, tiểu nữ gọi là Vân Thanh Thanh, năm nay 19 tuổi. Về sau chính là thể tử của Đoạn lang, là con dâu của Công Tôn tiên sinh, xin tiên sinh dạy bảo nhiều hơn."

"Chuyện của người trẻ tuổi các ngươi lão không xem vào, lão phu chỉ là quản gia của Minh Cung, chỉ cần Vương vừa ý là tốt rồi."

Công Tôn tiên sinh dừng một chút:

"Thanh Thanh cô nương, ngươi có biết tại sao trong số các thiên kim tiểu thư đó lão phu lại chăm ngươi đầu tiên không?" Lão phu hồi ý cười, liếc mắt nhìn Thanh Thanh một cái.

"Không biết." Nàng khẽ lắc đầu.

Công Tôn tiên sinh để hai tay sau lưng, đi đến trước mặt Thanh Thanh:

"Bởi vì ngươi là người không được yêu thương nhất trong số danh môn tiểu thư của giang hồ."

"Ý tứ của Công Tôn tiên sinh Thanh Thanh hiểu được." Nàng thực thông minh, chỉ một câu thôi đã hiểu được dụng ý của lão.

"Hiểu được là tốt rồi, Thanh Thanh cô nương, ngươi là Đoạn phu nhân, không phải Vân cô nương."

"Không, tiểu nữ vẫn như cũ là Vân cô nương."

Nàng đương nhiên hiểu được ý tứ của Công Tôn tiên sinh. Đoạn lang có ý muốn thống nhất giang hồ, nếu chọn một nữ tử được người nhà yêu chiều chỉ sợ ảnh hưởng đến quyết tâm của hắn, cũng có khả năng trở thành gian tế. Chọn một nữ tử không có tiếng tăm gì thì lại không xứng với thân phận Minh Vương.

"Thanh Thanh cô nương nói vậy là có ý tứ gì?" Chẳng nhẽ nàng ta không hiểu ý của lão?

"Tiểu nữ không phải Vân đại tiểu thư mà là Vân tứ tiểu thư. Vô Tranh sơn trang Vân tứ tiểu thư." Người trong giang hồ những năm gần đây đã sớm xem Vô Tranh sơn trang là hắc đạo đệ nhất thế gia. Theo quan niệm của bọn họ, chỉ cần dính đến Vô Tranh sơn trang thì không có một ai là người tốt. Nàng là Tứ tiểu thư của hắc đạo đệ nhất thế gia, quả thực rất hợp với Đoạn Tiêu.

Công Tôn tiên sinh bị lời nói của Thanh Thanh làm ngẩn người, một lúc lâu sau mới phản ứng lại:

"Ngươi có ý gì?"

"Tiểu nữ cùng Vân gia sớm đã không còn quan hệ, tiểu nữ là người của Vô Tranh sơn trang. Tin tức của Minh Cung tình thông, Công Tôn tiên sinh không ra khỏi cửa làm sao biết được chuyện trên giang hồ. Chẳng nhẽ người không biết gần đây xuất hiện một vị Vân tứ tiểu thư sao? Đó chính là tiểu nữ."

"Ngươi chính là Vân tứ?"

Công Tôn tiên sinh cười ha ha:

"Vô Tranh sơn trang lại nhiều thêm một vị thiên hạ đệ nhất nữa. Ta vẫn tò mò, một kẻ cổ hủ như Vân Liệt làm sao có thể dạy dỗ được một nữ tử tiêu sái dũng cảm như thế, hoá ra ngươi là người của Vô Tranh sơn trang."

Minh Cung tiểu công chúa, Vô Tranh sơn trang Đại tiểu thư tính tình linh cổ quái, cùng Thanh Thanh không khác nhau là mấy. Không hổ là tỷ muội, hào sảng như nhau.

"Nói thật tiểu nữ cũng không muốn nhận mình là người của Lưu Thủy sơn trang."

Thanh Thanh nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. 'Người nhà' của nàng không cần nàng, nàng để ý bọn họ làm cái gì?

"Ngươi là Vân Tứ tiểu thư, lão phu không thể không kinh ngạc."

Công Tôn tiên sinh làm bộ ho khan vài tiếng:

"Mau chóng sinh cháu cho ta đi."

Đều là hắc đạo, hơn nữa còn là muội muội của tiểu công chúa, tuyệt đối không có khả năng là gian tế, lão đã có thể hoàn toàn yên tâm.

"Công Tôn tiên sinh, người ngoài đồn người rất nghiêm túc, hoá ra người rất hiền lành a. Tiểu nữ còn tưởng người rất khó hầu hạ, hiện tại cuối cùng cũng yên tâm." Nếu nói Công Tôn tiên sinh thích đùa giỡn thì cơ bản không có người nào tin tưởng.

"Nha đầu ngươi rất biết làm người ta vui lòng a." Công Tôn tiên sinh đối với Thanh Thanh càng thêm hài lòng.

Công Tôn tiên sinh hài lòng với Thanh Thanh đã nằm trong dự liệu của Đoạn Tiêu. Với tính tình của Thanh Thanh rất khó làm cho người ta thấy chán ghét. Ở bên cạnh quan sát nửa ngày, hắn rốt cuộc đã có cơ hội xen vào giữa bọn họ:

"Tiên sinh, ông đã hài lòng thì bao giờ định lấy nàng vào cửa." Đây mới là điều hắn q

uan tâm nhất. Hắn yêu Thanh Thanh, nhất định phải để cho nàng danh chính ngôn thuận gả cho hắn.

"Chỉ cần Vương nguyên ý, lúc nào cũng được." Lấy năng lực của Minh Cung chuẩn bị một hôn lễ là cực kỳ đơn giản.

Nàng sắp trở thành thê tử của Đoạn lang, có phải là đang nằm mơ không? Đoạn lang thật sự muốn kết hôn với nàng, trời ạ, đây chính là mong ước từ lâu của nàng. Đến lúc giấc mộng sắp thành hiện thực nàng vẫn như cũ không thể tin nổi. Nàng muốn kết hôn, phải làm thê tử của Đoạn lang, nàng nhất định phải làm một tân nương hoàn mỹ nhất. Việc đầu tiên phải làm đương nhiên là giải đi chất độc trên người.

"Đoạn lang, chàng còn chưa gặp người nhà của thiếp."

"Nàng nói vợ chồng Văn Liệt?" Sắc mặt Đoạn Tiêu khê biến.

"Hôn sự của thiếp do Đại tỷ làm chủ." Nếu để cho Bạch Mạn Điệp làm chủ, nàng ta ước gì có thể trực tiếp đem Thanh Thanh đóng gói đưa lên giường của Đoạn Tiêu.

Đề tiểu Điệp làm chủ? Tốt lắm, Thanh Thanh tuyệt đối trốn không thoát đâu. Hắn mỉm cười:

"Ta cùng nàng về Vô Tranh sơn trang."

"Đoạn lang, chàng thật tốt." Đoạn lang nhìn thấy nàng khôi phục dung mạo nhất định sẽ rất cao hứng. Nếu không có Công Tôn tiên sinh ở đây nàng đã nhảy vào trong lòng của hắn.

Đoạn Tiêu yêu chiều vuốt vuốt tóc của nàng:

"Ngày mai sẽ đi." Hắn không quan tâm đến dung mạo của Thanh Thanh, nhưng lại hy vọng nàng có thể hồi phục. Bởi vì dung mạo này mà Thanh Thanh có chút tự ti, hắn chỉ mong nàng được vui vẻ.

"Chàng thật tốt." Thanh Thanh kích động ôm lấy Đoạn Tiêu hôn một cái.

"Hai người các ngươi nha, đừng có ân ái trước mặt lão già ta." Thật khó coi!

"Quên đi, nể mặt đứa cháu sắp ra đời, lão coi như không nhìn thấy gì cả."

"Tin tức a..." Một buổi sáng sớm, nha hoàn Lưu Ly của Đại tiểu thư Bạch Mạn Điệp cầm một phong thư do bồ câu đưa đến, hộc tốc chạy vào đại sảnh.

Giờ này vừa ăn xong điểm tâm, Bạch Mạn Điệp cùng Diệp Lăng Tương đang ở trong đại sảnh uống trà.

Bạch đại tiểu thư lỗ mãng thất thường bị Lưu Ly làm cho giật mình, chén trà đang cầm trong tay bị nghiêng đi, nếu nàng không có võ công thì chắc giờ này bàn tay đã bị bỏng.

Bạch Mạn Điệp rung mình, mắng phủ đầu Lưu Ly:

"Nha đầu chết tiệt kia, ngươi làm cái gì vậy?" Nàng đã liễu lĩnh, Lưu Ly so với nàng còn liễu lĩnh hơn.

"Lưu Ly, ngươi muốn mưu sát Nhị tiểu thư ta cũng đừng có hù dọa như thế!" Diệp Lăng Tương cũng trừng mắt nhìn nàng.

"Trước hết cứ nghe ta nói đã." Lưu Ly thờ dõc:

"Vài ngày trước Đại tiểu thư mời Minh Vương đến uống rượu mừng ngày đầy tháng của tiểu thiếu gia, để cho hắn mang theo lễ vật đến tặng cho tiểu thiếu gia, nào là thần binh lợi khí, võ công bí tịch gì gì đó..."

Bạch Mạn Điệp trầm mặt xuống:

"Nha đầu chết tiệt kia, ngươi nói những lời vô nghĩa đó làm gì, nói chuyện chính đi." Thư gửi cho Đoạn Tiêu là do nàng viết, bất quá cũng chỉ là nói giỡn mà thôi. Theo như lời mà Lưu Ly nói thì Bạch Mạn Điệp nàng dường như là kẻ rất tham tiền.

"Minh Vương nói hắn nhất định sẽ đến." Lưu Ly nói một câu rồi dừng lại.

"Sau đó thì sao?" Hắn đến ư? Đúng là kỳ lạ!

"Hắn không phải đang bận tuyển phi hay sao? Như thế nào sẽ đến?"

"Khụ, hắn nói, hắn sẽ mang theo lễ vật." Lại tiếp tục dừng.

"Tiếp theo." Bạch Mạn Điệp thực không kiên nhẫn "Tiếp tục dài dòng ta dùng một cái tát đánh chết ngươi!"

Luru Ly lùi lại vài bước, nhanh chóng nói ra:

"Hắn tới cầu thân."

"Cầu hôn??" Hai người cùng đồng thanh.

Bạch Mạn Điệp cùng Diệp Lăng Tương đưa mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời:

"Cầu hôn cho ai?"

"Chính hắn." Luru Ly nghiêm túc trả lời, đối lại là hai ánh mắt xem thường.

Bạch Mạn Điệp liếc mắt nhìn nàng một cái:

"Vô nghĩa, ta đương nhiên biết điều đó. Ta hỏi ngươi, hắn muốn kết hôn với ai?" Nàng đã là đứa ngốc, Luru Ly so với nàng còn ngốc hơn!

"Nhìn ngươi rất cao hứng, sẽ không phải là ngươi chứ?"

Diệp Lăng Tương ngửa mặt lên trời thờ dài:

"Nếu Đoạn đại ca nhìn trúng ngươi thì hắn thực sự là kẻ mù."

Luru Ly nhăn mặt nhăn mũi:

"Nhị tiểu thư, đừng làm tổn thương ta có được hay không?" Luru Ly nàng trừ bỏ có hơi ngu ngốc một tí thì những phương diện khác quả thực không tồi. Thiên Cơ Các Bạch Hồ đường chủ gần đây còn đang theo đuổi nàng mà.

Đầu óc của Bạch Mạn Điệp so với Diệp Lăng Tương thì tốt hơn một chút, nàng nói với vẻ hồ nghi:

"Hắn sẽ không cầu hôn Vân tứ muội đó chứ?"

Lúc trước Vân Thanh Thanh không từ mà biệt, còn đem dung mạo hủy đi, trải qua một hồi nghiên cứu, bọn họ đã xác định được nàng đến Minh Cung tham gia đại hội tuyển phi. Về phần tại sao nàng muốn đi thì không có ai biết, Bạch Mạn Điệp cũng không có ý muốn can thiệp chuyện riêng tư của nàng nên không đem thân phận của nàng nói cho Đoạn Tiêu.

Sau một lúc, nàng hưng phấn cười một cách kiêu ngạo:

"Ha ha, Đoạn đại ca biến thành tứ muội phu...Bạch Mạn Điệp ta vẫn là lão đại."

Bạch Mạn Điệp tươi cười quả thực khiến cho người ta khinh thường, Luru Ly 'hào tâm' nhắc nhở:

"Đại tiểu thư, còn cười nữa mặt của người sẽ bị rút gân."

"Ngươi đi chết đi, ta đi xem Nhị nhi, đi tìm Bạch Hồ đường chủ của ngươi đi, mau chóng gả ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Bí mật tiết lộ.

Edit: Jun

Các cô nương tham gia tiệc tuyển phi lục tục ra về, chỉ có Thanh Thanh cùng Thiên Thủy tạm thời lưu lại. Bởi vì Đoạn Tiêu không thể lập tức rời Minh Cung nên Thanh Thanh đành phải chờ hắn. Nàng chờ, Mộ Dung Thiên Thủy tự nhiên cũng muốn chờ.

Thời điểm các vị cô nương rời đi, ai nấy đều dùng ánh mắt ai oán nhìn Thanh Thanh. Giống như Thanh Thanh là cường đạo đã đoạt đi tài vật của các nàng vậy.

Các cô nương ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đều rất hâm mộ Thanh Thanh có được Đoạn Tiêu. Nhất là hai tỷ muội họ Vân kia, trông mắt trừng đến độ sắp rớt xuống tới nơi. Nhưng cho dù trông mắt có rớt xuống cũng vô dụng, Đoạn Tiêu đã thuộc quyền sở hữu của Thanh Thanh, các nàng chỉ có thể nhìn chứ không thể động vào.

Lên đênh trên biển vài ngày, rốt cuộc đã nhìn thấy đất liền. Ở trên đảo nhỏ sinh hoạt hơn mười ngày, đột nhiên nhìn thấy đất liền quả thực có chút thích

ứng không nổi.

Thanh Thanh vốn định ngay lập tức trở về Vô Tranh sơn trang, Đoạn Tiêu lại lo lắng cho thân thể của nàng, quyết định trước tiên nên nghỉ ngơi vài ngày. Nàng không bị say tàu nhưng hẳn biết nàng thực sự không quen. Mấy ngày nay ở trên thuyền Thanh Thanh quả thực ăn rất ít, thoát nhìn đã có vẻ gầy đi một chút.

Đoạn Tiêu mang theo Âm Dạ cùng Ảnh Tử đồng hành, chủ yếu là để cho họ bảo hộ Thanh Thanh. Thanh danh của hắn ở trên giang hồ là dạng gì hắn tự nhiên hiểu rõ, cũng biết những kẻ muốn đổi phò hắn nhiều không đếm được. Nay Thanh Thanh đã trở thành hôn thê của hắn, mấy tên tiểu nhân vô sỉ không có đạo đức kia rất có khả năng sẽ nhắm vào nàng. Võ công của hắn mặc dù rất cao nhưng cũng có lúc sơ sẩy.

Một đám người bọn họ ai nấy đều là tuấn nam mỹ nữ, còn có hai vị lạnh như băng đi theo sau, thế nên phi thường thu hút sự chú ý của người khác. Đi trên đường cái, có rất nhiều người dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ.

Thanh Thanh quả thực đã mệt mỏi, đối với việc đi dạo phố đã không còn bao nhiêu hứng thú. Nàng ôm lấy cánh tay Đoạn Tiêu, tựa vào trên người hắn. Ngồi thuyền vài ngày mệt mỏi quá a. Nhược nhi cùng Thiên Thủy thì khác, hứng chí bùng bùng chạy loạn khắp nơi.

"Thanh Thanh, người xem!" Nhược nhi cùng Thiên Thủy đứng trước một sạp bán mặt nạ, mỗi người cầm lấy một cái gắn vào trên mặt, hướng về phía Thanh Thanh nhăn mặt.

"Tiểu thư, Nhược nhi xinh đẹp không?" Trên mặt Nhược nhi đeo một cái mặt nạ hình mỹ nữ.

Thanh Thanh vô lực liếc mắt nhìn nàng một cái:

"Khó coi muốn chết!" Mặt nạ chính là mặt nạ, cho dù có là mặt nạ xinh đẹp như thế nào cũng không thể biến người ta thành mỹ nữ.

"A." Nhược nhi buông mặt nạ, thất vọng nhăn mặt nhăn mũi.

"Thanh Thanh, đến đây, người cũng chọn một cái đi." Thiên Thủy buông mặt nạ hướng nàng ngoắc tay "Đến a."

Hai mắt Thanh Thanh vừa đảo:

"Ấu trĩ!" Nàng quả thực đã mệt mỏi. Nếu là bình thường, nàng tuyệt đối sẽ chạy qua đó góp vui.

Đoạn Tiêu cảm nhận được sự khác thường của Thanh Thanh, đưa tay xoa trán của nàng.

"Không thoải mái sao?"

"Không có a, chỉ là không quen ngồi thuyền."

Ở hiện đại nhiều năm như vậy nhưng cho tới bây giờ nàng cũng chưa ngồi thuyền.

Hoàn hảo, không có sốt!

"Đi chơi một lúc nàng sẽ cảm thấy thoải mái."

Hắn biết rõ tính tình của nàng, hiện tại thì nói mặt nạ ấu trĩ, nhưng chờ đến lúc tinh thần tốt lên, nàng nhất định sẽ thích thú.

"Chàng đi theo người ta a."

Thanh Thanh chu mỏ hờn dỗi:

"Chàng không đi thiếp cũng không đi." Nàng nhìn thấy bạn bè của mình cùng bạn trai đi dạo phố đều là như vậy a. Nàng chưa từng trải qua chuyện yêu đương, Đoạn Tiêu là mối tình đầu của nàng nên càng hy vọng được ở bên cạnh hắn, tìm cảm giác được yêu thương.

"Đi thôi." Hắn cẩn thận đỡ lấy nàng, đi đến trước sạp bán mặt nạ.

Thanh Thanh cười hi hi cầm lấy một cái mặt nạ hình ác quỷ đưa cho Đoạn Tiêu:

"Này cho chàng." Còn bản thân hứng chí bùng bùng tiếp tục chọn cho mình.

Đoạn Tiêu bật cười:

"Ta là ác quỷ?" Hắn đẹp trai như vậy nhìn thế nào cũng không giống ác quỷ.

Thanh Thanh cầm một cái mặt nạ nữ quỷ gắn vào trên mặt, gương nanh múa vuốt đến trước mặt Đoạn Tiêu.

"Thiếp chính là nữ quỷ."

Đoạn Tiêu bắt lấy mặt nạ của nàng, đổi lại một cái mặt nạ đáng yêu hình con thỏ.

"Nàng thích hợp với cái này." Nàng chỉ hợp làm con thỏ, không hợp làm ác quỷ.

"Không cần, thiếp muốn làm nữ quỷ. Chàng là ác quỷ, thiếp là nữ quỷ, cả hai chúng ta đều là quỷ." Thanh Thanh giống như con mèo hoang nhỏ, giành lấy mặt nạ trong tay Đoạn Tiêu.

Ám Dạ đứng ở đằng xa nhìn thấy hết thấy mọi việc, hẩn quay qua Ảnh Từ bĩu môi:

"Ác quỷ nữ quỷ, trời sinh một đôi."

Ảnh Từ lườm hẩn một cái:

"Chắc gì a, ác quỷ cùng nữ quỷ cũng có thể là..." Nàng lâm vào thế khó, không biết nên làm như thế nào.

"Ảnh Từ, ngươi thâm yêu Vương sao?" Khoé miệng Ám Dạ hiện ra một chút mỉm cười, quay qua trêu chọc Ảnh Từ.

Ảnh Từ lườm hẩn:

"Nói linh tinh." Làm việc cùng nhau nhiều năm như vậy mà một chút ăn ý cũng không có.

"Ngươi không phải không thích Thanh Thanh cô nương sao? Nàng thân thi

ện hiền hoà, làm Vương phi có gì không tốt?"

Ám Dạ cười rất bí hiểm:

"Chẳng nhẽ ngươi đang ghen tị."

"Ngươi..." Ảnh Từ bị hẩn làm á khẩu không trả lời được. Nàng không thèm để ý đến hẩn nữa. Trước lúc quay đi, Ảnh Từ hung hăng đá Ám Dạ một cước.

"Ngươi đi chết đi!"

Ám Dạ hừ một tiếng:

"Cứu mạng a, có người muốn mưu sát!"

Ảnh Từ liếc nhìn hẩn, thần sắc thêm phức tạp. Nàng do dự, cuối cùng có nên đem chân tướng sự việc này nói ra hay không?

Ảnh Từ vừa định mở miệng thì Ám Dạ đột nhiên nhú mày, hạ giọng nói:

"Ảnh Từ, có người đang nhìn chăm chăm vào chúng ta."

"Ta không biết." Nàng tựa hồ không cảm nhận được.

"Tin ta đi, đối phương là một cao thủ, cẩn thận." Vương đang chơi đùa vui vẻ nên tính cảnh giác thấp đi rất nhiều, Thanh Thanh cô nương phải trông cậy vào sự bảo hộ của bọn họ.

"Đã biết." Hai người rất ăn ý bước đi, phân biệt đứng ở bên cạnh Đoạn Tiêu và Thanh Thanh.

Hai vị hộ pháp đi theo Đoạn Tiêu đã mười mấy năm, thói quen của hai người bọn họ hẩn nắm rõ như lòng bàn tay. Thời điểm hai người bọn họ không đứng song song mà đứng ở vị trí có thể tiếp ứng cho nhau, tuyệt đối là có chuyện bất thường. Hẩn buông mặt nạ, kéo tay Thanh Thanh:

"Đi." Hẩn vẫn như cũ tươi cười, trên mặt không có chút gì khác thường.

"Làm gì vậy?" Thanh Thanh trong tay còn cầm hai cái mặt nạ, đột nhiên bị Đoạn Tiêu kéo đi, nàng nhin không được bất mãn nói thầm

"Đang êm đẹp, đi làm gì?"

Đoạn Tiêu sợ nàng lo lắng nên không trả lời trực tiếp, kéo nàng đến gần mình, dịu dàng nói:

"Nơi này rỗng rần hỗn loạn, cẩn thận một chút."

Thanh Thanh hơi dẩu miệng:

"Nhược nhi, trả tiền a." Trong tay nàng cầm mặt nạ không buông, cũng không kịp trả tiền. Vãn Thanh Thanh nàng không phải là kẻ trộm, việc lấy không đồ của người khác nàng làm không được.

Mộ Dung Thiên Thủy là người tập võ, lập tức nhận thấy vẻ khác thường của Đoạn Tiêu và hai vị hộ pháp, nàng tuy tiện bỏ lại một thỏi bạc, lôi kéo Nhục nhi đuổi theo bọn họ.

Thiên Thủy nói thầm trong bụng:

"Làm cái gì, chỉ lo cho bản thân, quên mất ta cùng Nhục nhi."

Ba vị cao thủ đều theo sát bên người Thanh Thanh, đem nàng cùng Nhục nhi vút qua một bên. Xem các nàng như không khí cũng chịu thôi, còn không thèm nhắc nhở các nàng có nguy hiểm, ba người kia thật sự rất đáng giận!

Mộ Dung Thiên Thủy vừa nói xong, một bàn tay đã đề lên trên bả vai của nàng. Xuất phát là người luyện võ, có phản ứng là chuyện rất bình thường, Thiên Thủy quay đầu lại, đưa tay tung ra một chưởng. Đối phương sau khi tránh được chưởng phong của nàng cũng không có đánh lại.

"Thiên Thủy, ta là đại ca."

Mộ Dung Thiên Thủy lập tức thu chiêu, trừng lớn mắt nhìn cái tên vừa đánh lên nàng:

"Đại ca?" Đúng vậy, hẳn đúng là Mộ Dung Thiên Lý.

"Mộ Dung công tử?" Nhục nhi ở một bên cũng trừng lớn mắt.

Thiên Thủy chớp chớp mắt, nghi hoặc nói:

"Đại ca, huynh tại sao lại ở chỗ này?"

Mộ Dung Thiên Lý trừng mắt liếc nàng một cái:

"Ta tới đón muội. Các cô nương khác bảy ngày trước đã đi ra, muội vì sao lại chậm trễ như vậy?" Từ bảy ngày trước, đã có rất nhiều cô nương lên bờ.

"Bởi vì muội đi cùng Minh Vương điện hạ."

Mộ Dung Thiên Thủy đắc ý dào dạt:

"Thuyền mà muội đi là thuyền chuyên dụng của Minh Vương nha. Còn có hai đại hộ pháp tự mình hộ tống."

Kỳ thật nàng hiểu rất rõ, chẳng qua là bản thân ăn theo Thanh Thanh mà thôi, người hai đại hộ pháp hộ tống là Thanh Thanh, không phải là nàng.

Bí mật khó giữ nếu để nhiều người biết, chuyện của Thanh Thanh cùng Minh Vương sớm đã lan truyền một cách ồn ào, chỉ cần là người có lỗ tai thì đều nghe thấy hết. Hẳn tự nhiên cũng nghe được tin đồn kia. Lúc mới nghe được, hẳn cảm thấy bản thân tan nát cõi lòng. Thanh Thanh mà hắn yêu cứ nhiên nằm trong vòng tay người khác. Trải qua vài ngày tự nhủ, hắn tạm thời đem chuyện thương tâm này quăng ra khỏi đầu.

Hắn từng nghĩ mình có thể thần nhiên đối mặt. Nhưng khi nhìn thấy Thanh Thanh cùng một nam tử xa lạ ở cùng một chỗ, trái tim lần nữa lại bị xé rách. Theo như hắn phỏng đoán, nam tử xa lạ ở cùng một chỗ với Thanh Thanh chính là Minh Vương trong truyền thuyết. Mà hắc y nam nữ ở phía sau bọn họ chính là Minh Vương tả hữu hộ pháp.

"Hộ tống muội sao?" Hắn cố nén đau lòng, tận lực làm cho ngữ khí của mình nghe có vẻ bình thản. Thời điểm Thanh Thanh ở cùng với hắn, nàng vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định, ngay cả bàn tay của nàng đều không có đụng qua. Trong khi nàng và Minh Vương hiện giờ lại vô cùng thân thiết giống như vợ chồng. Hắn rất ghen tị, là hắn quên biết nàng trước, vì sao nàng lại không thương hắn?

"Là Thanh Thanh." Nói dối bị vạch trần, Thiên Thủy đành phải ngoan ngoãn thừa nhận.

"Chuyện của Thanh Thanh cùng Minh Vương đã lan truyền một cách rộng rãi, ta đều biết hết." Trong giọng nói của Mộ Dung Thiên Lý không giấu được vẻ cô đơn.

Mộ Dung Thiên Thủy cũng giống như Thanh Thanh phản ứng chậm chạp, cho đến khi nghe ra manh mối trong lời nói của Mộ Dung Thiên Lý mới nhớ tới việc đại ca của mình cũng thầm yêu Thanh Thanh. Nàng bối rối giải thích:

"Ách, đại ca à, kỳ thật..." Kỳ thật bây giờ có nói cái gì cũng đều là vô bổ.

Mộ Dung Thiên Lý miễn cưỡng cười vui:

"Không có việc gì, Vân Tĩnh đã nói cho ta biết, Thanh Thanh cho tới bây giờ vốn chưa từng thích ta. Lúc trước nàng sợ dĩ nguyện ý gả cho ta, là bởi vì có nguyên nhân đặc biệt." Về phần là nguyên nhân gì thì hắn không hề biết.

"Đúng rồi, Vân Tĩnh đâu? Huynh tới đón muội, chắc cũng có người đến đón Thanh Thanh chứ?" Chuyện Thanh Thanh không được người nhà yêu thương nàng đã biết. Cho dù đến, cũng là đến đón Giang Nam song xu.

"Đương nhiên." Thời điểm Minh Cung đưa thiệp đến mời các vị tiểu thư danh môn khuê tú đã nói việc khi tiệc tuyển phi chấm dứt, Minh Cung chỉ tiếp không tiễn. Vì muốn bảo đảm an toàn cho nhóm mỹ nữ, trong nhà của các nàng đều đã phái người đến nơi đây tiếp đón.

"Người đâu?" Không phát hiện a.

"Nơi đó." Mộ Dung Thiên Lý chia chia chỗ Thanh Thanh đang đứng.

Thanh Thanh không thể tin được Vân Tĩnh cư nhiên sẽ xuất hiện ở nơi này, nhưng hán lại đột nhiên nhảy ra. Nàng bị Đoạn Tiêu 'kèm hai bên', đang trong lúc bất mãn thì Vân Tĩnh đột nhiên từ đâu nhảy ra chắn trước mặt bọn họ. Âm Dạ cùng Ảnh Tử không cần phân rõ địch ta lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, nhìn Vân Tĩnh đầy cảnh giác, tùy thời chuẩn bị xuất thủ. Mà Đoạn Tiêu ôm chặt lấy Thanh Thanh, để cho nàng càng thêm gắn sát vào mình.

"Người nào?" Ánh mắt Ảnh Tử lạnh như băng, giống mũi tên nhọn bắn về phía Vân Tĩnh.

Một nữ tử rất lãnh khốc, Vân Tĩnh thân nhiên liếc nàng một cái. Hán thu hồi tầm mắt quay sang nhìn Đoạn Tiêu, khẽ cười nói:

"Nói vậy vị này là Minh Vương." Truyền thuyết Minh Vương tuấn mỹ vô song, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Hán cố ý không nhìn Thanh Thanh, bộ dáng vô cùng thân thiết của nàng và Minh Vương là một sự đã kích quá lớn đối với hán. Tuy rằng hán đã sớm hết hy vọng với Thanh Thanh, nhưng thủy chung vẫn không có dũng khí thấy nàng cùng nam nhân khác thân thân mật mật.

Đoạn Tiêu cười khách khí:

"Vân gia Đại công tử." Đây là câu khẳng định, Đoạn Tiêu có thể khẳng định, vị thiếu niên xuất sắc trước mắt này chính là đại ca của Thanh Thanh.

"Minh Vương quả nhiên danh bất hư truyền."

Minh Vương ôm Thanh Thanh động tác nhanh đến cơ hồ thấy không rõ, bởi vậy có thể thấy được võ công của người này sâu không lường được.

"Vân đại công tử cũng vậy." Võ công của người này mặc dù kém hơn hán nhưng cũng coi như là một cao thủ hiếm có trong chốn võ lâm.

Trong nháy mắt, hai nam nhân sinh ra cảm giác khâm phục lẫn nhau.

"Nói vậy vị huynh đài này chính là Âm Dạ hộ pháp." Ánh mắt Vân Tĩnh đảo qua Ảnh Tử.

"Còn vị cô nương này hán là Ảnh Tử hộ pháp."

"Vân đại công tử." Âm Dạ cùng Ảnh Tử khẽ gật đầu, lãnh đạm đáp lễ, động tác hai người bọn họ giống nhau như đúc, không hề có chút khác biệt nào.

"Đại ca, huynh đã quên ta." Thanh Thanh rốt cục tìm được cơ hội xen miệng vào.

Vân Tĩnh nhìn Thanh Thanh mỉm cười:

"Thanh Thanh, muội có khỏe không?"

"Ta tốt lắm." Ly khai Vân gia, không tốt mới là lạ.

"Tiểu muội vô lễ, đã khiến Minh Vương phải gánh thêm rất nhiều phiền toái, xin Minh Vương lượng thứ." Vân Tĩnh nói xong, ánh mắt dừng ở trên cánh tay đang ôm Thanh Thanh của Đoạn Tiêu. Ý tứ của hán đã quá rõ ràng: Nàng là muội muội của ta, người đừng có ôm nàng.

Đoạn Tiêu cố ý không để tâm đến ý tứ trong câu nói của hán, ôm càng thêm chặt.

"Thanh Thanh là thê tử của, tại sao lại nói là phiền toái? Cho dù là phiền toái, ta cũng vui vẻ chấp nhận."

Thanh Thanh bất mãn nhếch cái miệng nhỏ nhắn, dùng sức đập Đoạn Tiêu một cước.

"Chàng mới là người phiền toái chứ." Vân Tử tiểu thư nàng khi nào thì biến thành phiền toái?

"Háo, là ta phiền toái." Thời điểm cùng nàng nói chuyện, ngữ khí cùng thần sắc của Đoạn Tiêu bất giác hiện lên một tia dịu dàng.

Nhìn một màn này, Vân Tĩnh quả thực rất khó chịu. Nhưng hán cố nén lại, làm bộ không nhìn thấy.

"Đại ca, huynh đến đây làm gì?" Cho tới bây giờ, nàng mới nhớ tới việc hỏi nguyên nhân tại sao hán lại có mặt ở đây.

"Đại ca đến đón muội về nhà." Giang Nam song xu có đủ năng lực tự bảo vệ mình, hán sớm dĩ xuất hiện ở nơi này, hoàn toàn là vì Thanh Thanh.

"Có Đoạn lang bảo hộ ta."

Thanh Thanh có chút chần chờ, cuối cùng cũng nói ra ý nghĩ của bản thân;

"Hon nữa, ta không nghĩ sẽ về nhà." Nàng có thể đối với những người khác trong Vân gia vô tình, nhưng không cách nào nhẫn tâm với Vân Tĩnh.

"Muội muốn đi đâu?" Vân Tĩnh ngẩn người, không nghĩ tới nàng sẽ nói ra những lời như vậy.

"Ta sắp là thê tử của Đoạn lang, đương nhiên phải ở cùng một chỗ với chàng." Nàng tạm thời không nghĩ sẽ cho hắn biết thân phận thực sự của nàng. Cái danh hiệu Vân tứ tiểu thư này quả thực rất chần động, không thể nói ra dễ dàng như vậy.

"Muội là Vân gia Đại tiểu thư, tự nhiên phải xuất giá một cách đường đường chính chính, như thế nào có thể không danh không phận ở chung với hắn."

Thanh Thanh chán ghét Vân gia, đây là điều hắn đã biết từ lâu. Vân gia thiếu nợ Thanh Thanh quá nhiều, hắn hy vọng có cơ hội bồi thường cho nàng.

"Không cần, chỉ cần chúng ta thật tâm yêu thương đối phương là tốt rồi, không cần

để ý ánh mắt của thế nhân." Thanh Thanh thái độ thực bình tĩnh.

Không thể thuyết phục Thanh Thanh, Vân Tĩnh đành phải quay sang thuyết phục Đoạn Tiêu:

"Minh Vương, Thanh Thanh là Lưu Thủy sơn trang Đại tiểu thư, ngài đã có lòng muốn lấy muội ấy, tự nhiên sẽ lấy một cách đường đường chính chính, có phải hay không?"

Nghe nói Minh Vương là một nam nhân kiêu ngạo, nhưng nếu hắn thật sự yêu thương Thanh Thanh thì chắc sẽ không để cho nàng chịu bất cứ sự ủy khuất nào.

"Đây là chuyện đương nhiên."

"Một khi đã như vậy, xin Minh Vương cứ theo nghi lễ truyền thống mà làm." Muốn tay không bắt cóc muội muội của hắn? Nằm mơ!

"Cần gì phiền phức như vậy? Cứ trực tiếp nói với bên ngoài là ta đã chết."

Nàng ước ao mình không có quan hệ gì với Vân gia. Thực ra nàng vốn không phải Vân đại tiểu thư chân chính, tự nhiên cùng Vân gia nảy sinh quan hệ, điều đầu tiên Thanh Thanh nghĩ đến chính là hai chữ phiền toái.

"Người mà ta lấy là Thanh Thanh, tất cả đều theo ý của nàng mà làm." Hắn còn lâu mới làm theo ý Vân Tĩnh.

Minh Vương và Thanh Thanh giống nhau ở một điểm là rất khó chơi. Hắn còn tưởng rằng Minh Vương có phong độ của một bậc chính nhân quân tử, ai mà biết hắn cũng xấu xa như vậy!

Vân Tĩnh bắt đầu đỡ:

"Thanh Thanh, cho dù muội nguyện ý theo không hắn như vậy thì ít ra cũng nên dẫn hắn về nhà báo kiến cha mẹ chứ?"

"Thanh Thanh không phải nữ tử tùy tiện, cho dù Minh Vương ngài không để ý thanh danh của bản thân thì cũng nên suy nghĩ cho nàng." Giọng nói của Mộ Dung Thiên Lý đột ngột chen vào giữa bọn họ.

"Mộ Dung đại ca?" Thanh Thanh kinh ngạc, xúc động đến mức suýt nữa thì té xỉu. Xong rồi, lần này thì xong rồi, tình địch gặp mặt. Ba nam nhân cùng yêu nàng đã đến đông đủ, kế tiếp chắc chắn sẽ có trò hay để xem.

"Không biết Mộ Dung bảo chủ cùng Thanh Thanh có quan hệ gì?" Nam nhân này đối với hắn thực không có thiện ý, nếu hắn đoán không nhầm, tên này hẳn là tình địch.

"Bằng hữu." Mộ Dung Thiên Lý thần nhiên liếc mắt nhìn Thanh Thanh một cái.

"A, chính là bằng hữu." Đoạn Tiêu cố ý nhấn mạnh hai chữ 'Chính là'.

"Làm sao?" Mộ Dung Thiên Lý nhìn Đoạn Tiêu với vẻ khiêu khích.

Hắn thừa nhận Minh Vương trong truyền thuyết thực sự rất xuất sắc, nam nhân như vậy quả xứng đôi với Thanh Thanh. Nhưng hắn chính là không cam lòng a, hắn vất vả lắm mới tìm được người mà mình thực lòng yêu thương, chẳng nhẽ cho qua chuyện dễ dàng như vậy sao.

"Bằng hữu của Thanh Thanh tự nhiên cũng là bằng hữu của ta." Đoạn Tiêu duy trì bộ dạng tao nhã, nhưng ánh mắt nhìn Mộ Dung Thiên Lý không ngừng biến đổi. Ánh mắt hai người ở trong không khí toé ra những tia lửa điện. Một người thần sắc bình thường, ánh mắt dịu dàng cùng đôi môi hơi mỉm cười. Một người sắc mặt khó coi, trong ánh mắt mang theo sát khí nồng đậm. Trải qua giao chiến, công lực của Mộ Dung Thiên Lý rõ ràng không đủ, khí thế cũng mất đi, bại trận một cách thảm hại.

Tình địch gặp mặt sẽ toé lửa, những lời này cho đến tận bây giờ bọn họ mới có thể được kiểm chứng. Nếu không phải hiện tại không thích hợp, hai

người họ rất khả năng sẽ xông vào đánh nhau.

Mất thấy hai người tùy lúc có khả năng đánh nhau, Thanh Thanh lên tiếng phá tan bầu không khí u ám này:

"Nơi này là đường cái, đừng có mắt to trừng mắt nhỏ."

Đoạn Tiêu cười cười, dịu dàng nói với Thanh Thanh:

"Nàng mệt không? Tìm một chỗ nghỉ ngơi." Hắn dịu dàng là vậy nhưng ở trong mắt những người khác lại thập phần chói mắt.

"Mệt a." Thanh Thanh thành thực gật đầu.

"Đi thôi." Đoạn Tiêu ôm chặt thắt lưng của nàng, chính thức tuyên cáo quyền sở hữu.

Thanh Thanh đương nhiên biết ý tứ của Đoạn Tiêu, rất phối hợp ôm lấy bờ vai của hắn, tựa vào trên người hắn.

Mộ Dung Thiên Lý tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cổ nén lửa giận trong lòng.

Vân Tĩnh đồng tình liếc hắn một cái, bắt đầu dĩ lắc đầu.

Nhìn Thanh Thanh cùng Minh Vương ở chung một chỗ, Mộ Dung Thiên Lý làm sao chấp nhận được? Còn hắn, chỉ cần Thanh Thanh hạnh phúc, hắn cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc. Yêu một người, cũng không nhất định phải có được người đó. (quá cao thượng)

Làm cho nàng hạnh phúc, yên lặng đi theo bảo vệ nàng, đó cũng là một cách để yêu. Mộ Dung Thiên Lý rõ ràng chưa hề từ bỏ ý định với Thanh Thanh, từ đầu tới cuối dùng bộ mặt không mấy hòa nhã đối diện với Đoạn Tiêu. So với Mộ Dung, Vân Tĩnh phong độ có vẻ tốt hơn nhiều. Hắn vẫn cùng Đoạn Tiêu đàm luận vui vẻ, giống như đang nói chuyện với bằng hữu. Hai người bọn họ chỉ biết nói chuyện riêng, đã đem Thanh Thanh ném qua một bên. Duyên phận là thực là kỳ diệu, bọn họ thuộc loại người rất có duyên với nhau.

Thanh Thanh thậm chí suy nghĩ, hai nam nhân này có phải bởi vì nàng mà làm bộ thân thiết hay không. Sau nửa canh giờ nghe bọn họ thao thao bất tuyệt, Thanh Thanh mới buông tha cho ý nghĩ vớ vẩn của mình. Bọn họ thật sự vừa gặp đã thân thiết, không hề có chút liên quan gì với nàng. Nếu không có nàng, hai người họ cho dù là vô tình gặp nhau cũng sẽ trở thành bằng hữu.

Nghe Đoạn Tiêu cùng Vân Tĩnh thân thiết nói chuyện, Mộ Dung Thiên Lý giận sôi lên, cảm giác thù địch chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

Loại không khí xấu hổ này giăng co một lúc lâu, sau đó vẫn liên tục xuất hiện trong bữa cơm.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên Lý luôn luôn có ý vô tình liếc xéo Đoạn Tiêu. Nếu ánh mắt có thể giết người, trên người Đoạn Tiêu đã bị xuyên thủng đến n cái lỗ.

Mộ Dung Thiên Thủy phát giác đại ca của mình khác thường, đưa chân đá hắn một cước, nhỏ giọng nói thầm:

"Đại ca, huynh nhìn cái gì, mau ăn a."

"Không có gì." Mộ Dung Thiên Lý tức giận đáp lại một câu, cúi đầu vào ăn cơm.

"Đoạn lang, ăn cái này." Thanh Thanh tùy tiện gấp món ăn giống hệt để vào bát của Đoạn Tiêu, trực tiếp bỏ qua Mộ Dung Thiên Lý.

"Những món người ta làm còn ngon hơn thế này, về sau thiếp làm cho chàng ăn." Nàng cũng đâu có biết mình đã gấp cái gì, làm như vậy thuần túy là muốn nói cho Mộ Dung Thiên Lý quyết định của chính mình. Nàng đối Mộ Dung chính là tình bằng hữu, chưa bao giờ trộn lẫn tình yêu nam nữ.

"Thanh Thanh, muội xuống bếp lúc nào?" Vân Tĩnh không hiểu rõ ý tứ của nàng nên mới hỏi một câu. Trong trí nhớ của hắn, Thanh Thanh không học qua nấu nướng.

"Thanh Thanh đâu chỉ biết nấu nướng, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi." Mộ Dung Thiên Thủy vừa ăn vừa nói:

"Ta nói cho các ngươi, ở tuyến phi yến, nàng một người khiêu chiến tất cả các vị cô nương, mà không có một ai trong số bọn họ có can đảm để lên ứng chiến. Thanh Thanh là thiên hạ đệ nhất tài nữ nhà, các ngươi không biết đúng không?"

Các vị thiên kim tiểu thư kia tất nhiên xấu hổ không dám đem chuyện này nói ra, thế nên đương nhiên bọn họ không biết chuyện này.

"Thiên hạ đệ nhất tài nữ?" Hai âm thanh đồng thời vang lên. Dù biết tài văn chương của Thanh Thanh rất giỏi nhưng không nghĩ tới nàng có thể giành được danh hiệu thiên hạ đệ nhất.

Thanh Thanh cúi đầu, xấu hổ cười đáp:

"Chê cười, chê cười. 'Thiên hạ đệ nhất tài nữ' Nàng thuần túy chính là đạo văn, cũng không thể không biết xấu hổ mà nói lung tung.

"Đoạn huynh, huynh cùng Thanh Thanh vừa gặp đã yêu?" Thanh Thanh bắt đầu đến Minh Cung có hơn mười ngày, trừ bỏ vừa gặp đã yêu thì hắn cũng

không cách giải thích nào khác. Vân Tình rất ngạc nhiên, bọn họ trong lúc đó bắt đầu như thế nào.

"Đâu có? Chúng ta là lâu ngày sinh tình." Bọn họ đã quên biết từ lâu, cô nam quả nữ cùng nhau đồng hành đã vài tháng, Thanh Thanh chính là như vậy mới yêu thương Đoạn Tiêu.

Vân Tình cảm thấy rất khó hiểu đôi mày khẽ nhíu lại:

"Lâu ngày sinh tình?"

"Đúng vậy, lần trước ta nghe thấy Mộ Dung nói muốn lấy ta làm thiếp, ta một mực rời nhà trốn đi. Kết quả liền gặp Diệp tỷ, sau đó bị nàng truy đuổi, trốn vào trong phòng của Đoạn lang. Sau đó bạc của ta bị mất, không có gì để trả tiền bánh bao, bị một đồng người truy đuổi chạy trên đường. Là Đoạn lang giúp ta trả nợ, bốn mươi lượng a, hiện tại ta còn chưa có trả cho chàng...."

Thanh Thanh đang nói rất hăng say, đột nhiên phát hiện ánh mắt mọi người ở đây đều nhìn chăm chăm nàng, thần sắc của mỗi người đều không giống nhau.

Đoạn Tiêu đang nghi ngờ. Hẳn lúc nào quen biết nàng? Còn thay nàng trả nợ bốn mươi lượng bạc? Tựa hồ có chuyện này thực, nhưng lại nghĩ không ra.

Mộ Dung Thiên Lý lại thất vọng, nếu không phải ngày đó bị Như Nguyệt hãm hại, có lẽ Thanh Thanh đã là tân nương của hắn. Cho dù không phải thì cũng sẽ không quen biết Minh Vương.

Vân Tình thì kinh ngạc, duyên phận thật sự là thứ không thể nói rõ, Thanh Thanh cùng Minh Vương tựa hồ là duyên phận trời sinh, hẳn đích thực không có cơ hội. Vốn tưởng rằng bọn họ nhất thời xúc động, không nghĩ tới là nước chảy thành sông.

Mộ Dung Thiên Thủy thăm mắt tròn trắng, thuận tiện mắng Thanh Thanh ngu ngốc. Lúc trước nàng đem bí mật này nói cho Thiên Thủy, từng muốn nàng thể không nói ra ngoài, hiện tại chính miệng nàng lại nói ra.

Nhược Nhi cùng Ám Dạ đơn thuần là tò mò, nàng khi nào thì nhận thức Minh Vương? Chẳng lẽ hai người này đã thông đồng với nhau từ trước?

Ảnh Tử kêu khổ thấu trời, đúng vậy, Thanh Thanh cô nương tuyệt đối chính là Tàn Vân.

Thanh Thanh cười gượng hai tiếng:

"Không có gì, không có gì, mọi người ăn com." Nàng vui đầu vào bát com, không dám tiếp tục nhìn bất cứ kẻ nào, coi như những lời vừa rồi chưa hề nói qua.

Ăn com xong, Mộ Dung Thiên Thủy lập tức đem Thanh Thanh kéo vào phòng.

"Đại tiểu thư của ta, những lời như vậy mà ngươi cũng có thể nói ra. Ngươi không phải muốn giữ bí mật hay sao, ngươi còn muốn ta đem bí mật này ôm vào trong quan tài, hiện tại vì cái gì lại nói ra?"

"Ta nhất thời quên mất." Thanh Thanh không hồn gãi nhẹch miệng, kỳ thật nàng so với bất cứ kẻ nào đều buồn bực hơn.

"Quên mất? Nếu ngươi muốn cùng Đoạn lang của người một lần nữa bắt đầu thì nên hoàn toàn quên những chuyện đã xảy ra trước kia. Đừng có luôn miệng nhắc đến chuyện kết bái với người ta, ngươi tưởng mọi người đều hiểu hết sao."

Nếu Minh Vương nhớ lại tất cả mọi việc trước kia, hẳn sẽ tiếp tục yêu Thanh Thanh hay sao? Dựa theo cách nói của Thanh Thanh, hẳn thực lòng yêu thương nữ tử gọi là Vân Nhi kia. Nếu hắn nhớ lại hết thấy, chỉ sợ sẽ vứt bỏ Thanh Thanh. Vì bảo vệ tình yêu của chính mình, có thể nàng sẽ n

guyện ý làm thiếp.

"Lần sau sẽ không tái phạm nữa." Thanh Thanh thốt lên lời thề son sắt.

"Theo như ta đoán thì Đoạn đại ca thực sự thích ngươi." Mộ Dung Thiên Thủy lén lút liếc mắt nhìn ra ngoài cửa một cái, hạ thấp giọng:

"Thanh Thanh, có một chuyện không biết ngươi đã nghĩ tới hay chưa."

"Chuyện gì?" Lén lút như vậy người không biết còn tưởng rằng các nàng là trộm

"Chính là... Cái kia...." Nói xong lời cuối cùng, cái gì cũng không nghe ra được.

Thanh Thanh vươn cổ ra, cố gắng nghe cho rõ.

"Cái gì?"

"Chính là cái kia..." Thiên Thủy ấp a ấp úng, không biết nên nói như thế nào.

Thanh Thanh nhíu mày:

"Cái gì a?" Nàng ghét nhất là nói năng ấp a ấp úng bởi vì nàng sẽ không hiểu gì cả. Mộ Dung Thiên Thủy luôn luôn hào sảng, hiện tại vì cái gì ấp a ấp úng? Chuyện gì mà khó mở miệng như vậy?

"Chính là..." Thiên Thủy ho khan một tiếng, giọng nói càng thêm trầm thấp:

"Chính là... Ngươi không phải hoàn bích (ý là còn nguyên đó), ngươi dám khẳng định Đoạn đại ca của ngươi sẽ không để ý chuyện này?" Nàng vẫn rất muốn nói với Thanh Thanh, lại không biết mở miệng như thế nào.

Lời nói của Mộ Dung Thiên Thủy không thể nghi ngờ chính là cảnh tỉnh, nàng ấy nói quả thực rất đúng, nàng đích thực không còn nguyên vẹn. Ở cổ đại, nam nhân không phải rất coi trọng việc nữ nhân có còn trinh tiết hay không sao. Một ngày nào nàng đó cùng với Đoạn Tiêu lên giường, nếu hắn phát hiện nàng không phải hoàn bích, hắn sẽ nghĩ như thế nào về nàng? Sẽ cảm thấy nàng không sạch sẽ hay là cảm thấy nàng là nữ nhân tùy tiện?

Cổ đại không có kỹ thuật chữa trị màng trinh (sắc!), trời ạ, nàng rút cuộc nên làm cái gì bây giờ?

"Ta không biết." Đoạn Tiêu là nam nhân kiêu ngạo như vậy, tuyệt đối không thể chịu đựng được nữ nhân của mình bị những người khác chạm qua.

"Vấn đề này ta còn chưa có nghĩ tới." Ngay từ đầu, nàng chưa từng lo lắng vấn đề này.

"Nếu không... Ngươi chuốc cho hắn say, sau đem máu nhỏ lên trên giường?" Mộ Dung Thiên Thủy bắt đầu đề ra chủ ý.

Thanh Thanh nhin không được tròn trắng mắt:

"Ngu ngốc, cái loại máu này cùng với máu bình thường không có giống nhau (có gì khác a? Đều là máu mà. Jun: ss ngây thơ vô số tội vậy, làm em nhỏ suy nghĩ lung tung rồi)."

Vừa rồi còn định khen Thiên Thủy thông minh, không nghĩ tới nàng ta ngay lập tức lại nói ra những lời ngu ngốc như vậy. Đây điển hình là một chủ ý tội tệt, tội đến mức mốc meo!

"Chắc gì hắn đã biết." Thiên Thủy tiếp tục mở rộng chủ ý xấu của mình.

"Này.... Ngươi dám xác định hắn chưa từng quan hệ với nữ nhân?" Đầu Thanh Thanh lại to ra.

"Thanh Thanh." Mộ Dung Thiên Thủy mặt đỏ giống hệt như quả táo:

"Thanh Thanh, ngươi là nữ hài tử, nói chuyện..." Rất thô lỗ nha. Mộ Dung Thiên Thủy nàng tự nhận là hào sảng nhưng tuyệt đối không có khả năng dám nói ra những lời như vậy.

"Ách..." Thanh Thanh nói quá nhanh nên khi nói xong mới cảm thấy xấu hổ:

"Thực xin lỗi a, vừa rồi ta nói sai." Ở cổ đại, một nữ hài tử nói ra những lời như vậy quả thực chính là kinh hãi thế tục. Nếu bị mấy lão già cổ hủ nghe thấy sẽ nói nàng không biết liêm sỉ.

"Nếu hắn thực không.. Vậy là được phải không?" Mộ Dung Thiên Thủy ôm tâm lý may mắn.

"Ngu ngốc." Mộ Dung Thiên Thủy thoát nhìn thông minh, trên thực tế ngu ngốc đến mức không thể cứu nổi!

"Đúng nha, trong sạch của ngươi chính là bị hắn hủy diệt."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh ỉu xiu:

"Trong sạch của ta đích thực là do hắn hủy diệt, nhưng là hắn không biết a, ta làm sao giải thích cho hắn? Ta rút cuộc cũng không thể nói trước khi hắn mất trí nhớ đã đem ta ăn sạch sẽ." Nếu nàng thực nói như vậy, Đoạn Tiêu nhất định sẽ nghĩ nàng đang nói xạo.

"Ngươi có thể nói với hắn như vậy a." Khuôn mặt đỏ tươi của Mộ Dung Thiên Thủy nghiêm lại, nhỏ giọng nói thầm:

"Thời điểm hai người các ngươi làm cái...kia, ngươi có nhớ kỹ điểm đặc biệt trên người hắn hay không." Nàng tốt xấu gì cũng là cô nương chưa xuất giá, hỏi cái loại vấn đề này... Mắc cỡ chết đi được..

"Làm gì?"

"Làm chứng."

Thanh Thanh bắt đầu dĩ vãng về cái trán:

"Bớ tay, ta không biết khen ngươi ngu ngốc hay là khen ngươi thông minh. Hắn đã không nhớ rõ ta, cho dù tìm được chứng cứ thì thế nào? Nếu làm không tốt hắn sẽ nghĩ ta có ý điều tra hắn." Ngay cả dấu vết trên người hắn cũng điều tra, hắn sẽ nghĩ nàng là cuồng tình!

Thiên Thủy bị Thanh Thanh mắng, hổ thẹn cúi đầu:

"Ta chỉ muốn tìm biện pháp đối phó với hấn thôi mà, để phòng ngừa vạn nhất xảy ra chuyện." Không thể không nói chủ ý này thật ngu ngốc, hơn nữa không phải là ngu bình thường!

Thanh Thanh biết Mộ Dung Thiên Thủy có lòng tốt, vấn đề mà nàng không ngờ tới thì Thiên Thủy đã nghĩ giúp nàng. Bằng hữu tốt như vậy xác thực đáng để kết giao. Chủ ý của nàng tuy ngu ngốc nhưng còn hơn là không có chủ ý.

"Được rồi được rồi, ta nghĩ ra rồi."

"Nghĩ ra rồi sao?"

"Ách..." Thanh Thanh mặt đỏ tai đỏ.

"Cái kia..."

"Làm sao a?" Hai người này thực giống nhau, vừa rồi Thiên Thủy áp a áp úng, hiện tại đổi lại là Thanh Thanh.

Thanh Thanh đỏ mặt:

"Chính là.... Ta nhớ rõ ta cắn hấn một cái, dấu răng rất sâu ở trên vai phải." Đêm đầu tiên của bọn họ, nàng chỉ nhớ rõ mình rất đau đớn rồi cắn hấn một cái, cái này chắc hấn không có ấn tượng gì.

"Người vì cái gì cắn hấn?" Mộ Dung Thiên Thủy là cô nương chưa chồng, hơn nữa gia phong nghiêm khắc, đối với việc nam nữ tự nhiên không biết gì cả.

Thanh Thanh mặt như phát sốt, độ ám kia tuyệt đối đã ngoài bốn mươi độ.

"Nữ hài tử lần đầu tiên đều đau. Hấn... Rất thô lỗ, khiến ta cảm thấy rất đau, cho nên ta liền cắn hấn." Nàng cúi đầu, không dám nhìn Mộ Dung Thiên Thủy. Nói chuyện với người cổ đại thật sự phiền toái, nói dễ nghe một chút thì bọn họ không có trí tuệ. Nói khó nghe hơn thì bọn họ là kẻ ngu ngốc.

"Có đau nhiều không?" Đau đến mức phải cắn bờ vai của hấn, nhất định là rất khó chịu!

Loại vấn đề này nàng ta hấn là nên đến hỏi mẫu thân nhưng vì mối quan hệ tốt của các nàng, nàng sẽ miễn phí truyền thụ.

"Ta lấy dao chém người một chút cũng không đau như vậy, một ngàn cô gái thì có 999 người đau đến chảy nước mắt, người nói sẽ đau như thế nào. Cho dù là nữ nhân kiên cường, cũng sẽ tại thời điểm đó mà bật khóc."

"Thực sự đau như vậy?"

Thiên Thủy nghi hoặc, nhỏ giọng nói:

"Nếu đau như vậy, vì cái gì người muốn cùng hấn làm?" Thiên Thủy hạ quyết tâm, về sau gả cho người yêu sẽ cùng trượng phu chia phòng mà ngủ.

Nữ nhân cổ đại thực không phải ngu bình thường a!

"Lần đầu tiên sẽ đau, hơn nữa sẽ đau đến vài ngày. Sau đó sẽ không có cảm giác gì, ta không rõ ràng lắm tại vì ta chưa thử qua. Nghe nói, cảm giác cũng không tệ lắm." Nàng so với nước thì vẫn còn thuần khiết, hỏi nàng vấn đề này tương đương không hỏi còn hơn. Những điều nàng biết đều là những điều được nói đến trong sách.

"Nga." Thiên Thủy giống một cục cung ngoan ngoãn gật đầu.

Thanh Thanh lại tròn trắng mắt:

"Nga, người là đại đầu quỷ, hiện tại không phải giờ học giáo dục giới tính, người không nên có nhiều lời vô nghĩa như vậy!" Nữ nhân này thoát nhìn thành thực, kỳ thật so với nàng còn ngây thơ hơn, sự khác biệt của cổ đại và hiện đại thực sự không phải là bình thường.

"Này... Người so với ta hiểu biết nhiều hơn, tự mình nghĩ biện pháp đi." Mộ Dung Thiên Thủy ngưng ngưng gãi gãi đầu, lấy ánh mắt sùng bái nhìn Thanh Thanh. Tại thời đại này, rất ít có nữ hài tử đứng đắn biết đến phương diện tri thức này.

"Ta cũng không hiểu a, tất cả đều là từ sách mà ra. Xin người chớ có nói như vậy, người không biết còn tưởng rằng ta là cái loại nữ nhân không biết kiềm chế." Thời điểm Mộ Dung Thiên Thủy ngốc nghếch, đầu óc thực không phải ngu bình thường.

"Ngượng quá, ta không giúp được gì." Mộ Dung Thiên Thủy vốn định giúp đỡ Thanh Thanh, ai mà biết tự dung lại biến thành Thanh Thanh truyền thụ cho nàng tri thức về cái phương diện này.

Lời xin lỗi của Thiên Thủy làm cho Thanh Thanh cảm thấy rất hổ thẹn, Thiên Thủy vốn là có ý tốt, chỉ là bất lực mà thôi, nàng xác thực đã có điểm quá đáng.

Thanh Thanh kéo tay Thiên Thủy:

"Không cần giải thích, người có ý muốn giúp ta là ta đã cảm kích vạn phần. Về phần chuyện này, để sau rồi nói." Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Sau khi tiễn chân Thiên Thủy, Thanh Thanh nằm ngửa ở trên giường. Ánh mắt nhìn lên trần nhà, chìm vào cảm giác buồn rầu.

Nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Thanh Thanh vừa không muốn nói ra tình hình thực tế, lại không muốn Đoạn Tiêu hiểu lầm nàng.

Vì sao không có biện pháp vẹn cả đôi đường?

Đều do rượu chết tiệt làm hại, nếu buổi tối ngày đó không có uống rượu, sau đó không bị rượu làm loạn tính, bây giờ nàng cũng không cần buồn rầu.

Rượu a, hại người rất nặng. Về sau nếu có thời gian, nhất định phải đề cao kỹ thuật uống rượu của chính mình, tốt nhất có thể tăng lên tới cảnh giới ngàn chén không say.

Chú ý, là kỹ thuật, không phải tửu lượng. Nàng hiện tại học được võ công, có thể thử những phương pháp thao tác bên trong tiểu thuyết.

Ví như... Nàng theo đầu ngón tay bức hết rượu ra (Sở Sở: coi nội lực của nàng, kiếp sau có lẽ còn có khả năng)

Ví như...trước khi uống rượu dùng nội lực đem vị rượu trong chén bốc hơi hết, vậy khi uống cũng sẽ giống như đang uống nước sôi. (Sở Sở : chờ nàng học được Hóa Văn chương rồi nói sau)

Ví như.... Tạm thời không nghĩ ra.

Một trận tiếng đập cửa chặt đứt suy nghĩ của nàng. Thanh Thanh sửa sang lại dung nhan cho tốt, đi ra ngoài mở cửa.

Khi nàng nhìn rõ người đứng trước cửa là ai, nàng lập tức giật nảy người. Hắn tại sao lại đến vào lúc này, chẳng nhẽ còn sợ nàng không đủ loạn sao?

"Đoạn lang?" Thanh Thanh miễn cưỡng tươi cười, cố ý xem nhẹ mấy thứ loạn thất bát nháo trong đầu.

Đoạn Tiêu nhìn nàng, một tay giữ cánh cửa:

"Có thể đi vào không?" Tay hắn giữ cánh cửa, nàng đương nhiên không thể đóng lại. Cho dù nàng không muốn cho hắn đi vào thì cũng phải đồng ý mà thôi. Hắn nhìn thì ôn nhu, kỳ thực rất bá đạo.

"Vào đi?" Nàng có quyền để nói không hay sao? Thật muốn khóc a.

"Thanh Thanh, nàng khi nào xông vào phòng của ta, ta khi nào thì giúp nàng trả tiền?" Hắn dám khẳng định, hắn nhất định quên đi cái gì, hơn nữa việc đó có liên quan đến Thanh Thanh. Những ngày tháng mà hắn quên, Thanh Thanh đóng một vai trò rất quan

trọng.

"A?" Thanh Thanh cười nh:

"Đó là người ta cố ý bịa ra, nói lung tung, chàng cũng tin a." Ánh mắt không ngừng biến đổi đã tiết lộ tâm tư của nàng.

"Phải không?" Không cần biết có phải hay không? Hắn sẽ có biện pháp làm cho nàng nói.

"Đúng vậy." Không những cười giả dối mà trong đó còn mang theo vài phần chột dạ.

Đoạn Tiêu tới gần Thanh Thanh, cái bóng lớn bao phủ lấy nàng. Thanh Thanh theo bản năng lui về phía sau, nàng thối lui đến trên giường, hai tay chống ở mép giường.

"Đoạn lang, chàng... chàng làm gì?" Ánh mắt hắn vẫn ôn nhu như nước nhưng nàng lại ngửi được mùi nguy hiểm.

Hắn không có trả lời, cúi đầu hôn lên môi nàng.

"A..." Động tác thình lình xảy ra làm cho Thanh Thanh kinh hô một tiếng. Thừa dịp nàng hé miệng, Đoạn Tiêu bá đạo tiến vào trong miệng của nàng, nóng bỏng kích thích nhấm nháp vị ngọt ngào của nàng.

Thanh Thanh hai tay để trong ngực hắn, ý đồ đẩy hắn ra. Đoạn Tiêu nắm lấy tay nàng để ở trên lưng hắn. Hắn ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, làm cho nàng càng thêm gắn sát vào hắn.

Thanh Thanh toàn thân mềm nhũn, mất đi sức phản kháng, để hắn muốn làm gì thì làm.

Hắn từ trên cổ nàng hôn xuống, vừa liếm vừa cắn cắn, thuần thực khiêu khích nàng.

"Chàng làm gì?" Thân thể mềm mại của Thanh Thanh run run, nhưng không có năng lực phản kháng.

"Làm chuyện ta vẫn muốn làm." Đoạn Tiêu ghé sát vào vành tai của nàng, vô cùng thân thiết ở bên tai nàng nỉ non.

Toàn thân Thanh Thanh run run, bất lực lôi kéo quần áo hần, nhẹ giọng rên rỉ:

"Người ta xấu như vậy, chàng... chàng có.... hứng thú sao?" Thế công của hần bá đạo mà nóng bỏng, Thanh Thanh căn bản không biết chính mình đang nói cái gì.

"Ta chứng minh cho nàng xem." Hần càng làm càn hôn nàng.

"Không cần, sẽ đau." Đêm đó đau đớn đến bây giờ nàng còn nhớ rõ.

"Sẽ không đau, thả lỏng." Hần ôn nhu dụ dỗ.

Dưới sự công kích ngọt ngào của hần, Thanh Thanh dần dần không còn chống cự nữa, mặc cho hần bài bố. Khi tỉnh lại vào sáng sớm thì đã thấy mình nằm trong lòng Đoạn Tiêu.

Nàng không lập tức chạy trốn giống như lần trước mà lẳng lặng hưởng thụ vòng tay ấm áp của hần. Một lần nàng chạy trốn quá nhanh, dẫn đến vô số phiền toái, lần này nàng sẽ không chạy nữa. Trong lòng hần rất ấm áp, ấm áp đến mức làm cho nàng càng thêm trầm luân.

Bọn họ lại phát sinh quan hệ. Sau khi Đoạn Tiêu tỉnh lại hần là có chuyện muốn nói với nàng?

Nàng nên trả lời như thế nào? Không biết. Nàng vẫn nghĩ đến thời điểm động phòng hoa chúc bọn họ mới có quan hệ thân mật. Không nghĩ tới, đêm qua trong lúc mơ hồ lại cùng hần phát sinh quan hệ.

Lần trước là vì uống rượu, rượu say loạn tính. Lần này tính cái gì? Kim lòng không được? Rối loạn, hết thảy đều rối loạn.

Thanh Thanh cử động thân mình, càng thêm dựa sát vào hần, nhẹ giọng nỉ non:

"Lần trước rất bối rối, không có hảo hảo hưởng thụ lồng ngực ấm áp của chàng, lần này người ta muốn lấy lại."

Tay Đoạn Tiêu đưa đến bên hông Thanh Thanh, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực.

Thanh Thanh ngẩng đầu lên, nhìn dung nhan tuấn mỹ khi ngủ say của hần.

"Đoạn lang, chuyện đã qua thì để cho nó qua đi, chỉ cần có tương lai, thiếp đã thỏa mãn rồi. Chàng quên thiếp cũng không sao, chúng ta một lần nữa bắt đầu." Thanh Thanh nói xong, thỏa mãn nhắm mắt lại, tựa vào trong lòng hần.

Thanh Thanh nhắm mắt lại, khoe miệng hiện lên ý cười thỏa mãn. Nàng dần dần tiến vào mộng đẹp, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Ngón tay Đoạn Tiêu nhẹ nhàng lướt qua bên mặt bị thương của nàng, trong giọng nói dịu dàng pha lẫn sự thương tiếc:

"Ta rốt cuộc từng quên đi cái gì? Ta quên nàng, thời điểm mới gặp nhau, nàng mới có thể thống khổ như vậy, có phải hay không?" Hần vĩnh viễn nhớ rõ, thời điểm đầu tiên khi nàng nhìn thấy hần, trong mắt có sự thống khổ đến xé tim.

"Mặt của nàng vì sao lại biến thành như vậy? Có liên quan đến ta sao?" Thanh Thanh cố ý giấu giếm chuyện cũ của bọn họ, che giấu bọn họ trong lúc đó đã từng ngọt ngào. Hoá ra, hần cảm thấy nàng quen thuộc không phải là vô lý. Hoá ra, bọn họ trong lúc đó từng có một đoạn tình.

Hần nhớ rõ, thời điểm đầu tiên ở trên nóc nhà nhìn thấy nàng. Trong tiếng tiêu của nàng tràn ngập thê lương, tràn đầy tưởng niệm. Hần từng ghen tị với nam nhân làm cho nàng tưởng niệm, nay xem ra, người nàng nhớ nhưng rõ ràng là hần.

Hần quên đi, rốt cuộc đã gây cho nàng bao nhiêu thống khổ?

"Biển cạn đá mòn, tình này không đổi."

"Cái nhìn thoáng qua ở Hàm Hương lâu, chúng ta trong lúc đó nhất định sẽ dây dưa không rõ. Bất luận tương lai có như thế nào ta vẫn sẽ thương hần."

Từng lời nói của Thanh Thanh hiện lên trong đầu hần, cho dù hần đã quên nàng, nàng vẫn như cũ yêu hần sâu đậm. Tình yêu của nàng dành cho hần, làm hần cảm thấy đau lòng. Thời điểm nói ra những lời này, nàng dịu dàng như nước, có thể thấy được nàng có tình cảm sâu đậm với hần.

Hần nhớ rõ bản thân đi qua Hàm Hương lâu rất nhiều lần nhưng lại không nhớ rõ đã gặp Thanh Thanh khi nào. Theo như lời Thanh Thanh nói, nơi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên hần là ở chỗ này.

Bất luận hần đã quên cái gì, hần đều phải nhớ một điều. Vì Thanh Thanh, hần sẽ làm tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 21: Tình nồng mật ý .

Edit: Jun

Thanh Thanh từng nghĩ sau khi bọn họ có quan hệ thân mật, Đoạn Tiêu nhất định sẽ có chuyện muốn hỏi nàng. Thậm chí có khả năng đánh nàng một tát, sau đó đoạn tuyệt quan hệ, từ nay về sau nếu còn gặp mặt thì xin nàng thỉnh thoảng đừng nói đã từng quen biết hắn. Trên thực tế, nàng dường như đã suy nghĩ quá nhiều.

Khi mở mắt ra, điều đầu tiên Thanh Thanh nhìn thấy chính là một bộ ngực trần trụi, nàng mơ mơ màng màng lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn hắn. Nàng chỉ dám mở một con mắt để nhìn, giống như một tên trộm vụng về đang xem xét. Nàng sợ mình sẽ nhìn thấy bộ dáng phần nộ hoặc chất vấn của hắn, cho nên chỉ dám lén lút ngắm nhìn.

Hắn còn chưa tỉnh lại, có phải nam nhân sau khi làm xong cái loại chuyện này đều mệt chết hay không? Cho nên hắn còn đang ngủ? Nàng nhớ rõ thời điểm khi còn ở Minh Cung, hắn luôn luôn dậy rất sớm.

Thanh Thanh cử động thân mình, phát hiện cả người đều bị hắn ôm vào trong lòng, một tay hắn đang đặt ở trên lưng của nàng, tay kia thì đặt ở trên vai. Nàng vừa động thân mình, bàn tay to đặt ở trên vai liền trượt xuống trên ngực, chính là ở trên bộ ngực sữa trần trụi của nàng.

Thanh Thanh hít phải một ngụm khí lạnh, không biết nên làm sao bây giờ. Nàng muốn đem bàn tay hắn lấy ra nhưng lại sợ mình sẽ đánh thức hắn, nhưng nếu để mặc bàn tay hắn tiếp tục đặt ở cái vị trí ấm áp kia thì cả người nàng cũng sẽ không thoải mái.

Nàng cuối cùng cũng bỏ tay hắn ra, lặng lẽ ngồi dậy. Thanh Thanh ngồi ở trên giường, dụi dụi đôi mắt, mở miệng ngáp một cái, giống như một con mèo lười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng có một vẻ đáng yêu không thể nói ra lời. (Sở Sở : Cái này chỉ áp dụng cho nửa bên mặt thôi)

Ngón tay bạch ngọc nhẹ nhàng lướt qua gương mặt tuấn mỹ của Đoạn Tiêu, Thanh Thanh than nhẹ một tiếng:

"Đoạn lang, chàng rất đẹp trai nha, đẹp giống như yêu tinh, trước kia người ta còn hoài nghi chàng là hồ ly tinh."

Tay nhỏ bé chậm rãi lướt đến lồng ngực rắn chắc của hắn, thì thầm nói nhỏ:

"Lần đầu tiên gặp được chàng là lúc chàng đang tắm rửa, khi ấy thiếp sợ hãi muốn chết, nhưng là... Không thể phủ nhận đáng người chàng thật tốt. Sau này...khi chúng ta ở trong căn phòng nhỏ trên núi, thời điểm chàng ôm thiếp ngủ, thiếp tự nhiên lại suy nghĩ miên man, nhớ tới bộ dáng khi chàng... Không có mặc quần áo. Mặc cỡ chết người, nếu như chàng biết được nhất định sẽ chê cười thiếp. Hoá ra lồng ngực của nam nhân cứng rắn như vậy, thiếp hiện tại mới biết được, thiếp rất ngốc a."

Thình lình, bàn tay nhỏ bé của nàng bị bắt lấy, tiếp theo truyền đến tiếng cười tà ác của Đoạn Tiêu:

"Mới sáng sớm đã muốn khiêu khích ta?"

Giọng nói của hắn hơi khàn khàn nhưng lại có ma lực khác thường, làm cho Thanh Thanh không tự chủ được mà đỏ mặt.

Thanh Thanh thu tay lại, khuôn mặt đỏ bừng. "Thiếp không có."

"Còn nói không có? Nàng đang sờ cái gì?" Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của Thanh Thanh qua, cũng vô cùng thân thiết ôm lấy lưng của nàng.

"Ách..." Thanh Thanh mắc cỡ chết đi được:

"Thiếp chỉ là muốn sờ xem nam nhân cùng nữ nhân có cái gì khác nhau thôi!" Lý do rất ngốc nha.

Đoạn Tiêu trầm thấp cười, nói với vẻ trêu chọc:

"Ta còn tưởng nàng cảm thấy đáng người ta tốt lắm cho nên muốn sờ thử xem."

"Không có, đáng người của chàng làm gì tốt hơn người ta!" Về phương diện này nam nữ căn bản không có biện pháp để so sánh với nhau.

"A, nói như vậy là nàng thật sự muốn nhìn xem nam nữ có gì khác biệt?" Trong giọng nói của hắn mang theo sự trêu chọc tà ác.

"Đương nhiên." Khuôn mặt sớm đã đỏ bừng, Thanh Thanh vẫn như cũ trả lời đương nhiên.

"Đêm qua nàng đã biết, không phải sao? Hay là nàng muốn thử lại một lần." Hắn cố ý nói một cách ám muội.

Thanh Thanh mặt như có lửa đốt, đỏ đến mức sắp bốc cháy đến nơi.

"Chán ghét."

"Nàng không muốn?" Đoạn Tiêu vươn tay ôm lấy eo của nàng, làm cho nàng ngã lên trên ngực hắn.

"A." Động tác thành linh xảy ra khiến cho Thanh Thanh hoảng sợ tới mức kinh hô một tiếng, chờ khi nàng kịp phản ứng lại thì đã kề sát vào trong lòng ngực của hắn. Nàng nhanh chóng cup mắt xuống không dám nhìn thẳng vào Đoạn Tiêu.

Phản ứng ngượng ngùng của Thanh Thanh làm cho Đoạn Tiêu nhìn không được cười ra tiếng, tay hắn xoa xoa tấm lưng mềm mại của nàng, thấp giọng hỏi:

"Ta có làm đau nàng không?" Hắn cũng không muốn nha đầu kia lại cùng người khác nói hắn thô lỗ. (vậy lúc trước đại ca nghe hết chuyện tỷ tỷ nói với Thiên Thủy rồi sao?)

"Không có." Thanh Thanh đỏ mặt lắc đầu, vẻ mặt thực sự rất không được tự nhiên.

"Vậy sao nàng còn cần ta? Thật sự là con mèo hoang nhỏ."

Trên vai trần lộ ra ngoài chăn quả thực có hai dấu răng nhọt nhọt, một cái còn dính vết máu, chính là dấu ấn còn lại của vết cắn vào buổi tối hôm qua. Còn cái kia chỉ còn lại một vết mờ mờ, là dấu ấn của lần trước.

"Người ta sợ nà." Thanh Thanh còn chưa kịp hiểu hắn đang nói cái gì.

"Lần trước đau, lần này sợ hãi, lần sau nàng rất kích động có phải hay không cũng muốn cần ta?" Chẳng lẽ mỗi lần cùng nàng 'Làm việc' đều phải bị cắn một

miếng? Nếu thật sự là như vậy, sớm hay muộn hắn cũng bị cắn toàn thân. (ời bộ não đen tối của em đang làm việc)

Thanh Thanh hờn dỗi:

"Rõ ràng rất đau, hiện tại nhớ tới khiến thiếp vẫn còn sợ hãi. Lúc ấy thiếp còn nghĩ nếu biết sẽ đau như vậy, có đánh chết thì thiếp cũng không cho chàng chiếm tiện nghi của người ta!" Sau khi uống say còn cảm thấy đau đớn, có thể thấy được cảm giác kia có bao nhiêu mãnh liệt.

"Ngoan, ta cam đoan về sau sẽ không đau." Bàn tay của Đoạn Tiêu để ở trên lưng nàng ôn nhu chạy loạn. Thanh Thanh cảm thấy bản thân giống như một con mèo nhỏ nhận được sự cưng chiều của chủ nhân, hay giống như con chó nhỏ.

"Ai tin chàng." Thanh Thanh liếc hắn một cái:

"Nếu lần sau còn uống say, chàng dám cam đoan chính mình sẽ không giống như lần trước?" Hoá ra lần đầu tiên của bọn họ là do hắn trong lúc uống rượu say mà chiếm lấy tiện nghi của nàng.

Đoạn Tiêu nhếch miệng:

"Sau khi uống say ta có thể không thừa nhận."

Thanh Thanh lập tức không nể mặt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn:

"Chàng dám." Thanh Thanh không hề phòng bị từng bước từng bước rơi vào cạm bẫy của Đoạn Tiêu.

Vô tình chạm đến bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, Đoạn Tiêu đem tay nàng nhét vào trong chăn.

"Cẩn thận cảm lạnh."

"Thiếp không yếu đuối như vậy." Thanh Thanh bên ngoài thì mạnh mẽ nhưng trong lòng lại tràn ngập cảm giác ngọt ngào và mừng rỡ như điên. Kích thích qua đi, được nam nhân âu yếm yêu chiều, đây là chuyện đẹp nhất trên đời.

"Vết thương trên mặt nàng tại sao lại có?"

"Còn không phải là chàng hại sao, ai cho cái đồ chết tiệt như chàng sau khi chiếm hết tiện nghi của người ta còn ôm một nữ nhân khác. Nếu như chàng giống như bây giờ sau khi bắt nạt xong đối với thiếp dịu dàng như vậy, thiếp sẽ không rời đi, cũng sẽ không đem gương mặt biến thành như vậy."

Ngữ khí lên án của Thanh Thanh làm cho Đoạn Tiêu cảm thấy chính mình giống như một tên phụ bạc. Sau khi hắn chiếm tiện nghi của nàng lại đi ôm một nữ nhân khác? Còn không dịu dàng với nàng? Hại nàng thương tâm rồi đi? Hắn đối xử với nữ nhân lúc nào cũng thực ôn nhu, sao tự nhiên lại vô duyên vô cớ bắt nạt nàng, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Giọng nói của Đoạn Tiêu lạnh lẽo, mang theo vài phần thô bạo làm người ta hít thở không thông:

"Ai làm nàng bị thương?"

"Cũng không sao, nhờ Tam tỷ giải độc là được rồi." Nàng mơ màng trả lời, nàng buồn ngủ.

Hắn nhìn Thanh Thanh chăm chú, thần sắc phức tạp:

"Thanh Thanh, nàng oán ta không?"

"Thiếp vì cái gì muốn oán chàng?"

"Bởi vì ta đã quên nàng."

"A?" Trong đầu Thanh Thanh âm vang một chút, trời ạ, vừa rồi đã nói cái gì? Nàng thật sự là kẻ ngu ngốc nhất trong thế giới này. Vừa mới rời giường, tính cảnh giác đã trở nên kém cỏi như vậy, Đoạn Tiêu cư nhiên lợi dụng điểm này, thừa dịp nàng mơ màng mà nhảy vào khai thác.

Đoạn Tiêu vì sao lại cùng nàng nói đến chuyện trước kia, là vì khôi phục trí nhớ, hay là.... đã biết cái gì?

Thanh Thanh ngồi thẳng dậy lấp liếm:

"Thiếp cái gì cũng chưa nói qua, thiếp còn đang ngủ, những lời này không thể coi là thật, là đang nói mơ." Đây chính là điển hình của việc giấu đầu lòi đuôi.

Đoạn Tiêu kéo người nàng gần sát lại, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nàng chăm chú:

"Thanh Thanh, những chuyện đó đã từng xảy ra, có phải hay không?"

Thực không khéo, hắn nghe được nàng cùng Mộ Dung Thiên Thủy nói chuyện. Khi nghe được nàng nói mình không phải hoàn bích, hắn thật sự thực đã tức giận. Lúc nghe thấy Mộ Dung Thiên Thủy đưa ra chủ ý muốn lừa gạt hắn, hắn đã muốn phát cuồng. Cho đến lúc nghe được Thanh Thanh nói đến việc bọn họ từng có quan hệ da thịt, hắn ngoài vui sướng còn có một cảm giác đau lòng.

Thanh Thanh quay mặt, cắn môi, nước mắt vòng quanh:

"Đừng hỏi, không phải tất cả đều đã trôi qua sao?" Nếu hắn biết mọi việc, hắn sẽ đối xử với nàng như thế nào? Nàng không dám nghĩ đến, cũng không muốn suy nghĩ, nàng thậm chí sẽ tận hưởng những giây phút hạnh phúc ngắn ngủi này. Nói nàng ích kỷ cũng tốt, vô sỉ cũng được, nàng vĩnh viễn muốn cùng hắn ở chung một chỗ.

"Ta không hỏi." Đoạn Tiêu thương tiếc ôm lấy thân hình mảnh mai của Thanh Thanh.

"Đừng khóc, ta không hỏi nữa." Hắn lại làm cho nàng khóc.

Thanh Thanh không muốn nói, hắn biết. Nếu nàng muốn nói, ở thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hắn nàng sẽ nói ra tất cả. Nếu nàng không muốn, hắn sẽ không bắt buộc nàng.

Chẳng lẽ hắn từng làm chuyện gì khiến cho nàng thương tâm, cho nên nàng không muốn nhắc tới? Có lẽ là vậy đi.

Đôi mắt Thanh Thanh rung rung, nhìn Đoạn Tiêu cầu xin:

"Đoạn lang, đáp ứng thiếp, đừng nghĩ tới những chuyện đó, được không?"

"Ngaoan." Đoạn Tiêu đem nàng ôm vào trong lòng, liếm đi nước mắt còn đang đọng lại trên khóe mắt của nàng.

"Nước mắt của nàng làm cho ta đau lòng."

Thanh Thanh đem đôi tay nhỏ bé đặt lên cổ hắn, bắt lực ôm lấy hắn.

"Đừng nghĩ tới."

"Được." Đối mặt với đôi mắt mong nước của nàng, hắn không thể nói 'Không'.

Nước mắt của nàng làm cho hắn tâm hoảng ý loạn, tay chân luống cuống.

"Đoạn lang, ta rất yêu chàng nha." Thanh Thanh vừa lòng ở trên người hắn cọ cọ. Sống hai mươi một năm, nàng lần đầu tiên biết được tư vị được sủng ái.

Người trong Vô Tranh son trang quan tâm nàng nhưng sẽ không chiều chuộng nàng như thế này. Ở trong mắt bọn họ, nàng là một nữ hài tử đã trưởng thành. Bọn họ cảm thấy, đối đãi một nữ tử thành thực, không cần thiết phải dùng phương thức như đối xử với tiểu hài tử.

Ở rất nhiều thời điểm, biểu hiện của nàng quả thật rất thành thực. Với khí chất của nàng rất khó khiến cho người ta đối đãi với nàng như một tiểu cô nương. Giống như lúc nàng ở trên nóc nhà thổ tiêu. Về mặt cùng ngữ khí của nàng rõ ràng là của một nữ tử đã trải qua nhiều sự tang thương.

Đương nhiên, nàng cũng có thời điểm rất ngây thơ. Về ngây thơ của nàng còn mang theo vài phần cuồng ngạo, làm cho người ta không thể sinh ra ý muốn che chở cho nàng. Lúc đối mặt với Đoạn Tiêu, nàng không tự chủ được mà làm nũng, đã hiển lộ vẻ yếu ớt mà một nữ nhân nên có. Từ lúc cải trang làm nam nhân, nàng không tự chủ được mà làm ra bộ dáng nũng nịu. Bắt đầu từ ngày gặp được Đoạn Tiêu, hắn đã che chở cho nàng. Hắn coi nàng như sinh mệnh của mình. Nàng biết, chính mình đã không muốn rời xa hắn. Hắn cho nàng hạnh phúc, chính là không biết hạnh phúc này sẽ được bao lâu. Là vĩnh viễn sao? Hy vọng là thế.

"Ta cũng yêu nàng, cho nên.... Ta muốn hảo hảo yêu nàng." Một nụ hôn nóng bỏng cũng theo đó mà đến.

Ánh mắt nóng rực của hắn làm cho nàng bối rối, đỏ bừng mặt:

"Đoạn lang, nên dậy thôi." Lúc này đã không còn sớm, nếu không rời giường sẽ bị chê cười.

"Ta đói bụng." Trong ánh mắt hắn mang theo dục vọng.

Thanh Thanh vươn đầu lưỡi liếm liếm môi:

"Kia... Đứng lên ăn chút gì đi."

"Ta ăn nàng trước." Thứ hắn thực sự muốn ăn là nàng.

"Thiếp cũng không phải thực vật, ăn không đủ no." Ý tứ của Đoạn Tiêu nàng sao lại không rõ, bất quá nàng muốn giả ngu, hy vọng có thể tránh được một kiếp.

"Vội ta mà nói, nàng đúng là như vậy."

"Người ta mới không phải."

"Ta chứng minh cho nàng xem."

"Ngô.... Thiếp xấu như vậy, chàng thực sự có hứng thú sao?"

"Thanh Thanh, đừng hoài nghi 'Năng lực' của ta."

"Thiếp không có hoài nghi năng lực của chàng, chính là hoài nghi chàng có đoạn tụ hay không." Thanh Thanh nói không suy nghĩ

"Nàng... Ta sẽ chứng minh ta thích nữ nhân, dùng thời gian cả đời để chứng minh."

(Sở Sở : đoạn này lược bỏ 3000 chữ, mời các vị tự mình tưởng tượng)

Kỳ thực cũng không có gì để tưởng tượng, kết quả tự nhiên sẽ là Thanh Thanh bị ăn ngay cả xương cốt đều không còn, nội dung cụ thể có quá đen tối cho nên.....lược bỏ. Lúc Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu đi ra, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người bọn họ.

Thanh Thanh không được tự nhiên kéo kéo quần áo, cố gắng không để cho người ta nhìn ra manh mối. Trên cổ nàng hắn là không nhìn ra cái gì? Dấu hôn màu xanh tím đã muốn bị nàng dùng phấn che khuất, nhìn đến cũng chỉ là một lớp phấn trắng thật dày mà thôi.

Có lẽ do có tật giật mình nên lúc đối diện với ánh mắt của mọi người, Thanh Thanh tự nhiên mặt đỏ, còn có chút chột dạ. Mặt của nàng có khăn lụa che khuất, đương nhiên nhìn không tới, nhưng là... ánh mắt chột dạ kia của nàng đã bị mọi người nhìn thấy một cách rất rõ ràng. Nàng cùng Đoạn Tiêu làm chuyện tốt mọi người trong lòng đều hiểu rõ.

Tâm tình Mộ Dung Thiên Lý rất khó chịu, thậm chí không có dũng khí nhìn bọn họ.

Đêm qua hắn tận mắt nhìn thấy Đoạn Tiêu vào phòng Thanh Thanh, lúc sau đèn trong phòng vụt tắt. Hắn ngờ ngác đứng ở cửa hơn nửa canh giờ, có rất nhiều thời điểm, hắn muốn đẩy cửa ra, nhảy vào quấy rối bọn họ. Ngắn ngủi cả nửa canh giờ, hắn vẫn là buông tha. Hắn biết, lần này hắn hoàn toàn không còn cơ hội.

Vân Tĩnh ở trong lòng cười khò, Tâm nhi của hắn rốt cuộc đã không còn thuộc về hắn. Trái tim không dành cho hắn, người cũng không phải của hắn, hắn chỉ có thể làm đại ca của nàng.

Thiên Thủy lúi kéo Thanh Thanh ngồi ở bên người, đem chiếc đĩa nhét vào trong tay nàng.

"Ngồi đi."

Thiên Thủy không ngu ngốc, nàng tự nhiên hiểu được đêm qua phát sinh cái gì. Vì không muốn để Thanh Thanh cảm thấy xấu hổ, nàng chỉ cần phân tán sự chú ý của nàng ta, cũng thuận tiện phân tán sự chú ý của mọi người.

"A." Thanh Thanh kêu lên một tiếng, cúi đầu ăn cơm.

Im lặng, bất cứ ai cũng không nói lời nào, lặng lẽ vui đầu ăn cơm. Ngay cả người luôn nói nhiều như Mộ Dung Thiên Thủy cũng hiểu được mình phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Bữa điểm tâm này, ăn thật phần lặng lẽ.

Cơm nước xong xuôi, mọi người đều đứng dậy rời đi. Vân Tĩnh vẫn im lặng chờ Thanh Thanh, thời điểm nàng phải rời đi, hần đột nhiên lên tiếng "Thanh Thanh, nương rất nhớ muội, muội trở về đi." Hần gần như cầu xin nàng.

"Chuyện này..." Thanh Thanh thực khó xử, nàng thật sự không muốn trở lại nơi đó.

Thanh Thanh đang khó xử, Ảnh Tử đã muốn đứng ra xen vào:

"Vương, Thanh Thanh cô nương, Vân công tử nói rất có lý. Thanh Thanh cô nương thủy chung là Vân gia đại tiểu thư, theo Vương một cách không minh bạch chỉ sẽ khiến người ta đàm tiếu, nếu Vương thực sự yêu Thanh Thanh cô nương thì

nên suy nghĩ cho nàng."

Sau khi đến Vân gia, nàng cần phải đi tìm Vân phu nhân nói chuyện. Chuyện của Vương cùng Thanh Thanh cô nương không còn là chuyện của ngày một ngày hai, còn tiếp tục như vậy, đến đứa nhỏ cũng sẽ sinh ra mất.

Nếu lời nói này là do người ngoài nói ra, Đoạn Tiêu căn bản sẽ không thèm để ý, nhưng đây lại là do Ảnh Tử đã theo hần nhiều năm nói ra, hần tự nhiên sẽ suy nghĩ. Cần thận ngẫm lại, điều nàng nói không phải là không có lý. Có lẽ Thanh Thanh không cần thanh danh, nhưng hần vẫn như cũ muốn bảo hộ cho nàng. Cho dù là bất cứ khi nào, hần cũng không cho phép nàng bị thương tổn.

"Ta không cần." Thanh Thanh cuồng ngạo vênh mặt lên. Thanh danh của Vân tử tiểu thư nàng đã bị hạ thấp đến mức cực điểm, nàng không cần. Lời đồn đãi trên giang hồ vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, hơn nữa tám chín phần mười là giả, là do bịa đặt ra, cho nên mới nói giang hồ đồn đãi không thể tin. Nếu đã như thế, nàng chẳng cần để ý xem thế nhân đánh giá nàng như thế nào.

"Ta để ý." Đoạn Tiêu dịu dàng nhìn nàng:

"Thanh Thanh, ta không hy vọng nàng chịu một chút tổn thương nào."

Hần ôn nhu, làm cho nàng vô lực chống đỡ, nhún nhún vai đồng ý:

"Tùy tiện."

Đoạn Tiêu quả thực mang theo Thanh Thanh về Lưu Thủy sơn trang.

Đối với quan hệ của bọn họ, trong lòng mọi người đều đã biết rõ ràng. Nếu đã biết thì cần gì phải làm ra vẻ? Đoạn Tiêu không chút xấu hổ, mặt dày mày dạn cùng Thanh Thanh ở chung một phòng. Hần làm như vậy là có ý muốn thị uy với Mộ Dung Thiên Lý, Thanh Thanh là nữ nhân của hần, kẻ kia đừng nghĩ tới việc đem nàng nhúng chìm.

Mộ Dung Thiên Lý không hờn giận, nhưng không có lập trường để nói chuyện. Hần cùng Thanh Thanh một chút quan hệ đều không có, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là bằng hữu.

Vân Tĩnh muốn nói, lại không biết mở miệng như thế nào. Tuy rằng hần là ca ca của Thanh Thanh nhưng dù sao cũng là nam nhi, trong việc nam nữ hần không nên nhiều lời, chỉ có thể cầu ông trời phù hộ Thanh Thanh sắp tới đừng mang thai, để cho muội tử chưa lấy chồng mang thai, hần không biết nên ăn nói như thế nào với mẫu thân. Ở Vân gia, nương thật lòng quan tâm đến Thanh Thanh.

Đoạn Tiêu cùng Thanh Thanh tự nhiên là hàng đêm xuân sắc, trừ bỏ việc chịu đựng ánh mắt ám muội của mọi người, ngày nào của nàng cũng có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Có Vân Tĩnh che chở, có Đoạn Tiêu cưng chiều, lại thêm Nhục nhi ân cần hầu hạ, những ngày này so với thân tiên còn tiêu dao hơn.

"Muốn tránh thai hay không?" (sắc) Kịch tình qua đi, nàng nằm ở trong lòng Đoạn Tiêu trung cầu ý kiến.

Trả lời cho nàng là một cái hôn nóng bỏng, Đoạn Tiêu hung hăng hôn nàng. Sau khi buông nàng ra, hần hờn giận trừng mắt nhìn nàng:

"Nàng không muốn sinh hài tử cho ta?"

Hần muốn có một gia đình, có hài tử thuộc về bọn họ. Trải qua hai mươi tám năm, hần chưa bao giờ có loại ý tưởng này. Cho đến khi gặp được Thanh Thanh, hần bắt đầu hy vọng có một gia đình.

"Không phải." Thanh Thanh chu mỏ:

"Thiếp không nghĩ sẽ mang thai nhanh như vậy." Nàng mới hai mươi một tuổi, chưa nghĩ đến việc sinh hài tử. Căn cứ vào lý luận y học, nữ nhân sinh con quá sớm sẽ không tốt cho thân thể.

"Vì cái gì?" Cô gái nhỏ này hình như lại cáu kỉnh.

"Người ta sợ?" Thanh Thanh cắn môi:

"Sinh con đau lắm, hơn nữa phụ nữ có thai tính tình sẽ táo bạo, tóm lại có rất nhiều phiền toái." Đến lúc đó hẳn có thể thấy nàng rất phiền toái hay không?

Nghe xong lý do của nàng, Đoạn Tiêu rõ ràng thờ dài nhẹ nhõm.

"Ta vẫn sẽ ở bên cạnh nàng, cho dù tính tình của nàng táo bạo, ta cũng sẽ bao dung nàng. Đừng sợ, được không?" Loại lý do này... Thật sự ngốc nghếch.

"Không cần." Thanh Thanh ngoài miệng thì phủ quyết, kỳ thật đã quyết định sinh hài tử. Nàng cũng không phải thật sự sợ sinh con, mà là muốn thử xem tâm ý của Đoạn Tiêu.

"Nàng không phải vẫn rất muốn có một gia đình của riêng mình hay sao? Không có hài tử, làm sao có thể gọi là gia đình?" Hẳn quả thật rất muốn bọn họ có hai đứa nhỏ.

Thanh Thanh tự nói với mình:

"Cổ mà làm." Sinh mấy đứa ra chơi đùa cũng không tệ lắm.

Hắn trêu mến ôm Thanh Thanh.

"Chúng ta sinh một con trai, một con gái. Con gái gọi Đoạn Đóa Đóa, con trai là gọi Đoạn Vô Ngân."

Thanh Thanh vuốt mái tóc đen:

"Nếu luôn sinh giống nhau thì làm sao bây giờ?"

"Thì sinh tiếp không phải được rồi sao?" Hắn phi thường vui vẻ nếu nàng sinh thêm vài đứa.

"Chàng nghĩ tiếp là heo sao?" Nàng vừa tức vừa buồn cười.

"Chính nàng nói, vừa muốn con trai lại vừa thích con gái? Đã quên rồi sao?"

"Được thôi, sinh được thì sinh." Thanh Thanh làm ra vẻ thờ dài:

"Ai kêu chàng không sinh được." Hắn không sinh được, nàng đành phải cổ mà làm. Sinh con vì sao luôn là nữ nhân? Tại sao nữ nhân luôn phải chịu khổ? Không công bằng!

"....." Hắn là nam, làm thế nào sinh con đây!

Thanh Thanh đem thân mình dựa vào người Đoạn Tiêu, không đầu không đuôi nói ra một câu:

"Mộ Dung Thiên Lý thích tiếp." Có một số việc, sớm hay muộn cũng phải nói thẳng.

"Ta biết." Đoạn Tiêu bình tĩnh trả lời, hiển nhiên không đem Mộ Dung Thiên Lý để vào trong mắt. Trải qua mấy ngày này, hẳn tin tưởng Mộ Dung Thiên Lý đã hoàn toàn hết hy vọng.

"Chàng không ăn giấm?" Thanh Thanh có chút giật mình.

"Ta vì sao phải ăn dấm chua?" Thanh Thanh vốn không coi trọng Mộ Dung Thiên Lý, hẳn không cần tốn sức để ghen. Hơn nữa mỗi ngày hắn và Thanh Thanh đều ở cùng nhau, giống hệt như một đôi vợ chồng, nên ghen tị thì phải là Mộ Dung Thiên Lý mới phải.

"Chàng rất rộng lượng nha." Thanh Thanh cười như không cười.

"Nàng căn bản không có thích hắn, hết thấy đều là do hắn tự mình đa tình." Nếu nàng đã không có ý gì thì hẳn cũng sẽ không ghen lung tung.

Thanh Thanh nhin không được trêu chọc:

"Đoạn lang, chàng rất rộng lượng." Hắn tuyệt không hề rộng lượng, chỉ là biết suy nghĩ thấu đáo mà thôi.

"Đó là điều tự nhiên." Cho dù hắn muốn ăn dấm chua, cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Hắn từng có rất nhiều nữ nhân, nếu Thanh Thanh tranh luận với hắn về chuyện này thì người đuối lý vĩnh viễn sẽ là hắn. Nữ nhân của Vô Tranh son trang người nào người nấy đều rất quái dị, tính cách tự nhiên sẽ không giống người thường. Theo như hắn biết, việc các nàng không thể chấp nhận được nhất chính là trượng phu có nữ nhân khác. Phong cách hành xử của Thanh Thanh cùng Bạch Mạn Điệp hoàn toàn giống nhau như đúc, phương pháp xử lý đương nhiên cũng giống nhau, nếu Thanh Thanh biết hắn trước kia phong lưu như thế nào, rất có khả năng một mạch chạy thẳng đến chân trời.

Minh Vương đại danh鼎鼎 mang theo thê tử quang lâm Lưu Thủy sơn trang, còn có tả hữu hộ pháp đi theo phía sau, đó là một việc lớn cỡ nào? Trên giang hồ, vô số môn phái thâm mow ước có được cái vinh dự này, nhưng đáng tiếc đều không cơ hội. Minh Vương luôn luôn thần bí, truyền thuyết nói những người nhìn thấy dung mạo của hắn đều đã biến thành người chết. Có thể gặp được Minh Vương dưới một tình huống không hề nguy hiểm, đó được coi là một loại vinh hạnh. Tả hữu hộ pháp rất ít khi xuất hiện, cho dù là những người tham gia võ lâm đại hội ở Minh Cung, cũng chỉ có một số ít nhìn thấy gương mặt thật của tả hữu hộ pháp.

Người làm trang chủ như Vân Liệt giờ không biết nên khóc hay nên cười. Hắn có cơ hội nhìn thấy gương mặt thật của Minh Vương cùng tả hữu hộ pháp, hơn nữa tánh mạng cũng không bị nguy hiểm. Nhưng là, hắn lại không muốn có được vinh dự như vậy.

Nữ nhi của hắn tự nhiên lại trở thành Minh Vương phi. Lưu Thủy sơn trang luôn luôn tự cho mình là danh môn chính phái, lại cùng tả môn ma đạo như Minh Cung kết thành thông gia, Vân Liệt cảm thấy không còn mặt mũi nào đi gặp võ lâm đồng đạo.

Hôm nay Minh Vương cùng tả hữu hộ pháp đại giá quang lâm, càng chứng thực Minh Cung cùng Lưu Thủy sơn trang có quan hệ mật thiết. Võ lâm đồng đạo sẽ cảm thấy như thế nào về Lưu Thủy sơn trang? Nghĩ thế nào về Vân Liệt hắn? Danh tiếng gây dựng bấy lâu không nghi ngờ đã bị huỷ hoại..

Vân Liệt tuy rằng khinh thường những việc mà Minh Vương đã làm nhưng lại không có gan cùng hắn đối nghịch. Hắn lấy nghi lễ đón tiếp chương môn một phái để hoan nghênh Đoạn Tiêu, cũng hết lòng cung phụng. Thậm chí ngoại trừ tươi cười còn khách sáo hàn huyên một lúc, Thanh Thanh nghe được họ nói chuyện cảm thấy buồn ngủ muốn chết.

Đoạn Tiêu biết người trong Lưu Thủy sơn trang đối xử với Thanh Thanh không tốt, hắn tự nhiên đối với bọn họ cũng không có chút hảo cảm nào. Tùy tiện nói vài câu lễ độ, cùng Thanh Thanh đang chán ngấy trốn vào trong phòng.

Đôi tỷ muội xinh như hoa nhưng bản tính ác độc kia vẫn mơ ước sắc đẹp của Đoạn Tiêu, thấy bộ dáng vô cùng thân thiết của Thanh Thanh và hắn, hai tròng mắt trừng đến nổi sắp rớt ra ngoài.

Thanh Thanh mỗi một ngã xuống giường, khoe miệng nhếch lên, hiện ra một tia cười lạnh:

"Đây là người nhà của thiếp, chàng cảm giác như thế nào?"

Bọn họ dù sao vẫn chưa phải là vợ chồng, người của Vân gia tự nhiên không thể an bài bọn họ ở chung một phòng. Nơi Đoạn Tiêu ở chính là phòng khách, mà Thanh Thanh vẫn như cũ ở lại Tâm Viên. Nhưng là nàng không nghĩ đến việc sẽ trở lại nơi đó, thế nên trực tiếp đi theo Đoạn Tiêu vào trong phòng khách.

"Không cảm giác."

Vân Liệt giống như trong hiểu biết của hắn, cổ hủ và nghiêm túc, về phần Giang Nam song xu thì hắn căn bản không thèm nhìn đến nửa con mắt. Vân phu nhân đoạn trang dịu dàng, thời điểm mới gặp nàng, trong lòng hắn tự nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, bất quá cái loại cảm giác kỳ dị này rất nhanh liền biến mất.

"Cái gì gọi là không cảm giác?"

"Ngoài nàng ra, ta đối với người trong Lưu Thủy sơn trang đều không có hứng thú." Hắn tính tình cao ngạo lạnh lùng, sẽ không rồi hoi mà đi chú ý đến những loại người vô dụng.

"Thật sao?" Thanh Thanh cười nhạt:

"Thiếp họ Vân, cũng là người Vân gia." Nàng cùng Vân gia chỉ có quan hệ huyết thống.

"Ta mặc kệ nàng có phải là người Vân gia hay không." Đoạn Tiêu ghé sát vào người Thanh Thanh, thấp giọng:

"Ta rất nhớ nàng."

Thanh Thanh lập tức hiểu được hắn muốn làm cái gì, ngượng ngùng quay mặt đi.

"Chúng ta không nên ở chỗ này?"

"Ta mặc kệ, đã vài

ngày không có yêu nàng." Hắn đã hoàn toàn đề lên người nàng, bàn tay không an phận vuốt ve thân thể mềm mại của nàng.

"Mới một ngày, nào đến vài ngày." Dưới sự trêu chọc của hắn, Thanh Thanh hơi hơi thờ dốt.

"Phải không? Ta cảm giác đã rất nhiều ngày."

Tay hắn đã muốn di chuyển vào trong vạt áo của nàng.

Thanh Thanh cuống quýt bắt lấy tay hắn.

"Không được, hiện giờ là ban ngày ban mặt."

Nếu bị người khác nhìn thấy thì biết làm sao bây giờ? Nàng dám cam đoan, tin tức bọn họ làm chuyện xấu hổ giữa ban ngày chỉ sau một canh giờ sẽ truyền khắp Lư Thủy sơn trang, ba ngày sau sẽ truyền khắp giang hồ. Thậm chí sẽ có một tin đồn đại vô căn cứ: Vân Thanh Thanh dựa vào công phu cao siêu trên giường mà chiếm được sự sủng ái của Minh Vương.

"Ban ngày cũng có thể."

Đoạn Tiêu cởi bỏ quần áo của nàng, hôn lên ngọc thể trắng nõn mềm mại của nàng, kịch liệt hôn một đường kéo dài xuống.....

Trong phòng cảnh xuân vô hạn, mà ở ngoài phòng vợ chồng Vân Liệt lại không biết làm sao. Bọn họ căn bản không nghĩ tới Minh Vương cùng Thanh Thanh ở ban ngày ban mặt làm ra cái việc này.

Vân phu nhân chỉ biết thờ dài:

"Đứa nhỏ này, làm cho ta rất thương tâm." Nàng vốn định đến nhìn con rể cho kỹ, nào biết sẽ gặp được hảo sự của bọn họ. Một nữ hài tử còn chưa thành thân đã cùng nam nhân ở chung một phòng, còn làm ra loại chuyện này, là mẫu thân như nàng thất trách a.

Vân Liệt ôm phu nhân, lắc đầu cảm thán:

"Giáo nữ vô phương." Nếu làm cho người ngoài biết, mặt mũi Lư Thủy sơn trang còn đâu?

"Lão gia, người cho rằng Minh Vương đối với Thanh Thanh là thật tâm sao?" Nàng đã thiếu nữ nhi nhiều lắm, nữ nhi có thể tìm được một chỗ tốt thì trong lòng nàng cũng bớt đi vài phần áy náy.

"Hắn là thế."

"Theo ý của chàng, hắn là loại người gì?"

"Hắn là một nhân tài." Đoạn Tiêu thật sự là một nhân tài hiếm có, chẳng những có một thân võ công sâu không lường được, còn có một trí tuệ hơn người. Trong ánh mắt ôn nhu của hắn còn ẩn giấu trí tuệ vô song, trên người có khí phách trời sinh là thứ ngạo khí bao trùm thiên hạ. Hắn vẫn rất ngạc nhiên không biết Minh Vương rốt cuộc là loại người nào, hôm nay vừa nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu hắn muốn làm võ lâm chí tôn, đó là chuyện dễ như trở bàn tay. Lấy thể lực của Minh Cung cộng với tài trí của Minh Vương, chỉ cần vài năm là có thể nhất thống giang hồ. Những năm gần đây, hắn cố ý buông tha bất đại thế gia. Hắn rốt cuộc vì cái gì mà làm như vậy? Không phải Minh Vương muốn làm võ lâm chí tôn sao?

Nếu không nói đến lập trường khác nhau thì hắn thật sự là một chàng rể tốt. Trong lòng Vân Liệt tự nhiên có một chút nuối tiếc, người Minh Vương tuyển vì sao lại không phải Như Nguyệt, Như Yên? Một nam nhân như vậy, hoàn toàn xứng với nữ nhi của Vân Liệt hẳn.

"Đem Thanh Thanh giao cho hắn được không?" Minh Vương bị hình dung thành ác ma giết người không chớp mắt, thật sự có thể đem nữ nhi phó thác cho một nam nhân như vậy sao?

Vân Liệt vỗ vỗ bả vai thê tử:

"Nàng yên tâm đi, hắn sẽ đối xử tử tế với Băng Tâm."

Trong đôi mắt của Minh Vương mang theo vẻ cuồng ngạo và tự cao tự đại. Một nam nhân tài giỏi như vậy, lại dịu dàng với một nữ nhân đã bị huy dung, đây tuyệt đối là bằng chứng cho thấy hắn yêu nàng sâu đậm.

"Ai mà nghĩ đến sự tình lại phát triển thành như vậy?" Nàng chưa từng nghĩ tới, Thanh Thanh sẽ cùng Minh Vương trở thành một đôi. Lúc trước Như Yên Như Nguyệt nói Thanh Thanh cùng Minh Vương có tư tình, nàng căn bản không tin, thậm chí nghĩ rằng đó là do Thanh Thanh bị ép buộc.

"Khắp nơi trên giang hồ đều đã lan truyền tin tức Vân gia đại tiểu thư cùng Minh Vương trong lúc đó dây dưa không rõ. Có lẽ đúng như lời đồn đãi, bọn họ đã sớm nhận thức." Những cô nương không được tuyển đã đem Thanh Thanh truyền thành một nữ nhân dâm đẳng vô sỉ, bốn phía nói nàng câu dẫn Minh Vương, cũng có một cách nói khác là hai người bọn họ đã sớm quen biết.

Vân phu nhân âm thầm:

"Nhiều năm như vậy, ta cho tới bây giờ cũng không quan tâm nàng, căn bản không biết nàng suy nghĩ cái gì."

"Phu nhân, có lẽ chúng ta thật sự có lỗi với Thanh Thanh." Nghe nàng nói như vậy, Vân Liệt cũng cảm thấy hổ thẹn.

Thanh Thanh quang minh chính đại cùng Đoạn Tiêu ở cùng nhau, không có quay về Tâm Viên. Nàng sớm không xem mình là Lư Thủy sơn trang đại tiểu thư, chỉ coi mình là một khách nhân.

Ban đêm luôn lạnh lẽo tiêu điều, ngay đến ánh trăng dịu dàng cũng mang theo vài phần lạnh giá.

Thanh Thanh sớm đã có thói quen đối nguyệt thờ dài, giờ phút này lại đang đắm chìm trong hạnh phúc. Nàng vui đầu vào trong lòng hắn, cảm thụ được độ ấm trên người hắn.

"Đoạn lang, ngày mai chúng ta rời đi được không?" Nàng không nghĩ sẽ ở lại nơi này thêm nữa. Đứng ở địa phương này, nàng luôn cảm thấy cả người không thoải mái.

"Tùy nàng." Hắn cảm giác được, người trong Vân gia đối với Thanh Thanh cũng không có bao nhiêu cảm tình. Đúng như Thanh Thanh nói, người của Lưu Thủy sơn trang cũng không coi nàng là người thân. Chân chính xem nàng là người thân, cũng chỉ có mình Vân Tĩnh.

"Đoạn lang." Thanh Thanh vụng trộm liếc mắt nhìn hắn một cái:

"Vì sao không nói khi nào thì thành thân?" Hắn chưa từng nói qua muốn cùng nàng thành thân, nàng đành phải vứt bỏ sự rụt rè của một nữ tử mà chủ động mở miệng.

"Chính miệng nàng nói hôn sự của nàng để cho tiểu Điệp làm chủ." Nếu không hắn sớm đã cưới nàng.

"A?" Tùy tiện nói nói mà thôi. Lúc trước Điệp tỷ cố ý tác hợp bọn họ, thế nên nàng tuyệt nhiên sẽ không phản đối.

"Nàng muốn hôn lễ như mọi người, ta đương nhiên làm theo." Hắn hoàn toàn chiều theo ý muốn của nàng, tiểu nữ nhân này cư nhiên còn không cảm kích.

Thanh Thanh nghe xong lời hắn nói, cười rất gian xảo:

"Thiếp còn nghĩ rằng chàng không muốn lấy thiếp."

"Ta hận không thể ngay lập tức lấy nàng." Có cưới hay không cũng không có gì khác nhau, toàn giang hồ ai chẳng biết Vân đại tiểu thư là thê tử của Minh Vương hân. Mấy ngày vừa rồi, hắn nghe được không ít lời đồn đãi.

"Thiếp muốn làm thê tử của chàng, làm Đoạn phu nhân." Thanh Thanh thỏa mãn thở nhẹ:

"Dường như đang nằm mơ." Duyên phận thật sự là chuyện không thể nói rõ.

Hắn không khỏi vì sự ngốc nghếch của nàng mà buồn cười:

"Không phải nằm mơ, Đoạn phu nhân."

Hai tay Thanh Thanh ôm lấy cổ hắn, dâng lên môi thơm.

Đoạn Tiêu một phen ôm lấy thắt lưng của nàng, cuồng liệt hôn nàng, kích tình lại diễn ra.

"Hai vị, đi ra nói chuyện." Một giọng nói vang lên đã đánh gãy hết thủy.

Đoạn Tiêu thờ dài, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Vào canh giờ này đến quấy rầy bọn họ, hắn có ý gì?

"Không được sao? Ta muốn vào trong." Vân Tĩnh mang theo ý cười trêu chọc. Hai người bọn họ tám chín phần mười là đang thân thiết, hắn biết chính mình làm hỏng chuyện tốt của bọn họ.

"Chờ."

Đợi hơn nửa canh giờ, Đoạn Tiêu cùng Thanh Thanh mới mặc xong quần áo.

Khi bọn hắn đi ra cửa phòng, chỉ thấy Vân Tĩnh đứng ở trong viện.

"Đại ca, đã trễ thế này, huynh đến làm gì?" Vào lúc này mà đến tìm bọn họ sẽ có đại sự quan trọng gì? Người ngoài hành tinh xâm nhập à? Hay là hỏa tinh va vào địa cầu?

"Ngồi đi." Vân Tĩnh tiêu sái ngồi ở trên bậc thang.

Đoạn Tiêu liếc thấy trên đó có vài hũ rượu, đã đoán ra dụng ý của Vân Tĩnh.

"Đã trễ thế này, Vân huynh có tâm trạng uống rượu sao."

"Uống rượu?" Thanh Thanh thiếu chút nữa té xỉu, hơn nửa đêm, uống rượu làm cái gì, không khéo sẽ cảm mạo.

"Muội muội muốn xuất giá, trước lúc xuất giá, theo đại ca ta uống vài chén rượu không được sao?" Vân Tĩnh đưa cho Đoạn Tiêu một vò.

Đoạn Tiêu đưa tay tiếp lấy, lại bị Thanh Thanh giành trước.

"Đương nhiên có thể."

"Thanh Thanh, đây là đưa cho Đoạn huynh, muội không thể uống." Thanh Thanh từ nhỏ yếu nhược, rất ít khi uống rượu.

"Hay nói giỡn, năm đó ta và Đoạn lang uống cùng nhau, đã uống hết năm vò nữ nhi hồng." Tửu lượng của nàng không phải là tầm thường.

"Thật sự?" Vân Tĩnh có chút hoài nghi nhìn về phía Đoạn Tiêu.

"Thật." Hai người bọn họ từng cùng nhau uống hết năm vò nữ nhi hồng sao? Không có ấn tượng. Bất quá, ở trong khu rừng của Minh Cung, Thanh Thanh uống rượu giống như uống nước.

"Muội muội của ta cư nhiên lợi hại như vậy, ta phải đánh giá lại người." Vân Tĩnh lại lấy một vò đưa cho Đoạn Tiêu.

Thanh Thanh uống một ngụm, liếm liếm môi:

"Rất nhạt a, uống cũng như không." Thơm thì có thơm, đáng tiếc không đủ độ.

"Nhạt?" Một nữ hài tử uống rượu mạnh như vậy còn nói là nhạt?

Thanh Thanh lại uống tiếp một ngụm.

"Đại ca, ta không phải cố ý không cho huynh mặt mũi, trên thực tế rượu này quả thực rất nhạt. Uy, có phải là đã pha thêm nước hay không?"

Vân Tĩnh liếc mắt nhìn nàng một cái:

"Đúng vậy." Hẳn sợ uống nhiều hồng việc, cho nên pha thêm một chút nước, không nghĩ tới bị nha đầu kia nhìn ra.

"Đầu lưỡi của nàng rất lợi hại, trong điểm tâm có bỏ rượu mà nàng còn nếm ra được." Lúc đầu hẳn cũng bị nàng làm hoảng sợ.

"Thật?" Vân Tĩnh càng kinh ngạc.

"Đó là đương nhiên." Thanh Thanh dương dương tự đắc.

Vân Tĩnh làm ra vẻ thờ dãi:

"Thất lễ thất lễ, tại hạ có mắt không trông, không thấy được Thanh Thanh cư nhiên là rượu tiên."

Đó là Lí Bạch, nàng nhiều lắm chỉ tính là tửu quỷ.

Bộ dáng buồn cười của hắn khiến Thanh Thanh thoải mái cười to:

"Ha ha, đại ca, huynh là cái gì?"

Đoạn Tiêu mỉm cười chế nhạo:

"Vân huynh, nếu người không làm trang chủ Lưu Thủy sơn trang, có thể đến đầu đường làm xiếc." Bọn họ hai vừa gặp đã thân, sớm đã coi nhau là bạn tốt.

Vân Tĩnh có tình cảm thán:

"Vợ chồng các người khi dễ một người cô đơn như ta a." Hắn hào sảng nâng bình rượu lên:

"Chúc mừng hai vị có tình rồi sẽ thành quyến thuộc."

"Đa tạ Vân huynh thành toàn."

"Đa tạ đại ca thành toàn."

Đây mới là phong phạm của giang hồ nữ tử.

Bọn họ ba người đều ngửa đầu uống rượu, ở dưới ánh trăng lạnh lùng, trên mặt Thanh Thanh hiện lên một chút chua xót. Nàng biết, Vân Tĩnh vẫn yêu nàng. Nay hẳn lại chúc phúc bọn họ, nàng không thể không bội phục trí tuệ của hắn, một nam nhân có khí phách thế này trên thế gian ít có. Hẳn là đại ca của nàng, vì sao lại yêu nàng? Kỳ quái, Th

anh Thanh cho đến bây giờ cũng có nghĩ ra.

"Đại ca, hy vọng huynh có thể tìm được nữ tử mà mình yêu thương." Thanh Thanh cười nhẹ, chính mình lấy bình rượu trong tay chạm vào vò rượu của

Vân Tĩnh, sau đó ngửa đầu uống rất háng.

Thanh Thanh uống rượu so với Vân Tĩnh còn kịch liệt hơn, hần nhin không được hỏi:

"Thanh Thanh, nàng đang uống nước sôi sao?" Uống nước sôi cũng không nhanh như vậy.

Đoạn Tiêu sợ nàng bị sặc, đưa tay lấy vò rượu của nàng.

"Lại còn uống rất mau." Đêm đó khi bọn họ ở trong rừng, nàng quả thực uống rất nhanh.

"Uống rượu thôi, cũng lắm chuyện như vậy. Nếu là rượu đựng trong chén dạ quang hay là chén bạch ngọc thì sẽ uống kiểu khác, bây giờ chơi cả vò, đương nhiên phải uống như vậy a." Hần thực sự nghĩ rằng tửu lượng của nàng cao như vậy sao? Chẳng qua là tâm tình không tốt mà thôi.

"Có khí phách." Vân Tĩnh giờ ngón tay cái lên.

Trước kia nàng dịu dàng uyển chuyển, hiện tại nàng hào khí như mây, bất luận là người như thế nào, hần đều thích nàng.

"Vân huynh, ngày mai từ biệt, không biết khi nào gặp lại, kính ngươì."

"Đại ca, cảm ơn huynh chiếu cố ta nhiều năm như vậy, kính ngươì."

Phu xướng phụ tùy, tâm ý tương thông.

"Chúc hai vị trăm năm hảo hợp, Loan Phụng hoà minh, quần anh tụ hội, đẹp duyên cảm sắc, tịnh đế trường sinh, kim thạch đồng tâm, bạch đầu giai lão." Hần thiết tình chúc phúc, cho dù hần thích nàng như thế nào, chỉ cần Thanh Thanh vui vẻ là tốt rồi.

Đoạn Tiêu thực sự rất xuất sắc, Thanh Thanh lại là một nữ tử tiêu sái như vậy, rất xứng với nam tử cuồng ngạo như hần. Chỉ có Thanh Thanh xứng đôi với Đoạn Tiêu, cũng chỉ có Đoạn Tiêu thích hợp với Thanh Thanh, hai người bọn họ đúng là trời sinh một đôi.

"Vân huynh, Minh Cung lúc nào cũng hoan nghênh ngươì." Đây là hần thành tâm, cho dù bọn họ có một ngày là đối thủ, Đoạn Tiêu vẫn như cũ xem hần là bằng hữu.

"Vân Tĩnh ta lúc nào cũng hoan nghênh các ngươì trở về."

Chỉ một mình hần hoan nghênh mà thôi, những người khác chắc gì đã hoan nghênh, về sau vẫn là đừng trở về.

"Đại ca, lúc rảnh rồi nhớ đến thăm ta nha."

"Ta nhất định sẽ đi, đến đây, đêm nay không say không về." Thanh Thanh đã chịu quay về đây đã là vạn hạnh, hần không có lý do gì tiếp tục giữ nàng. Hần biết người trong Vân gia không thích Thanh Thanh, nàng lưu lại cũng không có ý tứ.

Thanh Thanh xua tay:

"Không thể uống nữa." Nàng đã uống hết một vò rượu, đầu đã có chút mê muội.

Rất hiếm nữ nhi nào có được tửu lượng như nàng, người thường mà uống hết một vò thì đã không còn biết mình đang nói gì nữa.

"Muội không phải nói muội cùng Đoạn huynh cùng nhau uống hết năm vò nữ nhi hồng sao? Nhanh như vậy liền say?"

"Hơn phân nửa là do chàng uống, hơn nửa lần đó ta say." Sớm biết như thế thì đừng có bốc phét.

"Uống thêm một chút." Vân Tĩnh đưa cho nàng một vò nhỏ. Thấy bộ dáng uống rượu như uống nước của nàng, hần có thể yên tâm đưa thêm cho nàng uống.

"Được rồi." Thanh Thanh tiếp nhận, có chút bất đắc dĩ.

Đoạn Tiêu đưa tay vứt cái bình không lên mặt đất:

"Vân huynh, cho ta."

"A, so với ta uống còn mau hơn."

"Đó là tự nhiên, ngươì uống nhanh đi."

"Đến, không say không về."

"Một chút rượu mà muốn chuốc say Đoạn lang của ta, huynh nằm mơ đi thôi."

"Ài, có Đoạn lang liền quên luôn đại ca này, muối thật thiên vị à nha."

"Cho nên mới nói huynh mau đi tìm người đến làm bạn. Ta là thê tử của Đoạn lang, xin gọi ta là Đoạn phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Thiên ý trêu người .

Edit : Jun

Nghe bọn hạ nhân nói, đêm qua Đoạn Tiêu, Thanh Thanh, Vân Tình uống rượu cả đêm, Thanh Thanh say đến nỗi bất tỉnh nhân sự. Sáng sớm hôm sau, Vân phu nhân nấu canh giải rượu tỏ vẻ tình thương của mẹ. Thanh Thanh thủy chung là nữ nhi của nàng, trước kia nàng chưa từng quan tâm đến con gái, hiện tại nữ nhi sắp gả ra ngoài, về sau muốn quan tâm nàng đã không còn cơ hội.

Nàng bưng canh giải rượu đến trước cửa, vừa gõ tay lên gỗ cửa, một đạo bóng đen đã vọt đến trước mặt nàng.

"Vân phu nhân, có thể nói chuyện với ta không?" Lạnh lùng, giọng nói của nàng cũng giống hệt con người nàng, không có đến một tia độ ấm.

"Ảnh Tử cô nương, có gì phải làm sao?" Vân phu nhân hơi chần chờ.

"Vân phu nhân, nếu ta là bà, thì ta sẽ nghe cho đến hết." Ảnh Tử thần sắc cổ quái, hướng về phòng trong liếc mắt một cái.

Vân phu nhân cũng không cho rằng Minh Cung hộ pháp sẽ làm gì khó dễ nàng, có lẽ nàng ta muốn nói chuyện về Thanh Thanh.

"Muốn nói cái gì thì nói ở đây luôn đi."

"Vân phu nhân, bà xác định muốn ta nói ở nơi này?" Ảnh Tử liếc xéo Vân phu nhân một cái, khóe miệng nhếch lên hiện ra một tia cười lạnh:

"Có lẽ, ta nên gọi bà là Đoạn phu nhân mới đúng."

"Người nói cái gì?" Vân phu nhân biến sắc, chén canh trong tay rơi trên mặt đất, cái bát vỡ tan, nước canh nóng hằm hập tràn ra khắp nơi.

"Vân phu nhân, muốn ta nói chuyện ở đây sao?" Ảnh Tử tiếp tục hỏi.

Vân phu nhân sắc mặt trở nên rất khó coi, cúi đầu đi về phía trước.

"Xin theo ta đến chỗ khác ."

Vân phu nhân đưa Ảnh Tử đến một gian phòng để cùi cũ nát, cúi đầu không có mở miệng.

"Vân phu nhân, không có gì muốn nói sao?" Ảnh Tử lười nhác tựa vào khung cửa. Bóng của nàng bao phủ trên người Vân phu nhân, biểu tình càng thêm tối tăm mờ mịt.

"Người rót cuộc là ai?" Sự kiện năm đó có rất ít người biết.

"Ta?" Ảnh Tử cười lạnh:

"Ảnh Tử là cô nhi được đảo chủ thu dưỡng."

"Đảo chủ?" Sắc mặt Vân phu nhân tái nhợt:

"Người nói là Đoạn..."

Ảnh Tử lạnh lùng nói:

"Trong lòng phu nhân biết rất rõ, không phải sao?" Đối với Vân phu nhân, nàng chưa từng có một chút hảo cảm.

Vân phu nhân ngẩng đầu, hơi hơi mở miệng:

"Hắn... Khoẻ không?"

Ảnh Tử hít một hơi thật sâu:

"Đã chết, đã chết hơn hai mươi năm trước."

"Đã chết?" Vân phu nhân rõ ràng chịu một đả kích rất lớn.

"Hắn đã chết?"

"Đã chết rất lâu rồi." Điều là do bà ta làm hại, bây giờ còn mặt mũi nào để hỏi.

"Tiêu nhi đó...." Hơn hai mươi năm trước, đứa nhỏ của nàng mới có một tuổi a. Nghĩ đến đứa nhỏ đáng thương kia, nước mắt của Vân phu nhân nhịn không được rơi xuống.

Ảnh tử trừng mắt nhìn Vân phu nhân, không thể che giấu sự phẫn nộ:

"Bà không phải đã gặp hắn rồi sao?"

"Khi nào?" Vân phu nhân nghi hoặc.

"Hắn cùng với nữ nhi của bà đang ở trong phòng ngủ." Nói không chừng còn đang làm chuyện tốt gì nữa đó. Trên đường đi đến đây, hai người bọn họ không biết đã làm bao nhiêu lần.

"Nữ nhi của ta..." Vân phu nhân thực thông minh, lập tức hiểu được Ảnh Tử đang nói cái gì. Trong đầu nàng ầm vang một tiếng, không chịu nổi đả kích mà ngã trên đất, miệng run run:

"Người muốn nói..."

"Bà vừa lòng chưa?" Ảnh tử hung tợn trừng mắt nhìn nàng, trong mắt chỉ có sự khinh bỉ.

"Tại sao có thể như vậy?" Vân phu nhân không dám tin, thấp giọng bật khóc:

"Nếu không cho Thanh Thanh tham gia tuyển phi yến, sẽ không phát sinh chuyện như vậy." Nếu nàng không trở về, phải chăng có thể tránh khỏi bi kịch này không?

"Vô dụng." Ảnh Tử bất đắc dĩ thở dài, toàn thân vô lực ngồi xồm trên đất.

"Nghịch duyên a, từ trước khi có chuyện tuyển phi, hai người bọn họ cũng đã có quan hệ da thịt." Số lần cùng giường lại nhiều vô số kể. Rất nhiều lần, Vương đối với Thanh Thanh vừa hôn vừa cắn, cơ hồ không khống chế được.

"Cái gì?" Về mặt Vân phu nhân giống như đang chịu một sự đả kích sâu sắc, cơ hồ ngất đi. Ông trời, rốt cuộc là nàng tạo nghiệt gì a?

"Ta tận mắt thấy Vương cùng Thanh Thanh cô nương ngủ chung một giường. Cô nam quả nữ cùng nhau sống chung hơn nửa năm, giữa bọn họ còn tồn tại cái gì gọi là trong sạch sao?" Ảnh Tử tiến thêm một bước đả kích Vân phu nhân, cũng là đả kích chính mình:

"Rất nhiều lần ta nhìn thấy bọn họ thân mật." Chuẩn xác mà nói, chính là Vương ăn đậu hũ của Thanh Thanh trước, thừa dịp người ta ngủ say mà làm xằng làm bậy.

Vân phu nhân không chịu nổi đả kích nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng tuôn ra:

"Nếu ông trời muốn trừng phạt thì hãy trừng phạt ta đi, hai đứa bọn chúng vô tội." Năm đó một lần làm sai, bây giờ lại cứ nhiên tạo thành hậu quả như vậy, nàng phải làm như thế nào mới có thể bù lại sai lầm do chính mình gây ra đây.

"Trừng phạt bà thì có ích lợi gì?" Ảnh Tử tức giận đến mức muốn cho nàng hai bạt tai.

"Một năm trước bọn họ đã ở cùng một chỗ, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ đến hài tử cũng sinh ra."

Vân phu nhân hoang mang bắt lấy quần áo của Ảnh Tử:

"Làm sao bây giờ?" Bọn họ là huynh muội, như thế nào có thể sinh hài tử?

"Ta nếu biết làm thế nào thì cũng không đem chân tướng của việc này nói cho bà."

Nếu nàng có biện pháp thì đã sớm ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ!

Bàn tay của Vân phu nhân dần dần buông lỏng, ừ ừ thở dài một tiếng:

"Hết thấy điều là do ta tạo nghiệt a." Giọng nói của nàng nghẹn ngào.

"Chuyện đến nước này, chỉ có thể như vậy."

Đây là kế hoạch do Ảnh Từ suy nghĩ rất lâu mới tìm ra, đáng tiếc nàng không dám thực thi. Từ nhỏ đến lớn, nàng đã muốn có thói quen nghe theo mệnh lệnh của Vương, nàng vốn không có dũng khí cãi lời ngài. Nay có Vân phu nhân hỗ trợ, nàng rốt cục có dũng khí đi làm những việc mà trước đây không dám.

Vân phu nhân bị bệnh, muốn giữ bọn họ ở lại vài ngày. Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu đành phải lưu lại. Thanh Thanh tuyệt nhiên không nghĩ sẽ ở lại, nơi này không phải nhà của nàng, nàng lưu lại cũng không có ý nghĩa. Nhưng là Vân phu nhân luôn mong nàng ở lại, nàng đành phải cố mà làm, cho dù thế nào nàng vẫn là do Vân phu nhân sinh ra, quan hệ huyết thống đâu thể nói bỏ là bỏ ngay được.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Ảnh Từ một mình đem Đoạn Tiêu kéo ra ngoài. Thanh Thanh một người tịch tịch ở trong phòng. Nàng tựa người vào bàn, trong đầu nghĩ đến Đoạn Tiêu. Bất quá hần chỉ đi có một lúc, vậy mà Thanh Thanh đã bắt đầu nhớ đến hần. Nhớ đến cảm giác ấm áp trên người hần, nhớ đôi mắt dịu dàng của hần. Nàng thật sự trúng độc rồi, trúng độc tình yêu. Rời khỏi Đoạn Tiêu, nàng không biết sẽ sống như thế nào.

Đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa, Thanh Thanh tưởng Đoạn Tiêu trở lại, hăng hái đi ra mở cửa.

Cửa mở ra, đứng ở cửa lại là Vân phu nhân, Thanh Thanh không giấu được nỗi thất vọng:

"Là người?"

"Ta đến xem người." Vân phu nhân có chút xấu hổ. Nàng thấy được Thanh Thanh không chào đón nàng.

"Người không phải bị bệnh sao?" Sắc mặt Vân phu nhân tiều tụy, hốc mắt sưng đỏ, thoát nhìn thật không tốt.

Nàng miễn cưỡng cười:

"Thanh Thanh, ta mang người đến một chỗ." Vân phu nhân ôn nhu kéo bàn tay nhỏ bé của nàng.

"Đi đâu à?" Nói thật, nàng cũng không muốn đi.

Vân phu nhân cười nhẹ:

"Đi thôi."

Đi theo Vân phu nhân nửa ngày, cuối cùng lại đi vào Tâm Viên.

"Đây là nơi mà người muốn dẫn ta đến?" Mang nàng đến nơi đây làm gì?

"Thanh Thanh, người đi vào trước, có người đang chờ người." Nụ cười của Vân phu nhân cực kỳ không tự nhiên, thậm chí có chút chột dạ.

"Phải không?" Thanh Thanh hồ nghi liếc mắt nhìn Vân phu nhân một cái, đi vào trong phòng.

"Là người?" Người chờ nàng cư nhiên là Mộ Dung Thiên Lý. Nàng đã cho hần thấy thái độ, quyết định ở cùng một chỗ với Đoạn Tiêu, vì sao hần vẫn không buông tha cho nàng? Nàng có nên cảm thấy may mắn khi giá trị của mình trên thị trường được nâng cao hay không? Hay là phiền não vì bị niêm yết?

Mộ Dung Thiên Lý đưa lưng về phía nàng, ngữ khí chua xót:

"Nàng luôn luôn trốn tránh ta?"

"Đâu có?" Thanh Thanh giả ngu. Đúng vậy, nàng muốn trốn hần, vậy thì sao? Chuyện giữa bọn họ trong lúc đó đã hoàn toàn chấm dứt.

"Không có sao?" Mộ Dung Thiên Lý cười khổ.

Nàng vừa định đáp lời thì ngửi được một mùi thơm kỳ quái. Tam tỷ đã từng nói qua, những mùi hương thơm kỳ lạ đa phần là mê hương linh tinh gì đó, nàng lập tức đề cao cảnh giác:

"Người muốn gì?"

Mộ Dung sẽ không dùng mị dược với nàng chứ? Hần sẽ không hạ lưu như vậy?

Mộ Dung Thiên Lý cười chua xót, cũng không có trả lời. Ngẩng đầu, trong đôi mắt hần hiện lên một tia ưu thương.

Đoạn Tiêu từ bên ngoài trở về, chuyện đầu tiên đó là tìm Thanh Thanh. Nhưng nằm ngoài dự kiến của hần, Thanh Thanh không hề ở trong phòng. (mọi người chuẩn bị khăn giấy đi là vừa)

Nàng đã đi đâu ? Nàng đã nói sẽ chờ hần ở đây, sao bây giờ lại không thấy?

Hần âm thầm suy tư những nơi mà nàng có khả năng sẽ đến. Thời điểm ngồi xuống ghế, hình như hần đập trúng cái gì. Đoạn Tiêu cúi đầu, nhìn thấy một mảnh giấy rơi ở chân bàn. Mở mảnh giấy ra, trên đó có viết một câu: Giờ Mùi một khắc, Tâm Viên.

Một câu đơn giản cũng làm cho Đoạn Tiêu đề cao cảnh giác. Chữ viết trên giấy rõ ràng là của một nam tử, người ở trong gian phòng này chỉ có hần và Thanh Thanh. Tờ giấy này không phải viết cho hần thì tự nhiên là viết cho Thanh Thanh.

Rốt cuộc là ai? Dùng loại phương pháp này len lút hẹn Thanh Thanh đi ra ngoài?

Hần đem tờ giấy vo lại vứt trên mặt đất, đứng dậy đi đến Tâm Viên. Hần là một nam nhân có lòng ghen tị rất mạnh, hần không cho phép bất cứ nam nhân nào chạm vào Thanh Thanh dù chỉ là một ngón tay. Nam nhân hẹn Thanh Thanh rốt cuộc là ai?

Đoạn Tiêu dễ dàng tìm được vị trí của Tâm Viên, thấy trong viện không có người, hần đi vào trong phòng. Vừa đến cửa phòng, hần đã nghe thấy từ trong phòng truyền ra một cuộc đối thoại. Hần không khỏi dừng lại cước bộ, lắng nghe động tĩnh trong phòng.

"Thanh Thanh, nàng yêu ta sao Thanh Thanh?"

"Thiếp đương nhiên yêu chàng, ngu ngốc, thiếp không yêu chàng thì yêu ai."

Thanh âm kiều mị của Thanh Thanh truyền ra, huyết sắc trên mặt Đoạn Tiêu biến mất, bàn tay nắm lại thành quyền.

"Thanh Thanh, gả cho ta được không?"

"Thiếp không lấy chàng làm chồng thì có thể gả cho ai? Chẳng lẽ chàng muốn bội tình bạc nghĩa a?"

Hần yêu nhất là thanh âm nũng nịu của Thanh Thanh, vậy mà giờ phút này nghe được, không nghĩ tới lại chói tai như vậy!

"Đến đây, để cho ta thân một chút."

"Không cần, chán ghét."

Đoạn Tiêu dù sao cũng là Đoạn Tiêu, có sự tự chủ cùng bình tĩnh hơn người. Hần không dám tin tưởng Thanh Thanh cư nhiên phản bội hần.

Hần cố gắng kìm nén tâm tình của mình, nhảy lên nóc nhà, gỡ hai viên ngói ra để xem động tĩnh bên trong.

Quần áo của Thanh Thanh rơi trên mặt đất, bao gồm cả cái yếm và tiết khổ trên người. Trừ bỏ quần áo của nàng, còn có quần áo nam nhân. Quần áo hai người rơi cùng một chỗ, không khí thập phần ám muội.

Thanh Thanh nằm trong lòng Mộ Dung Thiên Lý, khoe miệng mỉm cười, nhìn hần ta thâm tình. Giống như ánh mắt lúc nàng nhìn hần. Đoạn Tiêu không tự giác nắm chặt quyền đầu, xúc động đến mức muốn giết chết bọn họ.

"Thanh Thanh, nam nhân nàng yêu nhất là ai?" Mộ Dung Thiên Lý ở trên trán nàng hôn một cái, thâm tình hỏi.

"Chàng." Thanh Thanh cười duyên, ôm lấy cổ của hần:

"Thiếp yêu nhất là chàng, Đoạn..."

Mộ Dung Thiên Lý đột nhiên cúi đầu hôn lên môi của nàng:

"Đừng nói ra."

Thanh Thanh nhắm mắt nhắm mũi làm nũng:

"Keo kiệt."

"Thanh Thanh, một muốn chết rồi? Ngoan ngoan ngủ một chút."

"Chưa có làm cái gì sao lại kêu mệt? Thiếp một chút cũng không mệt a."

"Ngoan ngoan ngủ một chút? Được không?"

"Được thôi." Thanh Thanh chủ động đưa lên môi thỏm, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

"Thanh Thanh, ta biết, ở chung một chỗ với Minh Vương thực sự uỷ khuất cho nàng. Tìm cơ hội giết hần, sau đó chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng nhau. Nhẫn nại một chút nữa, được không?"

"Ngủ?" Mộ Dung Thiên Lý sùng nịch cười cười, ôm chặt giải nhân trong lòng. (bỉ ối, vô sỉ, hạ lưu, ti tiện, khốn kiếp, chết tiệt. Jun: ss à, tội ng' ta mà, ảnh cũng sung sướng gì đâu, poor him!)

Đoạn Tiêu đứng ở trong viện, trên gương mặt tuấn dật không có một chút biểu tình. Một đôi mắt lạnh lùng tới cực điểm, hung ác nham hiểm tàn khốc.

Phản bội hần, hần chưa từng nghĩ đến việc Thanh Thanh sẽ phản bội hần. Hần vẫn đối với Thanh Thanh sùng ái có thừa, yêu đến sâu đậm. Mà nàng, cư nhiên ở trên giường cùng nam nhân khác.

Đoạn Tiêu hần tự cho mình là phong lưu, từng có vô số nữ nhân, kết quả là, lại bị một nữ nhân xấu đùa giỡn.

Thanh Thanh nói, lần đầu của nàng là cho hần. Hần đáng lẽ không nên tin nàng. Có lẽ, bọn họ trong lúc đó căn bản chưa từng xảy ra chuyện gì. Tất cả mọi chuyện đều là do Thanh Thanh tự mình bịa ra. Nàng cố ý cùng Mộ Dung Thiên Thủy nói chuyện, cố ý đem việc kia tiết lộ ra ngoài. Hần giống như một đứa ngốc, bị một nữ nhân gian xảo đùa ngoa đùa giỡn.

Hần đem tình yêu của mình trao cho Vân Thanh Thanh, cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy.

Nữ nhân kia căn bản không có yêu hần, hết thấy chính là một âm mưu được thiết kế tỉ mỉ.

Lần đầu tiên gặp đã ái mộ, tất cả, tất cả chỉ là một âm mưu.

Nàng...muốn giết hần. Đoạn Tiêu lần đầu tiên biết đến cảm giác đau lòng là như thế nào, bị nữ nhân mà mình yêu phản bội, cái loại tư vị này....thật thống khổ.

Những suy nghĩ đau khổ này không ngừng hiện lên trong lòng hần, từng ánh mắt nộ cười của nàng giống như bóng ma không ngừng quán quanh hần.

Tay hần nắm thành quyền, biểu tình u ám. Phẫn nộ không có chỗ phát tiết, Đoạn Tiêu một quyền nện ở trên cây, lá cây rơi xuống, từng đám lá bay lượn ở không trung.

Thật lâu sau, Đoạn Tiêu chậm rãi thu tay lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Hần định thần lại, xoay người đi vào trong nhà, trong đầu nảy ra một quyết định trọng đại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Tin tưởng ta sao?

edit : Jun

Lúc Vân Thanh Thanh tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường trong Tâm viên. Trên người bọc bằng một lớp chăn thật dày, quần áo không biết biến đi đâu hết.

Nàng ngồi dậy tựa vào đầu giường, lâm vào trạng thái mờ mịt. Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Nàng vì sao lại ngủ ở đây? Ngủ cũng được thôi, vì cái gì lại bị cởi sạch quần áo? Nếu cởi sạch quần áo, vì cái gì lại đắp chăn?

Nàng nhớ rõ mình bị Vân phu nhân lừa đến nơi đây, cùng Mộ Dung Thiên Lý gặp mặt, sau đó....không nhớ gì nữa. Má ơi, đây không phải là mê gian chứ? Thanh Thanh chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, lông tóc lập tức dựng đứng lên.

Nàng nhanh chóng nhảy xuống giường, tìm được quần áo của mình rơi ở trên đất.

Thanh Thanh mặc xong quần áo, chuyện đầu tiên chính là chạy về phòng. Nếu biết nàng một mình đi gặp nam nhân trước kia suýt nữa trở thành vị hôn phu của mình, còn đem quần áo thoát hết trơn, không biết Đoạn Tiêu sẽ nghĩ như thế nào. Đoạn Tiêu là một nam nhân có lòng chiếm hữu rất mạnh, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác chạm vào Thanh Thanh dù chỉ là một ngón tay. Hy vọng vừa rồi cái gì đều không có phát sinh. Đương nhiên, chuyện vừa rồi nàng sẽ tìm Mộ Dung chứng thực, chẳng qua hiện tại việc nàng muốn làm nhất là nhìn thấy Đoạn Tiêu.

Không biết vì cái gì, nàng rất mong được nhìn thấy hần. Ở bên người hần, nàng có một loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có. Trong trí nhớ trống rỗng kia, sau khi tỉnh lại phát hiện mình trần trụi nằm ở trên giường, tất cả những chuyện này đều là ác mộng. Nàng sợ hãi, bất lực, theo bản năng muốn tìm một vòng tay để dựa vào.

Nàng chạy về phòng, nhìn thấy chính là bóng dáng của Đoạn Tiêu. Hần đưa lưng về phía nàng, không nói được một lời.

"Đoạn lang." Thanh Thanh chạy tới ôm lấy hần, mượn việc này để tiêu trừ nỗi sợ hãi trong lòng. Nàng vẫn như cũ há miệng thở dốc, đối với chuyện vừa rồi trong lòng còn cảm thấy sợ hãi.

Đoạn Tiêu im lặng, để mặc cho nàng ôm, không nói bất cứ câu gì, cũng không có bất cứ động tác nào. Trên gương mặt vốn dịu dàng giờ lại nhiều hơn một chút lạnh khốc.

Dựa theo lệ thường, mỗi lần Thanh Thanh tiếp cận Đoạn Tiêu, sẽ bị hắn ôm vào trong ngực, hắn sẽ ôm nàng ngồi ở trên đùi. Mà lúc này đây, nàng ôm hắn thật lâu. Hắn vẫn như cũ không làm thêm động tác nào.

Thanh Thanh ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hắn:

"Đoạn lang, chàng làm sao vậy?"

"Nàng yêu ta sao?" Hắn thực bình tĩnh, chậm rãi nhìn về phía Thanh Thanh.

"Đương nhiên yêu." Thanh Thanh cười hướng trên người hắn cọ cọ, thanh âm ngọt ngào như mật.

"Thanh Thanh, ta yêu nàng." Hắn đem Thanh Thanh kéo vào trong lòng, hôn lên trán của nàng.

Thanh Thanh thỏa mãn vòng tay qua cổ hắn:

"Thiếp cũng vậy." Nàng cảm giác được Đoạn Tiêu có gì đó là lạ, nhưng lại không hiểu điểm khác lạ đó ở đâu.

"Nói cho ta biết, nàng ở cùng một chỗ với ta rốt cuộc là vì cái gì?" Hắn muốn nghe lời nói thật.

"A?" Thanh Thanh thất thần:

"Cái gì là cái gì? Chính là vì thiếp yêu chàng, t

hích chàng, cho nên muốn đi theo bên cạnh chàng."

"Nàng thật sự yêu ta?" Mười ngón tay nắm chặt vang lên những tiếng răng rắc, đồng tử hơi hơi co lại, lộ ra ánh mắt sắc bén làm cho người ta sợ hãi.

Đoạn Tiêu chưa từng ở trước mặt nàng lộ ra bộ mặt tàn khốc như thế, Thanh Thanh bị hắn dọa cho sợ nhưng vẫn thành thực gật đầu:

"Thiếp đương nhiên yêu chàng."

"Yêu ta?" Khóe miệng Đoạn Tiêu nhếch lên hiện ra một nụ cười lạnh lùng. Một khắc trước nàng cùng nam nhân khác ở trên giường ân ái ái, hiện tại lại có thể trấn định tự nhiên nói nàng yêu hắn, nàng rốt cuộc là dạng nữ nhân gì?

Nữ nhân này là con hát lợi hại nhất trên đời. Bên người hắn có vô số mỹ nhân, hắn lại coi trọng một nữ nhân có diện mạo xấu xí như thế này. Nhưng cuối cùng hắn lại bị nàng lừa gạt.

"Chàng làm sao vậy?" Thanh Thanh thật cẩn thận hỏi, không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Ở chung một chỗ với ta nàng có hối hận không?" Cho dù là có, hắn vẫn như cũ không thể buông tha nàng.

"Thiếp làm sao lại hối hận." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh hiện lên một chút đỏ ửng:

"Thiếp muốn vĩnh viễn cùng ở một chỗ với chàng." Nàng lén lút liếc hắn một cái, bàn tay nhỏ bé xoa trong ngực hắn, vô ý chạy loạn.

"Sau đó.... Sinh hai đứa nhỏ, có một gia đình ấm áp."

Đoạn Tiêu là lạ, tựa hồ đang tức giận. Nàng không biết mình làm sai điều gì, nhưng lại biết cách làm cho một nam nhân hết giận, đó chính là.... đưa hắn lên giường.

Đôi mắt Đoạn Tiêu lạnh lùng nhìn nàng đỏ mặt khiêu khích, hắn vẫn như cũ thờ ơ.

Thanh Thanh thấy hắn không có phản ứng, nhỏ giọng nói thầm:

"Di, chàng không phải thích ăn người ta nhất sao? Như thế nào lại không có động tĩnh?"

Chiều này dùng trăm lần thì cả trăm lần đều linh nghiệm, có thể khiến cho hắn hoàn toàn không khống chế được, thậm chí cùng nàng vận động trên giường, hiện tại sao lại trở nên vô dụng?

Đoạn Tiêu cười lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn ngập vẻ khinh thường:

"Thủ đoạn câu dẫn nam nhân của ngươi chính là như vậy sao?"

Nữ nhân biết khiêu khích nam nhân, trách không được để cho nàng câu dẫn hắn. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh nàng cùng Mộ Dung Thiên Lý ở trên giường,

trong lòng Đoạn Tiêu tự nhiên có sự khó chịu không thể nói ra. Lâu nay chỉ có hân chơi đùa nữ nhân, rốt cuộc đi đêm lắm có ngày gặp quỷ, hân cuối cùng đã bị nữ nhân đùa giỡn!

"A?" Thân mình Thanh Thanh cứng đờ, dừng lại động tác:

"Có ý gì?" Hân thật sự rất kỳ quái.

Khóe miệng Đoạn Tiêu nhếch lên lộ ra vẻ khinh, hừ lạnh:

"Nữ nhân dám dăng."

Trên thực tế, theo lý mà nói sẽ hân không đối đãi với nữ nhân như vậy. Nhưng giờ hân bị hòn ghen che khuất lý trí, ngay cả chính hân cũng không biết mình đang nói cái gì.

Thân mình Thanh Thanh cứng ngắc, kinh ngạc nhìn Đoạn Tiêu:

"Chàng nói cái gì?" Nàng là nữ nhân dám dăng? Nàng là điển hình là nữ nhân tiết liệt, ngay cả nữ tu sĩ cũng không tiết kiết bằng nàng.

"Không phải sao?" Đoạn Tiêu nhếch khóe miệng, một chút cười cợt như có như không.

"Ồ trong lòng chàng, ta chính là nữ nhân như vậy?" Thanh Thanh cả người lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt.

Hân cười cười, lời nói trong lúc đó lộ vẻ trào phúng:

"Ta không biết bản thân mình rốt cuộc thích người ở điểm nào? Trong số những nữ nhân của ta, người là người xấu nhất."

Đôi mắt Thanh Thanh hiện lên một lớp sương mỏng:

"Nếu luận về tư sắc, trên đời này không có mấy nữ nhân có thể so sánh với ta." Đúng vậy, tư sắc của nàng đã là đương thời ít có, nói nàng là tuyệt đại mỹ nhân cũng không sai.

"Nhìn bộ dạng của người cũng dám mở mồm nói mình xinh đẹp?" Thật sự là chuyện buồn cười nhất mà hân từng nghe qua.

"Nói rõ đi, người rốt cuộc muốn như thế nào?" Khóe miệng Thanh Thanh hàm chứa một nụ cười thê lương.

Nếu Đoạn Tiêu đã muốn nói đến chuyện này, nàng cũng không có hứng thú cùng hân nhiều lời.

Nàng là một nữ nhân thông minh, trước kia vì không lý trí nên đã làm ra một ít chuyện ngu xuẩn. Đến cổ đại một thời gian dài như vậy, nàng đã trưởng thành lên rất nhiều, không bao giờ là cô gái ngây thơ nữa. Tình yêu làm cho nàng trưởng thành, làm cho nàng có lý trí. Trong tình yêu, nàng đã thử nghiệm được rất nhiều, đã trải qua rất nhiều, cũng hiểu được rất nhiều.

Hân lạnh lùng nói:

"Từ nay về sau, ta và người không còn quan hệ." Đây là nhượng bộ lớn nhất của hân. Hân từng yêu nàng, cho dù nàng đối với hân có dụng tâm kín đáo, hân vẫn như cũ thủy chung không thể tàn nhẫn mà thương tổn nàng.

Thanh Thanh đứng lên, ngồi đối diện với Đoạn Tiêu, chậm rãi nói ra một câu:

"Ta có thể biết vì sao không?"

Trong những ngày đã qua, Đoạn Tiêu thương nàng sùng nàng, không có khả năng đột nhiên ghét bỏ nàng. Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết, giữa bọn họ đã xảy ra hiểu lầm.

Nàng không bao giờ là Vân Thanh Thanh ngây ngô lỗ mãng trước đây nữa, nàng có thể bình tĩnh phân tích sự tình.

Trên mặt Đoạn Tiêu lộ ra vẻ lãnh ý:

"Người là có ý tiếp cận ta có đúng hay không? Mục đích tiếp cận ta là vì muốn giết ta? Người cùng Mộ Dung Thiên Lý có quan hệ gì? Trước khi ở cùng ta, người cùng hân đã từng có quan hệ da thịt đúng không? Nam nhân đầu tiên của người chính là hân? Đúng hay không?" Sớm biết chân tướng sự tình nhưng phải chính miệng nói ra, hân vẫn như cũ cảm thấy đau lòng.

Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn thẳng vào hân:

"Người có tin tưởng ta không?" Nàng không biết rốt cuộc hân nghe được cái gì, rốt cuộc nhìn đến cái gì, nàng chỉ muốn biết cảm giác thật của hân.

"Người có thể khiến cho ta tin tưởng sao?" Nhìn thấy một màn nàng cùng Mộ Dung Thiên Lý ở trên giường, hân làm sao có thể tin tưởng nàng?

"Người tin tưởng ta yêu người?" Nàng quan tâm chỉ có thái độ của hân.

Đoạn Tiêu cười lạnh:

"Một nữ nhân điều ngoa xảo trá nói yêu ta? Ta có thể tin tưởng sao?"

Thanh Thanh âm đậm, khẽ gật đầu:

"Ta đã biết đáp án của ngươi."

"Nếu ta nói ta yêu ngươi, nam nhân đầu tiên của ta là ngươi. Trừ ngươi ra, ta căn bản không có yêu nam nhân nào khác, chưa từng bị bất cứ nam nhân nào chạm qua. Ta cũng không cố ý tiếp cận ngươi, chúng ta gặp nhau chính là trùng hợp, ngươi có tin ta không?" Tuy rằng sớm đã biết đáp án, Thanh Thanh vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần.

"Không tin." Hắn lạnh lùng nói ra hai chữ.

Vân Thanh Thanh quả nhiên không giống như nữ tử khác, vừa rồi còn nép vào trong lòng hắn, giống như con mèo nhỏ thích làm nũng. Hiện tại bình tĩnh cơ trí cùng hắn nói chuyện, thành thực đến mức không giống nàng mọi khi.

Thanh Thanh nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn, bình tĩnh đến lạ:

"Đoạn lang, ta yêu chàng, kiếp này chỉ yêu một mình chàng. Trừ chàng ra, không có bất cứ nam nhân nào chạm được đến bàn tay ta. Nếu không tin... chàng có thể đi, đi khỏi căn phòng này, từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ."

Ở thời khắc mấu chốt, Thanh Thanh sẽ không hàm hồ. Có đôi khi, cần xuất ra khí phách của nữ nhi hiện đại.

Bởi vì nguyên nhân nào đó, nam nhân vật chính không tin nữ nhân vật chính, phủ quyết tất cả những gì xảy ra giữa bọn họ. Nữ nhân vật chính cầu xin nam nhân vật chính tha thứ, đổi lại chính là sự vô tình. Nhân duyên ràng buộc, hiểu lầm được coi bỏ, nam nhân vật chính biết bản thân mình sai lầm, cầu xin nữ chủ tha thứ. Trong n cuốn tiểu thuyết đều có tình huống như vậy. Thanh Thanh đã từng xem qua rất nhiều tiểu thuyết, tâm tình đã muốn chết lặng. Nàng thường thường cảm thấy nữ nhân này thật là ngốc, nếu hắn đã không tin nàng thì cần gì phải ăn nói khép nép.

Trong tình yêu không thể dung thứ cho sự phản bội, cũng có chỗ để hoài nghi. Nếu không có hoài nghi, sẽ không có hiểu lầm. Nàng vẫn nghĩ rằng Đoạn Tiêu sẽ tin tưởng nàng. Thái độ của hắn bây giờ khiến cho trái tim nàng băng lạnh. Nếu không tin nhiệm, ở chung một chỗ có nghĩa gì nữa chứ. Sớm hay muộn cũng có một ngày, giữa bọn họ sẽ xảy ra hiểu lầm, sẽ có hiềm khích. Nếu phải đợi ngày đó xảy ra, không bằng bây giờ làm cho dứt khoát. Nàng cá cược, cược xem nàng chiếm được bao nhiêu phần trong trái tim hắn. Kết quả... Nàng thua, thua thực thâm, thất bại thảm hại!

Nam nhân mà nàng yêu cứ như vậy rời xa nàng. Nàng từng nghĩ đến việc hắn sẽ yêu nàng cả đời, không chệ dung mạo của nàng, trao cho nàng tình yêu thật sự.

Nàng sai rồi, hắn vẫn rời xa nàng. Hoá ra, tình yêu của bọn họ trong lúc đó không qua nổi khảo nghiệm. Tất cả những gì có giữa bọn họ đều đã đi qua.

Dõi theo bóng lưng của hắn, hai chân Thanh Thanh mềm nhũn, nàng ngồi trên mặt đất, nước mắt tràn mi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1: Loạn điểm uyên ương.

edit : Jun

Bên người Đoạn Tiêu chưa bao giờ thiếu nữ nhân, chỉ cần hắn nguyện ý, hắn có thể có đủ loại kiểu dáng nữ nhân.

Đoạn Tiêu phong lưu, nhưng chưa bao giờ mang nữ nhân đem về Minh Cung. Nhưng lần này, hắn lại làm như vậy.

Hương Ngưng - hoa khôi Hạnh Hoa lâu, bị hắn thu ở bên người làm thị thiếp. Nữ nhân kia độc ác nhưng lại có thân thể hoàn mỹ cùng gương mặt xinh đẹp, hắn thích, trùng hợp với sở thích của hắn.

Nữ nhân xinh đẹp đời này có rất nhiều. Trừ bỏ Hương Ngưng, hắn còn có Phán Phán, Liên Hoa, ba người đều là đại mỹ nữ khó tìm.

Lúc này, hắn đang nằm ở trên giường hưởng thụ sự hầu hạ của ba vị mỹ nhân.

"Vương, công chúa và Diệp cô nương đã trở lại." Âm Dạ và Ảnh Tử cùng nhau xông tới, cố ý phá hư chuyện tốt của hắn. Nếu là trong quá khứ, bọn họ nhất định không dám tự tiện xông vào tâm cung của Đoạn Tiêu. Nhưng từ khi bên người hắn có ba vị mỹ nhân, hai người bọn họ luôn làm ra vẻ cố ý vô tình mà tác quái. Nhất là Âm Dạ, thường xuyên ở thời điểm hắn 'Dục tính bùng bùng' tìm hắn nói một ít việc nhỏ như hạt đậu xanh.

Liên Hoa ôn nhu đặt tay lên cổ hắn:

"Công chúa là ai a? Diệp cô nương là ai?"

Đoạn Tiêu cười ôn hòa:

"Muội tử của ta." Ngoại trừ Ảnh Tử, đó là nữ nhân duy nhất đáng để hắn tin tưởng.

"Ba vị cô nương, tiểu công chúa tính tình cổ quái, ba vị không nên ở chỗ này, mời." Âm Dạ không thích ba nữ nhân này, so với Vân Thanh Thanh, ba nữ nhân này kém đến nỗi không biết đâu mà lần. Cũng không biết Vương có phải bị thần kinh hay không? Không cần Vân Thanh Thanh mà lựa chọn các nàng.

"Vương." Hương Ngưng tiến vào trong lòng Đoạn Tiêu, không muốn rời đi.

Đoạn Tiêu còn chưa kịp đẩy Hương Ngưng ra, Bạch Mạn Diệp đã kích động nhảy vào:

"Đoạn đại ca, ta đến xem ngươi."

Đi theo phía sau nàng là Diệp Lăng Tương cùng nha hoàn Lưu Ly.

"Ngươi đã đến rồi?" Hắn lười nhác trả lời một tiếng, đưa tay ra ôm lấy ba nữ nhân vào.

Bạch Mạn Diệp không nghĩ tới việc sẽ nhìn thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt tự nhiên trầm xuống "Đoạn đại ca, ngươi đang làm cái gì? Loại bò sữa này ngươi cũng muốn?" Thanh Thanh có khí chất tài nữ như vậy thì hắn bỏ rơi, lại lựa chọn ba con bò sữa này.

Ba nữ tử sắc mặt xanh rồi lại trắng nhưng lại không dám cãi.

Diệp Lăng Tương khoa trương kêu lên:

"Đoạn đại ca, ánh mắt có bị làm sao không?"

'Lưu Ly' chậm rãi cúi đầu, trong con ngươi ánh lên lệ quang. Miệng nàng bất giác nhếch lên hiện ra một tia cười khổ.

Đoạn Tiêu buông Hương Ngưng ra, cười nói:

"Các nàng đều là mỹ nhân, không phải sao?" Ít nhất so với Vân Thanh Thanh đẹp hơn.

"Đoạn đại ca, ngươi có làm hay không." Bạch Mạn Diệp hai tay chống nạnh, vì Vân Thanh Thanh mà cảm thấy không đáng giá.

"Đoạn đại ca, ngươi không có phát sốt chứ, mấy con hồ ly tinh này có cái gì tốt?"

Diệp Lăng Tương vũ nhục làm cho Hương Ngưng không thể nhịn được nữa:

"Cô nương, xin chú ý lời nói của ngươi." Nàng đang được sủng ái, nữ nhân có tư sắc thường thường này thì tính cái gì!

Bạch Mạn Diệp ghét nhất là loại nữ nhân như Hương Ngưng, nàng cười cười:

"Lăng Tương, ngươi sai rồi, nàng ta là bò sữa, nói nàng là hồ ly tinh, ngươi đánh giá nàng quá cao." Hồ ly tinh so với bò sữa có cấp bậc cao hơn.

"Đúng." Diệp Lăng Tương lập tức gật đầu đồng ý.

'Lưu Ly' ở phía sau các nàng lệ quang lóe ra, căn bản không nghe thấy các nàng đang nói gì.

Hương Ngưng bị tức nói không nên lời, dụi dụi mắt vào trên người Đoạn Tiêu làm nũng:

"Vương."

Bò sữa, vậy mà nha đầu kia cũng nói ra được, tay hắn cố ý vô tình vuốt lên bộ ngực sữa của Hương Ngưng, cười như không cười:

"Tiểu Diệp, Lăng Tương, các ngươi trước tiên đi ra ngoài." Bò sữa sờ thực không tồi !

Bạch Mạn Diệp nổi giận đùng đùng, tóc đều đã dựng thẳng lên:

"Đoạn đại ca, ban ngày ban mặt chẳng lẽ ngươi cũng muốn biểu diễn sao?" Thanh Thanh như thế nào lại yêu thương loại nam nhân phong lưu này.

"Không phải." Nàng coi hắn là loại người nào?

"Người thật quá đáng, cùng mỹ nhân trốn ở chỗ này tầm hoan, người có biết hay không Thanh...."

'Lư Ly' giật giật quần áo Bạch Mạn Điệp, chặn lại lời nói của nàng:

"Tiểu thư, trước tiên ra ngoài đi. Minh Vương ở đây, chúng ta không nên quấy rầy." Nếu hắn muốn cùng mỹ nhân tìm vui vẻ, các nàng cũng không cần quấy rầy.

Bạch Mạn Điệp nhìn 'Lư Ly', ôn hòa hỏi:

"Thanh...Lư Ly, người xác định muốn đi ra ngoài?"

"Tiểu thư, chúng ta chính là người ngoài." 'Lư Ly' cười nói.

"Đi." Bạch Mạn Điệp kéo tay 'Lư Ly' đang xanh mặt đi ra ngoài, bước ra khỏi cửa, nàng lạnh lùng nói:

"Đoạn đại ca, chúc người tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất. Không đúng, hẳn là diễm phúc vĩnh hưởng, tình tẫn nhân vong." (sặc, chúc gì độc địa quá vậy? nhưng mà ta thích)

Diễm phúc vĩnh hưởng, tình tẫn nhân vong, đúng là chỉ có nha đầu kia mới nghĩ ra. Hắn cười ra tiếng:

"Nha đầu, người nói cái gì?"

Bạch Mạn Điệp nổi giận dưng dưng quay lại nói một câu:

"Người đi chết cho ta, giang mai, hoa liễu, sớm hay muộn cũng sẽ mắc bệnh. Đoạn Tiêu, người không còn thuốc cứu nữa rồi, về sau đừng nói ta nhận thức người!"

Diệp Lăng Tương không phục nhăn mặt nhăn mũi:

"Hắn tìm nữ nhân, Thanh Thanh cũng có thể tìm nam nhân."

"Đúng vậy." Bạch Mạn Điệp cười âm trầm

"Bộ dạng của hắn rất đẹp a, Thanh Thanh của chúng ta cũng là mỹ nữ. Tìm một người so với hắn tốt gấp trăm lần, để cho hắn tức chết."

"Thanh Thanh vì hắn com nước không ăn, hắn cư nhiên ở trong này vui vẻ với mỹ nữ, không công bình."

"Thanh Thanh, đừng khóc, đại tỷ sẽ tìm nam nhân tốt cho muội, không cần Đoạn Tiêu, về sau đừng nói quen biết hắn."

"Đúng đúng, họ Phụng kia chính là vị hôn phu tiền nhiệm của muội, hắn cũng không tồi."

Bạch Mạn Điệp và Diệp Lăng Tương hứng chí bùng bùng thương lượng phải giúp Thanh Thanh tìm một nam nhân thật tốt, hoàn toàn xem nhẹ 'Lư Ly'.

'Lư Ly' cười thê lương lên tiếng cắt đứt câu chuyện của các nàng:

"Đại tỷ Nhị tỷ, muội một mối, về sau không nghĩ sẽ yêu ai nữa, đừng làm muội lo lắng."

Sau khi bọn họ chia tay được ba tháng, nàng com nước không muốn ăn, từ từ gầy yếu. Mà hắn lại ôm mỹ nhân trong ngực, hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương. Một màn hôm nay làm cho nàng hoàn toàn hết hy vọng.

Càn Khôn Bảo Mộ Dung gia là một trong võ lâm bát đại thế gia, lịch sử lâu đời, ở trong chốn võ lâm có một địa vị không thể dao động.

Lấy địa vị của Mộ Dung gia ở trong chốn võ lâm, không ai dám ở Mộ Dung gia giường oai.

Mộ Dung gia có thể là không còn được như năm xưa nên hôm nay mới có hai nữ nhân đến đây giường oai, thái độ thập phần kiêu ngạo.

Nàng đi ở phía trước một thân phấn y, động tác thô lỗ, vừa mở miệng đã hỏi người gác cổng:

"Ủy, Mộ Dung Thiên Lý đã chết hay chưa?"

"Cô nương là???" Xuất phát từ lễ phép, người gác cổng trước tiên hỏi cho rõ ràng thân thế của nàng, sau đó mới truy cứu chuyện nàng nhục mạ Mộ Dung Thiên Lý.

Lục y cô nương ở phía sau cầm mút quả trong tay, nàng ăn thêm một miếng, kiêu ngạo đến cực độ:

"Nếu chưa chết, bảo hắn lăn ra đây, đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy." Tiếp theo lại cắn một miếng mút quả:

"Đại tỷ, hương vị không tồi a." Nàng đem mút quả đưa đến bên miệng phán y nữ tử:

"Có muốn ăn một miếng hay không?"

Phán y nữ tử liếc mắt nhìn nàng một cái, ngón tay chỉ vào mút quả:

"Trên đó có nước miếng."

"Không quan hệ, người thường xuyên ăn nước miếng của Đại tỷ phụ đó thôi." Lục y nữ tử vẫn như cũ nhiệt tâm đẩy mạnh lực lượng tiêu thụ mút quả.

"Ta nói Diệp Lăng Tương tiểu thư thân ái, nước miếng của người hẳn là cho lão công của người ăn, người cho ta làm gì?"

Phán y nữ tử - Bạch Mạn Diệp lấy ánh mắt khinh bỉ mãnh liệt nhìn nàng.

"Hắn không thích đồ ngọt, để cho hắn ăn mút quả hắn sẽ xiù mặt cho ta xem, người ăn đi." Hơn nữa nếu hắn ăn mút quả thì cũng sẽ ăn nàng.

"Không ăn." Kiên quyết không ăn nước miếng.

"Đến đây, ăn cái này đi." Diệp Lăng Tương lấy trên người lấy ra một khối thịt bò nhỏ:

"Đến đây, cho người này, ta tính để dành cho Hạo Đình, hiện tại cống hiến cho người."

Bạch Mạn Diệp chịu không nổi đã kích vỗ về cái trán:

"Nó mới có nửa tuổi, người cho nó ăn cái này?" Muốn mưu sát a!

Diệp Lăng Tương đem thịt bò cất đi.

"Được rồi, ta mua bánh mật cho nó." Tiểu hài tử có vẻ ăn được thứ gì đó mềm mềm.

"Bánh mật..." Bạch Mạn Diệp nhếch môi, dờ khóc dờ cười:

"Đứa nhỏ bé xú như vậy làm sao mà ăn được bánh mật? Người rốt cuộc biết hay không? Đứa nhỏ của người đã bốn tuổi rồi. Ta cảm giác chỉ số thông minh của người không đến mười tuổi." Giống như hai tuổi.

"Ta chính là không biết mà.." Diệp Lăng Tương đưa hai tay ra ngăn lại, làm ra vẻ vô tội:

"Băng Băng là do sát thủ lão gia nhà ta gia nuôi lớn." Thiên hạ đệ nhất sát thủ đổi nghề làm vú em chuyên nghiệp.

"Ai..." Bạch Mạn Diệp thờ dài thật sâu, đối với Diệp Lăng Tương hoàn toàn không còn gì để nói.

Diệp Lăng Tương đem mút quả để sang một bên, lấy ra một cái giấy gói:

"Quế hoa đường, để Nhị nhi cùng Băng Băng ăn, người cũng ăn một viên nha."

"Ta không ăn đồ ngọt." Đó là thứ để cho tiểu hài tử ăn.

Diệp Lăng Tương đem quế hoa đường thu hồi, nhỏ giọng nói thầm:

"Quên đi, không ăn thì không ăn, đi về nhà ăn nước miếng của Đại tỷ phụ."

"Hai vị cô nương, bảo chủ của chúng ta cho mời." Cái vị đi vào thông báo kia rốt cục tìm được cơ hội nói chen vào. Thái độ của hai người này thập phần kiêu ngạo, không biết đến đây làm gì.

"Đi, ta mời người ăn cơm." Bạch Mạn Diệp hướng Diệp Lăng Tương ngoắc ngoắc ngón tay:

"Đại tiệc a."

"Đại tỷ, người muốn đến Mộ Dung gia kiểm cơm ăn?" Làm việc quan trọng hơn, ăn cơm hay là miễn đi.

"Đừng nói khó nghe như vậy, bằng địa vị trên giang hồ của cô nương ta, bát đại thế gia, Lục Đại môn phái đều phải đối với ta tất cung tất kính. Năm trước ta đến Bình Xa Thành, võ lâm minh chủ Cung Phi Phạm ba lượt mời ta đến nhà hắn làm khách. Mấy năm trước lúc ta đến Minh Cung, Minh Vương mời ta ăn thiêu nướng, còn đem nữ nhi hồng trần quý của hắn uống hết. Lão huynh hoàng đế họ Tần cùng Lạc Đồng thường xuyên gửi thư mời ta tiến cung ăn ngự thiện, thế nên những người muốn mời ta ăn cơm thực sự không phải nhiều bình thường đâu. Người t

[Xuyên không] Tuyệt thế mỹ phụ nhân (full) [Vô Tranh Sơn trang] - Hay - Tbon

hực sự cho rằng ta muốn kiếm com ăn a? Chúng ta không phải đến Mộ Dung gia kiếm com ăn, thuận tiện ăn com của Mộ Dung gia là đã cho Mộ Dung Thiên Lý chút thể diện."

"Đại tỷ, người đến Bình Xa Thành làm cái gì?" Đại tỷ thường xuyên ra khỏi nhà, ai biết nàng đi làm gì.

"Năm trước a, Bình Xa Thành có nạn châu chấu người không biết sao? Ta chủ yếu là đi làm công tác khuôn vác."

"Cái gì? Khuân vác."

"Ách, nói cho đơn giản chính là đem tiền bạc của mấy tên tham quan trong thành khuôn đến trao tận tay dân chúng gặp tai họa."

Không phải là trộm thôi sao, còn không nói sớm.

"Là hoàng đế lão huynh để cho làm ta như vậy." Bạch Mạn Điệp đắc ý dào dạt:

"Hắn mang theo Lạc Đồng cải trang vi hành, buổi tối còn theo ta cùng đi." Hoàng đế, hoàng hậu cùng phi tặc đi ăn trộm này nọ, người không biết còn tưởng rằng quốc gia suy sụp.

"Ta nhớ rõ Đại tỷ phu đã cúng mười vạn lượng? Còn chưa đủ sao?"

"Nếu nói đến việc trợ giúp thiên tai thì tuyệt đối đủ. Nhưng là, một nơi có nạn, bát phương trợ giúp, nhà của ta mặc dù có tiền nhưng dù sao cũng không phải thủ phủ gì đó. Nhà của ta quyền mười vạn lượng, bọn họ một đồng tiền cũng không quyền, cho nên ta để cho Lạc Đồng thời bên gối Tần huynh, làm cho hắn phê chuẩn việc ta đi làm công tác khuôn vác." Nàng làm chuyện này mục đích lớn nhất là chơi đùa nhà.

"Lần sau ta cũng đi." Nghe thì có vẻ rất thích hợp để đùa giỡn.

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người bọn họ đã đi vào đại sảnh. Đại sảnh của Mộ Dung gia thật là khí phách, đương nhiên, so với nhà của các nàng thì còn kém một chút..

Tuy rằng biểu hiện của các nàng thật sự rất tùy tiện nhưng phong phạm của cao thủ lại không che dấu được. Nhất là Bạch Mạn Điệp, trong ánh mắt lười nhác của nàng lại có những tia sáng làm cho người ta sợ hãi.

"Tại hạ Mộ Dung Thiên Lý, không biết hai vị cô nương có gì chỉ giáo?" Mộ Dung Thiên Lý rất mực cung kính.

"Người chính là Mộ Dung Thiên Lý a?" Điệp Lăng Tương liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng không cho là đúng.

"Đúng là tại hạ." Thái độ của các nàng làm cho hắn không thoải mái, nhưng hắn không có biểu hiện ra ngoài.

Bạch Mạn Điệp liếc hắn một cái:

"Bộ dạng cũng được." So với Đoạn đại ca kém một chút.

Diệp Lăng Tương ngồi xuống, chân để lên trên ghế:

"Uy, có hứng thú cưới vợ hay không?"

"Duyên phận do trời định, tại hạ không có ý cưỡng cầu." Hai nàng này không phải tới đây để quảng cáo chính mình chứ.

"Nga, muội muội Mộ Dung Thiên Thủy của người đâu?" Mộ Dung Thiên Thủy đối Vân Thanh Thanh chiếu cố rất nhiều, nếu có cơ hội nên tự mình nói lời cảm tạ.

"Tiểu muội ra ngoài chưa về." Đang ở Phương gia truy nam nhân.

Bạch Mạn Điệp trực tiếp nói vào chủ đề chính:

"Ta là tỷ tỷ của Vân Thanh Thanh, có chút việc muốn hỏi người."

Vừa nghe ba từ Vân Thanh Thanh, Mộ Dung Thiên Lý lập tức trấn định tinh thần:

"Các người là tỷ tỷ của Thanh Thanh?" Nàng không có tỷ tỷ mà.

"Đúng vậy." Không giống sao?

Hắn nhất thời sốt ruột, bắt lấy cánh tay Bạch Mạn Điệp:

"Các người biết Thanh Thanh ở đâu sao?" Thanh Thanh đã mất tích nửa năm, một chút tin tức cũng không có.

"Vô nghĩa, đương nhiên là ở nhà, chẳng lẽ là ở trên vũ trụ sao." Nam nhân này thật là ngu ngốc.

Ánh mắt khinh bỉ của Bạch Mạn Điệp làm cho hấn ý thức được chính mình thất thố, hấn mau chóng buông cánh tay Bạch Mạn Điệp ra, vẻ mặt xấu hổ:

"Thực xin lỗi, ta thất lễ."

Bạch Mạn Điệp vẫy vẫy tay, nhanh nhẹn tung ra một chưởng:

"Đánh trước cái đã." Động tác của nàng quá nhanh, Mộ Dung Thiên Lý thiếu chút nữa không tránh thoát. Nữ tử này là ai? Vì sao lại động thủ? Vô công của nàng rất cao, cao hơn hấn rất nhiều.

"Cô nương, có chuyện gì thì từ từ nói." Mộ Dung Thiên Lý không hiểu chuyện gì cho nên bị Bạch Mạn Điệp đánh cho đến nỗi tay chân luống cuống.

"Đánh xong rồi tiếp tục nói." Bạch Mạn Điệp không chút lưu tình, rút một thanh nhuyễn kiếm ở bên hông ra. Thân kiếm chớp lên, tựa như ánh vàng cuộn sóng.

Kim kiếm? Là kim kiếm uy chấn võ lâm? Kim quang chói mắt kia làm cho Mộ Dung Thiên Lý thanh tỉnh, hấn không hề thoái lui, toàn lực so chiêu cùng Bạch Mạn Điệp. Chủ nhân kim kiếm võ công cao đến đáng sợ, nếu hấn còn nhượng bộ, thực sự có khả năng bị chẻ làm tám. Trong tay hấn không có binh khí, cố ý đem Bạch Mạn Điệp dẫn tới trong viện, tùy tiện lấy một thanh đao cùng nàng ứng chiến.

"Tiểu tử, không tồi, ba mươi chiêu."

"Tiền bối quá khen.."

Diệp Lăng Tương đang ngồi uống trà nghe thấy câu này thì đem toàn bộ nước trà phun ra hết, nàng cười rất khoái trá.

"Người bảo ta là gì?" Bạch Mạn Điệp chịu đã kích sâu sắc, kim kiếm thiếu chút nữa rơi trên mặt đất. Nàng mới 26 tuổi, khi nào thì thăng cấp làm tiền bối? Tuổi của cái thân thể này còn ít hơn, chỉ mới 24 tuổi.

"Ách, phu nhân là thần thoại của võ lâm, Mộ Dung Thiên Lý kêu người một tiếng tiền bối cũng không quá đáng."

Bạch Mạn Điệp thu chiêu, đem kim kiếm để lại bên hông.

"Không đánh nữa."

Một tiếng "Tiền bối" đã phá vỡ thú vui của nàng. Nàng thành danh từ sớm, hơn nữa đã thoát ải giang hồ, xác thực có rất nhiều người ở trước mặt nàng coi nàng là tiền bối. Trên thực tế, nàng mới có hai mươi mấy tuổi.

"Phu nhân đại giá quang lâm, không biết có gì phân phó?" Hấn phi thường khiêm tốn. Đối mặt với một nhân vật như Bạch Mạn Điệp, hấn không muốn khiêm tốn cũng không được.

Diệp Lăng Tương từ trên ghế đứng lên:

"Tốt lắm, võ công không tồi, người có đủ tư cách."

"Có ý tứ gì?" Hấn khó hiểu,

Bạch Mạn Điệp vỗ vỗ bờ vai của hấn:

"Ý tứ chính là, bốn cô nương tính đem Vô Tranh sơn trang Vân tứ tiểu thư gả cho người."

Dát.... Hấn thực sự vĩ đại như vậy sao? Vĩ đại đến mức bị Vô Tranh sơn trang nhìn trúng?

Đang lúc Mộ Dung Thiên Lý bị vây trong ảo tưởng thì một thanh âm ngọt ngào đưa đến:

"Mộ Dung đại ca." Hai vị mỹ nữ phong tình vạn loại, tiêu sái tiến vào, bỏ qua Diệp Lăng Tương cùng Bạch Mạn Điệp, trực tiếp chạy đến ghé sát vào người Mộ Dung Thiên Lý.

Mộ Dung Thiên Lý phi thường không kiên nhẫn đẩy Vân Như Nguyệt cùng Vân Như Yên ra:

"Hai vị cô nương, xin hãy tự trọng." Thời điểm hấn rời khỏi Vân gia, hai nữ nhân này mặt dày mày dạn đi theo hấn, nếu không phải vì mối giao tình giữa hai nhà thì hấn làm sao có thể để cho các nàng bám theo. Hấn biết, hai nữ nhân này đều muốn trở thành Mộ Dung phu nhân. Kỳ thật hấn rất bội phục da mặt của Như Nguyệt, lần trước nàng tính kế không thành, hiện tại cư nhiên còn có mặt mũi đến quán quít lấy hấn.

"Đại tỷ, hai nữ nhân này là ai a?" Diệp Lăng Tương thần nhiên liếc mắt nhìn các nàng một cái, dùng ánh mắt khinh bỉ xem các nàng. Chủ động chạy đến quần quýt lấy nam nhân, nhất định không phải là loại nữ nhân tốt.

"Hai vị phu nhân, hai cô nương này là Vân gia nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư." Mộ Dung Thiên Lý sợ hai nha đầu này không biết trời cao đất rộng này đắc tội với các nàng.

"A, háo ra là người được xưng là Giang Nam song xu - Vân đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư."

Vân Thanh Thanh đã cùng Vân gia đoạn tuyệt quan hệ, nàng chính là Vô Tranh son trang Tứ tiểu thư, không phải Vân gia đại tiểu thư.

Như Nguyệt kiều căng nghe các nàng gọi mình thì không cho là đúng, thái độ ngạo mạn vênh mặt lên:

"Các người là ai?"

Bạch Mạn Điệp tao nhã ngồi xuống, rót một chén nước cho mình, nhẹ nhàng uống một ngụm, nàng cười nói:

"Vân Như Nguyệt, người không phải voi, lỗ mũi không cần hướng lên trời."

Giang Nam song xu làm ác như thế nào mọi người trong Vô Tranh son trang đều đã biết, lần này không thay Thanh Thanh báo thù, nàng sẽ không mang họ Bạch.

Vô Tranh son trang Bạch đại tiểu thư ngoại hiệu Vô Ảnh la sát, không ra tay thì thôi, đã ra tay là không một ai sống sót, tàn nhẫn đến mức tuyệt đối khiến cho người ta sợ hãi, một khi nàng ra tay với Vân Như Nguyệt, kết cục của Vân tiểu thư nhất định sẽ rất thảm!

"Phu nhân, Vân tiểu thư trẻ người non dạ, người đại nhân đại lượng bỏ qua." Hần lập tức đi lên hoà giải.

"Mộ Dung đại ca, nữ nhân này là ai a?" Có thể làm cho Mộ Dung Thiên Lý cúi đầu, tuyệt đối là người có địa vị cực cao trong giang hồ.

Bạch Mạn Điệp cười vô hại:

"Vân tiểu thư, ta không phải ai, chỉ là Mộ Dung trang chủ nể tình mà thôi."

"Vân tiểu thư, hoan nghênh người đến khi dễ ta." Diệp Lăng Tương cũng mỉm cười ngọt ngào. Đại tỷ không cho phép nàng giết người lung tung, nếu Vân tiểu thư ra tay trước, nàng sẽ vịn vào cớ đó mà giết nàng ta. Từ lúc hai nữ nhân này bắt đầu bước vào cửa, nàng liền cảm thấy các nàng cực kỳ chướng mắt.

Mộ Dung Thiên Lý đã bị dọa đến mức toát mồ hôi lạnh:

"Hai vị phu nhân, xin hãy cho Mộ Dung gia chút thể diện, đừng so đo với các nàng." Nếu các nàng thật sự muốn giết người, ai cũng đừng hòng ngăn cản.

Vân Như Nguyệt thực sự bất mãn với thái độ của Mộ Dung Thiên Lý:

"Mộ Dung đại ca, người không cần thay ta cầu tình. Ta là Vân gia Tam tiểu thư, xem các nàng dám làm gì?" (con nhỏ này ngu dễ sợ. Jun: no comment =.=)

Bạch Mạn Điệp giận tái mặt:

"Vân tiểu thư, đừng nói năng như bà điên thế."

Bà điên? Chưa từng có người dám gọi nàng là bà điên. Vân Như Nguyệt không chịu nhục liền hét lên:

"Nữ nhân dê tiện kia, người nói cái gì?"

"Vân Như Nguyệt, người nói cái gì?" Diệp Lăng Tương nhin không được đứng lên, cơ hồ muốn động thủ.

"Nữ nhân dê tiện, hai người các người là nữ nhân dê tiện, Mộ Dung đại ca dựa vào cái gì phải ăn nói khép nép với các người?"

Bạch Mạn Điệp đang nhàn nhã uống trà cuối cùng cũng dừng lại động tác, chén trà bị nàng dùng lực làm cho lơ lửng ở không trung.

"Vân tiểu thư, người thử nói lại lần nữa xem?" Thanh âm của nàng vẫn lãnh đạm như cũ.

"Nữ nhân dê tiện, nữ nhân dê tiện." Vân Như Nguyệt vênh váo tự đắc chỉ vào mặt Bạch Mạn Điệp:

"Người là ai a, thực sự rất giỏi sao? Ta là Lưu Thủy son trang Tam tiểu thư, người có thể làm gì ta nào?"

"Ta là ai?" Bạch Mạn Điệp cười lạnh, ngẩng đầu nhìn nàng:

"Ta họ Bạch, người giang hồ xưng Vô Ảnh la sát, cũng xưng Vô Tranh son trang Đại tiểu thư. Lão công gọi là Sáo Ngọc công tử, có ý kiến gì không?"

"Ta có vẻ kém hơn một chút, võ công cũng thường thường, danh tiếng cũng không có vang dội như Vân tiểu thư. Chính là thuật dịch dung của ta cũng không đến nỗi tồi, cho

nên người giang hồ đặt cho ta một cái ngoại hiệu rất khó nghe là Thiên Diện Tu La, cũng kêu là thiên hạ đệ nhất sát thủ. Lão công của ta cực kỳ thích giết người, cho nên người ta nói hán là thiên hạ đệ nhất sát thủ." Diệp Lăng Tương nói xong, nháy mắt tinh nghịch.

Như Nguyệt biến sắc, hình như đứng không vững:

"Các người...." Hai người này đều là ma nữ nổi tiếng trên giang hồ. Hơn nữa võ công cực cao, ngay cả võ lâm minh chủ cũng không thể trêu vào các nàng.

Bạch Mạn Diệp đề cho chén trà rơi xuống đất, đứng lên giũ giũ váy, thanh âm đột nhiên biến lạnh:

"Lăng Tương, dạy dỗ các nàng một chút." Nàng vừa dứt lời, người đã vọt đến trước mặt Như Nguyệt, tiếp theo đó là một bàn tay đánh vào trên mặt Như Nguyệt, hạ gục nhanh tiêu diệt gọn chính là phương châm của nàng. Như Nguyệt còn chưa kịp hồi phục tinh thần đã lại trúng thêm một cái tát..

Như Yên sợ hãi Bạch Mạn Diệp cùng Diệp Lăng Tương, không dám tùy tiện ra tay giúp Như Nguyệt. Nhưng là, nàng vẫn như cũ bị đánh. Bạch Mạn Diệp đánh Như Nguyệt hai bạt tai xong cũng đến bên người nàng cho nàng vài cái tát.

Diệp Lăng Tương cũng giống như Bạch Mạn Diệp, thay phiên đánh các nàng vài cái bạt tai.

"Công việc dạy dỗ kết thúc." Sau khi đánh xong, Bạch Mạn Diệp nhàn nhã vẩy vẩy tay:

"Hoá ra đánh người cũng sẽ đau tay như vậy, thật không rõ các nàng vì cái gì mà thích đánh Thanh Thanh." Hai nữ nhân này thường xuyên tát Thanh Thanh, đánh các nàng vài cái xem như trả thù.

"Đúng vậy, vẫn là trực tiếp giết chết thì tốt hơn." Diệp Lăng Tương tiến đến trước mặt Bạch Mạn Diệp nịnh nọt:

"Đại tỷ, ta thật lâu chưa có giết người, người để cho ta giết các nàng đi, dù sao các nàng cũng có tội." (_ _!)

Bạch Mạn Diệp vỗ vào tay của nàng:

"Đưa nhỏ ngoan, giết người lung tung sẽ làm ô nhiễm môi trường, bắt quá, nếu người đã thích như vậy thì có thể tiếp tục đánh các nàng vài cái. Nhớ kỹ, phải đánh lên mặt, hai nàng đã ghen tị mỹ mạo của Thanh Thanh, cho nên mới đánh nàng, người có thể đem dung mạo của bọn chúng huỷ đi, ta ở phía sau ủng hộ về mặt tinh thần cho người. Nếu người muốn có công cụ, ta rất vui lòng cho người mượn cây trâm."

Như Yên Như Nguyệt bị đánh một chút cũng không dám lên tiếng. Hậu quả của việc đắc tội với hai nữ nhân này là đặc biệt nghiêm trọng, nếu không muốn chết quá nhanh chỉ có thể bảo trì trầm mặc. Đánh hai nàng một chút đã xem như từ bi lắm rồi, một nữ tử luôn được nuông chiều như Như Nguyệt đã sấm rơm róm nước mắt, đưa tay lên che miệng, tuyệt đối không dám phát ra tiếng khóc. Như Yên trốn được sau lưng Mộ Dung Thiên Lý, chỉ nghĩ đến việc trở thành quỷ dưới kiếm của các nàng đã sợ hãi cực độ. Tốc độ của Bạch Mạn Diệp các nàng đều thấy rõ, nhanh đến mức không ai có thể ngăn cản. Nghe nói, kiếm của nàng còn nhanh hơn, nhanh đến nỗi giết người không thấy máu.

Diệp Lăng Tương vỗ ngực cam đoan:

"Đại tỷ, người yên tâm, đánh người có ai lợi hại hơn ta."

Vân Như Yên cùng Vân Như Nguyệt lạnh cả người, một loại dự cảm không lành hiện lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: Cổ nhân tới chơi .

edit : Jun

Nửa năm, nàng chia tay Đoạn Tiêu đã được nửa năm.

Lúc trước ở Lưu Thủy sơn trang, Đoạn Tiêu phát tay áo bỏ đi, ngay lập tức rời khỏi Vân gia.

Đêm hôm đó, nàng cũng âm thầm rời đi trong đêm.

Nàng không phải là kẻ ngu ngốc, có thể đoán ra được Đoạn Tiêu tuyệt đối đã hiểu lầm nàng cái gì đó. Nàng vô duyên vô cớ ngủ thẳng trên giường, còn bị cởi sạch quần áo, chuyện này tuyệt đối có gì đó cổ quái. Nàng không hỏi Mộ Dung Thiên Lý, cũng không có hỏi Vân phu nhân. Nàng không muốn hỏi, nếu Đoạn Tiêu đã không tin nàng, hỏi hay không cũng đâu có ý nghĩa gì nữa chứ.

Sau khi rời khỏi Vân gia, nàng mang theo Nhược nhi trở về Vô Tranh sơn trang. Độc trên mặt đã giải, nhưng là trong quá trình giải độc đã phát sinh một chút ngoài ý muốn khiến cho dung mạo của nàng phát sinh biến hóa. Tuy vẫn xinh đẹp giống như cũ nhưng chính là cùng với Vân Thanh Thanh trước đây có hơi bất đồng. Dung mạo đối với nàng mà nói căn bản có gì đáng nói, nàng vốn dĩ là một nữ nhân xấu xí, sau khi xuyên qua nhờ có vận khí tốt mới trở thành một đại mỹ nhân, thế nên dù có biến lại bộ dáng trước kia cũng không quan hệ.

Sau khi trở về Vô Tranh sơn trang, Bạch Mạn Điệp thấy nàng râu rĩ không vui, từ trong miệng Nhược nhi hỏi qua sự việc. Bạch Mạn Điệp tự nhiên biết được giữa bọn họ nhất định đã xảy ra chuyện hiểu lầm, vì vậy lôi kéo nàng đến Minh Cung tìm Đoạn Tiêu, lại nhìn thấy hắn cùng ba mỹ nữ chơi đùa vui vẻ. Thanh Thanh lúc ấy đã nản lòng thoái chí, tính buông tha cho đoạn tình cảm này.

Vì yêu Đoạn Tiêu, nàng đã trả giá rất nhiều, nàng mệt mỏi quá, không có sức lực tiếp tục theo đuổi.

"Như thế này mới đúng, thật sự là ngốc a." Trong viện, Tiểu Sai cẩn thận chỉ đạo Nhược nhi luyện kiếm.

Thanh Thanh cười cười, nhìn hai nha hoàn luyện võ.

Nhược nhi động tác vụng về, kiếm chiêu xinh đẹp từ trong tay nàng xuất ra thật sự không có cách nào nhìn nổi.

Tiểu Sai chịu đủ kích sâu sắc, đoạt lấy kiếm của nàng, xuất ra một chiêu hoàn mỹ.

"Tiểu thư của ta, chỉ có một chiêu kiếm đơn giản mà ngươi học đến ba tháng không xong, ngươi đúng thật là ngốc đến không cứu nổi."

Nhược nhi cúi đầu, phi thường hổ thẹn:

"Thực xin lỗi." Nàng biết Tiểu Sai có ý tốt, sợ nàng bị người ta khi dễ, cho nên dạy nàng võ công, đáng tiếc nàng không phải người có tư chất học võ.

"Không chửi không được, mà cho dù có chửi thì cũng chẳng khá lên chút nào, nếu ngươi có thiên phú như Tứ tiểu thư, ta cũng không cần chửi."

Thanh Thanh xác thực rất có thiên phú, người khác luyện mất ba tháng, nàng chỉ cần năm ngày đã học xong. Có lẽ, đây cũng không phải thiên phú, mà là do nàng muốn quên đi những chuyện phiền não nên mới đem toàn bộ tâm lực đổ vào việc luyện võ, thế nên mới có tiến bộ thần tốc.

Thanh Thanh giữ lại quần áo đang bay theo gió:

"Nàng nha, lúc nào mà chẳng như vậy, ngươi cũng đừng bức nàng, vô dụng thôi." Nhược nhi chỉ thích hợp làm nha hoàn.

Ba nha hoàn trong Vô Tranh sơn trang, mỗi một người đều là cân nhắc không nhượng tu mi (ý nói nữ nhân không kém gì nam nhân), ở trên giang hồ đều là người hết sức quan trọng. Nhưng là Nhược nhi... Ai, cả đời làm nha hoàn đi!

"Tứ tiểu thư." Nhược nhi vẻ mặt đau khổ, ủy khuất đứng ở phía sau Thanh Thanh.

Tiểu Sai đem kiếm thu hồi:

"Tứ tiểu thư, người đến rồi sao? Có muốn ta làm cho người một ít điểm tâm để ăn không? Hoặc là cùng người đi ra ngoài một lúc." Đại tiểu thư có dặn nhất định phải chiều cố Tứ tiểu thư cho tốt.

"Tiểu Sai, ngươi đi làm chuyện của mình đi, không cần ở đây giúp ta." Tiểu Sai, Lưu Ly, Phi Thúy thay phiên nhau chăm sóc nàng, thực sự xem nàng là đứa nhỏ ba tuổi.

"Ta không có việc gì làm, ở chỗ này cùng ngươi nói chuyện phiếm." Đại tiểu thư phản phác nhất định phải trông chừng Tứ tiểu thư, không được để cho nàng làm bất cứ hành động nguy hiểm nào. Tâm tình Tứ tiểu thư không tốt, rất dễ dàng gặp chuyện không may. Nếu nàng xảy ra chuyện, Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư sẽ đem mình lột da.

"Được rồi, vậy ở chỗ này đi." Thanh Thanh vẫy vẫy tay, thi triển khinh công đứng ở trên nhánh cây:

"Trên này rất mát mẻ, muốn tới không?"

"Tốt." Tiểu Sai cười cười, một tay tóm lấy Nhược nhi nhảy lên cành cây.

Nhược nhi nhất gan, bị động tác thành linh của Tiểu Sai dọa cho một trận:

"Cứu mạng a." Sau khi nàng kêu xong, cả người đã ngồi ở trên cành cây.

Tiểu Sai dùng cánh tay chọc chọc và người Nhược nhi:

"Đừng kêu lớn tiếng như vậy, để cho người ngoài nghe thấy còn tưởng rằng chúng ta khi dễ ngươi."

Thanh Thanh ngồi ở phía đối diện bề một cành cây, đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược nhi:

"Ai, nhảm chán a."

Nhược nhí nhìn xuống dưới mặt đất, đầu vầng mắt hoa, thanh âm run run:

"Tiểu thư, ta sợ hãi, ta muốn đi xuống."

Tiểu Sai trừng mắt nhìn nàng một cái:

"Ngu ngốc, về sau đừng nói ngươi quen biết ta, cũng đừng nói ngươi là người Vô Tranh sơn trang."

Ngôn ngữ rất hiện đại a? Thanh Thanh bật cười:

"Lời này học ở chỗ Đại tỷ?"

"Đúng vậy." Ngoài nàng ra thì còn có ai?

Vân Thanh Thanh đang định nói gì đó thì một thanh âm trong trẻo đột nhiên vang lên:

"Vân tứ muội, ta đã trở về!"

"Má ơi." Tiếng la của nàng dọa Vân Thanh Thanh nhảy dựng, thân mình nghiêng ngã, từ trên cây rơi xuống. May mắn Thanh Thanh phản ứng mau lẹ, ở thời điểm trước khi ngã xuống đất, tay nắm lấy một nhánh cây, vận đủ nội lực nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

"Thanh Thanh, ta đã trở về!" Vừa chạm được chân xuống mặt đất, Thanh Thanh đã bị một nữ nhân nhỏ nhắn ôm lấy.

"Nhị tỷ, tỷ đã trở lại." Không cần nhìn cũng biết người đang ôm nàng là ai.

"Đúng vậy, ta đã trở về, Thanh Thanh, ta nhớ ngươi!"

"Ta cũng nhớ tỷ a, Đại tỷ đâu?" Đại tỷ cùng Nhị tỷ đi ra ngoài, nếu Nhị tỷ trở về thì chắc chắn Đại tỷ cũng đã trở lại.

"Ta ở trong này?" Lời vừa dứt thì Bạch Mạn Điệp đã đi vào.

Thanh Thanh cười hiền hoà:

"Đại tỷ, tỷ đã trở lại."

Bạch Mạn Điệp cố tình làm bộ tức giận:

"Chỉ ôm Nhị tỷ không ôm ta? Không công bình a."

Thanh Thanh cười tủm tỉm mở rộng vòng tay ra, chuẩn bị ôm lấy Bạch Mạn Điệp:

"Đến thôi, ôm một cái."

"Cái này cũng không tệ lắm." Bạch Mạn Điệp cười trộm, ôm lấy lưng của nàng.

"Điệp tỷ, tỷ lại đi ra ngoài làm công tác khuôn vác?" Bạch Mạn Điệp chính là một nữ nhân không bao giờ chịu ngồi yên, hai ba ngày đã lại chạy ra ngoài làm công tác khuôn vác.

"Không phải, tiền của nhà ta rất nhiều, không cần thường xuyên đi khuôn vác."

"Vậy hai người đi làm cái gì?" Thanh Thanh hoài nghi nhìn Bạch Mạn Điệp cùng Diệp Lăng Tương. "Sẽ không phải đi làm chuyện gì xấu đó chứ?"

"Ta giống như người làm chuyện xấu sao?" Diệp Lăng Tương chạy nhanh ra bảo hộ danh dự của mình.

Bạch Mạn Điệp ho khan một tiếng:

"Vị đứng phía sau kia, vào đi."

"Ai a?" Thanh Thanh nhìn về phía sau, vươn dài cổ ra xem một chút, nhìn thấy chính là một bóng hình cao lớn, nàng nhất thời đứng tại chỗ chết lặng.

"Đừng ngăn ra, các ngươi nói chuyện." Bạch Mạn Điệp xoay xoay cổ, hướng Tiểu Sai nháy mắt:

"Đi mau, đến chỗ kia." Lão tình nhân gấp mặt, các nàng phải mau chóng tránh đi, đừng đứng ở đây làm bóng đèn.

Mộ Dung Thiên Lý đứng tại chỗ, hoài nghi hai mắt của mình có vấn đề:

"Nàng là Thanh Thanh?" Dung mạo của nà

ng....

"Người thật sự cho rằng ta huỷ dung sao? Ta chỉ ăn một viên thuốc của Tam tỷ, trong khi giải độc lại xảy ra biến hoá nên mới biến thành như vậy." Thanh Thanh xoay người đi vào phòng trong:

"Vào trong này ngồi đi."

Mộ Dung Thiên Lý theo Thanh Thanh đi vào, đánh giá khắp nơi.

"Nơi này chính là Vô Tranh sơn trang?" Cùng trang viên bình thường không có gì khác biệt.

"Đúng vậy, nơi này chính là Vô Tranh sơn trang trong truyền thuyết." Thanh Thanh rót một chén nước đưa cho Mộ Dung Thiên Lý:

"Trà đã nguội, thực xin lỗi a."

"Không có vấn đề gì." Có thể uống trà ở Vô Tranh sơn trang, hẳn không phải nằm mơ đi chứ?

"Đại tỷ cùng Nhị tỷ gọi người đến?" Nàng rốt cục đã biết hai người thần thần bí bí kia ra ngoài làm cái gì, tính làm hồng nương thôi. Thực đáng tiếc, nàng đối Mộ Dung không có bất cứ cảm giác nào.

"Đúng vậy." Hắn biểu tình ngây ngốc.

Thanh Thanh cúi đầu nhìn xuống mặt đất, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh:

"Mộ Dung đại ca, có phải kinh ngạc lắm không? Thật không ngờ ta lại trở thành Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư."

Mộ Dung Thiên Lý lắc đầu:

"Ta không có kinh ngạc, nàng hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài nữ."

Thanh Thanh tựa vào trên ghế, thản nhiên nói:

"Ta cũng không muốn làm thiên hạ đệ nhất tài nữ, Vô Tranh sơn trang đối với ta mà nói chính là một cái hang tránh gió."

"Nàng..." Mộ Dung Thiên Lý ngẩng đầu nhìn Thanh Thanh:

"Nàng có khỏe không?"

"Ta có chỗ nào không tốt sao?" Thanh Thanh hỏi lại, ở trong này, nàng ăn ngon mặc đẹp, nơi ở cũng không có chỗ chê, sống cuộc sống an nhàn sung sướng giống như một đại tiểu thư, nàng làm sao không tốt?

"Nàng và Minh Vương trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bọn họ phát sinh chuyện gì hắn đều biết rất rõ. (đồ đều, biết rõ còn hỏi, ta muốn giết người)

Thanh Thanh nheo mắt, ánh mắt bình tĩnh như nước:

"Người rất rõ ràng, không phải sao?"

Trước khi nàng hôn mê đã ở chung một chỗ với Mộ Dung Thiên Lý. Những chuyện xảy ra trong lúc đó hẳn là người hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng, nàng không muốn hỏi, cũng không muốn biết. Tất cả đều đã qua, nàng không nghĩ sẽ đuổi theo truy cứu. Có một số việc, không biết vẫn tốt hơn.

Chẳng lẽ nàng biết cái gì? Mộ Dung Thiên Lý ngắt ra:

"Có ý tứ gì?"

Thanh Thanh xua tay:

"Không có gì, chuyện quá khứ ta không muốn nhắc lại. Bất luận đã phát sinh cái gì, đều để cho nó đi qua đi."

"Không có gì muốn hỏi của ta sao?" Nàng cứ nhiên không hỏi chuyện ngày đó?

Thanh Thanh cười nhẹ:

"Ta hỏi, người sẽ nói sao?"

Đúng vậy, cho dù nàng hỏi hắn cũng sẽ không nói ra chuyện ngày đó. Trong trí nhớ của hắn, Thanh Thanh là một nữ nhân táo bạo. Nửa năm không gặp, nàng đã thay đổi rất nhiều.

"Thanh Thanh, nàng khiến cho ta nhìn nàng với cặp mắt khác xưa ." Nàng lờ đi khiến cho người ta đau lòng.

Thanh Thanh đứng lên, đưa lưng về phía hắn:

"Quá khứ đã trôi qua, hiện tại mới là quan trọng, có phải hay không?"

"Thanh Thanh, ta thực có lỗi." Chuyện tới nước này, điều duy nhất hắn có thể nói chính là xin lỗi.

"Ta không cần lời xin lỗi của người. Cái mà ta đề ý chính là trái tim của Đoạn đại ca, hắn đã không tin ta, tình cảm của chúng ta không qua nổi khảo nghiệm."

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Nàng vội vã lau đi, Mộ Dung Thiên Lý không có thấy được.

Đã qua nửa năm, vết thương trong lòng nàng vẫn còn tồn tại.

Ngữ khí của nàng chua xót, thê lương, cô đơn, nếu nói nàng không đề ý thì đó là nói dối .Mộ Dung Thiên Lý nhìn bóng hình của cô đơn Thanh Thanh, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

"Thanh Thanh, ta...."

Lúc trước hắn từng đáp ứng Vân phu nhân, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không thể đem bí mật này tiết lộ ra ngoài. Hắn không thể đem chân tướng sự tình nói cho Thanh Thanh, không thể a. Chính vì hắn thích Thanh Thanh, cho nên mới không thể nói cho nàng.

Tuy rằng hắn ghen tị Đoạn Tiêu có được Thanh Thanh, nhưng hắn không bao giờ hy vọng sẽ xảy ra chuyện này. Hắn tình nguyện nhìn Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu ở chung chỗ, cũng không nguyện ý bọn họ vì nguyên nhân như vậy mà chia lìa. Đối với bọn họ mà nói, nguyên nhân đó dữ dội và tàn khốc biết bao!

Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, kìm nén đau thương:

"Quên đi, cái gì cũng không cần nói, người tới là khách, ta mang người đi dạo chung quanh."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 3: Bức hôn .

Edit: Jun

Vô Tranh sơn trang nằm trong một thôn nhỏ ở ngoại ô, yên lặng tĩnh mịch, cảnh quan tuyệt đẹp, lại có thêm một phen ý vị. Thanh Thanh cùng Mộ Dung Thiên Lý tản bộ, bất tri bất giác đi đến cửa thôn.

Nơi này khiến cho người ta có một loại cảm giác rất yên tĩnh, thư thái mà tự nhiên.

Bọn họ nhàn nhã đi đến bên ngoài thôn nhỏ, Mộ Dung Thiên Lý nói với về hâm mộ:

"Thực không ngờ Vô Tranh sơn trang trong truyền thuyết lại ở một nơi như thế này." Nhìn thoáng qua, cùng với trang viên nông gia bình thường không có gì khác biệt.

Thanh Thanh cười hỏi:

"Làm sao vậy? Không được sao?"

Chính vì Vô Tranh sơn trang trong truyền thuyết ở một nơi như thế này cho nên người ngoài mới không thể tìm thấy. Mộ Dung Thiên Lý là vị khách thứ hai của Vô Tranh sơn trang, người thứ nhất...

Đương nhiên là Đoạn Tiêu. Mộ Dung Thiên Lý ngẩng đầu đón ánh tà dương.

"Không có gì, chỉ là ngoài dự đoán của ta."

"Thiên Thủy có khỏe không?" Trừ bỏ Thiên Thủy, không ai đáng để nàng quan tâm.

"Hoàn hảo." Trừ bỏ câu này, hắn không biết nên nói cái gì.

Thanh Thanh vừa định trả lời, một viên đá bay về phía nàng. Thanh Thanh võ công cực kém, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt. Thời điểm viên đá sắp đánh trúng nàng, Mộ Dung Thiên Lý ôm lấy thắt lưng của nàng, hai người đồng thời....

Tránh đi.

Tại thời điểm né tránh, cánh tay của Thanh Thanh tự nhiên ôm lấy thắt lưng Mộ Dung Thiên Lý.

"Nàng không sao chứ." Rõ ràng biết nàng không có chuyện, Mộ Dung Thiên Lý vẫn như cũ lo lắng.

Thanh Thanh không trả lời, ngược lại cúi đầu nhìn bộ ngực bọn họ kề sát cùng một chỗ. Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thiên Lý.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên Lý đỏ lên, lập tức buông Thanh Thanh ra, xấu hổ nói:

"Thực xin lỗi."

"Không sao." Thanh Thanh cũng nhanh chóng thu tay của mình lại.

Mộ Dung Thiên Lý nhìn nàng gật gật đầu, quay qua nhìn kẻ đầu sỏ gây nên việc này.

"Vì sao các hạ xuất thủ đả thương người?"

Đầu sỏ chính là một nam tử, nam tử kia một thân hắc sam, trên mặt không có lấy một tí biểu tình, lãnh khốc và nghiêm túc.

Trên người hắn còn mang theo sát khí dày đặc. Nam tử liếc mắt nhìn Mộ Dung Thiên Lý một cái:

"Người là Mộ Dung Thiên Lý."

"Đúng vậy." Mộ Dung Thiên Lý nghi hoặc:

"Còn chưa thỉnh giáo...." Nam tử này võ công rất cao, không biết là vị cao nhân tiền bối nào trên giang hồ.

Nam tử không để ý đến hắn, nhìn Thanh Thanh mà nói:

"Tiểu tử này võ công không tệ."

Thanh Thanh cười ngây ngô:

"Hắc hắc." Ngoài cười ra, nàng không biết mình có khả năng làm cái gì.

"Về nhà ăn cơm sớm một chút, buổi tối hôm nay đại tỷ của muội tự mình xuống bếp." Nam tử nói xong đã quay đầu bỏ đi.

Mộ Dung Thiên Lý nhìn Thanh Thanh nghi hoặc:

"Hắn là ai vậy?"

"Thiên hạ đệ nhất sát thủ."

"Trách không được." Không hổ là thiên hạ đệ nhất sát thủ, sát khí trên người muốn giấu đi cũng không được.

"Hai vị, rất vui vẻ a." Một thanh âm cười truyền đến, một nam tử đi đến trước mặt bọn họ. Nam tử kia mặc trường bào màu bạc, khoe môi nhếch lên để lộ ra một nụ cười tươi rói, cùng với vị vừa bỏ đi kia hoàn toàn khác nhau.

Người này đúng là võ lâm đệ nhất mỹ nam vang danh khắp thiên hạ, Thiên Cơ Các chủ Quân Tuỳ Phong.

Quân Tuỳ Phong đi đến trước mặt bọn họ, đánh giá Mộ Dung Thiên Lý:

"Người chính là Mộ Dung Thiên Lý?"

"Đúng vậy." Mộ Dung Thiên Lý hắn từ lúc nào được hoan nghênh như vậy? Nếu hắn không có nhìn lầm, vị bạch sam nam tử này cũng là một vị cao thủ tuyệt đỉnh.

Quân Tuỳ Phong dùng cằm chìa chìa phía sau bọn họ:

"Các người xem."

"Cái gì?" Thanh Thanh và Mộ Dung Thiên Lý cùng nhau quay đầu.

Mộ Dung Thiên Lý vừa quay đầu lại, Quân Tuỳ Phong lập tức chém ra một chưởng tức sắc bén, không hề có chút lưu tình nào. Mộ Dung Thiên Lý một tay ôm lấy Thanh Thanh, khổ cực tránh né, thối lui đến hơn mười bước.

"Các hạ là???" Vừa rồi là thiên hạ đệ nhất sát thủ đánh lén, nam tử này chắc cũng là người trong Vô Tranh sơn trang. Chỉ có điều là hắn xuất thủ không chút lưu tình, không khỏi khiến cho người ta thấy sợ.

Quân Tuỳ Phong cười hắc hắc, vừa lòng gật gật đầu:

"Vô công không tội, thời khắc nguy hiểm còn có thể bảo hộ Thanh Thanh, tốt."

Hắn tuyệt đối là người của Vô Tranh sơn trang, Mộ Dung Thiên Lý nói chuyện khách khí:

"Nói vậy các hạ chính là Thiên Cơ các Quân Các chủ." Ngoài Quân Tuỳ Phong, hắn thật sự không thể nghĩ đến ai khác .

Quân Tuỳ Phong không có trả lời, mỉm cười liếc mắt nhìn bọn họ một cái:

"Ta đi về trước xem con, hai người cứ từ từ tán gẫu."

"Thiên Cơ Các chủ?" Mộ Dung Thiên Lý vừa nhìn theo bóng dáng Quân Tuỳ Phong vừa hỏi Thanh Thanh.

"Người đoán đúng rồi." Lại thêm một thiên hạ đệ nhất, thiên hạ đệ nhất trong Vô Tranh sơn trang quả thật rất nhiều.

Mộ Dung Thiên Lý cười cười:

"Bọn họ đều thực sự quan tâm nàng."

Hắn biết, bọn họ ở thử võ công của hắn, cũng thử xem tình cảm của hắn dành cho Thanh Thanh. Truyền thuyết Vô Tranh sơn trang tâm ngoan thủ lạt, kỳ thật, bọn họ đều là người có tình có nghĩa, giang hồ đồn đãi quả nhiên không thể tin.

Thanh Thanh nhìn bóng dáng Quân Tuỳ Phong, thân nhiên nở nụ cười:

"Đúng vậy, ta sống nhiều năm như vậy, chỉ có người của Vô Tranh sơn trang thực sự quan tâm ta." Người thiết tình đối đãi với nàng cũng chỉ có người của Vô Tranh sơn trang.

Mộ Dung Thiên Lý nhìn Thanh Thanh:

"Về sau nàng có tính toán gì không?"

"Ta?" Thanh Thanh nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

"Dù sao bọn họ sẽ không để cho ta bị đối, ta có thể an tâm làm sâu đo." Đây là một cách nói rất vô trách nhiệm.

Mộ Dung Thiên Lý dừng lại bước, nhìn Thanh Thanh chân thành:

"Nàng không lấy chồng sao?"

Thanh Thanh cũng dừng bước, nói giỡn:

"Vì sao ta phải lập gia đình? Dù không lấy chồng cũng có người nguyện ý nuôi ta. Bằng Bằng cùng Nhị nhi nói, bọn chúng sẽ nuôi ta cả đời."

Nàng không muốn gả đi, cũng không có người muốn lấy, ở trong niên đại

này, ai mà muốn lấy một nữ nhân đã mất đi trinh tiết?

"Nàng không quên được Minh Vương có đúng không?" Đây mới là nguyên nhân nàng không muốn lập gia đình, trong lòng nàng vẫn còn nhớ đến hắn.

"Đúng." Thanh Thanh lãnh đạm gật đầu, thẳng thắn:

"Chính vì ta thương hắn, vì quên không được hắn, ngoại trừ hắn ra, ta không thể nảy sinh cảm tình với bất luận kẻ nào." Thích một người, cũng không phải là điều mất mặt.

Tuy rằng nàng bị vứt bỏ.

Mộ Dung Thiên Lý thờ dãi không nói gì.

"Thanh Thanh a, cái tên Mộ Dung gì đó thật sự không tệ, tuy rằng võ công của hắn không bằng lão gia nhà ta, cũng không có đẹp trai như lão gia nhà

ta, càng không ôn nhu bằng, bất quá, hấn vẫn là một nam nhân tốt." Diệp Lăng Tương da mặt siêu dày nói thản ở bên tai Thanh Thanh.

Bạch Mạn Diệp cũng không cam yếu thế, miệng nói không ngừng:

"Thanh Thanh, Mộ Dung Thiên Lý tuyệt đối là kim cương Vương Lão Ngũ, có xe có phòng có địa vị, cùng hấn ở chung một chỗ không có gì là không tốt, so với Đoạn Tiêu tốt hơn nhiều. Ngươi xem, hấn đối với ngươi thật tốt, trong lúc nguy người đầu tiên nghĩ đến là ngươi, thực không tệ a."

"Mộ Dung Thiên Lý vừa nhìn đã biết không phải kẻ hoa tâm, nam nhân như vậy hiện tại hiếm lắm." Thủy Tịch Linh đang con trong lòng cũng đến bồi thêm vào.

"Ba vị tỷ tỷ."

"Ân?"

"Thanh Thanh chung thân không lấy chồng." Thanh Thanh vỗ về cái trán, khóc không ra nước mắt.

"Tứ tiểu thư, ta có thể hỏi ngươi Mộ Dung Thiên Lý có chỗ nào khiến cho ngươi không hài lòng sao?" Sắc nữ Lưu Ly hỏi.

"Chỗ nào cũng không vừa lòng."

"Tặng cho ta được không?"

"...."

"Tứ tiểu thư, ngươi không thể cả đời không lấy chồng a? Ba vị tiểu thư đều đã có đôi có cặp, ngươi sẽ không cảm thấy cô đơn sao?" Tiểu Sai cũng chuẩn bị làm hồng nương.

"Tứ tiểu thư, về sau chúng ta đều gả đi, một mình người làm sao bây giờ? Ta xem hấn cũng rất tốt." Phi Thúy đương nhiên cũng chen một chân vào.

"Tiểu thư... Nhược nhi hy vọng ngươi hạnh phúc, ngươi đồng ý gả cho Mộ Dung công tử đi."

Đông Phương Vũ: "Thanh Thanh, về sau tên tiểu tử Mộ Dung đó dám khi dễ muội, ta thay muội làm chủ."

Thanh Thanh: "Muội khi nào nói sẽ lấy chồng?"

Lãnh Tuyết Cường: "Muội nói cho Mộ Dung Thiên Lý biết, nếu hấn dám khi dễ muội, Lãnh Tuyết Cường ta sẽ không bỏ qua cho hấn."

Thanh Thanh: "Có làm hay không, muội cùng hấn một chút quan hệ đều không có."

Quân Tuỳ Phong: "Tiểu Thanh Thanh, Tam tỷ phu đặt mua đồ cưới cho muội, nghĩ xem mình muốn cái gì? Như vậy được không, đưa hấn mấy cuốn sách xuân cung đồ."

Thanh Thanh: "Huynh lưu trữ từ từ mà hưởng dụng, muội còn phải nói cho Tam tỷ biết, ngày hôm qua huynh nhìn chăm chăm một nữ nhân."

Quân Tuỳ Phong: "Đó là nữ nhân sao? Răng cũng sắp rụng hết."

"Đã là nữ thì đương nhiên là nữ nhân." Thanh Thanh cười gian.

"Xong rồi, ta chắc chắn sẽ bị đá xuống giường."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 4: Gặp lại .

edit : Jun

Vân Thanh Thanh rời nhà đi ra ngoài.

Đương nhiên, làm như thế không phải vì người của Vô Tranh son trang ngược đãi nàng. Bọn họ tốt lắm, chính vì quá tốt, lại quá nhiệt tâm.

Người trong Vô Tranh son trang ai nấy đều vội vã muốn đem nàng gả đi, kiên quyết nhận định nàng cùng Mộ Dung là một đôi, nhưng là..... Nàng đối với Mộ Dung hoàn toàn không có cảm giác. Một chút cảm tình đều không có, giữa hai người hoàn toàn không tồn tại cái gọi là tình yêu, thế nên làm sao có thể ở cùng nhau cả đời? Chịu không nổi bọn họ oanh tạc, nàng quyết định chọn biện pháp làm đà điều, nhanh chóng rời nhà trốn đi.

Tâm tình của nàng quả thực không được tốt, ra ngoài giải sầu cũng không tòi.

Trải qua hơn một tháng chạy nạn, Văn Thanh Thanh đã không còn biết chính mình đang ở đâu. Là chạy nạn, không sai, chính là chạy nạn, bởi vì Bạch Mạn Diệp vẫn đuổi theo phía sau, từ chỗ nàng ra ngoài giải sầu, giờ đây dường như đã biến thành cùng đường chạy nạn. Tâm tình của nàng rất kém, Bạch Mạn Diệp sợ nàng xảy ra chuyện, vì lo lắng cho nàng nên mới đuổi theo phía sau. Nàng biết Đại tỷ có ý tốt nhưng...Nàng vốn dĩ không nghĩ mình sẽ làm ra chuyện gì đại đột, chỉ đơn giản là nàng muốn giải sầu mà thôi. Mỗi người trong Vô Tranh son trang đều rất tốt, thật sự rất tốt, nhưng là tốt quá hoá phiền!

Xong...Một lần bị lừa gạt, nàng bị người ta nhét vào bao tải.

Trên bến tàu người đến người đi, những con thuyền với đủ loại kiểu dáng đang thả neo ở trên bến tàu.

Bạch Mạn Diệp cùng Lưu Ly mang theo một cái bao tải, lén lút nhảy lên một trong số những con thuyền đậu ở đó.

"Đại tiểu thư, như vậy có được không?" Lưu Ly liếc mắt nhìn cái bao tải một cái, ai oán hỏi.

"Đương nhiên phải làm như vậy, nếu không làm như thế thì hạnh phúc của Thanh Thanh sẽ hoàn toàn bị hủy diệt." Bạch Mạn Diệp lăm la lăm lét xem chung quanh có người hay không.

Hai người này vừa nhìn đã biết chính là trộm, là loại người bất lương.

"Tứ tiểu thư có thể oán chúng ta không?" Lưu Ly vẫn chưa hết lo lắng.

"Đồ ngốc, chúng ta làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho nàng. Máy ngày vừa qua, nàng miễn cưỡng cười vui vẻ, nhưng lại sống trong đau khổ. Ta không đành lòng thấy nàng thống khổ, cho nên tiện tay hỗ trợ. Nàng một đường chạy theo hướng này, theo bản năng là muốn đi Minh Cung, nàng vẫn không thể quên được Đoạn đại ca, người biết không? Ngu ngốc, ngốc mạo." (ngốc mạo ở đây là chỉ về ngoài ngốc nghếch)

"Tiểu thư, ta không có đội mũ, đừng gọi ta là ngốc mạo." Lưu Ly cô nương nàng chưa bao giờ đội mũ. (vì chữ mạo còn có nghĩa là mũ, nón nên Lưu Ly mới hiểu nhầm)

"....." Bạch Mạn Diệp không còn gì để nói, ngay cả ngốc mạo là cái ý tứ gì cũng không hiểu, cổ nhân quả nhiên ngay thơ đến đáng sợ!

"Hai người các ngươi đang làm gì?" Một thanh âm đột nhiên vang lên ở phía sau các nàng.

Bạch Mạn Diệp quay đầu cười hắc hắc, "Vị đại ca này, có khoẻ không, đã ăn cơm chưa?"

Lời dạo đầu rất ngu ngốc à? Không biết là do kẻ nào phát minh ra? Trước tiên phải lôi kẻ đó ra ngoài đánh một chút.

Nam tử trẻ tuổi chỉ vào Bạch Mạn Diệp:

"Người là ai? Bớt nói nhảm."

Mặt Bạch Mạn Diệp trầm xuống:

"Đây là thuyền của Minh Cung?" Người của Minh Cung ai mà không biết trưởng công chúa nàng mặt mũi ra sao, ai dám đối nàng kiêu ngạo như vậy? Có phải nàng đã lên nhầm thuyền hay không, chắc không đến nỗi lên nhầm thuyền cướp đây chứ?

"Nếu đã biết, còn dám làm càn?" Nam tử lạnh lùng trừng mắt xem xét Bạch Mạn Diệp.

Bạch Mạn Diệp vỗ vỗ bờ vai của hắn:

"Người là đồ ngốc mạo, quân sự của các người đâu? Kêu ra đây. Ở trước mặt bản công chúa, người điều võ dương oai cái gì? Đây là thuyền nhà ta, ta thích lên thì lên."

"Người là ai?" Vị cô nương này sẽ không phải là tiểu công chúa trong truyền thuyết đấy chứ?

Bạch Mạn Diệp tùy tiện ngồi ở trên đồng hàng hoá, vênh vao tự đắc:

"Ta là tiểu công chúa, kêu Ảnh Tử cùng Âm Dạ ra đây."

"Người là tiểu công chúa? Lén lút lên thuyền làm gì?" Nếu nàng là tiểu công chúa, có thể quang minh chính đại lên thuyền.

"Ta muốn đem một tỳ nữ cấp cho Đoàn đại ca, để cho hấn kinh hi, làm sao có thể để cho hấn biết. Ngu ngốc!"

Bạch Mạn Điệp hoàn toàn dùng ánh mắt 'Người là kẻ ngu ngốc' để nhìn hấn.

Nam tử nghi hoặc: "Tỳ nữ?"

"Đương nhiên, trong cái gói to này chính là mỹ nữ, tuy nói là tỳ nữ nhưng kỳ thật là mỹ nhân, mình bạch chưa?"

Vân Thanh Thanh đáng thương cứ như vậy bị Đại tỳ của nàng biến thành lễ vật mang tặng cho người khác. Bất quá, nàng hiện tại còn đang ngủ say, hoàn toàn không biết Bạch Mạn Điệp đang làm cái gì. Chờ nàng tỉnh lại, nhất định sẽ tức đến học máu. Không, không thể học máu, học máu rất có hại cho sức khỏe, tức giận đến mức lên cơn sốt là được rồi...

Sau khi Vân Thanh Thanh tỉnh lại, đôi mắt đen lúng liếng đảo qua đảo lại một vòng. Đây là nơi nào? Tại sao nàng lại đến nơi này?

Nàng ôm cái trán ngồi xuống, đưa mắt đánh giá xung quanh, nếu nàng không có nhìn lầm thì đây hẳn là khoang thuyền?

Nàng nhớ rõ mình vì muốn tránh né Đại tỳ 'Đuổi giết' nên đã trốn vào một cái ngõ nhỏ, sau đó bị điểm huyết, hoàn toàn mất đi tri giác.

Không phải là buồn người đây chứ? Đúng là không có vương pháp gì cả, ngay cả Vô Tranh sơn trang Vân tứ tiểu thư mà cũng dám đem đi bán.

"Cô nương, người tỉnh rồi?" Chính lúc đang nghi hoặc, một vị nam tử tuổi còn trẻ, diện mạo thật thà đi vào, nét vui mừng lộ rõ trên gương mặt.

"Đây là nơi nào?" Vân Thanh Thanh nghi hoặc, vị này sẽ không là 'Chủ nhân' của nàng chứ?

"Đây là thuyền Minh Cung." Đối mặt với một mỹ nữ như Vân Thanh Thanh, hấn không khỏi mặt đỏ tim đập.

Vân Thanh Thanh khẽ gấp người xuống, miệng mở lớn, hơn nửa ngày mới "A?" một tiếng.

"Minh Cung? Tại sao ta lại ở chỗ này?"

Nam tử nghi hoặc:

"Người không phải là mỹ nữ do công chúa đưa cho Minh Vương sao?"

Mỹ nữ? Công chúa?

Đại tỳ trối nàng lại, đem nàng đưa cho Đoàn Tiêu để làm ấm giường? Ông trời, đây rốt cuộc là chuyện gì a?

"Ta là..." Phần sau nói không phải có được không? Nếu nói không phải, người của Minh Cung có thể buông tha nàng sao? Nàng khẳng định mình sẽ bị đưa đi Minh đảo làm nha hoàn, bất quá, không có sự che chở của Bạch Mạn Điệp.

Nam tử còn trẻ cười hắc hắc, có chút ngượng ngùng:

"Cô nương, ta tên là Ngô Giang, là người chuyên phụ trách việc mua đồ, nếu người cần cái gì có thể nói với ta, đừng khách khí."

"Ngô đại ca, cảm ơn huynh." Ngô Giang này vừa thấy đã biết là người thành thật, Vân Thanh Thanh đối hấn rất có hảo cảm.

Một tiếng Ngô đại ca khiến cho trong lòng Ngô Giang nóng hằm hập.

"Cô nương, người đừng khách khí, có việc cứ nói với ta."

"Ngô đại ca, huynh thật sự là người tốt a. Ta tên là.... Ách... Tiểu Thanh, huynh có thể gọi ta như vậy."

"Tốt." Ngô Giang nhìn xung quanh một lượt, sau khi xác định không có ai mới dám nhỏ giọng nói với nàng:

"Tiểu Thanh, ta biết người là mỹ nữ do công chúa đưa đến cho Vương, nhưng Vương gần đây chuyên sủng Hương Ngưng cô nương, ta còn nghe nói Hương Ngưng cô nương đã có thai. Nếu người trở thành nữ nhân của ngài thì cũng chỉ có thể làm thiếp, đừng trách ta không nói trước cho người, Hương Ngưng cô nương thật sự rất bá đạo, người làm thị thiếp cho Vương chỉ sợ không có lấy một ngày bình yên."

"A?" Nụ cười trên gương mặt Thanh Thanh phút chốc cứng ngắt, nước mắt theo hốc mắt chảy xuống.

Sau khi thuyền đến Minh Đảo, Ngô Giang mời cung nữ bên người Đoàn Tiêu mang Thanh Thanh đi gặp Đoàn Tiêu.

Tâm cung của Đoàn Tiêu vẫn giống hệt như trong trí nhớ của nàng, chỉ có điều tâm tình trước và sau khác nhau rất lớn.

Thời điểm các nàng đi tới, Đoạn Tiêu đang cùng người gọi là tân sủng Hương Ngưng cô nương ở trong đình đánh cờ. Thấy bộ dáng thân mật của bọn họ, Thanh Thanh tự nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, một giọt lệ lăn ra từ khoé mắt.

Cung nữ đi đến bên ngoài ngôi đình, nói một cách cung kính:

"Vương, vị cô nương này là mỹ nữ do tiểu công chúa tặng cho người."

Thanh Thanh vẫn cúi đầu, nàng không có dũng khí để đối diện Đoạn Tiêu.

"Phải không?" Đoạn Tiêu đặt quân cờ trong tay xuống, nhếch miệng cười:

"Ngẩng đầu lên." Bạch Mạn Điệp khi không lại đưa đến cho hắn một vị mỹ nữ, thật sự là đáng ngạc nhiên.

A?

Thanh Thanh ngẩng đầu lên, dùng khuôn mặt lạnh lùng để nhìn Đoạn Tiêu, nàng biết mình chỉ có thể dùng vẻ ngoài lạnh lùng để nguy trang bản thân.

Đề nén nỗi đau trong lòng, nàng cải trang làm một nữ tử lạnh lùng vô tình.

Hương Ngưng nhìn thấy dung mạo của Thanh Thanh, nhin không được kinh hô:

"Giống nhau a."

Con người lạnh lùng của Đoạn Tiêu liếc qua Hương Ngưng một cái khiến nàng ta lập tức ngoan ngoãn cúi đầu.

Đoạn Tiêu tự nhiên cảm thấy rất thú vị, miệng hơi nở nụ cười:

"Người tên là gì?" Tìm một nữ tử lớn lên giống như Vân Thanh Thanh đưa đến cho hắn, Bạch Mạn Điệp rốt cuộc có ý tứ gì đây?

"Nô tỳ tiểu Thanh." Thanh Thanh lạnh lùng trả lời, ngữ điệu lạnh như băng, hoàn toàn không giống như nàng trước kia.

Đoạn Tiêu liếc mắt nhìn cung nữ bên người Thanh Thanh, nói một cách thản nhiên:

"Mang nàng đi xuống, tìm việc cho nàng làm."

Thanh Thanh làm như không có việc gì xoay người rời đi, vừa mới chuyển thân, một dòng nước mắt nóng hổi đã rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 5: Kiếp sống nô tỳ.

edit : Jun

Sau khi đi vào trong căn phòng dành cho hạ nhân, Thanh Thanh tựa lưng vào ván cửa, thân hình theo tám ván cửa trượt xuống. Bỏ đi khuôn mặt làm bộ hồ hững, nàng rốt cuộc đã khóc thành tiếng. Nàng sớm biết giữa bọn họ đã không còn khả năng, nhưng nay nhìn thấy hắn, trong lòng nàng vẫn đau đớn đến khó thở. Tình a, chữ tình khiến người ta tổn thương.

Kiếp sống nô tỳ của nàng chính thức bắt đầu, chỉ có thể dùng một từ 'thảm' để hình dung.

Thanh Thanh nhìn chằm chằm vào một đồng bát bản cùng hai thau nước ở trước mặt. Muốn làm gì đây chứ? Cho dù là tổng vệ sinh phòng bếp cũng không có nhiều bát bản đến như vậy?

Cung nữ ném cho Thanh Thanh một cái khăn, dùng ánh mắt khó chịu để nhìn nàng:

"Người mau rửa chén đi, trước giờ cơm chiều phải rửa xong toàn bộ."

"Rửa xong toàn bộ?" Không phải chứ? Ngay cả cung nữ cũng muốn khi dễ nàng?

Cung nữ trừng mắt liếc Thanh Thanh, vẻ mặt hèn mọn:

"Người tự cho mình lớn lên giống nữ nhân kia thì có thể được Vương sủng ái sao? Đừng mơ mộng hão huyền! Tiện nhân! Mau đi làm việc, làm không

xong, buổi tối đừng mơ có cơm ăn!"

Cung nữ kia tên gọi là Hoa Đào, vẫn luôn ái mộ Đoạn Tiêu. Thấy Thanh Thanh cơ hồ giống hệt như nữ tử trên bức hoạ mà ngày thường Đoạn Tiêu vô cùng trân quý, tự nhiên trong lòng nàng cảm thấy không thoải mái. Nữ tử trong tranh không thể nghi ngờ chính là người mà Vương yêu thích, tiểu Thanh ngày ngày ở trước mắt ngài đi qua đi lại, khó tránh khỏi ngài sẽ không phát sinh cảm tình.

"Chờ đã, vị tỷ tỷ này, cái gì gọi là giống như nữ nhân kia? Ai a? " Chẳng lẽ trừ nàng ra, Đoạn Tiêu còn yêu nữ nhân khác?

Hoa Đào vừa nói xong đã quay đầu bỏ đi.

Thanh Thanh có chút ngây ngốc nhìn về phía mà cung nữ kiều ngạo kia rời đi.

Không thể nào? Cùng là cung nữ, dựa vào cái gì mà nàng ta kiều ngạo với nàng? Quên đi, nàng đã hình thành thói quen thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nàng không có nhiều yêu cầu, chỉ có thể nhún nhún vai, ngồi xổm xuống rửa chén.

Rửa chén mà thôi, cũng không thể mất đi một miếng thịt. Cái này gọi là sống ở dưới mái nhà của người ta, mình không thể không cúi đầu.

Thanh Thanh không rửa xong toàn bộ chén bát, tất nhiên không thể có cơm ăn. Một người đói bụng nằm ở trên chiếc giường lạnh như băng, như thế nào cũng không ngủ được.

Nhớ tới ban ngày khi nhìn thấy Đoạn Tiêu, lại nhìn tình cảnh cùng đãi ngộ của mình bây giờ, nàng nhịn không được thở dài một tiếng. Không có lấy một tia buồn ngủ, nàng khoác thêm một cái áo ngoài, lặng lẽ đi ra phòng củi.

Bắt tri bắt giác, nàng lại đi đến nơi mà bọn họ trước kia từng gặp mặt.

Ban đêm gió lạnh thổi qua khiến cho thân thể Thanh Thanh co rúm lại.

Bóng cây lắc lư, bị gió thổi vang lên những tiếng xào xạc. Ánh trăng mờ lung tann ra những tia sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Sau khi Thanh Thanh chạy đến nơi đó, lại phát hiện ở đó đã sớm có người.

Bóng dáng vừa quen thuộc lại mang theo vài phần xa lạ. Một nam tử mặc trường bào màu bạc đang đứng ở đó, gió thổi khiến cho vạt áo của hắn bay bay, phát ra những tiếng kêu loạt xoạt.

"Ai?" Cùng với thanh âm lạnh đến thấu xương, Đoạn Tiêu chậm rãi xoay người lại.

Dung nhan giống nhau, cũng vẫn là vẻ mặt đậm đặc đó.

Ánh mắt Thanh Thanh thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hắn, nàng không quên được, vẫn là không quên được.

"Đoạn đại ca....."

Thanh âm của nàng rất nhỏ, như hư như thực khiến cho người có võ công cao cường như Đoạn Tiêu cũng không thể nghe rõ.

Đoạn Tiêu nhíu mày nhìn về phía nàng, ánh mắt sắc bén.

"Người là ai? Ai cho phép người đến nơi này?"

Hắn hận nàng! Ngay cả khi hắn nhìn thấy một nữ nhân giống như nàng, trong ánh mắt của hắn vẫn tràn đầy thù hận! Thanh Thanh chỉ biết cười khổ, chậm rãi quay đầu mà đi. Ít ra, nàng còn muốn giữ lại cho mình một chút tôn nghiêm.

Nàng mau, Đoạn Tiêu còn mau hơn. Chỉ với một cái lắc mình, Đoạn Tiêu đã chặn ở trước mặt nàng.

Khuôn mặt này giống hệt như những gì hắn tưởng tượng về nữ nhân kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đọng đầy nước mắt, đầm đìa đáng yêu, nhìn qua dị thường quen thuộc. Hắn hận nàng, nhưng vẫn còn yêu nàng. Càng hận nàng, hắn càng không thể quên nàng.

Hắn không quên được vẻ rực rỡ như ánh nắng mặt trời của nàng, không quên được sự thành thực cơ trí của nàng, càng không quên được tài hoa hơn người của nàng, không thể quên hắn cùng nàng tâm ý tương thông..... Cùng với dự mưu và phản bội!

Trái tim hắn rất đau, so với lần trước còn đau hơn gấp bội, đau đến mức khiến cho hắn dường như chết lặng.

"Nói!"

Thanh Thanh hai mắt mở to, nhìn nam nhân trước mặt nắm chặt áo của nàng, sau đó xé rách cổ nàng giống như xé rách cổ một con gà con.

"Khụ..... Khụ..... Buông a..... Buông ra....."

Thanh Thanh bị bóp cổ cảm thấy rất khó thở, tứ chi tự nhiên phản xạ, đập đập lên trường bào màu bạc của Đoạn Tiêu.

"Nói, tiểu Điệp để ngươi đến đây với mục đích gì?" Trong đôi mắt nghi ngại của Đoạn Tiêu không còn có lấy một tia ôn nhu như ngày nào.

Hắn thay đổi! Trở nên rất tàn nhẫn, rất thô bạo.

Thanh Thanh không có trả lời hắn. Nàng dùng ánh mắt tràn ngập sự thương hại chăm chú nhìn vào đôi mắt hắn, cho đến khi...nàng hôn mê bất tỉnh.

Tâm tình của Đoạn Tiêu có hơi phức tạp, hắn từ từ buông thân mình giờ đã mềm nhũn của Thanh Thanh ra.

Nàng dám dùng ánh mắt xem một kẻ đáng thương để nhìn hắn? Nàng đang khinh thường hắn sao?

Đoạn Tiêu kiên quyết ôm lấy thân thể Thanh Thanh, phi thân mà đi.

Thanh Thanh cuối cùng cũng đã tỉnh.

Nói một cách chính xác, nàng bị buộc phải tỉnh lại.

Nàng vừa mới tỉnh dậy liền phát hiện chính mình bị tên nam nhân chết tiết nào đó đặt ở dưới....

Nhất thời, Thanh Thanh bùng lên lửa giận:

"Chết tiết, ngươi dám cưỡng gian ta?!" Mặc kệ là như thế nào, một khi đã là nam nhân thì không thể cưỡng gian nữ nhân! Cho dù.....

"Buông ra, cái đồ chết tiết..... Trúng thối..... Khốn khiếp..... Mẹ nó, ngay cả ta ngươi cũng dám cưỡng gian..." Thanh Thanh dùng hai cánh tay đánh vào người Đoạn Tiêu. Nàng 'bị cưỡng gian'? Việc này cư nhiên phát sinh ở ta trên người nàng, thực không hay ho a.

Đáp lại những hành động của Thanh Thanh chính là Đoạn Tiêu càng tăng thêm lực va chạm

"Chỉ phí sức mà thôi....."

Đoạn Tiêu dùng một bàn tay đem hai cánh tay của Thanh Thanh cố định ở trên đỉnh đầu, tay kia thì dùng sức giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của Thanh Thanh, làm cho nàng không thể động đậy.

"Ngươi không thể đối với ta như vậy..... Ngươi không thể làm điều này với ta....."

Thanh Thanh không tránh được hắn, mắng hắn thì hắn càng gia tăng sức lực đạo để tra tấn nàng. Ủy khuất đến cực điểm, Thanh Thanh không chịu nổi mà bật lên tiếng khóc lớn, giống như muốn đem tất cả những đau khổ, những áp lực mà nàng phải chịu đựng bao lâu nay, theo nước mắt mà đi ra ngoài.

"Câm miệng!" Đoạn Tiêu cho tới bây giờ cũng không bỏ được thói quen không muốn nhìn thấy Vân Thanh Thanh khóc. Cho dù hắn biết nữ tử dưới thân không phải là 'Thanh Thanh' của hắn, nhưng lại đồng dạng cảm thấy luyến tiếc khi nhìn nàng khóc.

"Oa....."

Thanh Thanh nghe hắn rống lên với nàng như vậy thì càng khóc to hơn. Nhưng sau đó, nàng lại quên đi thân phận hiện tại của mình, nàng chỉ biết là bản thân đang ở bên người Đoạn Tiêu, hắn đang yêu nàng, yêu nàng.....

"Nha đầu chết tiết kia, đứng lên!" Một thanh âm quen thuộc vang lên ở bên tai Thanh Thanh.

Thanh Thanh chống hai tay ngồi dậy, đôi mắt ngây thơ từ từ mở to.

Lúc này, trên người Thanh Thanh đâu đâu cũng có dấu hôn màu xanh tím. Nhưng ở trong mắt của Hoa Đào, những dấu vết đó lại thập phần chứng mất.

"Còn không mau đứng lên. Thật sự là dâm tiện, cũng dám vụng trộm bò lên giường của Vương, câu dẫn Vương." Thanh âm chanh chua của Hoa Đào không ngừng quanh quẩn.

"Hoa đào tỷ tỷ, ngươi một ngày không có chuyện gì làm liền đến đây soi mói ta sao?" Thanh Thanh liếc mắt nhìn nàng một cái.

Hoa Đào hét lên:

"Đứng lên, tiện nhân, đừng tưởng rằng ngươi bò được lên trên giường của Vương thì sẽ không cần làm việc!"

"Đi thì đi." Thanh Thanh vừa mặc quần áo vừa nhỏ giọng lầm bầm.

Hoa Đào là cung nữ bên người Đoàn Tiêu, địa vị không giống như những cung nữ bình thường, nàng cố ý dặn dò tổng quản phòng bếp nhất định phải 'Chiếu cố' Thanh Thanh cho thật tốt, bị Hoa Đào tự mình 'Chiếu cố', nàng có thể có được một ngày yên lành hay sao?

(xấu hiện một người "đáng yêu" g

ấp vạn lần Ảnh Tử =. = ăn ko đc phá cho hôi mà!)

"Tiện nhân, mau ra ngoài gánh nước về đây, người không đồ đầy mười chum nước ngoài kia thì đừng mong có cơm ăn."

Ai vậy? Rất hung hăng a. Hoa Đào khi dễ nàng cũng chịu thôi, nhưng ngay đến con tôm nhỏ này cũng muốn nhảy vô giúp vui.

"Mỹ nữ tỷ tỷ, nơi này có giếng nước, vì sao muốn ta đi gánh nước?" Chắc chắn muốn bắt nạt nàng.

"Ai cần ngươi lo." Cung nữ kia trừng mắt nhìn nàng một cái.

Thanh Thanh hoàn toàn không nói gì, nhận mệnh đi gánh nước.

Thanh Thanh kéo lê thân mình đau nhức, mang theo hai thùng nước cùng đòn gánh đến phía sau núi hứng nước suối. Ngày hôm qua không có ăn tối, còn bị Đoàn Tiêu áp bức cả đêm, hiện tại ngay cả điểm tâm đều không được ăn. muốn nàng đi gánh nước? Thanh Thanh tự nhiên cười khổ, còn tiếp tục như vậy, không cần đến ba ngày, phỏng chừng nàng sẽ xong đời.

Từ trước đến nay Thanh Thanh chưa bao giờ gánh nước, chờ đến lúc hứng đầy hai thùng nước suối, nàng ghé lưng vào phía dưới đòn gánh, dùng sức nâng nó lên. Hai thùng nước giống như hai đứa nhỏ đang đu dây bị người ta làm cho hoảng sợ, tất cả nước suối bị đổ ra ngoài. Đòn gánh ở trên đôi vai non mịn của nàng cọ qua cọ lại, khiến Thanh Thanh đau đớn giống hệt như bị kim châm.

Thanh Thanh đau đến mức hốc mắt đọng đầy nước, nhưng nàng cố nén không cho nó rơi xuống.

Một lần nữa khôi phục lại tinh thần, Thanh Thanh lại đem thùng nước bằng gỗ hứng cho thật đầy, sau đó lại gánh lên vai. Cũng giống như lần nước, thùng nước đựng đầy, nước suối lại đổ ra. Lại hứng, lại gánh lên, lại đổ, cứ như thế vài lần, Thanh Thanh cuối cùng cũng có thể vững vàng gánh được hai thùng nước lên vai.

Thanh Thanh rút cục cũng gánh được hai thùng nước về đến nơi, nhưng vừa bước vào cửa hậu viện, một bàn chân vụng trộm đưa ra ngăn lấy chân nàng.

Theo sau một tiếng 'Ồ' vang lên là người ngã nước đổ. Thanh Thanh lập tức ngã bệt trên mặt đất, hai thùng nước nàng vất vả lắm mới lấy được từ trên núi xuống đã bị đổ không còn một giọt.

Cung nữ vừa bày trò từ trong cánh cửa nhô đầu ra, vẻ mặt vui sướng khi thấy người ta gặp họa:

"Thực xin lỗi nha, không phải ta cố ý. Ai da, thật là tiếc cho hai thùng nước suối đã bị đổ a, phiền ngươi đi lấy lại một lần nữa. Nhớ kỹ, nhất định phải đồ đầy mười chum nước nha, voi một chút cũng không được."

Thật sự là hồ lạc bình nguyên bị chó khinh a, ngay cả loại mặt hàng này cũng dám khi dễ nàng, thực là con mẹ nó khôn khiếp! Nhẫn, nhẫn, nàng nhất định phải nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 6: Nhục nhã.

edit : Jun

Thanh Thanh đứng lên, cũng không thèm liếc mắt nhìn cung nữ kia lấy một cái, chậm rãi thu lại hai thùng nước nằm nghiêng ngã trên mặt đất. Cung nữ kia thấy Thanh Thanh không thèm chú ý đến mình, nhất thời cả người đều tức giận, nàng ta dậm chân hừ nhẹ, nổi giận đùng đùng đẩy Thanh Thanh một cái, sau đó nghênh ngang rời đi.

Thanh Thanh bị đau kêu lên một tiếng, đôi mày nhíu lại nhìn về phía nàng ta vừa rời đi.

Thanh Thanh bĩu môi, vừa quay đầu lại đã thấy có một thân ảnh kẻ sát ở trước mặt nàng. Trùng trùng mắt nhìn cho kỹ, hoá ra chính là Ảnh Tử.

"Oái, dọa chết người." Thanh Thanh mở to miệng, vẻ mặt kinh hãi hét lên:

"Uy, người làm gì đứng ở chỗ này dọa người? Người không biết sẽ bị người hù chết đó!"

Ánh mắt lạnh như băng của Ảnh Từ mang theo vài tia thăm dò:

"Người rót cuộc là ai?"

Đêm qua, nàng nghe nói có một nữ tử rất giống Vân Thanh Thanh đã lên đảo, hại nàng sau khi nghe được tin tức này đã vội vã chạy đến đây coi, nhưng lại không tìm được nữ nhân này. Buổi sáng ngày hôm nay, nàng lại nghe được cung nữ đồn đãi, rằng đêm qua Vương đã lâm hạnh nữ tử đó. Nàng đi vòng vo mất mấy vòng, cuối cùng cũng biết được nữ tử này đang ở đâu, không nghĩ tới vừa đến đây, lại thấy được một màn ngoài ý muốn.

Cách ăn nói cùng cử chỉ của nữ tử này..... thực sự không tầm thường ?

Thanh Thanh phát hiện trong ánh mắt của Ảnh Từ có ý thăm dò, trong lòng nàng bỗng chốc cả kinh. Chấn không phải nàng đã để lộ ra sơ hở nào rồi chứ?

"Nô tỳ là tiểu Thanh." Thanh Thanh cúi đầu xuống, làm ra bộ dáng của một nô tỳ hèn mọn.

"Người không phải Vân Thanh Thanh?" Ảnh Từ nhìn nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt giống như tia hồng ngoại soi kỹ từng điểm khác nhau.

Thanh Thanh làm ra vẻ kinh ngạc:

"Vân Thanh Thanh là ai a? Tên rất giống nô tỳ? Nô tỳ có biết người đó không?" Đánh chết nàng cũng không thừa nhận mình là Vân Thanh Thanh.

Năm đó Vân Thanh Thanh ngang ngược không ai bì nổi, bây giờ nàng lại giống như một nô tỳ yếu đuối chịu đủ mọi ngược đãi. Nếu thừa nhận thì thể diện của Vô Tranh sơn trang sẽ mất hết, thể diện của Vân Thanh Thanh nàng cũng mất nốt, cho nên cô đánh chết nàng cũng không thừa nhận!

"Người không biết nàng?" Ảnh Từ nhún mày nhìn nàng, trong lòng tính toán xem trong lời nói của Thanh Thanh có bao nhiêu phần đáng tin.

Thanh Thanh trừng mắt nhìn nàng ta một cái:

"Người thật là kỳ quái, sao cứ hỏi ta có quen biết người kia hay không? Nàng cùng ta lại không có quan hệ gì, ta làm sao có thể nhận biết nàng? Còn có người a, không có việc gì đừng tới làm phiền ta, ta còn rất nhiều việc." Nói xong, cầm lấy hai thùng nước cùng đòn gánh, nghênh ngang mà đi.

Thanh Thanh bước nhanh đến một nơi thật xa mới dám lén lút quay đầu lại nhìn xem Ảnh Từ đã rời đi hay chưa. Chờ khi xác nhận được Ảnh Từ đã rời đi, nàng mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, kỹ thuật diễn xuất của nàng cũng không quá tệ.

Ám Dạ nhìn bộ dáng cô đơn của Ảnh Từ mà cảm thấy kỳ quái.

"Như thế nào, người cũng có loại vẻ mặt này?"

Ảnh Từ trừng mắt liếc hần một cái, im lặng không nói gì.

Ám Dạ tiếp tục nói:

"Nghe nói người đi xem nữ tử kia, thế nào? Là nàng sao?"

Ảnh Từ đương nhiên biết người hần đang nói đến là ai. Nàng lắc đầu, giọng nói lạnh nhạt:

"Người cho rằng nàng còn có thể trở về hay sao?"

Ám Dạ lập tức lặng im.

Nửa năm trước, Vương một mình trở về, về mặt lãnh khốc, hỏi cái gì ngài cũng không nói. Sau đó, bọn họ lại nghe được tin tức Vương cùng Vân Thanh Thanh đường ai nấy đi, nhưng về những việc xảy ra giữa bọn họ trong lúc đó thì đương sự không chịu nói, những người khác tự nhiên sẽ không thể nào biết được.

Bất quá, theo như tính tình càng ngày càng khó nắm bắt của Vương, bọn họ trong lúc đó khẳng định đã xảy ra sự tình đặc biệt. Nhưng, muốn cỏi dây thì phải tìm người buộc dây, nếu muốn biến Vương trở về nguyên dạng, không tìm Vân Thanh Thanh là không được.

Mỗi ngày của Đoạn Tiêu có thể dùng hai từ phóng đảng để hình dung, uống rượu nghe hát, trong Minh Cung dường như đều là tiếng đàn sáo, nghệ thuật vũ y. Hần cũng thường xuyên cất tiếng cười to, tiếng cười kia có khi cao vút, có khi trầm thấp, truyền đi khắp toàn bộ Minh Cung. Vì thế, trên nét mặt của những người trong Minh Cung đều tràn ngập vẻ tươi cười, bởi vì họ chưa từng thấy Minh Vương của họ vui vẻ như vậy.

Chỉ có Ám Dạ là lo lắng cho hần. Đặc biệt Công Tôn tiên sinh sau khi nghe được những tin này, nhin không được phải cau mày: Đoạn Tiêu vì Vân Thanh Thanh khó khăn lắm mới có được chút tình cảm của con người, bọn họ sẽ không vì một sự hiểu lầm nhất thời mà chia tay. Một khi đã tách rời, Đoạn Tiêu còn có thể biến thành bộ dáng gì nữa? Đã khó có thể đoán trước được.

Thanh Thanh lại hứng thêm hai thùng nước suối nữa, đây chỉ là do những giọt nước mưa hội tụ cùng một chỗ, thế mà cũng có thể hình thành một dòng suối nhỏ. Chỉ trong một buổi sáng, đôi hài của nàng đã rách hết, hai vai phù thũng giống như bánh bao, chỉ cần chạm nhẹ cũng đau đớn tựa như bị kim

châm

Thời điểm nắng đỏ đầy mùi chum nước, mặt trời đã lặn về phía tây. Ánh mặt trời trong buổi hoàng hôn chiếu xuống biển khiến cho mặt nước biến thành một màu cam nhạt, ánh sáng đó đồng dạng chiếu lên khuôn mặt đã sớm tái nhợt của Thanh Thanh. Đứng bên bờ biển nhìn những tia sáng màu cam, nghe tiếng sóng vỗ vào vách đá, nhìn những cánh buồm trắng noãn từ từ giương cao, Thanh Thanh bị biển cả bao la có khả năng bao dung vạn vật làm cho sợ hãi.

Thanh Thanh một mình kéo lê từng bước khó nhọc, khi nàng đi ngang qua hoa lâu, lại nhìn thấy Đoạn Tiêu đang đang đùa giỡn với đám người Hương Ngưng. Ôm ấp thân mật, tươi cười tà mị, làm căn tán tỉnh, động tác khoa trương, tất cả những chuyện đó khiến cho Thanh Thanh cảm thấy rất đau đớn,

Hương Ngưng đang nằm trong lòng Đoạn Tiêu cười cợt nô giỡn, tự nhiên lại thấy Thanh Thanh đứng ở xa xa nhìn về phía bọn họ, Hương Ngưng dường như muốn thị uy với nàng, âm mưu ghé sát vào bên cổ Đoạn Tiêu, đôi môi điểm nhẹ nhàng hôn lên cổ hắn.

Ánh mắt có lực nhìn qua, tựa hồ có ý khiêu khích.

Hai mắt Thanh Thanh nguyên bản đang dấy lên lửa giận, giờ bắt đầu trở nên âm trầm. Nàng vốn vẫn nghĩ hai người bọn họ trong lúc đó là tâm ý tương thông, không nghĩ tới ở một khoảng cách gần như vậy mà hắn cũng không phát hiện ra nàng. Nàng vẫn tưởng rằng tình yêu của bọn họ cho dù không thể khiến cho trời đất cảm động nhưng ít nhất cũng là ân ái triền miên, bây giờ nhìn lại, tình yêu say đắm của bọn họ trong lúc đó bất quá cũng chỉ là một cái gì đó thoáng qua, ngắn ngủi giống như tình một đêm.

Có lẽ, bản thân nàng nên ở thời điểm này mà buông bỏ. Thanh Thanh nói với trái tim của mình như vậy.

Mà Hương Ngưng tựa hồ không có ý muốn buông tha cho nàng. Chỉ thấy nàng ta ghé sát vào bên tai Đoạn Tiêu nhẹ giọng thì thầm, Đoạn Tiêu nghe xong liền quay đầu lại nhìn về phía Thanh Thanh. Theo trực giác của mình, Thanh Thanh lập tức quay đầu đi, tránh khỏi tầm mắt tìm kiếm của hắn.

"Người!" Đoạn Tiêu mở miệng, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, hắn chỉ vào Thanh Thanh:

"Lại đây."

Thanh Thanh làm bộ không có nghe thấy, nàng vốn không nghĩ sẽ đi gặp hắn, lại cảm thấy không cần phải đối mặt với hắn.

Nhìn đến Thanh Thanh muốn rời đi, sắc mặt Đoạn Tiêu đột nhiên trở nên thâm trầm. Hương Ngưng lớn tiếng quát:

"Nha hoàn kia đứng lại! Gọi người đây, còn không mau lại đây, chính là người a, nha đầu giống như Vân Thanh Thanh kia, ta đang gọi người, người có nghe thấy không?"

Thanh Thanh đang muốn đi về phía trước thì đã bị Hoa Đào tiến lên ngăn lại.

"Hương Ngưng cô nương gọi người, không nghe thấy à?" Hoa Đào dùng sức giữ chặt Thanh Thanh, Thanh Thanh gánh nước trợn một n

gày, lại không có ăn com, làm gì còn chút khí lực nào nữa, thân hình yếu ớt bị Hoa Đào túm lấy như túm một cái bao tải, lôi xềch xệch đến trước mặt Đoạn Tiêu cùng Hương Ngưng.

"Người thật to gan a!" Hương Ngưng vênh váo tự đắc đưa ngón tay lên chỉ vào mặt nàng:

"Ta gọi người mà người còn dám chạy?"

Thanh Thanh hoảng hốt đứng ở chỗ đó lắc lắc đầu, nhỏ giọng thanh minh:

"Ta không có."

"Còn dám cãi, Hoa Đào, vả miệng ả cho ta." Hương Ngưng bày ra bộ dạng của Minh Vương phi.

Đoạn Tiêu nhìn thấy hết nhưng cũng chẳng thèm nói gì. Hoa Đào thấy Đoạn Tiêu không có phản đối, lá gan tự nhiên cũng lớn lên rất nhiều, lúc này mới dám đi đến trước mặt Thanh Thanh.

Thanh Thanh không nhìn Hoa Đào, càng không thèm nhìn Hương Ngưng hiện giờ đang vênh váo tự đắc, người nàng nhìn chính là Đoạn Tiêu. Đôi mắt nàng mở to, thẳng tắp theo dõi hắn.

Ánh mắt của nàng tràn ngập sự bi thương và thống khổ, còn có một tình yêu say đắm ẩn dấu thật sâu trong đáy mắt. Những điều này đều khiến cho Đoạn Tiêu cảm thấy khiếp sợ.

Nhưng hắn chỉ có một chút mất tự nhiên, sau đó không thèm liếc mắt nhìn Thanh Thanh đến một cái.

Thanh Thanh hiên ngang ngẩng đầu lên, cường ngạnh đem nước mắt nuốt xuống. Đối với nàng mà nói, những giọt lệ thống khổ chỉ có thể nuốt vào trong bụng, còn những giọt lệ rơi xuống vì hạnh phúc mới có thể để cho nó lưu lại. Thanh Thanh không thể nghĩ ngờ là một nữ tử hết sức kiêu ngạo.

Hoa Đào chó cạy thế chủ nô cười kiêu ngạo, bàn tay đang giơ lên định đánh thì một giọng nói đã vang lên.

"Chậm đã." Đột nhiên có người xuất hiện, người đó mặc một thân hắc y, đích xác là Âm Dạ, Ảnh Từ ở bên cạnh hắn, hai người bọn họ là cùng nhau đến đây.

"Vương, ngài trước kia không phải như thế." Trong giọng nói cung kính của Âm Dạ hàm chứa một tia bất mãn, còn có một tia đau lòng.

Hương Ngưng dường như đang sợ Đoạn Tiêu sẽ thay đổi chủ ý. Thân mình mềm mại giống như con rắn nước gắt gao trườn lên người Đoạn Tiêu, hơi thở như hoa lan:

"Vương, ngài phải vì Hương Ngưng làm chủ a."

Đoạn Tiêu chính là ở trên gương mặt hiện đang nở nụ cười quyến rũ của Hương Ngưng lưu lại một cái hôn, Hương Ngưng lập tức tươi cười, hướng Hoa Đào ra lệnh:

"Mau lên, và miệng!"

Thân thể Thanh Thanh run rẩy mà ngao ngễ đứng ở nơi đó, ánh mắt si ngốc vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Đoạn Tiêu, ngay cả khi cái tát bông rất đánh vào trên mặt, thân mình nàng bị những cú đánh mạnh của Hoa Đào làm cho nghiêng ngả thì ánh mắt kia vẫn như cũ không hề di chuyển lấy một tấc.

Những âm thanh sắc bén ở trong hoa lâu trống vắng truyền đi rất ra, thật lâu sau đã vọng đến bên tai mọi người.

Ngoại trừ Đoạn Tiêu ra, những người tới xem đều rất kinh ngạc khi nhìn thấy Thanh Thanh mặt không đổi sắc, không có lấy một tiếng rên cùng đôi mắt nhắm chặt của nàng.

Âm Dạ thấy mình không thể nhìn được nữa, trường hợp thế này thoát nhìn sẽ cảm thấy rất lo lắng. Nếu khi thấy đau mà hô lên sẽ khiến cho người khác biết rằng người đó bị đau. Nhưng, nếu biết rõ là rất đau mà vẫn kiên nghị chịu đựng, nhẫn nại chịu đựng, sẽ khiến cho người xem cảm thấy càng thêm đau, càng thêm lo lắng, càng thêm khó có thể chấp nhận.

Có một người nói với người yêu của mình rằng: Nếu đau thì hãy lên, để cho ta và ngươi cùng nhau chia sẻ. Không cần ép buộc chính mình, ngươi có thể nhẫn nại chịu đựng, nhưng nhìn ngươi như vậy sẽ khiến ta càng cảm thấy đau lòng hơn.

Thanh Thanh đột nhiên nhớ tới mình đã đọc được những lời này trong một cuốn sách. Giờ này khắc này, Đoạn Tiêu, chàng có thể cảm giác được nỗi đau của ta không? Trái tim của chàng liệu có vì ta mà cảm thấy đau đớn không?

Thời điểm Âm Dạ muốn xông lên, Ảnh Từ đứng lúc kéo hắn lại, nhẹ nhàng nhìn hắn lắc đầu.

Không cần đi, cũng không thể đi, nếu ngươi đi, nàng còn phải chịu thêm nhiều đau đớn hơn nữa.

Hương Ngưng thấy Thanh Thanh không rên lấy một tiếng, tựa hồ cảm thấy một chút thú vị cũng không có, nàng chán ghét khoát tay:

"Đi, mau biến đi cho ta, bộ dạng của ngươi chỉ làm cho ta thêm khó chịu, mau đi chỗ khác."

Hoa Đào đẩy đẩy Thanh Thanh từ nãy đến giờ vẫn không hề nhúc nhích:

"Hương Ngưng cô nương cho ngươi đi, người còn không đi mau, hay ngươi cảm thấy mấy bạt tai vừa rồi còn chưa đủ, muốn bị đánh thêm nữa?"

Trên khuôn mặt trắng xanh của Thanh Thanh hiện sâu những dấu tay màu đỏ, đôi má hiện giờ đã sưng tấy. Lúc này, nàng hơi hơi mở mắt, thản nhiên liếc mắt nhìn qua những người đang có mặt ở đây, trên gương mặt hiện lên một tia cười khó hiểu, sau đó, cả thân người nàng mềm nhũn, chậm rãi ngã xuống mặt đất.

"A, ngươi....." Hoa Đào sợ hãi lập tức tránh ra thật xa, nàng xoay người lại, liên tục xua xua tay:

"Ta không có làm gì nàng a, ta không có chạm vào nàng, là tự nàng ngã xuống, không liên quan đến ta, không liên quan đến ta....."

Âm Dạ lắc mình một cái chạy tới muốn ôm lấy Thanh Thanh, nhưng Ảnh Từ lại đến trước một bước đỡ lấy nàng.

"Ta mang nàng đi." Ảnh Từ liếc mắt một cái nhìn Thanh Thanh hiện giờ đã ngất xỉu, mặc dù đôi mắt kia đã nhắm lại nhưng trên mặt vẫn như cũ hiện lên một nụ cười khó hiểu.

Không ai biết, về tươi cười kia đến tận cùng ẩn chứa loại ý nghĩa nào!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7: Ăn no.

edit : Jun

Ảnh Từ không đem Thanh Thanh ôm về phòng củi trước nay nàng vẫn ở mà là mang đến phòng của mình.

Không thể phủ nhận, nàng đối với Thanh Thanh có một loại cảm giác đặc thù, loại cảm giác này có lẽ không đến mức được gọi là tình nghĩa, nhưng vẫn thực kỳ lạ. Hiện tại, nhìn thấy một nữ tử giống hệt như trong tưởng tượng của nàng về Vân Thanh Thanh, thậm chí ngay cả hành vi cử chỉ cũng rất giống nàng ta. Đối với Vân Thanh Thanh, nàng luôn cảm giác mình đã nợ nàng ấy một cái gì đó, nhưng người kia hiện tại không biết ở nơi nào, nàng căn bản tìm không thấy. Mà trước mắt nàng bây giờ lại có một nữ tử giống hệt như nàng ta, khiến cho nàng có cảm giác nếu có thể giúp nàng ta làm một ít sự tình thì trong lòng nàng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút.

Sau khi Ảnh Từ mang Thanh Thanh rời đi, Hương Ngưng vẫn còn tiếp tục nói:

"Thật sự rất giống" Những lời linh tinh của Hương Ngưng khiến cho Đoạn Tiêu nhú mảy, những gì nàng ta vừa nói khiến cho hắn nhớ đến một sự thật mà hắn vốn không muốn thừa nhận.

Trái tim đau đớn khiến cho Đoạn Tiêu tức giận đẩy Hương Ngưng sang một bên. Hắn không nghĩ nữ nhân này là cái loại không hề biết tốt xấu, chỉ với vài phần nhan sắc mà nàng đã dám kiêu ngạo như thế.

"Vương, ngài không thể đối với ta như vậy, ta đã mang cốt nhục của ngài, ngài như thế nào có thể đối với ta như vậy....."

Sắc mặt Đoạn Tiêu bỗng trở nên âm trầm, hung dữ:

"Ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa?"

Hương Ngưng nâng lên khuôn mặt tựa lê hoa đài vũ, cuống quýt chạy đến bên người Đoạn Tiêu, từ phía sau ôm chặt lấy hắn.

"Ta biết ngươi yêu ta."

Đoạn Tiêu nắm chặt lấy cánh tay của nàng, đem nàng túm lên phía trước, mặt âm trầm hỏi:

"Nói, ngươi vừa rồi nói cốt nhục là xảy ra chuyện gì?"

Hương Ngưng trong lòng run sợ nhìn hắn với vẻ mặt lo lắng, miệng nói lắp bắp:

"Chính là...chính là...là ta có hài tử của ngươi a..... A....."

Một cái tát của Đoạn Tiêu đánh Hương Ngưng ngã lộn trên mặt đất, vẻ mặt lãnh khốc nhìn về phía Hoa Đào.

"Ngươi làm việc như thế nào? Ta nuôi ngươi để làm cái gì hả?"

Hoa Đào quỳ sụp xuống thỉnh tội:

"Nô tỳ biết sai rồi, xin Vương tha thứ cho nô tỳ, nô tỳ đáng chết, nô tỳ biết sai rồi....."

"Ám Dạ, mang nàng xuống cho ta." Đã làm sai chuyện thì nên chịu sự trừng phạt, có một số việc khi làm sai cần phải lấy tính mệnh bồi thường.

Hoa Đào dường như biết một khi mình bị mang đi thì phỏng chừng không còn mạng sống, cuống quýt chỉ vào Hương Ngưng hô to:

"Là nàng, là nàng cho nô tỳ bạc, bảo nô tỳ lên lút đồ thuốc ngừa thai đi, là nàng ta, nàng ta sai nô tỳ....."

Ám Dạ đem nàng ấn xuống đất, lớn tiếng trách cứ:

"Còn không mau nói ra sự thật, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Hoa Đào không để ý sắc mặt Hương Ngưng khó coi đến cực điểm, vừa khóc vừa nói:

"Là Hương Ngưng, nàng cho nô tỳ tiền, bảo nô tỳ mỗi lần có thuốc ngừa thai thì lên lút đồ đi, nàng ta cho nô tỳ rất nhiều tiền..... Nô tỳ biết sai rồi, Vương, van cầu ngài tha nô tỳ đi....."

Hương Ngưng nghe xong nổi giận đùng đùng:

"Ngươi đang nói bậy bạ gì đó, rõ ràng là ngươi thích Vương, mới tìm ta làm như vậy, tiện nhân ngươi....."

"Đem các nàng dẫn xuống hết cho ta!" Đoạn Tiêu tức giận phát tay áo bỏ đi.

Đêm khuya trong hoa viên Minh Cung, những cánh hoa đào ở trong ánh trăng màu bạc theo gió nhẹ nhàng lay động, cùng với mùi hương hoa tự nhiên lại có thêm một vẻ phong tình. Chính là phong cảnh dù có đẹp đến mấy nhưng nhìn liên tục trong một canh giờ cũng sẽ cảm thấy vô vị, nhất là khi trong lòng người ta lại đang có chuyện phiền não.

Đoạn Tiêu ngửa đầu uống cạn bầu rượu cuối cùng trên bàn, thân hình cao ngất lộ ra một tia ảm đạm.

Ám Dạ nhân cơ hội đó tiến lên nói:

"Vương, đã gần đến canh ba, ngài nên quay về phòng nghỉ ngơi một chút đi, bây giờ vẫn đang là mùa xuân, ban đêm còn có chút hàn khí....."

Không đợi hắn nói xong, Đoạn Tiêu lạnh lùng cười nhạt:

"Người cho rằng bằng bản sự của bốn vương thì còn có thể sợ hàn khí hay sao?" Nói là nói như vậy, nhưng rốt cuộc hắn cũng đứng dậy.

"Được rồi, ta trở về phòng ngủ một giấc, các người lui ra đi."

Trong phòng sớm đã có nha hoàn thấp lên nền đỏ, trên giường trải một cái chăn màu hồng có thêu hình uyên ương hí thủy, tấm màn thêu những bông hoa lan thanh nhã cũng từ từ được buông xuống, đốt lên một lò huân hương có tác dụng an thần.

Đoạn Tiêu đi vào trong phòng, mắt nhìn thấy những thứ tinh xảo này nhất thời ngẩn người ra, bước tới ngồi lên trên chiếc giường lớn, hắn cẩn thận vuốt lên mặt chăn, nhìn hình thêu đôi uyên ương hí thủy thật phân rạch ròi. Nửa năm trước, cũng tại nơi này, chính mình còn cùng với Thanh Thanh ân ái trên chiếc giường này, sau đó ôm nhau mà ngủ, vậy mà hôm nay chỉ còn lại mình cô đơn chiếc bóng, thậm chí ngay cả nguyên nhân bị phản bội cũng không biết.

Nàng vốn không giải thích vì cái gì lại làm như vậy, ngay cả nguyên nhân phản bội cũng không chịu nói cho hắn. Ngày xưa ân ái triền miên, ngày xưa tình đầu ý hợp, đều chỉ là gió thoảng mây bay. Hiện tại

hắn chỉ còn có thể nhớ đến nàng, về những chuyện trong quá khứ, còn có thể đi đến nơi mà bọn họ từng hẹn nhau.

Đoạn Tiêu càng nghĩ càng bị phẫn, không khỏi bùng lên lửa giận. Hắn đứng lên, cũng không gọi người tới, một mình xông ra ngoài.

Thanh Thanh là bị cơn đói làm cho hồi tỉnh, lúc nàng tỉnh lại cũng đã là nửa đêm, nàng tròn mắt nhìn bốn phía, tất cả đều được bao phủ bởi một màu đen, chỉ có ánh trăng màu bạc xuyên vào từ cửa sổ. Nơi này chắc chắn không phải nơi ở của nàng, hết thảy mọi thứ đối với nàng đều là xa lạ.

Nàng ngồi dậy, Ảnh Tử liền xuất hiện ở trước mặt của nàng.

"Người muốn làm gì?" Giọng nói vẫn như cũ lạnh lùng không có lấy một tia độ ấm, nhưng lại hàm chứa một chút quan tâm.

"Lại là người," Thanh Thanh nhận ra nàng:

"Người rốt cuộc là ai? Đi theo ta làm gì? Còn nữa, đây là nơi nào? Người vì sao lại ở chỗ này?"

Ảnh Tử thân nhiên liếc nàng một cái:

"Ta là Ảnh Tử, Minh Vương hữu hộ pháp. Người đứng dậy đi tìm cái gì?"

"Ta đói bụng," Thanh Thanh quệt miệng, thân hình thực sự rất mệt mỏi, lại có thêm chút nóng giận "Mấy cung nữ kia khi dễ ta, không cho ta ăn cơm, còn bắt ta chạy tới chạy lui gánh nước suối, thật sự là khinh người quá đáng!"

"Trông người rất có khí thế, nhìn qua tuyệt đối không phải là một nhân vật dễ bị bắt nạt."

Thanh Thanh trừng mắt nhìn nàng một cái, vẻ mặt lạnh nhạt:

"Người thì biết cái gì, người là Minh Vương hữu hộ pháp, còn ta chỉ là một nha đầu nhỏ bé. Huống chi, giang hồ đồn đãi Minh Vương là một người lòng dạ ác độc, là một tên ma quỷ giết người không chớp mắt, ta tình nguyện làm tỷ nữ nhưng không tình nguyện làm công cụ âm giường của hắn." Nàng không muốn làm công cụ âm giường của hắn, chỉ muốn làm thê tử mà hắn thương yêu.

"Vậy người còn nhìn chằm chằm vào ngài làm cái gì?" Ảnh Tử sắc bén vạch trần nàng. Người bên ngoài có lẽ không thấy, nhưng nàng nhìn được rất rõ ràng.

Thanh Thanh ngừng thờ trong giây lát, cổ làm ra vẻ lãnh đạm:

"Người nói cái gì, ta nghe không hiểu." A, vẫn là có người nhìn thấy. Tình yêu của nàng biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

Ảnh Từ nhìn chăm chăm vào nàng, muốn từ những hành vi của nàng mà lần ra dấu vết:

"Ồ hoa lâu, không phải người nhìn chăm chăm vào ngài sao?"

"Hoa lâu?" Thanh Thanh làm bộ nghi hoặc:

"Nhìn chăm chăm vào ai a?" Trong lòng nàng cũng là kinh ngạc vạn phần, xem ra hành động hôm nay quá lộ liễu, vẫn là bị người tinh ý nhìn ra. Xem ra về sau cần chú ý mới được, đừng để không đến hai ngày đã bị người ta phát hiện rồi đem nàng ném ra biển lớn.

"Nam nhân kia chính là Minh Vương, nam nhân mà người nhìn chăm chăm chính là Minh Vương." Lần này thì rõ ràng rồi chứ? Người còn làm bộ như cái gì cũng không biết?

Thanh Thanh kinh ngạc mở lớn miệng, bộ dạng như vừa giác ngộ được điều gì:

"Hoá ra nam nhân xinh đẹp kia chính là Minh Vương a, trách không được giang hồ đồn đãi có rất nhiều nữ nhân thích hắn. Ta còn tưởng hắn là con hát, lớn lên xinh đẹp như vậy, đúng là hại nước hại dân a." Lời này nếu nghe thật kỹ sẽ phát hiện ra trong đó còn ẩn chứa một chút vị chua.

"Người thật sự không biết hắn?" Ảnh Từ vẫn là không tin. Xem tới xem lui đều thấy được trong ánh mắt mà nàng nhìn Vương đều ẩn chứa một tình cảm sâu đậm, đây không phải là ánh mắt để nhìn một người xa lạ. Nữ nhân, đối với cảm giác của chính mình đều rất tinh tường.

Thanh Thanh gật gật đầu thật mạnh:

"Người có thể cho ta ăn một chút gì không? Ta đói đến mức có thể ăn hết cả một cái đầu trâu!" Còn tiếp tục bị bỏ đói nữa là nàng chết ngay tại chỗ a.

Sau khi xác nhận, Ảnh Từ lặng lẽ đi ra ngoài. Thanh Thanh chờ nàng vừa đi khỏi, cái lưng vốn dĩ đang thẳng lập tức sụp xuống. Thật sự mệt chết đi được, tâm thần mỏi mệt, nàng thậm chí cảm giác chính mình không thể tiếp tục duy trì được nữa.

Nghĩ đến việc Đoạn Tiêu cùng nữ nhân khác rúc vào nhau, trái tim nàng đau đến mức chết lặng. Đem qua còn có chút cảm giác yêu thương, hôm nay lại phát hiện hắn chỉ coi mình là công cụ làm ấm giường. Hắn hẳn là đã phát hiện ra nàng không còn là xử nữ? Vì cái gì hắn một chút tỏ vẻ đều không có? Chỉ dùng ánh mắt hơi bi thương chăm chú nhìn nàng một lát, sau đó tiêu sái rời đi, ngay cả một tia lưu luyến cũng không chịu bồng thí.

Đúng, hắn coi nàng là người ngoài, hắn không thể tin nổi Văn Thanh Thanh lại có thể diện xuất hiện ở trước mặt hắn. Hắn có thể yên tâm lớn mật mà phóng túng, có thể tùy tâm sở dục lãng nhịch, hắn không cần cố kị cái gì.

Dung mạo của nàng thay đổi, giọng nói cũng thay đổi, nhưng trái tim của nàng vẫn còn như trước kia, người mà nàng yêu say đắm vẫn là người kia, chính là, nàng đem cảm tình nồng cháy của mình ẩn sâu trong đáy lòng, tựa như núi lửa sừng sững trăm năm hoạt động, ở bên ngoài núi lửa là đá tảng cứng rắn, mà ở chỗ sâu trong lại là nham thạch nóng bỏng có thể làm tan chảy vạn vật.

Có lẽ, nàng không nên vì hắn mà khóc quá nhiều lần, cứ thế làm bị thương cổ họng của mình.

Trong những ngày không có hắn ở bên, nàng ban ngày miễn cưỡng cười vui, buổi tối lại chui vào trong ổ chăn mà khóc, biết bao nhiêu đêm, nước mắt của nàng rơi cho đến lúc hùng đông.

Khóc quá nhiều khiến cho cổ họng của nàng bị tổn thương, tiếng nói trở nên khàn khàn. Sau khi chữa khỏi thì giọng nói đã hoàn toàn thay đổi.

Đây là nàng vì hắn mà trả giá.

Trả giá của nàng đôi lúc cũng là hắn càng thêm coi thường, càng nhiều khi dễ.

Yêu một người có lẽ chỉ là trong nháy mắt, nhưng muốn quên một người lại cần đến cả đời.

Có người nói, tình cảm giống rượu ngon, thời gian càng dài càng nồng đậm. Là thật sao? Nàng sẽ yêu Đoạn Tiêu cả đời, có phải hay không?

Có lẽ nàng nên hiểu từ giây phút bọn họ gặp nhau, hết thảy đều đã được sắp đặt. Vô luận có tình hay vô tình, trời xanh đã định hai người sẽ phải trải qua nhiều đau khổ.

Nàng cùng Đoạn Tiêu, nhất định đây dựa không rõ.

Ảnh Từ thật sự vì nàng mang đến đồ ăn. Nàng biết Ảnh Từ không phải là loại người vô tình, nhưng lại không rõ tại sao thái độ của Ảnh Từ đối với nàng kỳ lạ như vậy.

Thanh Thanh đem chính mình ăn thật no, thế nên căn bản không có biện pháp nào nằm xuống ngủ ngay được.

"Người lại muốn ra ngoài làm gì?" Lúc thấy Thanh Thanh lại muốn đi ra ngoài, sắc mặt của Ảnh Từ đã trở nên phi thường khó coi.

Thanh Thanh nhìn nàng cười gượng:

"Thực xin lỗi, ta ăn quá nhiều, nhất thời không thể ngủ ngay được." Không thể bị đói, cũng không thể quá no a.

"Người không phải nói một chết sao? Như thế nào còn có khí lực chạy ra bên ngoài?" Nữ tử này rốt cuộc bị làm sao vậy? Một nữ nhân bình thường sẽ có được loại khí thể này hay sao?

Thanh Thanh dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng:

"Ta chỉ đi ra ngoài hoạt động một lát thôi, chắc người không muốn ta làm cho người ngủ không ngon chứ? Thật có lỗi, đợi lát nữa lúc ta trở về nhất định sẽ lặng yên không một tiếng động, cam đoan không làm người giật mình tỉnh lại."

Thanh Thanh chấp hai tay vào nhau, hướng về phía nàng cúi đầu giống như đang bái Bỏ tất, sau đó đẩy nàng vào trong phòng:

"Người mau đi ngủ đi, ta rất nhanh sẽ trở về." Nói xong liền chạy đi ra ngoài, nhưng ngay cả bản thân nàng cũng không biết rằng một chút của nàng chính là một buổi tối đều không có trở về, làm hại Ảnh Tử vì nàng mà lo lắng cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 8: Tâm sự .

edit : Jun

Sau khi Thanh Thanh chạy nhanh ra ngoài, vẻ mặt khoái hoạt liền trở nên âm trầm. Gió thổi mang theo hơi lạnh, lướt qua hai má hiện giờ vẫn còn chút hồng nhợt, thân thể vốn đang ấm áp mà giờ ở trong đêm xuân lạnh lẽo liền co rúm lại rồi run rẩy một cái.

Thanh Thanh trong lòng có tâm sự, bước đi vô định, bất giác lại đi đến tiểu viện quen thuộc kia. Nàng phi thân nhảy lên nóc nhà, ngồi trên mái ngói màu xanh, đưa mắt nhìn vầng trăng sáng ở phía xa xa cùng với bầu trời đêm vô tận. Bàn tay của nàng run run vuốt lên mái nhà quen thuộc, tự nhiên muốn thốt một khúc nhạc, nhưng lại phát hiện bên người mình không có tiêu, đành nuối tiếc dùng hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn về vầng trăng sáng ở đằng xa, trong đôi mắt tràn ngập vẻ thê lương.

Đoạn Tiêu không biết mình vì cái gì lại đột nhiên lao tới đây, chẳng lẽ vì mình đột nhiên cảm thấy tức giận? Hắn không biết bản thân muốn đi đến nơi nào, cũng không biết muốn đi tìm ai? Thân thể cứ thế chuyển động, không hề có mục đích mà đi đến tiểu viện quen thuộc kia.

Thân ảnh kia..... Sẽ là Thanh Thanh sao?

Khi Đoạn Tiêu nhìn thấy bóng hình hiện lên trên nóc nhà, trong lòng cứ thế nổi lên vài phần lo lắng. Nhưng cảm giác đó lại bị hắn cường ngạnh áp chế. Không có khả năng sẽ là nàng, nàng không có khả năng sẽ xuất hiện ở nơi này. Đoạn Tiêu khinh thân nhảy lên nóc nhà, nhờ ánh trăng mà thấy rõ gương mặt của người nọ.

Là nàng! Là nữ nhân giống như Vân Thanh Thanh trong trí tưởng tượng của hắn. Kỳ quái? Tại sao nàng lại biết chỗ này? Lại muốn đi tới nơi này? Hình bóng kia hắn đã từng nhận biết, nó mang theo một sự cô đơn quen thuộc, trong sự cô tịch lại có vài phần yếu đuối, giống như một đoá hoa đang đung đưa theo gió, tuy lúc có thể bị gió cuốn đi. Nhìn hình bóng đó, Đoạn Tiêu thật sự rất muốn xông lên ôm lấy nàng, hung hăng đem nàng nhốt vào trong lồng ngực, không bao giờ để cho nàng chạy trốn thêm lần nữa.

Nhưng, người kia chính là nàng hay sao? Cho dù đúng là như vậy thì sẽ thế nào? Nàng không thương hắn, nàng tiếp cận hắn chỉ vì muốn tìm cơ hội giết hắn. Thử nghĩ mà xem, một nữ nhân thường ngày cùng người kè vai tựa má, tình ý triền miên, ở lại bên cạnh người với mục đích duy nhất chính là vì muốn giết chết người. Chẳng nhẽ người lại cam tâm, không hề có chút hận ý nào sao?

"Người có tâm sự?" Đoạn Tiêu đột nhiên thốt ra một câu.

Thanh Thanh bị thanh âm của Như Lai vang lên đột ngột làm cho hoảng sợ, lập tức quay đầu lại.

Là hắn!

Đoạn Tiêu mặc trường bào màu bạc, đứng ở dưới ánh trăng tựa như thiên thần, hắn vẫn giống như trong tưởng tượng của nàng, chỉ có điều đôi mắt hắn nhìn nàng giờ đã trở nên lạnh như băng mà thôi.

Lần đó, nàng tới tham gia tuyển phi yến, hắn đã quên nàng, không có nguyên do mà quên mất nàng. Một lần đó, khiến cho nàng nản lòng thoái chí, đau thấu tâm can. Nhưng cuối cùng nàng vẫn chọn cách tha thứ cho hắn.

Lúc này đây, hắn không có quên nàng, chính là cố ý bỏ qua n

àng, lãnh đạm với nàng. Hắn không cần hỏi rõ nguyên do, không thêm điều tra chân tướng của sự việc đã đem nàng phán tội tử hình. Nàng không nghĩ sẽ biện giải, thật sự không nghĩ. Hắn ngay cả một chút tín nhiệm căn bản cũng không cấp cho nàng, vậy tại sao nàng phải phí lời mà giải thích với hắn, để

cuối cùng đòi lấy kết quả là sự không tín nhiệm của hắn, còn khiến cho nàng mất đi sự tự tôn.

Có lẽ, có người sẽ cho rằng nàng rất cao ngạo. Nhưng là, nếu nam nhân kia ngay cả một chút tín nhiệm cũng không thể cho người, người đi giải thích với hắn liệu có tác dụng gì? Nếu đổi lại chính là sự tôn nghiêm của bản thân bị chà đạp thì không bằng ngạo nghễ xoay người rời đi.

Thanh Thanh đem tầm mắt dừng ở trên người hắn thu hồi, nhìn về phía xa xăm, lạnh nhạt mở miệng:

"Đã là người thì đều có tâm sự." Trừ phi không phải là người.

Đôi mắt Đoạn Tiêu khép hờ, ánh mắt sắc bén mang theo một tia hoài nghi nhìn về phía nàng.

Về lạnh lùng quen thuộc, còn có sự cô tịch, biểu tình, ngay đến cả lời nói cũng giống nhau như đúc. Điều đó không có khả năng! Không có người nào có thể bắt chước giống hệt như nàng, tuyệt đối không có khả năng!

Chẳng lẽ..... Nàng ấy chính là nàng?!

"Người rót cuộc là ai?" Đoạn Tiêu nắm lấy cổ tay Thanh Thanh, gương mặt tuần tú lạnh lùng có thể đóng băng cả một hồ nước lớn.

"Người!" Thanh Thanh tức giận trừng mắt với hắn, lông mi xinh đẹp tuyệt trần gao nhú lại:

"Người làm đau ta, mau buông tay....."

Đoạn Tiêu chẳng những không rời lỏng tay, thậm chí càng nắm càng chặt:

"Nói mau, người rót cuộc là ai?" Sẽ là Thanh Thanh sao?

Quá giống. Không sai, Hương Ngưng nói rất đúng, nàng thật sự quá giống Vân Thanh Thanh. Nếu chỉ có dung mạo giống nhau cũng không có cái gì đặc biệt, nhưng về mặt của nàng, ngôn ngữ của nàng, thậm chí ngay cả hình dáng, cái nhíu mày, trừng mắt, cơ hồ đều là giống nhau như đúc.

Đặc biệt, cảm giác quen thuộc khi nàng hầu hạ hắn đêm qua, thân thể trong lúc đó giống nhau đến kỳ dị, còn có..... Nàng cũng không phải xử nữ.....

Còn nữa, điều quan trọng nhất chính là nàng do Bạch Mạn Diệp đưa tới! Với tính tình của tiểu Diệp, có khả năng đưa mỹ nữ đến cho hắn sao? Trừ phi....

"Ta không biết người đang nói cái gì!" Thanh Thanh dùng sức rút tay ra, muốn tránh khỏi gông cùm của hắn.

"Không nói có phải hay không?" Đoạn Tiêu lộ ra tia cười lạnh:

"Được, ta muốn xem người có thể kiên trì tới khi nào." Nói xong ôm lấy thân thể đang vùng vẫy của Thanh Thanh, chạy như bay mà đi.

Vẫn là gian phòng quen thuộc kia, vẫn là chiếc giường đêm qua. Tiết mục quen thuộc lại bắt đầu trình diễn, Thanh Thanh lại bị Đoạn Tiêu đẩy ngã ở trên giường.

Nhanh chóng xé bỏ quần áo trên người Thanh Thanh, Đoạn Tiêu chồm lên giống như lang đói. Không để ý Thanh Thanh kêu đến khản cả giọng, một lần lại một lần mạnh mẽ rong ruổi trên người nàng, thần trí Thanh Thanh hoàn toàn bị bao phủ, nàng lại một lần nữa rơi vào cạm bẫy tình dục mà Đoạn Tiêu đã sắp sẵn.....

Ở trong lòng hắn, nàng cam nguyện trầm luân.

Ở phía chân trời tối đen từ từ hiện lên một vầng sáng màu đỏ, sắc trời dần dần sáng tỏ, Đoạn Tiêu đứng dậy xuống giường mặc quần áo.

Vuốt ve hai má gầy yếu tái nhợt nhưng mềm mại như tơ, trong lòng Đoạn Tiêu phút chốc cũng trở nên mê man. Trong con người màu đen không nhìn thấy một tia tình cảm, tĩnh lặng y hệt như nước.

Cuối cùng, như đã hạ một quyết định nào đó, Đoạn Tiêu dứt khoát đem ngón tay thon dài rút về, lại quay đầu liếc nhìn dung nhan đang ngủ say trên giường, sau đó quay người rời đi.

Lúc Hoa Đào đánh thức Thanh Thanh, sắc mặt giống như màu nước trong bình pha màu. Nếu thân mình không cảm thấy khó chịu, Thanh Thanh nhất định sẽ cười to ba tiếng, sau đó tặng cho nàng vài câu 'Ca ngợi' nữa...

Thanh Thanh có chút cau mày, sắc mặt tái nhợt lộ ra một tia đỏ ửng không bình thường, thân mình mỗi một đau đớn mà chết lặng, tập tễnh bước về phía sau hậu viện. Tuy rằng ngoài miệng không có bao nhiêu sức lực, nhưng trong lòng của Thanh Thanh vẫn đem tổ tông mười tám đời của Hoa Đào chiếu cố một cách triệt để.

Ảnh Tử đứng ngồi không yên suốt một đêm, đang muốn đi ra ngoài tìm kiếm Thanh Thanh thì đã bị Âm Dạ vừa vặn ngăn đón.

"Làm sao vậy?" Ảnh Tử nghi hoặc vội vàng hỏi Âm Dạ, nàng chưa từng thấy qua Âm Dạ có biểu tình như thế.

Âm Dạ ngăn lại nàng, vẻ mặt lo lắng mà bất đắc dĩ:

"Làm sao bây giờ? Vương muốn phá bỏ đứa nhỏ trong bụng Hương Ngưng."

"Phá bỏ?"

"Đúng vậy." Âm Dạ đi tới đi lui, lộ ra vẻ nóng lòng, thao thao bất tuyệt hướng nàng miêu tả tình hình nghiêm trọng trong buổi sáng vừa rồi:

"Sáng sớm hôm nay ta đi đến tâm cung của Vương nhưng không có nhìn thấy ngài, sau đó ta nghe đám nha hoàn ở đó nói Vương đi đến chỗ của Hương Ngưng, còn mang theo vài người. Ta vừa nghe xong đã cảm thấy có chỗ không ổn, liền lập tức chạy qua đó, vừa mới đến nơi đã nghe được Vương ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị thuốc phá thai, muốn phá bỏ đứa nhỏ trong bụng Hương Ngưng."

"A." Ảnh Tử dường như không có cảm giác đáp nhẹ một tiếng. Vốn dĩ nàng đã dự đoán được Vương sẽ không có khả năng để cho Hương Ngưng giữ lại đứa nhỏ, không nghĩ tới thật sự là như vậy, hiện tại không phải tốt lắm sao, xóa sạch để đỡ rắc rối về sau.

Âm Dạ chính là không quen bộ dạng này của nàng, giống như mọi người trong thiên hạ này đều thiếu nàng không bằng!

"Người như thế nào vẫn bày ra cái bộ dạng này?"

Ảnh Tử lườm hắt một cái:

"Người muốn ta thế nào?" "Ta làm sao mà biết!" Âm Dạ cũng thực buồn bực:

"Đây chính là đứa con đầu lòng của Vương, ngài vì sao có thể làm như vậy?"

"Không có thì thôi, vốn dĩ không nên có." Hương Ngưng là loại nữ nhân gì? Chính là kỹ nữ a. Chi là kỹ nữ hạ lưu, nhân phẩm thấp kém.

"Nếu là đứa nhỏ của Vân Thanh Thanh thì tốt rồi." Đối với nữ nhân ngang ngược kia, Âm Dạ đồng dạng không có hảo cảm.

Ảnh Tử trừng mắt nhìn hắt:

"Người trước tiên nên giải quyết cho xong sự tình trước mắt đi, Thanh Thanh còn không biết đang ở đâu."

"A, đúng rồi!" Âm Dạ vỗ đầu:

"Ta đi tìm Công Tôn tiên sinh, ông ấy nhất định sẽ ngăn cản Vương."

Ảnh Tử cản hắt lại:

"Không cho đi."

Tìm Công Tôn tiên sinh, không phải ông ấy sẽ nhất quyết bảo vệ đứa nhỏ trong bụng Hương Ngưng hay sao? Hương Ngưng chẳng phải sẽ thành nữ chủ nhân của bọn họ? Trời ạ, nếu nữ nhân kia mà làm Vương phi, nàng thật sự không muốn sống nữa!

"Vì sao?" Âm Dạ kỳ quái nhìn nàng. Nàng có ý tứ gì? Vương muốn phá bỏ đứa nhỏ trong bụng Hương Ngưng, nàng một chút biểu cảm cũng không có, hiện tại còn sống chết ngăn cản không cho hắt đi. Đây chính là cốt nhục của Vương, nếu để cho Công Tôn tiên sinh biết, ông ấy nhất định không tha cho bọn họ, không được, Âm Dạ lướt qua Ảnh Tử.

"Ta phải đi tìm Công Tôn tiên sinh."

"Ai....." Công phu của Ảnh Tử không giỏi bằng Âm Dạ, hiện tại có muốn đuổi theo cũng không còn kịp nữa.

Xong rồi xong rồi, lúc này nàng thật sự muốn tự sát!

Âm Dạ thi triển khinh công chỉ trong nháy mắt đã đến nơi ở của Công Tôn tiên sinh. Âm Dạ tìm được Công Tôn tiên sinh hiện tại đang rèn luyện thân thể.

"Tiên sinh." Âm Dạ từ rất xa đã kêu tên của lão "Tiên sinh, đã xảy ra chuyện."

Công Tôn tiên sinh không có ngừng động tác, chậm rãi nói:

"Làm sao vậy a? Người tự nhìn bộ dạng của người xem có chỗ nào giống Minh Vương hữu hộ pháp hay không?"

"Ai, Công Tôn tiên sinh, hiện tại đã là lúc nào rồi, ngài còn nhàn nhã như vậy." Âm Dạ là sốt ruột nhìn không được, giờ đã qua một lúc lâu rồi, thuốc cũng đã sắc xong, bảo hắt không vội sao được.

Công Tôn tiên sinh thấy hấn gấp gấp như vậy cũng ngừng lại động tác, kinh ngạc nhìn hấn:

"Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?"

Ám Dạ mang đem sự tình vừa xảy ra nói cho lão:

"..... Sự tình chính là như vậy. Hiện tại Vương còn đang ở chỗ của Hương Ngưng, ta phỏng chừng lúc này thuốc phá thai cũng đã sắc xong rồi."

Công Tôn tiên sinh nghe thế lập tức sốt ruột lên:

"Người tại sao không nói sớm a, mau, nhanh đến đó xem a."

Đoạn Tiêu vất vả lắm mới có được một đứa nhỏ, làm sao có thể tùy tiện phá bỏ như thế, không được, nhất định phải bảo toàn đứa nhỏ này.

Công Tôn tiên sinh chịu ra tay cũng chỉ vì muốn bảo toàn đứa nhỏ, nhưng lão không hề biết, quyết định này của lão lại mang đến cho Vân Thanh Thanh đau khổ ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Không oán không hối.

edit : Jun

Công Tôn tiên sinh bởi vì sốt ruột, người còn chưa đến hoa lâu mà thanh âm đã đến trước.

"A Tiêu, người không thể phá bỏ đứa nhỏ kia....."

Đoạn Tiêu nghe được thanh âm của Công Tôn tiên sinh thì nhủ mày đứng dậy. Quả nhiên, chỉ trong chớp lát, Công Tôn tiên sinh cùng Ám Dạ đã đi đến hoa lâu của Hương Ngưng.

"Công Tôn tiên sinh." Đoạn Tiêu hướng Công Tôn tiên sinh hành lễ, đồng thời hung hăng liếc mắt 'nhìn chằm chằm' vào Ám Dạ khiến cho hấn sợ tới mức cả người rét run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hấn chột dạ quay mặt đi, hy vọng chính mình còn có thể nhìn thấy mặt trời của ngày mai.

Công Tôn tiên sinh đi tới, vẻ mặt vội vàng:

"A Tiêu, người làm sao có thể ra tay với đứa nhỏ này? Đó là cốt nhục của người a, nó còn chưa ra đời, người sao lại nhẫn tâm giết nó."

Hương Ngưng khóc lóc đến mức sắp sửa ngất đi, hiện tại giống như người chết đuối vớ được một cọc gỗ, ánh mắt nhìn về phía Công Tôn tiên sinh liền như nhìn thấy một vị đại cứu tinh, nâng từ trên đất đứng bật dậy, bỏ nhào vào bên chân Công Tôn tiên sinh, vừa khóc vừa nói:

"Lão nhân gia, ngài nhất định phải cứu ta a, cứu đứa nhỏ trong bụng ta a, nó vô tội, nó thật sự là cốt nhục của Vương....."

Hương Ngưng mặc dù không biết lão tiên sinh đột nhiên xuất hiện này là ai, nhưng là chỉ cần xem bộ dáng Đoạn Tiêu đối đãi với lão là có thể đoán được địa vị của lão gia hỏa này ở Minh Cung nhất định không thấp, tìm hấn hỗ trợ nhất định sẽ có thể hoá nguy thành an, mọi sự đại cát.

Công Tôn tiên sinh nâng dậy Hương Ngưng đang quỳ dưới chân hấn 'Biểu diễn', vẻ mặt hòa ái nhìn nàng an ủi:

"Cô nương đừng sợ, A Tiêu chính là nhất thời hồ đồ, hấn làm sao có khả năng giết chết đứa nhỏ của chính mình."

"Tiên sinh nên vì Hương Ngưng làm chủ a, nên vì đứa nhỏ trong bụng Hương Ngưng làm chủ a....." Hương Ngưng khóc khóc âm ỉ, làm bộ đáng thương.

"Được, được, ta nh

ất định sẽ vì người làm chủ." Công Tôn tiên sinh đem Hương Ngưng giao cho cung nữ diu đến một bên nghỉ ngơi, xoay người hướng về phía Đoạn Tiêu nhẹ giọng nói:

"A Tiêu, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện."

Hương Ngưng thấy gian kế thực hiện trót lọt thì tươi cười một cách quý dị, nhìn Đoạn Tiêu bị Công Tôn tiên sinh mang đi.

"Người tới đây!" Hương Ngưng biết Đoạn Tiêu đi lần này khẳng định sẽ không trở lại bắt nàng phá bỏ thai nhi trong bụng, vì thế cao hứng sai phái cung nữ.

"Ta mệt mỏi, chuẩn bị cho ta một bàn thập toàn đại bổ, ta bây giờ đang mang thai."

Ở thanh lâu nhiều năm, nàng nhìn người vô số, liếc mắt một cái liền nhìn ra vị lão giả kia thân phận bất phàm. Có hấn ở đây, nàng tuyệt đối sẽ không có việc gì.

Nàng đơn giản là được tiện nghi lại còn khỏe mẽ, cấp nàng một chút ánh mặt trời, nàng liền kiêu ngạo vênh mặt lên với người. Đoạn Tiêu cuối cùng dưới sự khuyên bảo của Công Tôn tiên sinh, quyết định giữ lại đứa nhỏ trong bụng Hương Ngưng. Không chỉ như thế, Công Tôn tiên sinh còn đem Hương Ngưng liệt vào danh sách 'động vật trọng điểm cần được bảo hộ', phái một đám cung nữ đến cho nàng sai phái, càng cố vũ thêm hành vi kiêu ngạo cùng thái độ ngạo mạn của Hương Ngưng, khiến nàng làm cho Minh Cung chướng khí mù mịt.

Nô tỳ hầu hạ bên người nàng càng ngày càng bị tính tình tệ hại của nàng làm cho kêu trời kêu đất, Đoạn Tiêu sợ bị Công Tôn tiên sinh răn dạy nên đối với Hương Ngưng tránh càng xa càng tốt, đối với đám người Liên Hoa cũng tự nhiên chùn bước.

"Hừ, tiện nhân Liên Hoa này, nếu nàng còn dám câu dẫn Vương, ta nhất định đem nàng đánh cho hoàn toàn thay đổi, đưa cho một đám người quái dị đập hư." Hương Ngưng thoải mái ngồi yên ở trên ghế dựa có trái một lớp lông thú màu trắng mềm mại, ăn hoa hồng phù dung cao, uống cực phẩm bích loa xuân hương thơm ngào ngạt, còn có một đám cung nữ nô tỳ tùy ý nàng điều động, dưới cuộc sống dễ chịu như thế, tự nhiên nhân rồi không có việc gì làm liền tùy tiện tìm người khác phiên toái.

Bởi vì nàng có mang nên được Công Tôn tiên sinh cẩn thận an tâm dưỡng thai. Nàng không thể đi câu dẫn Đoạn Tiêu, tự nhiên cũng không cho phép những người khác trèo lên giường của hấn. Nếu nàng không gặp được Công Tôn tiên sinh có địa vị cực cao thì nói không chừng ngay cả giọng nói của hấn cũng không có nghe được.

Đoạn Tiêu đã nhiều ngày không hề tìm những nữ nhân này thị tẩm, ban ngày cùng đám người Liên Hoa uống rượu mua vui, ban đêm chạy đến trong phòng Thanh Thanh ép buộc nàng. Mà Thanh Thanh hàng đêm bị Đoạn Tiêu ép buộc dẫn đến tình trạng kiệt sức, ban ngày lại bị Hoa Đào thường xuyên sai đi làm một vài công việc vừa mệt lại vừa bẩn, Thanh Thanh bị bọn họ tra tấn khiến cho thân thể càng ngày càng gầy, đôi mắt nguyên bản trong veo như nước giờ đã nhuộm màu trầm đục. Bộ dạng của nàng rất giống cương thi, hơn nữa lại là cương thi bị một con cương thi khác hấp huyết đến gần chết.

Ngày hôm nay, Đoạn Tiêu cảm thấy trong lòng nhàm chán, liền quảng Âm Dạ cùng một hàng tùy tùng, một mình chậm rãi bước ở trong sân, bất tri bất giác liền đi tới hậu viện, hấn sừng sốt trong chốc lát rồi lại lắc đầu, đang muốn rời đi thì bỗng nhiên phát hiện ở sau một cây hoa đào trong hậu viện lộ ra một mảnh y phục quen thuộc, trong lòng hấn vừa động, lặng lẽ tiến lên vài bước, ẩn mình ở sau một hòn giả sơn. Hấn nhìn cho thật kỹ, hoá ra chính là Tiểu Thanh.

Lúc này, nàng đang ngồi ở trên chiếu, trên người mặc một bộ y phục mộc mạc đơn giản, mái tóc đen dùng một sợi dây buộc lại sau đầu. Trên gương mặt gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, cặp mắt to màu đen kia càng thêm rõ ràng, chính là con người đen nguyên bản sáng lấp lánh giờ đã trở nên hỗn độn. Trên bàn tay đỏ ửng lên vì lạnh đang cầm một cái bát ăn cơm.

Nhìn món rau xanh lết kia trông thật bình thường, vậy mà nàng ăn rất ngon lành, cặp mắt thường nhìn về phía chân trời xa xăm, xuyên qua rặng hoa đào, gương mặt thập phần thích thú. Đoạn Tiêu nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của đối phương, nhất thời cũng cảm thấy đói bụng, hấn không biết mình đã bao lâu rồi không có hảo hảo ăn một bữa cơm, trong lòng nhất thời nảy ra một ý định tà ác.

Ta xem lần này ngươi có lộ ra bộ mặt thật hay không.

Thanh Thanh không hề biết Đoạn Tiêu đã phát hiện ra nàng, hơn nữa còn muốn dùng một phương pháp tà ác để trêu tức nàng. Nàng chỉ cảm thấy thân thể mình càng ngày càng gầy, càng lúc càng mệt mỏi, ban ngày nếu không phải đến chuồng lợn làm việc thì cũng bị Hoa Đào cùng vài cung nữ khác bóc lột ức hiếp. Nàng vốn chưa từng trải qua cuộc sống vất vả như thế này, mỗi ngày đều mệt đến mức không dậy nổi, toàn thân đau nhức, tùy tiện chống tay cũng có thể ngủ gục.

Lần này thật sự bị Bạch Mạn Điệp làm hại rồi, nhưng nàng không hề oán hận đại tỷ, bởi vì nàng biết, đại tỷ là muốn tốt cho nàng. Chính là, hảo ý của nàng thật sự chó má! (ai, đây gọi là ko oán hận à?)

Đoạn Tiêu... Nghĩ đến Đoạn Tiêu, Vân Thanh Thanh lập tức nghiêng răng nghiêng lợi. Tốt nhất đừng để cho nàng nắm được đuôi hấn, nếu không.....cho dù hấn bắt từ thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng!

"Ai....." Thanh Thanh thở dài một hơi, nhìn trời xanh mây trắng ở phía đằng xa, lần này xuyên qua thời không chẳng biết là hạnh phúc hay là bất hạnh đây?

Hoa Đào nhận được mệnh lệnh của Đoạn Tiêu, kỳ quái mang theo một đám cung nữ đem một mâm cơm cùng với điểm tâm và trái cây đặt ở sau hòn giả sơn trong hậu viện. Đến nơi đó mới phát hiện hoá ra Tiểu Thanh ở trong này. Nhất thời, Hoa Đào như hiểu được chuyện gì đó, nhìn Thanh Thanh thị uy rồi cười cười một cái, xoay người đi thông tri cho đám Hương Ngưng.

Chỉ một lát sau, Đoạn Tiêu quả nhiên mang theo Hương Ngưng, Liên Hoa và một đám nữ tử đi về phía sau hòn giả sơn. Thanh Thanh cũng sắp sửa ăn xong nhưng khi nghe thấy tiếng động thì lập tức quay đầu lại nhìn.

Đoạn Tiêu thấy nàng nhìn về phía này thì lại cố ý tỏ ra phóng đảng, cổ tình kéo bên này, ôm bên kia, một tay ôm Hương Ngưng, tay còn lại kéo Liên Hoa vào lòng, chờ các nàng đem rượu và thức ăn dâng đến miệng cho mình. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn như cũ nhìn về phía Thanh Thanh, chờ xem phản ứng của nàng.

Nhưng khiến cho hắn thất vọng chính là đối phương thân nhiên hương bên này nhìn thoáng qua một cái, sau đó lập tức cúi đầu xuống, tiếp tục ăn com trong bát của mình, hơn nữa, hắn xem bộ dáng của nàng dường như là ăn rất ngon miệng.

Thanh Thanh coi thực vật trong bát tưởng tượng thành Đoạn Tiêu hung hăng cắn nuốt.

Trong lòng Đoạn Tiêu lạnh lùng, tức đến vỡ mật, rõ ràng nuốt xuống đều là những của ngon vật lạ nhưng hắn lại cảm thấy mình giống như đang ăn thạch tín, muốn nuốt cũng không trôi.

Mắt thấy Thanh Thanh ở phía đối diện sắp ăn xong, về mặt hắn vừa chuyển, với tay cầm một cái đùi gà ném qua, trên mặt nở nụ cười quý dị:

"Nhìn về phía tầng đá kia, đó, chính là người ngồi dưới tầng đá đó, trong số các người ai có thể đem đồ ăn ném lên trên tầng đá đó, ta liền ban cho người đó một viên minh châu."

Vừa dứt lời, các nữ nhân này liền lâm vào trạng thái điên cuồng, tìm được cái gì trên bàn ăn đều vung tay ném ra ngoài.

Vân Thanh Thanh lạnh lùng nhìn bọn họ, tao nhã đứng lên:

"Ta không giống người nào đó bụng đói ăn quàng, cho dù đói chết, cũng không ăn đồ thừa của người khác." Biết nàng đói đến mức có thể ăn hết cả một đầu trâu còn cố ý dùng phương pháp này hành hạ nàng, tính hắn rất độc ác a.

Nàng thuận tay cầm cái bát ăn com ném về phía bọn họ, sau đó quay đầu bước đi:

"Ta ăn còn thừa lại? Thưởng cho các người."

Nàng là Vân Thanh Thanh, Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư. Bất cứ thời điểm nào, ngạo khí của nàng cũng không hề giảm sút. Khi số tuổi của nàng còn tính bằng hàng đơn vị, nàng đã lăn lộn ở đầu đường, muốn khi dễ nàng? Kiếp sau đi?

Jun : Em ghét Đoạn Tiêu! Arg!!!! Đàn ông nhỏ nhen, tiểu nhân thái quá!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 10: Lầm bầm lầu bầu.

edit : Jun

Đoạn Tiêu liếc mắt nhìn vào trong nước, thấy được sắc mặt mình thật phần khó coi .

Mấy ngày hôm nay, chuyện mà hắn mong chờ là cái gì? Nói ra có khả năng sẽ hù chết rất nhiều người. Phòng chừng ngay cả người thân cận với hắn nhất là Âm Dạ và Ảnh Tử, nếu biết thời điểm mà hắn trông đợi nhất trong ngày là lúc nào, cũng sẽ sợ tới mức rớt càm.

Trời rốt cuộc đến lúc nào mới chịu tối a? Hắn ngửa đầu nhìn lên bầu trời trong xanh, không sai, hiện tại chuyện mà hắn hy vọng nhất trong ngày chính là mau tới đêm đen, mặt trời lặn xuống đi, mặt trăng mọc lên đi, màn đêm mau mau kéo đến.

Bởi vì chỉ có đêm xuống, hắn mới có thể lấy lý do trả thù mà chiếm lấy thân thể nàng. Hắn không nghĩ sẽ buộc nàng cùng hắn hoan ái, nhưng nếu không làm việc đó thì hắn không có cơ để liên tiếp chạm vào đối phương, nắm lấy tay đối phương, hôn lên môi đối phương, vuốt ve khuôn mặt đối phương. Đúng, một khi hắn không được chạm vào thân thể đối phương thì cả ngày hắn sẽ chìm vào trong dục vọng, phần hận sẽ giống như nước suối bình thường phun trào, mãnh liệt đến mức ngay cả chính hắn cũng không thể khống chế được.

Cũng may, hắn có hỏi qua tình hình của nàng mấy ngày gần đây, biết được Vân Thanh Thanh tựa hồ cũng không có bị ảnh hưởng gì, vẫn tiếp tục sống như cũ.

Mà hôm nay, hắn lại tận mắt thấy nàng ăn com rất ngon lành, trừ bỏ sắc mặt quá mức tái nhợt, lại có chút gầy yếu thì thần sắc thật sự không tồi.

Trời vì cái gì chưa chịu tối? Hắn ở trong lòng vô số lần thở dài. Tựa hồ biết được mục đích bí ối của hắn, ngay cả ông trời già cũng phải cùng hắn đối nghịch. Sắc mặt Đoạn Tiêu thật phần khó coi, thậm chí có chút tức giận, một bên lầm bầm lầu bầu:

"Nàng là nữ nhân muốn hại ta, nàng là nữ nhân đã phản bội ta, một nữ nhân vô sỉ dâm tiện như nàng ta cần gì phải bận tâm. Dựa vào cái gì chỉ có buổi tối mới có thể đi tìm nàng, ta muốn gặp nàng lúc nào mà chẳng được, ta muốn tra tấn nàng thế nào thử hỏi có ai dám ý kiến, ta là Minh Vương, ta tuyệt

đôi có quyền lợi làm như vậy." Hắn một bên thì thảo tự nói, một bên bước nhanh đi đến Thiên Điện.

Hắn biết, mấy ngày nay bởi vì hắn thường xuyên đi tìm Vân Thanh Thanh nên Hoa Đào đã đổi cho nàng một gian phòng mới, vẫn là một căn phòng ở nơi hẻo lánh, chẳng qua đôi từ phòng cũ thành phòng của người hầu.

Hắn không biết mỗi ngày nàng là

m cái gì, hơn nữa hắn cũng không có tâm tư tìm hiểu chuyện đó, hắn đã từng nói qua, bất luận là việc con người có thể làm thì đều có thể giao cho nàng làm, hắn chỉ muốn nhìn một chút nữ tử này sau khi thay đổi dung mạo, thay đổi thanh âm, một lần nữa đến bên cạnh hắn vì mục đích gì.

Rất xa, Đoạn Tiêu đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, nàng vẫn mặc bộ y phục màu xanh giống như hắn nhìn thấy vào buổi trưa, chỉ là có thêm một cái áo choàng ngắn. Nàng đang ngồi trước chuồng heo, khỏe miệng còn có một tia cười yếu ớt khi nhìn mấy con heo mập mập đang tranh giành thức ăn nàng vừa mới đổ vào.

Đoạn Tiêu dừng bước, đứng ở xa xa nhìn nàng.

Rất xa, hắn tựa hồ nghe được Vân Thanh Thanh đang nói với mấy con heo mập mập cái gì đó.

"Cũng là bọn người tốt, không biết cái gì gọi là sấu. Không có việc gì thì lăn quay ra ngủ, đùa giỡn lẫn lộn, thoải mái hơn ta nhiều..."

Thanh Thanh ngày ngày chăm sóc cho đám heo này, dần dần hình thành thói quen đem những thói hư tật xấu của Đoạn tiêu nói cho bọn nó:

"..... Đoạn lang, không đúng, cái tên Đoạn Tiêu ngu ngốc kia, uống cho ta còn một lòng nhớ kỹ hắn, thế mà hắn lại đối với ta như vậy. Nhớ ngày đó, hắn không thêm điều tra rõ sự thật đã đem ta phán tử hình, cũng không biết người mắc tội tử còn có quyền gặp quan toà để kháng cáo, cứ tự mình quyết định, không thêm nghĩ đến cảm giác của ta liền bỏ ta mà đi....."

Còn chưa có nói xong, nàng bỗng nhiên nghe được phía sau truyền đến một thanh âm trầm thấp:

"Đứng, ta không hiểu ngày đó vì sao nàng lại đối xử với ta như vậy? Ta đã làm gì có lỗi với nàng, khiến cho nàng hận ta, bắt chấp tất cả câu dẫn ta, một lòng muốn đẩy ta vào chỗ chết?"

Thanh Thanh nhìn lại, chỉ thấy 'Đoạn lang' mà vừa rồi nàng còn tưởng niệm thần sắc phức tạp đứng ở nơi đó, một đôi mắt đen dính chặt vào người nàng.

Nàng hơi hơi kích động:

"Ta, ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta còn có việc, ta đi trước."

Thanh Thanh rất nhanh nói xong mấy câu, xoay người muốn chạy đi, thỉnh linh bị một cánh tay nắm lấy, Đoạn Tiêu nâng cằm của nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào chính mình:

"Nói mau, nàng hãy nói cho ta biết, đem những gì nàng muốn nói với ta toàn bộ đều nói hết ra, nói cho ta biết a. Thanh Thanh, nàng có biết ta thật sự không muốn đối xử với nàng như bây giờ....."

Đoạn Tiêu còn chưa nói xong, Vân Thanh Thanh mạnh mẽ tránh né hắn, trong mắt mang theo sự kích động, một chút điên cuồng cùng một tia hận ý, "Minh, Minh Vương, ta, ta không biết ngươi đang nói cái gì, nô tỳ, nô tỳ là Tiểu Thanh, không biết Thanh Thanh mà ngài nói là ai? Ta không biết, xin người tha ta đi, thực xin lỗi....."

Thân hình Đoạn Tiêu hơi run lên, tiếp theo đó sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh toát, hắn gắt gao nắm lấy cổ tay Thanh Thanh:

"Ta đã nghe hết, ngươi còn dám nói dối ta. Vân Thanh Thanh, ngươi cho rằng mình thay đổi bộ dáng, thay đổi giọng nói thì ta sẽ không nhận ra ngươi sao? Hừ."

Đoạn Tiêu cười lạnh lùng:

"Loại nữ nhân thâm tiện vô sỉ như ngươi dù có hoá thành tro bụi Đoạn Tiêu ta vẫn có thể nhận ra!"

Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, thần sắc lãnh đạm:

"Ngươi buông, ta không phải Vân Thanh Thanh, ngươi không cần đánh đồng ta với người đó, thả ta đi....."

Đoạn Tiêu siết chặt cổ tay nàng:

"Ngươi đừng cho rằng ta không thể giết ngươi? Ngươi nghĩ ta không có ngươi thì không thể sống được hay sao?"

Hắn đẩy Vân Thanh Thanh về phía cây cổ thụ, bức nàng tựa lưng vào thân cây, một tay cầm lấy quần áo trước ngực nàng, một tay đem hai tay của nàng cố định ở sau lưng.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Thanh Thanh khẩn trương trừng mắt nhìn hắn. Ánh mắt Đoạn lang hiện tại thật đáng sợ, hắn muốn làm gì? Hắn rốt cuộc

muốn làm gì?

"Làm gì?" Đoạn Tiêu cười châm chọc:

"Loại nữ nhân dâm tiện như ngươi còn không biết ta muốn làm cái gì? Hừ, nếu ngươi không biết, ta liền làm cho ngươi xem."

Thanh Thanh nhìn hắn muốn xé rách quần áo của mình thì trong lòng cả kinh. Không có khả năng, Đoạn lang của nàng làm sao có thể đối xử với nàng như vậy?

"Không được, ngươi không thể đối với ta như vậy, ngươi không thể!!" Nàng cực lực phản kháng.

"Ta có thể! Ta là Đoạn Tiêu, ta là Minh Vương, ta vì cái gì không thể đối với ngươi như vậy? Cho dù ngươi là Vân Thanh Thanh thì sao? Cho dù ngươi là nữ nhân ta từng yêu thì thế nào? Ta nói cho ngươi biết, ngươi không xứng! Một khi đã như vậy, ta cần gì phải đối với một nữ nhân như ngươi mà thương hương tiếc ngọc, ngươi nhớ kỹ cho ta. Mặc kệ ngươi là Vân Thanh Thanh hay là Tiểu Thanh, ngươi vẫn chỉ là một nữ nhân dâm tiện, bất quá là công cụ để ta tiết dục mà thôi!"

"Ngươi..... Ngươi..... Đoạn Tiêu, ngươi muốn cưỡng gian ta?" Vân Thanh Thanh cười lạnh, chủ động nắm lấy cái yếm vút trên mặt đất:

"Họ Đoạn kia, ngươi tới a?"

Đoạn Tiêu đình chỉ động tác, nhìn nàng một hồi lâu mới lạnh lùng mở miệng:

"Cút, đừng xuất hiện ở trước mặt ta."

"Đoạn Tiêu, muốn tra tấn thì cứ việc đến. Chỉ cần ta nhũ mảy một chút, ta sẽ không gọi là Vân Thanh Thanh!" Nàng nhặt quần áo của mình lên, nở nụ cười lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 11: Có thai.

edit : Jun

Vân Thanh Thanh luôn luôn thức thối, sau khi bị Đoạn Tiêu áp bức đột nhiên trở nên có cốt khí. Nhưng có cốt khí thì sao, vẫn là trong lúc trời đang mưa rất to bị hấn sai đi hái trái cây.

Đoạn Tiêu ném một cây phi tiêu chuẩn xác xuyên thấu hồng tâm, các nữ nhân ở bên cạnh hấn lập tức nổi lên một trận trầm trồ khen ngợi. Tiếp theo đó hấn quay đầu lại lấy trái cây, cố ý vô tình liếc qua Vân Thanh Thanh, thấy nàng toàn thân ướt sũng thân sắc hấn cứng đờ, lập tức không chút để ý phát tay:

"Được rồi được rồi, làm khó ngươi dầm mưa nửa ngày, đi xuống nghỉ ngơi đi." Nói xong nhìn nàng xoay người rời đi, thẳng đến khi thân ảnh gầy yếu kia hoàn toàn biến mất, trong đôi mắt đen của hấn mới lộ ra một tia phức tạp.

Bỗng nhiên nghe được Liên Hoa ở phía sau vừa cười vừa châm chọc:

"Không phải bị ướt sũng thôi sao?"

Tự nhiên cảm thấy một trận lo lắng, hấn quay đầu lại, hung hăng trừng liếc mắt nhìn nàng một cái, nhất thời khiến cho những nữ nhân đó sợ tới mức không nói thêm câu gì nữa, hấn chỉ hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi.

Hắn có thể tùy ý vũ nhục Thanh Thanh nhưng không có nghĩa người khác cũng có thể đối với nàng như vậy. Thanh Thanh là của hấn, cho dù có vũ nhục cũng chỉ có thể để cho hấn vũ nhục, ngoài hấn ra, bất cứ ai cũng không thể.

Hắn bỗng nhiên đối với chung quanh mất đi hứng thú, mạnh mẽ đứng dậy rời đi. Trước khi đi, hấn nói với tỷ nữ Hoa Đào ở bên cạnh để cho Tiểu Thanh nghỉ ngơi hai ngày, nhất định phải quan sát động tĩnh của nàng, một khi nàng bị cảm lạnh hay bị thương phải lập tức báo lại cho hấn.

Quả nhiên, Hoa Đào vào lúc chạng vang rảnh rỗi đi đến phòng của Vân Thanh Thanh xem nàng, chỉ thấy sắc mặt nàng phiếm hồng, thân sắc uể oải. Hoa Đào nói giọng lạnh lùng:

"Đã chết hay chưa? Chưa chết thì đừng có giả chết."

"Khụ khụ....." Thanh Thanh ho khụ khụ hai tiếng, trừng mắt nhìn nàng một cái, đang muốn ngồi dậy nói với nàng vài câu thì lại cảm thấy đầu vầng mắt

hoa, trực tiếp ngã xuống

"Người..... Người làm sao vậy?" Hoa Đào thấy Thanh Thanh đột nhiên giống như cương thi ngã ngửa trên giường thì nhát thời sợ tới mức vẻ mặt xám xịt, nói năng lộn xộn. Vương đã nói không được để cho nàng ta xảy ra chuyện, mà bản thân nàng cũng chỉ nghĩ sẽ hành hạ nàng ta một chút, nhưng nàng còn chưa kịp hành động mà nữ nhân này đã lăn quay ra bất tỉnh. Cái này quả thực là phiền toái rất lớn, không biết Vương sẽ xử trí mình như thế nào?

Sau khi Hoa Đào hoảng hốt một lúc, mới giật mình định thần lại, nàng lập tức lao ra ngoài đi tìm đại phu. Đại phu mày nháu mặt nhăn, cuối cùng bỏ lại một câu:

"Tuy rằng thân thể rất yếu, lại bị nhiễm phong hàn nhưng chỉ cần điều dưỡng một chút là ổn. Điều quan trọng nhất, là nàng đã mang thai."

Mang thai? Chuyện gì đã xảy ra a?

"Cái gì..... Cái gì?!" Hoa Đào không thể tin vào lỗ tai của mình, vội vàng nắm lấy cánh tay của đại phu, dùng sức lay động:

"Điều ông nói là sự thật? Nàng, nàng thực sự có thai? Thật sự có sao?" Hoa Đào chỉ vào Thanh Thanh còn đang hôn mê kêu gào.

"Đứng. Người sao lại phiền phức như vậy a, này, ta kê đơn thuốc cho nàng, người đi bốc thuốc cho nàng đi, ba chén sắc thành một chén rồi cho nàng uống, nhất định phải chiếu cố nàng cho tốt, ta đi đây." Đại phu lưu lại đơn thuốc, phân phó một chút rồi quay người rời đi. Hắn là đại phu, chỉ phụ trách xem bệnh kê đơn, những chuyện khác hắn coi như không biết.

Hoa Đào vẫn là không thể tin nhìn chằm chằm vào bụng Thanh Thanh. Như thế nào có khả năng? Nàng làm sao có khả năng mang thai? Vương mỗi ngày đều tra tấn nàng, nàng tại sao lại có thể mang thai?

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng rốt cuộc làm sao bây giờ đâu? Nếu nha đầu chết tiết kia thành nữ nhân của Vương, lại sinh hạ đứa nhỏ, cuộc sống sau này của nàng còn có thể yên ổn sao?

Hoa Đào vẻ mặt hoảng hốt đi khỏi phòng ở của Thanh Thanh, bước đi không hề có mục đích, cho đến khi va phải một người mới bị tiếng kêu gào của người đó làm cho bừng tỉnh.

"Nha đầu người đi đường thế nào vậy hả? Làm bị thương bản cô nương người có gánh nỗi trách nhiệm không? Người cũng biết trong bụng cô nương ta đang mang đứa nhỏ của Minh Vương, nếu có xảy ra chuyện gì, thì dù người có đến mười cái đầu cũng không đủ để cho người ta chặt!"

Vừa nghe thấy giọng điệu chua ngoa này, cho dù có dùng rốn làm mắt cũng biết được nữ tử này chính là Hương Ngưng. Trừ bỏ nàng, ai dám như kiêu ngạo vậy, ai có gan lớn giọng như thế?

"Hương Ngưng cô nương." Hoa Đào cũng không sợ hãi, chỉ hơi cúi mình hành lễ. Hương Ngưng còn muốn dựa vào nàng, nàng ta không dám làm gì quá đáng với nàng đâu.

Nghe được thanh âm quen thuộc Hương Ngưng mới ngẩng mặt lên xem người vừa va phải mình là ai.

"Nga, hoá ra là Hoa Đào a, người đang làm cái gì vậy, đi đường cũng mơ mơ màng màng, nếu không cẩn thận bị ngã sẽ rất phiền toái. May mắn là người gặp được người hảo tâm giống như cô nương ta, nếu người gặp phải con tiện nhân Liên Hoa kia, nàng không biết chừng sẽ gây khó dễ cho người. Ài, người làm sao mà hồ hững vậy, nói nói, xảy ra chuyện gì?"

Hương Ngưng xem xét thấy thần sắc của Hoa Đào không hề

đơn giản, chỉ cần nhìn bộ dạng là có thể khẳng định tuyệt đối đã xảy ra chuyện gì. Hương Ngưng nàng sống ở thanh lâu cũng không phải ngày một ngày hai, công phu nhìn sắc mặt người ta tuyệt đối là số một.

"Không, không có chuyện gì." Hoa Đào còn đang do dự, không biết có nên nói hay không.

"Đừng thế, Hoa Đào muội muội, giữa chúng ta còn khách khí nỗi gì, có cái gì thì mau nói ra, người cứ yên tâm mà nói, xem tỷ tỷ ta có thể giúp được gì cho người hay không." Hương Ngưng bày ra bộ dáng của một tỷ tỷ tốt. Loại nữ nhân này có thể có lòng tốt gì.

"Không, thật sự không có gì." Nếu như bị Hương Ngưng cô nương biết, nàng nhất định sẽ không bỏ qua tiểu Thanh.

Nhưng nếu Hương Ngưng chinh tiểu Thanh, cho dù sau này Vương có truy cứu thì cũng không thể đem chuyện này đổ lên người nàng.

"Ai da, Hoa Đào muội muội, như thế nào còn cùng Hương Ngưng tỷ tỷ khách khí a, nói đi, nói đi, có chuyện gì thì cứ nói ra, tỷ tỷ sẽ làm chủ cho người."

Hoa Đào càng không nói thì Hương Ngưng càng tò mò, xem bộ dạng của nàng khẳng định là có chuyện tốt gì a, nàng làm sao có thể không hề hay biết gì?

"Cái kia, ta không biết có nên nói hay không....." Bộ dạng do dự của Hoa Đào nhìn qua là biết đang diễn trò, đáng tiếc cái loại nữ nhân ngực to nhưng ngu ngốc như Hương Ngưng căn bản không thể nhìn ra được.

"Nói đi, không có việc gì, nói mau a, tỷ tỷ không nói cho người khác." Hương Ngưng càng thêm tò mò.

"Ta đây cần phải nói." Hoa Đào vô tội nhìn Hương Ngưng.

"Người nói mau."

"Tỳ nữ kêu tiểu Thanh kia, nàng..... Nàng....." Hoa Đào ấp a ấp ứng, như là đang dụ cá mắc câu.

"Nàng làm sao vậy?" Hương Ngưng quả nhiên đã mắc câu, vẻ mặt lo lắng, càng thêm thúc giục Hoa Đào mau chóng nói ra.

"Nàng rốt cuộc làm sao vậy a?"

"Nàng..... Nàng có thai."

"Cái gì..... Cái gì?!" Hương Ngưng chịu đủ kích quá lớn, thân mình run run lùi về phía sau từng bước.

"Điều đó không có khả năng!" Nàng kiên quyết phủ định:

"Minh Vương làm sao có khả năng để cho nàng mang thai? Minh Vương không phải vẫn đều đều tra tấn nàng sao? Bộ dạng của nàng giống y hệt nữ nhân trong bức họa, ta nguyên bản còn tưởng nàng sẽ trở thành kinh kịch của ta, cũng không nghĩ đến Minh Vương sẽ tra tấn nàng như vậy, lại còn nhục nhã nàng, cho nên bọn họ trong lúc đó nhất định phải là cừu nhân đối đầu a. Minh Vương sao có thể để cho nữ nhân kia sinh con cho hắn, đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Ngay cả ta, hắn còn sai người chuẩn bị thuốc phá thai, huống chi là cừu nhân kia!"

"Nhưng là..." Hoa Đào giả bộ nhắc nhở:

"Vương tử nó với ta phải chiếu cố Tiểu Thanh cho thật tốt, nếu là nàng vì lạnh mà sinh bệnh thì nhất định phải mau chóng đi thông tri cho ngài."

"Đây là sự thật chẳng?" Hương Ngưng nghe xong những lời này không thể không cảm thấy lo lắng.

"Đương nhiên là thật, không tin người đi hỏi Vương a." Hoa Đào giả mù sa mưa, nhân lúc lửa cháy đổ thêm dầu.

"Tốt lắm, ta trước tiên đi đến chỗ Minh Vương hỏi một chút, nếu là sự thật....." Hương Ngưng quay đầu nhìn về phía đàn chim tước đang bay về phía chân trời.

"Nếu là sự thật thì thế nào?" Hoa Đào truy vấn.

Hương Ngưng nhớ lại đám chim chóc ngày đó bị phi tiêu đánh rớt, giọng nói tràn đầy vẻ tà ác:

"Nếu là sự thật thì làm cho nàng giống như mấy con chim đang bay kia....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12: Không dễ bị bắt nạt.

edit : Jun

Ngay khi Hương Ngưng đi đến chỗ Đoạn Tiêu chứng thật mọi chuyện, Liên Hoa đã sớm ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, cùng với nàng còn có Phán Phán cũng đã bắt đầu hành động. Không biết các nàng lấy được tin tức từ nơi nào, vẫn là đi trước một bước đến nơi ở của Vân Thanh Thanh.

Thanh Thanh căn bản không biết mình sắp phải chịu đựng đau khổ, vẫn còn đang chìm vào giấc ngủ triền miên.

Liên Hoa cùng Phán Phán một đường thẳng tiến, vốn muốn đối phó với nữ nhân tên Hương Ngưng kia. Dựa vào cái gì ba người các nàng cùng nhau đến, cũng chỉ có một mình Hương Ngưng được sủng ái? Cho dù nàng ta muốn ăn thịt thì cũng nên chừa lại chút canh cho hai nàng. Không nghĩ tới nữ nhân này đã vậy còn quá độc ác, bản thân mang bầu không thể hùa hạ Minh Vương liền lôi kéo Minh Vương không cho ngài đến phòng của hai nàng qua đêm.

Đến khi gặp mặt lại còn mắng các nàng, nói các nàng câu dẫn Minh Vương, làm hại nàng ta mỗi ngày một mình cô đơn lẻ bóng. Trời đất chứng giám a, Minh Vương căn bản không có qua đêm ở trong phòng của các nàng, vậy mà nàng ta còn có thể vu khống trắng trợn như vậy!

Cho đến ngày hôm nay các nàng mới biết được hoá ra ngày đó Minh Vương không đến phòng ở của Hương Ngưng, cũng không có đến phòng của các nàng, mà tìm đến phòng ở của con tiện nhân kia! Chẳng những mỗi ngày đều đi, hàng đêm ở lại, còn để cho tiện nhân kia có thai, có tiểu hài tử. Nếu còn tiếp tục như vậy, trong Minh Cung này chỉ sợ không còn chỗ đứng cho các nàng, sớm hay muộn các nàng cũng bị trục xuất trở về.

Các nàng không bao giờ muốn trở lại cuộc sống khi còn ở trong kỹ viện nữa. Trở về nơi đó, chẳng những ngày ngày bị tú bà khi dễ, mỗi ngày còn phải tiếp đãi những nam nhân người không ra người, ma không ra ma. Trong số khách làng chơi đó có người nào anh tuấn được như Minh Vương? Lại có người nào nhiều tiền như Minh Vương? Đó là còn chưa nói đến khí độ cùng địa vị của Minh Vương trong chốn võ lâm.

Cho nên vì mục đích ở lại Minh Cung, nhiệm vụ hàng đầu của các nàng chính là khiến cho Hương Ngưng cùng với tiểu tiện nhân kia biến mất. Bất quá, trước mắt Hương Ngưng đang được sủng ái, các nàng không thể động vào nàng ta. Nhưng về phần nha đầu tên Tiểu Thanh kia, chỉ cần nhìn Minh Vương mỗi ngày trước mặt các nàng tra tấn ả thì có thể khẳng định ngài không hề thích ả, hiện tại muốn trừ bỏ tiện nhân này tự nhiên sẽ không có bất cứ chướng ngại nào.

Cho dù là Minh Vương có biết thì cũng sẽ không trách cứ các nàng. Chỉ cần Minh Vương mặc kệ thì không cần phải bận tâm đến những người khác.

Liên Hoa và Phán Phán đi vào chỗ ở của Thanh Thanh, vừa đẩy cửa đã bị mùi ẩm mốc lâu ngày làm cho khó chịu. Hai người đánh giá xung quanh, chỉ thấy nơi này trước sau không đến ba năm trước, trừ bỏ một cái giường, một cái bàn bằng gỗ, một tấm ván gỗ cùng với một vài thứ linh tinh gì đó thì có thể nói là đơn sơ dị thường.

Liên Hoa nhăn mặt nhăn mũi, che miệng nói:

"Cái nơi quỷ quái này làm sao mà ở được a, quả thực chính là chuồng lợn."

Phán Phán cũng nói thêm vào:

"Không chỉ có thế, một nơi cũ nát bẩn thỉu như vậy thật không biết Minh Vương suy nghĩ cái gì mà có thể đi đến nơi này làm hạnh tiện nhân kia."

Hai người liếc mắt nhìn Thanh Thanh còn đang mê man một cái rồi đi đến trước giường.

"Không nghĩ tới, tiện nhân này còn dám ngủ ngon như vậy, thật sự là to gan lớn mật." Phán Phán chỉ vào Thanh Thanh đang ngủ say nói với vẻ châm chọc.

Liên Hoa tiếp lời:

"Nữ nhân như vậy cho dù có đứa nhỏ của Minh Vương thì cũng chỉ là loại nghiệt chủng mà thôi, vẫn nên thừa dịp nó chưa thành hình giết đi cho xong chuyện."

"Không sai, để cho sau này nó không thể cùng con của chúng ta tranh đoạt." Hai người còn chưa có con mà dám ở nơi này đông đặc dự báo tương lai, thật sự đã xem Minh Vương và Minh Cung là vật nằm trong túi các nàng.

"Là ngươi xuống tay hay là ta xuống tay a?" Phán Phán có chút khiếp đảm:

"Ta, lá gan ta rất nhỏ, nếu được thì ngươi tới đi."

Liên Hoa dường như cũng giống như tỷ muội, vội vã xua xua tay:

"Không, không, ngươi làm thì hơn, lá gan ta so với ngươi còn nhỏ hơn, không hạ thủ được."

Hai người đẩy qua đẩy lại, không biết trong lúc hai người đang nhường nhau thì Thanh Thanh dĩ nhiên tỉnh lại.

Nàng chậm rãi ngồi dậy, nhìn hai nữ nhân kia còn đang bàn bạc xem ai là người sẽ ra tay, con giận trong lòng nàng bắt gặp phun trào. Hai nữ nhân khôn khéo này tưởng nàng dễ bị bắt nạt? Nàng là loại người các nàng có thể nói giết là giết ngay được sao? Cũng không nhìn xem bà cô của các ngươi là ai mà đã muốn động thủ. Đừng thấy Đoạn lang khi dễ ta mà ta không đáp trả thì coi ta là con mèo bệnh.

Nàng không phản kháng Đoạn lang vì trong lòng nàng còn có hấn, yêu hận dây dưa làm cho nàng cũng không biết chính mình có khả năng lấy bộ mặt nào để đối diện với hấn. Nhưng bọn họ muốn khi dễ nàng? Đó là điều không tưởng!

Bọn họ nghĩ Vô Tranh sơn trang Vân tứ tiểu thư, thiên hạ đệ nhất tài nữ sẽ ngồi yên để cho bọn họ giết hay sao?

"Nhị vị thương lượng thế nào rồi?" Khóe miệng Thanh Thanh hơi gợi lên một chút ý cười, không thèm nhìn bộ dạng trợn mắt há mồm ngu xuẩn của Liên Hoa và Phán Phán, nàng chậm rãi mở miệng:

"Rốt cuộc là do ai hạ thủ đây? Lại muốn hạ thủ như thế nào?"

"Ngươi....." Liên Hoa cùng Phán Phán giống như vừa nhìn thấy quỷ. Ai có thể nghĩ đến trong lúc hai người các nàng đang tính mưu hại đối tượng thì đối tượng đột nhiên tỉnh lại, còn mỉm cười hỏi các nàng tính dùng loại phương thức nào để sát hại nàng.

"Chưa nghĩ ra đúng không, không quan hệ." Thanh Thanh vươn vai đứng dậy, thẳng lưng đi đến chỗ các nàng:

"Muốn đề ta tới nói cho các ngươi hay không? Hai nữ nhân ngu ngốc." Thanh Thanh tức giận mắng to:

"Các ngươi ăn gan hùm mật gấu mới dám đến đây khi dễ bọn cô nương! Chết tiệt, lão hồ không phát uy thì các ngươi coi ta là mèo bệnh!" Thờ ỉm

nàng oai phong một cõi, bọn họ còn chưa có xuất thế đâu. Dám ở trước mặt nàng giương oai thì quả thực là không biết sống chết!

"Người, người làm sao có thể thô lỗ như thế....." Phán Phán là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng hung ác không sợ trời không sợ đất của Thanh Thanh.

Liên Hoa kéo tay nàng lại cất tiếng răn dạy:

"Người làm sao lại ngốc như vậy, nữ nhân này mới nói có hai câu liền đem người dọa thành như vậy? Người sợ cái gì a, không phải đại phu nói nàng đang bệnh, chỉ còn lại một chút sức lực thôi sao? Hai người chúng ta sư sức đối phó nàng."

"Đứng, đứng, đại phu có nói qua." Phán Phán nhớ tới lời nói của Phương đại phu, hần hính như có nói qua điều này?

Mấy tin tức này tự nhiên là do Phương đại phu từng chẩn bệnh cho Thanh Thanh nói cho các nàng a. Phương đại phu này chính là đại phu trên đảo, chuyên môn xem bệnh cho cung nữ cùng tạp dịch trong cung. Nếu không chẳng nhẽ lại bắt Công Tôn tiên sinh mỗi ngày đều đi xem bệnh cho mấy nhân vật nhỏ bé này sao?

Sắc mặt Than

h Thanh lạnh lùng, nàng tính dùng bộ dạng này để cho các nàng biết Thanh Thanh nàng không dễ bị bắt nạt.

Nàng một tay nắm chặt cổ tay bên kia, không ngừng vặn vẹo, cổ cũng cử động tới lui, rõ ràng là đang làm nóng người trước khi vận động.

Phán Phán cùng Liên Hoa nhìn nhau rồi cùng nhau đánh tới. Thanh Thanh thoải mái né tránh, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh:

"Đại tỷ nói, đã đánh nữ nhân thì phải đánh vào mặt. Hơn nữa hai người các người đều là tiện nhân."

Trong đôi mắt của nàng hiện lên một chút hàn quang, hai tay cùng xuất chiêu, thương cho các nàng mỗi người một cái tát.

Liên Hoa cùng Phán Phán chưa từng học qua võ công, tay trái gà không chặt, còn chưa kịp kêu thì đã bị Thanh Thanh tát liên tục vài cái.

Vân Thanh Thanh càng đánh càng hưng phấn, một chiêu tung ra khiến cho Liên Hoa ngã trên mặt đất. Nàng một cước dẫm lên ngực Liên Hoa, bàn chân dùng sức đạp một cái, miệng nở nụ cười châm chọc:

"Sao hả, hiện tại các người còn muốn đối phó ta như thế nào? Nói!" Nàng dựa vào đánh nhau mới trở thành nữ lưu manh nổi danh, muốn khi dễ nàng? Nằm mơ?

Phán Phán thấy bộ dáng hung ác của Thanh Thanh, thân mình tự nhiên mềm nhũn, té lăn quay trên mặt đất.

Xuất thân từ xã hội đen, người chết nàng gặp cũng đã nhiều. Biểu tình của nàng bây giờ tuyệt đối có thể so sánh cùng lão đại xã hội đen.

Thanh Thanh bộ dáng hung ác, ánh mắt khi nhìn Liên Hoa và Phán Phán bị giáo huấn giống như ác quỷ trong cõi U Minh. Toàn thân Phán Phán phát run:

"Không, không, chúng ta sai rồi, chúng ta không dám nữa....."

Phán Phán một bên khóc còn một bên oán giận trách cứ Liên Hoa:

"Đều là tại người a, người không phải nói nàng chỉ còn một chút sức lực thôi sao? Tại sao nàng lại biết võ công? Hơn nữa còn lợi hại như vậy. Ô ô..... Mặt của ta a, nhất định sẽ sưng lên, khó coi chết đi được, người bảo ta như thế nào đi gặp Minh Vương a....." Đánh lên khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhân độc ác là một điều rất thú vị, cách nói của Bạch Mạn Điệp quả nhiên không sai!

Liên Hoa nghe nàng oán giận như vậy, trong lòng tự nhiên cũng tức giận. Nàng cũng không phải không bị đòn hiểm. Nàng bị đánh, còn không biết oán trách ai đây. Đứng, đều là do Phương đại phu làm hại, tên ngu ngốc đó vì cái gì không nói tiểu Thanh có võ công?

"Đều là lỗi của Phương đại phu, hần nói tiện nhân này..... A, không, là nữ hiệp, nữ hiệp sinh bệnh, lại có thai, cho nên mới....."

Những câu nói phía sau của Liên Hoa Thanh Thanh đều nghe được không sót chữ nào. Cái gì? Nàng mang thai? Đây là chuyện bắt đầu từ khi nào, vì cái gì nàng không biết? Nàng thật sự có đứa nhỏ của Đoạn Lang sao? Chẳng lẽ nàng gần đây thường cảm giác mệt mỏi, thân nhuyển vô lực, chính là bởi vì nàng mang thai? Chờ đã, để cho nàng ngẫm lại, nguyệt sự của nàng đã bao lâu rồi không thấy đến.....

Thanh Thanh vẻ mặt hoảng hốt, lập tức nhấc chân khỏi người Liên Hoa, lùi về phía sau hai bước. Liên Hoa cùng Phán Phán vừa thấy cái chân lúc này còn đặt trên người mình giờ đã rời đi thì lập tức giật mình một cái, hai người từ trên mặt đất đứng lên, lăm la lăm lét nhìn về phía nhân vật nguy hiểm là Thanh Thanh, sau khi xác định mình tạm thời được an toàn liền nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài.

Rời khỏi căn phòng nhỏ của Thanh Thanh, Liên Hoa dìu Phán Phán, hai người vỗ ngực hô to may mắn.

Rốt cục thoát được sự kiểm chế của cộc mẹ. Sau lần kinh hồn này, hai người cũng không dám ở trước mặt Thanh Thanh mà giương oai lần nữa, sợ rằng một lúc nào đấy không chú ý sẽ lại bị Thanh Thanh hung hăng giáo huấn một trận.

Thanh Thanh đã hoàn toàn bị tin tức do Liên Hoa mang đến làm cho kinh sợ, nàng căn bản không có nhận thấy rằng Liên Hoa cùng Phán Phán đã chạy

trốn. Có lẽ là do nhận được kích thích quá lớn, hơn nữa thân thể nàng đang sinh bệnh lại mạnh mẽ vận dụng võ công, thân mình lay động một cái, đột nhiên tê liệt ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 13: Run sợ.

edit : Jun

Hương Ngưng sau khi trở về từ chỗ của Đoạn Tiêu thì giận dữ đập nát ấm trà trên bàn. Hừ, không phải chỉ là một tiểu tiện nhân thôi sao? Dựa vào cái gì mà khi nàng đến hỏi Minh Vương, hắn lại không lạnh không nóng bỏ cho nàng một câu "Không phải việc của ngươi." Đây là có ý gì chứ? Nàng không phải chỉ hỏi một chút rằng nha đầu gọi là Tiểu Thanh kia có phải là do hắn đặc biệt kêu Hoa Đào chiếu cố hay không, hắn liền nói với nàng một câu như vậy:

"Không phải việc của ngươi."

Đúng, việc đó không liên quan đến nàng. Hương Ngưng tức giận đến mức vẻ mặt lạnh băng. Nếu như nàng ta muốn cướp vị trí của nàng, chiếm lấy chỗ tốt của nàng, thì chuyện này không thể không liên quan đến nàng!

Tiện nhân kia, ngươi nghĩ mình là cái gì chứ? Chẳng qua là một ả tiện nhân hoa tàn bại liễu mà thôi.

Hoa Đào thấy bộ dáng tức giận của Hương Ngưng thì lập tức đi rót một chén trà nóng đưa qua:

"Hương Ngưng cô nương, xin bớt giận, ta nói cho ngươi một tin tức tốt, ngươi nghe xong nhất định sẽ rất cao hứng."

Hương Ngưng cũng không cho rằng Hoa Đào sẽ mang đến tin tức tốt gì cho mình, tâm tình của nàng hiện tại kém đến cực điểm.

"Nói đi, ngươi tốt nhất nên cầu nguyện đó là một tin tức tốt, nếu không thì....."

Hoa Đào bị vẻ hung ác trong mắt Hương Ngưng làm cho hoảng sợ, trong lòng âm thầm giật mình một cái, đây không phải bảo mình lột da hổ hay sao? Nhưng là gan của nàng rất lớn, vẫn cười hi hi dâng lên nước trà:

"Ta mới vừa nghe được một tin tức, hai ả tiện nhân Liên Hoa cùng Phán Phán kia, vừa mới đi đến chỗ ở của Tiểu Thanh....."

"Nga?" Hương Ngưng lập tức trở nên hưng phấn, nếu như mấy ả tiện nhân kia tự mình xử lý con tiểu nha đầu đó thì nàng chẳng phải có thể ngồi mát ăn bát vàng hay sao?

"Thế nào? Giết được tiểu tiện nhân kia chưa?"

Nhìn bộ dạng hưng phấn dạt dào của ngươi kia, ngươi mới chính là tiện nhân. Hoa Đào trong lòng châm chọc Hương Ngưng nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tủm tỉm, loại công phu nham hiểm này, không nghĩ tới cũng có người thích dùng.

"Không có."

"Cái gì? Hai ả ngu ngốc kia, được việc không đủ bại sự có thừa!" Hương Ngưng tức giận dùng sức đập mạnh lên cái bàn bằng gỗ lim, đáng tiếc sức lực quá lớn, nhất thời khiến cho nàng bị đau đến nỗi phải há miệng xuyết xoa.

"Nghe nói các nàng vốn muốn đi dạy dỗ nha đầu Tiểu Thanh kia, không nghĩ tới đến nơi đó ngược lại bị Tiểu Thanh dùng sức đánh cho một trận. Nghe nói giờ phút này, khuôn mặt hai người đó sưng vù giống như cái đầu heo, ha ha, thật sự là rất buồn cười....." Hoa Đào há miệng cười to, vui sướng khi thấy người ta gặp họa.

Hương Ngưng lắng nghe cũng cảm thấy thật cao hứng. Nàng từ lâu đã muốn dạy dỗ hai ả tiện nhân kia. Tuy nói ba người các nàng cùng nhau đi vào Minh Cung, nhưng bất luận so về tư sắc hay là thủ đoạn tàn nhẫn, hai tiện nhân kia làm sao có thể trở thành đối thủ của nàng. Nhưng hai tiện nhân này chính là không biết tốt xấu, thời khắc nào cũng nghĩ đến việc cười lên đầu lên cổ nàng. Cho dù bây giờ nàng đã mang thai, tương lai rất có thể sẽ trở thành Minh Vương phi, hai tiện nhân kia thấy nàng chẳng những không hành lễ, còn trước mặt của nàng tranh đoạt sự sủng ái của Minh Vương. Tiện nhân như vậy mà giữ lại bên người thì chính là địch nhân, nàng đã sớm muốn dạy dỗ các nàng một trận. Nếu có thể một cước đem các nàng đá bay thì tự nhiên là tốt nhất, nhưng muốn làm việc này không dễ dàng chút nào. Nếu nhất thời không thể đá bay các nàng thì tùy lúc dạy dỗ một chút cũng không tồi.

Không nghĩ tới nàng còn chưa kịp động thủ thì đã có người làm thay nàng. Thật sự là trời cũng đang giúp đỡ nàng a, xem ra ngay cả lão thiên gia đều hy vọng nàng có thể làm Minh Vương phi. Nghĩ đến đây, Hương Ngưng cao hứng đến mức cơ hồ hoa chân múa tay, trong ảo tưởng vui sướng cười to ba tiếng.

Nhưng sau khi đạt đến đỉnh cao nhất, Hương Ngưng lập tức từ trên trời té xuống.

Không được, nếu như hai tiện nhân đó cũng không thể ở chỗ của nha đầu Tiểu Thanh chiếm được chỗ tốt gì thì nàng đi chẳng phải là càng không hay ho sao?

"Hoa Đào muội muội, ngươi có biết tại sao hai tiện nhân kia không thể làm gì Tiểu Thanh không?" Tiểu Thanh kia rốt cuộc có chỗ nào lợi hại?

Hoa Đào nhìn Hương Ngưng, sắc mặt thoáng chốc trở thành màu hồng, trong chốc lát lại chuyển sang màu vàng, một chốc lại xanh, tiếp theo là trắng. Sắc mặt thật giống như ánh đèn màu cứ đổi tới đổi lui.

"A," Nghe được câu hỏi của Hương Ngưng, Hoa Đào mới định thân lại:

"Nghe nói Tiểu Thanh có võ công, không nghĩ tới nàng bị nhiễm phong hàn rồi sinh bệnh, hơn nữa còn có mang, vậy mà có thể đánh hai tiện nhân kia đến mức mặt mũi bầm dập." Thoạt nhìn thì võ công không tồi.

"Hôm nay ngươi đã nói cho Minh Vương biết tiện nhân Tiểu Thanh kia bị nhiễm phong hàn hay chưa?"

"Không, cô nương không phải muốn tra tấn nàng hay sao? Đây đúng là một thời điểm rất tốt a." Hoa Đào cố ý không nói cho Đoạn Tiêu Thanh Thanh đã bị bệnh là muốn thừa cơ hội này trừ bỏ nàng.

"Vậy là tốt rồi, hai ngày này chúng ta cần phải nghĩ ra một biện pháp thật vẹn toàn để trừ bỏ tiểu tiện nhân kia." Thân sắc Hương Ngưng cực kỳ thâm độc.

Hoa Đào cười một cái:

"Hương Ngưng cô nương, ngươi phải ra tay thật nhanh gọn a, ta không thể lừa được Minh Vương mấy ngày."

"Được, đa tạ Hoa Đào muội muội. Đúng rồi, số tiền này ngươi hãy cầm đi mua ít son phấn, xem như tỷ tỷ cảm ơn ngươi." Hương Ngưng xuất ra một túi tiền bằng gấm đưa cho Hoa Đào.

"Cảm ơn Hương Ngưng cô nương." Hoa Đào cầm túi tiền rời khỏi nơi ở của Hương Ngưng.

Hoa Đào vừa đi vừa nắm chặt túi tiền trong tay:

"Chỉ với một chút tiền này mà muốn ta bán mạng cho ngươi, nằm mơ đi!" Hoa Đào châm chọc nói với cái túi tiền như vậy, nghĩ đem túi tiền đó tưởng tượng thành Hương Ngưng.

"Được rồi, ta lại đi đến chỗ của Liên Hoa cùng Phán Phán....." Hoa Đào trông mắt vừa chuyển, nghĩ tới mưu ma chước quỷ của mình mà bật cười thành tiếng.

Tâm tình của Đoạn Tiêu phi thường không tốt, thiếu Vân Thanh Thanh, hẳn cũng không có hứng thú đi tìm nữ nhân khác diễn trò, một mình ở lại tầm cung uống rượu. Không nghĩ tới đương lúc hưng phấn thì nữ nhân kêu Hương Ngưng kia lại cố tình tìm đến quấy rối. Vừa tới đã chất vấn hẳn có kêu Hoa Đào đặc biệt chiếu cố nha đầu Tiểu Thanh hay không.

Buồn cười, nàng ta c

hi là một kỹ nữ, dựa vào cái gì mà dám ăn nói với võ lâm chí tôn Minh Vương như vậy. Đoạn Tiêu tức giận nói một câu "Không phải việc của ngươi" rồi đem nàng đuổi trở về. Nếu không bởi vì Công Tôn tiên sinh luôn dặn dò phải chiếu cố nàng thì cho dù nàng đang mang đứa nhỏ của hắn, hẳn cũng có thể giết nàng mà không hề chớp mắt.

Là tiện nhân, toàn bộ đều là tiện nhân. Đoạn Tiêu cố gắng chuốc say chính mình. Hương Ngưng là tiện nhân, Liên Hoa cũng thế, các nàng là kỹ nữ, đương nhiên sẽ là tiện nhân. Nhưng Vân Thanh Thanh là nữ nhân mà hắn thích, thế nhưng nàng cũng là tiện nhân, tiện nhân a.

Đoạn Tiêu uống đến mức mơ mơ màng màng, nhớ tới sự tình này khiến cho hắn cảm thấy tức giận, lửa giận mạnh mẽ dâng lên trong lòng, hắn lập tức đem rượu và thức ăn trên bàn toàn bộ hất văng trên mặt đất. Hắn đứng dậy, lắc lắc lư đi ra ngoài.

"Vương, ngài như thế nào lại uống thành như vậy?" Âm Dạ cùng Ảnh Từ lập tức xông lên đỡ lấy hắn, bị hắn một phen gạt ra.

"Không được đụng vào ta."

"Vương, ngài muốn đi đâu? Thuộc hạ đưa ngài đi." Âm Dạ lo lắng nhìn Đoạn Tiêu say rượu nói. Nhìn đáng vẻ của hắn, đi đường cũng có thể bị ngã.

Cái vị say khướt trước mắt này có thật là Minh Vương Đoạn Tiêu anh tuấn tiêu sái hay không? Ánh mắt của hắn không phải có vấn đề gì chứ, hay là nhìn lầm rồi?

"Không cần lo cho ta, cút ngay, tất cả cút hết đi!" Đoạn Tiêu gạt bỏ Âm Dạ cùng Ảnh Từ, một cái lắc mình liền chạy đi như bay, thoáng chốc đã không

thấy bóng dáng.

"Vương làm sao vậy nhỉ? Làm thế có chỗ nào tốt?" Âm Dạ nhìn Đoạn Tiêu đã sớm không thấy bóng mà thở dài bất đắc dĩ.

Trên gương mặt từ trước đến nay không bao giờ thay đổi của Ảnh Từ cũng hiện ra một chút sầu tư.

"Uy, người tại sao lại không nói lời nào?" Âm Dạ chịu không nổi quay đầu hỏi nàng.

Trong nháy mắt khi Âm Dạ quay đầu lại, Ảnh Từ đã trở về sắc mặt vốn có của mình, nàng lạnh nhạt mở miệng:

"Chuyện của Vương không phải chúng ta muốn quản là được."

"Vậy người cũng không thể không có cả một chút ý kiến chứ, ngài là Vương của chúng ta a."

"Vậy thì sao, cho dù là người luôn bên cạnh ngài, ngài cũng làm như không thấy." Ảnh Từ nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

"Chả giống người chút nào cả, Ảnh Từ. Cho tới bây giờ người cũng chưa từng nói ra những từ ngữ như vậy." Âm Dạ ý vị thâm trường nhìn Ảnh Từ.

"Con người thì luôn luôn thay đổi, không hiểu sẽ không muốn nói." Ảnh Từ không hề để ý đến hần, lập tức xoay người rời đi.

Âm Dạ nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái:

"Tại sao gần đây mình luôn cảm thấy Minh Cung không còn giống như trước đây nữa?" Quý dị, quý dị đến mức nói không nên lời a .

Đoạn Tiêu một mình chạy ra ngoài, chỉ với vài cái lắc mình đã chạy đến trước cửa phòng của Thanh Thanh. Vì say rượu nên bước đi của hần có phần loạng choạng, khi ngừng đầu lên mới cảm thấy kỳ quái, tự hỏi tại sao mình lại đến nơi này. Muốn xoay người rời đi nhưng cuối cùng lại dừng bước. Nếu đã đến đây thì vào xem thử một chút cũng chẳng sao.

Đẩy cửa bước vào, Đoạn Tiêu rõ ràng phát hiện lúc này Thanh Thanh đang nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh. Say rượu nhất thời tỉnh một nửa, hần bước nhanh tới đó, ôm lấy Thanh Thanh đang mê man, đem nàng đặt lên trên giường.

Hoa Đào không phải nói nàng tốt lắm sao? Như thế nào lại té xỉu trên mặt đất? Nhìn sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, lại thêm thân thể của nàng từ lúc nào gầy giống như bộ xương khô thế này? Thanh Thanh vốn hoạt bát từ khi nào biến thành bộ dạng kham khổ như vậy?

Thật không biết mấy ngày này nàng sống như thế nào, gương mặt ngày xưa vốn kiều ngạo giờ đã trở nên nhợt nhạt đến mức này, tiêu tụy hết như ma ốm? Chẳng nhẽ mình thật sự đối với nàng quá mức hà khắc hay sao?

Ngay lúc Đoạn Tiêu đang than thở, thăm oán sự thiếu sót và sám hối về những sai lầm của mình thì Thanh Thanh nằm ở trên giường đã từ từ tỉnh lại.

Mở đôi mắt to vẫn còn ngái ngủ, phải mất một lúc lâu nàng mới định thần lại. Quay đầu nhìn sang, nàng lập tức phát hiện Đoạn Tiêu đang ngồi bên giường.

"Minh Vương? Ngài như thế nào lại ở chỗ này?" Thanh Thanh làm bộ kỳ quái. Kỳ thực, Thanh Thanh cảm thấy rất kỳ lạ, vì cái gì Đoạn Tiêu lại đột nhiên xuất hiện ở trong này, nhưng nàng chỉ có một chút hiểu kỳ chứ không phải đặc biệt kinh ngạc. Nhưng hiện tại nàng đang là Tiểu Thanh, phải biểu hiện kinh ngạc mới đúng.

Đoạn Tiêu thẳng tắp nhìn chăm chăm của vào đôi mắt đen của nàng:

"Thanh Thanh, không cần tiếp tục đóng kịch, ta biết nàng là Thanh Thanh."

"Minh Vương, ngài nhận sai người rồi?" Thanh Thanh rõ ràng cười một cái:

"Có mấy người trong Minh Cung cũng nhận lầm, chẳng lẽ đến ngài cũng nhận sai? Không quan hệ, ta biết, có một người rất giống như ta đúng không? Ngài nhận lầm người rồi, mau trở về đi, ngài bề bộn công việc, vẫn nên trở về là hơn. Tiểu Thanh chỉ là một tỷ nữ nhỏ nhoi, không dám phiền ngài đại giá quang lâm."

"Thanh Thanh!" Đoạn Tiêu dùng sức nắm lấy hai tay của Vân Thanh Thanh, bắt bọn nó gắt gao đặt ở trước ngực.

"Nhìn vào mắt của ta, Thanh Thanh. Ta biết là nàng, không cần giả bộ như không có việc gì, cũng không cần phải nói mình là Tiểu Thanh. Ta biết, ta biết nàng là Vân Thanh Thanh. Ta nhận ra mái tóc của nàng, nhận ra ánh mắt của nàng, nhận ra vóc dáng của nàng, ta..... Cũng cảm nhận được trái tim của nàng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 14: Sẩy thai.

edit : Jun

Khoảnh khắc này, Vân Thanh Thanh thật sự thấy cảm động. Ánh mắt Đoạn Tiêu thâm tình là vậy, trong suốt là vậy, trong đó chứa đựng một tình cảm sâu đậm, một sự chân thành tha thiết. Hắn nói những lời rất bình thường nhưng lại là thật tình thật ý. Mỗi một lời của hắn, mỗi một ánh mắt đều làm cho lòng nàng rung động không thôi.

Nhưng.....

Thanh Thanh lắc lắc đầu, dùng sức rút tay ra. Hiện tại đã là quá muộn, nếu hắn nói những điều này sớm một chút thì mình còn có thể tha thứ cho hắn, nhưng, đã muộn rồi, tất cả đều đã quá muộn rồi.

"Người đi đi."

Nghe được Thanh Thanh nói như vậy khuôn mặt ôn hòa tươi cười của Đoạn Tiêu vừa rồi lập tức trở nên u ám

"Vân Thanh Thanh!" Đoạn Tiêu lạnh lùng quát, "Đừng tưởng ta đến xem người, dùng thái độ thân mật nói chuyện với người, liền cho rằng ta đã tha thứ người. Ta bất quá chỉ thấy người đáng thương nên mới có thể bỏ thí cho người một chút ôn nhu, người đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một bước, người nghĩ mình còn có thể giống như trước đây đùa giỡn với ta ư?"

Lạnh, rất lạnh a. Nghe xong những lời Đoạn Tiêu nói, Vân Thanh Thanh liền cảm giác được bản thân giống như tiến vào trong nước biển lạnh như băng, bị đóng băng rét lạnh đến tận xương. Hắn sao có thể đối xử với nàng như vậy? Cho dù là ai cũng có thể nhận ra rằng nàng yêu hắn, nhưng hắn lại nhất nhất cho rằng nàng làm tổn thương hắn.

"Đúng, là ta không biết tốt xấu, là ta trèo cao, Minh Vương, người đi, lập tức đi ngay cho ta, ta không muốn nhìn thấy người nữa, người rút cho ta!" Sự nhẫn nại của Thanh Thanh bấy lâu nay đã đạt đến cực hạn, nàng rốt cuộc đã nổi lên giông bão.

"Ta nói cho người, Đoạn Tiêu!" Thanh Thanh đứng thẳng dậy, đôi mắt trừng lớn thẳng tắp nhìn vào hắn, ánh mắt kiên định kia không để cho hắn một cơ hội trốn tránh:

"Vân Thanh Thanh ta căn bản không nợ người cái gì, nếu thật sự muốn tính toán, là Đoạn Tiêu người có lỗi với ta. Đừng tưởng rằng ta nhẫn nhịn thì lần tới, đó là bởi vì ta còn yêu người, cho nên mới có thể quan tâm đến người!"

Đây là lần đầu tiên Vân Thanh Thanh quyết định nói thật tình cảm của mình cho Đoạn Tiêu. Cho dù hắn không chấp nhận, hoặc là khinh bỉ cũng đều không sao cả. Nàng là ai a, nàng là Vân Thanh Thanh, nàng không làm chuyện gì để phải hổ thẹn với lương tâm. Nàng làm như vậy mục đích không phải muốn biện giải cái gì, hoặc là thuyết minh cái gì, chỉ nghĩ là muốn nói thật với Đoạn Tiêu, nàng đối với hắn không hề có lòng phản trắc, chỉ có tình yêu say đắm.

Nàng đã nói xong, có nghe hay không là chuyện của hắn, không phải việc của nàng. Nàng không thể không nói, nếu tiếp tục im lặng nàng sợ mình sẽ uất ức mà chết, có chuyện gì mà Vân Thanh Thanh nàng chưa từng thấy qua? Đó chính là những chuyện oan ức và ủy khuất như vậy. Lúc này đây, nàng quyết định liều mạng một phen.

"Nhưng bây giờ....," Vân Thanh Thanh xoay người ngồi xuống giường, tay nắm chặt cái khăn trải giường, nhìn hắn mà nói:

"Lòng ta đã chết, ta mệt mỏi, ta đối với người đã hoàn toàn buông xuôi. Người quả thực không phải đồ xấu xa, nhưng tại sao lại đối xử với ta như vậy..... Ô ô....."

Vân Thanh Thanh vừa nói vừa nhớ tới những ngày đầu khi đến đây đã bị hắn tra tấn, những hình ảnh này giống như một thước phim chậm chậm hiện lên trong đầu nàng. Bì phẫn, đau khổ, chua xót, nhục nhã, tất cả những tư vị đó cùng nhau nảy sinh trong lòng, nước mắt không còn chịu sự khống chế mà tuôn ra ào ào.

"Đoạn Tiêu, người là tên chết tiệt, ta sẽ không để yên cho người, người rút cho ta....." Thanh Thanh nói xong liền đứng lên đánh đấm loạn xạ vào trong lồng ngực rộng lớn của Đoạn Tiêu.

Đoạn Tiêu bị nàng áp bức trong chốc lát thật sự đã nổi giận, nhưng khi nhìn thấy nàng rơi lệ thì hắn lại có chút đau lòng, vậy mà lúc nghe những lời nàng nói, hắn lập tức nổi điên. Nàng nói nàng không làm chuyện có lỗi với hắn? Tại sao lại đổ thành hắn nợ nàng? Tại sao lại đổ lỗi cho hắn?! Hắn đã làm sai cái gì? Hắn cái gì cũng không có làm a!

Hắn thừa nhận lúc nghe được nàng nói nàng không oán không hối khi yêu hắn, hắn thật sự đã rất cao hứng. Nhưng câu nói kế tiếp lại khiến hắn phát điên -- càng ngày càng cảm thấy kỳ lạ. Hắn đã làm sai chuyện gì? Trên đời này trừ Vân Thanh Thanh ra đúng là không có ai dám nói như vậy với hắn. Vừa nóng vừa đánh còn ra thể thống gì.

"Buông ra --" Đoạn Tiêu nắm chặt lấy cái khăn trải giường trong tay Vân Thanh Thanh:

"Người nói như vậy là có ý gì? Người dám ở sau lưng ta hồng hạnh xuất tường, lại còn dám ở nơi này trách cứ ta? Nếu là trong quá khứ, nữ nhân như người đã sớm bị ta giết chết, người còn muốn cùng ta cắt áo đoạn nghĩa, nhất đao lưỡng đoạn....."

"Không sai, ta muốn....." Vân Thanh Thanh nghiêm mặt nhìn bộ dáng hung dữ của hắc danh cho nàng, trong lòng tự nhiên có chút sợ hãi, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ mặt hung thần ác

sát của hắc, không những thế, khuôn mặt ấy lại đang nhìn chăm chăm vào nàng. Nhưng cho dù có nhát gan, nàng cũng không thể để mình rơi vào tình trạng yếu thế. Hừ, không phải nói, thua người không thua trận, thua trận sẽ xấu mặt sao, Vân Thanh Thanh nàng không thể làm một con ma-cà-bông nhút nhát.

Không đợi nàng nói cho hết lời thì đã nghe 'xoẹt' một tiếng, Đoạn Tiêu đã dùng sức xé rách cái khăn trải giường mà hắc cùng nàng đang nắm trong tay thành hai nửa.

"Người không phải muốn kết thúc sao? Ta sẽ thanh toán người, hừ!" Đoạn Tiêu đem một nửa cái khăn ném về phía nàng:

"Đây là bằng chứng chứng minh từ nay về sau ta và người không còn quan hệ, giống như hai người xa lạ, về sau đừng có xuất hiện trước mặt ta nữa!" Nói xong những lời đó, Đoạn Tiêu cầm một nửa mảnh khăn còn lại xé rồi lại xé, sau đó dùng sức ném xuống mặt đất, tông cửa bỏ đi.

Vân Thanh Thanh kinh ngạc nhìn chăm chăm vào bóng dáng Đoạn Tiêu tức giận rồi đi, nàng cúi đầu nhìn xuống mảnh khăn mà mình cầm trong tay, lại nhìn mảnh khăn đã bị xé nát vứt trên mặt đất. Nước mắt chịu đựng đã lâu cuối cùng cũng lăn dài trên má, từng giọt lệ chảy ra từ hốc mắt đã rơi xuống mặt đất. Thanh Thanh chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt nửa mảnh khăn nằm trên mặt đất lên, cùng với nửa mảnh khăn ở trong tay mình, găt gao ôm vào trong ngực, vùi đầu vào đó mà khóc rống.

Hắc đi rồi. Đối với mình mà nói đó cũng là một việc tốt. Nếu để cho hắc lưu lại, mình nhất định sẽ không thể cầm lòng mà liều lĩnh nhào vào trong ngực hắc khóc lóc, sẽ nói cho hắc, ta đã mang hài tử của người, ta đã có cốt nhục của người.

Nhưng bây giờ, nàng không thể làm như vậy. Vì đứa nhỏ của bọn họ, nàng không thể để cho nó sinh ra mà phải hứng chịu những ánh mắt nghi ngờ. Cũng vì bản thân mình, nàng không thể vì đứa nhỏ mà tiếp nhận hắc.

Thanh Thanh biết nếu nàng nói cho Đoạn Tiêu nàng có con của hắc, hắc nhất định sẽ liều mạng đem nàng giữ ở bên người. Nhưng đó không phải là do hắc yêu nàng nên muốn giữ nàng ở chung một chỗ, nếu vậy nàng nói ra có tác dụng gì?

Thanh Thanh quay lại giường, gục mặt vào gối mà khóc thành tiếng

"Ô ô....." Vì sao lại đau khổ như vậy?

Ngày hôm nay, tất cả những khổ đau đó sẽ theo nước mắt trôi ra ngoài. Bắt đầu từ ngày mai, một Vân Thanh Thanh mới sẽ đứng lên.

Đoạn Tiêu thế nhưng chưa đi xa, sau khi hắc đi được một đoạn liền cảm thấy trong lòng rất không thoải mái. Hắc không biết diễn tả cảm giác của mình lúc này như thế nào. Cái cảm giác đó chua xót, cay đắng lại đau khổ. Nhìn gương mặt vừa quen vừa lạ kia cười so với khóc còn khó coi hơn, hắc thật sự không còn gì để nói.

Có lẽ vừa rồi hắc đã làm chuyện gì đó rất quá đáng. Nhưng ở trong một tình huống như vậy, đó là cách xử sự của một nam nhân khi đối mặt với sự trách cứ của nữ nhân mà mình âu yếm, huống chi ở trong lòng hắc, hắc vẫn cho rằng Vân Thanh Thanh thật sự đã có lỗi với hắc, vậy làm sao có thể khiến cho hắc thoải mái tiếp nhận nàng?

Đó căn bản là không có khả năng.

Cho nên hắc mới có thể mất đi lý trí, làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy. Bây giờ, hắc lại cảm thấy Thanh Thanh có chút bất đắc dĩ, lại có thêm chút khổ sở không thể nói nên lời. Có một vài thời điểm, bởi vì quá yêu nên không còn khả năng để nghĩ đến những chuyện khác. Lại có lúc vì quá yêu mà trở nên mù quáng, sẽ không thấy được chân tướng của sự thật. Cũng có khi, bởi vì quá yêu, hắc không nghe cả lời giải thích, mà nàng ngay đến lời biện giải cũng không có.

Hoá ra, không phải nàng không thương hắc, cũng không phải bọn họ không yêu nhau, mà là vận mệnh đã định hai người yêu nhau nhất định sẽ phải trải qua rất nhiều đắng cay và đau khổ.

Yêu đến mức sâu đậm thật sự sẽ khiến cho người ta không nghe không thấy. Một khi đã yêu sâu đậm, cả thế giới này chỉ còn lại hai người, ngay cả một hạt cát cũng trở nên dư thừa.

Đi được nửa đường, Đoạn Tiêu lại quay trở lại. Đi đến trước cửa phòng Thanh Thanh, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng khóc nức nở. Đoạn Tiêu lén lút nhìn xuyên qua khe cửa. Tại sao lại khóc? Không phải vừa rồi còn tốt lắm sao? Chẳng lẽ là.....

Đoạn Tiêu dường như đã nghĩ thông suốt điều gì, thời điểm rồi đi, về sầu muộn trên khuôn mặt tuấn tú đã được thay bằng nụ cười thản nhiên.

Hương Ngưng gần đây nhìn cái gì cũng cảm thấy không hài lòng. Đầu tiên là Minh Vương, một đoạn thời gian trước bởi vì mệnh lệnh của Công Tôn tiên

sinh nên hẳn còn có lúc ngẫu nhiên đến nơi này nhìn nàng, nhưng số lần càng lúc càng ít đi, cuối cùng cũng không thấy đến nữa. Còn có hai tiện nhân Liên Hoa cùng Phán Phán kia, không có việc gì làm là lại đi câu dẫn Minh Vương, thật sự là khinh người quá đáng. Đặc biệt là nha đầu gọi Tiểu Thanh kia, dám có mang con của Minh Vương, đây không phải là muốn đối địch với nàng sao? Nàng làm sao có thể buông tha cho tiện nhân này.

Nhưng lúc nàng muốn đến dạy dỗ tiện nhân thì lại nghe nói nàng ta có võ công, còn hung hăng đánh cho Liên Hoa cùng Phán Phán một trận, nghe nói là đánh đến mức hoàn toàn thay đổi, thậm chí không còn gì để nói.

Cho dù nữ nhân kia có lợi hại đến thế nào, Hương Ngưng nàng cũng chẳng phải ngồi không, đã vậy thì hãy thử xem, trong hai người ai mới là nữ nhân lợi hại.

Ngay khi Hương Ngưng lên kế hoạch dạy dỗ Thanh Thanh thì Hoa Đào hợp thời mang đến một tin tức ngoài ý muốn.

"Hương Ngưng cô nương....." Hoa Đào vội vàng chạy đến chỗ ở của Hương Ngưng:

"Người có biết vừa rồi ta nhìn thấy cái gì không? Nói ra người cũng sẽ không tin nổi."

Trong lòng Hương Ngưng đang nghĩ xem nên làm cách nào để đối phó với Thanh Thanh, nàng làm gì có tâm tư để nghe Hoa Đào nói vớ vẩn.

"Chuyện gì nói mau, ta không rảnh để nghe người nói linh tinh."

Trong lòng Hoa Đào âm thầm cảm thấy tức giận, nhưng suy nghĩ về lâu về dài, trước mắt vẫn nên đè nén cơn tức này lại. Nàng đi đến bên người Hương Ngưng nói:

"Hương Ngưng cô nương a, người có biết tiểu Thanh kia rốt cuộc là ai chăng?"

Hương Ngưng vừa nghe nhắc đến Tiểu Thanh lập tức hồi phục tinh thần:

"Nói nhanh lên, người đã nghe được cái gì?"

Hoa Đào im lặng như muốn chờ đợi một cái gì đó, Hương Ngưng đợi lâu thì trừng mắt nhìn nàng:

"Như thế nào, mới đi ra ngoài có hai ngày trở về lại bắt đầu....."

Hoa Đào lập tức thu hồi bộ dáng của mình, xem ra ở chỗ của Hương Ngưng không chiếm được chỗ tốt gì rồi:

"Người biết không, ta vừa rồi đứng lúc đi đến cửa phòng của Thanh Thanh, ta nghe được một điều rất thú vị....."

"Địa phương rách nát của nàng rốt cuộc có trò gì hay a? Chẳng là Liên Hoa hoặc Phán Phán lại tìm đến đó? Các nàng sẽ không ngốc như vậy chứ." Hương Ngưng không chút để ý.

"Các nàng tất nhiên sẽ không đi!" Hoa Đào cười nói:

"Người đi là Minh Vương....."

"Cái gì?!" Hương Ngưng nhảy dựng lên:

"Nói cái gì? Minh Vương làm sao lại đến chỗ nàng ta? Tiểu hồ ly tinh này thật có bản lĩnh a, sắp chết đến nơi còn dám qua mặt ta."

"Đây không phải là chuyện quan trọng, quan trọng là ta nghe được một bí mật....." Hoa Đào nói với vẻ thần bí.

"Hả?" Hương Ngưng nghi hoặc nhìn nàng:

"Chuyện gì?"

"Người không phải luôn cảm thấy Tiểu Thanh rất giống như người trong bức họa ở thư phòng của Minh Vương hay sao?" Hoa Đào nói ra một chút gợi ý.

Hương Ngưng cũng không ngốc, nếu nàng ngốc thì sao có thể lên làm hoa khôi. Não bộ vừa chuyển, Hương Ngưng lập tức kinh hãi nói:

"Chẳng lẽ Tiểu Thanh chính là.....nữ nhân trên bức họa?"

Hương Ngưng vừa nói dứt lời đã lại phủ định giả thiết của chính mình:

"Nhưng các nàng không phải quá giống nhau. Hơn nữa, người xem Minh Vương coi bức họa đó là bảo bối cỡ nào a, nếu Tiểu Thanh thật sự là nữ nhân trên bức họa, hẳn sao có thể ngược đãi nàng? Chuyện này quả thật không bình thường."

Hoa Đào cười thần bí:

"Về chuyện này cũng có nguyên nhân....."

"Nguyên nhân gì?"

"Vừa rồi ta ở ngoài cửa phòng của Tiểu Thanh nghe được rất rõ ràng, nàng chính là Vân Thanh Thanh!"

"Vân Thanh Thanh? Là ai?"

Hoa Đào tròn mắt nhìn nàng một cái, thật sự là không biết a. Như vậy mà muốn làm Minh Vương phi!

"Chính là Minh Vương phi tiền nhiệm"

"A!" Hương Ngưng ngây cả người. Không có khả năng? Tiểu Thanh là Minh Vương phi? Vậy Minh Vương vì sao lại đối xử với nàng như vậy?

Hoa Đào nói tiếp:

"Người nhất định cảm thấy rất kỳ quái, vì cái gì Minh Vương phi lại lưu lạc ở đây rồi trở về với bộ dạng như vậy?" Hoa Đào làm ra vẻ hiểu biết lắm, ở trước mặt Hương Ngưng khoe khoang.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người mau nói cho ta nghe một chút đi." Hương Ngưng vội la lên.

Hoa Đào bị nàng thúc giục không có biện pháp, đành phải nói ra:

"Kỳ thật là như vậy..... Ta chính tai nghe được Minh Vương nói Tiểu Thanh là tiện nhân a, còn nói nàng hồng hạnh xuất tường, ta xem tám phần là do Minh Vương phi tiền nhiệm ở bên ngoài có nam nhân khác, cho nên Vinh Vương mới có thể....."

Hương Ngưng vừa nghe cũng hiểu được sao lại thế này. Nàng rốt cuộc hiểu được cái gì? Chuyện này chỉ có mình nàng biết. Nàng biết, chỉ cần là nam nhân thì sẽ không cho phép nữ nhân ở sau lưng mình hồng hạnh xuất tường, huống chi một nam tử ưu tú như Minh Vương, chuyện này quả thực khiến hấn mất hết thể diện. Về phần hấn vì sao lại đối đãi với thê tử tiền nhiệm của mình như vậy, tám phần là vì ghen ghét, không nghĩ tới nam nhân một khi đã hận thì lại đáng sợ như vậy. Xem ra trước kia Minh Vương có khả năng chịu đựng cùng một loại thương tổn, từng bị nữ nhân ép buộc.

"Ta lại nói cho người một tin tức tốt....." Hoa Đào nói nhỏ vào tai Hương Ngưng:

"Ta nhìn thấy Tiểu Thanh học máu, ta xem nàng tám phần sống không quá hai tháng....."

Thanh Thanh bởi vì mệnh mệnh vận công, hơn nữa tâm tình cực không ổn định, khiến cho bệnh tình của nàng trở nên trầm trọng, thế nên mới dẫn đến chuyện học máu. Mà một màn này trùng hợp bị Hoa Đào nhìn thấy được. Làm cho Hoa Đào sau khi đem tin tức này nói lại cho Hương Ngưng, khiến nữ nhân xinh đẹp như hoa nhưng tâm địa ngoan độc, gian xảo như rắn rết này nảy ra một chủ ý vô cùng thâm độc.

"Hoa Đào, ta có việc này muốn người đi làm....."

Hương Ngưng ghé sát vào tai Hoa Đào nói nhỏ hồi lâu. Hoa Đào nghe nghe, đến cuối cùng thì sắc mặt đại biến, hoảng sợ cực tột:

"Điều này sao có thể, không được, ta không thể

làm như vậy. Ta mà làm như vậy, tương lai bị Minh Vương phát hiện ngại nhất định sẽ không bỏ qua cho ta." Nếu nói thật ra thì Hoa Đào sợ Đoạn Tiều sẽ ghét nàng, nếu mà như vậy, nàng sẽ không còn cơ hội thân cận Đoạn Tiều.

Cuối cùng là chủ ý ác độc như thế nào mới làm cho Hoa Đào sau khi nghe xong lại có bộ dạng sợ hãi như vậy?

"Sợ cái gì?" Hương Ngưng trừng mắt liếc nàng một cái, thật sự là đồ hèn nhát. Bình thường nhìn qua thì thấy rất lợi hại, tại sao đến lúc thật sự cần dùng đến thì nàng ta lại trở thành con chó đội lốt gấu!

"Người không nói, ta không nói, chỉ có trời biết đất biết, ai mà biết là do chúng ta làm."

"Nhưng là....." Hoa Đào vẫn còn do dự. Nàng a, chỉ có một chút thông minh, dính đến chuyện lớn thế này nàng thật sự không đủ nhẫn tâm.

"Bất kể là cái gì, này!" Hương Ngưng đem một cái túi gấm để vào trong tay Hoa Đào:

"Đây là tiền, người nhanh đi làm đi, chú ý, đừng cho người khác phát hiện a."

"Ta..... Nhưng là ta....."

"Đừng ở chỗ này nhưng nhị gì nữa, nhanh đi a, ta chờ tin tốt của người." Hương Ngưng đẩy Hoa Đào cực kỳ không tình nguyện ra khỏi phòng.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng Hoa Đào khuất hẳn, Hương Ngưng lén lút cười nham hiểm, mơ hồ còn có thể nghe được thanh âm truyền đến:

"..... Lúc này đây, ta xem người làm sao có thể tránh thoát..... Không trừ được người, ta không phải thanh lâu đệ nhất hoa khôi....."

Tiểu Thanh, người cứ chờ xem, ta nhất định sẽ không buông tha cho người. Ta sẽ không ngu ngốc giống như hai tiện nhân Liên Hoa cùng Phán Phán kia, ta nhất định sẽ thiết kế thiên y vô phòng, để không ai biết được người hại người là ta.

Thanh Thanh cũng không biết Hương Ngưng chuẩn bị đối phó nàng thế nào, nếu như hiện giờ thân thể của nàng khoẻ mạnh, nàng nhất định sẽ hung hăng giáo huấn Hương Ngưng một trận, sau đó sẽ dùng gậy ông đập lưng ông, nhưng hiện tại thân nàng còn lo không nổi. Trong thời điểm bản thân yếu ớt không có gì bảo vệ, nếu như không phòng bị thì nhất định sẽ trúng ám chiêu của địch. Bây giờ, nhu cầu cấp bách nhất của nàng là có người đến giúp đỡ, ở thời khắc mấu chốt, rốt cuộc có người đến giúp nàng hay không? Nếu thật sự có người đến, thì sẽ là ai đây?

Vân Thanh Thanh biết, thân thể của mình bị tra tấn không nhẹ, nhưng nàng sẽ không nhận thua. Huống chi, nàng còn có đứa nhỏ. Cho nên vì đứa nhỏ, nàng nhất định phải chịu đựng đến cùng.

Bụng của nàng cũng đến lúc nổi lên, người trong Minh Cung cũng không phải kẻ ngốc, Đoạn Tiêu sớm hay muộn rồi cũng sẽ phát hiện.

Rời khỏi Minh Cung là điều hiện giờ nàng nên làm.

Vân Thanh Thanh thuộc loại người cô đơn, không có bằng hữu, không có thân nhân, muốn rời đi nói thì dễ hơn làm.

Đang lúc nàng trầm tư suy nghĩ, một bóng người lặng lẽ đến đằng sau lưng nàng:

"Tiểu Thanh cô nương."

"Người là ai?" Thanh Thanh quay đầu, nhìn thấy trước mắt là một nam nhân thật thà chất phác.

"Ta là Ngô Giang, người đã từng gặp qua." Ngô Giang ngại ngùng cúi đầu.

"Là người a." Nàng nhớ rõ lúc nàng lên đảo đã gặp được người này.

"Tiểu Thanh cô nương, gần đây khoẻ không?"

"Cũng được." Nếu không có Đoạn Tiêu quấy rầy nàng sẽ cực kỳ tốt.

Ngô Giang liếc mắt nhìn chung quanh một cái, đột nhiên thấp giọng nói:

"Ta nghe Hoa Đào nói, người muốn rời khỏi Minh đảo?"

"Đúng vậy." Kỳ ghê ta, Hoa Đào làm sao mà biết? Tuy rằng hoài nghi, Vân Thanh Thanh vẫn chưa nghĩ ra được gì khác.

"Vừa đúng lúc ta đi ra ngoài mua hàng hoá, người cũng cùng đi đi?" Ngô Giang tới gần Thanh Thanh.

"Tốt." Có thể rời khỏi đây, nàng cầu còn không được.

Dựa theo quy củ của Minh Cung, cung nữ không thể tự ý rời đi. Vân Thanh Thanh vừa mới lên thuyền đã bị Hoa Đào phái người ngăn lại.

Một khắc đó, Thanh Thanh đột nhiên hiểu được mọi chuyện. Nàng thản nhiên cười, đi theo sau Hoa Đào.

Hoa Đào không làm khó nàng, nhưng không đến một ngày, khắp nơi trên đảo đều lan truyền một tin đồn. Đồn rằng Vân Thanh Thanh cùng Ngô Giang tư thông dẫn đến mang thai, định bỏ trốn nhưng bị bắt về.

Đây là kết quả mà Thanh Thanh sớm đã dự đoán được, nàng cũng không lấy gì làm lạ.

Thay một bộ quần áo sạch sẽ, nàng lẳng lặng ngồi ở trong phòng, chờ đợi trò hay lên sân khấu.

"Nói, người đã có con phải không?" Đoạn Tiêu chưa tới nhưng thanh âm đã tới trước.

"Đúng vậy." Cái gì nên đến rốt cuộc đã đến.

"Là của ai? Là người cùng ai có con?" Hắn giận không thể nắm lấy cổ tay non mịn của nàng.

Ài? Hỏi rất hay. Vân Thanh Thanh cười cười:

"Người nói đi?" Ánh mắt của nàng thực ôn nhu, lại ẩn giấu một tia đau đớn.

"Không cần nhìn ta như vậy....." Đoạn Tiêu bị nàng nhìn cực kỳ không thoải mái, giống như hắn đã làm chuyện gì trời đất không dung, rõ ràng là nữ nhân này có lỗi.

Vân Thanh Thanh rút cuộc thu hồi ánh mắt:

"Người dựa vào cái gì quản ta?" Một câu của Vân Thanh Thanh làm Đoạn Tiêu chấn động.

"Giờ phút này chúng ta đã không còn quan hệ gì, ta nguyện ý cùng ai ở chung một chỗ là quyền tự do của ta, ta nguyện ý cùng ai sinh đứa nhỏ cũng là quyền của ta, người --" Thanh Thanh giật lại cánh tay bị hấn nắm, chỉ vào trong ngực hấn mà nói, "Cùng ta một chút quan hệ cũng không có, người không phải là gì của ta, hai chúng ta là người xa lạ. Dù sao cũng không phải của người, tránh xa ra một chút." Từ nay về sau, nàng càng phải kiên cường hơn nữa. Vì đứa nhỏ, nàng không cho phép bản thân mình yếu đuối.

Phần nộ, phần nộ. Nếu dùng hai chữ để hình dung tâm tình của hấn trong giờ phút này thì chỉ có thể là hai từ phần nộ.

Nàng... Cư nhiên thừa nhận?

Phần nộ đến mức tận cùng, ngược lại trở nên bình tĩnh.

Đoạn Tiêu túm lấy Vân Thanh Thanh lôi ra ngoài "Đi, đi theo ta....."

Hương Ngưng cùng Hoa Đào đang say sưa bình luận sự việc vừa xảy ra. Đang lúc hai người nói đến chỗ hưng phấn, tưởng tượng xem vào lúc này Vân Thanh Thanh bị tra tấn như thế nào thì bỗng nhiên một tiểu nha đầu vào báo lại, Minh Vương kêu Hoa Đào lập tức qua đó ngay.

"Không biết có chuyện gì?" Hương Ngưng có chút lo lắng. Mà Hoa Đào lại càng lo lắng, không phải chuyện các nàng làm đã bại lộ đấy chứ?

"Này..... Vậy phải làm sao bây giờ..... Minh Vương sẽ không làm gì ta chứ?" Hoa Đào sợ hãi, hai chân run rẩy.

"Sợ cái gì? Minh Vương sẽ không làm gì người đâu." Hương Ngưng trấn an Hoa Đào. Cho dù là thật sự có việc, nàng cũng chỉ có thể nói như vậy. Còn nếu có chuyện gì phát sinh, nàng sẽ đem toàn bộ tội lỗi đổ lên đầu Hoa Đào.

Hoa Đào bị Hương Ngưng đẩy ra khỏi hoa lâu, hướng Minh Cung mà đi. Hương Ngưng vừa thấy Hoa Đào rời đi thì bắt đầu thu thập đồ đạc, chuẩn bị nếu có chuyện gì xảy ra thì lập tức chạy trốn.

Dọc đường đi, trong lòng Hoa Đào không ngừng run sợ, Vài lần nàng có ý định quay về, nếu không có tiểu cung nữ ở bên cạnh, nàng nhất định sẽ chạy trốn tức thì.

Cuối cùng cũng đi đến cung điện, Đoạn Tiêu chính đang bắt Vân Thanh Thanh ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt lạnh như băng. Vừa thấy Hoa Đào lén lút thò đầu vào góc nghiêng, hấn quát lên một tiếng:

"Hoa Đào, người làm cái gì mà để cho ta chờ người lâu như vậy!"

Hoa Đào vừa thấy Đoạn Tiêu thì sắc mặt xanh mét, chỉ biết hôm nay khẳng định sẽ xảy ra chuyện xấu. Đây không phải là quá ngu hay sao, nếu là chuyện tốt, sắc mặt của người nọ sẽ không biến thành như vậy.

"Vương, ngài tìm nô tỳ.....Nô tỳ có chuyện gì a?" Hoa Đào hỏi đứt quãng, cặp mắt không an phận kia còn không không liếc nhìn về phía cửa. Như là đang chuẩn bị thời điểm thích hợp liều mạng chạy trốn.

Đoạn Tiêu tựa hồ cũng không có để ý nàng không hề chú tâm, tâm tình của hấn hiện giờ đều đặt ở trên người Vân Thanh Thanh, căn bản không nhìn thấy Hoa Đào có điểm gì khác lạ.

"Ngay lập tức đi sắc cho ta một chén thuốc phá thai, mau lên." Đoạn Tiêu lạnh như băng nói với Hoa Đào, nhưng ánh mắt nhưng vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào Vân Thanh Thanh.

Ta sẽ xoá sạch nghiệt chủng này, để xem người sẽ như thế nào.

Vân Thanh Thanh thật sự bị hấn làm cho sợ ngây người. Vừa mới tiến đến Minh Cung, Đoạn Tiêu một câu cũng không nói, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, cho đến khi Hoa Đào tiến vào, nàng mới nghe được Đoạn Tiêu phản phó, mới biết được nam nhân này sẽ đối xử với nàng như thế nào.

Hoa Đào kỳ thật cũng hoảng sợ, nhưng việc phá bỏ đứa nhỏ này nàng thập phần vui vẻ. Lúc này, Hoa Đào chuyển thân, mang theo bộ dạng vui sướng khi thấy người gặp họa mà ra khỏi hoàng cung.

Thanh Thanh không thể tin nổi nhìn thẳng vào Đoạn Tiêu, hấn thật sự muốn làm như vậy sao? Hấn thật sự muốn phá bỏ đứa nhỏ của mình sao? Không! Không thể, hấn tuyệt đối không thể làm như vậy! Hấn làm sao có thể nhẫn tâm như vậy, hấn làm sao có thể bỏ đi cốt nhục của mình.

Nếu như Thanh Thanh biết Đoạn Tiêu cũng từng muốn phá bỏ đứa nhỏ của Hương Ngưng thì không biết nàng sẽ nghĩ như thế nào.

"Mặc kệ đây là nghiệt chủng của nam nhân nào, ta đều phải phá bỏ nó, không thể để cho nó sinh ra đời!" Thanh âm lãnh khốc của Đoạn Tiêu vang lên bên tai Vân Thanh Thanh.

"Không -- không --" Vân Thanh Thanh kích động giữ chặt lấy hắn, cơ hồ mất đi lý trí:

"Người không thể làm như vậy, người không thể làm như vậy, nó là hài tử của người a, hắn là cốt nhục của người a....." Đứa nhỏ là hi vọng cuối cùng của nàng, nàng không thể trơ mắt nhìn con của mình phải chết.

"Người cho rằng người nói như vậy thì ta sẽ tin sao?" Đoạn Tiêu lạnh lùng gạt tay Thanh Thanh ra:

"Không cần dùng lời lẽ xảo trá để lừa gạt ta, ta sẽ không bao giờ còn tin tưởng người nữa."

"Không, người nhất định phải nghe ta nói, đứa nhỏ này thật sự là của người, nó thật sự là của người." Thanh Thanh kích động nắm lấy cánh tay hắn:

"Từ lúc ta đến đảo này thì chưa từng đi ra ngoài, ta làm sao có thể có con với người khác...."

Đoạn Tiêu hừ lạnh nói:

"Người cùng Ngô Giang bỏ trốn."

Vân Thanh Thanh lập tức bình tĩnh trở lại, xoay người chạy ra ngoài. Giờ này khắc đây, chạy trốn là quyết định sáng suốt nhất.

Đoạn Tiêu thấy Vân Thanh Thanh còn muốn chạy thì càng thêm nhận định đứa nhỏ trong bụng nàng là của Ngô Giang.

"Muốn chạy?" Hắn nhanh chóng chắn ở trước mặt Thanh Thanh, không cho nàng có cơ hội đào tẩu.

"Cút ngay!" Vân Thanh Thanh không kiên nhẫn đẩy hắn ra.

"Vân Thanh Thanh, kiếp này người đừng mơ tưởng có nghiệp chủng của nam nhân khác."

Vân Thanh T

hạnh chém ra một chương:

"Nếu không tránh ra, lão nương sẽ không khách khí." Biết rõ đánh không lại nhưng vẫn muốn đánh, ngồi chờ chết không phải là phong cách của nàng.

Vân Thanh Thanh động thủ, Đoạn Tiêu còn thu tay lại. Võ công của Thanh Thanh vốn không giỏi, hơn nữa thân thể suy yếu, chỉ mấy chiêu đã bị Đoạn Tiêu chế phục.

Vừa mới chế phục Vân Thanh Thanh, chợt nghe giọng nói của Hoa Đào:

"Vương, thuốc phá thai đã chuẩn bị xong rồi." May mắn nàng sớm chuẩn bị tốt thuốc phá thai, không những thế còn tăng thêm liều lượng. Là hại người thôi mà, tốc chiến thì tốc thắng, đừng để cho đêm dài lắm mộng.

"Mang lại đây." Đoạn Tiêu điểm huyết đạo Vân Thanh Thanh, làm cho nàng không có cơ hội đào tẩu, cũng không khả năng phản kháng lại hắn.

Hoa Đào lập tức đưa bát thuốc còn nóng ở trong tay cho hắn, tiếp theo liền đứng ở một bên - xem biểu diễn.

"Đi ra ngoài." Đoạn Tiêu cũng không cho nàng cơ hội, chuyện của hắn, nếu không được hắn cho phép thì bất luận kẻ nào cũng không thể xem.

Hoa Đào lập tức phản nộ rồi đi.

Đoạn Tiêu nhìn thấy bộ dáng Vân Thanh Thanh hoảng sợ, trừng mắt nhìn vào bát thuốc kia thì đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Nếu không phải giờ này hắn muốn phá bỏ đứa nhỏ của nàng hay bọn họ trong lúc đó không trở thành như vậy thì lần đầu tiên nhìn thấy Vân Thanh Thanh có loại biểu tình sợ hãi này, Đoạn Tiêu nhất định sẽ cao hứng cười to ba tiếng.

Nhưng hiện tại, Đoạn Tiêu lắc đầu. Đây là lúc nào rồi mà hắn còn bị nàng dụ hoặc.

"Không cần phản kháng, ngoan ngoãn uống nó." Đoạn Tiêu cũng không muốn hung dữ với Vân Thanh Thanh. Đặc biệt sau khi nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của nàng, hắn lại cảm thấy bản thân mình tàn nhẫn đến mức biến thái. Nhưng.....Đoạn Tiêu nhìn xuống cái bụng trước kia vốn bằng phẳng của nàng, hắn ngay lập tức không cho phép nơi này có đứa nhỏ của nam nhân nào khác, ngoại trừ hắn.

"Đoạn Tiêu, người thật sự muốn trực tiếp giết chết đứa nhỏ của mình sao?" Vân Thanh Thanh hét khàn cả giọng.

"Ta đã nói rồi, ta không tin người." Đoạn Tiêu lạnh lùng nhìn nàng:

"Cho dù nó thật sự là hài tử của ta thì thế nào, chuyện ta không thể xác định, ta sẽ không để cho nó xảy ra." Hắn tận mắt nhìn thấy nàng cùng nam nhân khác ở chung một chỗ, nàng bảo hắn phải tin nàng thế nào đây?

"Người làm sao có thể nhẫn tâm như vậy? Người trước kia không phải như thế, người mau thả ta ra, ta không thể để người giết con của ta, người cũng không thể đối với ta như vậy....." Vân Thanh Thanh nhìn khoảng cách của cái bát ngày một tiến đến gần mình thì sợ hãi khóc thét lên.

Nàng là Vân Thanh Thanh không sợ trời không sợ đất, giờ phút này lại kinh hoàng tới cực điểm.

Không cần, đừng như vậy. Nàng không thể mất đi đứa nhỏ của mình.

"Hiện tại nói cái gì cũng đã muộn....." Đoạn Tiêu đem bát thuốc đưa đến bên miệng Vân Thanh Thanh.

Thanh Thanh nín chặt môi, sống chết không cho nước thuốc chảy vào cổ họng.

Trong ánh mắt Đoạn Tiêu hiện lên một tia tàn khốc, nhanh chóng điểm trụ huyết đạo của Thanh Thanh. Phút chốc nắm lấy cằm của nàng, mạnh mẽ đổ thuốc vào.

Vân Thanh Thanh dùng ánh mắt tràn ngập căm hận nhìn Đoạn Tiêu, hẳn có thể nghĩ ra biện pháp tàn độc này để đối phó với nàng sao?

Thời điểm giọt thuốc cuối cùng chảy xuống yết hầu Thanh Thanh, những ký ức thuở nhỏ đột nhiên hiện lên trước mắt nàng. Nàng là cô nhi, nàng là cô nhi, nàng không có cha mẹ, nàng chỉ có một mình.....

Hải tử, mẫu thân thực sự xin lỗi người, mẫu thân không có năng lực bảo vệ cho người, mẫu thân thực xin lỗi người.....

Nước mắt dần dần chảy xuống, nước thuốc cũng đã nuốt xuống cổ họng. Sau khi Đoạn Tiêu cho nàng uống thuốc xong còn đợi một vài phút sau đó mới giải huyết.

Chuyện đầu tiên Vân Thanh Thanh làm sau khi được giải huyết là cố gắng móc họng, nàng muốn đem thứ thuốc đó toàn bộ phun ra ngoài, nhưng..... mặt đắng cũng đã nở ra, vì sao một giọt thuốc cũng không nôn ra được.

Vân Thanh Thanh thất vọng đến cực điểm.

Đột nhiên, nàng cảm thấy đau bụng, đau đến mức khó có thể chịu được. Nhưng, nàng lại ngồi xuống đất, không hề khóc, cũng không nói bất cứ câu gì, mặt không chút thay đổi. Giống như đã nhìn thấu hết thảy, xem nhẹ cuộc sống này.

Đoạn Tiêu lần đầu tiên nhìn thấy nàng trầm mặc như vậy, Vân Thanh Thanh dường như đã mất đi toàn bộ sức sống. Đột nhiên, hẳn cảm thấy sợ hãi, hẳn sợ Thanh Thanh sẽ không nói gì với hắn, sẽ đối với hắn trầm mặc một đời, cứ như vậy mà biến khỏi thế gian.

Lúc Âm Dạ mang theo Công Tôn tiên sinh đến nơi thì đã nhìn thấy Vân Thanh Thanh ngơ ngác ngồi trong một vũng máu, Đoạn Tiêu ở một bên ngây ngốc nhìn nàng, ánh mắt dường như rất sợ hãi.

Âm Dạ cùng Công Tôn tiên sinh thấy vũng máu đỏ tươi kia đều sợ ngây cả người.

"Vương, đã xảy ra chuyện gì? Ngài đã làm cái gì?" Âm Dạ lo lắng cho Vân Thanh Thanh và Đoạn Tiêu mà đi tới đi lui, không biết nên làm cái gì.

Công Tôn tiên sinh bước nhanh đến bên người Vân Thanh Thanh, đưa tay ra bắt mạch cho nàng. Một lúc lâu sau, lão chậm rãi lắc đầu, lấy ngân châm mang theo bên mình đâm vào huyết đạo của Thanh Thanh. Nhìn Vân Thanh Thanh nhắm mắt lại hôn mê bất tỉnh, Công Tôn tiên sinh lúc này mới thở dài nhẹ nhõm:

"Âm Dạ, người đem nàng ôm đến trên giường đi, tìm hai cung nữ cẩn thận lau người cho nàng, cái này cho người." Công Tôn tiên sinh tuyệt bút vung lên, lập tức viết ra hai phương thuốc:

"Người lập tức đi đến chỗ của ta lấy những loại thuốc này, sau đó sắc thuốc cho nàng uống."

Âm Dạ nghe xong lập tức cầm đi lấy thuốc.

Công Tôn tiên sinh không thèm liếc mắt nhìn Đoạn Tiêu lấy một cái, thẳng một đường đi ra cửa phòng. Đoạn Tiêu nhìn thấy Công Tôn tiên sinh rời đi cũng lờ mờ đi theo phía sau.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đứng ở trước vườn hoa, Công Tôn tiên sinh phi thường nghiêm túc hỏi Đoạn Tiêu. Từ nhỏ đến lớn, Đoạn Tiêu vẫn luôn là người hiểu chuyện, bất luận lão dạy cho hắn cái gì hắn đều nhanh chóng học được, hơn nữa còn học một hiểu mười. Cho nên Công Tôn tiên sinh thực sự vui mừng. Nhưng tại sao càng lúc càng lớn, nhất là khi dính dáng đến chuyện tình cảm thì đứa nhỏ này lại trở nên cực kỳ ngu ngốc như thế?

Đầu tiên là thích một nam hài, làm cho lão lo lắng trong một thời gian rất lâu, may là sau khi hắn trở lại, lão đã để cho hắn quên đi đoạn ký ức kia, thế nên mới có thể an tâm một chút. Vốn nghĩ rằng tìm cho hắn một Minh Vương phi, để cho hắn cưới vợ sinh con thì bản thân mình cũng coi như công thành lui thân.

Không nghĩ tới, rõ ràng là một đôi vợ chồng tình cảm rất tốt, vậy mà đại hôn chưa tới đã lại trở thành uyên ương chia đàn. Không chỉ như thế, tính cách của hắn cũng biến đổi rất lớn. Hiện tại càng ngày càng thái quá, vừa hung tàn vừa thô bạo, lại hiểu sát thành tánh.

Đoạn Tiêu nhìn theo Công Tôn tiên sinh từ nhỏ nuôi mình lớn lên, trong lòng tự nhiên lại cảm thấy hoảng hốt.

"Hai người trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ta cũng không muốn biết. Ta chỉ muốn hỏi người, người vài sao lại muốn đối đãi với Vân Thanh

Thanh như vậy?" Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói:

"Người có biết nàng bị bệnh rất nghiêm trọng không? Ta không biết tại sao một nha đầu hoạt bát sáng sủa là thế mà lúc này đây lại trở thành ma ốm, người gầy như que củi, sống không được hai tháng? Nhìn thân thể nàng như vậy mà người còn dám cho nàng uống thuốc phá thai, nàng ra nhiều máu như vậy, người không nghĩ nàng sẽ chết hay sao?"

"Ta....." Sau khi Đoạn Tiêu nghe được Công Tôn tiên sinh phân tích thân thể cùng bệnh trạng của Thanh Thanh, mới biết được hoá ra ngày đó hán tra tấn nàng thê thảm như thế nào. Hiện giờ hán thật sự rất sợ hãi, lo lắng nhìn về phía Công Tôn tiên sinh, lấy ánh mắt hỏi thân thể Vân Thanh Thanh hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Công Tôn tiên sinh ngăn không cho hán nói tiếp:

"Ta không biết người rốt cuộc xuất phát từ nguyên nhân gì mới có thể nghiêm khắc như vậy, thậm chí tàn bạo đối đãi nàng. Ta chỉ biết, nàng từng là nữ nhân mà người yêu thương nhất, người cũng từng ở bên cạnh nàng mà thoải mái cười to. Nhưng bây giờ, người một chút cũng không nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ mà đối xử với nàng như vậy. Ta chỉ muốn nói cho người, nếu hôm nay người không hối hận vì những chuyện đã làm, thì một ngày nào đó người phát hiện mình đã làm sai, lúc đó có muốn vẫn hồi sợ rằng cũng không còn kịp nữa. Người, tự giải quyết cho tốt đi."

"Tiên sinh....." Đoạn Tiêu lập tức ngăn Công Tôn tiên sinh rồi đi, lo lắng hỏi:

"Thanh Thanh, Thanh Thanh nàng thế nào? Nàng không có việc gì chứ?"

Công Tôn tiên sinh lạnh lùng liếc hán một cái rồi nói:

"Bây giờ người mới hỏi, không sợ là quá muộn hay sao?" Dứt lời liền xoay người rồi đi.

Đoạn Tiêu nhìn lão rồi đi thì lập tức đuổi theo:

"Tiên sinh, Thanh Thanh cuối cùng có xảy ra chuyện gì hay không? Nàng đến bao giờ mới khoẻ lại?"

Công Tôn tiên sinh dừng lại:

"Người còn quan tâm nàng hay sao? Người không phải muốn đẩy nàng vào chỗ chết sao? Ta thật không biết người rốt cuộc là yêu nàng hay là hận nàng." Nói xong, Công Tôn tiên sinh liền đi vào phòng Thanh thanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phụ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 15: Nhiều người tức giận.

edit : Jun

Đoạn Tiêu nhìn bộ dáng tức giận phát tay áo bỏ đi của Công Tôn tiên sinh rốt cuộc cũng hiểu được sự việc lần này thật sự rất quá đáng. Ngay cả đứa nhỏ của Hương Ngưng hán cũng có thể giữ lại thì vì cái gì không thể lưu lại đứa nhỏ của Thanh Thanh? Nói không chừng, đứa nhỏ này thật sự là cốt nhục của mình.

Nghĩ như vậy, Đoạn Tiêu lập tức quay đầu chạy vào trong phòng.

Vân Thanh Thanh đang nằm mê man trên chiếc giường lớn. Công Tôn tiên sinh tiến vào, nhìn thấy các tiểu cung nữ đã thay nàng lau rửa sạch sẽ thì rút mấy cây ngân châm lúc nãy cắm ở huyệt đạo của Thanh Thanh ra. Chỉ chốc lát sau, Vân Thanh Thanh cũng từ từ mở mắt.

"Đứa nhỏ....."

Công Tôn tiên sinh nhìn thấy Vân Thanh Thanh tỉnh lại, lập tức dịu giọng nói:

"Người tỉnh rồi."

Vân Thanh Thanh tròn mắt khi nhìn thấy người bên cạnh là Công Tôn tiên sinh.

"Tiên sinh....."

Tiếng gọi bí thiết này thiếu chút nữa khiến cho Công Tôn tiên sinh rơi lệ.

"Người chịu khổ rồi....."

Vân Thanh Thanh vừa muốn mở miệng nói gì đó thì nhìn thấy Đoạn Tiêu bước vào cửa, sắc mặt của nàng lúc này lập tức trở nên lạnh như băng.

Công Tôn tiên sinh vừa thấy bộ dáng

ng của Vân Thanh Thanh thì quay đầu nhìn lại:

"Ai cho người vào đây, còn không đi ra ngoài."

"Tiên sinh, ta....." Đoạn Tiêu dùng giọng hối hận nói với Thanh Thanh:

"Thực xin lỗi, Thanh Thanh, ta biết chuyện này ta làm thực quá đáng....."

Vân Thanh Thanh quay đầu, không thèm nhìn hắn lấy một lần. Đoạn Tiêu lập tức đi về phía trước vài bước, đi đến phía trước cửa sổ, nói với giọng khản thiết:

"Thanh Thanh, thực xin lỗi, xin nàng tha thứ cho ta, ta làm vậy cũng bởi vì..... bởi vì ta còn yêu nàng.....Cho nên mới....."

Vân Thanh Thanh nghe được câu này bất ngờ quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng không có chút cảm tình nhìn thẳng vào hắn, bằng giọng khàn khàn, nàng nhấn mạnh từng câu từng chữ:

"Đoạn Tiêu, ta hận người, ta rất hận, rất hận người....."

Ngữ khí của nàng rất bình thản nhưng những gì nàng vừa nói ra lại khiến cho Đoạn Tiêu kinh hãi. Ngay cả Công Tôn tiên sinh đứng bên cạnh cũng cảm thấy trong lòng run sợ. Những lời này lộ ra rất nhiều hận ý a.

Đoạn Tiêu vừa nghe xong, đôi mày không khỏi nhíu lại. Hắn thừa nhận hắn có sai, hắn không nên đối đãi với Vân Thanh Thanh như vậy. Có lẽ vì hắn quá nóng nảy nên khi tức giận mới có thể làm ra cái chuyện người và thần đều căm phẫn này. Nhưng hắn làm như vậy hoàn toàn là vì trong lòng có nàng a. Nếu không phải trong lòng hắn còn nhớ đến nàng, còn yêu nàng thì vì sao hắn lại kích động như vậy, không có cách nào để khống chế chính mình.

Lúc hắn cảm thấy thống khổ nhất, là nữ nhân này đã đem đến sự vui vẻ cho hắn. Thời điểm hắn nhớ đến nàng, nàng liệu có nhớ đến hắn hay không. Hắn càng không ngờ khi nàng và hắn ở chung một chỗ, nàng lại có thể cùng nam nhân khác làm ra chuyện khiến cho hắn đau lòng. Hắn không nghĩ đứa nhỏ trong bụng nàng là của nam nhân khác, nhưng cho dù chỉ là một tia nghi hoặc thì đó cũng như một cái gai đâm sâu vào trong trái tim hắn.

Nếu trong lòng một người đã có một cái gai thì cho dù người đó có cố gắng như thế nào cũng trong trái tim người đó cũng vẫn tồn tại một dấu vết vĩnh viễn không thể xóa nhòa. Trong lúc hai người cãi nhau hoặc là thời điểm xảy ra mâu thuẫn, cái gai này sẽ trôi lên một lần nữa, vết thương của bọn họ trong lúc đó sẽ lại lớn hơn.

Việc lưu lại cái gai này cũng giống như để lại tai họa ngầm, một khi đã như vậy, không bằng diệt trừ tất cả. Dù sao, ai có thể cam đoan tương lai bọn họ sẽ thuận buồm xuôi gió? Ai có thể đảm bảo chắc trong tương lai khi có chuyện xảy ra thì một trong hai người bọn họ sẽ không nhắc lại chuyện cũ? Làm sao có thể bảo đảm không có kẻ chọc gậy bánh xe, nói ra một vài điều xấu hoặc làm một vài việc sai lầm. Đến lúc đó có lẽ thương tổn so với hiện tại còn lớn hơn nhiều.

"Thanh Thanh....."

"Công Tôn tiên sinh, ta muốn im lặng nghỉ ngơi trong chốc lát." Vân Thanh Thanh thật sự không muốn cùng Đoạn Tiêu nói chuyện, lại càng không muốn nhìn thấy mặt nam nhân này. Nàng không muốn nghe bất cứ điều gì nam nhân này nói, nếu có thể, nàng không muốn tiếp tục ở lại nơi này thêm một giây nào nữa,

Công Tôn tiên sinh biết thân thể Thanh Thanh không thể chịu nổi dả kích, hơn nữa với tình hình của bọn họ bây giờ căn bản không thích hợp để nói chuyện.

"Đoạn Tiêu, người mau đi ra ngoài đi, nàng bây giờ chịu không nổi dả kích....."

"Ta không cần, ta muốn ở bên nàng....." Đoạn Tiêu sống chết cũng không muốn đi ra ngoài.

Ngay sau đó, đột nhiên truyền đến một tiếng hét thật lớn.

"Thanh thanh, Thanh Thanh, muội ở nơi nào....."

Thanh Thanh vừa nghe thanh âm này, hốc mắt lập tức đỏ bừng lên. Lúc cái thân ảnh kia xông vào cửa, hốc mắt Thanh Thanh sưng đỏ, từng giọt nước mắt lớn ào ào chảy xuống dưới.

"Đại tỷ....." Không sai, là Bạch Mạn Điệp, nàng đã đến đây. Ngoại trừ Bạch Mạn Điệp, ai có thể kêu ngọt như vậy? Ai có thể lớn giọng như thế?

Khi Bạch Mạn Điệp thấy rõ bộ dáng của Thanh Thanh, lập tức trong lòng nổi lên lửa giận, nói chuyện cứ như sấm liên thanh:

"Đã xảy ra chuyện gì? Thanh Thanh, muội vì sao lại biến thành bộ dạng này? Ông trời à, lúc ta đưa muội đến đây, muội còn trắng tròn mập mạp cơ mà,

như thế nào hiện tại biến thành....." Tuy rằng mưa xuân hơi bị nhiều nhưng ý tứ Bạch Mạn Điệp đã rất rõ ràng, trắng tròn mập mạp, nàng đâu phải là trư.

"Đại tỷ....." Vân Thanh Thanh ôm lấy Bạch Mạn Điệp, giống như người đang chết đuối vớ được cây cọc gỗ, đau khổ khóc thành tiếng.

"Không khóc nha....." Bạch Mạn Điệp ôm lấy Vân Thanh Thanh, nhìn về phía Đoạn Tiêu hét lớn, "Đoạn Tiêu, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ta đem Thanh Thanh đưa đến chỗ người không phải để cho người ngược đãi, vì sao Thanh Thanh lại biến thành như vậy, cuối cùng đã xảy ra việc gì?"

Bạch Mạn Điệp sốt ruột a, gấp đến độ không đợi được, nhưng hai đương sự có mặt tại hiện trường không một ai chịu nói.

"Thanh Thanh, muội nói đi, muội nói cho đại tỷ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta nhất định sẽ báo thù cho muội, đem những kẻ khi dễ muội đánh cho đến mức ngay cả cha mẹ của hắn cũng nhận không ra."

"Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà, đại tỷ, ta muốn về nhà....." Vân Thanh Thanh cái gì cũng không muốn nói, nàng chỉ lắc đầu và cầu xin Bạch Mạn Điệp mang nàng về nhà. Nàng không muốn ở lại chỗ này, không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

"Được, được, ta mang muội đi, ta mang đi....." Bạch Mạn Điệp nhìn Vân Thanh Thanh thành ra cái dạng này, trực giác cho nàng biết chuyện này nhất định có liên quan đến Đoạn Tiêu. Nhưng quan trọng nhất vẫn là Thanh Thanh, thù có thể để sau hãy báo, trấn an Thanh Thanh mới là việc cần làm lúc này.

Lúc Bạch Mạn Điệp đỡ Vân Thanh Thanh rời đi, Công Tôn tiên sinh lập tức ngăn nàng lại:

"Người không thể mang nàng đi....."

"Công Tôn tiên sinh." Bạch Mạn Điệp nghiêm túc nhìn lão nói:

"Ta đang có chuyện rất quan trọng, xin đừng tới phiền ta."

Công Tôn tiên sinh lập tức nói:

"Chuyện mà ta nói với người cũng rất quan trọng."

"Chuyện của lão quan trọng bằng chuyện của Thanh Thanh sao? Tránh ra." Bạch Mạn Điệp nhìn thấy Vân Thanh Thanh trở thành như vậy, trong lòng còn đang tức giận, hiện tại ai cũng không thể cản nàng, ai chọc vào nàng sẽ có hậu quả khôn lường, nàng đang bốc hỏa mà có không chỗ phát tác.

"Tiểu công chúa a, người thực sự không thể mang nàng đi, thân thể của nàng không thể tùy tiện di chuyển." Lương y như từ mẫu, Công Tôn tiên sinh làm sao có thể để một người ngu ngốc về phương diện y học như Bạch Mạn Điệp vì sự tùy tiện của mình mà gây tai họa cho Vân Thanh Thanh lúc này chỉ còn lại cái xác không hồn.

"Vì cái gì không thể mang Thanh Thanh đi?" Bạch Mạn Điệp mặc kệ:

"Lão không thấy Thanh Thanh đang khóc sao? Nàng rất khó chịu, nàng không muốn ở tại chỗ này, ta nhất định phải mang nàng đi. Chờ ta đem Thanh Thanh dần xếp ôn hoà, nhất định sẽ lại đến tìm kẻ đầu sỏ, sau đó đem hắn đánh thành đầu heo, bẻ gãy tay chân, mông nở hoa, mặt sưng vù, thương tích đầy mình."

Công Tôn tiên sinh bị bộ dáng thô phi của Bạch Mạn Điệp làm cho hoảng sợ, vội vàng nói ra nguyên nhân, miễn cho Bạch Mạn Điệp nổi điên rồi ngay cả lão cũng bị đánh thành đầu heo:

"Nàng vừa rồi sảy thai..... Ai....." Câu kế tiếp còn chưa nói ra đã bị đánh trở về.

Bạch Mạn Điệp nghe xong những lời này liền choáng váng. Cái gì? Sảy thai?! Thanh Thanh sảy thai?

"Thanh Thanh, đây là thật chẳng? Vì sao lại như vậy? Vì cái gì lại sảy thai? Vô duyên vô cớ làm sao lại sảy thai?!" Bạch Mạn Điệp nộ khí rống to.

"Người nói cho ta biết, Đoạn đại ca, Thanh Thanh vì sao lại sảy thai? Không phải người chiều cổ nàng sao? Có người ở đây, ai dám động đến nàng? Là ai? Là ai làm?" Lấy võ công của Thanh Thanh, không thể nào ngã sấp xuống, tuyệt đối có người giở trò quỷ!

Ám Dạ theo chỉ thị của Công Tôn tiên sinh sau khi sắc thuốc xong thì mang tới, vừa đúng lúc nhìn thấy Bạch Mạn Điệp nổi điên. Lúc này hắn sợ tới mức thiếu chút nữa thì quăng nguyên cái bát trong tay xuống. Không thể nào?! Thật sự là đáng sợ a, vừa rồi hắn còn đang cầu nguyện tiểu công chúa không sợ trời không sợ đất này đừng có xuất hiện, tại sao hắn vừa đi có một lát nàng ta đã chạy được đến đây? Nói đến là đến, mau còn hơn cả thần tiên.

Bạch Mạn Điệp đảo mắt một cái, trong lúc đang nổi cơn lôi đình thì phát hiện Ám Dạ lén lút đứng ở ngoài cửa, nàng lập tức chạy đến bắt lấy hắn:

"Ám Dạ, người nói cho ta biết, Thanh Thanh làm sao? Là ai đem nàng tra tấn thành như vậy? Là ai hại nàng sảy thai? Người nói cho ta biết, ta nhất định phải đánh cho tên chết tiệt đó răng rơi đầy đất, người nói mau."

Ám Dạ vụng trộm liếc mắt nhìn Đoạn Tiêu một cái, trong lòng thầm nghĩ làm sao mà dám nói cơ chứ? Người làm chuyện này chính là Vương, hắn có can đảm để nói sao? Hơn nữa, nếu hắn nói, tiểu công chúa kia mà không đem Minh Cung làm cho long trời lở đất thì nàng có chịu yên hay không? Còn nữa a, hắn thực sự rất hoài nghi, nếu hắn nói, Bạch Mạn Điệp thật sự sẽ đánh Vương rằng roi đầy đất chẳng? Võ công của nàng lợi hại như thế sao? Có thể đánh được Vương? Hắn không thể tưởng tượng được hình ảnh Vương của mình bị người ta đánh cho răng rơi đầy đất.

Hắn nghĩ một lúc rồi lắc đầu. Bạch Mạn Điệp nổi giận đùng đùng tiến lên:

"Người lắc đầu làm cái gì? Nói hay không?"

"Tại sao người lại đến đây, có gặp Ảnh Tử không?" Âm Dạ lắc đầu cả nửa ngày đột nhiên há mồm hỏi một câu. Bởi vì hắn thắc mắc tại sao Bạch Mạn Điệp lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

"Ta?" Bạch Mạn Điệp chỉ chỉ chính mình:

"Nửa tháng trước ta nằm mơ thấy một giấc mộng rất kỳ lạ, mơ thấy Thanh Thanh bảo ta đến cứu nàng, ta siêu lo lắng nên mới bỏ lại lão công cùng hai tử, chạy một mạch đến đây xem nàng." Sau đó lập tức cảm thấy kỳ quái:

"Tại sao người lại hỏi Ảnh Tử? Chuyện này có liên quan gì đến nàng? Chẳng lẽ là do nàng làm?"

"Không có!" Âm Dạ vội vàng giải thích:

"Là lúc chúng ta nhìn thấy Vương muốn ép Thanh Thanh uống thuốc phá thai, Ảnh Tử nói muốn đi tìm người tới cứu Vân Thanh Thanh....." Vừa mới dứt lời, Âm Dạ đột nhiên phát hiện mình lỡ miệng.

Sắc mặt Bạch Mạn Điệp lúc này trở nên xanh mét, từng bước một đi đến trước mặt Đoạn Tiêu:

"Âm Dạ nói có thật hay không? Là người phá bỏ đứa nhỏ của Thanh Thanh? Tại sao người lại có thể độc ác như vậy? Vì sao ngay cả cốt nhục của mình cũng muốn giết chết?" Tuy Bạch Mạn

Điệp cũng không biết Vân Thanh Thanh mang thai từ lúc nào nhưng chỉ cần nàng có đứa nhỏ, Bạch Mạn Điệp liền tin chắc đứa nhỏ này là của Đoạn Tiêu.

"Vì sao các người đều nói đỡ cho nàng? Ta cùng nàng ở chung một chỗ lâu như vậy nàng cũng không có mang thai, làm sao đột nhiên lại có được? Người nghĩ ta làm sao có thể tin được đứa nhỏ này là của ta....." Hắn còn chưa khôi phục lại tinh thần sau lần bị phản bội, trong lòng còn đang có bóng ma, làm sao có thể tin tưởng đứa nhỏ trong bụng Vân Thanh Thanh chính là của mình?

Ba --

Đoạn Tiêu còn chưa nói xong đã bị Bạch Mạn Điệp rút cuộc không thể chịu đựng nổi mà cho hắn một bạt tai. Đoạn Tiêu nhìn Bạch Mạn Điệp không thể tin nổi, nữ nhân này không phải thấy hắn dễ dãi với nàng thì nàng có thể tùy ý làm xằng làm bậy.

Dù đã đánh Đoạn Tiêu một bạt tai nhưng dường như Bạch Mạn Điệp còn chưa nguôi cơn giận:

"Tên chết tiệt này, uống ta kính trọng người, coi người là đại ca, không nghĩ tới người lại là loại nam nhân này, xem như ta đã nhìn lầm người. Thanh Thanh toàn tâm toàn ý đối với người, người lại đối đãi nàng như vậy. Người nói xem, người đã thương tổn Thanh Thanh bao nhiêu lần? Đầu tiên tự nhiên quên nàng, sau đó lại đi tuyển phi, tiếp theo nữa là tự nhiên chia tay, người đối đãi với người mình yêu như vậy sao? Ta, ta, ta nhất định phải đánh người, vì Thanh Thanh báo thù....."

Bạch Mạn Điệp chuẩn bị tư thế sẵn sàng, hướng vào khuôn mặt tuấn tú của Đoạn Tiêu mà động thủ...

Đoạn Tiêu sẽ để cho nàng đánh sao? Đương nhiên là không rồi. Đoạn Tiêu cũng không phải đứa ngốc, vì sao lại để cho một đứa ngốc khác đánh. Hơn nữa, với võ công của Bạch Mạn Điệp căn bản không phải là đối thủ của Đoạn Tiêu.

Chỉ thấy Bạch Mạn Điệp vùng chân vùng tay, cứ nhắm vào khuôn mặt tuấn tú của Đoạn Tiêu mà đánh tới, không đánh hắn thành đầu heo thì nàng thực sự không cam tâm. Đoạn Tiêu cũng không có đánh trả, chỉ sử dụng khinh công tránh né thế công của Bạch Mạn Điệp, một bên lo lắng hỏi nàng, "Người nói ta quên nàng? Ta khi nào thì quên nàng? Người nói cho ta rõ, tiểu Điệp....."

"Không cần gọi ta tiểu Điệp, ta không có đại ca như người, người xem người tra tấn Thanh Thanh thành bộ dạng gì rồi, trước kia Thanh Thanh đáng yêu cỡ nào a....."

"Trước kia chúng ta từng ở chung một chỗ sao? Vì sao người lại nói ta quên nàng?"

"Tại sao ta phải nói cho người biết, người không xứng làm đại ca của ta, người còn muốn hại Thanh Thanh thành bộ dạng gì nữa....." Bạch Mạn Điệp thấy mấy chục chiêu đều không đánh được lên mặt Đoạn Tiêu, không chỉ như thế, thậm chí ngay cả gấu áo của hắn cũng không chạm vào được, nàng tức giận giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, cả người không được thoải mái.

Có thể Bạch Mạn Điệp quá chuyên chú vào việc đánh lên mặt Đoạn Tiêu nên mới có thể tạo thành kết quả như vậy.

Trưởng đẹp trai thì giỏi lắm sao, nàng đánh, đánh nát khuôn mặt hại nước hại dân của hắn, để xem hắn làm thế nào đi trêu hoa ghẹo nguyệt.

"Người nói cho ta biết, lần đầu tiên ta gặp nàng là khi nào? Không phải ở tiệc tuyển phi sao?" Đoạn Tiêu một bên vội vàng tránh đi công kích ngày càng sắc bén của Bạch Mạn Điệp, một bên vẫn không quên hỏi vấn đề mà hắn quan tâm.

Lúc Bạch Mạn Điệp nói hần quên Vân Thanh Thanh, hần đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp nàng. Đó là trong bữa tiệc tuyển phi, Thanh Thanh rõ ràng đã nói đúng toàn bộ sở thích cũng như thói quen của hần, nàng hiểu hần như thế, mà hần lại không biết nàng là ai? Khi hần nhìn thấy nàng rơi lệ, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, không hề muốn sự việc này xảy ra.

Rồi khi hần cùng Vân Thanh Thanh tiếp xúc, hần dần dần hiểu được dường như bọn họ đã từng quen, đã từng ở cùng nhau trong một đoạn thời gian khá dài. Những lúc vô ý, Thanh Thanh có nói đến chuyện trước kia khi bọn họ ở chung. Ví dụ, nàng từng ngẫu nhiên đề cập đến chuyện sau khi nàng say rượu đã cùng hần phát sinh quan hệ, tâm thần xử nữ của nàng đã trao cho hần trong lúc đó, v..v.....

Nhưng tại sao hần lại không nhớ được đoạn lý ức đó? Hần cảm thấy mình đã mất đi nửa năm ký ức, hần căn bản không nhớ rõ nàng.

Mà lúc này Bạch Mạn Điệp đột nhiên nói ra chân tướng, Đoạn Tiêu do dự, còn Công Tôn tiên sinh và Âm Dạ nhất thời đưa mắt nhìn nhau.

Đây là chuyện gì? Vì sao Bạch Mạn Điệp lại nói Đoạn Tiêu cùng Vân Thanh Thanh đã sớm quen biết? Đoạn Tiêu nhìn thấy Vân Thanh Thanh lần đầu tiên không phải ở tiệc tuyển phi hay sao? Công Tôn tiên sinh cùng Âm Dạ chưa bao giờ nghĩ đến việc Vân Thanh Thanh chính là nam hài mà ngày xưa Đoạn Tiêu yêu thích. Bọn họ đều cho rằng Đoạn Tiêu lần đầu tiên nhìn thấy Vân Thanh Thanh là ở tiệc tuyển phi. Mà người duy nhất biết Vân Thanh Thanh chính là nam hài ngày đó cũng chỉ có mình Ảnh Tử. Đáng tiếc, nàng vĩnh viễn cũng không có khả năng nói ra, thế nên bọn họ phỏng chừng vĩnh viễn cũng không thể biết.

"Người căn bản không nhớ rõ chuyện cùng Thanh Thanh gặp mặt lần đầu tiên....." Bạch Mạn Điệp nghe được Đoạn Tiêu nói như vậy thì càng thêm tức giận. Đoạn Tiêu này rốt cuộc bị làm sao vậy, chuyện quan trọng như thế mà hần cũng không nhớ rõ.

"Người nói cho ta biết, người đem tất cả những chuyện mà người biết nói cho ta....." Đoạn Tiêu quyết định không thể để Bạch Mạn Điệp tùy ý đuổi bắt hần. Thân hình hần vừa loé, lập tức quay ngược trở lại bắt lấy hai tay của Bạch Mạn Điệp, đem nàng chế trụ:

"Nói mau, trước kia ta cùng Vân Thanh Thanh đã xảy ra chuyện gì?"

Tuy võ công của Bạch Mạn Điệp không tồi, nhưng so với Đoạn Tiêu thì còn kém một chút, lại càng không nói tới khí lực của nam nhân mạnh hơn hẳn nữ nhân.

"Người buông, ta chỉ muốn nói cho người biết, người là một nam nhân vô tình vô nghĩa....."

Vân Thanh Thanh thấy bọn họ náo loạn lâu như vậy thật sự không nhìn được nữa .

"Đại tỷ, người còn cùng hần nói linh tinh gì đó, chúng ta đi nhanh đi." Nàng vô lực lắc đầu, mặt không chút thay đổi.

"Chẳng lẽ muội cứ thế buông tha cho hần?" Bạch Mạn Điệp không thể tin nổi. Nàng cùng Vân Thanh Thanh đều là người đến từ tương lai, làm sao có khả năng nể giận tốt như những nữ nhân cổ đại.

"Ta sẽ tự tính lấy."

"Vậy được rồi." Bạch Mạn Điệp hung hăng trừng mắt nhìn Đoạn Tiêu một cái:

"Mau buông ra. Người yên tâm đi, chỉ cần Thanh Thanh nói một tiếng, ta nhất định sẽ lại đến đánh người. Đến lúc đó không chỉ có mình ta, ta còn muốn mang theo người của Vô Tranh sơn trang cùng đến, xem chúng ta có thể đánh cho người mặt mũi bầm dập hay không."

"Không thể đi, các người phải nói cho ta biết chuyện trước kia, hôm nay ta nhất định phải biết." Đoạn Tiêu rất quyết tâm.

Chuyện này lúc nào cũng là một điều bí ẩn trong lòng hần. Hần không biết nên đi hỏi ai. Người biết duy nhất lại không chịu nói khiến cho hần ám ức đến tận bây giờ. Thật vất vả lắm mới tìm được một người biết chuyện như Bạch Mạn Điệp, hần làm sao có thể để cho nàng rời đi.

"Chuyện lúc trước người hỏi làm gì, không thấy quá muộn rồi hay sao." Lần này Bạch Mạn Điệp thật sự bức mình với Đoạn Tiêu, tuy rằng nàng vẫn kính trọng hần, nhưng hần lại đối đãi với Thanh Thanh như vậy. Chờ nàng làm rõ xem chuyện gì đã xảy ra, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho những kẻ đã hại Vân Thanh Thanh. Tốt xấu gì thì Vân Thanh Thanh cũng là Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư, các nàng không bảo vệ Thanh Thanh thì ai bảo vệ nàng a.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 16: Sự thật.

edit : Jun

Đoạn Tiêu vẫn chưa để ý lời của nàng, hần hiện tại chỉ quan tâm đến những thắc mắc của hần trước kia có được cởi bỏ hay không thôi.

"Nếu ngươi không nói thì không thể mang nàng rời đi....." Đoạn Tiêu đứng chắn trước giường Vân Thanh Thanh, đã quyết định mặc kệ là thế nào cũng nhất định phải biết rõ chân tướng sự việc.

"Được, ngươi đã muốn biết, ta đây sẽ nói cho ngươi, ta muốn xem sau khi ngươi biết chuyện sẽ hối hận đến chừng nào." Bạch Mạn Điệp nói:

"Lần đầu tiên Thanh Thanh gặp ngươi là trong tình huống ta đuổi theo nàng, nàng không cẩn thận chạy đến phòng của ngươi, lúc ấy ngươi còn đang tắm rửa, toàn thân không....." Bạch Mạn Điệp rất nhanh thuật lại những chuyện đã xảy ra ngày đó.

Đoạn Tiêu nghe cả nửa ngày, căn bản không biết nàng đang nói cái gì. Mà Ám Dạ càng nghe càng kỳ quái, càng nghe càng thấy giống tình cảnh của Vương và người huynh đệ kết nghĩa Tần Văn ngày đó? Tần Văn, Vân Thanh..... Thanh?! Tên này đảo lại không phải là Vân Thanh Thanh hay sao? Chẳng lẽ.....

"..... Sự tình chính là như vậy, những chuyện sau đó ta cũng không biết. Ta chỉ nhìn thấy Thanh Thanh và ngươi ở cùng nhau, hai người các ngươi xưng huynh gọi đệ vô cùng thân thiết, không nghĩ đến chẳng bao lâu sau các ngươi lại đột nhiên chia tay."

Bạch Mạn Điệp nhớ tới chuyện khi đó, Thanh Thanh chính ở thời điểm kia mà đi vào Vô Tranh sơn trang, mỗi ngày bị Điệp Lăng Tương chộp lấy bắt đi luyện kình công. Sau đó đột nhiên đến một ngày, nàng để lại thư rồi ra đi, cho đến khi xảy ra chuyện tuyền phi bọn họ mới biết được hoá ra ngày đó Thanh Thanh đi Minh Cung.

"Ai mà biết các ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng dù có việc gì ta cũng mặc kệ, mỗi lần đều là ngươi hại Thanh Thanh thương tâm, hiện tại ta muốn mang nàng đi, ngươi không cần ngăn cản."

Đoạn Tiêu đã sớm bị chuyện này làm cho khiếp sợ. Trong đầu hắn căn bản không có đoạn ký ức này. Lần trước sau khi Vân Thanh Thanh nhận ra hắn ở tiệc tuyền phi, hắn cũng từng kêu Ám Dạ cùng Ảnh Tử đi điều tra thân phận Thanh Thanh, nhưng hai người họ chưa bao giờ nói bọn họ có quen biết a?

Mà Ám Dạ lúc này sợ tới mức hồn phi phách tán. Nghe xong những lời Bạch Mạn Điệp nói, hắn đã biết những chuyện mà mình làm ngu xuẩn đến mức nào. Hiện tại làm sao bây giờ? Ảnh Tử cũng không có ở đây, hắn biết tìm ai để thương lượng? Phải nhìn nhìn, trái xem xem. Đi, tìm được rồi, Công Tôn tiên sinh!

Ám Dạ lén lút thừa dịp không có ai phát hiện ra hắn chạy nhanh đến bên người Công Tôn tiên sinh, ghé vào lỗ tai lão nói nhỏ cả nửa ngày.

Bạch Mạn Điệp ôm lấy Vân Thanh Thanh đang nằm trên giường, hướng về phía ngoài cửa rời đi. (Sở Sở: Vân Thanh Thanh gầy giống như que củi, ngay cả Bạch Mạn Điệp cũng có thể ôm lên).

Đoạn Tiêu tuy chưa suy nghĩ cẩn thận về những chuyện vừa xảy ra, nhưng hắn dám chắc Bạch Mạn Điệp sẽ không vì việc này mà bịa ra một

câu chuyện xua để gạt hắn, cho nên chuyện này có đến chín phần là thật. Về phần tại sao Ám Dạ cùng Ảnh Tử không điều tra được việc này thì có thể giải thích là bọn họ tra được mà không báo, nhưng bây giờ hắn không có thời gian để đi tra cứu chuyện này, hiện tại quan trọng nhất là không thể để cho Thanh Thanh rời đi.

Nàng nếu thật sự bị Bạch Mạn Điệp mang đi, sau này muốn gặp nàng phỏng chừng còn khó hơn lên trời. Tuy hắn có võ công cao cường, nhưng cũng không mạnh đến mức có thể khiêu chiến toàn bộ người trong Vô Tranh sơn trang.

"Tiểu Điệp, ngươi để cho Thanh Thanh lưu lại....." Đoạn Tiêu còn chưa nói xong đã bị Bạch Mạn Điệp chặn lại.

"Chuyện lưu lại hay không không phải do ta quyết định, ngươi ngay cả dũng khí bảo Thanh Thanh lưu lại cũng không có, ta vì sao phải để nàng lại nơi này a. Tránh ra, không tránh ta gọi lão công của ta đến giết các ngươi. Tuy võ công của ngươi giỏi, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh tay ngang với lão công ta, giải quyết ngươi rồi, ta vừa lúc có thể xưng bá võ lâm." Bạch Mạn Điệp giống như nữ thổ phi mang theo Vân Thanh Thanh rời đi.

Mà lúc này, Công Tôn tiên sinh đã nghe xong những lời mà Ám Dạ nói, hiện tại lão sợ đến mức có thể ngã lăn ra bất tỉnh.

Vân Thanh Thanh cuối cùng vẫn cũng rời đi, mang theo oán hận ngút trời cùng với đau đớn vô tận rời khỏi nơi đã từng mang đến cho nàng vui vẻ và hạnh phúc, cũng cho nàng thống khổ vô tận - Minh Cung. Đoạn Tiêu nhìn bộ dáng các nàng rời đi, trong lòng không khỏi mờ mịt.

Nàng ngay cả một ánh mắt đều không có nhìn hắn, cứ như vậy dứt khoát bỏ đi. Xem ra lần này hắn đã làm tổn thương nàng quá sâu, không thể dùng từ ngữ để biểu đạt thành lời.

Vài giờ sau khi Thanh Thanh cùng Bạch Mạn Điệp rời đi, Ảnh Tử rốt cuộc đã trở lại. Cùng đi với nàng còn có Mộ Dung Thiên Lý. Hai người vừa đi vào hoàng cung đã phát hiện không khí ở nơi này thật phần khác lạ.

Minh Vương giống như người mất hồn, hai mắt vô thần đứng ở trong đại sảnh, ánh mắt nhìn về một nơi xa xăm. Về mặt ngây dại, tâm thần hoảng hốt.

Ám Dạ và Công Tôn tiên sinh lại có chút sợ hãi cùng lo lắng, ở một bên đi tới đi lui, châu đầu ghé tai không biết kể đang nói chuyện gì. Ảnh Tử xuất hiện mà Đoạn Tiêu không hề hay biết. Ngược lại Ám Dạ vừa thấy Ảnh Tử đến thì giống như thấy được mặt trời sau cơn mưa, về mặt lập tức phần chấn trở lại. Ám Dạ vội vã chạy qua lôi kéo Ảnh Tử, hướng nàng nói nhỏ những chuyện vừa xảy ra.

Trên đường đi đến đây, Ảnh Từ cũng có kể sơ qua chuyện Minh Vương muốn phá bỏ đũa nhỏ của Thanh Thanh cho Mộ Dung Thiên Lý biết, cho nên việc hấn làm đầu tiên sau khi đến nơi này chính là hỏi thăm tình hình của Thanh Thanh.

Không nhìn thấy Vân Thanh Thanh, hấn lập tức tiến đến hỏi Đoạn Tiêu:

"Thanh Thanh đâu? Thanh Thanh chạy đi đâu? Người đem Thanh Thanh giấu ở chỗ nào rồi? Mau mang nàng giao cho ta. Ta nói cho người biết!" Mộ Dung Thiên Lý nắm lấy cổ áo của Đoạn Tiêu, nói với vẻ hung ác:

"Ta không cho phép người làm tổn thương Thanh Thanh, nếu người thật sự thương tổn Thanh Thanh, có thể quên đi người mà mình âu yếm, thì dù cho võ công của ta không bằng người, ta cũng sẽ liều chết chiến đấu với người, vì Thanh Thanh mà báo thù. Người mau nói cho ta biết, người có phá bỏ đũa nhỏ của Thanh Thanh hay không?"

Mộ Dung Thiên Lý biết quan hệ của Vân Thanh Thanh và Đoạn Tiêu, cho nên hấn không muốn để cho Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu ở chung một chỗ. Nhưng lần trước khi Bạch Mạn Điệp đưa hấn đến Vô Tranh sơn trang gặp Thanh Thanh, hấn đã biết rằng Thanh Thanh căn bản sẽ không yêu hấn. Trong trái tim của nàng vĩnh viễn chỉ có hình bóng của một người, cho dù hai người bọn họ đáng lẽ không thể ở chung một chỗ.

Mộ Dung Thiên Lý sau khi rời khỏi Vô Tranh sơn trang thì biến mất trên giang hồ. Ảnh Từ phải mất rất nhiều công sức mới có thể đem Mộ Dung Thiên Lý đang ở trong biệt viện của Mộ Dung gia kéo đến. Tìm tiểu công chúa, không nghi ngờ sẽ làm cho long trời lở đất, không bằng tìm đến Mộ Dung!

"Người nhất định phải đi theo ta, nếu người còn yêu Vân Thanh Thanh, nếu trong lòng người còn có nàng thì người phải đi theo ta."

Ảnh Từ nói đúng. Bất kể là trong thời điểm nào, hấn cũng không thể dễ dàng quên đi hình ảnh của Thanh Thanh. Yêu một người là điều rất dễ dàng, nó cơ hồ giống như uống một chén trà nhỏ, hoặc giả là một cái chớp mắt, hay là một ánh nhìn thoáng qua. Nhưng sau khi yêu thương một người thì việc muốn quên nàng lại là chuyện không thể giải quyết trong một ngày hai ngày, thậm chí là một năm hai năm.

Có những người, cả đời này cũng không thể quên nổi.

Đoạn Tiêu không có trả lời Mộ Dung Thiên Lý, hiện giờ bất cứ cái gì hấn cũng không để và trong mắt. Trong đầu hấn chỉ toàn là hình ảnh Vân Thanh Thanh trước kia, nụ cười của nàng, thân ảnh của nàng, cảm giác thoải mái khi ở chung một chỗ với nàng, nhớ đến khi nàng rơi lệ, nàng bị thương, vẻ tuyệt vọng của nàng.....

"Người mau nói cho ta biết, Đoạn Tiêu, người đem Thanh Thanh giao ra đây cho ta, nếu người không thể cho nàng hạnh phúc thì đừng có giữ lấy nàng, để cho ta yêu nàng, ta tuyệt đối có thể toàn tâm toàn ý yêu nàng....."

"Người chết tâm đi." Đoạn Tiêu đột nhiên lạnh lùng mở miệng nói.

"Tên chết tiệt, người nói cái gì? Người căn bản không xứng ở chung một chỗ với Thanh Thanh, ta đánh người....." Mộ Dung Thiên Lý cũng có thời điểm mất đi lý trí, đúng lúc nội tâm của Đoạn Tiêu đang cực kỳ phẫn uất, hấn muốn cùng Mộ Dung Thiên Lý đánh một trận, làm cho hấn phát tiết một chút buồn bực trong lòng.

Vì thế, cùi khô gặp phải lửa lớn, tia chớp gặp gỡ tiêu phong, lúc tầm mắt hai người va chạm cùng nhau đã loé lên những tia lửa điện cùng với khí thế giương cung bạt kiếm khiến cho người ta cảm thấy hết sức căng thẳng.

Mà Âm Dạ cùng Ảnh Từ đang ở một bên, lúc Ảnh Từ vừa mới bước vào cửa đã bị Âm Dạ kéo đi, ghé tai nàng kể lại những chuyện vừa rồi phát sinh, sau đó hỏi nàng làm sao bây giờ?

"..... Tóm lại, chính tiểu công chúa nàng đã chứng thật nam hài ngày đó cùng Vương ở chung một chỗ chính là Vân Thanh Thanh..... Chuyện quan trọng như vậy, làm sao lúc ấy chúng ta lại không phát hiện ra nhỉ? Hiện tại rốt cuộc phải làm gì bây giờ a? Vương nhất định sẽ hỏi chuyện này, chúng ta phải nói như thế nào đây?" Âm Dạ thực sự rất lo lắng. Thế nhân đều biết Minh Vương hi nộ vô thường, thô bạo hung tàn, hiện tại lại chứng kiến ngài đối xử tàn nhẫn với nữ tử mà mình yêu thương như vậy, nếu đến phiên bọn họ, chẳng phải là phải chết không toàn thây hay sao?!

Ảnh Từ sau khi nghe được tin tức này thì cực kỳ khiếp sợ. Nàng đã rất muốn quên đi chuyện này, thật không ngờ vẫn bị lộ ra. Là nàng bỏ qua Bạch Mạn Điệp, quên mất nhân vật nguy hiểm này. Nhưng điều khiến cho nàng kinh ngạc chính là hoài nghi của nàng cuối cùng đã được chứng thực, Vân Thanh Thanh chính là nam hài kia? Nhưng vì sao Vân Thanh Thanh lại không nói ra? Nếu nàng nói, chẳng phải Vương sẽ biết hay sao?

Nhưng Ảnh Từ không phải là Vân Thanh Thanh. Vân Thanh Thanh sợ dĩ không nói ra chính là vì hai nguyên nhân đơn giản. Thứ nhất, chuyện này nàng có nói ra cũng không tác dụng gì. Đoạn Tiêu đã quên nàng, cho dù nàng nói cái gì, đối với Đoạn Tiêu mà nói cũng chỉ là điều xa lạ. Nếu như nàng nói, Đoạn Tiêu sẽ coi đó như một câu chuyện bình thường như bao câu chuyện khác đã từng nghe mà ghi nhớ trong đầu chứ không có cảm giác chân thật như tự mình trải qua. Nếu đã như vậy, một thời gian sau hấn nhất định sẽ lại quên đi chuyện này. Thế nên nói hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thứ hai, bởi vì nàng hy vọng Đoạn Tiêu có thể tự mình nhớ ra. Chuyện này so với bất cứ việc gì đều quan trọng hơn. Chỉ có những chuyện chính mình trải qua mới có thể khắc sâu trong trí nhớ. Cho dù bao nhiêu năm tháng đã qua, dù hai người bọn họ đều già đi, hấn còn có thể hồi tưởng lại, cùng nàng chia sẻ những thời khắc vui vẻ ngày xưa.

Nhưng, hoá ra ý nguyện của nàng cuối cùng cũng không thành hiện thực, ngược lại còn đổi lấy càng nhiều bất hạnh, đắng cay và tủi nhục. Đây chính là

vận mệnh trên cọt, chuyện đời không thể lường trước được a.

Ảnh Từ bắt đầu nói:

"Sự tình một khi đã như vậy, chúng ta còn có thể làm gì, đành phải chờ xem ý tứ của Vương."

Công Tôn tiên sinh lại lo lắng chỉ vào Đoạn Tiêu cùng Mộ Dung Thiên Lý đang giương cung bạt kiếm, hướng Âm Dạ và Ảnh Từ nói:

"Trước tiên đừng lo đến chuyện này, các ngươi hãy nghĩ biện pháp đem hai người bọn họ tách ra đi, nếu mà đánh nhau thì đối với Minh Cung hay là với Mộ Dung gia đều chẳng có chỗ nào tốt cả."

Âm Dạ và Ảnh Từ vừa nghe được lời nói của Công Tôn tiên sinh thì vội vàng nhìn lại, thấy rõ hai nam nhân này đã bắt đầu động thủ.

Võ công của Mộ Dung Thiên Lý so với Đoạn Tiêu thì kém hơn một chút, nhưng là hấn tấn công liều mạng, dốc toàn lực đối phó Đoạn Tiêu, chỉ có thể công, ngay cả một chút phòng bị cũng không lưu lại cho mình, rõ ràng là không cần tính mạng nữa rồi, nhất nhất chỉ muốn giáo huấn Đoạn Tiêu. Có thể nhận ra Mộ Dung Thiên Lý đối với Vân Thanh Thanh là thật lòng thật dạ, chỉ tiếc trong lòng nàng lại không hề có hấn, đúng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Trong lòng Đoạn Tiêu hiện cũng đang bùng cháy, muốn tìm chỗ phát tiết một ít, thế nên khi động thủ cũng không hề cố kỵ điều gì. May mắn hai người này chỉ dùng tay không, nếu xuất ra binh khí thì lập tức đổ máu mất mạng a. Âm Dạ và Ảnh Từ nghe được lời Công Tôn tiên sinh nói mới biết được tình hình lúc này thập phần khẩn cấp. Bây giờ còn chưa phải thời điểm đối địch với người trong giang hồ, mà thực ra Vương cùng đầu muốn giết Mộ Dung Thiên Lý, bọn họ không phải vì một nữ nhân như Vân Thanh Thanh mà khiến cho giang hồ nổi lên một trận mưa máu hay sao? Ai, thật sự là hồng nhan họa thủy!

Lúc này, Âm Dạ và Ảnh Từ cùng nhau xông lên, hai người tâm ý tương thông, nhất trí nhắm thẳng vào Mộ Dung Thiên Lý. Vì sao? Ai bảo Đoạn Tiêu là Vương của bọn họ, võ công lại cao, bọn họ căn bản không phải đối thủ của ngài. Trong trường hợp này, nếu không có cách nào đối phó với người lợi hại thì phải tìm đến kẻ kém cỏi hơn, như vậy mới có thể tách được hai người đó ra.

Quả nhiên, hai người cùng nhau phi thân lên ngăn chặn Mộ Dung Thiên Lý. Đoạn Tiêu t

hấy mất đi đối thủ nên đành phải ngừng tay lại. Mộ Dung Thiên Lý bị hai người Âm Dạ cùng Ảnh Từ ngăn đón, tức giận đến đỏ mặt:

"Hai người các ngươi tránh ra cho ta....."

"Không được a, Mộ Dung công tử xin hạ thủ lưu tình, thu tay lại đi." Âm Dạ trấn an nói.

"Thu tay lại?!" Mộ Dung Thiên Lý cả giận nói, "Ta làm sao có thể buông tha tên tiểu nhân Đoạn Tiêu này, hôm nay ta không đánh hấn, ta làm sao có thể để Thanh Thanh thất vọng....."

Ảnh Từ thấy cứ như vậy cũng không phải biện pháp, đành phải hướng về Âm Dạ đánh mất một cái, hai người đồng thời ra chiêu vây khốn Mộ Dung Thiên Lý. Ảnh Từ lập tức nói với hấn:

"Mộ Dung công tử, Vân Thanh Thanh đã rời khỏi nơi này, ngươi mau đến Vô Tranh sơn trang đi....."

Mộ Dung Thiên Lý vừa nghe xong lập tức dừng lại thể công.

"Ngươi nói thật? Thanh Thanh nàng đã rời đi?"

"Đúng, nàng đi trước khi chúng ta trở về, không tin ngươi cứ hỏi Âm Dạ."

Âm Dạ lập tức chứng thực:

"Không sai, Bạch Mạn Điệp đột nhiên đến mang Vân Thanh Thanh rời đi, ngươi muốn tìm nàng thì hãy mau đi Vô Tranh sơn trang."

Mộ Dung Thiên Lý nghe rồi ôm quyền nói:

"Tốt lắm, ta đi trước, nhị vị cáo từ." Nói xong quay đầu lại nhìn Đoạn Tiêu quát to:

"Đoạn Tiêu, ngươi nghe cho rõ đây. Chờ ta tìm được Thanh Thanh, hỏi Thanh Thanh tại sao mọi chuyện lại thế này, nếu để ta biết được ngươi thực sự đã khi dễ nàng, thì Mộ Dung Thiên Lý ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên Lý cuối cùng cũng rời đi, Âm Dạ cùng Ảnh Từ coi như có thể thở phào nhẹ nhõm. Đang lúc bọn họ nghĩ mọi việc đến đây là xong thì Đoạn Tiêu đột nhiên ở phía sau bọn họ lạnh lùng nói:

"Hai người các ngươi....."

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu nhất thời từ trên trán Âm Dạ và Ảnh Từ lăn xuống. Lão đại cuối cùng cũng tính sổ, tìm đến bọn họ gây phiền toái.

"Ta ra lệnh cho các ngươi đi tìm hiểu Vân Thanh Thanh, đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Đối diện với khuôn mặt nghiêm khắc cùng giọng nói hung dữ của Đoạn Tiêu, Âm Dạ và Ảnh Từ đều cúi đầu không biết nên trả lời như thế nào. Nói thật? Không phải ngươi muốn chết hay sao? Không nói? Hình như cũng chẳng xong. Phải làm sao bây giờ a? Trầm mặc vậy. Làm hai con son dương trầm mặc, đây cũng là lựa chọn duy nhất dành cho bọn họ.

"Nói mau!" Đoạn Tiêu chợt quát to một tiếng, nhất thời khiến cho hai người sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Âm Dạ lập tức nói:

"Vương, là do thuộc hạ làm việc thất trách, không có điều tra rõ chân tướng....."

"Câm miệng!" Âm Dạ giải thích chưa xong đã bị tiếng quát lạnh của Đoạn Tiêu dọa lui.

"Ảnh Từ, ngươi nói."

Không biết vì cái gì, lúc này đây Đoạn Tiêu cố ý muốn nghe Ảnh Từ giải thích.

"Vương....."

"Nói thật cho ta!" Đoạn Tiêu cá giận nói, trên khuôn mặt tà mị lộ ra thần sắc lo lắng:

"Các ngươi rút cuộc ở sau lưng ta làm cái gì? Hết thấy đều nói ra cho ta, nếu kẻ nào dám giấu giếm thì chó tránh ta hạ thủ vô tình."

Âm Dạ nghe xong lập tức nói ngay:

"Vương, tất cả đều là sai lầm của ta, là do ta không điều tra rõ thân phận của Vân Thanh Thanh, lúc trước ta nghĩ Vân Thanh Thanh là nam nhân, cho nên mới..... Xin ngài không nên trách tội Ảnh Từ, mọi chuyện đều là lỗi của một mình ta, ngài muốn trừng phạt thì trừng phạt ta đi....."

Ảnh Từ thần sắc kỳ dị liếc mắt nhìn Âm Dạ một cái, quỳ sụp xuống dưới chân Đoạn Tiêu nói:

"Vương, hết thấy đều là lỗi của Ảnh Từ, chuyện này là như vậy..... Sau đó, ta tìm Công Tôn tiên sinh cho ngài dùng vong tình đan, bởi vậy ngài mới có thể quên hết tất cả về Vân Thanh Thanh, đây là một sự hiểu lầm."

"Tiên sinh....." Đoạn Tiêu thật sự không ngờ ngay cả Công Tôn tiên sinh cũng có tham dự chuyện này.

"Nhất thời hồ đồ, nhất thời hồ đồ a....." Công Tôn tiên sinh cũng làm vẻ mặt xấu hổ, ai mà biết sẽ phát sinh những chuyện như vậy a. Lúc lão nghe được Đoạn Tiêu yêu một nam nhân, lão có thể không kinh ngạc hay sao? Vất vả lắm mới nuôi lớn được đứa nhỏ, nghĩ đến hắn có thể thành thân sinh con, ai biết tự nhiên truyền đến tin hắn yêu thích một nam hài tử, Công Tôn tiên sinh vừa nghe xong liền kinh ngạc không thôi.

Chuyện sau đó chính là Đoạn Tiêu thực sự đã quên Tần Văn, quên Vân Thanh Thanh. Nhưng, thần vận mệnh đã an bài Đoạn Tiêu sau này nhất định sẽ gặp lại Vân Thanh Thanh, vì vậy mới có chuyện hai người bọn họ dây dưa đến tận bây giờ.

"Các ngươi....." Đoạn Tiêu tức đến nổi không biết nói gì cho phải. Hắn nên nói cái gì bây giờ? Âm Dạ và Ảnh Từ hắn có thể trừng phạt, nhưng còn Công Tôn tiên sinh? Hắn không thể!

"Hai người các ngươi....."

Thấy Đoạn Tiêu tức giận muốn giết chết Âm Dạ cùng Ảnh Từ, Công Tôn tiên sinh lập tức mở miệng nói:

"A Tiêu, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi khôi phục trí nhớ trước kia, nếu người kia là Vân Thanh Thanh, ta cũng sẽ không còn gì phải lo lắng. Bất quá, ta còn có mấy câu muốn nói cho ngươi."

Lúc này, Công Tôn tiên sinh cũng không để ý Đoạn Tiêu có nghe vào hay không mà bắt đầu nói:

"Ta tin tưởng đứa nhỏ đó là của ngươi, hôm nay nghe được những lời tiêu công chúa nói, ta càng thêm sáng tỏ tâm ý mà Vân Thanh Thanh dành cho ngươi, ngươi nghĩ một nữ tử dám yêu dám hận, có dũng có mưu như vậy sẽ làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy sao? Trên đảo của chúng ta mặc dù có không ít nam tử, nhưng Vân Thanh Thanh chẳng phải là võ lâm đệ nhất tài nữ sao? Một nữ tử như nàng sẽ tùy tiện coi trọng một nam tử bình thường hay sao?"

"Hôm nay, ngươi làm tổn thương trái tim Vân Thanh Thanh, mà ngày xưa ngươi lại quên đi nàng, tuy rằng việc này ta cũng có tham dự, sau này ta nhất định sẽ tìm thời gian giải thích rõ ràng cho nàng. Từ đầu tới cuối, Vân Thanh Thanh đều thực vô tội, hết thấy đều là do ngươi sai."

"Về phần Âm Dạ và Ảnh Từ, bọn họ cũng có sai, bất quá là do không biết tình huống, chuyện này chúng ta sẽ tìm Vân Thanh Thanh giải thích, còn chuyện của ngươi thì tự nghĩ biện pháp đi. Chúng ta đi." Công Tôn tiên sinh nói xong liền mang theo Âm Dạ cùng Ảnh Từ rời đi. Đoạn Tiêu hiện tại rất nguy hiểm, cách xa hắn một chút mới là vương đạo!

Đoạn Tiêu một mình ở lại đại sảnh, mặt xám như tro. Hắn sai rồi! Hắn biết hắn sai rồi, hắn sai quá rồi, hắn thực sự xin lỗi Vân Thanh Thanh. Hắn hiện tại đã biết, biết hắn đã làm ra cái gì a! Quả thực chính là táng tận lương tâm, thiên lý không tha.

Bạch Mạn Điệp tin tưởng Thanh Thanh, Công Tôn tiên sinh cũng tin tưởng Thanh Thanh. Tất cả bọn họ đều hiểu Vân Thanh Thanh hơn hắn. Bọn họ cũng không cho rằng Thanh Thanh sẽ làm ra chuyện dâm tiện như thế. Đúng, vậy mà hắn lại không tin, hắn đúng thật là kẻ ngu ngốc, ngay cả người mà mình âu yếm cũng không tin. Nếu ngay từ đầu hắn tin tưởng nàng, hắn sẽ không ở trước hôn lễ rồi bỏ nàng. Hắn ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cấp cho nàng, liền kiên quyết rồi bỏ nàng.

Nếu ngày đó hắn lựa chọn tin tưởng nàng. Hắn sẽ không vì nàng cải biến dung mạo, cải biến thanh âm mà không nhận ra nàng. Hắn sẽ không đối đãi tàn nhẫn với nàng, tra tấn nàng thành như vậy. Ông trời a, hắn đã làm cái gì vậy.

Đoạn Tiêu nhớ tới ngày xưa, chính mình từng ở trước mặt rất nhiều người nhục nhã Thanh Thanh, từng mặc kệ cho Hương Ngưng sai người đánh Thanh Thanh, thậm chí còn cùng nữ nhân này thay phiên nhau tra tấn nàng! Hắn không phải là người! Ba! Ba! Đoạn Tiêu tự cho mình hai cái tát, vì dùng sức quá mạnh nên khoe miệng cũng bắt đầu rỉ máu.

Đến tận mấy hôm sau, tinh thần Đoạn Tiêu càng ngày càng sa sút đến cực độ. Lúc nào cũng mượn rượu giải sầu, hàng đêm đau khổ đến mức không tài nào ngủ được. Trong mấy ngày gần gũi, từ một mỹ nam tử anh tuấn bắt phàm, đảo mắt đã biến thành một người mặt mày u ám, râu ria lồi thoi, hai mắt vô thần, là đại tửu quỷ cả ngày ôm khư khư bình rượu.

Ám Dạ và Ảnh Tử mỗi ngày đều đến nhìn hắn vài lần, mỗi lần nói chuyện với hắn, hắn tựa hồ đều đang nghe, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác tâm trí của hắn hiện giờ không có ở chỗ này, thế nên căn bản không thể nghe vào bất cứ chuyện gì.

Đến một ngày, Ám Dạ và Ảnh Tử lại đem Đoạn Tiêu uống say mềm trên bàn trở về phòng, sau khi hầu hạ hắn ngủ say, hai người tụ cùng một chỗ thương lượng xem nên làm cái gì bây giờ.

"Vương không thể tiếp tục mãi như vậy." Ám Dạ mặc dù lo lắng nhưng lại không thể nghĩ ra kế sách gì. "Còn tiếp tục như vậy, cho dù có là người sắt cũng sẽ không chịu nổi a."

"Trong lòng Vương rất đau khổ." Ảnh Tử nói.

"Sợ là Vương biết bản thân mình sai nhưng lại không dám đi tìm Vân Thanh Thanh để giải thích, sợ nàng sẽ không tha thứ chính mình a."

Ám Dạ nghe xong liền nói:

"Ta cũng nghĩ như vậy. Vân Thanh Thanh là ai? Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư, là muội muội của tiểu công chúa. Một mình tiểu công chúa chúng ta còn không chống nổi, huống chi nữ nhân của Vô Tranh sơn trang ai nấy đều không dễ chọc a. Hơn nữa, việc này Vương làm quả thực rất quá đáng. Nghĩ lại ngày đó Vương ở trước mặt chúng ta để mặc cho Hương Ngưng đánh Vân Thanh Thanh, nếu không biết thì có thể cho qua, nhưng nếu biết rồi mà vẫn làm như vậy thì ai mà chịu cho. Nếu ta là nữ nhân thì nhất định cũng không tha thứ cho Vương."

"Ai cho người không kiêng nể gì mà bình luận Vương?" Ảnh Tử quay đầu nhìn xem bốn phía có người hay không, sau đó mới nói tiếp:

"Không có việc gì thì đừng nói lung tung. Chuyện của Vương, hãy để cho ngài tự mình quyết định."

"Quyết định? Quyết định của Vương chính là mỗi ngày đều uống đến say mềm, sau đó để cho chúng ta thu thập cục diện rồi rảnh này hay sao? Đây cũng không thể coi là biện pháp giải quyết a, cái này gọi là đang trốn tránh hiện thực? Nếu thực sự là nam nhân thì nên đứng ra, mặc kệ là chuyện khó khăn cỡ nào, hiểm trở ra sao, đều phải kiên trì đến cùng." Ám Dạ nói chuyện thật dễ nghe.

Câu nói đầu tiên của Ảnh Tử như gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt hắn:

"Người đừng có đứng đây nói suông, có giỏi thì người đến nói với Vương thử xem."

"Ta? Cái này không liên quan đến ta a." Ám Dạ xấu hổ gãi đầu nói:

"Bây giờ cũng không còn sớm, chúng ta trở về đi."

Ảnh Tử tiến lên thổi tắt nến, hai người rời khỏi hoàng cung.

Đợi đến khi hai người bọn họ rời đi, nguyên bản Đoạn Tiêu đang nằm ngủ trên giường lại đột nhiên mở mắt trong đêm tối. Con ngươi đen loé lên trong bóng tối

mang theo những tia sáng màu lam, Đoạn Tiêu gạt bỏ cái áo choàng bằng gấm trên người xuống, thẳng lưng ngồi ở trên giường.

Không biết hắn suy nghĩ cái gì, cũng không biết hắn suy nghĩ bao lâu, cho đến khi sắc trời dần dần sáng tỏ, hắn giống như đã hạ một quyết tâm nào đó, nhanh chóng xuống giường mặc quần áo.

Thời điểm Ám Dạ và Ảnh Tử đến hầu hạ hắn rời giường, lại phát hiện Đoạn Tiêu hai ngày trước còn râu ria lồi thoi, hiện giờ đã sớm quần áo chỉnh tề, rửa mặt sạch sẽ, ngay cả râu cũng cạo sạch trơn.

Đoạn Tiêu đột nhiên thay đổi hình dáng nhất thời khiến cho Âm Dạ và Ảnh Từ hoảng sợ.

"Vương, ngài đây là....." Âm Dạ nhìn Đoạn Tiêu một lần nữa, vẫn không thể từ hành vi động tác của hắn để tìm ra được bất cứ dấu vết nào.

Đoạn Tiêu lại nói:

"Mấy ngày nay vất vả các ngươi, sau này ta muốn đi ra ngoài một thời gian, Minh Cung giao cho các ngươi. Về phần Công Tôn tiên sinh, ta sẽ không nói lời cáo biệt, các ngươi thay ta chuyển lời đến đó."

"Vương, ngài muốn đi đâu a? Ngài ra ngoài tại sao không cho chúng ta đi theo?" Ảnh Từ không đồng ý.

"Lần này ta đi ra ngoài cũng không phải làm chuyện gì, các ngươi đi theo làm chi, hảo hảo ở lại trong cung cho ta." Đoạn Tiêu nói.

"Ít nhất ngài cũng nên nói cho chúng ta biết ngài đi đâu chứ, nếu không chúng ta làm thế nào để giao phó với Công Tôn tiên sinh a." Âm Dạ tiếp lời.

"Nói ta đi Vô Tranh sơn trang." Đoạn Tiêu vừa nói ra mục đích, nhất thời khiến cho Âm Dạ sợ tới mức cơ hồ rớt cả cằm.

Không thể nào?! Đêm hôm qua hắn mới nói Vương ngay cả một hành động đều không có, như thế nào hôm nay lại đột nhiên muốn đi Vô Tranh sơn trang? Đùng bả là những lời mình nói đêm qua đã bị Vương nghe được nha?! Nếu không mình sẽ rất thê thảm.

"Vương, ngài không thể cứ như vậy mà đi." Ảnh Từ ngăn Đoạn Tiêu đang muốn rời đi.

"Ngài xác định mình thật sự muốn đi hay sao? Vậy ngài hãy cho phép Ảnh Từ đi theo ngài, ít nhất lúc gặp chuyện phiền toái thì còn có thể tìm người thương lượng." Ảnh Từ nói xong liền hướng Âm Dạ nháy mắt.

Âm Dạ tiếp thu tín hiệu của Ảnh Từ, lập tức hưởng ứng:

"Đúng, Vương, Ảnh Từ nói đúng, ngài mang nàng đi theo, tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhân, ngài đi Vô Tranh sơn trang, có nàng đi theo cũng có chỗ hữu dụng."

Ảnh Từ mắt híp trừng mắt nhìn Âm Dạ một cái. Nói gì vậy a? Tốt xấu nàng cũng là nữ nhân?! Nàng vốn là nữ nhân mà.

Đoạn Tiêu nghe xong, mơ hồ nghĩ có lẽ sẽ có chỗ hữu dụng. Vì thế mới nói:

"Vậy ngươi đi theo ta, Âm Dạ ở lại trong cung." Nói xong liền đi thẳng.

"Vương, ta....." Âm Dạ hướng về Đoạn Tiêu và Ảnh Từ, muốn vì mình nói vài lời hay.

"Ngươi cái gì a," Ảnh Từ chặn họng Âm Dạ, "Minh Cung giao cho ngươi, hảo hảo ngốc a, ta đi đây."

"Ngươi....." Âm Dạ nhìn Ảnh Từ cười kiêu ngạo, tức giận ra mặt. Nữ nhân này thật là...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Báo thù rửa hận.

edit : Jun

Tình trạng thân thể Thanh Thanh thật sự không được tốt, cho nên Bạch Mạn Điệp mang theo nàng đi cũng không nhanh, vì thế Mộ Dung Thiên Lý rất nhanh đã đuổi kịp các nàng.

Xe ngựa dần dần chạy chậm lại, Bạch Mạn Điệp vén rèm, từ trong xe ngựa nhô đầu ra, Vân Thanh Thanh nằm ở trong xe ngựa nhất thời xuất hiện ở trước mắt Mộ Dung Thiên Lý.

Lại một lần nữa gặp mặt, Mộ Dung Thiên Lý nhìn thấy Vân Thanh Thanh tiều tụy như vậy thì khiếp sợ đến mức không tài nào mở miệng. Hắn thật không dám tin tưởng, chỉ trong có mấy tháng ngắn ngủi, Vân Thanh Thanh cư nhiên có biến hóa lớn như vậy. Trên gương mặt xinh đẹp ngày xưa giờ đã mất đi vẻ tươi cười, ngay cả hai tròng mắt tối đen cũng là một mảng không khí trầm lắng.

"Thanh Thanh..... Ta....." Mộ Dung Thiên Lý há miệng thở dốc, giống như trong cổ họng đang bị vướng cái gì, muốn nói cũng nói không được.

Bạch Mạn Điệp nhìn thấy bộ dạng của hắn thì thở dài:

"Sao ngươi lại tới đây? Quên đi, ta cũng không hỏi, nếu ngươi đã theo tới thì cùng nhau đi đi."

Mộ Dung Thiên Lý nghe xong lập tức chạy tới hỗ trợ đánh xe.

Tuy Bạch Mạn Điệp có ý muốn dẫn Vân Thanh Thanh rời đi, nhưng những lời mà Công Tôn tiên sinh đã nói nàng ít nhiều cũng hiểu được đôi chút. Thế nên vừa rời khỏi Minh đảo, Bạch Mạn Điệp lập tức mua ngay một cỗ xe ngựa, dọn dẹp cho thật sạch sẽ. Vì chiều cố Vân Thanh Thanh, Bạch Mạn Điệp còn muốn riêng một gã xa phu, cũng phân phó cho hắn nhất định phải đánh xe thật chậm.

Nàng tuy rằng tùy tiện nhưng cũng không ngu ngốc! Ít ra còn biết thưởng thức cuộc sống.

Mộ Dung Thiên Lý không có hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì hắn sợ sẽ làm cho Vân Thanh Thanh thương tâm. Dọc đường đi, dưới sự chăm sóc tận tình của hai người, khuôn mặt vốn gầy yếu tái nhợt của Vân Thanh Thanh cũng dần dần trở nên hồng hào.

Ước chừng đi hơn nửa tháng, bọn họ cuối cùng cũng đã về tới Vô Tranh sơn trang. Đám người Thủy Tịch Linh và Điệp Lăng Tương sớm đã chờ ở nơi đó lập tức tiếp lấy Vân Thanh Thanh, đem nàng đưa về phòng.

Trước đó không lâu, Bạch Mạn Điệp sau rời khỏi Minh Cung một khoảng thời gian đã lập tức dùng bỏ câu đưa tin về Vô Tranh sơn trang, chỉ nói vài câu đơn giản chứ chưa kể rõ nguyên nhân, nàng chỉ nói Vân Thanh Thanh bị bệnh rất nghiêm trọng, để cho bọn họ chuẩn bị tốt tất cả.

Bạch Mạn Điệp sở dĩ muốn dẫn Vân Thanh Thanh đi là vì có một nguyên nhân quan trọng khác. Đó là Vô Tranh sơn trang có một Thủy Tịch Linh.

Nhiều người thì dễ làm việc, Vân Thanh Thanh rất nhanh được an bày thoải mái, Thủy Tịch Linh lập tức vì nàng bắt mạch, sau đó kê đơn sắc thuốc. Vân Thanh Thanh nguyên bản mê man, nhưng vẫn bị mấy tiếng ồn ào to nhỏ của bọn họ làm cho bừng tỉnh. Mở to mắt liền nhìn thấy các vị tỷ tỷ cùng tỷ phu quen thuộc, lúc này mọi uý khuất liền dâng lên trong lòng, đôi mắt lập tức đỏ lên.

Bạch Mạn Điệp nắm lấy tay nàng:

"Đừng khóc, nơi này là nhà của muội, trở về thì tốt rồi. A, hảo hảo nghỉ ngơi, Tam muội sẽ chữa khỏi bệnh cho muội. Nàng là ai a? Thần y. Ở hiện đại thì kêu là gì nhỉ?"

Vân Thanh Thanh gật gật đầu, lại nằm xuống.

"Đại tỷ, muội....."

"Cái gì cũng đừng nói, chờ thân thể muội khỏe hẳn, tỷ tỷ cùng tỷ phu nhất định sẽ đi báo thù cho muội, hảo hảo ngủ đi."

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt trấn an để nhìn Vân Thanh Thanh.

Vân Thanh Thanh rốt cuộc có thể an tâm ngủ một giấc. Bởi vì nàng biết, nàng đã về nhà. Vô Tranh sơn trang chính là nhà của nàng, mỗi người ở đây đều là thân nhân của nàng. Nàng vốn là một bé gái mồ côi, có thể ở thế giới khác tìm được một đám thân nhân yêu thương mình như vậy, nàng còn có gì để hối tiếc đây?! Mang theo nụ cười ấm áp, Vân Thanh Thanh chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Đây là nụ cười đầu tiên Bạch Mạn Điệp nhìn thấy trên khuôn mặt Thanh Thanh kể từ ngày bọn họ rời khỏi Minh đảo, nàng tự nhiên cảm thấy được an ủi sâu sắc. Hoàn hảo, nơi này còn có hể hàn gắn lại vết thương trong lòng Thanh Thanh. Lập tức, nàng đắp chăn lên người Vân Thanh Thanh, tiếp đó cùng mọi người đi ra ngoài thương lượng xem nên đi báo thù như thế nào, đem bọn bại hoại này đánh cho răng rơi đầy đất.

* * *

"Đại tỷ, nói mau, rốt cuộc là ai dám đối đãi với Thanh Thanh như vậy? Ngươi nói mau đi, chúng ta cùng đi đánh cho bọn họ răng rơi đầy đất, mặt mũi bầm dập, vô cùng thê thảm, hoàn toàn thay đổi....." Điệp Lăng Tương phi thường không kiên nhẫn xoa xoa hai tay, xem bộ dáng hưng phấn của nàng thật sự có điểm khiến cho người ta hoài nghi, nàng là muốn báo thù hay muốn đi đánh nhau?!

Tổ chất thần kinh của người này căn bản không giống như người bình thường.

Thủy Tịch Linh cũng là nóng lòng muốn thử, biểu hiện của nữ tử vốn lạnh như băng này khiến cho người ta thấy được nàng đồng dạng không thể dễ chịu cho tiêu muội của mình bị ức hiếp. Thật vất vả lắm mới có được một tiêu muội đến thay thế nàng, vất vả mới có thể trở thành Tam tỷ, đương nhiên cần phải biểu hiện một chút khí khái của tỷ tỷ.

Lúc nàng còn làm muội muội cũng nhận được không ít chiều cố rồi! Bất quá, nàng còn chưa kịp mở miệng thì Bạch Mạn Điệp đã chặn lại:

"Tịch Linh sẽ không đi." Nàng đi, ai tới chiều cố Vân Thanh Thanh?

"Vì sao?" Thủy Tịch Linh không hề tình nguyện. Cơ hội này là nàng thiên tân vạn khổ mới chờ được mà.

"Thanh Thanh còn cần muội chiều cố, Công Tôn tiên sinh nói thân thể Thanh Thanh quá yếu, sống không được hai tháng." Bạch Mạn Điệp lắc đầu, bắt đầu dĩ vãng một tiếng. Nếu có hai chòm râu để cho nàng sờ một chút thì cực kỳ giống như mấy vị tiên sinh đạo mạo.

Thủy Tịch Linh xem thường:

"Đại tỷ, tỷ nghĩ biệt hiệu thiên hạ đệ nhất độc y của muội là hư danh thôi sao?" Nàng am hiểu lấy độc trị độc, lấy độc làm thuốc, người trong giang hồ phong cho nàng một danh hiệu là đệ nhất độc y. Nàng muốn cứu người, còn có thể không cứu được sao.

Bạch Mạn Điệp nghe nàng nói như vậy trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Trên mặt tươi cười giống như một đóa hoa.

"Ta đã nói rồi mà, đệ nhất độc y của Vô Tranh sơn trang chúng ta là độc nhất vô nhị, không chỉ giải được mọi chất độc trong thiên hạ mà còn có một thân y thuật có một không hai trong cổ kim....."

"Được rồi, đại tỷ không cần tăng bốc nữa." Diệp Lăng Tương ngăn cản Bạch Mạn Điệp hiện đang thao thao bất tuyệt, nàng hiện tại rất cao hứng, có thể nói không ngừng, nhưng bọn họ không có thời gian nghe nàng tiếp tục lãng phí nước miếng. "Nhanh nói Thanh Thanh rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ta nhanh chóng đi báo thù cho nàng."

Mấy vị nam nhân bên cạnh đều là những nhân sĩ phi thường yêu vợ, bọn họ không nói chuyện cũng không đại biểu bọn họ không quan tâm Vân Thanh Thanh. Bọn họ chỉ cần nhìn, sau đó nghe theo chỉ thị, hoàn thành nhiệm vụ mà lão bà giao phó là được.

Mộ Dung Thiên Lý đứng ở một bên, nhìn những người trong Vô Tranh sơn trang mà giống như đang nhìn mấy người điên. Hắn càng ngày càng muốn làm rõ, vì sao một người bình thường như Vân Thanh Thanh lại có thể ở chung với đám người này.

Xem ra, hắn thực sự vẫn không hiểu rõ Vân Thanh Thanh a.

"Đến đây đến đây!" Bạch Mạn Điệp vẫy tay gọi mọi người tùm tùm lại, sau đó bắt đầu kể lại những điều mà nàng biết, tiếp đó không đợi mọi người nghị luận đã phân công luôn nhiệm vụ.

"Lão Tam cùng Tam muội phụ ở nhà hảo hảo chiếu cố Thanh Thanh, ta cùng lão Nhị đi điều tra rõ ràng, Thanh Thanh ở Minh Cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những người còn lại phải cố thủ Vô Tr

anh sơn trang, ta lo lắng Minh Vương Đoạn Tiêu kia, nếu hắn thật sự thích Thanh Thanh thì nhất định sẽ đến Vô Tranh sơn trang. Đến lúc đó, chắc chắn gặp phải các người."

Bởi vì chuyện của Vân Thanh Thanh, Bạch Mạn Điệp thực sự tức Đoạn Tiêu, ngay cả tiếng đại ca cũng không thêm gọi.

"Không thể nào, Đoạn Tiêu hắn còn dám tới?" Diệp Lăng Tương kinh ngạc kêu to:

"Không có khả năng, nếu hắn dám đến, ta nhất định phải đem gương mặt tuấn mỹ vô song của hắn đánh cho hoàn toàn thay đổi." Nữ nhân của Vô Tranh sơn trang ai nấy đều bị Bạch Mạn Điệp làm hồng rồi, người nào cũng thích đánh mặt người ta.

Bạch Mạn Điệp thử nàng một chút:

"Người có thể đánh được hắn sao?"

"Cái này....." Đương nhiên là đánh không lại. Bất quá, Diệp Lăng Tương nhìn lão công của mình rồi nói:

"Lão công của ta nhất định có thể."

"Lão công của người có thể, lão công của ta càng có thể." Bạch Mạn Điệp cũng không cam yếu thế. Làm sao có thể để cho người ta nói lão công của mình kém được a. Bất quá hình như càng lúc nói càng xa chủ đề.

"Tuy Phong vị tất đánh không lại Đoạn Tiêu." Quả nhiên, Thủy Tịch Linh cũng gia nhập cuộc chiến.

"Nếu thực sự đánh không lại thì chúng ta quần ẩu! Như thế vừa có thể đánh bại hắn mà chúng ta lại không bị thương." Bạch Mạn Điệp trực tiếp đem giang hồ đạo nghĩa ném xuống cống, vậy mà còn đắc chí không thôi.

Tiếp theo là mà biểu diễn của mấy vị nữ nhân. Chủ đề quả nhiên bị các nàng hoàn toàn ném ra sau đầu, ba vị phu quân hoàn mỹ nhìn thấy cũng không thể nói gì, đành phải xoay người rời đi làm chuyện của riêng mình. Lưu lại một mình Mộ Dung Thiên Lý hiện đang ngơ ngác nhìn ba nữ nhân xướng tuồng mà không biết làm sao.

* * *

Vui đùa là vui đùa, sự tình là sự tình. Tuy ba nữ nhân này bình thường có một vài sai sót ngẫu nhiên nhưng khi làm việc lại phi thường chuyên nghiệp. Rất nhanh, Bạch Mạn Điệp cùng Diệp Lăng Tương đi đến Minh Cung, đi điều tra những sự tình liên quan đến Vân Thanh Thanh.

Hỗn Thế Ma Vương như hai nàng vừa xuất hiện, còn không đem Minh Cung làm cho long trời lở đất, đất rung núi chuyển a.

Mộ Dung lưu lại không biết nên làm cái gì. Nhìn thấy Vân Thanh Thanh bình thản nhìn mình, ngẫu nhiên lại cho hắn một nụ cười. Hắn cảm giác mình không thể tiếp tục chịu đựng nổi nữa. Mỗi một lần nhìn thấy gương mặt Vân Thanh Thanh, hắn rất muốn đánh Đoạn Tiêu một chút, nhưng võ công của hắn còn không mạnh đến mức có thể đem Đoạn Tiêu đánh ngã.

Hắn bắt đầu đi cả ngày ở Vô Tranh sơn trang đi tới đi lui. Hắn không phiền, nhưng những người khác thấy phiền.

Rất cục, có người bắt đầu bùng nổ.

"Sao lại có người không cảm thấy phiền a, suốt ngày đều ở trong này đi tới đi lui, hắn không phiền, còn chúng ta thì phiền muốn chết." Lulu Ly tròn trắng mắt.

"Ai bảo hắn yêu thích Tứ tiểu thư, thật sự là đáng thương." Phi Thúy dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn.

"Hắn đáng thương?!" Lulu Ly cũng không đồng ý, "Tứ tiểu thư chẳng phải là càng đáng thương, thật không nghĩ tới Minh Vương lại là người như vậy." Đại tiểu thư nói quả không sai, nam nhân không thể chỉ xem về bề ngoài. Họ Đoàn kia chính là một điển hình, siêu cấp điển hình. Xem ra tật mê trai của nàng cần phải sửa lại. Thiên Cơ Các cái kia Đường chủ, lớn lên tuy rằng có điểm xấu, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là một chủ quán cao cấp, có xe có phòng lại yêu thương lão bà, nàng thực sự không cần phải lo lắng.

Phi Thúy vỗ vỗ bộ ngực:

"Yên tâm đi, có chúng ta cùng ba vị tiểu thư ở đây, Tứ tiểu thư nhất định sẽ nhanh chóng khôi phục vẻ sáng sủa hoạt bát trước đây."

"Ta thật sự còn hoài niệm lúc Tứ tiểu thư học khinh công a."

"Đúng vậy, khi đó Tứ tiểu thư thật sự bị Nhị tiểu thư ép buộc rất thảm....." Trèo tường? Đương nhiên thảm rồi.

* * *

Ảnh Tử theo Đoàn Tiêu một đường từ Minh Cung chạy tới Vô Tranh sơn trang.

Dọc đường đi, Đoàn Tiêu một câu cũng không nói. Ảnh Tử đi theo hắn, nhìn hắn ngày ngày uống rượu không ngừng thì cảm thấy lo lắng không thôi.

"Vương, ngài muốn làm gì?"

Đoàn Tiêu vẫn như trước ngồi trên lưng ngựa, một chút cũng không chú ý đến nàng. Đến lúc Ảnh Tử nghĩ hắn sẽ không trả lời nàng thì Đoàn Tiêu đột nhiên mở miệng.

"Ảnh Tử."

"Vâng."

"Người đi theo bên người ta cũng lâu rồi nhỉ?"

"Vâng, Ảnh Tử từ nhỏ đã theo bên người Vương."

"Người cho rằng ta là loại người gì?"

"Vương là người cường đại nhất trên đời."

"Còn gì nữa?"

"Loại hại nhất, thông minh nhất, là người mà Ảnh Tử tôn kính." Ảnh Tử nói rất thật lòng, hoàn toàn có thể từ ánh mắt của nàng nhìn ra nàng đối với Đoàn Tiêu là một lòng sùng bái.

Đoàn Tiêu lại ngửa đầu uống rượu, tuy rằng vẻ mặt suy sụp nhưng mỗi một động tác vẫn tiêu sái như cũ.

"Ha ha....." Đoàn Tiêu cười vài tiếng, trong tiếng cười tràn ngập sự bị thương.

"Một kẻ khốn kiếp như ta. Ta đã đối đãi với người mình yêu như thế, lại còn không tin tưởng nàng, vậy mà người vẫn còn tôn kính ta hay sao?! Vẫn còn sùng bái ta?! Ha ha..... Đây quả thực là chuyện nhục cười nhất trên đời..... Nhục cười a....."

"Vương....." Ảnh Tử phi thường lo lắng nhìn Đoàn Tiêu ở trên lưng ngựa cười như điên dại.

"Ngài có khỏe không?"

"Hào, hào, ta tốt lắm." Đoàn Tiêu thu hồi khuôn mặt tươi cười:

"Ta thực ngu ngốc có đúng không? Ảnh Tử. Ta ngu xuẩn đến mức ngay cả lời Thanh Thanh nói cũng không tin, ngược lại cho rằng đó là lỗi của nàng. Ta không phải rất xấu sao? Ảnh Tử, người tin tưởng ai? Thế giới này có người mà người tin tưởng sao?"

"Có." Giọng nói của Ảnh Tử vô cùng kiên định, "Người ta tin tưởng chính là Vương. Ta tin tưởng ngài, tín nhiệm ngài, trung thành với ngài, một lòng

không đổi."

Ảnh Từ trả lời hoàn toàn ngoài dự kiến của Đoạn Tiêu. Mà giọng nói của nàng lại kiên định cùng cố chấp, lại càng khiến cho hắn động dung. Bởi vì điều này làm cho hắn nhớ tới Vân Thanh Thanh. Nàng cũng từng nhìn hắn không oán không hận, nàng còn từng thẹn thùng và kiên định nói thương hắn.

Đoạn Tiêu đột nhiên buông bầu rượu trong tay, âm thầm nhìn Vô Tranh son trang ở phương xa rồi nói:

"Ta không biết nên nói như thế nào, ta cũng không biết làm sao để vấn hồi Thanh Thanh. Ta biết sai rồi, ta đã phạm vào điều tối kỵ trong tình yêu, đó là không tin tưởng nàng. Ta thậm chí cũng phạm vào tối kỵ trong lúc sống chung với mọi người, ta không tin bất luận kẻ nào. Chẳng những không tin nhiệm nàng, còn tự tay xoá sạch cốt nhục của ta và nàng, cho dù nàng không hận ta thì ta cũng hận chính mình! Ta còn không tìm được lý do để tha thứ cho chính mình thì làm sao có lý do để khẩn cầu nàng tha thứ?"

Đúng vậy, Đoạn Tiêu không tin bất luận kẻ nào. Bởi vì hắn không biết chính mình nên tin tưởng ai, từ nhỏ đã bị người ta bỏ rơi. Vết thương lòng của hắn vẫn còn tồn tại dù đã qua rất nhiều năm, cho dù được Công Tôn tiên sinh chiếu cố cũng không thể lành lại.

Nếu không có sự xuất hiện của Vân Thanh Thanh thì cho tới bây giờ hắn cũng không biết trong lòng mình còn có một vết thương lớn như vậy, giống như một cái động đen ngòm. Chính vì vết thương đó làm cho hắn không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, cũng không có biện pháp toàn tâm toàn ý để yêu một người.

Nhưng hiện tại, Vân Thanh Thanh dùng tình cảm kiên định và chân thành của nàng làm cho hắn cảm động. Cũng hoàn toàn nói cho hắn biết, giữa bọn họ giờ này đã bị ngăn cách bởi một hố sâu vạn trượng, hắn hoàn toàn không có khả năng để vượt qua.

Trừ phi.....

"Vương, phía trước chính là Vô Tranh son trang." Ảnh Từ hợp thời nhắc nhở Đoạn Tiêu. Mà Đoạn Tiêu cũng bắt đầu chuẩn bị đối mặt với Vân Thanh Thanh, tuy rằng hy vọng thực xa vời, nhưng hắn cũng muốn dùng hết sức mình đi tranh thủ lấy một tia hy vọng.

"Nhanh như vậy đã đến." Trong lòng Đoạn Tiêu có chút sợ hãi. Trong cuộc đời của hắn đã trải qua nhiều đau khổ, cho dù có xưng bá võ lâm, là thiên hạ vô địch, cũng chưa từng có chuyện gì khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi. Mà lúc này đây, khi sắp đối mặt với Vân Thanh Thanh lại làm cho hắn sợ đến phát run.

Hắn cũng không phải không có can đảm của nam nhân, cũng không phải không dám đối mặt với nữ nhân, không dám đối mặt với sai lầm của chính mình, không dám khẩn cầu nữ nhân mà mình yêu tha thứ. Hắn là sợ những lỗi lầm mà hắn đã gây ra sẽ khắc sâu trên người Vân Thanh Thanh, khiến cho hắn mỗi khi nhìn đến lại cảm thấy hối hận khôn nguôi.

Làm một nam nhân, hắn có dũng khí cùng can đảm để thừa nhận sai lầm, thừa nhận trừng phạt. Nếu ngay cả điều này hắn cũng làm không được thì có đức gì để thống trị giang hồ, lại có đức gì để có thể được võ lâm đệ nhất tài nữ tha thứ.

Lúc hắn hạ quyết tâm đến tìm nàng, hắn cũng đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Nhưng thời điểm thật sự đến nhận tội chịu đòn, trong lòng vẫn còn có chút lo lắng. Ai, hắn cũng là phạm nhân a. Cho dù là võ công cái thể, tài hoa mưu trí cùng siêu nhân nhất đẳng, cũng chỉ là một nam nhân bình thường mà thôi. Tựa như một nam nhân cầu hôn nữ nhân mà mình yêu, bọn họ cũng sợ hãi nữ nhân đó sẽ không đáp ứng. Khi một nam nhân chân thành thỉnh cầu sự tha thứ của người yêu, cho dù có thất bại đến ngàn lần, nhưng một khi có cơ hội, bọn họ sẽ lại một lần nữa tiến lên. Giống như Đoạn Tiêu lúc này, bởi vì hắn biết cho dù có chuẩn bị tốt đến đâu, cho dù đi thỉnh tội ngàn lần thì Vân Thanh Thanh cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn.

Cho nên, hắn phải nghĩ ra một biện pháp.

"Ảnh Từ."

"Dạ."

"Buổi tối hôm nay chúng ta không đi Vô Tranh son trang, ngươi đi trước điều tra một chút, trở về nói cho ta biết kết quả rồi sẽ quyết định sau." Đoạn Tiêu nói xong lại cảnh báo cho nàng:

"Mỗi người trong Vô Tranh son trang đều rất lợi hại, ngươi cần phải cẩn thận."

"Vâng, Ảnh Từ biết." Tuy rằng võ công của Ảnh Từ hơi kém nhưng kinh công vẫn còn dùng được. Hơn nữa với tính cách của nàng rất thích hợp để đi làm trinh sát.

Đoạn Tiêu hơn nửa đường đến đây đều suy nghĩ xem nên làm cái gì mới có thể tranh thủ được cơ hội để Thanh Thanh có thể tha thứ cho hắn. Đây cũng chỉ là cơ hội mà thôi, về phần tương lai nàng có thể thật sự tha thứ hắn hay không thì trong lòng hắn cũng không nắm chắc được phần nào.

Bất quá, hắn đã chuẩn bị trường kỳ tác chiến, ngay cả Minh Cung đều giao cho Âm Dạ quản lý thay, hắn phải ở lại nơi này, nhất định phải dùng mọi biện pháp để lấy được sự tha thứ của

Vân Thanh Thanh.

Từ nay về sau cũng chỉ có thể đến đâu tính đến đó.

Lúc này, Đoạn Tiêu sau khi ở bốn phía Vô Tranh sơn trang đánh giả một phen thì quay đầu ngựa đi đến thôn xóm phụ cận.

* * *

Bạch Mạn Điệp cùng Diệp Lăng Tương tưởng tượng đến chuyện đánh người thì lòng bàn tay nóng rần lên, dọc đường ra roi thúc ngựa chạy thẳng một mạch đến Minh Cung. Hai nàng đi so với Đoạn Tiêu còn nhanh hơn, tuy nhiên bọn họ lại không đụng nhau trên đường, đúng là do số trời an bài. Hai người đi vào bến tàu, tìm đến thuyền của Minh Cung mà nhảy lên. Nếu là đụng tới người nào không vừa mắt, liền ra quyền tung cước đánh cho một trận.

Sau khi đến Minh Cung, hai người cùng nhau thương lượng một chút.

"Chúng ta không thể trực tiếp ra mặt, như thế khẳng định không hỏi ra được cái gì." Bạch Mạn Điệp nói.

"Không sai." Diệp Lăng Tương phụ họa.

"Địch ở trong tôi ta ở ngoài sáng, như đi vậy không bị người giam giữ mới là lạ. Đại tỷ, người nói làm sao bây giờ?" Diệp Lăng Tương tùy tiện ghét nhất là phải động não, có Bạch Mạn Điệp ở đây, làm sao nàng có thể hao phí tế bào não a.

"Người là albumin," Bạch Mạn Điệp trừng mắt liếc nàng một cái. "Như vậy đi, chúng ta phân công nhau đi đến chỗ tiểu cung nữ cùng bọn hạ nhân tìm hiểu tin tức, những kẻ hay buôn chuyện đó nhất định sẽ biết rất tường tận a, chúng ta nhất định có thể ở nơi nào đó nghe được những chuyện mà chúng ta muốn biết." (Albumin nguyên văn là dân bạch chất, lòng trắng trứng. Ý Bạch Mạn Điệp nói Diệp Lăng Tương giống như quả trứng không có lòng đỏ hay là người không có não)

"Hảo, ta đi." Diệp Lăng Tương nói xong cũng không đi ngay mà cực kỳ nghiêm túc nói với Bạch Mạn Điệp:

"Đại tỷ, không cần bảo ta là albumin, ta đã rất tiến bộ rồi, hiện tại đã là Tiểu Bạch." (nghĩa là hơi ngốc một chút thôi)

"Ha ha....." Bạch Mạn Điệp che miệng lại, vụng trộm cười to ba tiếng. Sau đó phi thường đứng đắn hướng về phía Diệp Lăng Tương nói:

"Không sai, không sai, người nói đúng, người hiện tại là Tiểu Bạch, không phải albumin. Tốt lắm, người nhanh đi đi."

"Tốt lắm, ta đi." Sau khi Bạch Mạn Điệp xác nhận Diệp Lăng Tương đã rời đi mới làm càn cười ha ha.

* * *

Nữ nhân quả nhiên rất thích buôn chuyện. Không cần chờ lâu, Bạch Mạn Điệp cùng Diệp Lăng Tương liền mang theo một lượng tin tức lớn về trao đổi với nhau.

"Có người nói, Đoạn Tiêu có một nữ nhân tên là Hương Ngưng, thường xuyên áp bức Thanh Thanh, có một lần còn ở trước mặt Đoạn Tiêu đánh Thanh Thanh....." Bạch Mạn Điệp trước xuất ra một cái tin tức.

Diệp Lăng Tương cũng không yếu thế, tiếp lời:

"Ta bên này nghe được, trong cung còn có hai ả kỹ nữ, một người tên là Liên Hoa, người kia tên là Phán Phán, nghe nói cũng từng đi khi dễ Thanh Thanh, bắt quả sau đó lại bị Thanh Thanh đánh."

"Còn có," Bạch Mạn Điệp chỉ vào chính mình nói, "Tiểu nha đầu trong phòng giặt nói trong cung còn có một cung nữ tên là Hoa Đào, là nữ tì bên người Đoạn Tiêu, đối với Thanh Thanh cũng có thành kiến..... Cái tên kêu Ngô Giang kia từ đầu tới cuối chính là người bị hại, nghe nói vì lương tâm rất tốt nên khi Hoa Đào thêm mắm dặm muối nói Thanh Thanh thực thâm thì tính làm anh hùng cứu mỹ nhân, kết quả lại biến thành câu hùng cứu mỹ nhân. Phạm vào đại sai, nhưng vì muốn cứu Thanh Thanh, quên đi."

"Còn có....." Diệp Lăng Tương lại nói tiếp một sự kiện.

Hai người nói tới nói lui suốt cả nửa ngày, rốt cục nói hết những chuyện lớn nhỏ có liên quan đến Vân Thanh Thanh trong khoảng thời gian nàng ở Minh Cung.

"Thế nào? Toàn bộ đã rõ cả chưa?"

"Rõ rồi." Diệp Lăng Tương hỏi Bạch Mạn Điệp, "Đại tỷ, chúng ta đi đối phó với nữ nhân nào trước a? Ta hiện tại hận đến mức không thể đem bọn họ đánh cho mặt sưng thành đầu heo, ta xem bọn chúng còn dám kiêu ngạo, còn muốn khi dễ tiểu muội của chúng ta nữa hay thôi, lá gan thật lớn a." Người của Vô Tranh sơn trang không thể bị bắt nạt.

"Đúng vậy đúng vậy, nàng nhất định sống lâu quá rồi, chưa biết chết là như thế nào." Bạch Mạn Điệp dùng ngôn ngữ hiện đại để nói.

"Nàng đương nhiên không chết, nếu chết còn có thể khi dễ tiểu muội của chúng ta sao." Diệp Lăng Tương không nghe biết ý tứ Bạch Mạn Điệp.

"Tiểu Bạch." Bạch Mạn Điệp không nói gì.

"Đại tỷ, ta là Diệp Lăng Tương."

"Ta biết." Bạch Mạn Điệp càng không có gì để nói.

"Chúng ta chạy nhanh hành động đi, trước đi đối phó nữ nhân kêu Hương Ngưng kia."

"Ta nghe nói nàng đang mang thai....."

"Phải không?" Bạch Mạn Điệp đầu óc vừa chuyển, "Đi thăm dò xem đứa nhỏ kia có phải là của Đoạn Tiêu hay không?"

"Đại tỷ, chẳng lẽ ngươi hoài nghi?" Điệp Lăng Tương kinh ngạc nói.

"Không có khả năng!"

"Tại sao lại không thể!" Bạch Mạn Điệp biện giải, "Ngay cả nữ hài tử tốt như Thanh Thanh bọn họ còn có thể hoài nghi, vì sao chúng ta không thể hoài nghi nữ nhân đến từ thanh lâu như Hương Ngưng? Nếu thật sự điều tra ra, nhất định phải dùng nhân chi đạo hoàn ký nhân chi thân." (câu này có nghĩa tương tự như gây ông đập lưng ông)

"Có ý tứ gì?!"

"Ngu ngốc, còn không biết đi làm việc."

"A."

* * *

Ngày thứ hai, Bạch Mạn Điệp cùng Điệp Lăng Tương một đường xông thẳng đến nơi ở của Hương Ngưng.

Bạch Mạn Điệp nhìn hoa lâu kia xinh đẹp mà phi thường không thoải mái:

"Đoạn đại ca làm sao có thể đem hoa lâu tốt như vậy cấp cho nữ nhân kia ở, thực sự là giận đến tím ruột tím gan." Địa phương tốt như vậy, cấp cho nữ nhân kia quả thực là lãng phí a!

Điệp Lăng Tương kỳ quái hỏi nàng:

"Đại tỷ, ngươi không phải nói từ nay về sau sẽ không bao giờ kêu Đoạn Tiêu là Đoạn đại ca nữa hay sao? Như thế nào hiện tại lại bảo hấn đại ca?"
Nàng đối với nam nhân khôn khéo kia đã tức đến hết chỗ nói.

"Ách..... Thuần túy nói sai, nói sai....." Bạch Mạn Điệp có điểm xấu hổ, lập tức chuyển sang đề tài khác:

"Chúng ta vào đi thôi."

Hai người đi đến cửa hoa lâu, chỉ thấy trong ngôi đình nhỏ ở hoa viên đang có năm ba tiểu cung nữ hầu hạ một vị hoa phục nữ tử. Nữ tử bộ dạng xinh đẹp động lòng người, hoa phục tinh xảo làm hiện lên dáng người hoàn mỹ, trừ bỏ..... Nhìn kỹ đi, bụng hình như có chút nhô lên.

"Chính là nàng." Bạch Mạn Điệp cùng Điệp Lăng Tương liếc mắt nhìn nhau, sau đó đi đến chỗ Hương Ngưng.

Giờ phút này Hương Ngưng đang cùng Hoa Đào nói chuyện ngày đó đuổi Vân Thanh Thanh đi, nói đến mức hưng phấn, còn kiêu ngạo cười to. Về tươi cười này trong mắt Bạch Mạn Điệp khiến cho nàng thập phần khó chịu, hận không thể lập tức đi lên đánh cho nữ nhân này trở thành đầu heo.

"Các người..... Muốn làm gì?" Vài tiểu cung nữ canh giữ ở bên ngoài đột nhiên nhìn thấy hai nữ nhân xông thẳng đến chỗ các nàng, bộ dáng kia tựa như bọn họ thiếu các nàng tiền.

"Tránh ra." Điệp Lăng Tương đơn giản vung tay lên, xoát xoát liền đem hai cung nữ ngoài cùng đánh cho rã rời đầy đất. Sau khi đánh xong, Điệp Lăng Tương còn đứng đó tạo dáng. Xem ra Bạch Mạn Điệp dạy dỗ càng ngày càng tốt, ngay cả vẽ mặt cũng bị nàng luyện thành một bộ động tác chuyên nghiệp.

Bên này đánh nhau lập tức hấp dẫn sự chú ý của Hương Ngưng và Hoa Đào. Hương Ngưng đứng lên, hướng bên này nhìn qua.

Là các nàng!

Không sai! Bạch Mạn Điệp cùng Điệp Lăng Tương từng ở thời điểm Đoạn tiêu vừa trở lại Minh Cung tìm đến gặp hấn một lần. Lúc ấy, Đoạn Tiêu đang cùng đám người Hương Ngưng tình tứ, Bạch Mạn Điệp tùy tiện tiến vào, lúc ấy Đoạn Tiêu còn nói với các nàng đây là muội muội của hấn, là Minh Cung tiểu công chúa.

Nàng không biết tiểu công chúa kiêu ngạo và ương ngạnh này đến nơi đây làm cái gì?

"Đại tỷ, ngươi xem nên bắt đầu như thế nào?"

Bạch Mạn Điệp đến gần cũng nhận ra Hương Ngưng, nhớ tới nữ nhân này mình cũng có gặp qua một lần liền cảm thấy thực hối hận sao lúc ấy không hung hăng giáo huấn nàng một chút. Bạch Mạn Điệp nhận ra Hương Ngưng, tự nhiên Điệp Lăng Tương cũng nhận ra.

Đào mắt, Bạch Mạn Điệp nhìn đến Hoa Đào ở phía sau Hương Ngưng, trực giác cho thấy hình như đã gặp qua ở nơi nào, chỉ là nhất thời nhớ không ra.

"Còn nói gì nữa, không cần khách khí với nàng, chỉ cần không đánh chết nàng là được rồi."

Hương Ngưng vừa nghe liền sợ tới mức nhất thời lông tóc dựng đứng lên:

"Ngươi, ngươi, các ngươi muốn làm gì?"

Nàng không có nghe lầm chứ? Vừa rồi các nàng hình như nói muốn đánh chết nàng? Các nàng vì cái gì muốn làm như vậy?

"Hương Ngưng là cái thứ gì? Không biết chúng ta vì sao muốn đánh ngươi?" Bạch Mạn Điệp phi thường có bình tĩnh giải thích cho nàng.

"Biết Vân Thanh Thanh không? Chính là nữ tử từng bị ngươi đánh, ngươi còn nhớ rõ chính mình đánh nàng bao nhiêu phát không?"

"Không, không, không phải ta....." Hương Ngưng đột nhiên nhớ tới người đang cười cùng nàng nói chuyện chính là nữ nhân ngày xưa đến chất vấn Minh Vương vì cái gì lại đối xử với Vân Thanh Thanh..... Đúng, nàng có quan hệ với Vân Thanh Thanh, là người thân của nàng sao?

"..... Là nàng." Ở thời điểm sinh mạng gặp nguy, Hương Ngưng tự nhiên muốn bảo vệ bản thân, vì bảo hộ chính mình đương nhiên không tiếc bán đứng người khác.

"Chính là nàng..... Là nàng đánh....."

"Hương Ngưng cô nương, ngươi....." Hoa Đào vừa thấy mình bị Hương Ngưng đẩy ra đứng mũi chịu sào thì nhất thời tức giận muốn đá cho nàng một cước.

"Không phải là do ta, đều là chủ ý của nàng, các ngươi muốn tìm người tính sổ, ta không chịu trách nhiệm....."

Chỉ bằng lí do thoái thác này, Bạch Mạn Điệp liền kết luận cung nữ này cũng không phải là kẻ tốt đẹp gì.

"Ngươi chọn người nào?" Ánh mắt Bạch Mạn Điệp thản nhiên đảo qua các nàng.

Điệp Lăng Tương rất ấn ý, chỉ vào Hoa Đào đang muốn chạy trốn nói:

"Ta chọn nữ nhân này." Trắng trắng mềm mềm, đánh nhất định sẽ rất thoải mái.

"Tốt lắm, chuẩn bị khởi công." Hai người, một người đi đến chỗ Hương Ngưng, một người đi về phía Hoa Đào.

Bạch Mạn Điệp đứng ở trước mặt Hương Ngưng:

"Biết bà cô của ngươi là ai chẳng? Cô nương ta năm đó là xã hội đen, danh xưng Vô Ảnh La Sát, La Sát a..... Thoái ẩn giang hồ, hậu nhân xưng ta là Vô Tranh sơn trang Đại tiểu thư, cũng gọi là Đại phu nhân, cũng có người bảo ta là trang chủ. Thế mà ngươi còn dám đụng đến người của Vô Tranh sơn trang bọn ta, ngươi đánh Thanh Thanh bao nhiêu bạt tai, ta chẳng những phải đòi lại, còn muốn ngươi hoàn trả gấp bội."

"Ngươi khôn

g thế, không thể đánh ta như vậy, Minh Vương, Minh Vương mà biết nhất định sẽ không bỏ qua ngươi....." Hương Ngưng hoảng sợ nói lung tung một mạch.

"Hắn biết thì thế nào, đừng nói ngươi, ngay cả hắn ta cũng phải đánh, ngươi đánh Thanh Thanh mười phát đúng hay không? Hôm nay ta sẽ bắt ngươi hoàn trả gấp mười....."

Gấp mười ! Chính là một trăm cái tát ! Hương Ngưng không dám tưởng tượng mặt mình sau khi bị đánh một trăm cái tát, kia, kia quả thực vô cùng thể thảm. Không được, chạy mau. Đương nhiên, nàng mau cũng không có khả năng mau hơn Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp đi lên bắt lấy nàng, ba ba ba, sét đánh liên hoàn chưởng giống như mưa rơi xuống. Nhất thời, Hương Ngưng cảm thấy trên mặt mình vừa nóng vừa đau, càng ngày càng đau, đau đến mức nàng khóc âm lên, đến cuối cùng toàn mặt đều chết lặng, trên cơ bản ngay cả ánh mắt cái mũi đều nhìn không thấy.

Lại nhìn Điệp Lăng Tương bên này, người của Minh Cung nhiều ít gì cũng có chút võ công, bao gồm cả Hoa Đào. So với Hương Ngưng, Hoa Đào có ưu thế là võ công, nhưng võ công của Điệp Lăng Tương trước mặt lại không biết cao hơn nàng đến bao nhiêu lần, nàng chỉ là một đĩa com nhỏ, cao cũng không vượt quá mặt bàn. Nàng chạy trốn càng khiến cho Điệp Lăng Tương tăng thêm không ít hứng thú, một chút cũng không giúp cho nàng giảm bớt số lượng những cái tát.

"Tiểu nha đầu, Vô Tranh sơn trang Tứ tiểu thư cũng dám đánh, không muốn sống nữa chẳng? Lão nương hôm nay không đánh cho ngươi răng rơi đầy đất, ta sẽ không kêu Điệp Lăng Tương....."

Ba ba ba, Hoa Đào bị đánh cho nổ đom đóm, trời đất đều xoay tròn. Trên mặt đau đến chết lặng, chỉ chạm nhẹ một chút cũng đau thấu trời. Lúc này trong lòng nàng căm hận Hương Ngưng, đều là do nữ nhân làm hại mới có thể khiến cho nàng bị đánh thành như vậy. Sau này làm sao nàng còn dám gặp ai nữa chứ!

Hương Ngưng, ta hận ngươi chết đi được!

Nỗi tức giận trong lòng Hoa Đào bùng phát, miến cưỡng mở to mắt, khi tìm được vị trí của Hương Ngưng liền đánh thẳng về phía trước. "Bùm" Một tiếng, hai người va chạm vào nhau, Hương Ngưng đang khóc lóc bị Hoa Đào đẩy ngã. Không chỉ như thế, còn không cần thận để cho bụng đập phải cạnh bàn, nhất thời khiến cho nàng đau đến mức nằm trên mặt đất lăn lộn.

Bạch Mạn Điệp cùng Diệp Lăng Tương đầu tiên là kinh ngạc nhìn Hương Ngưng cùng Hoa Đào trở mặt thành thù, tiếp theo nhìn hai người xông vào đánh nhau, tiếp nữa nhìn thấy Hương Ngưng nằm trên mặt đất lăn lộn, giữa hai chân còn thấy một dòng máu tươi đang chảy ra.

"Ta..... Ách..... Đau quá..... Cứu..... Cứu cứu..... Ta....."

Thiệt, ai để ý nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18: Vãn hồi.

edit : Jun

"Đại tỷ....." Diệp Lăng Tương nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Hương Ngưng thì lên tiếng, "Chúng ta có cứu nàng hay không?"

Bạch Mạn Điệp liếc mắt xem xét một cái, một bên là Hương Ngưng đau đến chết đi sống lại, bên kia lại là Hoa Đào báo thù thành công đang há miệng cười vang.

"Đều đã làm mẫu thân, cứu nàng đi. Về phần nữ nhân này, nhất định phải đem nàng đánh cho chết khiếp. Bạch Mạn Điệp ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào tâm ngoan thủ lạt như vậy, ngay cả trẻ con cũng không buông tha."

"Không thành vấn đề, Đại tỷ, hãy để cho ta giáo huấn nàng, ta thích nhất là đánh người mà." Diệp Lăng Tương e sợ Bạch Mạn Điệp sẽ đoạt đi 'Món đồ chơi' của nàng liền nhanh chân chạy tới túm lấy Hoa Đào rồi phi thân mà đi.

Bạch Mạn Điệp thật ra không quan tâm lắm đến việc ai sẽ đối phó ai, bất quá tốc độ cướp người của Diệp tiểu thư càng lúc càng nhanh, nếu còn tiếp tục như vậy, 'Sinh ý' của nàng chẳng phải là không cần làm nữa hay sao? Coi danh hiệu và thế lực của nàng, trên cơ bản không ai dám trêu chọc, muốn hoạt động gần cốt cũng không có cơ hội.

"Ngươi, còn có các ngươi," Bạch Mạn Điệp chỉ vào những tiểu cung nữ đang run sợ trốn ở một bên, "Nhanh tìm Công Tôn tiên sinh đến đây, còn các ngươi đưa nàng vào phòng, nhanh lên."

"Vâng." Vài tiểu cung nữ sợ tới mức lập tức ngoan ngoãn đi làm.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy Công Tôn tiên sinh cùng Âm Dạ vội vàng chạy tới.

Hoá ra, vừa rồi tiểu cung nữ đi tìm Công Tôn tiên sinh cũng không cần phải đi quá xa, vừa mới chạy ra đã gặp Công Tôn tiên sinh và Âm Dạ hướng bên này đi tới. Nguyên nhân thì không cần hỏi, bởi vì thời điểm trước khi Đoạn Tiêu rời đi đã đem trọng trách quản lý Minh Cung đặt lên trên vai của Âm Dạ. Hắn cảm thấy trách nhiệm này vô cùng trọng đại, đặc biệt trong cung còn có một nữ nhân đang mang đứa nhỏ của Vương, lại càng khiến cho hắn lo lắng không thôi.

Hắn chỉ sợ mình vạn nhất không trấn áp được nữ nhân kêu Hương Ngưng này, để cho nàng thừa dịp Vương không có ở đây mà đem Minh Cung đảo lộn. Nghĩ đến điều này, hắn liền lo lắng ngủ không yên, thế nên buổi tối ngày hôm qua mới chạy đến chỗ ở của Công Tôn tiên sinh thương lượng suốt một đêm. Cho đến sáng sớm hôm nay, hai người mới cùng nhau đi đến nơi ở của Hương Ngưng xem xét. Không nghĩ tới, còn chưa tới chỗ của Hương Ngưng đã trông thấy một tiểu cung nữ hoang mang chạy đi tìm bọn họ.

Hai người vừa nghe Hương Ngưng bị đụng trúng bụng liền không nói hai lời, vội vàng nhanh chân chạy đến.

"Tiểu công chúa?" Âm Dạ và Công Tôn tiên sinh vừa bước vào đã gặp ngay Bạch Mạn Điệp đang đứng ở cửa, hai người tự dung đều cảm thấy khó hiểu. Vì sao Bạch Mạn Điệp lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa ngay cả một chút động tĩnh đều không có, hiện tại đột nhiên truyền ra tin tức Hương Ngưng bị đánh, chắc không phải do vị tiểu công chúa này làm đấy chứ?! Nếu là sự thật, cộng thêm giờ này Đoạn Tiêu không có ở đây, chỉ sợ không một ai trong Minh Cung này có đủ khả năng để trấn áp nàng.

"Các ngươi đến đây, mau vào xem nữ nhân kia đi." Bạch Mạn Điệp liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Công Tôn tiên sinh lập tức đi về phía Hương Ngưng đang nằm lăn lộn ở trên giường. Mà Ám Dạ kỳ quái hỏi Bạch Mạn Điệp:

"Tiểu công chúa, người đến từ lúc nào? Sao không thông tri cho thuộc hạ một tiếng?"

Bạch Mạn Điệp thân nhiên nói:

"Không có gì, chỉ là có một món nợ chưa đòi được, lúc này đến để tính toán, thuận tiện thu một chút lợi tức."

"Đòi nợ? Ai thiếu tiểu công chúa bạc sao?" Ám Dạ nói.

"Tiểu công chúa chỉ cần nói một tiếng, Ám Dạ thay người đòi không phải được rồi sao, cần gì làm phiền người tốn công đi một chuyến."

"Được rồi," Bạch Mạn Điệp không còn kiên nhẫn, cái mà nàng không thể chịu nổi nhất chính là nói chuyện với những người cổ đại không có đầu óc này.

"Ta nghĩ chuyện hôm nay ngươi cũng đã nghe tiểu cung nữ nói rồi chứ."

"Vâng." Ám Dạ đương nhiên có nghe nói. Tiểu cung nữ đó nói Bạch Mạn Điệp đến đánh người, đứa nhỏ của Hương Ngưng cũng không thể giữ được. "Thuộc hạ biết người muốn báo thù cho Tứ tiểu thư, nhưng người cũng không thể làm hại đến cốt nhục của Vương? Người làm như vậy, thuộc hạ sao có thể giải thích với Vương?"

Bạch Mạn Điệp đột nhiên cười một tiếng:

"Ta nói Ám Dạ, ngươi như thế nào nghe đầu không nghe đuôi. Ta đúng là đến để đánh người, nhưng không có làm hại đứa nhỏ của Hương Ngưng. Ngươi cũng không phải lần đầu tiên thấy ta làm việc, không thể nào không rõ tính cách của ta, ta chưa bao giờ làm những chuyện thương thiên hại lý như vậy. Ta thừa nhận, ta đánh mặt Hương Ngưng, về phần nàng tại sao lại đau bụng thì là do nha đầu kêu Hoa Đào kia làm. Còn nữa." Bạch Mạn Điệp nói thập phần nghiêm túc, "Nói cho Đoạn Tiêu biết, không cần tùy tiện hoài nghi đứa nhỏ mà Thanh Thanh mang thai không phải là của hắn. Ngươi nói cho hắn, nếu trên đời này thực sự có một người mang đứa nhỏ của hắn, người đó nhất định là Thanh Thanh. Không cần đem đứa nhỏ của người khác coi là của mình, ngược lại đem đứa nhỏ của mình giết đi."

"Tiểu công chúa, người muốn nói cái gì? Chẳng lẽ....." Ám Dạ quả thực không thể tin nổi. Nếu lời Bạch Mạn Điệp nói là thật sự, như vậy thì.....

"Không sai." Bạch Mạn Điệp chứng thật suy đoán của Ám Dạ, "Ta đã điều tra qua Hương Ngưng, đứa nhỏ trong bụng nàng căn bản không phải là của Đoạn Tiêu, thế nhưng các ngươi lại coi nàng là bảo bối để mà cung phụng. Ngược lại đứa nhỏ mà Thanh Thanh mang thai mới chân chính là cốt nhục của Đoạn Tiêu, các ngươi đúng là một đám ngu ngốc, khốn khiếp, trướng thối!" Bạch Mạn Điệp tức giận không kiềm được, cũng chỉ có bọn người ngu ngốc này mới có thể làm ra chuyện điên khùng như thế.

"Người nói là sự thật?!" Ám Dạ khiếp sợ cực độ. Điều đó không có khả năng?! nếu là sự thật, vậy thì..... Vương khó mà có thể chấp nhận nổi?!

"Không cùng mấy kẻ trời sinh ngu ngốc như các ngươi đông dài nữa, ta còn muốn đi tìm những người khác đòi nợ, đương nhiên, trong đó cũng bao gồm cả ngươi." Bạch Mạn Điệp nói xong liền phi thân rời đi. Ám Dạ kinh ngạc nhìn thân ảnh Bạch Mạn Điệp như cánh chim biến mất phía chân trời, ngờ ngác hồi lâu cũng không thốt lên được câu nào.

* * *

Vô Tranh sơn trang.

Sáng sớm hôm nay, Đoạn Tiêu quyết định, bất luận hôm nay xảy ra chuyện gì cũng phải gặp mặt Vân Thanh Thanh một lần.

Đám người Thủy Tịch Linh vừa nghe Đoạn Tiêu đến, tự nhiên cảm khái Bạch Mạn Điệp liệu sự như thần. Vài ngày trước, khi Bạch Mạn Điệp kể lại những chuyện xảy ra với Vân Thanh Thanh thì Đông Phương Vũ cùng Lãnh Tuyết Cuồng lần lượt rời đi, không biết là đi chấp hành cái nhiệm vụ bí mật gì, hiện tại Vô Tranh trong sơn trang chỉ để lại Thủy Tịch Linh cùng Quân Tuý Phong. Nhưng ngày hôm nay, bởi vì Thiên Cơ Các có việc nên đã đem hắn kéo đi mất, toàn bộ trang viên chỉ còn lại Thủy Tịch Linh làm chủ.

Đoạn Tiêu ở bên ngoài đợi nửa ngày cũng không thấy người nào đi ra, thế nên hắn đành tự thân đi vào. Ảnh Tử nhìn thấy hắn định vào trong, nhin không được chạy đến khuyên hắn:

"Vương, ngài vẫn nên trở về là hơn, ta thấy ngài cũng không gặp được Vân cô nương."

"Không trở về." Đoạn Tiêu quyết đoán lại kiên quyết nói.

"Hôm nay không thấy được Thanh Thanh, bất kể ai nói gì ta cũng sẽ không trở về."

"Vương....."

"Ngươi không cần khuyên ta nữa." Đoạn Tiêu nói, "Vốn dĩ ta cũng không tính hôm nay sẽ đến đây, không nghĩ tới Đông Phương Vũ và Lãnh Tuyết

Cuồng cũng không ở, tuy ta không quá e ngại bọn họ nhưng nếu bọn họ có ở đây thì nhất định ngăn cản không cho ta và Thanh Thanh nói chuyện, đây là cơ hội tốt ngàn năm có một. Cho nên, bả

t luận hôm nay xảy ra chuyện gì ta cũng phải gặp mặt Thanh Thanh để nói chuyện một lần, bằng không, ta..... không cam lòng."

Ảnh mắt Ảnh Từ hơi oán xem xét Đoạn Tiêu. Vương của nàng từ khi nào lại xuất hiện loại bộ dáng cẩn thận này, Vương của nàng từ lúc nào bắt đầu biết lo lắng. Mà bây giờ, chỉ vì muốn gặp mặt Vân Thanh Thanh, ngài lại phải chuẩn bị cho thật tốt. Nhưng, Ảnh Từ còn một chuyện lo lắng khác, Vương vẫn còn yêu Vân Thanh Thanh, nhưng nếu như ngài biết được thân thế thật của mình.....

Ảnh Từ không thể tưởng tượng được sau này sẽ phát sinh ra loại sự tình gì.

Lại đợi thêm một lúc lâu nữa, Đoạn Tiêu cuối cùng đã mất hết kiên nhẫn. Ngay tại thời điểm hần quyết định không sợ bất cứ cái gì mà trực tiếp nhảy vào thì Thủy Tịch Linh đột nhiên xuất hiện.

"Vô Tranh sơn trang quả rất có mặt mũi, có thể làm cho Minh Vương đại giá quang lâm." Gương mặt lạnh như băng của Thủy Tịch Linh càng thêm lãnh khốc, "Không biết Minh Vương hôm nay đến đây là muốn làm cái gì?"

"Tịch Linh, ta....." Đoạn Tiêu thấy bộ dáng lạnh như băng của nàng thì biết nàng nhất định vì chuyện của Vân Thanh Thanh nên mới đối đãi với mình như vậy.

"Ta hy vọng có thể gặp Thanh Thanh một lần."

"Người còn gặp nàng làm gì?" Thủy Tịch Linh lạnh lùng nói, "Thanh Thanh không muốn gặp người, Vô Tranh sơn trang cũng không hoan nghênh người, người đi đi." Nói xong Thủy Tịch Linh xoay người rời đi.

Đoạn Tiêu lập tức xông lên chặn nàng lại:

"Xin người, cho ta gặp nàng một lần đi."

Đoạn Tiêu nói vô cùng khẩn thiết. Một Minh Vương uy chấn võ lâm, Minh Vương trong truyền thuyết hung tàn lãnh khốc thế nhưng có thể vì nữ nhân hần thích mà thấp giọng cầu khẩn một nữ nhân khác. Chuyện này mà truyền ra ngoài, người nào có thể không kinh ngạc a.

"Gặp một lần thôi," Đoạn Tiêu nhìn thấy thần sắc Thủy Tịch Linh hơi hơi sùng sốt thì lập tức mở miệng nói tiếp, "Ta sẽ không làm tổn thương Thanh Thanh nữa đâu, để cho ta gặp nàng một lần, ta chỉ muốn thấy nàng, cùng nàng nói vài câu là được." Cuối cùng, Đoạn Tiêu hướng về phía Thủy Tịch Linh cúi người xuống:

"Ta thỉnh cầu người."

Thủy Tịch Linh lần đầu tiên nhìn thấy hai hình tượng Minh Vương trái ngược nhau. Nàng từng nghe nói Minh Vương cao ngạo, là duy ngã độc tôn, là cuồng vọng ương ngạnh. Nhưng, nàng nhìn lại nam nhân trước mặt mình, trong mắt hần, trên người hần đều lộ ra vẻ đau thương, hần hiện giờ không phải Minh Vương, cũng chẳng phải là võ lâm chí tôn hùng tâm vạn trượng, xưng bá giang hồ. Hần chỉ là một nam nhân, một nam nhân bình thường có yêu có hận. Hần nguyện vì nữ nhân mà hần âu yếm cúi người cầu xin. Cho nên, Thủy Tịch Linh muốn cho hần một cơ hội. Và quan trọng nhất, nàng cũng muốn cấp cho Vân Thanh Thanh một cơ hội. Nàng không cho rằng Thanh Thanh cả ngày giam mình ở trong phòng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Một lần đường đường chính chính đối mặt với Đoạn Tiêu là cơ hội để nói ra tất cả.

Mà hiện tại, Thủy Tịch Linh nàng có thể giúp Thanh Thanh sáng tạo ra cơ hội này. Cho nên sau một lát trầm ngâm, nàng lạnh nhạt mở miệng:

"Người chờ đó, ta đi hỏi ý kiến của Thanh Thanh."

"Cám ơn người." Đoạn Tiêu đứng thẳng lưng, thành tâm thành ý hướng về phía Thủy Tịch Linh nói lời cảm tạ. Hoá ra nữ tử mà giang hồ đồn đại lạnh như băng này cũng không phải hoàn toàn không có ôn nhu. Nếu so sánh với hai người kia, nàng hần cũng rất thương yêu tiểu muội Vân Thanh Thanh.

* * *

Thanh Viên.

Thủy Tịch Linh bước nhanh vào trong phòng Thanh Thanh. Vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy Thanh Thanh đang ngồi tắm nắng bên cửa sổ. Nàng lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, sắc mặt vốn tiêu tụy giờ đã khá hơn một ít, nhưng vẫn giống như trước mang theo thần thái của một người có bệnh, một đôi con ngươi bình lặng như nước thần nhiên nhìn về phía phương xa. Thủy Tịch Linh đột nhiên cảm giác Vân Thanh Thanh giống như một tờ giấy vẽ, chỉ cần một cơn gió cũng có thể đem nàng xé rách.

"Thanh Thanh," Thủy Tịch Linh nhẹ nhàng gọi tên của nàng, "Cảm thấy như thế nào?"

Vân Thanh Thanh quay đầu lại, nhìn thấy người tới là Thủy Tịch Linh thì hướng nàng cười nhẹ:

"Tam tỷ, muội tốt lắm."

"Người a," Thủy Tịch Linh vừa đi đến trước giường giúp nàng lấy một bộ y phục vừa nói, "Sao lại không biết tự chiều cố bản thân mình? Sáng sớm còn

có hơi lạnh, người hắn nên mặc thêm một cái áo khoác." Nói xong liền đưa tay khoác áo lên người Thanh Thanh.

"Cám ơn Tam tỷ." Vân Thanh Thanh lãnh đạm nói, sau đó tiếp tục nhìn mây bay phía chân trời.

Thủy Tịch Linh phát hiện Vân Thanh Thanh trở nên bình thản, trầm mặc, giống như đột nhiên nhìn rõ tất cả mọi điều trên thế gian này, giống như đứa trẻ trong một đêm đã trưởng thành.

"Thanh Thanh," Thủy Tịch Linh trầm mặc trong chốc lát rồi nói, "Đoạn Tiêu đến đây."

Thủy Tịch Linh cảm thấy Vân Thanh Thanh cần có kích thích, chỉ một kích thích đủ lớn mới có thể kích động được con tim bình lặng của nàng, từ đó mới khiến cho nàng khôi phục về hoạt bát ngày xưa. Mà bây giờ, Đoạn Tiêu chính là thuốc kích thích này.

Quả nhiên vừa nghe đến tên của Đoạn Tiêu, Vân Thanh Thanh lập tức mở to hai mắt, từ trong trạng thái thất thần tỉnh táo lại.

"Đoạn -- Tiêu?" Vân Thanh Thanh chần chờ nói ra tên này, bỗng nhiên nở nụ cười lạnh lùng: "Hắn tới làm cái gì? Còn muốn nhìn xem ta đã chết hay chưa sao? Ta không gặp!"

Thủy Tịch Linh lập tức ngăn lại về kích động của nàng:

"Thanh Thanh, muội cần gặp hắn một lần, bằng không ân oán giữa các người vĩnh viễn cũng không thể giải trừ."

"Ta gặp hắn một lần thì có thể giải trừ ân oán sao? Ta gặp hắn thì có thể cải biến cái gì? Nếu như có thể trở lại trước kia, ta bằng lòng gặp hắn một lần, nếu không thể, ta gặp hắn hay không thì có quan hệ gì?" Vân Thanh Thanh cười nhẹ.

"Thanh Thanh, ta cùng Đại tỷ, Nhị tỷ, vĩnh viễn đều bảo vệ muội, giúp muội. Cho nên, nếu muội cảm thấy mình mệt mỏi liền nói cho chúng ta biết, chúng ta đến giúp muội. Ta thiết tình hy vọng, muội có thể giải trừ oán hận trong lòng, một lần nữa biến trở lại thành Vân Thanh Thanh hoạt bát kiên cường."

Tạm dừng thật lâu, ngay khi Thủy Tịch Linh nghĩ Vân Thanh Thanh sẽ không đáp ứng, đúng lúc định rời đi thì thanh âm vô cùng bình tĩnh của Vân Thanh Thanh truyền đến:

"Ta gặp hắn một lần."

"Thanh Thanh....." Thủy Tịch Linh nhìn nàng xác nhận lại.

Vân Thanh Thanh hồi phục nụ cười thản nhiên như ánh mặt trời của nàng:

"Có tỷ cùng Đại tỷ, Nhị tỷ, còn có tỷ phu cùng mấy cục cưng, ta còn phải sợ cái gì? Các người chính là hậu thuẫn vững chắc nhất của ta, đúng hay không?!"

"Đúng." Thủy Tịch Linh khẳng định với nàng "Yên tâm đi, chúng ta sẽ đứng cùng một phía với muội."

"Tam tỷ, cám ơn....." Vân Thanh Thanh không biết biểu đạt tâm ý của mình như thế nào, nhưng giờ này khắc này chỉ có hai chữ 'Cám ơn' là thích hợp nhất.

"Tỷ muội một nhà, cần gì phải khách khí....." Thủy Tịch Linh ôm lấy bả vai Vân Thanh Thanh, nhẹ nhàng vỗ vào lưng nàng.

* * *

Một lúc sau, Thủy Tịch Linh dẫn Đoạn Tiêu tiến vào. Vừa đi vào nhà, Đoạn Tiêu liền nhìn thấy Vân Thanh Thanh mở to hai mắt, con người trong veo nhưng lạnh lùng, giờ phút này sáng ngời theo dõi hắn, mà bên trong ánh mắt kia lại mang theo những tia hận ý khó phát hiện.

"Thanh..... Thanh....." Đoạn Tiêu vui sướng kêu lên. Hắn vốn có một bụng những từ ngữ muốn nói với Vân Thanh Thanh, nào là giải thích, khản cầu, thể thốt...v...v.. nhưng vừa tiếp xúc với cặp mắt đề phòng, nghi hoặc, oán hận cùng khinh thường kia, hắn ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

"Đoạn Tiêu?" Vân Thanh Thanh lạnh lùng nói ra tên này.

"Như thế nào? Minh Vương uy chấn vô lâm, cao ngạo phóng đảng còn có thể tới gặp một nữ nhân vô si dâm tiện hay sao? Có phải muốn đến nhìn xem ta đã chết hay chưa đúng không?"

Nàng vừa dứt lời, Đoạn Tiêu liền từng bước từng bước tiến đến, thấp giọng nói:

"Thanh Thanh, đừng nói lung tung, nàng không có chết, ta làm sao có thể để cho nàng chết. Tốt lắm, cái gì cũng không cần nói, ta biết nàng hận ta, ta biết mình đã làm sai, có gì chờ khi nàng hồi phục rồi nói sau, nàng muốn ta thế nào, ta đều nghe lời nàng."

"Đều nghe ta?" Vân Thanh Thanh ngược mắt nhìn hắn, miệng thì thảo đem bốn chữ này lặp lại mấy lần, bỗng nhiên lộ ra nụ cười sâu thẳm, nàng cắn răng nói:

"Buổi tối hôm đó, người cũng nói thích ta, nguyện ý cho ta tất cả, bất luận ta muốn cái gì. Người có biết ta lúc đó đã cảm động cỡ nào không, ta còn

tưởng mình thật sự đã tìm được tình nghĩa vô giá, rồi thề non hẹn biển. Nhưng kết quả thì sao?" Giọng nói của nàng đột nhiên lớn lên, "Kết quả thế nào? Đoạn Tiêu, người sẽ không quên đây chứ, sự ngu xuẩn của ta rốt cuộc đổi lại kết quả gì. Bây giờ người còn muốn dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt ta. Đoạn Tiêu, cho dù người coi ta là kẻ ngốc cũng xin người đừng đem mình trở thành kẻ ngốc, đừng quên, người chính là Minh Vương điện hạ cao cao tại thượng, thống trị vũ lâm."

"Thanh Thanh," Đoạn Tiêu lo lắng kêu một tiếng, một bên nháy mắt với Ảnh Tử, muốn nàng nói giúp hắn vài lời hay, chỉ tiếc người đằng sau vẫn đang bảo trì trầm mặc. Mà Đoạn Tiêu sớm hồ thẹn cúi đầu, chỉ có thể nói một câu duy nhất:

"Thực xin lỗi, Thanh Thanh, ta..... Ta không....."

"Người không cần phải nói, cũng không cần cảm thấy có lỗi." Vân Thanh Thanh ngẩng đầu lên.

"Kết quả hôm nay ta chẳng những không thể trách người, còn muốn cảm tạ người, cảm tạ người cho ta biết trong cuộc sống này cái gì mới là quan trọng nhất. Đoạn Tiêu, ta vĩnh viễn sẽ không quên bài học này, cho nên, người cũng đừng tiếp tục si tâm vọng tưởng dùng cái người gọi là chân tình đến cảm động ta, trái tim ta đã sớm bị sự thật kia bóp nát mất rồi. Kiếp này, ta không muốn có bất cứ quan hệ nào với người, cho dù khi ta chết, cho dù ta bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục, vĩnh không luân hồi. Người hiểu được ý tứ của ta không?"

Đoạn Tiêu làm sao còn dám phản bác, trước khi tới nơi này hắn đã dự tính đến tình huống xấu nhất, mà hiện tại tình huống này so với mong muốn còn tốt hơn. Bất đắc dĩ thở dài, hắn nói:

"Ta hiểu được, ta đều hiểu được. Thanh Thanh, là ta..... Phụ nàng, nhưng ta cũng....."

Không để hắn tiếp tục nói thêm câu gì, Vân Thanh Thanh lạnh lùng nói:

"Người hiểu được là tốt rồi, cứ như vậy chúng

ta sẽ không còn gì trói buộc nữa."

Nói xong nàng di chuyển thân mình, Đoạn Tiêu nắm lấy tay Thanh Thanh, kích động nói:

"Thanh Thanh, nàng cho ta một cơ hội nữa. Thanh Thanh, ta sẽ không thả nàng đi, ta sẽ không để mất nàng, ta biết, chỉ cần ta lại một lần nữa buông nàng ra, ta sẽ vĩnh viễn mất đi nàng."

"Người đang ép buộc ta sao?" Ánh mắt Thanh Thanh chống lại ánh mắt khẩn cầu của hắn, trên mặt không hề có một tia độ ấm, chỉ có khinh thường và cười nhạt. Vân Thanh Thanh ngược lại ngồi xuống, cố ý 'Án nói khép nép':

"Minh Vương coi nơi này là Minh Cung, còn ta vẫn là Tiểu Thanh, người không phải muốn giống như ngày ấy xé rách xiêm y của ta, ép buộc ta đấy chứ? Ha ha, không cần, ta tự mình đến." Đôi mắt lạnh như băng rõ ràng không mang theo cảm tình nhưng trên gương mặt như hoa như ngọc lại hiện lên một nụ cười quyến rũ. Nói xong, Vân Thanh Thanh vươn một bàn tay, chậm rãi cời bỏ nút thắt trên quần áo.

"Thanh Thanh," Đoạn Tiêu bỗng nhiên điên cuồng rống to, ngừng trong chốc lát lại thay bằng ngữ khí đau thương:

"Van cầu nàng, đừng như vậy, nàng có biết hay không trái tim của ta đã tan nát, van cầu nàng....." Vừa nói, hắn vừa chậm rãi quỳ xuống dưới chân Vân Thanh Thanh.

Ảnh Tử đứng xa xa nhìn bọn họ, còn có Thủy Tịch Linh vẫn lo lắng đứng ở ngoài cửa sổ không hẹn mà cùng thở dài, tình yêu a..... Căn bản không thể nói rõ được. Hai người bọn họ đều bị cảm tình làm cho khổ sở, thật sự là thương tâm đến cực điểm. Nhưng trong tình cảnh này, hai nàng đều thập phần rõ ràng, nơi này là không có chỗ cho các nàng xen vào.

Vân Thanh Thanh cúi đầu, lãnh đạm nhìn nam nhân đang vò đầu bứt tóc quỳ dưới chân mình, trong lòng nàng dâng lên một cỗ khoái cảm vì đã trả được thù, nhưng cỗ khoái cảm này lại ẩn chứa vài phần bi thương khó hiểu. Nàng không rõ mình bị làm sao vậy, mấy tháng qua, nàng mong ngày mong đêm cũng chỉ muốn có được một ngày như thế này, nhưng khi thời điểm đó xuất hiện, nàng lại đột nhiên hiểu được, chỉ khi Đoạn Tiêu yêu nàng thì sự trả thù này mới có khả năng trở thành hiện thực. Chỉ cần nghĩ đến điều đó, nàng liền không biết trong lòng mình rốt cuộc là thống khổ hay là thống khoái.

Nàng vẫn hận Đoạn Tiêu. Đây là điều duy nhất nàng có thể xác nhận. Lần đầu tiên hắn quên nàng, sau đó là không tin tưởng, tiếp đến hắn dùng loại phương thức tàn bạo để tra tấn nàng, đến cuối cùng tàn nhẫn sát hại đứa nhỏ của chính mình, hai người bọn họ ở chung nhất định sẽ không có kết quả tốt. Đoạn Tiêu dùng phương thức tuyệt tình nhất, cũng là không thể văn hồi nhất để bức bách nàng, rồi hôm nay cuối cùng phải nuốt lấy quả đắng do chính mình gây ra.

Thở dài nhìn Đoạn Tiêu, nàng thản nhiên nói:

"Coi như hết, Đoạn Tiêu, người là Minh Vương, chỉ cần người vẫy tay một cái thì dạng mỹ nữ nào mà chẳng có, tội gì ở nơi này nhận sự khinh bỉ của ta. Nếu người cảm thấy ta không chịu tha thứ cho người, làm lãng phí cảm tình của người, vậy người có thể giết ta. Dù sao, tâm của ta đã chết, người có sống thêm cũng không có ý nghĩa gì."

Đoạn tiêu nhìn Vân Thanh Thanh, trong ánh mắt kia tràn ngập cầu xin, nhưng khi hắn nhìn thấy vẻ kiên định trong đôi mắt của nàng thì liền hiểu được Vân Thanh Thanh không có khả năng vì sự cầu xin của hắn mà thay đổi. Hiện tại hắn còn có một biện pháp, cho dù biện pháp này sẽ chỉ làm Vân Thanh Thanh càng thêm phần nộ, càng thêm oán hận hắn, nhưng hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

"Nếu, ta dùng tánh mạng của những người trong Lư Thủy sơn trang để cầu xin sự tha thứ của nàng, ta nghĩ nàng cũng sẽ không đồng ý." Đoạn Tiêu đứng dậy, một lần nữa khôi phục uy nghiêm ngày xưa.

"Tình duyên thân thể cho tốt, không cần nghĩ đến chuyện có chết hay không, nếu để cho ta biết nàng lại có ý định như thế, ta nhất định sẽ cho tất cả những người trong Lư Thủy sơn trang đi theo làm bạn với nàng." Hắn biết Vân Thanh Thanh vẫn quan tâm đến người của Lư Thủy sơn trang, bằng không nàng cũng sẽ chẳng vì chuyện tuyền phi mà bị hủy đi dung mạo của mình để tới gặp hắn. Nhưng giờ phút này nói lại chuyện cũ thì có ích gì, sẽ chỉ khiến cho người ta đau đến khắc cốt ghi tâm. Nhưng không được, hắn không thể để cho Vân Thanh Thanh nhìn ra hắn nhát gan, hắn thà để Vân Thanh Thanh càng thêm hận mình chứ kiên quyết không để nàng xem thường hắn.

Vân Thanh Thanh quả nhiên nhú mày, oán hận nói

"Khốn khiếp, ngươi lại dùng phương pháp vô sỉ này sao?" Tuy nàng có thể không thêm đề ý, nhưng nếu toàn bộ Lư Thủy sơn trang vì nàng mà chết.....Nhớ tới Vân Tình.....

"Đúng vậy, bởi vì đây chính là nhược điểm duy nhất của nàng." Đoạn Tiêu đem nàng ôm lên trên giường, đắp cho nàng một cái chăn, thản nhiên nói.

"Bất luận nàng nói ta ti tiện cũng tốt, vô sỉ cũng được, hay là hận ta thì cũng vậy thôi, ta chỉ muốn nàng dưỡng thương cho tốt, cho đến lúc trắng tròn mập mạp, thân thể khỏe mạnh là tốt rồi." Hắn vuốt ve khuôn mặt tiều tụy gầy yếu của Vân Thanh Thanh, trong đôi mắt ánh lên một dải sương mờ. Nhưng hắn không để cho Vân Thanh Thanh có cơ hội nhìn thấy, rất nhanh quay đầu đi, đứng dậy nói

"Dưỡng thương cho tốt, ta sẽ lại đến thăm nàng."

Nói xong mang theo Ảnh Tử xoay người đi ra ngoài. Hừ hừ, những kẻ khốn khiếp đã hại Thanh Thanh, hắn nhất định không buông tha cho chúng một cách dễ dàng.

Vân Thanh Thanh tức đến nỗi muốn mở miệng mắng người, tên Đoạn Tiêu khốn khiếp này còn dám trêu chọc nàng, rõ ràng lúc này còn bày ra bộ mặt đáng thương, vậy mà giờ này lại dám dùng thủ đoạn bỉ ổi mà nàng oán hận nhất để đối phó với nàng.

"Được, ngươi chờ, Đoạn Tiêu, ngươi chờ đó mà xem, người bị thương không phải chỉ có một mình ngươi. Đúng vậy, đúng vậy, ta muốn đem những thương tổn mà ngươi ban cho ta tất cả trả lại hết cho ngươi, vừa rồi nhất định là do ta mê muội nên mới nghĩ đến việc buông tha cho ngươi. Từ này về sau, hai chúng ta không đội trời chung. Ngươi đã không muốn đi thì ta sẽ cho ngươi ném thứ mùi vị mỗi ngày bị đè nén đến mức phải nổi điên, ném thứ tư vị phải sống trong oán hận."

* * *

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Tiêu lại đến gặp Vân Thanh Thanh. Lần này, Thủy Tịch Linh cũng không gây khó dễ cho hắn. Dù sao nàng cũng nhìn ra được, Đoạn Tiêu thật sự muốn vãn hồi, tuy nàng cũng tức giận vì Đoạn Tiêu tự tung tự tác nhưng chuyện tình cảm cần bản không có chỗ để cho người ngoài nhúng tay vào. Rốt cuộc Đoạn Tiêu có thể có được sự tha thứ của Vân Thanh Thanh hay không thì phải xem tạo hóa của chính hắn. Chỉ cần Thanh Thanh nguyện ý tha thứ cho hắn, các nàng tự nhiên cũng sẽ không còn gì để nói nữa.

Đoạn Tiêu đến từ lúc sáng sớm, thay Vân Thanh Thanh mua những món mà nàng thích ăn, không nghĩ tới Vân Thanh Thanh ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt lấy một cái, chỉ ăn những món ăn mà bọn nha hoàn đưa tới.

Đoạn Tiêu bất đắc dĩ đành phải chạy đi lấy nước cho Thanh Thanh, một chốc lại giúp nàng vắt khăn mặt, tuy bận rộn nhưng rất vui vẻ. Ảnh Tử đứng nhìn ở đằng xa quả thực không thể chịu nổi. Chuyện này mà để cho người khác nhìn thấy, ai sẽ tin tưởng người này chính là Minh Vương hung tàn thô bạo trong lời đồn đãi của giang hồ a.

Đang lúc bọn họ đều bận rộn thì một con bồ câu đưa thư bay đến trên tay Ảnh Tử. Ảnh Tử lấy mẫu giấy buộc trên chân con chim câu xuống, sau khi mở ra xem thì đi đến bên cạnh Đoạn Tiêu:

"Vương, Hương Ngưng cô nương đề non, Hoa Đào không cẩn thận rơi xuống biển chết đuối....." Tiếp theo đem tờ giấy đưa cho Đoạn Tiêu.

Đoạn Tiêu nhìn nhìn, một lúc lâu không nói, cuối cùng thở dài một hơi:

"Không nghĩ các nàng lại thâm hiểm như thế..... Lúc sắp chết cũng biết thú thực." Hắn nhìn về phía Vân Thanh Thanh, thấy trong mắt nàng hiện lên thần sắc bi thương nhưng ngay sau đó lại biến mất, hắn lập tức hiểu được trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì. Cười khổ một chút, hắn hỏi Vân Thanh Thanh:

"Nàng không phải đang cảm thấy ta rất vô tình, thì nữ tử đi theo bên người vài năm đã chết, đứa nhỏ của Hương Ngưng cũng không còn, vậy mà ta một chút thương hại cũng không có, ngược lại nói các nàng như vậy?"

Vân Thanh Thanh trầm nghĩ người biết thì tốt rồi. Nhưng ngoài miệng lại thản nhiên nói:

"Đây là chuyện nhà của ngươi, cùng ta có quan hệ gì."

Đoạn Tiêu thấy nàng với mình giống như đối với một người xa lạ thì trong lòng cảm thấy có chút tuyệt vọng. Hắn biết rõ tính tình của Vân Thanh Thanh, nếu nàng khóc lóc chửi bới mình thì sự tình có lẽ còn có chút cơ hội để vãn hồi, chỉ cần mình hảo hảo nhận sai, sau đó lại khẩn cầu nàng gả cho hắn, sau khi thành hôn lại đối xử tốt với nàng. Ngày rộng tháng dài, Vân Thanh Thanh vốn không phải là người ngoan cố, nàng nhất định có thể tha thứ cho hắn.

Nhưng nay, nàng căn bản đối với hắn thể hiện ra một bộ dạng không yêu không hận, muốn vân hồi cũng là chuyện thập phần không có khả năng. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi run sợ, hắn cúi đầu, thanh âm run run:

"Thanh Thanh, nàng..... Chẳng lẽ không thể nhìn ta một chút sao? Đúng, ta biết ta hiểu lầm nàng, là ta đáng chết, ta không nên hoài nghi nàng, lại càng không nên chưa hỏi rõ ràng liền xoá sạch con của chúng ta, nhưng..... Nhưng Thanh Thanh, người cũng có lúc phạm phải sai lầm mà, chẳng lẽ cả đời này nàng chưa từng hối hận chuyện gì hay sao?"

"Có." Vân Thanh Thanh rõ ràng gật đầu, ngẩng lên thấy Đoạn Tiêu kinh hãi, nàng nói không chút lưu tình:

"Chuyện mà ta hối hận nhất đời chính là từng yêu người."

Sau đó, nàng vỗ đầu gối đứng lên, nói một cách thông khoái:

"Đương nhiên, hiện tại mấy vấn đề này đã không còn tồn tại." Đúng vậy, sau khi gặp lại hắn, nàng đã cùng Thủy Tịch Linh nói chuyện suốt một đêm, nàng đã quyết định thu hồi trái tim của mình, một lần nữa phấn chấn trở lại, làm một nữ tử phi Vân Thanh Thanh giống như hồi trước.

Đoạn Tiêu ngây người cả nửa ngày bỗng yên lặng xoay người, chậm rãi đi đến trước bàn ngồi xuống:

"Tốt lắm, lại đây ăn cơm đi, nếu không món ăn sẽ nguội mất." Nói xong còn tự mình giúp nàng xới một chén cơm, cẩn thận thổi thổi rồi đưa tới trước mặt nàng.

Vân Thanh Thanh nhìn động tác ôn của nhu hắn, thuận thực giúp nàng thu xếp hết thấy, bỗng nhiên lại nhớ tới đêm hôm đó, bọn họ cùng nhau ở trong khu rừng của Minh Cung thiêu nướng. Nam nhân trước mắt này giống như cái một đầu bếp t

hân bí, rất nhanh đã nướng ra các loại mỹ vị thiêu nướng cho nàng ăn.

Nở nụ cười chế giễu chính mình, nàng thật đúng là không tiếp thu giáo huấn, nếu so với chuyện hắn ở hậu viện trồng trái ép buộc mình, so với chuyện hắn tự tay xoá sạch đứa nhỏ của mình thì tình cảnh kia chỉ như gió thoảng mây bay mà thôi. Nàng không nhìn tới ánh mắt tràn ngập khát vọng của Đoạn Tiêu, lặng lẽ ăn xong cơm, ngay cả canh cũng uống hết.

Nàng còn chưa ăn xong thì chợt nghe thấy Đoạn Tiêu rầu rĩ mở miệng:

"Thanh Thanh, kỳ thật lần này nàng sơ dĩ vương phải tai bay vạ gió, bị xoá sạch đứa nhỏ đến nỗi suýt nữa mất cả tính mạng chính là do Hương Ngưng cùng Hoa Đào tung lời đồn đại, sau đó mới..... Chuyện này không những bị Tiểu Diệp tra xét ra, nàng còn đi tìm Hương Ngưng tính sổ, không nghĩ tới Hoa Đào hại Hương Ngưng mất đi đứa nhỏ, hơn nữa đứa nhỏ kia cũng không phải của ta..... Hoa Đào vì bị tiểu Diệp các nàng đánh, lại còn hại Hương Ngưng, nàng nghĩ đến mình đã giết người nên điên rồi, không cẩn thận nhảy xuống biển....." Nói ra việc này căn bản không có ý nghĩa gì, cũng không làm cho nỗi hận của Thanh Thanh đối với hắn vơi bớt được phần nào, nhưng Đoạn Tiêu vẫn là không nhịn được nói ra.

Thanh Thanh trầm mặc nửa ngày, bỗng từ từ thở dài:

"Cần gì phải làm như vậy, sống an nhàn cả đời không phải tốt lắm hay sao? Cần gì vì quyền lực cùng địa vị mà đi hại người, rốt cuộc cũng hại chính mình. Coi như các nàng thông minh, có thể thông qua chuyện này sớm thấy rõ bộ mặt thật của Minh Vương."

Đoạn Tiêu nói:

"Nếu các nàng muốn đùa giỡn cũng thôi đi, giận một nỗi các nàng lại có lòng muốn hại người, cho dù các nàng không chết, ta cũng không thể để cho bọn họ tiếp tục ở lại Minh Cung, nếu không, Minh Cung há có thể an bình." Nói xong nhìn Vân Thanh Thanh:

"Giống như nàng vậy, nếu ở thời điểm mới quen, nàng cũng có lòng bất lương hoặc làm ra thủ đoạn tàn nhẫn, ta cũng sẽ không đối với nàng cung chiều như vậy."

Vân Thanh Thanh đáp một tiếng, cười nói:

"Thủ đoạn tàn nhẫn? Đoạn Tiêu, người lại coi mình là người lương thiện hay sao? Số người người giết còn ít à? Người đã làm cho bao nhiêu người nhà tan cửa nát? Người không phải cũng hiểu lầm ta tiếp cận người là vì có mục đích sao? Người lúc đó chẳng phải từng cho rằng ta tâm địa bất chính mà tiếp cận người sao? Hừ hừ, Đoạn Tiêu, kỳ thật nói đến tàn khốc, ai có thể so với Minh Vương người." Nói xong lạnh lùng nhìn ra dãy núi đằng xa chứ không thèm liếc mắt xem Đoạn Tiêu lấy một cái, không thèm để ý tới hắn, đi đến bên giường ngồi xuống.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng dọn dẹp của bọn nha đầu, qua một lát, ngay cả một chút tiếng động ấy cũng biến mất. Tai nghe tiếng bước chân Đoạn Tiêu đến bên giường, trên đầu tựa như có một đạo ánh mắt cô chấp nhìn thật lâu, bên tai thậm chí có thể cảm giác được hơi thở nóng bỏng của Đoạn Tiêu, bất quá cuối cùng lại hoá thành một tiếng thở dài, tiếng bước chân lại vang lên, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở trong phòng.

Vân Thanh Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới phát hiện tay mình đã nắm lại thành quyền. Quay đầu nhìn chăm chú vào phương hướng Đoạn Tiêu rời đi, nàng xuất thần nửa ngày bỗng nhiên lộ ra một nụ cười thần nhiên:

"Không cần tiếp tục lãng phí tâm sức, Đoạn Tiêu, chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt, hiện tại không cần phải chân ái giả tình, nếu người đối ta thực sự tình nghĩa, vậy thì buông tay đi. Đoạn Tiêu, người cuối cùng cũng sẽ buông tay, ta.....Sẽ chờ đến ngày đó."

Q.3 - Chương 19: Lãnh đạm như nước.

edit : Jun

Từng ngày trôi qua, Đoạn Tiêu vẫn như trước mỗi ngày đến gặp Vân Thanh Thanh. Sắc mặt của nàng hình như đã tốt lên một chút, nhưng lại thủy chung không phát hiện dấu hiệu khôi phục. Thân thể nhìn chung đã trở lại bình thường. Chỉ là thương tích trên người thì dễ chữa, vết thương trong tim lại khó lành. Nhất là những người như Vân Thanh Thanh, một khi yêu là oanh oanh liệt liệt, khi hận có thể giống như đứt từng khúc ruột. Một khi trải qua đau thương thì giống như bát nước đổ đi khó lòng hứng lại, vô luận Đoạn Tiêu có cố gắng như thế nào, nàng cũng sẽ không tin tưởng, chỉ có vết thương kia càng lúc càng sâu.

Đoạn Tiêu đứng ở trong Thanh Viên, xuất thần nhìn Vân Thanh Thanh ngồi đọc sách ở dưới tàng cây cách đó không xa, trên mặt hiện ra một nụ cười chua xót. Hôm qua, Vân Thanh Thanh nói cho hắn biết: khi núi không gồ ghề, khi nước sông cạn kiệt, khi mùa hạ có tuyết rơi, khi trời đất hợp làm một, thì nàng mới có thể tha thứ cho hắn. A! Cho dù hắn thành tâm thành ý đến mấy thì những chuyện có thể cảm động trời đất này đâu có thể dễ dàng xuất hiện trong ngày một ngày hai. Nghĩ đến chuyện đó, lòng hắn tự nhiên đau đớn giống như bị dao cắt, ngay cả đứng cũng không thể đứng thẳng, cuối cùng khom người xuống ho khan.

Mấy ngày qua, hắn tạm thời ở lại Vô Tranh sơn trang, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp hay. Hôm qua Vân Thanh Thanh lại đối hắn hạ lệnh trục khách, muốn hắn rời đi. Mấy ngày nay, hắn dùng hết tất cả những cử chỉ dịu dàng có thể nghĩ ra để đối đãi với Thanh Thanh, hắn thừa nhận ở phương diện này hắn làm không được tốt, dù sao làm Minh Vương nửa đời người, đây có thể nói là lần đầu tiên. Nếu như người đó không phải Vân Thanh Thanh, hắn cũng sẽ không cần cúi đầu. Bởi vì hắn làm sai, cho nên mới phải ăn nói khép nép. Đối diện với đôi mắt lạnh như băng của Vân Thanh Thanh, hắn cũng chỉ yên lặng thừa nhận. Có thể nói trong khoảng thời gian này, hắn vì Thanh Thanh mà hoàn toàn cải biến chính mình, chiều chuộng cũng tốt, nhẫn nại cũng thế, lại còn phải vui vẻ chịu đựng. Hắn chỉ có một hy vọng là cuối cùng có thể đã động được Vân Thanh Thanh, có thể nhận được sự tha thứ của nàng, có thể giữ cho trái tim tràn đầy tình yêu thương.

Nhưng nay, hắn dao động. Không phải tính nhẫn nại của hắn đã đạt đến cực điểm, cũng không phải hắn không thể chịu được việc hạ thấp uy nghiêm cùng uất ức. Trên thực tế, chỉ cần Vân Thanh Thanh có thể vì hắn mà vui vẻ, hắn sẽ chẳng chút do dự mà mỗi ngày tiếp tục nhận lấy cái loại tra tấn ngọt ngào này. Lý do hắn dao động chỉ có một, đó là, hắn biết Vân Thanh Thanh không vui.

Hắn có thể vì Vân Thanh Thanh làm những chuyện nàng thích. Nàng thích lên nóc nhà thổi tiêu, hắn liền ôm nàng đi lên. Nàng muốn ăn thiêu nường, hắn liền vì nàng chuẩn bị. Nàng muốn ra ngoài đi dạo, hắn lập tức mang nàng đi cưỡi ngựa. Chỉ cần Vân Thanh Thanh nói ra việc nàng muốn làm, hắn nhất định sẽ cố gắng làm cho nàng. Vì Vân Thanh Thanh, hắn thậm chí có thể lên trời xuống biển, chỉ cần nàng nói ra, hắn tuyệt đối sẽ liều mạng giúp nàng hoàn thành tâm nguyện.

Nhưng làm nhiều như vậy, cố gắng lâu như vậy, Vân Thanh Thanh vẫn cứ không vui. Ở trước mặt hắn, nàng cũng chưa từng để lộ ra một nụ cười. Đoạn Tiêu mỗi ngày nhìn thấy nàng dùng biểu tình lãnh đạm để ăn cơm, ngủ, đi ra ngoài tản bộ, trong lòng không biết có bao nhiêu đau. Nhưng hắn vẫn kiên trì không muốn buông tay, cho nên mới kéo dài đến tận bây giờ, kéo dài ra, là hy vọng có một ngày kỳ tích sẽ xuất hiện.

Chậm rãi bước xuống bậc thang, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thanh Thanh, Đoạn Tiêu mê mụi chăm chú nhìn vào nữ tử đã khiến cho trái tim mình rung động. Vài cánh hoa bị gió thổi bay rơi trên người nàng, giúp nàng tăng thêm vài phần phong tình.

Người mà hắn yêu càng ngày càng đẹp, càng ngày càng thành thực. Điều là vì hắn, sự 'thông minh' của hắn đã khiến cho nàng biến thành cái dạng này.

Vân Thanh Thanh cảm giác được có gì đó che khuất tầm mắt của nàng, buông cuốn sách trên tay xuống, nàng phui đi những cánh hoa dính ở trên người, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Đoạn Tiêu.

Nàng đang muốn nói gì đó thì đã thấy trong mắt nam nhân luôn luôn kiên cường này hiện lên một chút lệ quang, bỗng nhiên tiếng ngâm bi ai từ đâu truyền đến:

"Hoa rơi xuống, người cũng vong, vương trên tóc mai của người, còn một mình ta ở lại với trời thu. Thanh Thanh, nàng cho tới bây giờ vẫn hận ta như vậy sao? Hận đến.....Ngay cả một chút cơ hội cũng không chịu cho ta? Nhất định phải làm cho ta cô độc sống nốt quãng đời còn lại? Thanh Thanh, nàng..... muốn như thế hay sao?"

Hôm nay Đoạn Tiêu có chút không giống thường ngày. Trong ánh mắt Thanh Thanh mang theo một chút nghi hoặc, ngữ khí lại bình tĩnh như nước:

"Ta đã nói rồi, ta đối với người đã không còn bất cứ cảm xúc yêu hận gì, vẫn là câu nói kia, Đoạn Tiêu, người buông tay đi, chúng ta đã hoàn toàn không còn khả năng nữa rồi. Nếu người thật sự còn yêu ta giống như trong lời nói của người, thì đi đi, rời khỏi nơi này, rời khỏi Vô Tranh sơn trang, đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt ta nữa."

"Rời khỏi nàng, trong trái tim nàng sẽ vĩnh viễn không còn nhớ đến ta." Đoạn Tiêu thì thầm tự nói, nhìn về phía Vân Thanh Thanh:

"Nàng thật sự muốn ta rời đi? Thực muốn xua đuổi ta? Đối với nàng mà nói, ta thật sự không có một chút ý nghĩa nào hay sao?"

Vân Thanh Thanh trầm mặc một chút, gật gật đầu nói:

"Không sai, người đi đi. Người ở trước mặt ta sẽ chỉ làm ta thêm khó chịu, sẽ chỉ làm cho ta càng khó khăn chế tâm tình của mình. Người cũng không hy vọng ta vĩnh viễn sẽ không khoẻ lại được đúng không?"

"Không." Đoạn Tiêu lập tức ngăn cản Vân Thanh Thanh nguyên rủa chính mình.

"Nàng làm sao có thể không khoẻ lại, nàng nhất định sẽ sống khoẻ mạnh, nhất định là như vậy."

"Nói như vậy, người đã quyết định rời đi."

"Không còn đường để quay lại sao?" Đoạn Tiêu tuyệt vọng hỏi, thấy Vân Thanh Thanh kiên định gật đầu, trái tim hắn cơ hồ rỉ máu, miệng mở to cả nửa ngày, cuối cùng cũng nói được một câu:

"Nếu là như vậy, nếu ta rời đi mới có thể khiến cho nàng vui vẻ, vậy, Thanh Thanh, ta -- đi --" Miệng nói ra những lời này, trái tim cũng đồng thời bị xé rách. Hắn cuối cùng đã ý thức được mình sẽ mất đi Vân Thanh Thanh, Đoạn Tiêu bỗng nhiên lại nổi điên ôm lấy nàng, miệng rống to:

"Không, ta không thể, ta không muốn, Thanh Thanh, ta thu hồi lời nói vừa rồi, ta không muốn đi..... Ta không đi, để cho ta lưu lại, để cho ta ở lại bên nàng....." Càng về sau, giọng nói của hắn càng nhỏ dần, cuối cùng ngưng hẳn không thể nghe thấy. Hoa rơi xuống đất, chỉ có thể nghe được Đoạn Tiêu như đã thú bị thương ồ ồ thở dốc, đó là thanh âm phá

t ra khi hắn đau lòng đến cực điểm

* * *

"Nhất định phải để hắn đi sao? Sẽ không lo lắng nữa chút? Xác định sao?" Trong căn phòng tĩnh lặng, Vân Thanh Thanh theo thói quen ngồi ở vị trí trước cửa sổ, mái tóc đen mềm mại như tơ bị gió thổi tung, lộ ra một cổ hương vị thần nhiên. Nàng thở ra một hơi thật dài, hắn đã rời khỏi Vô Tranh sơn trang, không bao giờ quay lại nơi này nữa.

Nghe được câu hỏi của Thủy Tịch Linh, nàng cười khổ một chút:

"Tam tỷ, ta không biết làm cách nào để đối mặt với hắn..... Hắn yêu ta quá sâu. Tỷ biết không? Thời điểm hắn nhả tâm đem thai nhi trong bụng ta xoá sạch, trái tim của ta..... Thật sự lạnh lẽo như băng, lạnh như băng..... Ta không thể lý giải cái gọi là tình yêu của hắn, ta đã quá thất vọng về hắn..... Không dám, cũng không có khả năng để lần nữa tin tưởng hắn."

Mặt trời giữa trưa bóng râm, vậy mà Đoạn Tiêu lại cảm thấy mình giống như đang ở trong hầm băng. Hắn làm sao có thể rời đi, đi như vậy, từ nay về sau hắn sẽ không bao giờ gặp lại Vân Thanh Thanh nữa. Vương bản duy nhất trong cuộc sống đã biến mất, thậm chí có thể nói, lý do khiến cho hắn muốn sống đã biến mất.

Bất tri bất giác, hắn đứng ở trong vườn cả ngày.

Thất hồn lạc phách trở lại chỗ ở ngày hôm trước, Ảnh Từ đã sớm cầm lồng đèn đứng ở cửa chờ hắn trở về. Ánh sáng ở khắp nơi cũng không thể xua đi những phiền muộn lo lắng trong lòng Đoạn Tiêu, nếu có thể, hắn thật sự muốn chết. Bất luận cái chết này có thể làm cho Vân Thanh Thanh vĩnh viễn nhớ kỹ hắn hay không.

Nhưng, một tia lý trí duy nhất còn tại trong lòng nói cho hắn, hắn không thể chết. Hắn còn có trách nhiệm, hắn không chỉ là một nam nhân thất bại trong tình yêu mà còn là Minh Vương -- trụ cột của toàn bộ Minh Cung. Nếu hắn chết, toàn bộ Minh Cung sẽ sập trong khoảnh khắc, vô số người trong giang hồ sẽ trở lại Minh Cung tùy ý giết chóc, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người chết oan chết uổng. Mà chính hắn, ngay cả cơ hội gặp lại Vân Thanh Thanh một lần cuối cùng cũng không có.

Ảnh Từ bất lực nhìn Minh Vương mà mình kính yêu, không biết có nên nói rõ cho ngài hay không, nói ngài cùng Vân Thanh Thanh căn bản không có kết quả, làm hắn buông tha sai lầm?!

Không được! Nếu hiện tại nàng nói như vậy, Vương thật sự sẽ buông tay, nhưng một ngày kia khi nghĩ lại, sợ là sẽ trách tội nàng, dù sao những chuyện liên quan đến tình cảm đều rất khó nói. Quên đi, vẫn là để cho Vương hết hy vọng. Hoàn hảo, xem tình hình hiện tại, sợ là không còn cơ hội để vấn hồi, Vương muốn không hết hy vọng cũng không được.

Hai ngày tiếp theo, chờ Vương hoàn toàn buông tay, bọn họ liền cùng nhau trở về Minh Cung đi. Phòng chường kiếp này Vương cũng không còn gặp lại Vân Thanh Thanh nữa.

Quyết định xong, Ảnh Từ giúp đỡ Đoạn Tiêu hiện tại đang ở trong trạng thái thất thần trở về phòng, giúp hắn dần xếp ổn thoả, trong lòng nghĩ không lâu nữa sẽ có một tương lai tươi sáng.

* * *

Buổi tối, Vân Thanh Thanh một mình ngồi ở trong phòng, cũng là trăm mối lo âu. Thủy Tịch Linh bưng thuốc đến, tự mình đưa cho nàng.

"Thanh Thanh, nhanh uống thuốc đi." Thủy Tịch Linh đem bát thuốc đến chỗ Vân Thanh Thanh.

"Nếu quyết định buông tay thì đừng hy vọng nữa. Không cần tiếp tục nghĩ đến chuyện vô vị này."

Vân Thanh Thanh gật gật đầu, cười nói:

"Cám ơn Tam tỷ."

Uống xong thuốc, hai người lại nói chuyện mấy câu, Vân Thanh Thanh đột nhiên nhớ tới nhiều ngày qua vì bận đối phó với Đoạn Tiểu nên dường như đã vài ngày không nhìn thấy mấy vị tỷ phụ.

Vì thế mới mở miệng hỏi:

"Đúng rồi, Tam tỷ, đã nhiều ngày rồi hình như muội không thấy Đại tỷ phụ và Nhị tỷ phụ bọn họ đi nơi nào? A, đúng rồi, còn có Mộ Dung Thiên Lý, muội nhớ hai ngày trước còn trông thấy hấn mà, không biết bây giờ có còn ở sơn trang hay không?"

Thủy Tịch Linh trầm than một tiếng, chờ người nhớ tới đến thì sợ là đã muộn rồi. Nhưng lại thần nhiên trả lời:

"Đại tỷ phụ cùng Nhị tỷ phụ của muội có chuyện quan trọng cần đi ra ngoài làm việc. Về phần Mộ Dung Thiên Lý kia, hình như là trong nhà có việc gấp nên cũng đã đi được vài ngày. Lúc bọn họ đi muội vẫn đang ngủ, cũng không muốn đánh thức muội, cho nên bảo ta chuyển cáo cho muội. Hai ngày nay ta cũng quá vội nên không có nhớ được."

"A, hoá ra là như vậy." Vân Thanh Thanh lạnh nhạt đáp lời. Lại cảm thấy Thủy Tịch Linh giống như đang giấu nàg chuyện gì. Chẳng lẽ lại có chuyện mình không thể biết sao? Hay là, trong khoảng thời gian mình bỏ đi, người trong sơn trang có điểm gì bất ổn với mình? Nhưng xem biểu hiện của Phi Thúy cùng Lưu Ly, hình như lại càng quan tâm đến mình hơn thì phải?

"Tam tỷ, tỷ không có chuyện gì giấu không cho muội biết đấy chứ?" Vân Thanh Thanh không nghĩ ra được, cũng không muốn tùy tiện đoán ý các tỷ tỷ, vì thế liền trực tiếp hỏi luôn.

"Không, không có gì." Ngữ khí trả lời của Thủy Tịch Linh cùng ánh mắt ngẫu nhiên lơ đãng của nàng lại làm cho Vân Thanh Thanh cảm thấy hoài nghi, sợ là thật sự có chuyện gì, vậy mà giấu không cho mình biết.

Quên đi, nếu mọi người không chịu nói thì nàng cũng sẽ không hỏi. Tóm lại có một ngày, bọn họ muốn nói thì sẽ tự nói.

* * *

Chuyện Bạch Mạn Diệp giáo huấn Hường Ngưng cùng Hoa Đào không bao lâu đã truyền khắp Minh Cung, phàm là những người trước kia khi dễ Vân Thanh Thanh thì giờ bắt đầu lo lắng đề phòng. Quả nhiên không tới vài ngày, những người đó đều bị Bạch Mạn Diệp cùng Diệp Lăng Tương "Bái phỏng" một lần. Mấy ngày sau, khắp nơi trên dưới Minh Cung đều có thể thấy được những cung nữ hạ nhân mặt mũi bầm dập.

Xem Ám Dạ cùng Công Tôn tiên sinh kinh hãi khiếp đảm. Đáng lý ra trong Minh Cung không có mấy người khi dễ Vân Thanh Thanh, nhưng tiểu công chúa Bạch Mạn Diệp lại mang theo Diệp Lăng Tương đem mặt của gần một nửa số người trong Minh Cung đánh cho sưng tấy, vậy thử hỏi có thể không kinh hãi được không?

Nhưng bất hạnh thay, đương gia Đoạn Tiểu không ở đây, toàn bộ Minh Cung không ai có thể chế trụ được Bạch Mạn Diệp, ai bảo nàng là nghĩa muội của Đoạn Tiểu, lại là Minh Cung tiểu công chúa. Vất vả lắm Ám Dạ mới chờ được lúc Bạch Mạn Diệp đánh đủ, tát đủ, trong lòng cảm thấy thống khoái, mới dám mon men đến cầu tình, khẩn cầu tiểu tống Bạch Mạn Diệp này rời đi.

"Tiểu công chúa a, đánh cả ngày chắc người cũng mệt mỏi rồi," Ám Dạ vỗ mặt đau khổ, xuất ra một chiêu thức, "Đánh nhiều người như vậy, người muốn xả giận chắc cũng đủ....."

"Đủ?! Ai nói đủ?!" Ám Dạ còn chưa nói xong thì Bạch Mạn Diệp đã chặn lại. "Mới đánh có vài ngày a, làm sao đã ghiền?"

"Chính là thế!" Diệp Lăng Tương tuyệt đối phụ họa. "Phải đánh tám mười ngày nữa mới đủ a."

Ám Dạ vừa nghe thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Trời ạ, hai nữ nhân này đánh người còn tính ngày sao? Đánh một lần còn chưa đủ, còn muốn mỗi ngày đều đánh mới đã ghiền? Đây là mặt của người ta, hai nàng coi như bao cát luyện công phu hay sao?

Bất quá, nếu để cho các nàng đánh tiếp thì đảm bảo không quá ba ngày, Minh Cung sẽ không còn một người nào hết. Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp đem các nàng xua đi mới được. Ám Dạ đi qua trái, chuyển qua phải, xoay vòng vòng khiến cho Bạch Mạn Diệp cùng Diệp Lăng Tương chóng mặt hoa mắt.

"Uy, Ám Dạ, xin người đừng tiếp tục vòng vo được không!" Bạch Mạn Diệp chịu không nổi kêu to, còn xoay nữa sẽ đem hấn xoa sạch.

"Bị người xoay vòng ta ngã vật ra đất hôn mê bây giờ, còn tiếp tục như vậy, ta sợ không có cách nào về nhà....."

Về nhà?! Chờ đã, nàng vừa rồi nói cái gì? Về nhà..... Đúng hay không?! A, có!

Ám Dạ lập tức đi đến bên người Bạch Mạn Điệp:

"Tiểu công chúa, người đi ra ngoài lâu như vậy có phải nên trở về nhà xem Tứ tiểu thư hay không, người nên về Vô Tranh sơn trang vài ngày đi....."

"Thanh Thanh?!" Bạch Mạn Điệp nghe Ám Dạ nhắc nhở mới nhớ tới việc trở về nhìn Thanh Thanh, nàng vội vã báo thù nên đã quên đi mất việc trở về nhà, không biết hiện tại bệnh tình của Thanh Thanh thế nào rồi.

Lúc này mới lôi kéo Điệp Lăng Tương đi đi:

"Lăng Tương, chúng ta đã quên Thanh Thanh, đi, chạy nhanh trở về xem nàng có tốt hay không....."

Điệp Lăng Tương cũng nhớ Vân Thanh Thanh, nghe Bạch Mạn Điệp nói như vậy lập tức cùng nàng rời đi.

Ám Dạ kinh hồn chưa định lau đi mồ hôi trên trán, nhìn Bạch Mạn Điệp và Điệp Lăng Tương cuối cùng cũng rời khỏi Minh Cung, trong lòng mới có thể thở dài nhẹ nhõm. Rốt cục không phụ lòng uỷ thác của Vương .

* * *

Ngày thứ hai, Ảnh Từ nguyên bản tưởng rằng Đoạn Tiêu tinh thần không tốt, không có khẩu vị ăn cơm, liền chuẩn bị những món ăn sáng mà Đoạn Tiêu thích ăn. Thật không ngờ lúc đẩy cửa phòng của Đoạn Tiêu, cũng không nhìn thấy Vương ăn mặc lôi thôi, mà là nhìn thấy một Minh Vương tinh thần sáng láng, trên mặt hào quang sáng rực.

"Vương, ngài đây là....." Ảnh Từ kinh ngạc nhìn Đoạn Tiêu. Kỳ quái, Vương không phải đang thương tâm lắm sao? Sao tự nhiên lại có tinh thần như vậy?

Đang lúc nàng nghi hoặc thì Đoạn Tiêu đã mở miệng:

"Đêm qua, ta đã nghĩ rất nhiều. Nếu ta đã quyết định vấn đề Thanh Thanh, sẽ không vì một chút khổ sở này mà buông bỏ. Nếu Đoạn Tiêu ta ngay cả nữ nhân âu yếm đều không thể vấn đề, ta còn có tư cách gì để xưng bá võ lâm, xây dựng thiên thu đại nghiệp."

Đây mới Minh Vương a! Ảnh Từ nhìn Đoạn Tiêu tràn ngập ý chí chiến đấu như vậy, trong lòng tự nhiên xuất hiện hào quang vô hạn. Minh Vương mà nàng luôn sùng kính cuối cùng đã trở về bộ dáng vốn có.

"Mấy ngày nay cùng Thanh Thanh ở chung đã làm cho ta cảm nhận được rất nhiều, ta rốt cục đã biết, hoá ra yêu một người cần bản không đơn giản giống như ta suy nghĩ. Hoá ra không phải chỉ cần hai người ở chung một chỗ. Muốn có được tình yêu chân chính vĩnh hằng, có được hạnh phúc thực sự, giữa hai người còn cần rất nhiều những thứ khác, ta đối với Thanh Thanh từng thiếu mất sự tin tưởng. Chỉ có cùng nàng bước đi trên đường đời, ta mới có thể đạt được hạnh phúc cùng khoái hoạt chân chính. Vô luận như thế nào, ta nhất định muốn nàng."

Vương, thật sự thay đổi rất nhiều. Ảnh Từ nhìn Vương hiện tại, đã không thể hồi tưởng lại Vương trước đây. Vương bây giờ mới là hoàn mỹ nhất. Vương hiện tại, sinh động có cảm tình, mới đúng là một con người thực sự. Đây chính là bộ dạng đem lại cho nàng cảm giác chỉ có thể nhìn,

vĩnh viễn không thể chạm tới.

"Vương, kế hoạch của ngài là....."

Sau khi Ảnh Từ nghe xong biện pháp mà Minh Vương sùng kính của mình nói ra, nữ tử vốn bình tĩnh hơn người như nàng cũng phải ngã vật ra hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 20: Chân tướng.

edit : Jun

Cuộc sống là tốt đẹp.

Đoạn Tiêu đi được hai ngày, Vân Thanh Thanh phát hiện cuộc sống của mình trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều. Mỗi ngày đọc sách, tản bộ, Tam tỷ ngày nào cũng đến gặp nàng, để cho nàng nghỉ ngơi, cuộc sống như vậy thật bình tĩnh và chân thật. Nhưng đúng lúc Vân Thanh Thanh nghĩ đến việc sẽ sống như vậy cả đời thì Phi Thúy cùng Lưu Ly lại mang đến cho nàng một tin tức kỳ quái.

"..... Mấy ngày nay bên ngoài cực kỳ náo nhiệt, có rất nhiều thợ xây đến đây, không biết là ai muốn đến làm hàng xóm của Vô Tranh sơn trang chúng

ta." Thời điểm nhàn nhai không có việc gì làm, Phi Thúy liền mang tin tức ra nói chuyện.

Thủy Tịch Linh đang kiểm tra tình trạng sức khỏe cho Vân Thanh Thanh cũng cảm thấy kỳ quái:

"Không thể nào, ai biết Vô Tranh sơn trang ở chỗ này? Còn chạy đến nơi đây để xây phòng ở?"

"Là thật, Tam tiểu thư." Lưu Ly nói, "Là ta tận mắt chứng kiến, cách sơn trang chúng ta một khoảng không xa về phía đông đang có một đám người tại nơi đó xây phòng ở."

"A," Vân Thanh Thanh cũng kỳ quái, nàng nhớ rõ chung quanh nơi này đều rất trống trải, tuy rằng không tẻ nhưng có rất ít người sẽ tới bên này a.

"Chắc không phải là người cùng đường chứ?"

"Không biết, chúng ta không qua đó xem." Phi Thúy nói.

"Tốt lắm, các người đi xuống trước đi." Thủy Tịch Linh sau khi bảo bọn họ rời đi thì nói với Vân Thanh Thanh, "Như thế nào, muội muốn qua đó xem thử sao? Nếu không, chúng ta cùng đi nhìn xem?"

"Cũng tốt." Vân Thanh Thanh đáp ứng, vừa lúc có thể ra ngoài đi dạo.

Hai người bọn họ cùng nhau đi ra ngoài Vô Tranh sơn trang, liền nhìn thấy cách đó không xa, một gian nhà không lớn không nhỏ đã được xây xong, chỉ còn lại một ít người ở lại nơi đó để hoàn thiện nốt công trình.

"Xem nhiều người như vậy, chủ nhân của ngôi nhà đó hẳn là người giàu có?" Thủy Tịch Linh nói.

"Có lẽ thế....." Hai người đang nói chuyện thì bỗng nhiên nghe được một trận tiếng ngựa hí, tiếp theo đó là một đội xe ngựa chờ hành lý đã dừng lại ở trước cửa căn nhà. Những người đang làm việc vừa thấy xe ngựa đến thì lập tức riu ra riu rít chạy lại hỗ trợ bốc dỡ hành lý xuống. Vân Thanh Thanh không để ý lắm, trên mặt không có chút hứng thú, nhưng thời điểm nàng nhìn thấy người từ trong căn nhà đó đi ra thì đôi mắt như nước hồ thu tức khắc trũng lớn lên, ngay cả Thủy Tịch Linh cũng kinh ngạc đến mức không thể nói được câu nào.

"Đoạn Tiêu, tại sao lại là ngươi?" Vân Thanh Thanh sợ hãi kêu lên một tiếng, cũng bắt chước Thủy Tịch Linh mà đi thẳng ra phía trước, xuyên qua những người đang làm việc mà đến đứng ở trước mặt Đoạn Tiêu, không hề khách khí hỏi.

"Vì sao không thể là ta? Ta vì cái gì không thể tới nơi này ở a." Đoạn Tiêu nói một cách thoải mái, có thể nhìn thấy Vân Thanh Thanh vui sướng khiến cho cả người hắn cơ hồ nhẹ nhàng đi rất nhiều.

"Nhưng..... Nhưng không phải ngươi trở về Minh Cung rồi sao? tại sao đột nhiên lại chạy tới nơi này?" Không thể không thừa nhận, Vân Thanh Thanh trong khoảng thời gian ngắn bị câu nói của Đoạn Tiêu phản bác thì đã không còn lời nào để nói, nàng oán hận hỏi sang một vấn đề khác.

"Nơi đó không có nàng thì cũng giống như phần mộ, một mình ta ở chỗ đó chẳng được bao lâu sẽ chết mất." Đoạn Tiêu nói tuy có vẻ đáng thương nhưng thực tế trong mắt lại ánh lên nụ cười rất gian xảo.

"Cho nên ta đem toàn bộ Minh Cung giao cho Âm Dạ, chạy tới đây ở cùng nàng." Ha ha, hẳn cuối cùng cũng đã hiểu được, nếu chỉ có hối hận và tự trách thì không bao giờ có thể đã động được Vân Thanh Thanh, vậy thì tại sao hắn không học cách thoải mái sống chung với nàng? Đòi người chỉ có vài chục năm, hẳn không muốn ở nơi không thể thấy được nàng, giống như cái xác không hồn bình thường sống đến chết đi, chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy nàng, cùng nàng ở chung một chỗ, bất kể nàng đối với mình là đánh là mắng, chỉ cần cùng một chỗ là tốt rồi.

Nếu không phải Đoạn Tiêu đã quên đi quãng thời gian sống chung với Vân Thanh Thanh khi hắn gặp nàng lần đầu tiên thì bây giờ hẳn nhất định sẽ muốn trở lại thời điểm đó.

Đối với câu trả lời của Đoạn Tiêu, Vân Thanh Thanh hiển nhiên là có chút bó tay. Một đôi mắt xinh đẹp hung tợn trừng mắt nhìn đối phương vài lần, thật mạnh hừ một tiếng, nàng kéo Thủy Tịch Linh bước đi. Một bên lớn tiếng mắng:

"Khốn khiếp, khốn khiếp, mới để cho ta thanh nhàn vài ngày đã lại chạy tới trước mặt ta lắc lắc lư lư, đúng là âm hồn bất tán."

Thủy Tịch Linh buồn cười nhìn Vân Thanh Thanh khôi phục bộ mặt tức giận, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên vẫn nên có kích thích tinh thần thì tốt hơn. Cái dạng này, tuy rằng thờ phỉ phỉ, nhưng so với bộ dáng vô tình hai ngày trước thì mạnh mẽ hơn nhiều lắm.

"Không nghĩ tới Minh Vương trong truyền thuyết cũng sẽ đến địa phương hoang tàn vắng vẻ này, chết sống cũng muốn xin muội tha thứ, hẳn thực sự rất thật....."

Không đợi nàng nói xong, Vân Thanh Thanh đã trừng mắt liếc nàng một cái:

"Tam tỷ, không nên suy nghĩ bậy bạ. Tỷ đừng nghĩ nam nhân nào cũng giống như mấy vị tỷ phu có được không? Tỷ đừng thấy tên khốn khiếp đó hiện tại thân thiện như vậy mà tưởng lầm, kỳ thật hắn vẫn là một con sói hung tàn không thể nào trên choker."

Thủy Tịch Linh nhìn bộ dáng tức giận của Vân Thanh Thanh thì thức thời không nói thêm câu gì, bất quá trong lòng vẫn đồng ý để Đoạn Tiêu đến kích thích Vân Thanh Thanh, cái này không vì mục đích gì khác, bởi vì nàng cảm thấy Vân Thanh Thanh có sức sống như vậy mới giống với tiểu muội trước

đây của nàng chứ không phải Thanh Thanh lạnh lùng vô tình như bây giờ. Nàng rất sợ hãi, sợ Thanh Thanh sẽ không có tình thần, vẫn như vậy sống không có mục đích.

Có lẽ Đoạn Tiêu đã làm sai nhiều lần, nhưng nếu hắn có năng lực làm cho Thanh Thanh khôi phục lại, vì sao không để hắn thử một lần? Dù sao lực kích thích của các nàng cũng không lợi hại bằng việc Đoạn Tiêu đến đây a.

Vân Thanh Thanh rất buồn, thật sự rất rất buồn. Hiện tại hắn ngày nào cũng chạy đến gặp nàng, nàng có giận cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn, không thể đánh người, cảm giác bất lực này thật không phải khó chịu bình thường.

Nhìn mà xem, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đi ra. Oán hận trừng mắt nhìn về mặt tươi cười của cái tên Minh Vương chết dẫm đang càng lúc càng tiến lại gần, Vân Thanh Thanh lập tức đứng dậy, không khách khí chặn ở cửa, nàng cố ý kéo dài giọng:

"Đoạn Tiêu, ngươi liên tục đến son trang của chúng ta bái phỏng hơn mười ngày, cũng nên nghỉ một chút đi? Nhà ngươi không có việc gì làm hay sao, còn nữa, Minh Vương ngươi thân phận cao quý, như thế nào có thể mỗi ngày chạy đến chỗ chúng ta?"

Thấy Đoạn Tiêu vươn cổ ngó vào trong phòng, Thanh Thanh cười lạnh nói, "Không cần nhìn, Tam tỷ cùng Phi Thúy, Lưu Ly đều không có ở đây, hôm nay không ai thay ngươi xuất đầu."

Đoạn Tiêu xấu hổ cười cười:

"Cái kia..... Thanh Thanh, nàng cứ nói đùa, ta đường đường là Minh Vương, còn cần người khác thay ta xuất đầu sao?" Sau đó ho khan vài tiếng, nghiêm mặt nói:

"Ta là đến gặp nàng, cũng không phải đến gặp người khác. Chỉ cần nàng khỏe là ta cảm thấy vui rồi. Ha ha."

"Phi, ngươi đúng là đồ khôn khiếp nói dối không chớp mắt, đã thế mặt còn không đỏ, thờ cũng không gấp, tại sao thiên lôi không đánh chết ngươi đi." Vân Thanh Thanh tức giận mắng hắn, ai biết Thủy Tịch Linh đột nhiên không biết từ nơi nào xông ra:

"Tứ muội, sao muội có thể nói như vậy? Đây chính là Minh Vương a."

"Minh Vương thì sao." Vân Thanh Thanh nhìn hắn xem thường, suýt nữa tức đến hộc máu, vẫn nhỏ giọng than thở.

"Quân phu nhân." Đoạn Tiêu mỉm cười nhìn Thủy Tịch Linh, đổi lại nhận được vẻ hờ hững của đối phương. Chắc, may mắn người hắn thích là Vân Thanh Thanh, nếu đổi lại là nữ tử không có gì biểu tình, vĩnh viễn lạnh như băng này thì hắn chắc chắn sẽ chịu đựng không nổi. Bất quá thấy nàng nguyện ý hỗ trợ hắn gặp Thanh Thanh, sẽ không cùng với nàng so đo.

"Như thế nào lại tới nữa?" Thủy Tịch Linh mặt không đổi sắc mở miệng.

"Đúng vậy, ta đến gặp Thanh Thanh." Nói xong thâm tình nhìn về phía Vân Thanh Thanh, chỉ thấy thần sắc của nàng luân phiên chuyển từ màu đỏ rồi lục, lam. Đoạn Tiêu cười nhẹ, không cho là đúng, có thể nhìn thấy nàng là tốt rồi.

Vân Thanh Thanh mấy ngày này quả thực rất bị thảm, thực sự bị thảm.

Suy nghĩ một chút đi, người nhà của mình đã bị cái tên Đoạn Tiêu tinh thông thuật mê hoặc lòng người kia làm cho mê mết, hiện tại toàn bộ chúng tướng đều lâm phản, liên tiếp ở bên người mình nói tốt cho hắn. (đương nhiên, này chỉ giới hạn Lưu Ly cùng Phi Thúy. Về phần Thủy Tịch Linh, mấy ngày nay không biết làm gì, không có ở son trang). Cái này cũng chưa tính, cái tên khôn khiếp kia ở nhà của mình càng ngày càng thấy thích, hận không thể cả ngày đều ở trong này không quay về, Tam tỷ không ở nhà, Lưu Ly cùng Phi Thúy chẳng những không lên tiếng trục khách mà còn liên tiếp hướng nơi này đưa nước quả, giấy và bút mực, để cho hắn biểu diễn thân thủ, khoe khoang tài nghệ.

Hừ, ở trước mặt thiên hạ đệ nhất tài nữ múa búa trước cửa Lỗ Ban! Tuy nói danh hiệu nữ nhân tài ba này cũng là do nàng nhật được, nhưng không thể mỗi ngày nhìn hắn ở trước mặt mình tùy tiện khoe khoang a.

Nàng cũng đã từng phản kháng, chẳng những sử dụng chổi, còn dùng những 'Vũ khí' kiểu dạng như phát trần để đánh đuổi đem cái tên khôn khiếp Đoạn Tiêu, còn phân tích cho Lưu Ly cùng Phi Thúy thấy động cơ đáng xấu hổ của Đoạn Tiêu. Hơn nữa còn lấy việc mình bị xóa sạch đũa nhỏ làm ví dụ phụ trợ để thuyết minh, nhưng đổi lại là bị hai nha đầu ngọc Phi Thúy cùng Lưu Ly nói như thế này:

"Người xem Minh Vương đối với người tốt ghê chưa, đó chính là tình cảm xuất phát từ nội tâm, Tứ tiểu thư, người mở lòng từ bi, tha cho Minh Vương một lần này đi."

Vân Thanh Thanh nghe xong hoàn toàn té xui, về sau không bao giờ cùng hai nha đầu ngọc này nói đến chuyện đối phó Đoạn Tiêu nữa.

Buồn bức đá hòn đá nhỏ, tên chết tiệt nào lại ở trong phòng kêu:

"Thanh Thanh, Thanh Thanh, nàng muốn uống

trà không? Hay là muốn nước quả?"

Thật sự muốn nhẩn cũng nhẩn không nổi, lão hồ không phát uy Đoạn Tiêu ngươi liên xem bốn tiểu thư trở thành mèo bệnh đúng không? Vân Thanh

Thanh tức giận hét lớn:

"Kêu cái gì mà kêu, lố tai ta không điếc!" Nói tới nói lui, nàng vẫn cầm chén trà mà Đoạn Tiêu rót cho nàng, một hơi uống sạch. Hừ hừ hừ, mặc dù có người hầu hạ thực thoải mái, nhưng nàng không muốn nhìn thấy hắn.

"Đoạn Tiêu, người ở chỗ này đã hơn nửa tháng, người không trở về Minh Cung, không sợ bang chướng của người tạo phản à?" Vân Thanh Thanh lạnh lùng nhìn trên bàn, buổi sáng hôm nay Đoạn Tiêu vừa mới thu được bỏ câu đưa tin, nàng liền liều mạng nghĩ biện pháp cưỡng chế con ruồi bọ to lớn này đi dòi.

"Không quan hệ, trong cung có Âm Dạ cùng Công Tôn tiên sinh, cho dù ta không có ở đây thì bọn họ cũng sẽ đem Minh Cung quản lý tốt, bất quá, nếu không có tiểu Diệp đến quấy rối như trong thư nói thì sẽ tốt hơn nhiều." Đoạn Tiêu buồn cười nhìn Vân Thanh Thanh, trong ánh mắt của hắn hiện lên một câu rất rõ ràng:

"Muốn đuổi ta đi, không có cửa đâu."

Vân Thanh Thanh càng thêm buồn bực, thật là, ngạo khí duy ngã độc tôn của tên chết tiệt này đâu rồi? Uy phong không ai bì nổi kia lại ở đâu? Còn cả khí thế ngạo thị chúng sinh nữa? Tại sao lúc này đều biến mất vô tung vô ảnh, còn cam tâm tình nguyện lại nơi này nhận uất khí. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhớ tới Âm Dạ bọn họ. Vân Thanh Thanh giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi: Âm Dạ xen vào việc của người khác, nếu không có hắn trấn thủ Minh Cung thì Đoạn Tiêu đã sớm trở về rồi. A, đại tỷ thật là, tại sao không quây cho Minh Cung long trời lở đất, để cho Âm Dạ hướng Đoạn Tiêu xin cứu trợ. Hiện tại làm ngược lại, để cho Đoạn Tiêu giống như lớp da trâu quần quýt ở bên người mình, phiền muốn chết.

Đoạn Tiêu đối với Vân Thanh Thanh đang trừng mắt không chút nào để ý, tiếp tục nhàn nhã uống nước trà, không thèm nhìn nhưng vẫn ở bên cạnh vênh tai lên nghe người ta lăm bầm lườm bấu, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Bất quá thời gian Đoạn Tiêu có thể nhàn nhã như vậy cũng không tiếp tục được bao lâu, từ ngoài cửa đã truyền đến một giọng nói rất khoa trương:

"Thanh Thanh.....". Vân Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu vừa đi ra đã nhìn thấy hai người, đây không phải là Bạch Mạn Diệp và Diệp Lăng Tương đột nhiên trở lại sao?

"Đại tỷ, Nhị tỷ?" Vân Thanh Thanh kêu hai người, kinh dị nhìn bộ dáng vội vàng của bọn họ.

"Các người, đây là làm sao vậy?"

Bạch Mạn Diệp cùng Diệp Lăng Tương cũng không nói gì, lôi kéo Vân Thanh Thanh vượt qua Đoạn Tiêu đi vào trong phòng ở:

"Thanh Thanh, muội có chỗ nào không thoải mái không? Có cái gì không hợp ý? Mau nói cho Đại tỷ, nói cho ta biết a."

Vân Thanh Thanh ngây ngô nhìn các nàng:

"Muội..... muội tốt lắm a, không có chỗ nào không thoải mái, thật đó..... Muội thật sự rất khỏe, không tin thì tỷ hỏi hắn đi," Vân Thanh Thanh đột nhiên chỉ vào Đoạn Tiêu nói, "Các tỷ hỏi hắn thì biết, muội ngày nào cũng ở cùng một chỗ với hắn, muội có bộ dạng gì hắn đều thấy cả, hắn cũng không nói muội có chỗ nào không tốt."

Bạch Mạn Diệp nhìn về phía Đoạn Tiêu, thấy hắn gật gật đầu khẳng định, lúc này mới thu lại gương mặt khẩn trương, cười hi hi nói:

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Diệp Lăng Tương nói tiếp:

"Ta đã nói rồi mà, Thanh Thanh ở Vô Tranh sơn trang đâu có xảy ra chuyện gì đâu? Đều là đại tỷ gặp ác mộng nên mới hại chúng ta ra roi thúc ngựa theo chạy tới Lưu Thủy sơn trang."

"Lưu Thủy sơn trang? Các tỷ tại sao lại đi đến đó? Đi nơi đó làm cái gì?" Vân Thanh Thanh vừa nghe đến tên Lưu Thủy sơn trang thì kỳ quái nhìn hai nàng. Không phải nói đi Minh Cung sao? Như thế nào lại đột nhiên chạy đến Lưu Thủy sơn trang?

"Kỳ thật nửa tháng trước chúng ta đã rời khỏi Minh Cung, trên đường trở về trùng hợp gặp gỡ Mộ Dung Thiên Thủy, nàng nói nhận được bỏ câu đưa tin của ca ca nàng, muốn nàng đi Lưu Thủy sơn trang tìm hắn. Chúng ta nghe xong liền cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì đại tỷ nhớ rõ Mộ Dung Thiên Lý không phải cùng mọi người trở lại Vô Tranh sơn trang hay sao? Vì cái gì lại đột nhiên đi đến Lưu Thủy sơn trang? Cho nên đại tỷ nghĩ hắn đem người mang về đó, hy vọng người có thể vui vẻ một chút." Diệp Lăng Tương giải thích. "Sau đó, thời điểm chúng ta đến Lưu Thủy sơn trang, ngay tại buổi tối hôm đó đại tỷ đột nhiên gặp một cái ác mộng, mơ thấy người xảy ra chuyện, thế nên lập tức trở về nhìn xem."

"Ta không có chuyện, là người đã lo lắng quá nhiều, đại tỷ." Vân Thanh Thanh cười một cái, trấn an nói.

Nhưng Bạch Mạn Diệp nhìn thấy Vân Thanh Thanh vẫn là không hài lòng, bỗng nhiên nàng chỉ vào Đoạn Tiêu hỏi:

"Ta hỏi muội, hắn như thế nào lại ở chỗ này? Ai để cho hắn vào? Còn Đông Phương Vũ bọn họ đâu? Tam muội đâu? Mọi người đều đi nơi nào? Vì sao chỉ có một mình người ở nhà?"

"A, Tam tỷ nàng nói cần gấp mấy thứ thảo dược, cho nên đi ra ngoài tìm kiếm. Tam tỷ phu ở Thiên Cơ Các, hai ngày này đều không có trở về. Về phần Đại tỷ phu cùng Nhị tỷ phu, ta cũng không biết. Sau khi ta tỉnh lại thì chưa từng gặp qua bọn họ, Tam tỷ nói bọn họ có việc gấp đi ra ngoài, nhưng vẫn không có trở về." Vân Thanh Thanh giải thích.

"Bọn nhỏ đâu? Lulu Ly cùng Phi Thúy các nàng đâu?" Diệp Lăng Tương lại hỏi.

"Lulu Ly cùng Phi Thúy mang theo bọn nhỏ đi ra ngoài chơi, phỏng chừng một lúc nữa sẽ trở lại." Vân Thanh Thanh nói.

"Đại tỷ, Nhị tỷ, các người mới vừa về, mau lại đây nghỉ ngơi một chút đi, đến, uống chén trà."

Bạch Mạn Diệp không có ngồi xuống, mà là ngồi vào bên người Đoạn Tiêu, lạnh lùng nói:

"Ta không biết Tịch Linh vì cái gì để cho người tiến vào, nhưng chỉ cần có ta ở đây, Vô Tranh sơn trang sẽ không hoan nghênh người, người đi đi."

Lời nói của Bạch Mạn Diệp bay vào trong tai Vân Thanh Thanh và Đoạn Tiêu tuyệt đối là nước lửa bất đồng. Vân Thanh Thanh cảm thấy cực kỳ cao hứng, rốt cục cũng có một người trở về vì nàng làm chủ a. Còn Đoạn Tiêu ngược lại cảm thấy buồn bực, hẳn một chút cũng không hy vọng Bạch Mạn Diệp trở về. Dù sao đối với nghĩa muội này, hẳn cũng không có bao nhiêu biện pháp hữu hiệu. Một Vân Thanh Thanh là đủ khiến cho hắn đau đầu, hiện tại lại thêm một Bạch Mạn Diệp, hẳn hoài nghi về sau con đường cầu tình của hắn sẽ càng lúc càng khó đi.

"Thanh Thanh, ta....." Đoạn Tiêu vẫn hy vọng Vân Thanh Thanh có thể vì biểu hiện của hắn trong khoảng thời gian này mà giúp hắn nói mấy câu, nhưng dựa theo biểu tình không chút để ý của Vân Thanh Thanh, hẳn biết nàng thật sự không quan tâm.

"..... Quên đi, ta đây đi trước, ngày mai lại đến nhìn nàng."

"Không cần ngày mai, vĩnh viễn không cần đến." Bạch Mạn Diệp phi thường quyết đoán, rõ ràng nghĩa bất dung từ thay Vân Thanh Thanh trả lời hắn.

Đoạn Tiêu cũng không thấy Vân Thanh Thanh có ý muốn hắn lưu lại, hắn bắt đầu đi đành phải ủ rũ rời khỏi Vô Tranh sơn trang. Vân Thanh Thanh nhìn hắn rời đi, trong ánh mắt xinh đẹp lóe ra một tia sáng, tia sáng đó đến tận cùng mang theo ý nghĩa nào thì không ai hay biết.

Nhìn thấy Đoạn Tiêu ủ rũ rời đi, Bạch Mạn Diệp cao hứng giống như vừa đánh thắng trận, nhưng khi nàng nhìn thấy tinh thần và sắc mặt của Vân Thanh Thanh có chút sa sút thì lo lắng hỏi:

"Thanh Thanh..... Có phải muội còn..... nghĩ đến hắn?"

Bạch Mạn Diệp không phải không nghi ngờ có loại khả năng này. Nàng rời khỏi sơn trang cũng được hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này, nàng cũng không biết gần đây Vân Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu gặp mặt vài lần, bọn họ trong lúc đó lại phát sinh ra sự tình gì. Nhưng căn cứ theo tình hình vừa rồi giữa Đoạn Tiêu và Vân Thanh Thanh thì biết, thời gian hai người họ ở chung một chỗ chắc chắn là không ngắn. Đoạn Tiêu rốt cuộc dùng loại phương pháp nào để thuyết phục Thủy Tịch Linh cùng mọi người trong sơn trang? Mà hắn lại là dùng loại phương thức cùng tâm tính nào để đối đãi với Vân Thanh Thanh? Giờ khắc này tâm ý của Thanh Thanh đối với Đoạn Tiêu rốt cuộc có chuyển biến hay không? Nàng có bị biểu hiện của Đoạn Tiêu trong khoảng thời gian này làm cho cảm động mà tha thứ cho hắn không?

"Không có," Vân Thanh Thanh trầm nói, "Đại tỷ, Nhị tỷ, muội cảm thấy hơi mệt, các tỷ về trước nghỉ ngơi đi."

"Tốt lắm, chúng ta đi, muội nghỉ ngơi cho tốt." Bạch Mạn Diệp có chút lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Vân Thanh Thanh, đột nhiên liếc mắt nhìn lên mái tóc đen của nàng, hình như thấp thoáng thấy được mấy sợi tóc bạc, trong lòng lập tức cả kinh. Nhìn lại Vân Thanh Thanh, nàng giống như mệt chết đi được, cũng không có phát hiện bản thân mình biến hóa dị thường. Bạch Mạn Diệp giúp nàng đắp chăn, lời kéo Diệp Lăng Tương đi ra Thanh Viên.

* * *

"Người có nhìn thấy không?" Bạch Mạn Diệp kéo Diệp Lăng Tương đi ra ngoài rồi nói.

"Cái gì?" Diệp Lăng Tương còn đang buồn bực không biết tại sao Bạch Mạn Diệp đột nhiên kéo nàng ra đây.

"Tóc Thanh Thanh a, người không thấy tóc của nàng biến trắng sao?" Bạch Mạn Diệp hoảng sợ nói, nàng rất lo lắng, nàng không biết Thanh Thanh rốt cuộc làm sao vậy? Vì cái gì tóc của nàng lại đột nhiên bạc đi, hiện tại ngấm lại, hình như sắc mặt của nàng cũng trắng hơn người bình thường.

"Không có a, làm sao vậy?" Diệp Lăng Tương nói tiếp, "Tóc Thanh Thanh như thế nào lại biến trắng?"

"Thủy Tịch Linh rốt cuộc chiếu cố Thanh Thanh như thế nào?! Nàng đi đâu rồi? Đông Phương Vũ bọn họ lại đi nơi nào? Muốn bọn họ ở lại sơn trang chiếu cố Thanh Thanh, tại sao bây giờ một người cũng không thấy?" Bạch Mạn Diệp bực mình kêu lên, cảm giác giống như thấy một người quan trọng của mình bị thương mà chính mình lại bất lực.

"Đại tỷ, người trước tiên bình tĩnh một chút." Diệp Lăng Tương ngăn lại Bạch Mạn Diệp đang phát cuồng, hết sức trấn an nàng, "Chúng ta hiện tại phải đi tìm Tam muội, tìm được nàng thì sẽ biết rõ sự tình."

"Đi." Bạch Mạn Diệp không nói hai lời, lập tức tìm kiếm Thủy Tịch Linh.

Đoạn Tiêu sau khi rời khỏi Vô Tranh sơn trang thì bước đi vô định, Ảnh Từ lo lắng đi theo phía sau hắn. Xem ra lần này Vương nhận được đả kích phi

thường to lớn, mới có thể khiến cho tinh thần của ngài sa sút như vậy. Rõ ràng đang rất hy vọng thì đột nhiên lại nhảy ra một Bạch Mạn Điệp quấy rối tất cả mọi chuyện. Ảnh Tử trầm nghĩ, như vậy cũng tốt, n

ếu Bạch Mạn Điệp không hiện ra, nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản chuyện này tiếp tục đi xuống. Vương, không thể cùng Vân Thanh Thanh ở chung một chỗ. Đây là số mệnh của hai người bọn họ. Đây là vận mệnh do trời cao đã an bài cho họ, bất cứ ai cũng không có biện pháp cải bỏ.

Đoạn Tiêu vẫn không có phát hiện sự tồn tại của Ảnh Tử, hắn đang nghĩ đến tâm sự của mình. Hắn không cam lòng! Đúng vậy, rất không cam lòng. Hắn không cam tâm buông tay như vậy, chuyện đó cũng đồng nghĩa với việc hắn đã thất bại. Chẳng lẽ cảm tình của hắn và Vân Thanh Thanh trong lúc đó có thể vì một người đột nhiên xuất hiện mà có thể bị phá hư hay sao? Không được, không thể như vậy. Cho dù lúc này đây Thanh Thanh nguyện ý từ bỏ, hắn cũng sẽ không buông tha cho nàng.

Hắn muốn kiên định ý chí của mình, cho dù phía trước có hàng ngàn hàng vạn người cản đường, hắn cũng tiến lên như vũ bão, đánh đâu thắng đó. Không ai có thể ngăn cản hắn đi tới, không có bất luận kẻ nào có thể cản trở trước mặt bọn họ.

Lại một lần nữa! Lại cho hắn một lần cơ hội, khi hắn nắm thật chặt, hắn sẽ tiến lên giữ lấy tương lai tốt đẹp của hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 21: Chân tình.

edit : Jun

Đêm, Vô Tranh son trang.

Thủy Tịch Linh sau khi đem thuốc cho Thanh Thanh uống thì cùng Bạch Mạn Điệp, Điệp Lăng Tương nói chuyện. Ảnh nền đem thân ảnh của mấy người chiếu rọi ở trên cửa sổ, dáng vẻ tuyệt đẹp. Ở ngoài căn phòng của Vân Thanh Thanh, Đoạn Tiêu một thân hắc y rõ ràng đang đứng ở đó.

Đã trễ thế này, Đoạn Tiêu hắn đến nơi đây làm gì?!

Bốn nữ nhân ở trong phòng nói chuyện cười đùa, ngẫu nhiên còn có thể truyền ra vài tiếng cười dễ nghe. Đoạn Tiêu thậm chí còn có thể ở trong những tiếng cười đó tìm ra thanh âm của Vân Thanh Thanh.

Một lúc sau, ba người Bạch Mạn Điệp liền bảo Vân Thanh Thanh nghỉ ngơi cho tốt, các nàng lần lượt lui ra. Ba người đứng ở trong Thanh Viên, sau khi nhìn Vân Thanh Thanh thổi tắt ngọn nến trong phòng mới bắt đầu chậm rãi bước ra ngoài sân. Đoạn Tiêu nhìn thấy các nàng đi đến cửa viện, vốn tưởng các nàng sẽ đi ra ngoài, không nghĩ tới mấy vị phu nhân kia lại đột nhiên quay ngược trở lại, Đoạn Tiêu rơi vào đường cùng đành phải thi triển khinh công nhảy vào trong viện.

Đám người Bạch Mạn Điệp kỳ thật cũng không có ý định quay lại, chỉ là lúc sắp rời đi Thủy Tịch Linh lại quay đầu nhìn một chút phòng ở của Vân Thanh Thanh mà thôi. Kỳ thực các nàng đều không biết Vân Thanh Thanh đã sớm phát hiện buổi tối hôm nay mấy người các nàng rất khác lạ, cho nên trong lúc nói chuyện không ngừng đánh giá các nàng. Sau khi các nàng rời đi, Vân Thanh Thanh lập tức thổi tắt nến, không thay quần áo mà nằm luôn xuống giường. Đợi cho đến thời điểm không còn nghe thấy tiếng bước chân, Vân Thanh Thanh lại bắt đầu ngồi dậy.

Cứ như vậy, chỉ cách Thanh Viên có một bức tường, Vân Thanh Thanh ở bên trong đang lén lút chạy ra, mà Đoạn Tiêu ở bên ngoài lại vụng trộm chạy vào. Còn có ba nữ nhân kia thì đang đứng trước cửa Thanh Viên, nhìn Vân Thanh Thanh vốn đang ngủ trong phòng.

"Hiện tại ngươi có thể nói được chưa?" Bạch Mạn Điệp nhìn Thủy Tịch Linh nói, "Rất cuộc Thanh Thanh xảy ra chuyện gì? Vì sao muội ấy lại đột nhiên biến thành như vậy? Ngươi không phải nói muội ấy không có chuyện sao? Còn muốn chúng ta tin tưởng ngươi, nhưng ngươi nhìn bộ dạng Thanh Thanh hiện nay xem, ngươi bảo ta làm sao có thể tin tưởng muội ấy hoàn hảo vô khuyết?"

Lời nói của Bạch Mạn Điệp nhất thời làm cho Vân Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu đang nấp ở cách đó không xa cả kinh. Các nàng đang nói cái gì?

"Tịch Linh, ngươi cũng nên nói ra đi, lúc chúng ta trở về không thấy bất cứ người nào ở trong son trang, ta thực lo lắng cho Thanh Thanh." Điệp Lăng Tương nói, "Lúc ta cùng Đại tỷ rời đi, không phải để cho Đại tỷ phụ bọn họ ở lại son trang hay sao? Vì sao khi chúng ta trở về lại không thấy tăm hơi bọn họ đâu cả?"

Thủy Tịch Linh than nhẹ một hơi, trầm nghĩ vẫn là nên sớm một chút nói cho các nàng nghe.

"Đại tỷ, Nhị tỷ, sự tình là như vậy." Thủy Tịch Linh nói, "Kỳ thật ngày đó khi Thanh Thanh trở về, sau khi ta giúp muội ấy bắt mạch thì phát hiện thân thể của muội ấy dường như đã chết."

"Cái gì?!" Bạch Mạn Điệp cùng Điệp Lăng Tương đồng thời khiếp sợ, "Này..... Này..... Điều này sao có thể? Thanh Thanh hiện tại không phải sống rất tốt sao? Chúng ta, chúng ta không phải mới vừa nhìn thấy sao?"

Thủy Tịch Linh giải thích:

"Bộ dạng hiện tại của muội ấy đều là do ta dùng các loại linh đan diệu dược để duy trì. Bằng không, tỷ nghĩ tại sao ta lại không ở trong sơn trang mà chạy ra ngoài tìm dược liệu. Còn có Tùy Phong, chàng đã thông qua Thiên Cơ Các để giúp Thanh Thanh tìm các loại dược liệu có thể duy trì sinh mạng."

"Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao Thanh Thanh lại như vậy? Người nói rõ cho chúng ta biết đi." Bạch Mạn Điệp vội la lên.

"Chuyện này chỉ có thể giải thích là do hồi nhỏ Thanh Thanh đã từng mắc phải một căn bệnh, ta cũng không biết khi muội ấy còn nhỏ đã phải chịu qua thương tổn gì, nhưng nguyên nhân mắc bệnh chắc hẳn bắt đầu từ thời điểm đó. Mà đoạn thời gian muội ấy sống ở Minh Cung đã phải chịu những áp lực về phương diện tinh thần cùng với những thương tổn trên thân thể, khiến cho thân thể của muội ấy trở nên cực kỳ yếu ớt, lúc đó bệnh của Thanh Thanh thật sự rất nghiêm trọng. Rồi sau đó lại bởi vì phá thai mà khiến cho cơ thể Thanh Thanh mất máu quá nhiều, làm cho căn bệnh hồi nhỏ của nàng phát tác. Bộ dạng của Thanh Thanh mà các người nhìn thấy hiện giờ là quá tốt rồi. Nếu ta không dùng các loại dược liệu cực kỳ trân quý giúp muội ấy ổn định khí huyết, nói không chừng lúc các người nhìn thấy Thanh Thanh, đã sớm là....." Gương mặt lạnh như băng của Thủy Tịch Linh cũng trở nên đau thương cực độ.

"Làm sao lại..... Tại sao có thể như vậy?" Bạch Mạn Điệp cùng Diệp Lăng Tương cũng sớm bị tin tức của Thủy Tịch Linh làm cho kinh sợ tột đỉnh.

Thủy Tịch Linh lại nói tiếp:

"Những việc ta có thể làm trước mắt cũng chỉ là tận lực dùng các loại dược liệu trân quý giúp Thanh Thanh kéo dài mạng sống, muốn chân chính chữa khỏi Thanh Thanh, một chút biện pháp ta cũng không có."

"Cái gì?! Đây..... Đây....." Bạch Mạn Điệp khiếp sợ một hơi thiếu chút nữa lên cơn suyễn, Thủy Tịch Linh lập tức giúp nàng châm cứu, mới có thể khiến cho nàng khôi phục lại tinh thần.

"Đại tỷ, người đừng có gấp." Thủy Tịch Linh vừa thấy Bạch Mạn Điệp muốn kích động lập tức mở miệng trấn an.

"Sở dĩ hiện tại ta không thể chữa trị cho Thanh Thanh là bởi vì ta thiếu mất một loại linh dược cực kỳ hiếm thấy. Chỉ cần có được nó, tuyệt đối có thể biến Thanh Thanh trở lại bộ dáng khỏe mạnh như xưa. Chỉ là....."

"Là cái gì? Người mau nói dược liệu đó ở nơi nào, ta đi tìm, nói mau....." Bạch Mạn Điệp vội la lên.

"A, chính vì ta cũng không biết loại linh dược này ở nơi nào cho nên mới..... Mới có thể cảm thấy khó xử như thế này." Thủy Tịch Linh thở dài nói.

"Rốt cuộc là cái gì a? Là thuốc gì mà ngay cả Vô Tranh sơn trang chúng ta cũng tìm không được, Tam muội, người mau nói ra, nói không chừng chúng ta còn có thể tìm được....." Diệp Lăng Tương cũng bức thiết mở miệng, bất cứ ai cũng không muốn nhìn thấy Văn Thanh Thanh xuất hiện tình huống ngoài ý muốn a.

Mà lúc này Đoạn Tiêu ở xa xa lại lo lắng vạn phần, hẳn muốn biết loại linh dược mà Thủy Tịch Linh nói đến rốt cuộc là cái gì. Đột nhiên tâm niệm hẳn vừa chuyển, chẳng lẽ là.....

"Là Ma Tiên Long Hương." Thủy Tịch Linh vừa nói ra tên này, mọi người ở đây lại vô cùng kinh dị.

Ma Tiên Long Hương! Là Ma Tiên Long Hương a! Là thứ mà mỗi người trong võ lâm đều tha thiết muốn có?

"Chẳng lẽ chính là Ma Tiên Long Hương mà người giang hồ nói là có công hiệu khôi tử hồi sinh, người trong võ lâm ăn vào có thể gia tăng trăm năm công lực?!" Diệp Lăng Tương kinh ngạc nói.

"Không sai." Thủy Tịch Linh trả lời khẳng định.

"Nhưng." Trong thần sắc Bạch Mạn Điệp càng thêm lo lắng, "Đó không phải là thứ trong truyền thuyết hay sao, chưa có ai từng thấy qua nó? Không ai biết nó sinh trưởng ở nơi nào? Cũng không có người nào biết hình dạng của nó? Chúng ta đi đâu tìm? Phải đi đâu tìm a?" Bạch Mạn Điệp cầm lấy cánh tay Thủy Tịch Linh lắc lắc khiến cho nàng đầu óc choáng váng.

"Đại tỷ, người không nên gấp gáp," Thủy Tịch Linh vất vả lắm mới thoát khỏi khổ hình tra tấn của Bạch Mạn Điệp, nói với nàng, "Ta từng xem qua một quyển sách có ghi lại về Ma Tiên Long Hương, cho nên ta đem đoạn đó nói cho Đại tỷ phụ cùng Nhị tỷ phụ nghe, muốn hai người bọn họ đi tìm. Đây cũng chính là nguyên nhân các người không nhìn thấy bọn họ, bởi vì bọn họ đã ra ngoài giúp Thanh Thanh tìm thuốc cứu mạng. Chỉ còn lại ta cùng Tùy Phong liên tục tìm kiếm các loại dược liệu trân quý để kéo dài mạng sống cho Thanh Thanh, chờ đợi bọn họ mang thuốc cứu mạng trở về."

"Bao lâu? Phải đợi bao lâu? Thanh Thanh, Thanh Thanh muội ấy còn có thể chờ bao lâu?!" Sau khi suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, Bạch Mạn Điệp càng thêm quan tâm đến khoảng thời gian còn lại của Thanh Thanh.

"Nửa tháng." Trong giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thủy Tịch Linh lại có chút tuyệt vọng, "Chỉ còn lại có nửa tháng, nửa tháng sau, bệnh của Thanh Thanh sẽ bắt đầu phát tác, ta chỉ có thể giúp muội ấy duy trì nửa tháng."

"Nói cách khác, nếu sau nửa tháng Đại tỷ phụ cùng Lãnh Tuyệt Cuồng không thể mang về Ma Tiên Long Hương trong truyền thuyết, Thanh Thanh muội ấy..... Thanh Thanh sẽ....." Diệp Lăng Tương nuốt một ngụm nước miếng, không thể tiếp tục nói đến vấn đề mà nàng không hề mong muốn xảy ra kia.

"Không cần, không cần nói nữa." Bạch Mạn Điệp lại không thể chấp nhận chuyện này. "Tịch Linh, người nói mau, Ma Tiên Long Hương kia là cái dạng gì, nó mọc ở địa phương nào, ngày mai ta, không, bây giờ ta lập tức đi tìm....." Nói xong, Bạch Mạn Điệp đi ra ngoài, Điệp Lăng Tương cùng Thủy Tịch Linh lập tức giữ chặt nàng.

"Đại tỷ, hiện tại tối lửa tắt đèn, người muốn đi nơi nào tìm a, người còn chưa nghe Tịch Linh nói Ma Tiên Long Hương là cái dạng gì mà." Điệp Lăng Tương nói.

"Đúng vậy Đại tỷ, nếu Ma Tiên Long Hương thật sự dễ tìm như người nói thì Đại tỷ phu cùng Nhị tỷ phu đã sớm trở về đây rồi, còn để cho

chúng ta ở nơi này giương mắt nhìn hay sao?" Thủy Tịch Linh phi thường bình tĩnh nói cho các nàng sự thật tàn khốc trước mắt, "Ma Tiên Long Hương chính là được liệu trong truyền thuyết. Truyền thuyết nói nó sinh trưởng ở ranh giới giữa hai nơi cực lạnh và cực nóng, nơi đó bốn mùa như xuân, khắp nơi trên núi đều là Ma Tiên Long Hương. Phàm là được liệu cực kỳ trân quý thì thường có linh thú bảo hộ, cho nên nó sở dĩ kêu Ma Tiên Long Hương còn có một nguyên nhân khác, bảo vệ nó chính là một linh thú cực kỳ lợi hại."

"Là rắn? Không có khả năng là rồng chứ?" Điệp Lăng Tương nói.

"Có lẽ là thế, tóm lại chưa có ai từng nhìn qua, làm sao mà biết được?" Thủy Tịch Linh nói, "Cho nên mới nói, cho dù chúng ta tìm được đúng địa phương thì cũng chưa chắc có thể lấy được Ma Tiên Long Hương trong vòng bảo vệ của linh thú."

"Không," Bạch Mạn Điệp đột nhiên kiên định nói, "Cho dù chúng ta không thể lấy được Ma Tiên Long Hương, nhưng chỉ cần chúng ta tìm được địa phương đó, lại đi thông tri cho Đông Phương Vũ cùng muội phu bọn họ không phải là được rồi sao. Thêm một người là thêm một phần lực lượng, không phải tốt hơn việc chúng ta cứ đứng mãi ở nơi này hay sao."

"Đúng, Đại tỷ nói quá đúng, ngày mai chúng ta liền xuất phát đi tìm Ma Tiên Long Hương." Điệp Lăng Tương cũng phấn chấn tinh thần. Đang lúc nàng hứng trí thì đột nhiên nghĩ đến Mộ Dung Thiên Lý:

"Á, đúng rồi, Tịch Linh, Mộ Dung Thiên Lý có phải cũng biết chuyện này hay không?"

Thủy Tịch Linh gật gật đầu, nói:

"Không sai. Lúc ấy ta nói việc đó với mấy vị tỷ phu, hẳn cũng có mặt ở đó, cho nên sau khi tỷ phu bọn họ đi rồi, hẳn cũng đến cáo từ với ta. Hẳn nói muốn đi Lưu Thủy sơn trang hỏi Vân phu nhân xem Thanh Thanh trước đây có phải từng sinh bệnh hay không, sau đó lại đi tìm kiếm Ma Tiên Long Hương."

"Trách không được hẳn lại đi Lưu Thủy sơn trang, nói như vậy không phải người trong Lưu Thủy sơn trang đã biết Thanh Thanh sinh bệnh rồi sao? Như vậy, không lâu sau bọn họ có thể hay không sai người tới vấn an Thanh Thanh?" Điệp Lăng Tương hỏi.

"Trước mắt không cần để ý việc này, nhanh lên, chúng ta đi thu thập hành lý, ngày mai chuẩn bị xuất phát." Bạch Mạn Điệp lôi kéo Điệp Lăng Tương đi về phía phòng của mình. Lúc gần đi còn nói với Thủy Tịch Linh:

"Tam muội, sáng mai chúng ta đi, không thể tạm biệt người và Thanh Thanh, Thanh Thanh cùng bọn nhỏ trước hết giao cho người a....." Lâm trộm đã hơn nửa đời người, làm gì có vật nào nàng trộm không được.

"A....." Thủy Tịch Linh nhìn hai nữ nhân này lại đem mấy đứa nhỏ giao cho nàng, trong lòng âm thầm ủy khuất, mấy tiểu ma vương kia là khó chiều nhất. Quên đi, vì Thanh Thanh trước hết nhẫn nhịn một chút. Bất quá, nói đến Thanh Thanh, không biết cuối cùng nàng có thể tha thứ cho Đoạn Tiêu hay không, nếu bọn họ thật sự không có tương lai, như vậy trân trọng những giờ phút hiện tại mới là điều quan trọng nhất. Ai, hy vọng ngày mai sau khi Đại tỷ đi rồi Đoạn Tiêu còn có thể đến bên cạnh Thanh Thanh, chỉ mong bọn họ cuối cùng sẽ sống thật hạnh phúc.

Sau khi Thủy Tịch Linh rời đi, Vân Thanh Thanh trở lại trong phòng mình. Nàng cũng không nguyện ý tin tưởng đây là sự thật, nhưng nhìn bộ dáng của các vị tỷ tỷ, cùng với việc mấy vị tỷ phu rời đi, nghĩ đến cùng cũng bởi vì nguyên nhân này.

Nàng nên làm cái gì bây giờ a? Vân Thanh Thanh bỏ nhào vào trên giường, dùng chăn trùm lên đầu, trốn ở bên trong khóc. Nàng thật sự sẽ chết như vậy sao? Nàng mới hai mươi tuổi a, chẳng lẽ lại chết như vậy? Nàng còn chưa tha thứ cho Đoạn lang, nàng còn không có đứa nhỏ của riêng mình, chẳng lẽ nàng thật sự phải ra đi như vậy sao.....

Trong lòng Đoạn Tiêu cũng khổ sở cực độ. Khi hẳn nghe được Thanh Thanh không còn sống được bao lâu nữa, hẳn liền cảm thấy mình giống như đang rơi từ trên tháp cao xuống. Nhưng khi hẳn biết Thanh Thanh còn có thể cứu được, hẳn đột nhiên lại kiên định ý chí.

Hắn phi thân vài cái trở lại nơi ở của mình, lập tức đi thu thập hành trang. Ảnh Tử về sau tiến lên từng bước ngăn cản Đoạn Tiêu rời đi.

"Vương, ngài không thể đi." Ảnh Tử khản thiết nói.

"Người tránh ra?" Đoạn Tiêu nghiêm mặt lo lắng, nghiêm khắc trách cứ nàng.

"Thực xin lỗi, Vương." Ảnh Tử quỳ rạp xuống bên chân Đoạn Tiêu:

"Xin ngài đừng đi, cho dù ngài không nghĩ đến mình thì cũng nên vì Minh Cung, vì Công Tôn tiên sinh, còn có những người trung thành đi theo ngài mà

suy nghĩ lại a, ngài đi như vậy, chúng ta biết làm sao bây giờ?"

"Không, ta nhất định phải đi." Đoạn Tiêu không thèm nhìn Ảnh Từ quỳ gối bên chân mà nhìn về phía mảnh trăng treo ở phía cuối chân trời:

"Ta muốn cứu Thanh Thanh. Nếu nàng chết thì ta sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa. Không có nàng, ta chỉ còn là một cái xác không hồn. Ta không thể mất nàng."

"Vương, Ảnh Từ cầu xin ngài, từ nhỏ đến lớn Ảnh Từ chưa từng cầu xin ngài điều gì, lúc này đây, ngài đáp ứng Ảnh Từ đừng đi có được không....." Ảnh Từ vốn lạnh như băng cũng bật khóc. Đúng vậy, nàng khóc. Bởi vì nàng không thể trơ mắt nhìn Minh Vương ra đi, nếu Vương thực sự rời đi, sẽ không còn sống mà quay lại.

"Ảnh Từ, người theo ta nhiều năm như vậy có từng thấy ta thật lòng với nữ tử nào chưa? Người có từng thấy ta vì nữ nhân nào mà bụng trà rót nước? Có thấy ta vì nữ nhân nào mà cam tâm tình nguyện chịu ủy khuất, phải thấp giọng hạ mình? Không có! Đoạn Tiêu ta cho tới bây giờ đều là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, nhưng ở trước mặt Vân Thanh Thanh, ta chỉ là một nam nhân toàn tâm toàn ý yêu nàng. Ta nguyện ý vì nàng mà buông bỏ tất cả những gì ta có, bao gồm cả sinh mệnh của ta. Nhưng ta biết, cho dù ta có chết Thanh Thanh cũng chưa chắc chịu tha thứ cho ta, cũng không hẳn sẽ đến mộ phần của ta mà thắp một nén hương. Cho nên ta sẽ không hy sinh mạng sống của mình một cách vô ích. Người hiểu chưa? Ảnh Từ." Lần đầu tiên Đoạn Tiêu ở trước mặt Ảnh Từ phân tích yêu hận tình cừu của hắn đối với Vân Thanh Thanh.

"Lúc này đây, ta muốn cứu nàng, cho dù có chết ta cũng sẽ không còn gì tiếc nuối. Ta cũng không để ý nàng có tha thứ cho ta hay không, hiện giờ ta chỉ nghĩ vì nàng làm một cái gì đó. Đây, chính là tình yêu mà ta dành cho nàng."

"Không, không --" Ảnh Từ khóc ôm lấy chân Đoạn Tiêu, "Ngài không thể cùng nàng ở chung một chỗ, ngài không thể, nàng từng phản bội ngài....." Ảnh Từ đã hoàn toàn quên mất tôn ti trật tự, nàng chỉ muốn ngăn cản Vương của nàng, không cho ngài đi chịu chết.

"Quên đi, Ảnh Từ, ta đã không còn nhớ đến chuyện đó nữa. Nếu phải lựa chọn giữa việc Thanh Thanh có hay không phản bội ta, ta tình nguyện tin tưởng nàng vô tội." Thời điểm Đoạn Tiêu nói ra những lời này thực sự rất quang minh chính đại. Xem ra, hắn thực sự đã suy nghĩ thông suốt.

"Không, không....." Đến lúc này, Ảnh Từ cuối cùng cũng quyết định nói ra bí mật đã chôn dấu nhiều năm, là chân tướng của tội ác:

"Vương, ngài không đáng vì Vân Thanh Thanh làm như vậy, các người căn bản không nên ở cùng một chỗ, các người..... Các người là..... Các người là huynh muội thân sinh a!"

ẦM!!!

Lời nói của Ảnh Từ giống như thuốc súng nổ trong đầu Đoạn Tiêu.

"Điều đó không có khả năng?! Điều này sao có thể? Người nói đi, đây không phải là sự thật đúng không? Đây không phải là sự thật!" Đoạn Tiêu kéo Ảnh Từ đang quỳ dưới chân mình đứng lên, ép nàng phải nói những lời đó là giả.

"Đây là sự thật, là thật." Ảnh Từ bắt đầu nói cho Đoạn Tiêu sự thật.

"Vương, ngài còn nhớ trong thư phòng của ngài có che dấu một bức họa hay không? Bức họa đó đã có từ rất lâu rồi, bức họa một nữ nhân, ngài không thấy nàng ta rất giống một người nào đó sao? Nàng ta có phải rất giống Vân phu nhân hay không? Giống với mẫu thân của Vân Thanh Thanh?"

Ầm!!!

Vân phu nhân?! Trong đầu Đoạn Tiêu lập tức đem bức họa trong thư phòng so sánh với khuôn mặt của Vân phu nhân, thật sự giống nhau đến kỳ lạ. Đầu óc đột nhiên trong lúc đó trống rỗng, này..... Các nàng tại sao lại có thể giống nhau đến thế?! Đây..... Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Ảnh Từ nhìn về mặt bối rối của Đoạn Tiêu, không thể kiềm chế lại bắt đầu nói tiếp:

"Sau khi ngài cùng Vân tiểu thư khi đó cải nam trang ân ái một đêm, Ảnh Từ hiểu lầm nàng là nam tử nên đã đuổi nàng đi, cũng sớm thỉnh cầu Công Tôn tiên sinh vì ngài chuẩn bị vong tình đan, làm cho ngài quên hết những chuyện liên quan đến Vân Thanh Thanh. Sau đó khi Vân tiểu thư tham gia tuyển phi yến, ngài lại sai ta đi điều tra nàng. Không nghĩ tới, ta lại phát hiện Vân phu nhân cùng nữ nhân trên bức họa giống nhau như đúc..... Ảnh Từ trong một lần quét dọn thư phòng đã phát hiện bức thư mà đạo chủ đã để lại, gửi cho một vị nữ tử tên Hà Vận Thi, mà khuê danh của Vân phu nhân đúng là Hà Vận Thi....."

Sau khi nghe những lời Ảnh Từ nói, Đoạn Tiêu càng thêm khiếp sợ. Nói như vậy, nói như vậy.....

"Sau đó..... Sau đó có phải hay không cũng là do các người?" Đoạn Tiêu kinh dị hỏi.

"Không sai," Ảnh Từ trả lời chứng thật suy đoán của Đoạn Tiêu, "Sau khi Ảnh Từ biết ngài quyết định cùng thân muội muội của mình thành hôn liền nhân lúc ở Lưu Thủy sơn trang đi gặp mặt Vân phu nhân..... Lúc ấy ta không quá xác định, nhưng sau khi thử qua thì chính nàng ta đã thừa nhận." Tiếp theo Ảnh Từ lại đem chuyện cùng Vân phu nhân gặp mặt nói toàn bộ cho Đoạn Tiêu nghe.

"..... Sau đó, chúng ta thiết kế để Vân Thanh Thanh cùng Mộ Dung Thiên Lý gặp mặt, lại dẫn ngài đến đó, để cho ngài sinh ra hiểu lầm, tạo thành kết quả như vậy..... Kỳ thật, chúng ta cho Thanh Thanh ngửi một loại mê dược, trong lòng yêu ai nhất thì sẽ nhìn người trước mặt thành người ấy. Nàng đem Mộ Dung Thiên Lý nhìn thành ngài, cho nên...." Ảnh Từ lập tức gờ lên thừ:

"Ta thề, Mộ Dung chỉ thoát quần áo Thanh Thanh, tuyệt đối không có làm cái gì. Thời điểm hai người ngủ cùng nhau, Mộ Dung trước đó đã dùng chân bao lấy nàng, tuyệt đối không có làm gì."

"Các người....." Đoạn Tiêu tức giận đến mức muốn dùng một chưởng giết chết Ảnh Từ. Điều là do nàng, điều là vì bọn họ, hắn mới cùng Thanh Thanh tạo ra nhiều hiểu lầm như vậy, mới tạo cho Thanh Thanh nhiều thương tổn đến thế. Nhưng..... Vì sao, vì sao hắn cùng Vân Thanh Thanh lại là huynh muội?! Đây không phải là sự thật, nhất định không

phải là thật!

"Ảnh Từ, người nói mau, đây là do người cố ý bịa ra để gạt ta? Mục đích của người là vì không muốn cho ta đi tìm Ma Tiên Long Hương đúng hay không? Người nói, đúng hay không?" Đoạn Tiêu túm cổ Ảnh Từ nhắc bóng lên.

"Khụ khụ..... Ảnh Từ..... Ảnh Từ cho dù chết cũng sẽ không đem thân thể của Vương ra nói dối..... Khụ khụ..... Hơn nữa khi Ảnh Từ quét dọn thư phòng của đảo chủ, từng nhìn thấy một phong thư viết cho Vân phu nhân, khuê danh phu nhân ----- Hà Vận Thi..... Sau khi Ảnh Từ thử lại, Vân phu nhân cũng đã chứng minh rồi, ngài chính là con trai của nàng..... Vương, ngài còn nhớ rõ ngài trước đây không? Ngài ngắm lại, ngài còn nhớ rõ Vân phu nhân sao?"

Lời nói của Ảnh Từ thành công đem tư duy của Đoạn Tiêu dẫn về quá khứ. Có lẽ hắn đã quên đi rất nhiều, nhưng có một số việc hắn vẫn còn nhớ rõ.

"Người xác định, đây là sự thật?" Sau một hồi ngẫm nghĩ, Đoạn Tiêu đã hơi tin tưởng chuyện này là sự thật, cũng bắt đầu chậm rãi tiếp nhận.

"Vương, Ảnh Từ lấy mạng mình để cam đoan, đây là chân thật." Ảnh Từ giơ tay phải lên thề với trời.

"Được, cho dù ta tin lời người nói là sự thật, ta cũng phải đi tìm Ma Tiên Long Hương." Đoạn Tiêu nói như vậy lại một lần nữa đập tan hy vọng của Ảnh Từ.

"Vương, ngài không thể....."

"Im miệng." Đoạn Tiêu ngăn không cho Ảnh Từ nói, lạnh lùng mở miệng, "Ảnh Từ, chuyện lần này chờ sau khi ta về sẽ lại tính sổ với người. Nếu ta chẳng may chết đi, cũng coi như người có phúc khí, ta sẽ không tìm người. Nếu ta còn sống trở về, ta nhất định sẽ không buông tha cho người."

"Vương, xin ngài, không cần đi. Ngài cùng Vân Thanh Thanh căn bản không có khả năng ở cùng một chỗ, cho dù ngài đem Ma Tiên Long Hương tìm về, Vân Thanh Thanh nàng vẫn không thể trở thành Vương phi của ngài a." Ảnh Từ vừa khóc vừa nói.

"Không." Về mặt Đoạn Tiêu bình thân đến lạ, "Hiện tại quan hệ của ta với Thanh Thanh đã không còn quan trọng. Có thể cứu được nàng hay không vẫn là chuyện không thể biết trước được, ta cần gì phải tự đi tìm phiền não. Thông qua thời điểm ta ở cùng Thanh Thanh, ta đã biết được rằng có một số chuyện muốn quên cũng không thể quên nổi. Nếu kết quả là tốt, coi như không có chuyện gì. Nếu làm không tốt, chẳng những phá đi cảm tình của hai người trong lúc đó, lại còn khiến nàng mất đi sinh mệnh. Ta cần gì phải vì chuyện không thể biết mà lần nữa thương tổn người mình yêu? Nếu lúc này có thể cứu được Thanh Thanh, ta cũng sẽ không hy vọng xa vời nàng tha thứ cho ta, ta đã làm sai, nhất định phải chịu sự trừng phạt. Mà ta, không muốn lại trốn tránh trách nhiệm, ta tạo ra thương tổn cho Thanh Thanh, cũng phải nghĩ đến một lúc nào đấy sẽ đối mặt với nó."

Đoạn Tiêu nói một hơi khiến cho Ảnh Từ không còn lời nào để phản bác. Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Ảnh Từ đứng lên lau đi nước mắt trên mặt:

"Vương, Ảnh Từ sẽ không ngăn cản ngài nữa, nhưng xin ngài nhất định phải mang ta đi theo, xin ngài." Ảnh Từ nói xong lại quỳ sụp xuống, có ý nếu ngài không đáp ứng thì ta tuyệt đối sẽ không đứng lên.

Đoạn Tiêu nhìn nàng nghĩ rồi nói:

"Cũng tốt, người theo ta đi. Nếu ta lấy được Ma Tiên Long Hương nhưng không có cơ hội trở về, người còn có thể giúp ta đem nó mang về đưa cho Thanh Thanh."

"Vương, ngài đừng nói như vậy....." Ảnh Từ nghe được trong lời nói của Đoạn Tiêu tràn ngập bi thương, thầm nghĩ nếu bọn họ không thể biết trước tương lai, Minh Vương có thể sầu lo mà rồi đi như vậy hay không.

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi. Đúng rồi, người để lại một phong thư trong phòng, nếu Thủy Tịch Linh bọn họ đến tìm chúng ta, để cho bọn họ nghĩ chúng ta đã về Minh Cung." Đoạn Tiêu phân phó.

"Vâng." Ảnh Từ lập tức lấy giấy bút viết vài câu đơn giản rồi đặt lên bàn.

Đoạn Tiêu lại một lần nữa đứng ở ngoài phòng ở của Vân Thanh Thanh, tưởng tượng Thanh Thanh hiện tại đang ngủ say. Thật lâu sau, hắn mới ở trong đêm tối mang theo Ảnh Từ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 22: Gặp lại Đoạn Tiêu.

edit : Jun

Thời điểm Thủy Tịch Linh xuất hiện ở trong phòng Vân Thanh Thanh, nàng nhìn thấy Ma Tiên Long hương đã được để trong một cái bát nhỏ, không biết đặt ở trên giường từ lúc nào. Ngay lập tức, nàng kinh hãi nhìn về phía đầu giường, ở nơi đó, Vân Thanh Thanh vẫn đang chìm sâu vào giấc ngủ. Trên gương mặt trắng nõn của nàng còn lưu lại những vết nước mắt đã khô, bàn tay để ở bên ngoài chăn vẫn nắm chặt bức huyết thư của Minh Vương.

Nhìn lại mái tóc dài vốn đã biến trắng giờ đây hơn phân nửa đã trở về màu đen. Ma Tiên Long Hương quả nhiên là linh dược thượng phẩm mà thể nhân tha thiết ước mong.

Thủy Tịch Linh nhẹ nhàng đem cánh tay để ở bên ngoài của Vân Thanh Thanh bỏ vào trong chăn, sau đó muốn giúp nàng lấy bức huyết thư đang nắm trong tay ra, kết quả lại phát hiện huyết thư kia bị Vân Thanh Thanh gắt gao nắm lấy, bất kể làm cách nào cũng không lôi ra được.

Thủy Tịch Linh khẽ thở dài:

"Các người a..... Thật sự là một đôi uyên ương khổ mệnh....." Nói xong bụng bát thuốc đi ra, nhẹ nhàng khép cửa lại cho nàng.

Hai ngày sau, ở trong biệt viện của Lưu Thủy sơn trang.

Vân phu nhân lo âu nhìn Đoạn Tiêu hôn mê bất tỉnh khó chịu rên rỉ, gấp đến mức không biết làm gì. Mộ Dung Thiên Thủy hỗ trợ bụng tới nước lạnh, Vân phu nhân lập tức lấy khăn lau mặt cho Đoạn Tiêu.

"Vân phu nhân, người tại sao lại lo lắng cho Minh Vương như vậy a?" Mộ Dung Thiên Thủy ngạc nhiên hỏi. Mấy ngày nay nàng ở lại chỗ này giúp đỡ chăm sóc Minh Vương, nhìn thấy Vân phu nhân thật sự rất quan tâm Minh Vương, giống như..... Giống như là mẫu thân của hắn.

"Không, không có gì....." Vân phu nhân nói lắp ba lắp bắp, nhìn thấy Mộ Dung Thiên Thủy tựa hồ không mấy tin tưởng thì lại nói:

"Còn không phải bởi vì Thanh Thanh sao, Minh Vương dù sao cũng là người mà Thanh Thanh yêu, cho nên ta mới..... Ta mới đối đãi với hắn như vậy. Bất quá, không biết Thanh Thanh gần đây thế nào? Mộ Dung công tử mấy ngày trước tự nhiên tới hỏi ta trước đây Thanh Thanh mới có phải từng bị bệnh hay không, lúc ấy ta nghe xong còn cảm thấy buồn bực, hỏi hắn lại không nói rõ ràng, đến bây giờ ta vẫn còn canh cánh về chuyện đó. Người có biết là đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Ta?" Mộ Dung Thiên Thủy nói, "Ta làm sao mà biết được? Ca ca cũng không có nói với ta." Mộ Dung Thiên Thủy cười mỉa, nàng làm sao có khả năng nói cho Vân phu nhân biết chuyện này.

Lúc này, Vân phu nhân nhìn thấy Mộ Dung Thiên Lý mang theo mặt vẻ mặt phong trần đi vào, nàng lập tức đứng lên nói:

"Mộ Dung công tử."

"Vân phu nhân," Mộ Dung Thiên Lý hơi hơi vuốt cằm, nói "Công Tôn tiên sinh cùng Âm Dạ hộ pháp đến đây."

Vân phu nhân vừa nghe xong sắc mặt liền đại biến, không đợi nàng thoát khỏi hiện trường, Âm Dạ cùng Công Tôn tiên sinh đã đẩy cửa bước vào.

Vân phu nhân vừa thấy Âm Dạ và Công Tôn tiên sinh đi vào thì ngay lập tức quay ngược trở lại. Mà Công Tôn tiên sinh vừa thấy Vân phu nhân, đầu tiên là cả kinh, lập tức chỉ vào Vân phu nhân nói không nên lời.

"Bà....."

"Công Tôn tiên sinh, các người quen biết sao?" Mộ Dung Thiên Lý kỳ quái chỉ vào Vân phu nhân hỏi. Vân phu nhân lập tức lắc đầu, Công Tôn tiên sinh cũng lắc đầu:

"Không, không biết."

"A." Mộ Dung Thiên Lý nhìn hai người bọn họ, trong lòng vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, quên đi, nếu bọn họ không chịu nói, vậy tự nhiên có đạo lý của bọn họ.

"Công Tôn tiên sinh, người mau đến xem Minh Vương đi....."

"Được." Công Tôn tiên sinh lập tức đi đến bên người Đoạn Tiêu, vì hắn kiểm tra vết thương. Sau nửa ngày, Công Tôn tiên sinh nhíu mày nói:

"Âm Dạ, lấy hòm thuốc của ta lại đây."

"Vâng." Âm Dạ lập tức đem hòm thuốc đưa cho Công Tôn tiên sinh, một bên còn hỏi, "Tiên sinh, Vương thế nào?"

"May mắn, quá trình dịch vị phân giải của đại mẫn xà không diễn ra quá nhanh, trong nửa khắc khi dịch vị sắp ăn vào xương, Đoạn Tiêu đã đem dịch vị bức ra khỏi cơ thể, nếu không hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi....."

Vừa rồi, Mộ Dung Thiên Lý trên đường đi đón Công Tôn tiên sinh cùng Âm Dạ đến đây cũng đã kể lại cho bọn họ biết muội muội Mộ Dung Thiên Thủy của hắn ở nơi đó biết được Đoạn Tiêu bị thương, cũng đem toàn bộ tình hình sức khỏe của Đoạn Tiêu giờ này nói ra.

"Tại sao Vương lại biến thành như vậy?" Lúc Âm Dạ đến nhìn thì thấy Đoạn Tiêu chỉ còn lại chút hơi tàn, khắp mình mẩy toàn là thương tích, lúc này oán giận đến mức muốn đánh vào đầu của mình. Đều do hắn không tốt, chỉ vì hắn không đi cùng Vương mới khiến cho Vương chịu nhiều thương tích như vậy. Ảnh Tử này thật ngu ngốc, rốt cuộc là chiếu cố Vương như thế nào?!

"Đoạn Tiêu không nên đi Độc Long Cốc, ta đã nói với hắn rất nhiều lần rồi."

"Độc Long Cốc?" Mộ Dung Thiên Lý kỳ quái nói, "Chẳng lẽ Ma Tiên Long Hương sinh trưởng ở nơi đó?"

"Đúng, Ma Tiên Long Hương sinh trưởng ở Độc Long Cốc. Độc Long Cốc khắp nơi đều là độc, hơn nữa còn có đại mẫn xà trưởng thành ngàn năm. Kỳ thật muốn lấy Ma Tiên Long Hương rất dễ dàng, đại mẫn xà thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn người lấy một cái, nhưng một khi người muốn đem Ma Tiên Long Hương mang ra khỏi Độc Long Cốc, đại mẫn xà sẽ đem hết toàn bộ sức lực ngăn cản người, mà người phải cố sống cố chết né đòn công kích của đại mẫn xà, sau đó chạy thực mạng ra khỏi Độc Long Cốc, một khi chạy được ra khỏi cốc, đại mẫn xà sẽ không tiếp tục truy đuổi người nữa."

"Còn có đại mẫn xà ngàn năm? Nói như vậy thương thế của Minh Vương là do bị dịch vị của đại mẫn xà ăn mòn?" Mộ Dung Thiên Lý cũng là bác học nhân tài, về chuyện dịch vị của đại mẫn xà có tính chất ăn mòn hẳn tự nhiên cũng biết không ít.

Công Tôn tiên sinh gật gù đầu, "Đoạn Tiêu vì cái gì muốn đi Độc Long Cốc tìm Ma Tiên Long Hương?"

Mộ Dung Thiên Lý thở dài nói, "Là vì Thanh Thanh."

"Vân Thanh Thanh? Chẳng lẽ nàng mắc bệnh trị không nổi? Không dùng thể gian kì dược Ma Tiên Long Hương thì không thể chữa khỏi?"

"Đúng." Mộ Dung Thiên Lý lúc này hướng Công Tôn tiên sinh nói đại khái một lần về tình huống của Vân Thanh Thanh trong lúc đó.

"Ta đã biết." Công Tôn tiên sinh nói, "Tình hình của A Tiêu không được tốt, hiện tại ngay cả ta cũng không dám chắc có thể chữa khỏi cho hắn, trừ phi....."

"Trừ phi cái gì? Tiên sinh người mau nói, người muốn dùng thứ gì để cứu Vương"

, Âm Dạ lập tức đi tìm." Âm Dạ nói.

"Thanh Thanh rốt cuộc bị làm sao? Vì sao lại sinh bệnh?" Vân phu nhân rốt cuộc cũng biết Mộ Dung Thiên Lý đã giấu nàng một số sự tình.

"Vân phu nhân, chuyện này tại hạ không thể nói trong chốc lát. Nếu Ảnh Tử thực sự đã đem Ma Tiên Long Hương đưa đến Vô Tranh sơn trang thì Thanh Thanh hiện tại cũng đã không còn gì đáng ngại. Cho nên bây giờ người cần quan tâm nhất chính là Minh Vương." Mộ Dung Thiên Lý nói một hồi, lúc này lại làm cho Vân phu nhân kích động lên.

Mất thấy Vân phu nhân kích động lại run run đi đến trước mặt Công Tôn tiên sinh, "Tiên sinh, kính nhờ người, bất luận thế nào cũng phải cứu nó..... Ta..... Không thể nhìn nó xảy ra chuyện....."

"Phu nhân....."

Hai huynh muội Mộ Dung Thiên Lý cùng Âm Dạ đều kỳ quái nhìn Vân phu nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ giữa bọn họ có bí mật không thể cho ai biết?

Đang suy nghĩ thì bỗng nhiên thấy Ảnh Tử một đường bay thẳng, từ bên ngoài tông cửa mà vào.

"Vương đâu? Vương có khỏe không?"

"Người tại sao lại biết nơi này?" Mộ Dung Thiên Thủy kỳ quái nói.

Thấy không ai trả lời nàng, Âm Dạ bèn lên tiếng giải thích:

"Minh Cung chúng ta đều có phương thức liên hệ đặc biệt."

"Vương....." Ảnh Tử chạy đến bên giường, mới nhìn đến Công Tôn tiên sinh:

"Tiên sinh, vương thế nào? A..... Đây là thuốc do Thủy Tịch Linh đưa....."

"A, Vô Tranh son trang Tam tiểu thư đưa thuốc, ta muốn nhìn xem....." Công Tôn tiên sinh tiếp nhận gói thuốc Ảnh Tử đưa qua, bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Sau đó, đột nhiên thấy Ảnh Tử mở miệng nói:

"Vân phu nhân, tại sao ngươi cũng đến đây? Chẳng lẽ là đến xem Vương?"

Ám Dạ kỳ quái nói, "Ảnh Tử, ngươi vì sao lại hỏi như vậy?"

"Vân phu nhân là mẹ ruột của Vương, nhưng ta lấy làm kỳ quái, nàng như thế nào biết Vương gặp chuyện không may?"

Lời Ảnh Tử nói ra nhất thời làm cho mọi người có mặt ở đây chấn kinh.

"Vân phu nhân cùng Minh Vương?!" Mộ Dung Thiên Thủy chỉ vào hai người bọn họ, vẻ mặt không thể tin nổi. Chẳng nhẽ những lời nàng ta vừa nói là sự thật. Ngay cả Mộ Dung Thiên Lý cùng Ám Dạ cũng cảm thấy chuyện này vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Nếu Minh Vương là con đẻ của Vân phu nhân, như vậy Vân Thanh Thanh cùng Minh Vương ở chung một chỗ..... Chẳng phải là loạn luân hay sao?!

"Ngươi....." Vân phu nhân thật không ngờ Ảnh Tử lại đem chuyện này nói ra ngoài, lúc này đã bị làm cho sợ hãi.

Mà Ảnh Tử tiếp theo đó lại nói thêm:

"Phu nhân, Vương cũng đã biết rồi, ta đã nói cho Vương..... Nhưng ngài, vẫn cố ý muốn cứu Vân Thanh Thanh."

"Tại sao có thể như vậy? Vì sao lại như vậy?" Vân phu nhân cảm giác việc này đã vượt quá sức chịu đựng của mình, nàng đã muốn quên đi chuyện này, nhất thời ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

"Này....." Mộ Dung Thiên Lý cũng hiểu được mình nên xử lý như thế nào, dù sao chuyện như vậy đã vượt xa phạm vi thừa nhận của bọn họ, không thể tưởng tượng. "Công Tôn tiên sinh....."

"Ai, đều là nghiệt duyên a, ta cũng không nghĩ đến lại ở chỗ này gặp được Vân phu nhân..... Hoặc là kêu Đoạn phu nhân mới đúng....." Công Tôn tiên sinh nói, "Ai, đây đều là chuyện của hơn hai mươi năm về trước, các ngươi làm sao có thể biết được....."

"Công Tôn tiên sinh, hiện tại cứu Vương mới là quan trọng nhất, cho nên xin ngài nhất định toàn tâm toàn lực chữa khỏi cho Vương." Ảnh Tử nói.

"Ai, A Tiêu là đứa nhỏ mà ta nuôi lớn, ta làm sao có thể không cứu hắn, nhưng hắn thật sự bị thương quá nặng, trừ phi các ngươi đi mời Thủy Tịch Linh đến đây, cùng ta đồng thời chữa trị thì Đoạn Tiêu mới có hy vọng sống."

"Ta đi mời." Ám Dạ lập tức bảo trợ dưỡng khí của mình.

"Vô dụng" Ảnh Tử nói:

"Ngươi cho rằng Thủy Tịch Linh còn có thể tới cứu Vương hay sao? Lúc ta đến đó đưa thuốc cũng từng đem tình hình của Vương hiện giờ nói cho nàng, nhưng nàng cũng chỉ nể tình Vương vì Vân Thanh Thanh đi tìm Ma Tiên Long Hương mà cho ta mấy bình thuốc mà thôi. Huống chi hiện tại Vân Thanh Thanh vẫn là thập phần thống hận Vương, nàng nhất định sẽ không để cho Thủy Tịch Linh tới cứu Vương."

"Không được cũng phải đi thử xem" Ám Dạ vội la lên, "Chẳng lẽ vì các nàng không chịu đến mà chúng ta không đi mời sao? Chẳng lẽ Vương ở trong lòng của ngươi không hề quan trọng chút nào sao? Ta hiện tại hoài nghi những chuyện trước kia ngươi làm có thật sự đều là vì Vương không?"

"Ta....." Ảnh Tử bị Ám Dạ chế nhạo không còn gì để nói, nàng làm sao có thể giải thích rõ ràng cho hắn biết.

"Ta mặc kệ, ta nhất định phải đi mời Thủy Tịch Linh đến đây." Ám Dạ nói xong liền chạy mất.

Ảnh Tử không ngăn được hắn, đành phải để hắn rời đi. Còn lại huynh muội Mộ Dung cũng lần lượt lắc đầu rời đi, Công Tôn tiên sinh vội vàng giúp Đoạn Tiêu xử lý vết thương cũng không mấy dễ ý.

Vân phu nhân vừa khóc vừa chạy khỏi biệt viện, lúc trở lại Lưu Thủy son trang, Vân Liệt nhìn thấy hai mắt Vân phu nhân sưng đỏ thì lấy làm lạ:

"Phu nhân, mắt của nàng làm sao vậy? Có phải hay không vừa mới khóc?"

Vân phu nhân vội vàng giấu nhẹm:

"Không có gì, không cần thận để hạt cát bay vào."

"A, gần đây thường xuyên thấy nàng chạy ra bên ngoài, có chuyện gì sao? Sao lại không nói với ta?" Vân Liệt đối với Vân phu nhân vô cùng tốt.

"Không, gần đây chỉ vì lo cho Thanh Thanh nên thường xuyên đi chùa thấp hương, cầu Bồ Tát phù hộ cả nhà chúng ta."

"Phu nhân đúng là tâm địa lương thiện, đứa nhỏ vô dụng kia, không cần để ý tới nó, nó không muốn ở lại Vân gia, nằng cần gì phải vì nó mà lo lắng." Vân Liệt mặt không chút thay đổi nói.

"Lão gia....."

"Thôi, nằng về phòng nghỉ ngơi đi, ta còn có việc phải làm." Vân Liệt nói xong lại trấn an Vân phu nhân một chút, sau đó rời đi.

Vân phu nhân chỉ biết lắc đầu, không rõ vì sao trượng phu của mình lại không thể yêu thương Thanh Thanh. Rõ ràng đều đều là nữ nhi của mình, vì cái gì cố tình sùng ái hai nữ nhi kia mà quên đi một nữ nhi khác?

Ám Dạ bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến Vô Tranh sơn trang, cũng dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về. Ảnh Tử vừa thấy hấn đến liền hỏi:

"Thế nào? Nằng có đến không?"

Ám Dạ bắt lặc lặc đầu:

"Vân Thanh Thanh căn bản không tin lời của ta, Thủy Tịch Linh lại càng không đến, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, trước hết vẫn nên trở lại đây." Đối với võ công của bản thân mà nói, Ám Dạ vừa bức bối cũng vừa cảm thấy bất lực.

Ảnh Tử nói:

"Ta đã nói rồi mà, chúng ta căn bản không thể đi, Vân Thanh Thanh biết chúng ta là thân tín của Vương, nằng nhất định sẽ không tin lời chúng ta nói. Hơn nữa, nằng không biết Vương và nằng có quan hệ máu mủ, lại càng không biết Vương đối với nằng thâm tình cỡ nào."

"Ai, Vương và Vân Thanh Thanh thật đúng là khổ mạng, tiếp tục như vậy có cái gì tốt đâu?"

"Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?" Ảnh Tử bức mình nói.

"Nếu có cách khác ta còn đứng đây rầu rĩ hay sao? Mỗi lần đều bị các ngươi hiểu lầm, ngươi nghĩ rằng ta ngốc giống như ngươi sao, ta làm như vậy mục đích hết thấy đều là muốn tốt cho Vương, cuối cùng lại trở thành trở ngại mà không giúp được gì, ngươi nghĩ ta cảm thấy vui vẻ lắm hay sao? Ta làm sao mà biết ông trời lại muốn đùa cợt với ta."

"Đứng, đứng, là ta không tốt, ngươi không cần tức giận, chúng ta cùng nghĩ biện pháp là được rồi." Ám Dạ đúng là không nhận ra tâm sự của Ảnh Tử. Trước kia Ảnh Tử có chuyện gì cũng không đề cho người khác biết, đều lén lút chôn giấu ở trong lòng mình, mà hiện tại nằng rốt cục cũng đã nói ra, có thể thấy được chuyện của Vương đã mang đến cho nằng rất nhiều bức xúc, có một số việc nhất định phải làm cho sớm, miễn cho lúc muốn làm lại không còn cơ hội.

"Bây giờ biết làm sao? Công Tôn tiên sinh nói chúng ta mà không mời được Thủy Tịch Linh đến thì Vương vẫn sẽ hôn mê, còn tiếp tục như vậy, không cần đến vài ngày, Vương sẽ....." Ám Dạ thật sự không nói tiếp được nữa.

"Không bằng....." Đầu óc Ảnh Tử vừa chuyển, sau khi trầm mặc một lúc lâu đột nhiên nói ra một câu, "Chúng ta xin Mộ Dung Thiên Lý đi đến đó."

Mộ Dung công tử?! Vì sao lại là hấn?" Ám Dạ kỳ quái nói.

Ám Dạ suy nghĩ cũng thấy có lý:

"Đúng a. Người bình thường sẽ không thay tình địch ra mặt, Mộ Dung công tử đi thật sự rất có hy vọng, vấn đề là hấn có đi hay không?"

"Việc này....." Ảnh Tử vuốt cằm nói, "Chúng ta đành phải dùng biện pháp này."

Một ngày sau, Mộ Dung Thiên Lý thật sự xuất phát đi mời Vân Thanh Thanh cùng Thủy Tịch Linh. Không biết Ảnh Tử và Ám Dạ rốt cuộc đã dùng biện pháp gì?

Ba ngày sau, Mộ Dung Thiên Lý tới Vô Tranh sơn trang. Thủy Tịch Linh không ngờ lại gặp Mộ Dung Thiên Lý, vừa thấy hấn đến thì có chút kỳ quái:

"Mộ Dung công tử, sao ngươi lại tới đây?"

"Ta đến gặp Thanh Thanh." Mộ Dung Thiên Lý khí độ tiêu sái, thần thái như thường. "Nghe nói Thanh Thanh đã tốt lắm, ta đến xem."

"Di, làm sao ngươi biết được?" Thủy Tịch Linh thật sự kỳ quái.

"Ta gặp được Ảnh Tử." Những chuyện khác hấn cũng không nói cho Thủy Tịch Linh, Đoạn Tiêu hiện tại đang được huynh muội Mộ Dung hỗ trợ chữa trị. Tự nhiên, nằng cũng sẽ không biết trong đó đã xảy ra chuyện gì.

"Người vào đi, hôm nay ta nhận được bồ câu đưa tin, Đại tỷ bọn họ biết Thanh Thanh đã khoẻ thì vội vã trở về. Thanh Thanh nghe được tin này thì rất là cao hứng, người đi nhìn nàng đi." Thủy Tịch Linh nói.

"Được, cảm ơn Quân phu nhân." Mộ Dung Thiên Lý cũng không có xưng Thủy Tịch Linh là cô nương, mà học theo Quân Tuỳ Phong kêu là Quân phu nhân. Thủy Tịch Linh cũng không để ý, nàng đang bận điều chế loại thuốc mới.

Mộ Dung Thiên Lý phi thân vài cái là đến được Thanh Viên, nhìn thấy Vân Thanh Thanh ngồi ở dưới gốc cây nói chuyện phiếm với đám Lưu Ly, Phi Thúy. Tiếng cười không ngừng truyền đến làm cho Mộ Dung Thiên Lý lại một lần nữa thấy được Vân Thanh Thanh tinh thần sáng khoái.

"Thanh Thanh....." Mộ Dung Thiên Lý nhẹ nhàng gọi một tiếng, thành công hấp dẫn lực chú ý của Vân Thanh Thanh.

"Mộ Dung? Sao người lại tới đây?" Vân Thanh Thanh đã chậm rãi khôi phục thần thái ngày xưa, ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng nhẹ đi ba phần.

"Ta đến gặp nàng." Mộ Dung đi đến trước mặt Thanh Thanh, từ trên xuống dưới tỉ mỉ đánh giá nàng một lần, "Quả nhiên tốt hơn nhiều. Thực xin lỗi, Thanh Thanh, lần này ta không giúp được cái gì."

"Mộ Dung, người nói cái gì"

đó." Vân Thanh Thanh cười nói, "Ta tốt lắm, người còn nói cái này làm gì."

"Đúng, đúng, thấy nàng có thể khoẻ mạnh so với bất cứ cái gì đều quan trọng hơn." Mộ Dung Thiên Lý nói:

"Nàng vừa mới khoẻ lại, làm sao có thể ở bên ngoài hứng gió, coi chừng cảm lạnh, mau vào trong nhà đi."

Vân Thanh Thanh chép miệng, bắt đầu dĩ cười khổ nói:

"Người so với Tam tỷ của ta còn nghiêm khắc hơn a. Yên tâm đi, ta đã không còn thấy khó chịu nữa, chính Tam tỷ bảo ta đi ra ngoài hít thở không khí, người không thấy Lưu Ly cùng Phi Thúy, Nhược nhi ở đây nói chuyện phiếm với ta sao."

"Nếu Tam tỷ của nàng cho phép nàng đi ra, vậy thuyết minh nàng không có việc gì, xem ra đã lo lắng quá nhiều." Mộ Dung Thiên Lý rõ ràng cười một cái.

Vân Thanh Thanh thật ra không có đề ý:

"Người tại sao lại đột nhiên đến nơi này? Có chuyện gì sao?"

"Này....." Mộ Dung Thiên Lý thật không ngờ Vân Thanh Thanh lại trực tiếp hỏi mục đích đến của hắn, trong nhất thời không nghĩ ra được lý do nào thuyết phục.

"Nói đi, có chuyện gì mà người ấp a ấp úng?" Vân Thanh Thanh kỳ quái nhìn hắn, thúc giục nói.

"Là..... Là về Minh Vương....." Mộ Dung Thiên Lý cũng không muốn giấu diếm Vân Thanh Thanh, vừa nghe nàng hỏi như vậy, cũng không tiếp tục che dấu mà nói thẳng ra.

"Về chuyện của hắn ta không muốn nghe." Vân Thanh Thanh vừa nghe thấy hai chữ Minh Vương thì nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

"Vân Thanh Thanh, nàng hãy nghe ta nói....."

"Ta không muốn nghe, chuyện của hắn ta một chữ cũng không muốn nghe."

"Thanh Thanh, nàng hãy nghe ta nói....." Mộ Dung Thiên Lý nhìn thấy Vân Thanh Thanh xoay người đi thì cũng bước theo.

Hắn vừa đi qua thì Vân Thanh Thanh lại quay mặt đi:

"Ta nói, ta không muốn nghe....."

"Thanh Thanh," Lúc này đây Mộ Dung Thiên Lý trực tiếp bắt lấy bả vai của nàng, không cho nàng tiếp tục trốn chạy, "Chuyện này thật sự rất quan trọng, nếu không quan trọng thì ta cũng sẽ không đến đây, nàng nói có phải hay không? Cho nên, nàng nhất định phải nghe ta nói hết, ta không bắt nàng làm bất cứ chuyện gì, ta chỉ muốn đem những gì ta biết nói cho nàng nghe, về phần nàng quyết định thế nào ta cũng không tham dự."

Vân Thanh Thanh nghe hắn nói như vậy cũng bình tĩnh trở lại, sau khi trầm mặc trong chốc lát thì nàng mở miệng nói:

"Người nói đi. Mặc kệ người nói chuyện gì, ta cũng sẽ không đi."

"Được, nàng không đi ta cũng mặc kệ, ta chỉ nói cho nàng nghe." Mộ Dung Thiên Lý thực vừa lòng với sự hợp tác của Vân Thanh Thanh, hắn biết Thanh Thanh không phải là loại người không biết nói đạo lý.

"Nàng có xem bức huyết thư Đoạn Tiêu viết cho nàng chưa?"

"Xem rồi, thì sao?" Đúng vậy, xem rồi thì sao chứ? Ai biết huyết thư kia là thật hay giả?

Mộ Dung Thiên Lý nghe Vân Thanh Thanh nói như vậy, đầu tiên là lấp bấp kinh hãi, xem ra không thể sử dụng ánh mắt của thường nhân để nhìn Vân Thanh Thanh, dù sao nàng cũng là Vô Tranh son trang Tử tiểu thư.

Những người trong Vô Tranh son trang đều rất kỳ quái.

"Nàng có biết linh dược Ma Tiên Long Hương mà nàng ăn là do Đoạn Tiêu thiên tân vạn khổ mới tìm được hay không?" Mộ Dung Thiên Lý nói.

"Tam tỷ có nói qua, thì sao?"

Lại là vì sao?! Mộ Dung Thiên Lý cũng dần dần được vì sao Ám Dạ lại bất lực. Gặp phải người như vậy, thật đúng là mềm cứng đều không được.

"Ta không biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào, ta chỉ muốn nói cho nàng biết thời điểm ta nhìn thấy Đoạn Tiêu." Mộ Dung Thiên Lý ngồi vào một bên, hồi tưởng lại tình hình ngày đó khi Thiên Thủy dẫn hắn đi gặp Đoạn Tiêu, "Ta còn nhớ rõ tình hình khi Thiên Thủy mang ta vào trong sơn động gặp Đoạn Tiêu. Khi đó, ta vừa đi vào trong động đã ngửi thấy một mùi tanh tươi toả ra từ người Đoạn Tiêu, nàng có biết ta nhìn thấy cái gì không?"

"Cái gì?" Tâm tư của Vân Thanh Thanh đã bị tình tiết trong câu chuyện của Mộ Dung Thiên Lý hấp dẫn, mà điểm hấp dẫn nàng nhất là nhân vật chính trong chuyện này lại chính là Đoạn Tiêu.

Lúc ấy, cảnh tượng mà Mộ Dung Thiên Lý nhìn thấy thực thập phần dọa người. Bởi vì Đoạn Tiêu không nghĩ mình sẽ xảy ra chuyện gì ở Độc Long Cốc cho nên hắn chỉ mang theo một ít thuốc trị thương cùng băng vải, nhưng nhìn những thương tổn trên người hắn thì biết một chút thuốc này căn bản không có cách nào xử lý tốt miệng vết thương.

"....., Vết thương không xử lý tốt lúc trước giờ bắt đầu thối rữa, mà trên người Đoạn Tiêu đều là những vết thương rất sâu, băng vải bó lên đều bị máu thấm đẫm, còn những vết thương không được băng bó thì có thể nhìn thấy xương cốt trắng bóng....." Mộ Dung Thiên Lý chưa nói xong thì đã bị Thanh Thanh lớn tiếng ngăn lại.

"Không được nói" Vân Thanh Thanh không thể tưởng tượng được đó là cảnh tượng gì, dù sao nàng vẫn biết Mộ Dung Thiên Lý tuyệt đối sẽ không lấy loại chuyện này mà ra đùa giỡn với nàng.

"Thanh Thanh, Đoạn Tiêu hiện tại nguy hiểm trong sớm tối, Công Tôn tiên sinh đã đến Lưu Thủy sơn trang cứu hắn, nếu nàng không muốn hắn chết thì phải đi tìm Thủy Tịch Linh, Công Tôn tiên sinh nói một mình lão không có năng lực chữa khỏi cho Đoạn Tiêu, lão cần Thủy Tịch Linh giúp. Lời ta đã nói hết, nàng nên hảo hảo ngâm lại đi." Mộ Dung Thiên Lý nói xong, vô vai Vân Thanh Thanh trấn an rồi đi thẳng.

Còn lại Vân Thanh Thanh một mình ngồi ở trong phòng ngơ ngác, không biết nên làm thế nào cho phải.

Buổi chiều hôm đó, Mộ Dung Thiên Lý cũng đã đi rồi, mà đám người Bạch Mạn Điệp lúc này lại mới trở về.

Vừa về đến Vô Tranh son trang, Bạch Mạn Điệp cùng Điệp Lăng Tương liền dẫn đầu vọt vào trong phòng Vân Thanh Thanh, vừa thấy Thanh Thanh hoàn hảo vô khuyết ngồi ở chỗ kia, ngay cả sắc mặt cũng trở nên hồng nhuận không ít, chỉ có điều vẻ mặt có chút là lạ.

"Thanh Thanh." Bạch Mạn Điệp vừa gọi vừa tiến tới nhìn và gương mặt Thanh Thanh, "Nhìn thấy muội khoẻ hẳn đại tỷ rất là cao hứng."

"Đúng vậy, chẳng những Đại tỷ cao hứng, Nhị tỷ cũng thật cao hứng a." Điệp Lăng Tương cũng không cam yếu thế kéo Vân Thanh Thanh nhìn khắp một lượt, sau khi xem xong thì hài lòng gật đầu:

"Lão Tam quả nhiên không có gạt chúng ta, lần này Thanh Thanh đã khá lên rất nhiều. Nhưng Thanh Thanh, sắc mặt của muội vẫn có điểm không thích hợp nha."

"Ta cũng nhìn thấy, lão Nhị người đi tìm lão Tam đến đây, ta muốn hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không cần." Vân Thanh Thanh giữ chặt nàng, vừa lúc nhìn đến Đông Phương Vũ cùng Lãnh Tuyết Cuồng, còn có Quân Tuỳ Phong và Thủy Tịch Linh cùng nhau đi đến.

"Đại tỷ phu, Nhị tỷ phu, Tam tỷ phu, Thanh Thanh trong khoảng thời gian này nhận được sự chiếu cố của các người, cảm ơn các người." Vân Thanh Thanh nói xong liền hướng bọn họ cúi đầu cảm tạ.

"Đại tỷ, Nhị tỷ, còn có Tam tỷ, mấy ngày nay, Thanh Thanh thật sự rất khoái hoạt, thật sự phi thường cảm tạ các người."

"Thanh Thanh, đang nói cái gì đó?" Điệp Lăng Tương mắt hứng nói, "Chúng ta đều là tỷ muội, là người một nhà, người tại sao lại khách khí như vậy."

Mà Bạch Mạn Điệp hình như nhìn ra Vân Thanh Thanh có điểm gì đó là lạ, sau khi đám người Đông Phương Vũ rời đi, nàng một mình lưu lại:

"Thanh Thanh, nói cho Đại tỷ biết, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?"

"Đại tỷ....." Vân Thanh Thanh ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn nàng.

"Thanh Thanh, Đại tỷ và muội đều là người đến từ thế kỷ 21, chúng ta còn có cái gì không thể nói với nhau, huống chi Thần Toán Tử từng nói, kiếp này ta nhất định phải giúp muội, muội có chuyện gì hãy nói với ta, ở trong thế giới này, chúng ta chính là người thân của nhau." Lời nói chất phác của Bạch Mạn Điệp làm cho Vân Thanh Thanh một phen cảm động, nàng lặng im trong chốc lát, sau đó liền đem những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày này thuật lại từ đầu đến cuối.

"..... Đại tỷ, tỷ nói muội nên làm cái gì bây giờ?" Vân Thanh Thanh cúi đầu nói.

"Muội không phải đã quyết định rồi sao?" Bạch Mạn Điệp nhìn vào mắt nàng mà nói, "Đã quyết định rồi. Tại sao bây giờ còn suy nghĩ lung tung?"

"Đại tỷ, muội....." Vân Thanh Thanh muốn nói lại thôi. Bạch Mạn Điệp nắm tay nàng, cười một cái nói:

"Mặc kệ muội quyết định việc gì, chúng ta đều ủng hộ muội. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời của muội, chúng ta không có quyền thay muội đưa ra quyết định. Ta chỉ có thể nói, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, Vô Tranh sơn trang đều là nhà của muội. Bất cứ lúc nào cửa lớn của Vô Tranh sơn trang cũng mở ra để chào đón muội, chúng ta khi nào cũng hoan nghênh muội trở về."

"Đại tỷ....." Vân Thanh Thanh ôm lấy Bạch Mạn Điệp, rồi cuộc nhẹn không được lớn tiếng khóc ra.

"Tốt lắm, tốt lắm," Bạch Mạn Điệp vỗ lưng của nàng, nhẹ giọng trấn an, "Đi thôi, muội phải đi nhìn xem, đem chuyện này hoàn toàn giải quyết, ta cùng lão Tam sẽ đi cùng muội. Chúng ta đem Thanh Thanh nguyên bản tìm trở về, được không?"

Đúng vậy, Đại tỷ nói rất đúng, mà mình cũng không nghĩ như vậy sao? Chỉ có đi gặp hắn một lần, thật thật chính chính cùng hắn giải quyết tất cả thì mình mới có thể trở về là Thanh Thanh của trước kia. Nhưng tại sao trái tim mình lại đau như thế? Chẳng lẽ mình thật sự không muốn nhìn thấy bộ dạng thể thảm của hắn hay sao? Quên đi, đi gặp hắn một lần không phải mọi chuyện đều minh bạch ư?

"Cám ơn, Đại tỷ."

"Muội a, còn khách khí cái gì, không xem Đại tỷ là người một nhà."

"Vâng, Thanh Thanh sai rồi."

"Thế này mới đúng, thôi, nghỉ ngơi cho tốt, ta đi tìm lão Tam nói một tiếng." Nói xong Bạch Mạn Điệp liền rời đi, lưu lại một mình Vân Thanh Thanh yên lặng nhìn bóng dáng của nàng biến mất.

Hai ngày sau, dưới sự phản đối cực lực của Điệp Lăng Tương và tiền đưa của mọi người ở Vô Tranh sơn trang, Vân Thanh Thanh, Bạch Mạn Điệp và Thủy Tịch Linh cùng đi đến Lưu Thủy sơn trang.

Lưu Thủy sơn trang hiện giờ đang bị một màn mây mù bao phủ. Thời điểm Mộ Dung Thiên Lý trở về, mọi người hỏi hắn Thủy Tịch Linh cùng Vân Thanh Thanh có tới hay không?

Hắn trả lời rằng không biết. Mọi người vừa nghe liền nóng nảy, trả lời kêu gì vậy a? Cho người đi làm việc, người không làm tốt sao có thể trở về?

Mộ Dung Thiên Lý nói cho bọn những chuyện đã xảy ra, hắn đã nói cho Vân Thanh Thanh từ đầu chí cuối, về phần nàng quyết định ra sao, hắn không có quyền can thiệp. Vì thế Âm Dạ suy

t nữa thì đánh nhau với hắn, nói hắn vô tâm. Ảnh Tử ngược lại nói Mộ Dung Thiên Lý làm như vậy đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, bọn họ không thể lại tiếp tục yêu cầu hắn làm bất cứ cái gì.

Về phần Vân Thanh Thanh và Thủy Tịch Linh rốt cuộc có đến hay không, bọn họ đương nhiên không thể nào biết được. Mỗi người đều phỏng đoán, không biết cuối cùng Vân Thanh Thanh và Thủy Tịch Linh có thể xuất hiện hay không.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, đang lúc mọi người trông đợi mỏi mòn thì đột nhiên thấy Âm Dạ lao đảo chạy vào, nói, "Vân..... Vân....."

"Người nói cái gì a?" Ảnh Tử không hiểu hắn muốn nói cái gì.

"Không..... Không phải....." Âm Dạ chạy đến bên người nàng, lại đi đến bên người Công Tôn tiên sinh, tiếp đó lại chạy đến bên người Vân phu nhân, "Vân..... Vân..... Vân Thanh Thanh nàng đến đây."

Thùng thùng thùng thùng!!!

Mọi người đều cả kinh, tiếp theo chợt nghe thấy một thanh âm phá không truyền đến.

Mọi người thấy Âm Dạ kinh ngạc cũng nhìn nhìn một chút, nhìn rồi thì bất kể ai đang cầm cái gì trong tay đều rơi xuống đất hết..

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Bạch Mạn Điệp đã dẫn đầu đập cửa xông vào.

"Như thế nào? Mọi người không hoan nghênh chúng ta sao?" Bạch Mạn Điệp nhìn những người trong phòng ngây ngốc khi thấy các nàng xuất hiện thì cố ý hỏi.

"A, sẽ không, sẽ không." Vẫn là Âm Dạ phản ứng nhanh nhất, lập tức nghênh đón các nàng đi vào.

Đi theo phía sau Bạch Mạn Điệp chính là Vân Thanh Thanh cùng Thủy Tịch Linh, Bạch Mạn Điệp không thèm nhìn những người khác, chỉ đối với Vân phu nhân cùng Công Tôn tiên sinh gật đầu một chút, sau đó đi thẳng đến trước giường Đoạn Tiêu.

"Tịch Linh, người tới nhìn xem." Bạch Mạn Điệp để cho Thủy Tịch Linh đi qua, nàng đi đến bên người Công Tôn tiên sinh nói:

"Công Tôn tiên sinh, lần này ta mang Thanh Thanh đến, mục đích chính yếu là làm rõ tất cả các vướng mắc giữa nàng và Đoạn Tiêu trong lúc đó. Cho nên sau khi Tịch Linh giúp lão chữa khỏi cho Đoạn Tiêu, hẳn cùng Thanh Thanh sẽ không còn bất cứ quan hệ gì nữa."

"Được." Công Tôn tiên sinh cũng không nói lời vô nghĩa:

"Ta cũng hy vọng kết quả là như vậy." Nếu là trước kia thì lão nhất định còn có thể giúp đỡ Đoạn Tiêu vẫn hồi Vân Thanh Thanh, nhưng hiện tại thì không được, nghĩ đến chuyện lão đã cùng Vân phu nhân chứng thật Đoạn Tiêu cùng Vân Thanh Thanh là thân huynh muội, bọn họ không thể ở cùng một chỗ.

Tuy Bạch Mạn Điệp nghe thấy Công Tôn tiên sinh hiện tại phản đối Đoạn Tiêu cùng Vân Thanh Thanh cùng một chỗ có chút ngoài ý muốn, những nàng cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Nàng chỉ kêu Công Tôn tiên sinh cùng Thủy Tịch Linh mau chóng chữa trị cho Đoạn Tiêu.

Vân phu nhân đi đến phía trước cửa sổ, nhìn Vân Thanh Thanh không có rời khỏi Đoạn Tiêu, trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Hai hài tử này tại sao lại khổ mệnh như thế?

Trị liệu đương nhiên không phải một ngày là có thể hồi phục. Vì muốn Đoạn Tiêu mau chóng khỏi lại, Bạch Mạn Điệp cùng Vân Thanh Thanh đành phải lưu lại, chờ đợi Thủy Tịch Linh cùng Công Tôn tiên sinh mau chóng chữa khỏi cho Đoạn Tiêu.

Đã nhiều ngày qua, Vân Thanh Thanh mỗi ngày nhìn Đoạn Tiêu bị Thủy Tịch Linh cùng Công Tôn tiên sinh dùng các loại phương pháp "Tàn nhẫn" để chữa trị thì trong lòng đau như bị dao cắt. Có thể không đau được sao? Nàng nhìn thấy người nằm trên giường không còn tí thịt nào, giống hệt như lại một bộ xương khô. Bởi vì mấy ngày nay Công Tôn tiên sinh không có tìm được biện pháp trị liệu thích hợp nào nên đành phải dùng phương pháp cơ bản nhất để xử lý miệng vết thương.

Đợi đến khi Thủy Tịch Linh tới nơi thì miệng vết thương của Đoạn Tiêu đã chuyển biến xấu đến mức không còn cách nào khác ngoài việc cắt bỏ đi, không cần phải nói, Đoạn Tiêu rất đau đớn a. Ngay cả nàng ở một bên nhìn còn cảm thấy đau, huống chi là Đoạn Tiêu.

Âm Dạ và Ảnh Tử cũng không thể nhìn được nhưng hai người vì lo lắng cho Đoạn Tiêu nên mới cắn răng nhẫn nại. Mà Vân Thanh Thanh nhìn đến hai mắt đỏ hoe, nếu không phải Bạch Mạn Điệp và Mộ Dung Thiên Lý ở bên cạnh đỡ lấy nàng, phỏng chừng nàng đã sớm ngất đi rồi.

Sau khi đem những phần da thịt bị loét cắt đi, Thủy Tịch Linh dùng thuốc đặc chế của mình bôi khắp thân thể Đoạn Tiêu. Công Tôn tiên sinh đầu đầy mồ hôi ướt ướt cũng có thể ngồi xuống thở một hơi, Thủy Tịch Linh nói:

"Buổi tối kế tiếp rất quan trọng, các người phải túc trực bên hân cả đêm, nếu phát hiện hân phát sốt thì lập tức nói cho ta và Công Tôn tiên sinh biết."

"Vâng." Âm Dạ cùng Ảnh Tử đáp lời, quyết định buổi tối hôm nay nhất định phải trấn giữ bên cạnh Đoạn Tiêu.

Bạch Mạn Điệp đem Thủy Tịch Linh mời một buổi về phòng, Ảnh Tử ngồi trấn thủ ở đầu giường Đoạn Tiêu còn Âm Dạ đưa Công Tôn tiên sinh về nghỉ ngơi, Mộ Dung Thiên Lý lặng lẽ nói với Vân Thanh Thanh, chúng ta ra ngoài một chút đi.

Hai người chậm rãi bước đi, ai cũng không nói chuyện, dần dần thế đi ra khỏi biệt viện, đi đến một con sông nhỏ, hai người đứng ở trên cây cầu nhỏ cong cong, nhìn xuống mặt nước trong xanh, ngẫu nhiên thấy vài con cá nhỏ màu đỏ bơi qua.

"Thanh Thanh, bây giờ nàng đã biết ta không lừa nàng rồi chứ?" Mộ Dung Thiên Lý đàn chim bay ở phía cuối chân trời, thanh âm thân nhiên mà ôn hòa truyền đến, "Tuy ta biết rằng Đoạn Tiêu từng đối với nàng làm ra rất nhiều chuyện không thể chấp nhận, nhưng bây giờ nàng cũng thấy hân đã nhận báo ứng rồi. Kỳ thật đây cũng không thể nói là một loại báo ứng, coi như là một phương thức thứ tội đi, cho dù các người không có khả năng tiếp tục ở cùng một chỗ, ta chỉ hy vọng nàng có thể buông bỏ gánh nặng trong lòng, hào hào nghĩ đến cuộc sống tương lai."

"....." Vân Thanh Thanh không nói gì, như trước cúi đầu nhìn đàn cá trong nước.

"Đoạn Tiêu chính là gánh nặng trong lòng nàng, nếu nàng không thể tha thứ cho hân thì sẽ chẳng bao giờ quên được hân, lại càng không thể đối diện với tương lai của chính mình. Ta hy vọng nàng có thể sống vui vẻ, không cần tiếp tục mang trên lưng gánh nặng trầm trọng cùng áp lực tâm lý."

"Người làm sao biết ta không tha thứ cho hân?" Thanh âm trầm thấp của Vân Thanh Thanh truyền đến:

"Ta đã sớm tha thứ cho hấn. Cũng không phải ta ngu ngốc, hoặc là ta nguyện ý thừa nhận thống khổ mà hấn đã tạo ra cho ta. Mà ta nghĩ đến cuộc sống mới, ta muốn quên đi tất cả những chuyện thống khổ mà ta đã trải qua, cho nên từ lúc Đoạn Tiêu xuất hiện ở Vô Tranh sơn trang, ta cũng đã tha thứ cho hấn. Cho tới bây giờ ta đã hiểu việc ta có nói tha thứ cho hấn hay không cũng không hề quan trọng, quan trọng là đối với ta đó chính là một loại giải thoát. Ta nghĩ buông tha chính mình, người hiểu chưa?"

"Thanh Thanh," Mộ Dung Thiên Lý xoay người lại nhìn nàng, "Ta không thể không nói, nàng đã trưởng thành lên rất nhiều, nàng càng lúc càng trở nên thành thục. Nàng như vậy làm cho ta rất vui mừng, ta biết nàng là một nữ hài tử kiên cường, nàng nhất định vì tương lai mà không chấp nhất những thống khổ trong hiện tại. Nàng như vậy mới có thể sống vui vẻ a."

"Đây đều là do những người thân trong Vô Tranh sơn trang của ta giúp cho ta hiểu rõ. Bọn họ giúp ta chia sẻ rất nhiều thống khổ, ta thực sự rất cảm động." Vân Thanh Thanh mỉm cười nói, "Có thể có những người thân như vậy là may mắn của ta."

Mộ Dung Thiên Lý lại theo nụ cười thân nhiên của nàng trông được một tia phiền muộn, "Nàng..... Vẫn không thể quên được hấn."

Vân Thanh Thanh không có phản bác, gánh nặng lớn của nàng tựa hồ có thể đỡ bỏ, "Bị người nhìn ra rồi."

"Thật sự tha thứ cho hấn?"

"Kỳ thật cũng không thể nói là tha thứ, chỉ có thể nói là buông tha. Dù sao vết thương vẫn tồn tại trong tâm lý của ta, có lẽ thật lâu sau, đến một ngày nào đó nó mới có thể biến mất, ta cũng không biết đó là lúc nào. Nhưng lúc này đây đến gặp hấn..... Lại vẫn làm cho ta cảm thấy đau lòng."

"Nói như thế nào?"

"Kỳ thật, yêu hận tình cừu trong thế gian không phải chỉ trong một hai câu là có thể nói rõ ràng. Ta đột nhiên nhớ tới có một câu nói, hãy đi trên con đường của mình mặc kệ người ta nói cái gì. Có lẽ lời này nói hơi quá nhưng về mặt nào đó nó lại rất chính xác. Mỗi người đều có con đường đi cho riêng mình, trải qua một khoảng thời gian rất dài, ta ở nơi này rốt cuộc đã tìm được người mình yêu, nếu ta vĩnh viễn ghi hận ở trong lòng, ta làm sao có thể thoát khỏi thung lũng."

"Lời của nàng..... Thực phức tạp..... Làm cho ta rất khó lý giải." Mộ Dung Thiên Lý lắc đầu nói.

Vân Thanh Thanh đột nhiên nở nụ cười:

"Kỳ thật những lời này là ta nói cho chính mình nghe. Ta cần gì phải câu nệ tiểu tiết, không phải nói con người nên nhìn về phía trước hay sao. Giống như chiến tranh thế giới thứ 2 qua đi, quốc gia đối địch còn muốn bắt tay giảng hòa, mở rộng ngoại giao, hướng chỉ những nhân vật nhỏ như chúng ta. Nếu không trải qua thương tổn thì làm sao có thể trưởng thành, như thế nào trở nên cường đại? Lão sư trước kia nói thật là đúng nha."

"Nàng đang nói cái gì a? Vì sao ta nghe mà không hiểu?" Mộ Dung Thiên Lý thật sự nghe đến mức đầu to ra, càng ngày càng hồ đồ.

"Không cần người quản, ta đã nghĩ thông suốt. Nếu còn đau lòng vì hấn, ta cần gì phải bận tâm đến hai chữ thể diện. Nhân sinh đặc ý tu tần hoan, mặc sứ kim tôn đối không nguyệt....." Vân Thanh Thanh nói xong, người đã muốn chạy xa.

"Thanh Thanh, nàng đang nói cái gì a?"

"Ta nghĩ thông..... Cảm ơn người....." Vân Thanh Thanh lớn tiếng lời hấn, tiếp theo lại nhỏ giọng nói với chính mình:

"Người ở trên đời cũng chỉ có thể sống vài chục năm, nếu vẫn ghi hận này hận kia, không bằng ta quên hết đi, chuyện đó có thể làm khó Vân Thanh Thanh hay sao....."

Vân Thanh Thanh nghĩ thông suốt hết thảy, người cũng trở nên sáng sủa hoạt bát, nàng không biết mình sắp gặp phải một chuyện vô cùng khó chấp nhận.

Trở lại biệt viện của Lưu Thủy sơn trang, Vân Thanh Thanh một đường chạy đến trong phòng Đoạn Tiêu, lại nhìn thấy Ảnh Từ đang cẩn thận chăm sóc hấn. Vân Thanh Thanh đứng ở nơi đó nhìn bọn họ, không biết nên nói cái gì cho tốt. Đến khi Ảnh Từ phát hiện có ánh mắt đang nhìn mình thì quay đầu nhìn lại:

"Là người? Sao người lại tới đây?"

"Ta....." Vân Thanh Thanh không biết nên nói cái gì.

Ảnh Từ lại nói:

"Ta biết Vương tr

ước kia đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với người. Nhưng hôm nay, ta muốn nói cho người biết, những chuyện đó kỳ thực là sai lầm của ta. Lần đầu tiên người cùng Vương ở cùng một chỗ, chúng ta nghĩ người là nam hài nên sốt ruột tìm Công Tôn tiên sinh hỗ trợ, giúp Vương quên hết tất cả những chuyện liên quan đến người. Sau đó ta phát hiện người hoá ra lại là nữ nhi của Vân phu nhân, mà ta lại phát hiện Vương cũng là con của Vân phu nhân, cho nên

ta tìm đến Mộ Dung Thiên Lý thiết kế người hồng hạnh xuất tường....."

"Người..... Người nói cái gì?" Vân Thanh Thanh đã bị câu nói vừa rồi của nàng làm cho sợ ngây người. Đoạn Tiêu là..... Là con của nương?!

"..... Ta muốn giải thích với người, nhưng mọi chuyện ta làm đều vì muốn tốt cho các người. Các người là thân sinh huynh muội, kiếp này không có khả năng ở cùng một chỗ....." Ảnh Tử nói không xong đã bị một tiếng hét lớn của Vân Thanh Thanh ngăn cản.

"Không được nói!" Vân Thanh Thanh chỉ vào Ảnh Tử hô to:

"Người đang tính toán cái gì, vì sao suốt ngày cản trở ta và Đoạn Tiêu, hiện tại còn bịa ra chuyện chúng ta là thân huynh muội, vớ vẩn, người rốt cuộc muốn làm gì....."

Ảnh Tử còn chưa kịp trả lời thì đã nhìn thấy Bạch Mạn Điệp lắc mình một cái đi đến bên người Vân Thanh Thanh, đem nàng bảo vệ, hướng về phía Ảnh Tử nói:

"Người muốn làm gì? Ở trước mặt ta khi dễ Thanh Thanh?"

"Tiểu công chúa, ta chỉ muốn nói cho Tử tiểu thư biết nàng là thân muội muội của Vương, bọn họ không thể ở cùng một chỗ....."

"Cái gì?! Thanh Thanh cùng Đoạn Tiêu là thân huynh muội?! Người nói thật hay giỡn vậy?" Lần này ngay cả Bạch Mạn Điệp cũng không tin, đây không phải là sự thật chứ?

"Vân phu nhân ngày mai mới trở về, đến lúc đó xin tiểu công chúa cùng Tử tiểu thư tìm nàng chứng thật đi." Ảnh Tử nói xong không hề để ý các nàng, quay đầu đi hầu hạ Đoạn Tiêu.

"Đại tỷ, người nói cho ta biết, đây không phải là sự thật? Điều này sao có thể?! Ta cùng hần....."

"Thanh Thanh không nên gấp gáp, ngày mai chúng ta tìm Vân phu nhân hỏi một chút không phải được rồi sao?" Bạch Mạn Điệp tuy rằng cũng sốt ruột nhưng là lo lắng cho Vân Thanh Thanh bệnh nặng mới khỏi.

"Không cần, ta hiện tại sẽ đi Lưu Thủy sơn trang tìm nương hỏi cho rõ ràng." Vân Thanh Thanh thừa lúc Bạch Mạn Điệp không để ý thoát khỏi tay nàng, hướng Lưu Thủy sơn trang chạy đi như bay.

"Thanh thanh, muội chờ ta!" Bạch mạn điệp sao có thể yên tâm để cho Vân Thanh Thanh một mình đi Lưu thủy sơn trang, lúc này liền thi triển khinh công đuổi theo..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mị Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 23: Chân tướng rõ ràng.

edit : Jun

Đúng lúc Vân Thanh Thanh cùng Bạch Mạn Điệp rời khỏi biệt viện chạy đến Lưu Thủy sơn trang, hai người Vân Như Yên cùng Vân Như Nguyệt lại lên lút chạy đến biệt viện. Hôm nay các nàng ở bên ngoài biệt viện nhìn thấy một nữ nhân, tự hỏi không biết đó có phải là Vân Thanh Thanh hay không .

Vân Thanh Thanh chạy cũng không mau, hơn nữa bệnh nặng mới khỏi, rất nhanh liền thở hổn hển vô lực. Bạch Mạn Điệp lắc mình vài cái đã đến bên nàng.

"Thanh Thanh, muội đừng sốt ruột."

"Muội làm sao có thể không gấp cho được, vừa rồi muội vốn đã nghĩ thông suốt , nhưng hiện tại đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy, nếu đôi lại là người khác thì cũng sẽ sốt ruột a."

"Muội đã nghĩ kỹ rồi sao?"

Vân Thanh Thanh gật gật đầu:

"Đại tỷ, tỷ và muội đều là người hiện đại, rời khỏi thế giới của mình đi đến chỗ này, có thể tìm được người mà mình thích quả thực không dễ dàng chút nào."

Bạch Mạn Điệp nghe xong gật gật đầu, Vân Thanh Thanh tiếp tục nói:

"Người sống trên đời bất quá cũng chỉ được vài chục năm, nếu chỉ nhìn về quá khứ mà không biết hướng đến tương lai thì muội sống trên đời này chẳng phải đã uống phí rồi sao."

"Cái gì cũng không cần phải nói, tỷ hiểu được." Bạch Mạn Điệp cho Vân Thanh Thanh một ánh mắt hiểu rõ, "Vẫn là câu nói cũ, bất luận muội làm cái gì tỷ tỷ đều ủng hộ muội, Vô Tranh son trang vĩnh viễn là nhà của muội."

"Ấn."

Hai người lại dắt tay nhau hướng về phía Lưu Thủy son trang mà đi. Vân Thanh Thanh đột nhiên trở về, đích thực làm cho người của Lưu Thủy son trang kinh hãi. Mà người giật mình nhất chính là Vân Tĩnh cùng Vân phu nhân.

Bóng đêm dần dần buông xuống, Vân Liệt đang cùng Vân phu nhân nói chuyện thì đột nhiên có hạ nhân tiến vào bẩm báo, nói là Vân Thanh Thanh đã trở lại.

"Nó còn trở về làm gì?" Vân Liệt lạnh như băng nghiêm mặt, một chút vui mừng khi nữ nhi trở về đều không có. Vân phu nhân ngược lại nói với hạ nhân:

"Mau bảo Thanh Thanh vào đây, hỏi xem nó đã ăn cơm chưa, nếu chưa ăn thì các người chuẩn bị đồ ăn cho nó."

"Phu nhân....."

"Lão già, người tại sao lại tỏ vẻ khó chịu như thế. Nói cho cùng Thanh Thanh cũng là con gái của chúng ta, chúng ta không nên lạnh lùng với nó a." Vân phu nhân nói xong vẫn không thấy Vân Liệt phản ứng gì, nàng tức giận nói, "Ta thực sự hoài nghi nó không phải nữ nhi của người."

"Nàng muốn đi thì đi, ta không muốn nhìn thấy nó." Vân Liệt nói xong đi thẳng về thư phòng.

Vân phu nhân kỳ quái than thở một mình:

"Tức giận gì chứ, bộ ta nói không đúng hay sao....."

Vừa bước chân vào cửa phòng khách, Vân phu nhân đã bị Thanh Thanh túm lấy hỏi dồn dập:

"Nương, người nói cho ta biết Đoạn Tiêu là con người sao? Người nói mau đi? Đây không phải là sự thật đúng không, đúng hay không a?"

Vân phu nhân nghe Thanh Thanh hỏi dồn mà hoảng sợ, Thanh Thanh nó làm sao mà biết được?

"Người nhanh nói cho ta biết a, nương, đây là sự thật chăng?"

"Thanh Thanh, muội trước tiên bình tĩnh một chút....." Bạch Mạn Điệp giữ chặt Vân Thanh Thanh hiện đang hoảng loạn, "Vân phu nhân bị muội dọa....."

"Nương....." Vân Thanh Thanh nhìn thấy Vân phu nhân đến thật sự bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút áy náy, đối với mẫu thân này, nàng chưa một ngày làm tròn hiếu đạo.

"Thanh Thanh, người....." Lúc này, Vân phu nhân đối mặt Thanh Thanh căn bản không biết nên nói cái gì.

"Nương, người nói cho ta biết, Đoạn Tiêu có phải ca ca của ta hay không? Chúng ta thật sự có quan hệ huyết thống sao?" Vân Thanh Thanh không muốn nghe cái kết quả kia nhưng nàng lại chờ đợi Vân phu nhân nói ra sự thật.

"Ai..... Nghiệt duyên..... Nghiệt duyên a....." Vân phu nhân thở dài một tiếng, hoàn toàn đánh nát ảo tưởng của Vân Thanh Thanh.

Không có khả năng..... Điều này sao có thể là thật.....

"Đại tỷ, đây là giả? Đây là giả đúng không?" Vân Thanh Thanh gắt gao bắt lấy hai tay Bạch Mạn Điệp, hy vọng có thể ở chỗ nàng tìm được sự an ủi.

"Vân phu nhân, người nên nói rõ ra đi," Bạch Mạn Điệp thấy được Vân Thanh Thanh lại một lần nữa lâm vào cái loại cảnh giới vạn kiếp bất phục, "Rốt cuộc có phải hay không người nên nói cho rõ a."

Vân phu nhân kinh ngạc nhìn Vân Thanh Thanh, thật lâu sau, yên lặng gật gật đầu.

Chỉ trong nháy mắt, Vân Thanh Thanh liền cảm giác thế gian này hoàn toàn sụp đổ dưới chân nàng. Bạch Mạn Điệp lập tức giữ lấy thân thể Vân Thanh Thanh đang trượt xuống, lo lắng hỏi:

"Thanh Thanh, muội không sao chứ?"

"Đại tỷ....." Vân Thanh Thanh bỏ nhào vào trong lòng Bạch Mạn Điệp khóc rống lên. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Ông trời vì sao lại đối đãi với nàng như vậy? Nàng rốt cuộc đã làm sai cái gì? Đột nhiên, Vân Thanh Thanh đẩy Bạch Mạn Điệp rồi chạy ra ngoài, Bạch Mạn Điệp trở tay không kịp, đang muốn đuổi theo Thanh Thanh thì Vân phu nhân đến trước mặt nàng khẩn cầu, mong nàng cố gắng khuyên giải Thanh Thanh. Chỉ hơi chậm chân một chút, đợi đến lúc Bạch Mạn Điệp trở ra tìm nàng thì Vân Thanh Thanh không biết đã chạy đến nơi nào.

Vân Thanh Thanh một mạch chạy đến Tâm Viên quen thuộc, nơi này đã không còn ai ở, những vắn được quét dọn vô cùng sạch sẽ, ngay cả cách bài trí cũng giống hệt như lúc trước. Vân Thanh Thanh vọt vào tâm viên, bổ nhào vào cái bàn đá ở trong đình khóc rống.

Ông trời tại sao lại đối đãi với nàng như vậy, thật sự là rất không công bằng. Càng khóc càng thương tâm, càng khóc càng cảm thấy không công bằng. Đột nhiên, một tiếng thờ dài vang lên, truyền vào trong tai Vân Thanh Thanh.

Nàng ngược đôi mắt sưng đỏ lên nhìn, thấy một lão già đi đến từ phía đối diện. Lão già kia râu tóc bạc trắng, một thân đạo bào mộc mạc, trên gương mặt gầy gầy mang theo vài phần ảm áp mỉm cười. Cả người tiên phong đạo cốt, hòa ái dễ gần, Vân Thanh Thanh tất nhiên là nhận ra lão, đây không phải là Thần Toán tử hay sao?

"Tiên sinh, là người?"

Thần Toán Tử cười hiền lành, nhìn nàng bí hiểm:

"Người quen ta đã từng nói với người những gì hay sao? Núi cao biển rộng nghĩ không đường, ai biết vẫn còn tia hy vọng. Không có chỗ nào không người sống, trên đời không gì là không thể."

"..... Không, chúng ta căn bản vốn không có khả năng" Vân Thanh Thanh lắc đầu.

"Là duyên, cũng là nghiệt. Ngẫm lại ta trước kia đã từng nói với người, đây là vận mệnh mà ông trời đã an bài cho hai người."

Những lời Thần Toán Tử đã nói.....

Trong đầu Vân Thanh Thanh dần dần hiện lên đoạn hội thoại kia:

"Hai kiếp trước các người là một đôi tình nhân, người vì yêu người khác nên đã bỏ rơi hán. Cuối cùng, hán vì người mà chết, trước khi chết còn thề nếu có kiếp sau sẽ không yêu người nữa. Vì trừng phạt người phụ bạc hán, Nguyệt lão đã quyết định để hai người kiếp này vô duyên. Trò đùa dai của Hồng Nương đã khiến cho người xuyên qua thời không, một lần nữa gặp gỡ hán. Hai người vốn dĩ không nên gặp nhau giờ lại ở cùng một chỗ. Hai người vốn vô duyên, yêu thương đối phương nhất định sẽ chịu nhiều đau khổ."

"Mọi chuyện trên thế gian này đều có nhân quả, có quả tất có nhân. Hai người nhất định dây dưa không rõ. Là duyên hay là nghiệt thì chỉ có thể do các người quyết định." Thần Toán Tử nói xong thì phất tay áo bỏ đi.

Những lời Thần Toán Tử nói làm cho Vân Thanh Thanh nhất thời rơi vào mê man. Là như thế này sao? Kiếp trước ta làm hán thương tổn? Kiếp này hán lại tổn thương ta? Thật đúng là nhân quả báo ứng. Chờ nàng tỉnh táo lại thì Thần Toán Tử đã biến mất không thấy bóng.

Ta nên làm gì bây giờ? Ông trời an bài như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Kiếp này ta phải chịu khổ là do báo ứng từ kiếp trước sao?

"..... Được, nếu là trừng phạt, nếu kiếp trước và kiếp này chúng ta yêu nhau, ta làm sao c

ó thể dễ dàng buông tay, khuất phục thiên mệnh như vậy....." Vân Thanh Thanh sau một lúc trầm tư thì kiên quyết đứng lên, "Thế kỷ 21 đã giáo dục ta trở thành một nữ nhân dám yêu dám hận, ta tin tưởng nhân định thắng thiên."

Sau khi Vân Thanh Thanh quyết định, lau nước mắt, lập tức rời khỏi Tâm Viên.

Vân Tình nghe nói Vân Thanh Thanh đã trở lại liên vội vã chạy đến chỗ nàng, nhưng không có nhìn thấy người đâu, hỏi hạ nhân thì bọn họ nói nàng đã đi rồi. Lúc hỏi đi nơi nào? Không ai biết, phải đi hỏi Vân phu nhân. Sau khi hán ở chỗ Vân phu nhân nghe được tiền căn hậu quả, cũng không có biểu hiện quá kinh ngạc, chỉ bảo Vân phu nhân nghĩ ngơi nhiều hơn, chuẩn bị đi biệt viện tìm Vân Thanh Thanh.

Vân Thanh Thanh trên đường trở về biệt viện gặp Bạch Mạn Điệp chạy khắp nơi tìm nàng, Bạch Mạn Điệp kinh dị hỏi nàng thế nào rồi? Nàng lại nói:

"Đại tỷ, muội lại gặp Thần Toán Tử....."

"A, lão nói cái gì?" Bạch Mạn Điệp tất nhiên là biết Thần Toán Tử không phải người bình thường. Lúc này, Vân Thanh Thanh liền đem những chuyện mình biết nói cho Bạch Mạn Điệp, cuối cùng còn nói quyết định của chính mình,"..... Đại tỷ, tỷ ủng hộ muội sao?"

Bạch Mạn Điệp cười nói:

"Này còn phải nói sao? Ta nhất định sẽ thay muội gánh vác tất cả, ủng hộ muội a. Bất quá, ân ân oán oán của muội và Đoạn Tiêu có vẻ lâu dài, thậm chí kiếp trước hán vì muội mà chết, kiếp này lại suýt chết vì muội, nhưng chờ khi hán khỏe lại, ta nhất định phải đánh hán một chút, đến lúc đó muội đừng có ngán cản ta nha."

"Cám ơn tỷ, đại tỷ." Vân Thanh Thanh thật tâm cảm tạ nàng.

"Nói gì đó." Bạch Mạn Điệp cười mỉa, "Bất quá, tuy muội tha thứ cho hán nhưng các người vẫn có quan hệ huyết thống, tương lai các người có đứa nhỏ....."

"..... Còn nữa, Đoạn Tiêu chưa chắc đã chấp nhận....." Vân Thanh Thanh ngừng lại. Quyết định là một chuyện, khi thực hiện lại là một chuyện khác.

Những ngày sau đó, Vân Thanh Thanh vừa chiếu cố Đoạn tiêu vừa sầu khổ không biết tương lai sẽ đi về đâu.

Vân Tĩnh đến biệt viện hai lần đều không thấy được Vân Thanh Thanh.

Một ngày, Vân Tĩnh lại ở bên ngoài khổ sở quần quít lấy Bạch Mạn Điệp, xin nàng cho hắn gặp Thanh Thanh một lần.

"Thanh Thanh nàng không rảnh." Bạch Mạn Điệp hai ngày này đều bị hắn quần lấy làm phiền.

"Ta có chuyện rất quan trọng cần nói cho nàng." Vân Tĩnh nói.

"Người nói với ta, ta chuyển cáo cho nàng là được rồi."

"Không được, chuyện này phải để ta tự mình nói cho nàng....."

"Quên đi, người không nói thì thôi."

Vân Tĩnh bực bội:

"Người nói cho nàng, ta biết nàng không phải là muội muội của Đoạn Tiêu, người bảo nàng tới gặp ta đi."

"Cái gì? Không có khả năng?" Lời này thật sự làm cho Bạch Mạn Điệp kinh ngạc.

"Người sẽ không lừa ta vì muốn gặp Thanh Thanh đấy chứ?"

"Người hẳn từng nghe Thanh Thanh nói qua, ta thích Thanh Thanh." Vân Tĩnh nói.

"Nếu Thanh Thanh thật sự là muội muội của ta thì ta làm sao có thể xem nàng như nữ nhân mà yêu nàng? Người nói với nàng, ta muốn gặp nàng. Cho dù nàng không muốn biết."

Bạch Mạn Điệp nghĩ nghĩ rồi nói:

"Được, người ở chỗ này chờ đi. Ta đi tìm Thanh Thanh."

Đi vào trong phòng, Bạch Mạn Điệp tìm được Vân Thanh Thanh, kể lại chuyện Vân Tĩnh vừa nói, Vân Thanh Thanh thật sự kinh ngạc.

"Chẳng nhẽ là thật?!"

"Vân Tĩnh thật sự thích muội?" Bạch Mạn Điệp không rõ việc này lắm.

Vân Thanh Thanh gật gật đầu:

"Đúng vậy, lúc muội vừa xuyên qua đến Lưu Thủy sơn trang cũng vì chuyện này mà hoảng sợ. Ca ca thích muội muội không phải loạn luân sao? Muội cũng vì vậy mà trốn hắn, mới đáp ứng hôn ước với Mộ Dung Thiên Lý, ai muội cũng không muốn gả, sau..... Muội đào hôn a. Sau đó liền gặp được tỷ, còn có Đoạn Tiêu....."

"Là như thế này a, vậy người muốn hay gặp hắn không?"

"Đương nhiên muốn gặp, chuyện này muội còn có chút hoài nghi, dựa vào cái gì mà tin Ảnh Tử cùng..... lời của mẫu thân, nhận định Đoạn Tiêu là ca ca muội? Ở hiện đại hay dùng DNA để thử nghiệm....."

Lời Vân Thanh Thanh nói lập tức đem chuyện này dẫn đến một vấn đề khác.

"Thử máu!" Bạch Mạn Điệp cùng Vân Thanh Thanh trầm miệng một lời nói.

"Không sai, chính là thử máu, tuy không nhất định là 100%, nhưng cũng chính xác đến 50%, có thể tin được." Không đúng với khoa học nhưng cũng là phương pháp tốt nhất.

"Đúng vậy, muội đi gặp Vân Tĩnh đi, ta đi tìm Tịch Linh đến đây." Bạch Mạn Điệp nói.

"Được." Hai người phân công nhau hành động, cần phải bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết dứt điểm chuyện phiền toái này.

"Đại ca." Vân Thanh Thanh ra cửa mời Vân Tĩnh tiến vào.

Một đôi mắt của Vân Tình nhìn chăm chăm vào gương mặt Vân Thanh Thanh, vừa đi vừa nhìn nàng. Khiến cho Vân Thanh Thanh xấu hổ không chịu được, đại ca này xem ra còn chưa từ bỏ tật xấu.

"Đại ca, không cần nhìn muội, nhìn đường ấy."

"A, thực xin lỗi." Vân Tình nghe được giọng nói tức giận của Vân Thanh Thanh thì xấu hổ thu hồi ánh mắt.

"Đại ca, nói đi."

"Nói cái gì?"

"Huynh đến tìm đến muội không phải muốn cho muội biết muội và Đoạn Tiêu không phải thân huynh muội hay sao? Tại sao bây giờ lại không nói."

"Muội đã xác định được tâm ý của mình rồi sao?" Vân Tình nhìn Vân Thanh Thanh, mắt không hề chớp, "Nếu ta nói cho muội, chúng ta không phải thân huynh muội, muội có thể cùng ta ở chung một chỗ không?"

"Đại ca, chúng ta vốn không có khả năng." Vân Thanh Thanh nhìn hấn, thực chân thành nói, "Cho dù không có Đoạn Tiêu, chúng ta..... Cũng sẽ không cùng một chỗ. Muội thực có lỗi."

Vân Tình lắc đầu:

"Nếu muội có thể đạt được hạnh phúc, cho dù ta buông tay cũng sẽ thực vui vẻ. Nhưng Minh Vương từng thương tổn muội như vậy, muội vì cái gì còn muốn ở chung một chỗ với hấn?"

Vân Thanh Thanh đột nhiên nở nụ cười:

"Đại ca, huynh tin tưởng vận mệnh không? Vận mệnh của muội và Đoạn Tiêu, đã bắt đầu từ rất lâu rồi, trước kia bọn muội cũng ở chung một chỗ. Vô luận là kiếp trước hay kiếp này, số mệnh của chúng tôi đều dây dưa không rõ, kiếp trước không thể giải quyết nên mới kéo dài đến kiếp này, còn nếu kiếp này vẫn không thể giải quyết thì có thể sẽ kéo đến kiếp sau, cho đến khi chấm dứt mới thôi. Cho nên, mặc kệ vì tâm nguyện hay vì khúc mắc tình cảm, đều đã đem chúng ta gắn kết với ta."

"Ta không biết muội đang nói cái gì," Vân Tình nói,

"Bất quá, muội đã quyết định thì người làm đại ca như ta đây sẽ đưa cho muội một phần lễ vật cuối cùng."

"Lễ vật?" Vân Thanh Thanh cười nói, "Đại ca, huynh vĩnh viễn là đại ca tốt của ta."

Vân Tình vui mừng gật gật đầu, thôi, duyên phận thật không thể cưỡng cầu.

"Kỳ thật, muội và Đoạn Tiêu không phải thân huynh muội."

Một câu của Vân Tình đã gỡ bỏ tảng đá luôn đè nặng trong lòng Vân Thanh Thanh, nàng cảm thấy cả người thoải mái vô cùng.

"Đại ca, lời huynh nói là thật sao? Đây là sự thật? Không phải huynh soạn ra để lừa muội chứ?" Vân Thanh Thanh khẩn trương lôi kéo góc áo Vân Tình hỏi.

"Đương nhiên là thật." Vân Tình nói.

"Kỳ thật, trước kia nương từng sinh một nữ nhi, cũng chính là tiểu muội Băng Tâm của ta. Nhưng muội ấy vừa sinh ra không được bao lâu thì đã qua đời. Cha phi thường yêu thương nương nên không đành lòng thấy nương thương tâm, liền gạt nàng kiếm về một đứa trẻ, lừa nương nói đây là tiểu nữ nhi của nàng."

"Đứa nhỏ kia chính là muội?" Vân Thanh Thanh chỉ vào mình mà nói.

Vân Tình gật gật đầu:

"Chuyện này ngoài cha ra chỉ có mình ta biết. Bây giờ chắc muội cũng hiểu được vì sao cha không thích thấy muội, không yêu thương muội chứ?"

"Bởi vì muội căn bản không phải là nữ nhi của hấn, cho nên hấn thấy không đáng chia sẻ tình yêu thương cho muội." Vân Thanh Thanh nói, "Sở dĩ huynh nói thích muội, muốn kết hôn với muội, cũng bởi vì huynh biết muội không phải thân muội muội của huynh, muội -- chẳng qua là đứa trẻ được nhặt về để an ủi người khác."

"Thanh Thanh, muội không cần nói như vậy." Vân Tình vội vàng giữ chặt Vân Thanh Thanh hiện đang xao động, sắc mặt của nàng thoạt nhìn thật không tốt, "Đúng, ta thừa nhận vì ta biết chân tướng sự tình cho nên mới gần gũi với muội, yêu thương muội. Ta thích muội, ta biết muội và ta không có quan hệ huyết thống, chúng ta ở chung một chỗ sẽ không mắc tội loạn luân. Ta cũng biết ta sai rồi, ta không nên giấu muội, nhưng muội cũng biết trước kia muội không được kiên cường như bây giờ, ta có nói cho muội cũng vô ích....."

"Được rồi, huynh không cần giải thích." Vân Thanh Thanh nói, "Muội không hận huynh, cũng không hận Vân trang chủ, lại càng không hận Vân phu nhân."

Nói gì thì nói, các người cũng dường dục mười mười tám năm, mười cũng không thể làm chuyện vong ân phụ nghĩa. Nhưng cũng xin huynh trở về nói cho Vân phu nhân, mười cảm ơn bà trước kia đã chiếu cố mười....."

Vân Thanh Thanh nói ra những lời này, trong lòng cũng khó chịu dị thường. Xem ra mình vô luận ở kiếp trước hay kiếp này, hoặc là ở thế kỷ 21, hóa ra cũng vẫn là một cô nhi không cha không mẹ.

"Thanh Thanh....."

"Mười nói rồi, mười vẫn xem huynh là đại ca, cho nên xin huynh đừng hủy đi địa vị của huynh trong lòng mười." Vân Thanh Thanh nói.

"Huynh đi đi."

"....." Vân Tình nhìn Vân Thanh Thanh lúc này, bắt đầu đi lác đầu, nhìn nàng dần dần rời đi.

"Thanh Thanh, mười làm sao vậy?" Vân Thanh Thanh giống như mất đi hồn phách, đi tới trước mặt Bạch Mạn Điệp cùng Thủy Tịch Linh.

"Đại tỷ....." Vân Thanh Thanh giống người chết đuối vớ được cọc, lập tức bỏ nhào vào lòng Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp cùng Thủy Tịch Linh vừa thấy Vân Thanh Thanh khóc lập tức con giận nổi lên.

"Thanh Thanh, mười nói đi, là ai khi dễ mười? Nói cho Đại tỷ, Đại tỷ đi tìm bọn họ tính sổ."

"Đại tỷ....." Vân Thanh Thanh lác đầu, chỉ vùi đầu vào trong lòng Bạch Mạn Điệp khóc lớn, Thủy Tịch Linh nhìn nàng gấp đến độ đi vòng vòng, lại không hề có phương pháp gì.

Thẳng đến khi Vân Thanh Thanh khóc đủ thì mới nín.

"Đại tỷ, Tam tỷ, các tỷ....."

"Thanh Thanh, có chuyện gì liền nói cho các tỷ tỷ." Thủy Tịch Linh nói.

"Ân," Vân Thanh Thanh gật gật đầu, "Chốc nữa mười nói cho các tỷ biết, đi trước tìm Đoạn Tiêu thử máu."

"Cũng tốt."

Ba người đi vào phòng Đoạn Tiêu, nhìn thấy Ảnh Từ đang ở bên cạnh chăm sóc cho hắn.

"Tiểu công chúa, các người đến đây làm gì?" Ảnh Từ đứng lên

.

Thủy Tịch Linh cầm một cái bát, nói, "Ta đến xem Minh Vương."

"Được." Ảnh Từ lùi lại để cho Thủy Tịch Linh đi đến trước mặt Đoạn Tiêu, lấy ra một cây chùy thủ, nắm lấy tay Đoạn Tiêu, nhẹ nhàng cứa một cái, máu đỏ tươi liền chảy vào trong cái bát.

"Người làm gì?" Ảnh Từ nhìn thấy cảnh tượng này thì sốt ruột. Đây muốn làm cái gì? Thương tổn Vương sao? Ảnh Từ ta không cho phép.

"Người đừng kích động." Bạch Mạn Điệp một tay chế trụ Ảnh Từ, nhìn Thủy Tịch Linh cái bát chứa máu tươi của Đoạn Tiêu đi đến trước bàn tròn, lấy một chén nước đỏ vào, máu tươi lập tức ồ trong bát nước hòa tan.

Bạch Mạn Điệp nhìn thấy liền nói với Thanh Thanh:

"Thanh Thanh, đến phiên mười."

"Mười....." Vân Thanh Thanh hiện tại có chút khiếp đảm. Có lẽ nàng lập tức sẽ biết được kết quả mà nàng muốn, nhưng nàng sợ hãi sợ hãi.

"Đừng sợ, có thể là nhóm máu giống nhau, đi thôi." Bạch Mạn Điệp cổ vũ nàng.

Thủy Tịch Linh cũng nói, "Đến đây đi, Thanh Thanh, thử rồi mười sẽ chết tâm, một hồi sẽ không nhớ việc này."

Vân Thanh Thanh không nhấc nổi chân, từng bước tiến lên, từng chút từng chút chậm rãi đi về phía trước.

"Nhanh lên a." Bạch Mạn Điệp nhìn bộ dạng Vân Thanh Thanh thì nóng vội, chậm như vậy không phải muốn tra tấn người khác sao, ngay cả nàng xem đều cảm thấy chậm không thể tin nổi.

Vân Thanh Thanh bị Bạch Mạn Diệp đẩy, vừa lúc vọt tới bên người Thủy Tịch Linh. Không để cho Vân Thanh Thanh lâm trận chạy trốn, Thủy Tịch Linh tay mát lạnh lập tức điểm trụ huyệt đạo Vân Thanh Thanh, sau đó giờ tay chém xuống, một giọt máu tươi liền rơi xuống trong bát màu đỏ nhạt.

Sau khi xong việc, Thủy Tịch Linh giải huyệt đạo cho Vân Thanh Thanh:

"Tốt lắm, chậm rãi xem đi."

Chốc lát bị chế trụ huyệt đạo, tiếp đó trong nháy mắt thấy máu tươi rơi xuống, sau đó lập tức giải khai huyệt đạo, những việc làm đó chỉ diễn ra trong thời gian một cái chớp mắt, nhưng Vân Thanh Thanh lại cảm giác như đã trải qua một thế kỷ, lâu đến đáng sợ.

Mà càng đáng sợ hơn nữa là khi Thanh Thanh chờ đợi, nàng cảm thấy mình căn bản không có can đảm để nhìn vào trong cái bát kia. Nàng bây giờ thật sự rất muốn chạy ra khỏi phòng, chỉ cảm thấy bầu không khí trong phòng rất áp lực.

Bạch Mạn Diệp biết rõ Vân Thanh Thanh đang nghĩ gì, thế nên Vân Thanh Thanh chưa kịp chạy trốn đã bị nàng lao đến bắt ngồi trên ghế.

"Không cho trốn, muội không phải đã quyết định rồi sao? Vậy phải có tin tưởng đi đối mặt với tương lai."

"Nhưng mà, muội....."

"Không nhưng mà gì hết, mau xem đi." Bạch Mạn Diệp dám đem đầu Vân Thanh Thanh ấn xuống, buộc nàng phải nhìn vào trong bát.

Vân Thanh Thanh bị ấn chặt quá, nhất thời không có khả năng chạy trốn, lại cứng đầu nghĩ nhắm mắt lại. Nàng nhanh, Thủy Tịch Linh so với nàng còn nhanh hơn, chỉ thấy hai điểm ngân quang, huyệt đạo giúp hai mắt Vân Thanh Thanh mở to đã bị Thủy Tịch Linh dùng ngón châm chế trụ, hiện tại muốn nhắm mắt cũng không có khả năng.

Diễn giải thì dài dòng, kỳ thật động tác này phát sinh trong nháy mắt. Nhìn vào trong cái bát đặt trên bàn, Vân Thanh Thanh vừa thấy giọt máu vừa rơi xuống kia, chậm rãi tan ra trong bát nước màu đỏ nhạt.

Nhưng nó chỉ tan ra mà thôi, không có hoàn toàn dung nhập vào phần máu màu đỏ nhạt kia. Sau khi tiếp tục kiên trì vài phút, Bạch Mạn Diệp giải khai huyệt đạo cho Vân Thanh Thanh, Thủy Tịch Linh cũng thu hồi ngón châm của mình, còn Vân Thanh Thanh vẫn đang kinh ngạc cái bát trước mắt, tựa hồ còn chưa tin chuyện này là sự thật.

Bạch Mạn Diệp phẩy tay trước mắt nàng:

"Thanh Thanh a, muội thấy chưa? Máu của các ngươi căn bản không hòa vào nhau, các ngươi không phải huynh muội a....."

"Này..... Này....." Nếu nói Vân Thanh Thanh ban đầu chỉ hơi tin tưởng lời nói của Vân Tĩnh thì giờ này nàng lại hoàn toàn tin tưởng. Vân Tĩnh có lý do để lừa của nàng, nhưng sự thật lại không phải vậy. Thực tế quả nhiên là tiêu chuẩn kiểm nghiệm duy nhất. Nàng nhìn máu của mình không hề hòa lẫn vào máu của Đoạn Tiêu. Đây là sự thật, thiên chân vạn xác.

Mình không phải muội muội của Đoạn tiêu, mình cùng hắn không có quan hệ huyết thống.

Cho dù mình không biết cha mẹ thân sinh là ai; Cho dù mình ở trong nhà không được yêu thương; Cho dù từ trước chịu rất nhiều đau khổ. Hiện tại, trước sự vui mừng quá lớn này đều đã trở thành mây khói.

"Đại tỷ, Đại tỷ, đây là sự thật, đây là sự thật....." Vân Thanh Thanh phản ứng, mạnh mẽ ôm lấy Bạch Mạn Diệp, điên cuồng cười to:

"Đại tỷ, Đại tỷ, đây là sự thật, đây là sự thật....."

Nàng rất vui vẻ, giống như nàng lại nhìn thấy ánh mặt trời sáng chói của ngày mai, nàng giống như tìm lại được hạnh phúc trước kia, nàng rất cao hứng.....Bất quá..... Đầu óc Vân Thanh Thanh vừa chuyển, liếc mắt nhìn Đoạn Tiêu như trước nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, hỏi Thủy Tịch Linh:

"Tam tỷ, Đoạn Tiêu, hắn khi nào thì tỉnh?"

"Hai ngày nữa." Thủy Tịch Linh nói.

Vân Thanh Thanh buông Bạch Mạn Diệp ra, đi đến bên người Ảnh Từ:

"Ảnh Từ, ta nói cho ngươi, từ hôm nay trở đi, ta muốn canh giữ ở bên người Đoạn Tiêu, ngươi không cần đến."

"Các ngươi là huynh muội, không có khả năng....." Ảnh Từ còn chưa nói xong đã bị Vân Thanh Thanh dùng ánh mắt liếc sang Đại tỷ của mình, để cho Bạch Mạn Diệp lảng không đến điểm á huyệt huyệt của nàng ta.

"Còn nữa, ta lại đến nói cho ngươi, đừng hỏi ta tại sao lại làm như vậy, người chỉ cần làm theo lời ta là được, biết chưa. Nếu dám mặc kệ lời ta nói thì Minh Cung tiểu công chúa sẽ....." Vân Thanh Thanh nói xong liền theo Bạch Mạn Diệp cùng Thủy Tịch Linh rời đi.

Hoàn hảo, thời điểm đi tới cửa, Bạch Mạn Diệp lương tâm trở dậy, lảng không giải huyệt đạo cho Ảnh Từ.

"Kỳ lạ....." Ảnh Từ nhìn ba nàng tiến vào, nhìn các nàng diễn trò một hồi mà không hiểu chuyện gì, cuối cùng lại nhìn các nàng ngơ ngác mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 24: Kết cục hoàn mỹ.

edit : Jun

Vân Thanh Thanh lời kéo Bạch Mạn Điệp cùng Thủy Tịch Linh chạy thẳng một đường đến phòng của mình rồi mới buông các nàng ra.

"Thanh Thanh, có chuyện gì mà muội cao hứng như vậy? Chẳng lẽ chỉ thử máu thôi đã khiến cho muội vui sướng như thế?" Bạch Mạn Điệp nhìn thấy Vân Thanh Thanh vui vẻ thì liền cất tiếng reu ghẹo nàng. Trước đó vài ngày, nhìn vẻ mặt nàng đau khổ, các nàng đều không có tâm tình cùng nàng vui đùa.

"Muội nói cho các tỷ a....." Vân Thanh Thanh liền đem những lời Vân Tĩnh vừa mới nói thuật lại cho các nàng, còn nói lại một lần, ".....Muội vốn không phải là con gái của Vân gia, muội cần gì phải lo lắng chứ."

"Oh, vừa rồi ai ở đó lo lắng a." Bạch Mạn Điệp lại bắt đầu reu đùa Vân Thanh Thanh. "Bất quá, không nghĩ tới thân thế của muội đáng thương như vậy."

"Đại tỷ," Vân Thanh Thanh trừng mắt liếc nàng một cái, "Tỷ không phải không biết muội đến từ chỗ nào, muội đối với nơi đó vốn không có cảm tình gì. Còn nữa, bọn họ cũng không có đối xử tốt với muội."

"Đứng lại nói tiếp, ta muốn bắt hai nữ nhi của Vân gia, lần trước ta và Nhị muội đánh các nàng còn chưa đã." Tính tình thô phi của Bạch Mạn Điệp lại nổi lên, bất quá câu kế tiếp của Thủy Tịch Linh quả nhiên đã cấp cho nàng một nơi để phát tiết.

"Hai ngày trước hình như ta nhìn thấy có hai nữ nhân lén lút ở bên ngoài biệt viện, các nàng rất giống Vân phu nhân, chắc không phải là....."

"Như Yên và Như Nguyệt?" Vân Thanh Thanh lập tức nhận ra ngay. Hai nữ nhân kia tại sao lại đến biệt viện này?

"Các nàng đến thật đúng lúc, muội hãy nhân cơ hội này giáo huấn các nàng một chút, lần trước tuy ta cùng Lăng Tương đánh các nàng để trừ gian cho muội, nhưng thật ra cũng không phải do chính tay muội đánh, trong lòng vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó."

"Chờ các nàng đến đây rồi nói sau, muội còn có một việc khác muốn nói với hai tỷ." Vân Thanh Thanh nói.

"Chuyện gì a, nhìn bộ dạng của muội không phải đang lên kế hoạch dạy dỗ ai đó chứ?" Bạch Mạn Điệp nhìn thấy Vân Thanh Thanh cười tủm tỉm thì biết ngay nàng không có ý tốt, cả người cũng theo đó rục rịch hằn lên.

"Là như thế này," Vân Thanh Thanh nói "Đoạn Tiêu bắt nạt muội thậm như vậy, muội muốn dạy dỗ hắn một chút, tuy nói rằng thiếu chút nữa vì muội mà đánh mất tính mạng, xác thực làm cho muội cảm động, nhưng vẫn phải cho hắn nếm chút mùi đau khổ."

"Đúng, chúng ta ủng hộ muội." Bạch Mạn Điệp cùng Thủy Tịch Linh nói.

"Cho nên mới nói a, hiện giờ muội đang có một kế hoạch, muội nhất định phải chinh Đoạn Tiêu thê thê thăm thăm, có thể mới giải được mối hận trong lòng muội." Vân Thanh Thanh nắm tay lại thành quyền, nói rất đồng dục.

"Tốt, muội mau nói đi, muội muốn chúng ta phối hợp với muội như thế nào?"

"Đại tỷ, tỷ đi trước tìm Công Tôn tiên sinh đến đây, kế hoạch này cũng cần lão giúp đỡ."

"Được, không thành vấn đề." Bạch Mạn Điệp nói xong lập tức phi thân mà đi, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Công Tôn tiên sinh đã bị Bạch Mạn Điệp nhanh như gió kéo đến.

"Tiểu công chúa, người kéo ta chạy đến nơi này làm gì?" Công Tôn tiên sinh bị Bạch Mạn Điệp lôi kéo chạy vội đến đây, gộc áo đều đã bị rách một mảng lớn.

"Công Tôn tiên sinh, chúng ta có chuyện muốn nói với ông....." Ngay sau đó, Bạch Mạn Điệp đem câu chuyện vừa rồi kể lại từ đầu đến cuối, toàn bộ hướng Công Tôn tiên sinh nói một lần. Chuyện này nói thế nào cũng khiến cho người khác phi thường ngạc nhiên, vậy nên cũng làm cho Công Tôn tiên sinh chấn kinh một lúc lâu.

"Không nghĩ tới, hoá ra Từ tiểu thư và A Tiêu không có quan hệ huyết thống....." Công Tôn tiên sinh nghe xong cảm khái nói, "Bất quá, Từ tiểu thư rốt cuộc có kế hoạch gì? Người lại muốn ép buộc A Tiêu như thế nào?"

"Công Tôn tiên sinh, ông đồng ý giúp ta sao?" Vân Thanh Thanh kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, ta đồng ý." Công Tôn tiên sinh cười nói, "Thời gian gần đây A Tiêu làm việc thật sự rất quá đáng, người muốn chinh hán như thế nào ta cũng không ngăn cản. Bất quá ta cũng phải nói cho người biết, thân thể A Tiêu hiện giờ không còn được như xưa, hán ở trên giang hồ kết oán với rất nhiều người, cừu nhân trải khắp thiên hạ, cho nên lúc người chinh hán vẫn là hạ thủ lưu tình a."

Xem ra Công Tôn tiên sinh vẫn thực quan tâm Đoạn Tiêu. Vừa rồi đồng ý còn làm cho người ta nghĩ lão một chút cũng không quan tâm Đoạn Tiêu.

"Kỳ thực kế hoạch của ta rất đơn giản, chính là muốn"

n mọi người không nói cho Đoạn Tiêu biết chuyện vừa rồi, cứ để hán nghĩ ta và hán là thân huynh muội, ta sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh."

"Ừm, nếu hán thật sự yêu muội, thì riêng việc không nói cho hán biết sự thật cũng đã đủ để cho hán thông khổ rồi." Thủy Tịch Linh nói.

Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, hướng về phía Vân Thanh Thanh nói:

"A Tiêu thật sự thích người, hán đã không thêm để ý đến lời khuyên của ta mà chạy đi Độc Long Cốc lấy Ma Tiên Long hương....." Lúc này, Công Tôn tiên sinh lại đem Độc Long Cốc đáng sợ như thế nào nói cho Vân Thanh Thanh nghe một lần, các nàng nghe xong đều sờn cả gai ốc, càng thêm hiểu rằng để có thể lấy được Ma Tiên Long Hương thật sự là kết quả do Đoạn Tiêu liều mạng đổi lấy.

Nói gì thì nói, Công Tôn tiên sinh vẫn hy vọng Đoạn Tiêu cùng Vân Thanh Thanh hòa hảo, sở dĩ lão nói như vậy cũng vì muốn Đoạn Tiêu gia tăng thêm một ít ấn tượng, để cho Vân Thanh Thanh không dùng những biện pháp hà khắc để đối xử với hán.

"Về phần Âm Dạ và Ảnh Tử, xin Công Tôn tiên sinh đi nói một chút, để cho bọn họ về Minh Cung đi thôi, hai ngày này Đoạn Tiêu sẽ do ta chiếu cố." Vân Thanh Thanh muốn quán chặt lấy Đoạn Tiêu, hảo hảo khi dễ hán, tra tấn hán, để cho hán chịu khổ mà không biết kêu ai.

"Cũng tốt, hiện tại chúng ta đều ra ngoài, trong Minh Cung không có ai quản lý, ngày mai ta sẽ bảo bọn họ trở về, còn ta sẽ ở lại đây hai ngày nữa, chờ A Tiêu tỉnh lại thì có thể yên tâm đem hán giao cho người." Công Tôn tiên sinh cười ha ha nói.

Quả nhiên ngày hôm sau, Ảnh Tử và Âm Dạ rời khỏi biệt viện của Lưu Thủy sơn trang mà quay trở về Minh Cung. Lúc Công Tôn tiên sinh nói với Ảnh Tử và Âm Dạ chuyện này, bọn họ thập phần không muốn, nhưng lại không thể bác bỏ mệnh lệnh của Công Tôn tiên sinh, đành phải phẫn nộ chạy về Minh Cung.

Không có Âm Dạ và Ảnh Tử ở đây, trong biệt viện chỉ còn lại Vân Thanh Thanh, Bạch Mạn Điệp, Thủy Tịch Linh cùng Công Tôn tiên sinh. Còn Mộ Dung Thiên Thủy từ lúc Vân Thanh Thanh tới đã rời đi. Mộ Dung Thiên Lý cũng đi luôn, sở là sau khi hán khuyên giải Vân Thanh Thanh xong đột nhiên cảm thấy mình đứng ở nơi này có điểm không thích hợp, đành phải lạng lẽ rời đi.

Trước khi đi, hán đến bên con sông nhỏ ngoài biệt viện, đứng ở trên cây cầu nhỏ cong cong nhìn những con cá nhỏ đang bơi lội trong làn nước trong vắt. Chính mấy con cá nhỏ này đã làm thay đổi quyết định của hán, lại còn giúp hán hạ quyết tâm. Hán nhìn thấy hai con cá nhỏ đang bơi cùng một chỗ, vừa lúc đó ở giữa hai tảng đá có một con cá thứ ba đang bơi đến, nó muốn bơi qua đó nhưng bất kể dùng biện pháp nào cũng không qua được. Con cá nhỏ thứ ba sau khi buồn rầu lăn lộn mấy vòng rốt cục đã phát hiện, hoá ra ở ngoài hai khối đá còn có một không gian rộng lớn hơn để cho nó bơi qua.

Nhìn ba con cá nhỏ này rồi nghĩ đến chính mình, Vân Thanh Thanh và Đoạn Tiêu, hán biết bất kể mình dùng cách gì cũng không thể xen vào giữa bọn họ, vì sao mình không thể giống như con cá nhỏ thứ ba, buông tha cho ngõ cụt mà đi lựa chọn một tương lai tốt đẹp hơn.

Vì thế ngày hôm sau hán lưu lại một phong thư, rời khỏi biệt viện của Lưu Thủy sơn trang, đi tìm hạnh phúc thuộc về chính hán.

Ngày hôm sau Vân phu nhân lại tới nữa, hình như đã biết tất cả mọi chuyện, hai mắt khóc sưng đỏ nhìn Vân Thanh Thanh, thật lâu sau mới nói một câu:

"Thanh Thanh, mặc kệ là như thế nào, ta đều nhận người là nữ nhi của ta."

Nói như vậy làm sao không khiến cho Vân Thanh Thanh cảm động. Nàng thuở nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, chưa từng biết đến tình thương yêu của mẹ. Chỉ có ở bên Vân phu nhân, mới làm cho nàng cảm nhận được tình cảm yêu thương của mẫu thân. Tuy đoạn thời gian đó thật ngắn nhưng lại khắc thật sâu vào trong lòng Vân Thanh Thanh.

Cái gì cũng không nói, Vân Thanh Thanh chỉ chậm rãi đi đến bên người Vân phu nhân. Vân phu nhân lập tức mở rộng vòng tay ấm áp, chờ đợi Vân Thanh Thanh tự nguyện đến với sự che chở của nàng. Đúng vậy, không có gì phải chần chờ, Vân Thanh Thanh đi qua ôm lấy Vân phu nhân, thản nhiên gọi một tiếng "Nương".

"Hào hài tử, hào hài tử....."

Thời gian kế tiếp, Vân phu nhân cũng thường xuyên tới cùng Vân Thanh Thanh chăm sóc Đoạn Tiêu. Vào một buổi đêm, Vân Thanh Thanh ngồi ở bên giường Đoạn Tiêu, cẩn thận dùng khăn lông ướt lau bàn tay khô ráp của hán, một bên nhẹ giọng ní non:

"..... Đoạn lang, thiếp đã tha thứ cho chàng, chàng rút cuộc muốn đến lúc nào mới tỉnh lại a..... Thanh thanh nhớ chàng..... Thanh Thanh còn chưa có trả thù chàng....."

Đoạn Tiêu chỉ cảm thấy mình giống như đang đi trong bóng đêm, con đường này dường như vĩnh viễn không bao giờ kết thúc, hần đi đến lúc mỏi mệt, hần muốn nghỉ ngơi, nhưng hần lại không cam lòng. Hần còn chưa nhìn thấy Thanh Thanh, còn chưa nói với nàng một câu "Ta yêu nàng", càng không có thời gian ở bên người nàng, từng chút từng chút chữa trị vết thương trong lòng nàng. Thanh Thanh chính là hy vọng duy nhất để cho hần tiếp tục kiên trì, hần muốn đi gặp Thanh Thanh, muốn một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp như hoa của nàng, nghe nàng ngọt ngào gọi hần một tiếng Đoạn lang, cùng nàng hướng đến một tương lai lý tưởng.....

Hần cứ như vậy đi rồi lại đi, còn đường hắc ám không có điểm dừng này khiến cho hần cực kỳ mỏi mệt. Dần dần, dần dần, hình như hần nghe thấy một tiếng gọi, gọi tên hần.

"Đoạn lang..... Đoạn lang....."

Giọng nói của ai.....

"Tựa như có tiếng người chỉ dẫn, kiên nhẫn lặp đi lặp lại bên tai hần, sau một lúc lâu, hần rốt cục chậm rãi điều hoà hô hấp, đau đớn cũng theo đó dần dần biến mất, cuối cùng trở thành một loại cảm giác chết lặng. Rồi sau đó, hần cố gắng mở mắt, kinh ngạc nhìn vào một đôi mắt khác ở phía đối diện.....

"Đoạn lang, chàng tỉnh rồi....." Vân Thanh Thanh đột nhiên nhìn thấy Đoạn Tiêu mở mắt, lúc này kinh ngạc quên hết thảy, cao hứng kêu to lên.

Hần khẽ nhúc nhích thân thể, một trận đau đớn thật lớn mà thâm trầm, phảng phất giống như sóng biển đột nhiên ở nửa người bên phải đánh úp xuống, đau đớn kia bén nhọn giống như đồng thời có hàng trăm hàng ngàn người đang dùng rìu từng chút từng chút chặt lên trên người hần, mỗi một phân, mỗi một tấc cũng không buông tha, hơn nữa trực tiếp chém tới xương cốt. Hần cảm thấy mình dường như bị băm thành thịt vụn! Theo phản xạ, hần cắn răng thật chặt, muốn dùng sức mạnh ý chí để chịu đựng đau đớn giống như cơn sóng ập đến bất ngờ này, đau đớn lại dọc theo khớp hàm lan đến đầu hần, khiến cho toàn bộ đầu óc hần dường như bị rút gân, co rút đau không thể nói, hần há miệng, từng ngum từng ngum thở hỗn hển, đau đến mức ngay cả rên cũng rên không ra.

"Đoạn lang..... Không cần cấp, cứ từ từ....." Vân Thanh Thanh nhẹ giọng chỉ dẫn cho hần.

Nửa ngày sau, hần rốt cục điều hoà hô hấp, thanh âm khàn khàn phát ra từ cổ họng của hần:

"..... Thanh..... Thanh....."

"Là thiếp, là thiếp a, thiếp là Thanh Thanh a, Đoạn lang....." Vân Thanh Thanh găt gao nắm lấy tay Đoạn Tiêu, giờ khắc này, nàng không thể lập tức đem tin tức tốt này đi nói cho mọi người.

"Là nàng sao? Thanh Thanh....." Quả nhiên là càng lúc càng dễ gọi, "Sao nàng lại tới đây? Ta đang ở nơi nào?"

"Nơi này là biệt viện của Lưu Thủy sơn trang, thiếp là do Mộ Dung gọi tới, thiếp đến xem chàng, chàng đừng nóng nảy, nghỉ ngơi cho tốt, ngoan ngoãn ngủ đi, ngày mai chàng sẽ có tinh thần." Vân Thanh Thanh nhìn thấy Đoạn Tiêu vừa mới thanh tỉnh nhưng mắt lộ ra vẻ mệt mỏi thì vội vàng bảo hần ngủ một giấc.

Có Vân Thanh Thanh trấn an, quả nhiên không bao lâu Đoạn Tiêu liền nặng nề tiến nhập mộng đẹp.

Vài ngày sau, thân thể Đoạn Tiêu dưới sự hợp tác trị liệu của Thủy Tịch Linh cùng Công Tôn tiên sinh ngày một chuyển biến tốt đẹp. Mà Vân Thanh Thanh mỗi ngày đều ở bên người Đoạn Tiêu, chiếu cố hần từng ly từng tý.

Vân Thanh Thanh thân mật chiếu cố Đoạn Tiêu, mà Đoạn Tiêu ngược lại không muốn tiếp nhận sự chiếu cố của nàng. Sau khi hần từ chỗ Công Tôn tiên sinh chứng thực mình và Vân Thanh Thanh chính là thân huynh muội thì lại cảm thấy mình không bằng cảm thú. Còn Vân Thanh Thanh dường như lại thần nhiên tiếp nhận việc đó, hàng ngày vẫn tiếp tục chiếu cố Đoạn Tiêu từng ly từng tí. Thậm chí ngay cả những chuyện thân mật chỉ có những người yêu nhau mới làm nàng cũng áp dụng triệt để, điều này khiến cho người mang cái danh "Thân ca ca" như Đoạn Tiêu bất luận thế nào cũng không thể chấp nhận nổi, mà Vân Thanh Thanh trong lúc ngẫu nhiên còn có thể hôn trộm Đoạn Tiêu một cái, điều này lại làm cho hần hoảng sợ không thôi. Hần.....chết cũng không oán, nếu còn sống, không phải sẽ làm tổn hại Thanh Thanh hay sao.

Một ngày kia, Công Tôn tiên sinh cảm thấy vết thương của Đoạn Tiêu không sai biệt lắm đã tốt lên rất nhiều, chỉ cần tiếp tục tĩnh dưỡng một chút, sau đó vỗ béo hần. Thủy Tịch Linh cũng hiểu được đây là lúc nàng có thể trở về Vô Tranh sơn trang. Bạch Mạn Điệp lại không muốn về nhà, tiếp tục lưu lại bên người Vân Thanh Thanh.

"Đại tỷ, lần trước tỷ đi Minh Cung giúp muội báo thù, kết quả thế nào còn chưa nói cho muội biết?" Thời điểm giúp Thủy Tịch Linh thu thập hành lý, Vân Thanh Thanh đột nhiên nhớ tới chuyện này. Vốn dĩ nàng đã quên mất chuyện này, nhưng ngày hôm qua khi nói chuyện với Đoạn Tiêu vô tình nhắc đến việc Hoa Đào đã chết, vì thế mới khiến cho Vân Thanh Thanh nhớ mình còn chưa có hỏi Đại tỷ kết quả của việc xử lý đám "Rác rưởi" này.

"A," Vân Thanh Thanh vừa nói như vậy làm cho Bạch Mạn Điệp sức nhớ ra:

"Hoa Đào nhảy xuống biển đã chết, Hương Ngưng kia không còn đứa nhỏ, bản thân cũng biết điều hơn một chút, còn hai kỹ nữ bị ta trục xuất về thanh lâu, lúc ta đưa bọn họ đến đó còn đặc biệt căn dặn tú bà, hai nữ nhân này thập phần dâm tiện háo sắc, nhất định phải tìm nhiều nam nhân đến hảo hảo tra tấn các nàng, tú bà kia nghe xong lòng tràn đầy vui mừng, còn nói như thế thì việc buôn bán sẽ vô cùng thuận lợi. Ha ha....."

Vân Thanh Thanh nghe xong cũng cười, nàng đoán người bị Đại tỷ đưa đi nhất định là Liên Hoa và Phán Phán, hai nữ nhân kia một lòng muốn thoát ly thanh lâu, thật không ngờ cuối cùng vẫn phải trở về nơi đó. Hơn nữa có Đại tỷ giựt giây, tú bà kia còn không bắt các nàng cả đêm làm việc

a, đến lúc đó, các nàng có thể nói là chịu tội.

"Đại tỷ, muội thực chán ghét nữ nhân Hương Ngưng kia, tỷ giúp muội giáo huấn nàng ta thật tốt." Vân Thanh Thanh nói.

"Cũng đúng, nữ nhân kia quả thực quá xấu xa, đứa nhỏ trong bụng nàng căn bản không phải của Đoạn Tiêu, còn muốn mượn việc này ngồi lên ngôi vị Minh Vương phi. Nha đầu vì nàng bán mạng đã chết, nàng ngay cả một chút biểu hiện đau lòng cũng không có, nếu không ngày mai ta đi theo Công Tôn tiên sinh về Minh Cung giáo huấn nàng một trận."

"Đại tỷ mềm lòng quá," Thủy Tịch Linh đột nhiên nói chuyện, "Nữ nhân như vậy chết cũng đáng, còn sống chỉ đem đến tai họa, không bằng tặng cho ta làm vật thử thuốc đi, chẳng may không cần thận chết đi thì cũng coi như cống hiến vì y dược."

"Tam tỷ nói đúng, cứ làm như vậy đi." Vân Thanh Thanh vỗ tay khen ngợi, "Tam tỷ, nữ nhân này giao cho tỷ hỗ trợ 'Chiếu cố'."

Thủy Tịch Linh gật gật đầu.

Bạch Mạn Diệp nói:

"Nếu là như vậy, ngày mai ta liền đi theo Công Tôn tiên sinh đến Minh Cung xách cổ nữ nhân kia về Vô Tranh sơn trang, phỏng chừng lúc này nàng đang ở Minh Cung làm người hầu."

Ba người thương lượng xong xuôi, sáng sớm ngày mai, Công Tôn tiên sinh cùng Bạch Mạn Diệp liền xuất phát đi Minh Cung, Thủy Tịch Linh xuất phát đi Vô Tranh sơn trang.

Vân Thanh Thanh một mình lưu lại chiếu cố Đoạn Tiêu tạm thời còn chưa thể đi động.

Trước khi đi, Thủy Tịch Linh cùng Công Tôn tiên sinh đều để lại các loại phương thuốc cùng đan dược, Bạch Mạn Diệp cũng nói với nàng rằng đã dùng bỏ câu đưa tin cho Diệp Lăng Tương, nhắn nàng trong hai ngày đến biệt viện tìm Vân Thanh Thanh.

Sau khi mọi người đi được mấy ngày, Đoạn Tiêu quả thực cực kỳ vất vả. Nói vất vả vẫn còn tốt chán. Hắn hiện tại thật sự nhớ tới thời điểm trước kia ở Vô Tranh sơn trang đối đãi Vân Thanh Thanh. Đúng là câu nói kia đã ứng nghiệm, tâm tình Đoạn tiêu bây giờ có thể hình dung bằng hai chữ, bất lực a.

Đã nhiều ngày nay, Vân Thanh Thanh thừa lúc Đoạn Tiêu hành động không tiện, ăn uống ngủ nghỉ đều phải có người hầu hạ, cuối cùng cũng đã tìm được cơ hội ép buộc Đoạn Tiêu. Trước không nói, mỗi ngày dùng lời ngon tiếng ngọt, cố tình để môi đụng vào vành tai Đoạn Tiêu, khiến cho nam nhân đang trọng thương này thiếu chút nữa trào máu mũi, không khống chế được tình dục mà chết. Còn nữa, nàng mỗi ngày nuôi hắn như nuôi heo, đem tất cả những gì ăn được nhét vào bụng Đoạn Tiêu, ăn nhiều ngũ cốc hoa màu như vậy tất nhiên phải muốn đi nhà xí. Đoạn Tiêu hiện tại không thể cử động thân mình, hắn ngưng ngừng tìm đến Vân Thanh Thanh, nhờ nàng bảo hạ nhân đến giúp hắn, mà Vân Thanh Thanh thì đem toàn bộ người hầu ở đây đuổi đi hết, khiến cho hắn thiếu chút nữa lâm dờ giường, cho đến lúc thấy khuôn mặt đẹp trai của Đoạn Tiêu đỏ bừng, thần thái thống khổ dị thường, nàng mới đại phát từ bi gọi nam phó đến hầu hạ hắn.

Nếu chỉ có mấy chiêu đó thì Đoạn Tiêu còn có thể dùng sự kiên trì của mình để vượt qua, điều làm cho hắn sợ nhất chính là Thanh Thanh ngày nào cũng giúp hắn lau người. Mỗi lần như thế hắn đều phản đối, nhưng Vân Thanh Thanh chẳng bao giờ tiếp thu, những lúc đó chẳng có ai ở đây để giúp hắn, như vậy hắn làm sao có thể cự tuyệt cho nổi. Càng đòi mạng hơn nữa chính là những chuyện xảy ra sau đó, mỗi lần hắn lả thê để cho Vân Thanh Thanh lau người, mùi hương hoa tự nhiên trên người nàng làm cho hắn nhìn không được đối với nàng sinh ra dục vọng. Mà lúc này, Vân Thanh Thanh sẽ đem chuyện "Ta là muội muội của ngươi" đến đả kích hắn. Hại hắn mỗi lần đều là muốn chết không được, muốn sống chẳng xong.

Rốt cục có một ngày, biệt viện đột nhiên xuất hiện hai nữ nhân, coi như là giúp Đoạn Tiêu miễn trừ thống khổ ngày hôm nay. Hai người kia là ai a? Đúng là khiến người chán ghét - Vân Như Yên cùng Vân Như Nguyệt. Thời điểm Đoạn Tiêu nhìn thấy hai nữ nhân này, lại ước gì các nàng chưa từng tới. Lúc Vân Thanh Thanh bùng chén thuốc tiến vào, nhìn thấy Vân Như Yên cùng Vân Như Nguyệt đối với Đoạn Tiêu không thể nhúc nhích nằm ở trên giường vườn Lộc Sơn chi thảo*, Đoạn Tiêu lại hận không thể lập tức đem hai nữ nhân này giết chết. Đáng tiếc, hắn bây giờ là miếng thịt bò, còn Vân Thanh Thanh lại là dao mổ.

Vân Thanh Thanh tức không chịu được, hận không thể lập tức đi lên đánh hai nữ nhân này một trận, đáng tiếc, công phu của nàng không được lợi hại như các nàng. Đang lúc nàng cân não, nghĩ biện pháp dạy dỗ hai nữ nhân đề tiện này thì đại cứu tinh -- Diệp Lăng Tương xuất hiện.

Một câu của Vân Thanh Thanh liền đem hai nữ nhân phán tử hình:

"Nhị tỷ, hai nàng giao cho tỷ."

"Được." Diệp Lăng Tương nắm tay kêu rằng rắc, vận động làm nóng người, sau đó tựa như ác lang gặp được tiểu cừu nhìn nữ nhân hai sớm đã bị dọa cho bay mất hồn vía. Các nàng có thể không sợ hãi sao? Lần trước bị đánh ác liệt đến giờ vẫn còn tồn tại trong trí nhớ của các nàng, nữ nhân kêu Diệp Lăng Tương này xuất thủ so với bất cứ ai khác đều ngoan độc hơn.

"Muội muốn các nàng thẳng lưng tiến vào, nằm ngang đi ra, còn lại tùy tỷ muốn làm gì thì làm." Vân Thanh Thanh nói xong đi thẳng đến trước giường cho

Đoạn Tiêu uống thuốc.

Diệp Lăng Tương lại cười tủm tỉm nói với Như Yên cùng Như Nguyệt:

"Ta thích nhất là đánh người a, ta càng thích đánh mặt nữ nhân, theo ta đi đi." Cũng không quản hai người Như Yên, Như Nguyệt có đồng ý hay không, Diệp Lăng Tương liền dẫn các nàng đi ra ngoài "Giáo huấn".

Đoạn Tiêu nhìn thấy sắc mặt Vân Thanh Thanh âm trầm thì lập tức lấy lòng ngay, Vân Thanh Thanh lại coi như lỗ tai ta không nghe thấy gì hết, này càng làm cho Đoạn Tiêu gấp đến độ thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên.

"Thanh Thanh, nàng hãy nghe ta nói, ta biết mình trước kia đã làm ra những chuyện không phải người, ta là súc sinh....." Đoạn Tiêu rút ra kinh nghiệm xương máu, "Ta biết nàng sẽ không dễ dàng tha thứ cho ta, mà ta cũng không dám hy vọng xa vời được nàng tha thứ, ta chỉ hy vọng nàng có thể sống vui vẻ, những ngày này phiền nàng chiếu cố ta, nhưng, nàng dù sao..... Dù sao cũng là của ta..... Là 'Muội muội' của ta, ta làm sao..... làm sao có thể sinh ra ý nghĩ không an phận với nàng, huống chi ta còn thương tổn nàng....."

Vân Thanh Thanh ngăn không cho hắn nói:

"Nếu chàng chưa từng làm tổn thương ta thì chàng có để ý đến lễ giáo thế tục hay không?"

"Đương nhiên là không." Đoạn Tiêu phi thường quyết đoán nói, "Nếu ta còn có tư cách để yêu nàng, ta nhất định sẽ không bận tâm mấy thứ này. Nhưng hiện tại....." Nếu hắn để ý mấy thứ này, sẽ không được xưng là 'Minh Vương'.

"Đù rồi, đừng nói nữa." Vân Thanh Thanh quát bảo hắn ngưng lại.

"Không, Thanh Thanh, nàng để cho ta nói hết." Đôi mắt Đoạn Tiêu lóe lên vẻ khẩn cầu, "Ta yêu nàng, ta vẫn yêu nàng, nhưng nàng hãy đi đi, ta có thể không cần, nhưng nàng là nữ nhân, ta không thể để cho nàng sống trong sự phi nhủ của mọi người, cho nên ta xin nàng, xin nàng rời khỏi ta....."

"Không chỉ có thế," Tay Đoạn Tiêu đặt ở trên môi Vân Thanh Thanh, "Ta hy vọng nàng có thể sống tự do tự tại, sống vui vẻ..... Quên ta đi....."

Vân Thanh Thanh chớp chớp ánh mắt nhìn Đoạn Tiêu thống khổ không chịu nổi, thật sự muốn bật cười ha ha. Ngược đi, ta sẽ hung hăng ngược đãi chàng, ai bảo chàng khi dễ ta, ai bảo chàng không tin ta, thống khổ đi, thương tâm đi, roi lệ đi, ha ha ha ha.

Tinh thần Đoạn Tiêu càng ngày càng kém, không còn nguyên nhân nào khác ngoại trừ việc trong lòng hắn vẫn còn yêu Vân Thanh Thanh, nhưng hắn biết bản thân cùng Thanh Thanh là huynh muội, chính mình không thể hại Thanh Thanh, hành vi tự ngược đãi bản thân như vậy làm cho tốc độ hồi phục của Đoạn Tiêu giảm mạnh. Nhìn bộ dáng Đoạn Tiêu mỗi ngày sống không bằng chết, Vân Thanh Thanh tự nhiên cảm thấy mềm lòng.

Nàng không biết mình đã tra tấn Đoạn Tiêu đủ hay chưa, nàng đến hỏi Diệp Lăng Tương, Diệp Lăng Tương lại nói:

"Chuyện tình cảm nhất định phải hỏi chính trái tim của mình. Chỉ cần là quyết định của muội thì chúng ta đều ủng hộ."

Vân Thanh Thanh đến bên con sông nhỏ nằm ngoài biệt viện, đứng ở trên cây cầu nhỏ cong cong, sau khi nhìn mấy con cá nhỏ nửa ngày thì đột nhiên tỉnh ngộ. Nàng vội vàng chạy đến phòng của Đoạn Tiêu, lại thấy Đoạn Tiêu khó thở công tâm, ói ra một ngụm huyết lớn, đang muốn đem quần áo dính đầy vết máu phi tang thì bị nàng bắt ngay tại trận.

"Vì sao? Vì sao không nói cho thiếp biết?" Vân Thanh Thanh roi lệ gào lên với Đoạn Tiêu.

Đoạn Tiêu lại lắc đầu:

"Nàng đi đi, chúng ta chính là huynh muội."

"Không, chàng không thể đối với thiếp như vậy. Chàng còn yêu thiếp sao? Chàng còn yêu thiếp sao?" Vân Thanh Thanh hai mắt rung rung nhìn chằm chằm vào ánh mắt thống khổ của Đoạn Tiêu. Nàng nhìn thấy trong đôi mắt đó hàm chứa những giọt lệ trong suốt. Còn nói cái gì, những giọt lệ trong suốt này hẳn phải là là tiếng lòng của hắn hay sao?

Vân Thanh Thanh nhảy lên ôm lấy bả vai Đoạn Tiêu, hung hăng..... Hôn lên môi hắn.

Đoạn Tiêu kinh ngạc nhìn Vân Thanh Thanh, nhất thời không có phản ứng lại. Nửa ngày sau hắn mới đẩy mạnh Vân Thanh Thanh ra:

"Nàng sao có thể làm như vậy, ta là thân ca ca của nàng a?!"

Vân Thanh Thanh nhìn vết máu trên khoé miệng hắn, đột nhiên cười ha ha.

"Nàng....." Đoạn Tiêu bị nàng làm cho tức chết rồi. Gì nữa đây, nha đầu ngốc này như thế nào còn cười a.

Vân Thanh Thanh đột nhiên ngồi vào bên người Đoạn Tiêu, nắm chặt tay hắn, không để cho hắn trốn tránh:

"Nói thật cho chàng biết, chúng ta..... Căn bản không phải huynh muội."

Thùng thùng thùng thùng!!!

Đoạn Tiêu thật sự bị dọa cho sợ hãi. Điều đó không có khả năng?!

Lúc này, Vân Thanh Thanh tìm Diệp Lăng Tương đến đây làm nhân chứng, nhưng Đoạn Tiêu vẫn cảm thấy giống như nằm mơ. Sau đó, khi Vân phu nhân tới, hướng hân giải thích hết thảy, hân mới tin chuyện này là thật.

Nắm lấy tay Vân Thanh Thanh, Đoạn Tiêu hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra giữa hai người mà cảm khái vạn phần. Sau khi trầm mặc một lúc lâu, hân rốt cuộc lại chỉ nói đúng một câu:

"Thanh Thanh, chúng ta một lần nữa bắt đầu được không?"

Vân Thanh Thanh chỉ nhìn hân, một câu cũng không nói. Nàng càng không nói lời nào càng khiến cho Đoạn Tiêu sốt ruột.

"Được không?" Giống như thiếu niên mới gặp mớ

i tình đầu, hân bất ổn và khẩn trương nhìn Vân Thanh Thanh. Không phải nói tha thứ cho hân sao? Ngược đãi cũng ngược đãi rồi, tra tấn cũng tra tấn rồi, còn muốn thế nào a?

Nửa ngày sau, khi Đoạn Tiêu thất vọng đến cực điểm thì Vân Thanh Thanh lại mở miệng:

"Vậy chàng phải theo đuổi thiếp một lần nữa nha ~"

"A!" Đoạn Tiêu ngẩng mặt lên nhìn Vân Thanh Thanh, "Nàng nói thật sao? Thanh Thanh, nàng nói thật sao?"

Vân Thanh Thanh gật gật đầu:

"Giống như lần đầu tiên chàng theo đuổi thiếp nha."

"Được, được." Đoạn Tiêu liên tục gật đầu.

"Thiếp cũng không nhất định phải đáp ứng nha, phải xem biểu hiện của chàng....." Vân Thanh Thanh cười tủm tủm nói.

"Được, được," Đoạn Tiêu ôm lấy nàng, "Bất luận là bao lâu, bất luận đuổi tới khi nào, chỉ cần nàng nói một tiếng, cái gì ta cũng có thể làm."

Vân Thanh Thanh cười một cái, Đoạn Tiêu buông nàng ra, lẳng lặng nhìn vào khuôn mặt của nàng, cho đến khi Vân Thanh Thanh má hồng tai đỏ mới dịu dàng hôn lên môi nàng.

Ngoài cửa sổ, trên cành cây có một đôi chim tước đang tấu lên một khúc nhạc vui vẻ, trong con sông nhỏ có hai con cá đang hôn môi, tình yêu bay sắc theo khước miệng chúng nó lan tràn. Xa xa, những đoá hoa nhỏ đón ánh nắng mặt trời nở rộ; Diệp Lăng Tương ở gần đó nhìn thấy một đôi yêu nhau hòa hảo như lúc ban đầu, vội vàng gửi thư về báo cho mọi người ở Vô Tranh sơn trang.

Truyền thuyết, thật lâu sau, Minh Vương cuối cùng cũng lấy được nữ tử mà hân âu yếm.

Truyền thuyết, bọn họ thật sự quá hạnh phúc, bọn họ có hai đứa nhỏ đáng yêu.

Truyền thuyết, Vô Tranh sơn trang Tam tiểu thư tìm một nữ tử làm vật thử thuốc, trong một lần thử thuốc bất hạnh bỏ mình, nghe nói hình như tên là Hương Ngưng.

Truyền thuyết, Mộ Dung sơn trang Đại tiểu thư gả cho Phương Chấn Hiền làm vợ, mỹ mãn hạnh phúc.

Truyền thuyết.....

Tóm lại, truyền thuyết còn có rất nhiều, về phần kết quả cuối cùng như thế nào, sợ là chỉ có đương sự mới biết được.

Đó là truyền thuyết thiên hạ đệ nhất, là Vô Tranh sơn trang truyền kỳ!

Vô Tranh sơn trang truyền kỳ thật sự xong rồi sao? Ai biết được?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Mỹ Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.